

Đi Ơi

Tác Giả: Trường Lê

Mục lục

<u>Chương 1: “Mấy Đời Bánh Đúc Có Xương...”</u>
<u>Chương 2: " Món Quà Của Bố."</u>
<u>Chương 3: Miệng Lưỡi Thế Gian</u>
<u>Chương 4: Tiễn An Sáng</u>
<u>Chương 5: Cái Tát " Sai Lầm."</u>
<u>Chương 6: Chú Đại</u>
<u>Chương 7: Dì Ghẻ Và Thọ Sắn</u>
<u>Chương 8: Chùm Chìa Khóa</u>
<u>Chương 9: Bà Đưa Cháu Đi Viện</u>
<u>Chương 10: Mưu Mô - Xảo Quyết</u>
<u>Chương 11: Ấm Ủc</u>
<u>Chương 12: Đi ầu Không Mong Muôn</u>
<u>Chương 13: Đám Cưới Linh Đình</u>
<u>Chương 14: Quay Về</u>
<u>Chương 15: Không Thể Hàn Gấm</u>
<u>Chương 16: Phải Biết Chấp Nhận</u>
<u>Chương 17: Cuối Thu</u>
<u>Chương 18: “Mẹ” Hờn...</u>
<u>Chương 19: Đẻ Con “Chung”</u>
<u>Chương 20: Gáo Nước Hắt Đi</u>
<u>Chương 21: Con Anh - Con Tôi- Nhưng Không Có...</u>
<u>Chương 22: Tâm Tư Hiểm Độc...</u>
<u>Chương 23: Xấu Người Bẩn Cả Nết</u>
<u>Chương 24: Nước Cờ Nham Hiểm</u>
<u>Chương 25: Niềm An Ủi....</u>
<u>Chương 26: Chú Đại Về Thăm...</u>
<u>Chương 27: Lên Phố...</u>
<u>Chương 28: Bé Hạnh Vào Viện..</u>
<u>Chương 29: Con Mụ Độc Ác..</u>
<u>Chương 30: Tình Anh Em...</u>
<u>Chương 31: Niềm Vui Phía Sau Lưng</u>
<u>Chương 32: Chị Ừ Ừ...</u>
<u>Chương 33: Tình Thế Đảo Chi ầu...</u>
<u>Chương 34: Nỗi Niềm Không Của Riêng Ai...</u>
<u>Chương 35: Cầm Phấn Trong Lò Nướng</u>
<u>Chương 36: Tiếng Khóc Nghe Lờ Lẽ</u>
<u>Chương 37: Sự Thật Khó Chấp Nhận...?</u>
<u>Chương 38: Phòng VIP Của Bệnh Viện</u>
<u>Chương 39: Đi ầu Nên Làm...</u>
<u>Chương 40: Suy Nghĩ Thâu Đáo..</u>
<u>Chương 41: Đại “Ca” Đến Trường</u>
<u>Chương 42: Tờ Ngựa Gì Hóa Ra Gì Trường</u>
<u>Chương 43: Tham Thì Thâm</u>

Chương 44: ” Đ ề Cươ ng “ Củ A Cô Giá O..
Chương 45: Ông Tuân Tỉ Nh Lại...
Chương 46: Chú Đại Biê T Yêu...
Chương 47: Hậ U Quả Nghiê m Trọ Ng...
Chương 48+51 %
Chương 49: Cái Kim Trong Bọ C...
Chương 50: Bia Đỡ Đạ N...
Chương 51: Tin Vui...
Chương 52: Chia Cấ T...
Chương 53: Câu Chuyê N Tạ M Giam...
Chương 54: Em Lại Phả I Đi Đâu NỮ A...?
Chương 55: Yêu Muộ N.....
Chương 56: Chú Chá U Ủ Mư u...
Chương 57: Bể Kê O...
Chương 58: Không Phả I Xoá N...
Chương 59: Chú Đại Đi “ Xin LỖ I.”
Chương 60: Phi ề N Cô Mang V ề ..
Chương 61: Cũng Thườ ng Thô i...
Chương 62: Chuyê N Là M Ắ n - Mụ Hườ Ng Bị Đò I Nợ
Chương 63: Chú Đại Ra Mặ T Giú P Mụ Hườ Ng...
Chương 64: Tươ ng Tư ..
Chương 65: Tỉ M Đị A ChỈ ..
Chương 66: Đi Câu Cá
Chương 67: “ Chú Chá U Ủ Mư u L ắ n 2 “
Chương 68: Điệ P Viê n 00 Đại
Chương 69: Ngườ I Bí Ắ n
Chương 70: Hươ ng Vị Ngà Y Tê T
Chương 71: Chú C Tê T Nhà Cô Thú Y
Chương 72: Không Chấ P Nhậ N
Chương 73: Chạ M Trá N
Chương 74+1: 0
Chương 75: Hẹ N Trá Nợ
Chương 76: Cô Thú Y Thế Nà O...?
Chương 77: Nam Lại Bà Y Cá Ch - Liệ U Có Ổ N Không..?
Chương 78: H ấ Trồ Ng “ Bắ T Ngờ “
Chương 79: “ Thư Tay Không LỖ I Thờ I. “
Chương 80: Đà O Tầ U.
Chương 81: Lờ I Đe Dọ A...
Chương 82: Ông Tuân Ra Việ N
Chương 83: Hà Nh Độ Ng...
Chương 84: Kẻ Má U Lạ Nh
Chương 85: Quà Đượ C Gử I Đê N
Chương 86: Cuộ C Chiê N Bắ T Đ ầ U
Chương 87: Kẻ Bị Sắ n Lù Ng
Chương 88
Chương 89: Nướ C Cờ Ngụ y Hiê M
Chương 90: Lá Thư Củ A Thuậ n...!
Chương 91: Công An Vào Cuộ c

Chương 92: Linh Cảm Xấu
Chương 93: Lòng Thù Hận..
Chương 94: ThỏA ThuậN “ Ng ấM “.
Chương 95: Tham VọNg.
Chương 96: Nguyên Nhân Không Ai BiếT
Chương 97: NgoạN Ra Tay...
Chương 98: NướC Cờ Nguy HiềM
Chương 99: CuộC Trao Đổi Bất ThàNh
Chương 100: Bất CóC
Chương 101: Pha Giải CứU KịP ThờI
Chương 102: Cái BấY CủA NgoạN...
Chương 103: Tập KíCh
Chương 104: TìNh Thế Bất Lợi
Chương 105: NgóN Tay ÚT
Chương 106: Nam Đang Ở Đâu...?
Chương 107: Suy LuậN Và Kế HoạCh CủA Chú ĐạI
Chương 108: TriềN Khai Theo Kế HoạCh
Chương 109: Đột NhậP Hang HùM...
Chương 110: BạI Lộ...
Chương 111: PháT SúNg KêT LiếU
Chương 112: Quả Báo
Chương 113: Nam ĐượC CứU.....
Chương 114: DấU ChâM Hết
Chương 115: Khởi Đầu MớI.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 1: “Mấy Đời Bánh Đúc Có Xương...”

Nam giật mình tỉnh giấc, nhìn xung quanh nó ngỡ ngàng một hồi. Hình như nó chợt quên đi rằng nó đã không còn ở với ông bà ngoại nữa. Nó đang nằm trên một cái giường rộng, một căn phòng sạch sẽ với nền sơn trắng tinh, bất chợt tay nó đụng phải một thứ gì đó khiến nó tỉnh hẳn, nó quay sang bên cạnh. Cái Hạnh em gái nó vẫn đang ngủ, lúc này mới là 6h sáng. Kéo cái chăn đắp ngang người cho em gái nó mở cửa phòng đi xuống cầu thang. Ngôi nhà 3 tầng khang trang, rộng rãi, căn phòng hai anh em nó đang ở nằm ở tầng 3 sát phòng thờ cúng tổ tiên. Bước xuống tầng 2, hôm nay là chủ nhật nên mọi người đều chưa dậy. Khẽ đưa chân đặt xuống cầu thang tầng 1, đang bước được nửa đường nó vội rút chân lại. Ở dưới căn phòng ngay gần chân cầu thang tầng 1 là giọng của bố nó:

- Con nó mới về em đừng làm gì đâu. Hiện tại hai đứa nó chỉ có anh là người thân duy nhất. Anh cũng đã nói chuyện với em rõ ràng từ trước rồi còn gì.

Bố nó đang nói chuyện về hai anh em nó với cô Hường, vợ sắp cưới của bố nó. Đột nhiên nó giật nảy người khi nghe giọng cô Hường chua loét, cô đang nói như cố ý gào lên để đánh thức mọi người dậy:

- Toàn vác nợ vào thân, tự nhiên từ đâu phải nuôi bảo cô hai đứa. Anh nghĩ nhà này thừa tiền chắc. Của chồng công vợ, em nghĩ cũng là nghĩ cho anh. Không phải dễ dàng mà có được cái cơ ngơi này. Sao bao năm hai đứa nó không nhận bố mà giờ lại nhận. Đúng là tiểu yêu mà, được thêm cái gia đình vợ cũ anh nữa. Rặt một lũ xúi bẩy..

Thằng Nam vội quay đi, nó rón rén bước chân thật nhẹ để không ai phát hiện ra là nó đã tỉnh giấc. Đang bước lên thì nó nghe tiếng đóng cửa rất mạnh:

“ R ần.”

Kèm theo đó là lời của bố nó:

- Cô im đi, trẻ con nó biết cái gì mà cô nói như thế.

Nói xong ông mở cổng đánh xe đi mất, Nam núp ở trên lan can nhìn bố giận dữ bỏ đi. Nó trở lại phòng, nó nhìn cái Hạnh mà rấn nước mắt. Cái hạnh còn nhỏ quá, năm nay mới có 6 tuổi. Thằng Nam vuốt nhẹ những sợi tóc rối đang phủ lên má của em gái. Bất chợt cái Hạnh mở mắt, nhìn anh trai nó hỏi ngô nghê:

- Đến giờ đi học chưa hả anh...??

Nghe câu hỏi khiến Nam bật cười, nó trả lời em:

- Cô ngố, hôm nay là chủ nhật...

Cái Hạnh nhoen miệng cười khoe ra mấy cái răng sún xong lại kéo chăn ngủ tiếp. Thằng Nam ng ối đó nhớ lại buổi tối ngày hôm qua. Ngày mà bố nó đánh xe oto ra nhà ông bà ngoại đón hai anh em nó về đây. Lúc đặt chân vào đến cửa nhà nó đã bắt gặp ngay ánh nhìn sắc như dao cạo từ cô Hường, bạn gái của bố nó. Tại sao lại gọi là bạn gái vì nó biết cô Hường và bố nó chỉ ở với nhau chứ chưa cưới treo gì. Hôm nay là lần đầu tiên nó gặp cô Hường, hai anh em Nam lễ phép:

- Cháu chào cô ạ...!!

Nhưng cô Hường không trả lời chúng nó, cô đi lại phía cửa nói với giọng nũng nịu:

- Anh đi đâu mà em gọi không nghe máy, từ đây ra đó có xa đâu mà làm gì lâu thế...

Bố Nam nhắc khéo:

- Hai con nó chào em kìa..

Lúc này cô Hường mới nhìn xuống dưới chân nói với một giọng băng quơ:

- Ủ, chào hai đứa.

Cuộc hội thoại ngắn ngủi cùng thái độ của cô Hường khiến cái Hạnh cảm thấy hơi sợ. Hạnh nắm chặt tay thằng Nam không dám bỏ ra. Bố nó mới xách đồ đạc của hai anh em lên tầng 3 rồi nói:

- Hai anh em tự thu xếp quần áo nhé, trong phòng có nhà vệ sinh luôn. Hai đứa bảo nhau đi tắm rồi lát nữa cô Hường nấu cơm cho hai con ăn nhé. Bố phải đi có việc ngay bây giờ.

Ông xoa đầu Nam rồi quay sang nói với cô Hường:

- Đang có khách đợi anh bàn chuyện, hai đứa nó chưa ăn gì. Lát em nấu cơm cho hai con ăn nhé, nhà cứ ăn cơm trước đi không phải đợi anh.

Cô Hường nhìn bố Nam cười nhẹ nhàng:

- Dạ vâng, anh cứ đi đi. Các con ở nhà đã có em.

Bố Nam chào hai anh em rồi đi xuống dưới, vừa nghe tiếng xe nổ máy cô Hường nói với hai anh em:

- Xong thì tí nữa xuống nhà ăn cơm nhé.

Nam dạ vâng trong rụt rè, cô Hường quay đi mồm làu bàu:

- Chân với tay, móc ở đâu lên mà bẩn thế. Nhà cửa vừa mới lau xong, của nợ...

Nó lặng im không dám nói gì, mặc dù sàn nhà không hề bẩn. Đợi cô Hường đi nó khẽ đóng cửa lại rồi lấy vội bộ quần áo cho Hạnh đi tắm. Nó nói:

- Hạnh hôm nay tự tắm đi nhé, anh phải xấp đồ

Bình thường ở nhà thì bà hay tắm cho bé Hạnh. Khổ thân con bé, đẻ ra được hai năm thì bố mẹ ly dị, hai anh em sống với ông bà ngoại để mẹ còn đi làm. Nhưng rồi ông trời bất công mẹ của chúng trong một lần đi làm về bị xe oto đâm chết. Vậy mà đến nay cũng đã hơn 3 năm rồi. Trong ba năm qua khi mẹ nó mất chẳng nội không một lời hỏi thăm, cái Hạnh còn nhỏ, kinh tế của ông bà ngoại cũng khó khăn nên nay nó ở nhà bác này mấy tháng, sau lại ở nhà cậu họ vài ngày. Số tiền đền bù từ cái chết của mẹ nó không đủ để nuôi hai anh em nó ăn học.

Bố nó khi đó cũng chỉ qua lại thăm nom hai anh em độ đâu vài tháng một lần. Nó còn nhớ khi ấy bố nó cũng chẳng có gì, mỗi lần ra thăm là ông đi con xe dream cũ. Hồi ấy nó ghét bố lắm, lúc bố mẹ ly dị nó còn rất nhỏ. Mọi người ai cũng nói bố nó cặp bồ rồi về nhà đánh mẹ nó. Không chịu nổi cảnh chông chênh chung nên mẹ nó đã đâm đơn ly dị rồi nuôi hai anh em nó cho đến ngày tai họa ập đến. Từ ấy hai anh em nó trở thành trẻ mồ côi mặc dù bố vẫn còn sống. Từ ngày mẹ mất bố nó cũng không đến thăm hai anh em nó nữa. Trong một lần có bác đến nhà thăm ông bà, thấy Nam vừa đi học về bà ấy nói:

- Nam à, gần đây bác thấy bảo bố mày làm ăn phát tài lắm. Mua nhà to, đi oto rồi cơ đấy. Mày không đi tìm bố mày à..??

Câu hỏi đó khiến Nam ngậm ngùi, một thằng nhóc 15 tuổi nhỏ không phải nhỏ, lớn cũng chưa phải lớn nhưng với những mặc cảm bao năm nay nó hiểu hàm ý trong câu nói đó là gì. Nó lẳng lặng chào bà bác rồi đi vào nhà không nói gì thêm. Trong đầu nó nghĩ bố nó có cần hai anh em nó nữa đâu mà tìm. Ở với ông bà ngoại cũng được mà, ông bà tuy nghèo nhưng quý hai anh em nó lắm. Nhất là ông ngoại, có gì ngon ông đều nhường cho anh em Nam cả. Bà ngoại hơi khó tính nhưng cũng rất thương con, thương cháu. Lúc trẻ con nghịch ngợm bà hay quát nhưng lúc nào cho các cháu ngủ xong là bà mới lật bật đi ngủ.

Những năm ở với ông bà có rau ăn rau, cháo ăn cháo nhưng tình cảm ông bà bù đắp cho hai anh em vô cùng lớn. Nhưng rồi ông ngoại cũng lại bệnh nặng, ông mắc bệnh Gút nhiều năm nay. Càng lúc đi lại càng khó khăn, chân tay sưng vù, mắt một bên giờ đã không còn nhìn thấy gì. Những

ngày ông bệnh tật Nam là thằng cháu chạy đi chạy lại bưng bê, rửa bát cho ông mỗi khi ông đi đại tiện, tiểu tiện. Tuổi già sức yếu lại bệnh tật kéo dài, ông ngoại Nam cuối cùng cũng nhắm mắt xuôi tay. Những ngày cuối đời Nam lúc nào cũng ng ửi sát bên giường nắm chặt tay ông. Những lúc tỉnh táo ông nhìn Nam mà lệ tràn khoé mắt. Có lẽ ông lo lắng r ồi đây khi ông mất đi, ai sẽ là người chăm lo cho hai đứa cháu chẳng còn nơi nương tựa. Cái Hạnh khi đó còn nhỏ tuổi, ông nằm bệnh nhưng nó không biết gì, nó chạy lại chỗ bà đòi bà chơi búp bê cùng nó. Thi thoảng nó lại hỏi:

- Ông cứ ngủ suốt bà nhỉ..??

Bà ngoại cố kìm nước mắt xoa đầu nó r ồi cười:

- Ừ, ông mệt cháu ạ. Cháu lặng im, ngoan để ông ngủ nhé...

Nghe ông mệt là cái Hạnh không dám vòi vĩnh bà nữa. Ngày ông mất, thằng Nam từ khi ở với ông bà ngoại chưa bao giờ khóc. Vậy mà sao khi tiếng kèn trống vang lên nó ng ửi giữa nhà khóc lên thành những tiếng nức nở, nước mắt nó chảy ra không kìm được. Nó khóc đến lặng người đi khiến họ hàng nhìn thấy không ai c ần được lòng.

Hôm sau nó đeo tang đang ng ửi ăn cơm thì thấy một chiếc oto đỗ trên đường. Mở cửa xuống xe nó nhận ra đó là bố nó. Cái Hạnh cũng nhìn thấy, Hạnh định chạy lại thì bị Nam kéo tay không cho đi. Con bé mặt xịu xuống không dám đi nữa. Bố nó thấp nhang cho ông ngoại r ồi đi vào nhà trong nói chuyện gì đó với bà ngoại cùng các bác, các cậu trong nhà. Xong xuôi bố nó đi ra chỗ hai anh em nói:

- Bố đón các con về nhà bố ở nhé.

Thằng Nam lắc đầu, cái Hạnh không dám nhìn bố. Im lặng h ồi lâu bà ngoại đi ra nói:

- Anh cứ về đi đã, hai đứa nó còn nhỏ. Để từ từ bà khuyên, máu mủ sao bỏ được nhau..

Bố nó xoa đầu nó r ồi lên xe ra về, thằng Nam nhìn cái Hạnh dằn dò:

- Đi học anh mà chưa đón thì không được theo ai nghe chưa..??

Cái Hạnh gật đầu lia lịa, vậy thôi nhưng nó sợ anh nó lắm. Đang nhớ lại chuyện cũ, những chuyện mà có lẽ cả đời Nam không quên được thì nó bỗng giật mình. Cửa phòng mở toang, cô Hường đi vào quát bằng giọng the thé:

- Làm gì mà lâu thế, nãy đã bảo xong thì xuống nhà chuẩn bị ăn cơm cơ mà. Leo lên đây mệt muốn đứt cả hơi, nhanh nhanh r ồi xuống không ngại hết.

Cái Hạnh tắm xong thấy cô Hường quát như vậy nó vội vàng mặc quần áo không kịp lau khô người. Nam nhìn cô Hường vội nói:

- Dạ, anh em cháu xuống bây giờ.

Cô Hường đi ra không quên quay lại nguýt:

- Nhanh lên đấy...

Vội lau khô tóc cho Hạnh xong, hai anh em dắt nhau xuống tầng một, đi ngang qua căn phòng của bố và cô Hường, thấy cô Hường đang ngo ời dũa móng tay. Thấy hai anh em Nam cô Hường nói vọng ra:

- Đ ồ ăn đặt trong l ồng bàn ấy, hai đứa ăn xong r ồi dọn dẹp sạch sẽ đấy nhé.

Nam dạ vâng r ồi dắt tay em gái xuống bếp, trên bàn ăn có cái l ồng bàn màu đỏ đang được úp chính giữa. Mở l ồng bàn ra bên trong là hai bát mì tôm đã trương lên từ bao giờ, những sợi mì to gấp mấy lần bình thường nở đầy trong hai cái bát oto l ồng bóng chút nước. Nam lấy thìa, lấy đũa đút cho em ăn. Được một miếng cái Hạnh làm nũng anh:

- Em không ăn mì đâu anh ơi. Mì nhũn hết r ồi..

Nam vội đưa tay làm dấu “ Suyt “ r ồi khẽ nói với em gái:

- Cỡ ăn đi rồi mai anh mua kẹo socola cho em nhé...Ăn đi em, há mồm to nào...A....a.

Cái Hạnh nhăn mặt nhưng vẫn nghe anh gượng gạo mãi cũng hết được 1/2 bát mỳ. Riêng phần mình thì Nam ăn hết, ăn xong chuẩn bị rửa bát. Nam loay hoay không biết phải đổ chỗ mỳ thừa của Hạnh đi đâu thì cô Hường đứng đằng sau giãy nảy lên:

- Ăn thừa ăn mứa thế này à....Nhà này không có cái kiều ăn thừa đổ đi như vậy đâu nhé.

Nói dứt lời cô Hường giật phăng bát mỳ còn dở trên tay Nam bước như dậm chân xuống đất về phía thùng rác, mồm không ngừng nói:

- Ăn uống đồ đi thế này đây, đúng là không có còn sĩ.

Quay sang chỗ Nam đang đứng nhìn cô Hường quát:

- Để bát đấy, mang cái túi rác này ra ngoài thùng rác đầu cổng. Để đây mai ruồi nhặng nó bầu không ai chịu được.

Nam xách túi rác ra ngoài thì đúng lúc bố về. Nhìn thấy Nam ông hỏi:

- Hai anh em ăn cơm chưa, bố mua bánh ngọt cho hai đứa này.

Chẳng hiểu cô Hường có thần giao cách cảm hay tai cô thính hơn tai loài người mà lúc bố xuống xe cũng là lúc cô Hường chạy ra đến cổng, không để Nam kịp trả lời cô Hường nói:

- Ăn rồi anh ạ, cả nhà vừa mới ăn cơm xong. Em đang dọn dẹp dưới bếp, vừa nhờ con nó đi đổ rác. Anh đi về có mệt không...??

Bố Nam cười cười rồi đưa hộp bánh ngọt cho Nam nói:

- Ăn xong nhớ bảo em đánh răng nhé. Lên phòng đi, nhớ ngủ sớm mai bố chở đi học.

Nam cầm hộp bánh gật đầu, cô Hường thấy vậy lườm:

- Vừa ăn xong lại bánh, ăn cẩn thận không kiến nó bu đấy.

Nói xong cô Hương đỡ túi cho bố Nam rồi quay lưng đi thẳng. Nam đứng đó đóng cổng, đột nhiên nó nhớ lời bà ngoại:

“Bố cháu bây giờ đang ở với một cô khác, đến đó ở nhớ phải lễ phép ngoan ngoãn nghe chưa. Đừng để bố khó xử, nhớ nhé cháu.”

Khi đó cũng có các bác ng ồi đấy, một bác nói đế vào:

- Con đấy nó nổi tiếng gớm ghê đấy, ch ờng chết cách đây cũng 4 năm rồi. Nghiện chết đấy, loại mắt gián ấy cẩn thận

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 2: " Món Quà Của Bố."

Đó là những chuyện xảy ra tối hôm qua, sáng nay Nam vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa bố và cô Hương. Nó hiểu được rằng r ồi đây cuộc sống của hai anh em sẽ không còn được như trước nữa. Mặc dù ngôi nhà ba tầng rộng rãi này đầy đủ mọi thứ tiện nghi mà ở nhà ông bà ngoại không có nhưng thứ tình cảm quan tâm, ân c ần chăm sóc của ông bà ngoại đối với hai anh em Nam giờ đây là một thứ xa xỉ. 7h sáng cái Hạnh bật dậy khỏi giường. Con bé đi vào nhà tắm tự đánh răng rửa mặt. Nam thấy vậy chạy theo lấy nước vào ca cho em gái. Đánh răng rửa mặt xong bé Hạnh chạy lại mở cái hộp bánh ngọt tối qua bố mua cho hỏi anh:

- Anh ơi, em ăn cái này được không...??

Nam nhìn em gật đầu cười, may mà tối qua bố nó mua bánh cho hai anh em. Không thì cái Hạnh đói khóc cả đêm mất, buổi tối nó ăn đâu được mấy xâu mỳ tôm. Hạnh mở hộp bánh định bốc ăn, bỗng nhiên nó nhìn sang Nam ng ồi đó như đang suy nghĩ đi ầu gì. Hạnh c ần hộp bánh lại, lay người anh con bé cười hở cả răng sún:

- Em chia cho anh một nửa này..Nhưng em nửa to anh nửa bé..hì hì..

Nam xoa đầu em:

- Thôi em ăn đi, anh no lắm, không đói đâu.

Nửa cái bánh cũng chẳng to tát gì, bé Hạnh cảm ơn anh r ồi ng ồi ăn một tí là hết. Ăn xong Hạnh nói với anh:

- Anh cho e xuống dưới kia chơi nhé. Tối qua em thấy ở ghế có nhi ều đồ chơi lắm anh ạ.

Hạnh nói thằng Nam mới nhớ, công nhận ở phòng khách có khá nhiều đồ chơi. Nào là búp bê, nào là đồ hàng linh tinh cả. Chủ nhật mà, chẳng lẽ cứ ở mãi trên phòng. Nam dắt em gái xuống phòng khách tầng một. Vừa xuống đến nơi bé Hạnh chạy đến ôm ngay con gấu bông khá lớn. Con bé thích lắm cứ ghì chặt lấy con gấu bông cạo hai cái má búng ra sữa vào con gấu. Nam nhìn ra sân không thấy chiếc xe máy sớm vẫn còn dựng ở đó đâu. Phòng cô Hường cũng không thấy tiếng động. Một lúc sau thì có tiếng bước chân trên tầng hai đi xuống. Chưa thấy người nhưng giọng một bé gái vang lên:

- Mẹ ơi....Mẹ ơi...Mẹ đi đâu rồi...

Đang bước xuống là một bé gái lớn hơn Hạnh một chút. Đứa bé gọi mẹ không thấy đâu, đột nhiên nó dừng lại ở giữa cầu thang khi nhìn thấy Nam và bé Hạnh. Thấy bé Hạnh đang ôm con gấu nó đứng trên cầu thang chỉ chỗ:

- Sao lại ôm gấu của mình, trả đây.

Nói rồi nó chạy nhanh xuống giằng lấy con gấu từ trong vòng tay của bé Hạnh. Cái Hạnh đang ôm gấu không hiểu chuyện gì, nó nhìn anh rồi kêu máo:

- Anh ơi, gấu...gấu....

Nam đỡ dành em rồi hỏi bé gái kia:

- Em là ai vậy...??

Con bé vênh vác trả lời:

- Em là con của mẹ Hường với bố Tuấn.

" Bố Tuấn", nghe con bé nói xong Nam hơi giật mình. Chẳng lẽ bố nó với cô Hường đã có con với nhau. Nó nhìn bé gái cười rồi nói:

- Anh với bé Hạnh cũng là con của bố Tuấn. Em năm nay bao nhiêu tuổi..??

Con bé tròn mắt ngạc nhiên, nó nhòm nhòm hai anh em một lúc rồi quả quyết:

- Không phải, bố Tuấn chỉ có mình em thôi. Hai người là con sao hôm nay em mới thấy. Không phải..??

Cái Hạnh vẫn đang thút thút nhìn theo con gấu bông. Thăng Nam nói tiếp:

- Thật mà, anh với bé Hạnh mới chuyển về đây ở tối qua..

Con bé bĩu môi rồi ngồi xuống ghế Sofa lấy điếu khiển bật phim hoạt hình. Nó đặt con gấu sang bên cạnh, mắt nhìn cái Hạnh như sợ cái Hạnh sẽ lại cướp mất con gấu của nó. Có tiếng xe máy đỗ ngoài cổng:

" Cạch..Cạch..Cạch."

Cổng mở, cô Hường phi xe máy vào trong sân. Đi vào phòng khách thấy cả ba đứa đang ngồi xem tivi. Cô Hường cười tươi:

- Ủây, con gái mẹ dậy sớm thế. Hôm nay chủ nhật sao không ngủ thêm tí nữa. Mẹ mua đồ ăn sáng cho con đây. Đi vào đây đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng nào....

Thăng Nam với cái Hạnh ngồi đó nhìn cô Hường mà cô Hường chẳng thèm để ý đến chúng nó. Thăng Nam cất giọng lí nhí:

- Cháu chào cô ạ...

Cái Hạnh thấy con bé kia đi khỏi là nó chạy lại chỗ con gấu bông. Nhưng khổ thân nó, con bé đành hanh kia như chợt nhớ ra đi đâu gì nó quay lại nhìn cái Hạnh hét lên:

- Không được động vào.

Cô Hường thấy con hết ầm ĩ bên ngoài vội chạy ra hỏi:

- Sao đấy, làm sao mà hết lên thế.

Con bé kia thấy mẹ thì vội nước mắt ngấn, nước mắt dài:

- Nó cứ lấy đồ chơi của con. Hu..hu..hu.

Cô Hường lừ mắt một cái là bé Hạnh không dám tiến lại chỗ con gấu bông nữa. Nam vội kéo tay em gái lại rồi nói:

- Cô cho em cháu chơi một chút, nó thích con gấu đấy lắm.

Cô Hường quát:

- Chơi gì mà chơi, để em nó khóc rồi đây này. Để yên đấy, khi nào em nó đi học rồi ở nhà mà chơi.

Nói đoạn cô quay sang dỗ con gái:

- Thôi thôi, mẹ cấm nó rồi. Con đi đánh răng rồi mẹ làm cho ăn nhé.

Con bé thấy mẹ nói thế lập tức ngừng khóc. Chưa dừng ở đó nó còn nhìn cái Hạnh bằng ánh mắt khó chịu. Nam thấy vậy vội dắt tay em định đi ra bên ngoài đường. Nó sợ để bé Hạnh đứng đó con bé sẽ khóc oà lên mất. Từ lúc đẻ ra đến bây giờ đã lúc nào nó được ôm con gấu vừa to vừa đẹp như vậy. Bước ra gần đến cửa thì cô Hường gọi với lại:

- Thế hai đứa đã ăn sáng chưa..??

Nam quay lại định trả lời thì bé Hạnh nói:

- Dạ cháu ăn bánh rồi ạ. Anh Nam không ăn...

Nghe thấy vậy cô Hường cười đơn đả:

- Ăn rồi à, vậy hai anh em ra đường chơi đi nhé. Cô cứ nghĩ hai đứa một ngủ dậy muộn cho nên mua mỗi cho em Thư. Thôi hai anh em dẫn

nhau đi chơi đi.

Thằng Nam ngậm ngùi cúi mặt xuống đất, bụng nó lúc này đang sôi lên những tiếng ùng ục nghe rõ mồn một. Một thằng nhóc đang độ tuổi lớn, nhưng buổi tối hôm qua nó chỉ được ăn bát mỳ tôm trương lông bông nước. Bố mua cho cái bánh thì nó để dành cho em gái cả. Ban nãy nó tưởng cô Hường hỏi nó ăn sáng chưa là cô cũng mua đồ ăn cho nó. Nhưng rồi nó thất vọng, nắm chặt tay bé Hạnh thằng Nam mở cổng đi ra ngoài. Trời buổi sáng không khí trong lành, nó hít một hơi thật mạnh, nó chợt nhớ lại lời mẹ nó nói hồi nó còn bé. Hồi nhỏ nó hay kêu đói là mẹ nó lại bảo:

- Đói thì cứ ngủ đi sẽ hết cơn ạ.

Đêm qua nó nhớ lời mẹ nhin đói đi ngủ, nhưng giờ này làm sao nó ngủ được. Bất chợt cái Hạnh gọi to:

- Anh Nam ơi, lại đây ăn bánh này...

Nó nhìn về phía trước tầm 10m, bé Hạnh đang đứng với một bà lão tầm 60 tuổi. Bà lão đang đưa cho Hạnh một cái bánh rán. Thấy Nam bà vẫy tay gọi với:

- Lại đây cháu, lại đây bà xem nào..

Nam chạy vội lại sợ em gái làm gì không phải. Đến nơi bà lão nhìn Nam cười móm mém:

- Giống bố quá, hai đứa mới chuyển về đây chỉ vài tối qua phải không...?? Đúng là càng nhìn càng giống bố.

Nam lễ phép:

- Cháu chào bà.

Bà lão gật đầu rồi đưa chiếc bánh rán còn lại cho Nam rồi nói:

- Cháu ăn đi, bà là họ hàng với bố cháu. Bố cháu phải gọi bà là cô. Ngày bé bà cung bế mày đấy. Giờ lớn quá rồi....

Đang cơn đói Nam cần cái bánh rán ăn ngẫu nhiên. Bà lão nhìn Nam khẽ lắc đầu tội nghiệp. Bà cháu ngồi ven con đường trong ngõ cười tíu tít. Nam cảm nhận thấy hơi ấm từ bàn tay nhăn nheo của bà, có gì đó rất giống với bà ngoại. Đột nhiên từ phía cổng giọng cô Hường vang lên the thé:

- Lại ra đây làm gì đây...

Vừa nói cô Hường vừa tiến lại gần chỗ bà cháu. Thấy bé Hạnh vẫn cần trên tay nửa cái bánh rán cô Hường quát:

- Ăn uống linh tinh có làm sao ai chịu trách nhiệm. Nãy hồi ăn sáng chưa thì lại bảo ăn rồi, giờ ra đây ăn xin ăn trực của bà thế này à..??

Không để cho ai kịp nói câu nào cô Hường nhìn bà ra vẻ trách móc:

- Ở nhà có thiếu thốn gì đâu bà, bà cứ cho chúng nó thế này con ngại lắm. Lần sau bà cứ kệ chúng con bà ạ.

Bà lão nhìn cô Hường nhẹ nhàng nói:

- Chúng nó cũng là con cháu trong nhà, bà cho các cháu cái bánh thì có gì sai. Chị không cần quan trọng hoá vấn đề lên như thế.

Như bị đuối lý, cô Hường quay lại quát hai anh em Nam:

- Đi về rửa tay rửa chân rồi tí nữa chuẩn bị ăn cơm.

Vừa nói cô Hường vừa kéo tay bé Hạnh lùi về nhà. Thằng Nam thấy em sợ hãi, nó chạy lên nắm tay em. Hai anh em đi rồi còn ngoái lại cúi chào bà. Bà lão cũng vẫy tay chào hai đứa. Vào đến nhà Nam thấy cái Thư con cô Hường vẫn ngồi ở phòng khách nhâm nhi bữa ăn sáng chưa xong. Nào là trứng ốp la, bánh mì gối, thịt xông khói, sữa tươi, hoa quả...Nhìn đồng hồ ăn mà Nam khẽ nuốt nước bọt. Cái Thư vừa ăn vừa xem hoạt hình. Nó đang chậm rãi cắn từng miếng bánh mì, thấy hai anh em Nam nó vội vàng ăn như sợ phải chia cho người khác.

Nam với Hạnh đứng đó thì lại giật mình khi giọng cô Hường cất lên:

- Còn đứng đó, lên trên phòng rửa tay đi rồi xuống đây phụ cô nhặt rau. Tí nữa nhà có khách đến ăn cơm đấy. Phải sạch sẽ vào..

Nam vâng dạ rồi dắt em lên trên tầng, bé Hạnh vẫn chăm chăm nhìn vào con gấu nhưng nó sợ không dám lại gần. Vừa đi lên tầng nó vừa giật giật cánh tay anh nói nhỏ:

- Hôm nào nhà không có ai anh cho em chơi nhé.

Nam nhìn em gái khẽ cười rồi thì thầm:

- Ừ, hôm nào nhà không có ai cho bé Hạnh chơi thoải mái. Giờ lên phòng rửa tay rửa mồm rồi học bài nhé. Tay còn dính đường bánh rán kia.

Bé Hạnh nghe anh nói thế đưa tay lên nhìn rồi nó cho tay vào mồm mút cái chụt. Mút xong lại nhe cái miệng sún răng ra cười. Nam dặn em gái ngẫm học không được đi lại linh tinh. Nhà thì cao, cái Hạnh thì nhỏ tuổi. Lỡ đâu nó nghịch ngợm ngã thì chết. Lẽ ra phải trông em nhưng Nam bị cô Hường từ dưới nhà gọi lên:

- Xong chưa, xuống đây xem nào. Làm cái gì mà lâu thế.

Nam đáp vội:

- Cháu xuống bây giờ đây.

Dứt lời Nam đóng cửa phòng chạy vội xuống dưới. Vào bếp Nam thấy đủ các loại rau, cô Hường chỉ tay vào đồng rau nói:

- Nhặt đi tí cô rửa, nhặt sạch vào nhé.

Nam vừa nhặt rau vừa hỏi cô Hường:

- Bố cháu đi đâu vậy ạ...??

Cô Hường nhăn mặt:

- Bố phải đi làm chứ đi đâu, ở nhà lấy gì mà nuôi tưng đây người.

Nam không dám hỏi gì thêm, nó cầm cùi nhặt hết chỗ rau nào là rau cải, rau cúc, rau sống các kiểu. Nhặt xong nó rửa tay rồi chạy vội lên tầng ba xem em gái. Bé Hạnh vẫn đang nằm trên giường tập viết chữ cái. Thấy anh Nam nó cười tí mắt khoe:

- Anh xem xem, em viết có đẹp không..?

Nam cầm quyển vở của em rồi khen:

- Đẹp thế nhờ, viết giỏi hơn cả anh. Mai đi học xem cô giáo có chấm điểm 10 không nhé.

Có tiếng xe oto, kèm theo là tiếng mở cổng. Nam chạy xuống dưới nhìn thì đúng là bố nó vừa về. Bé Hạnh cũng đi xuống theo anh, bố vừa vào đến phòng khách thì cái Thư chạy lại ôm vùi vình:

- Bố có mua quà cho con không..?

Thấy bố không cầm gì trong tay, cái Thư xị mặt rồi lại ngó xem tivi. Nhìn thấy hai anh em Nam đang đi từ trên xuống. Bố Tuấn liền gọi:

- Hai anh em xuống đây xem nào, sáng bố đi sớm hai đứa ngủ mấy giờ dậy.

Bố bế bé Hạnh lên cao rồi lại hạ xuống, con bé Hạnh buồm cười tí cả mắt. Nam không nói gì, nó vốn ít nói như vậy. Từ nhỏ đã phải sống cảnh vắng bố, mẹ thì phải đi làm suốt. Chẳng hiểu từ bao giờ mà nó chỉ có thể mở lòng được với những người thân sống cạnh nó, đó là ông bà ngoại. Các bác các cậu ai cũng nói nó lẩm lì, khó gần. Nhưng nó phải như thế, nhất là khi mẹ đẻ thêm cái Hạnh. Nó tự nhủ phải thay mẹ chăm sóc em, nó phải lớn nhanh hơn cái độ tuổi của nó. Bằng tuổi nó các bạn chỉ ăn với học rồi chơi. Còn nó thì ngoài đi học ra về nhà là nó vác cần đi câu cá, theo cậu đi cắt cỏ ở những bờ mương, con kênh. Nhà bà ngoại tuy có bếp gas nhưng ông bà tiết kiệm, những gì đun lâu là bà toàn đun củi với bếp than. Vậy là khi rảnh nó lại vác bao đi khắp triền đê nhặt những mảnh gỗ vụn theo sóng

đánh vào. Đó là tuổi thơ của nó khi còn nhỏ tí. Thử hỏi như thế làm sao nó có thể vui vẻ, hoà đồng như những đứa khác được.

Cô Hường đi ra thấy bố nó vội vàng cười:

- Anh xem đi tắm đi rồi chuẩn bị ăn cơm. Hôm nay em làm lâu, lát nữa mấy đứa bạn học cũng đến đây bây giờ. Một mình từ sáng đến giờ chưa được ngơi nghỉ.

Cô nhìn Nam rồi nói nhẹ nhàng:

- Hai anh em cứ ngồi dưới đây xem tivi với em. Lát cô nấu xong rồi ăn cơm nhé.

Bố Nam thấy gia đình có vẻ yên ấm thì cũng lấy làm mừng lắm. Bé bé Hạnh đặt xuống sofa ông nói:

- Đây là chị Thư nhé Hạnh. Chị Thư hơn hạnh 2 tuổi. Còn kia là anh Nam, anh lớn nhất nhà nhé Thư.

Cái Thư ngó sang rồi lại dán mắt vào tivi không thèm để ý. Nam cũng ngồi xuống cạnh em gái. Bố Nam vội lấy một quả táo trong đĩa rồi đưa cho Hạnh, cái Thư thấy thế quay lại nhìn rồi mếu máo:

- Táo của con....

Bố Tuấn cười cười rồi nói:

- Còn nhiều mà, con ăn có hết đâu. Chia cho em với chứ.

Bé Hạnh cầm quả táo đỏ trong tay thích thú lắm. Nó cho lên mũi hít hà rồi khoe anh, mặc kệ con bé Thư đang nhìn nó đầy căm ghét. Nam có thắc mắc muốn hỏi bố nhưng nó nghĩ gì rồi lại thôi. Nó cảm thấy lạc lõng trong ngôi nhà này, nó cảm thấy sự ghét bỏ trong ngôi nhà này. Nó muốn về với bà ngoại, nhưng nó biết làm sao bà ngoại có thể nuôi hai anh em nó.

Bất chợt nó thấy bàn tay bố nó vỗ lên vai nó, ông hất tay bảo nó ra ngoài. Bé Hạnh vẫn ôm quả táo rồi xem tivi, Nam đi theo bố ra ngoài. Ra

đến ngoài sân bố nó mở cốp xe oto lấy ra một cái xe đạp nhìn khá xịn. Cái xe không quá to cũng không quá nhỏ. Nhìn Nam bố nó nói:

- Từ mai xe này là của con. Trước ở với ông bà thì gần trường giờ chuyển về đây hơi xa. Con chịu khó đạp xe đi học nhé. Rồi đây khi nào ông bố xin chuyển trường về phường gần đây học cho tiện. Em thì học nội trú ở trường rồi, bố sẽ bảo cô Hường đón em.

Nghe thấy thế thằng Nam vội nói:

- Thôi không sao, để con đón em cũng được. Gần trường có nhà bác Thuý, em nó có về sớm thì ở đó đợi con, trước giờ vẫn vậy bố ạ.

Ông Tuấn nhìn nó rồi khẽ vỗ nhẹ vào vai nó. Rồi ông gật đầu đồng ý, hai bố con ngắm cái xe đạp mới ra đi đầu tâm đắc. Thằng Nam thích lắm, từ bé tới giờ nó mới được mua cho một cái xe đạp riêng. Trước ở với ông bà ngoại cách trường tầm 2km nó toàn đi bộ. Sau vào cấp 2 thì ông mua cho cái xe cũ nặng lắm. Hôm nào mà thùng xăm xịt lốp dẫu về nhà đỡ hết mồ hôi hột. Nó nhìn bố thầm cảm ơn, từ mai nó sẽ có xe mới để đi học rồi đưa đón em gái. Đây cũng là món quà đầu tiên sau bao nhiêu năm nó được bố mua tặng.

Bầu không khí ấm áp đó bị dội một gáo nước lạnh bởi cô Hường:

- Anh lại mua cái gì đấy, xe cũ ở nhà vứt xó không ai đi lại còn mua xe mới làm gì.

Bố Nam trừng mắt nhìn, cô Hường không nói gì nữa. Quay đi rồi nhưng cô Hường vẫn cố nói thêm một câu:

- Haizz, chẳng biết rồi sau này có nhờ được cái gì không...??

Bên ngoài có người bấm chuông, Nam chạy ra mở cổng. Thì ra đó là mấy người bạn học của bố lẫn cô Hường, tất nhiên trong số đó cũng có người Nam biết mặt. Vì họ cũng là bạn học cùng lớp của mẹ Nam.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 3: Miệng Lưỡi Thế Gian

Vừa mở cổng, một người phụ nữ nhìn Nam hỏi:

- Con trai lớn anh Tuấn đấy à...? Giờ về đây ở với bố r ồi hả...?

Nam trả lời:

- Cháu chào cô chú, cháu...

Bố Nam thấy con ấp úng li ền nói:

- Con trai lớn anh đấy, còn con gái đang ở trong nhà.

Mấy người khách nhìn Nam từ đầu đến chân r ồi đi vào nhà. Có tổng cộng ba nam, ba nữ. Bước vào nhà cô Hường đi ra tay bắt mặt mừng với bạn. Một người phụ nữ bạn của cô Hường thì xun xoe nịnh nọt:

- Bạn dạo này trẻ thế, càng ngày càng xinh ra đấy.

Cô Hường trước mặt mọi người thấy Nam vẫn đứng ngoài cửa li ền gọi:

- Vào đây con ơi, chuẩn bị ăn cơm r ồi.

Giọng cô ngọt ngào hơn hẳn lúc nãy, Nam đi vào trong, nó xuống bếp xem có phụ bê đồ gì lên được không thì cô Hường nói:

- Con cứ lên nhà đi, để đấy cô bê cho.

Mấy người bạn cô Hường thấy thế xuýt xoa:

- Cô cháu tình cảm thế, đấy cháu thấy đấy. Về đây có cô có bố sướng hơn bao nhiêu không..? Cô Hường đây là người sống tình cảm biết trước

biết sau. Nhất cháu còn gì..

Nam cười gượng gạo, nó khẽ gật đầu vâng dạ rồi đi lên phòng khách. Nó đang thắc mắc tại sao cô Hường lại thay đổi thái độ một cách chóng mặt như vậy. Mới vừa nãy thôi cô còn quát nó, vậy mà giờ cô lại dịu dàng tốt bụng đến thế. Nam quay đi nhưng vẫn kịp nghe một câu từ một người bạn của cô Hường:

- Thằng này nhìn lằm lỳ nhỉ, ít nói y như mẹ nó ngày xưa. Sao bạn tốt thế, chăm lo cho cả con chằng từng tí một.

Cô Hường cười:

- Con ai chẳng là con, mình người lớn mà. Với lại anh Tuấn cũng đối xử với con mình như con đẻ. Giờ con anh ấy về đây mình cũng phải thế chứ.

Tiếng cười giả tạo vang khắp cả gian bếp, người đẩy người đưa nhíp nhàng. Cái tốt mà họ đang nói về nhau cứ như đang nói về một nhân vật không có mặt trong căn nhà này. Vào bữa ăn, cô Hường nhúng tôm vào nồi lẩu, tôm chín cô gấp vào bát bố Tuấn một con. Quay sang cô gấp cho Nam một con rồi nói:

- Ăn đi con, cẩn thận không nóng đấy.

Cô tiếp tục ra tay bóc cho bé Hạnh một con rồi cẩn thận cắt ra từng miếng nhỏ miệng cười hiên từ:

- Nào để cô thổi nguội cho Hạnh nhé.

Bé Hạnh cười tít cả mắt, nó nhe hàm răng sún ra tíu tí:

- Con cảm ơn cô.

Một khung cảnh đầm ấm trước sự nỗ lực của bạn bè dành cho cô Hường. Những lời khen ngợi liên tục được thốt ra:

- Chị Hường đúng là số 1.

- Bạn tôi khéo chăm trẻ con quá. Bảo sao anh Tuấn yêu là đúng rồi.

Nam lặng lẽ ăn không nói gì, bố Nam đang chúc rượu bạn bè. Một chú trong số đó nói:

- Nam còn nhớ chú không..?? Lúc bé cháu hay vào nhà chú chơi với thằng Việt con chú đấy. Hai đứa chơi với nhau thân lắm, chơi xong mẹ đi làm lại đón về

Đó là chú Minh, tất nhiên là Nam nhớ. Chú Minh cũng là bạn học của bố mẹ Nam. Nó nhớ chú Minh vì quả đầu hói, bằng tuổi bố nó mà chú nhìn già hơn nhiều. Con chú là thằng Việt kém Nam một tuổi. Nam vẫn gặp nó vì nó học dưới Nam một lớp. Nam trả lời:

- Cháu nhớ chứ, hồi đó vào nhà chú đọc truyện tranh mẹ gọi còn không về

Chú Nam ngẩng đầu cười ha hả:

- Đúng rồi, thằng này có trí nhớ tốt đấy. Thế về đây sống có ổn không cu cháu. Bố mày đi làm suốt, có đợt này là hay ở nhà thôi.

Không để Nam trả lời một bà nói vào:

- Ổn chứ sao không, về đây nhà to thế này. Vợ của bố lại chăm lo cho như thế có gì mà không ổn. Anh toàn hỏi linh tinh, còn gì sướng hơn nữa. Ở ngoài kia với ông bà làm gì có cái gì. Ăn có khi còn không đủ no.

Thằng Nam cúi mặt cần đôi đứa chọc chọc cái vỏ tôm. Nó không muốn nói gì vì đông người. Nhưng chưa dừng lại ở đó, bà cô kia lại tiếp:

- Ở với ông bà già có khi ngày hai bữa cơm còn không có ấy chứ. Nói gì đến đồ tươi ngon như thế này.

Bố Nam lên tiếng:

- Cô đừng nói vậy, ông bà tuy nghèo nhưng con cháu không phải nhịn đói đâu.....

Thằng Nam rấn nước mắt, nó đặt đĩa xuống nhìn bà cô kia nói to:

- Ông bà cháu lúc nào cũng nhường đồ ăn cho hai anh em cháu.

Nói xong nước mắt nó tự chảy thành dòng, nó không muốn ai đó nhắc đến ông bà nó với cái giọng điệu khinh miệt. Nó đứng dậy trong cái nhìn ngỗ ngang của tất cả mọi người:

- Ông cháu mất rồi, cô đừng nói nữa...

Nói xong nó chạy lên trên tầng, bố nó nhìn theo lắc đầu. Không khí trở lên căng thẳng, cô Hương vội cười:

- Thôi thôi, cháu nó trẻ con. Mọi người đừng chấp nó làm gì. Ăn đi không nguội.

Bà cô kia làm bộ mặt đồng đánh:

- Mới nói thế thôi mà nó đã phản ứng....

Bố Nam cau mày khó chịu:

- Ông ngoại nó mới mất, đừng cái gì cũng nói khi đang ăn.

Chú Minh cũng không vừa lòng:

- Mấy bà ăn đi, nói ít thôi. Trẻ con nó biết cái gì.

Bé Hạnh không thấy anh cứ ngoái đầu nhìn đi nhìn lại. Ở trên tầng nhưng Nam nghe rõ những tiếng cười đùa, những tiếng tụng niệm chúc nhau liên tục. Viễn cảnh này quen thuộc lắm. Ngày hai bố mẹ nó còn ở với nhau bố nó cũng thường xuyên gọi bạn về nhà ăn cơm. Mẹ nó thì tất bật chạy đi chợ mua đồ nấu nướng, đến lúc dọn mâm vì nhà chật nên hai mẹ con phải ngồi dưới bếp ăn đồ thừa. Ăn xong khi nào bố nó gọi mới được lên dọn.

Giờ đây cũng là cảnh bạn bè đến nhà ăn cơm nhưng cô Hương không giống như mẹ nó. Cô được mọi người ca ngợi là tốt bụng, là khéo léo. Nghĩ đến thôi mà nó thương mẹ vô cùng. Mẹ nó cực khổ cả đời, đến khi

mất cũng vô cùng đau đớn. Người ta thường bảo ông trời có mắt, chính mẹ nó cũng nói câu đó. Có lần nó thắc mắc:

- Mẹ ơi tại sao bố lại bỏ mẹ con mình...??

Mẹ nó nhìn nó trả lời:

- Bố đi theo gái con ạ....Bố ác với mẹ con mình, nhưng ông trời có mắt.

Khi đó nó không hiểu câu nói đó là gì, đến ngày mẹ mất nó mới thắc mắc:

" Tại sao ông trời có mắt mà lại để nó mất đi người mẹ. Mẹ nó cực khổ như vậy sao ông trời không thương."

Trẻ con ngô nghê, chẳng có ông trời nào cả. Người tốt thì luôn có số phận bất hạnh, chính vì tốt nên họ thường phải nhận lấy đau khổ từ cái bọn khốn nạn nó để lại. Nước mắt chảy ra nhưng nó vội quyết ngang, nó không muốn khóc. Nó mà khóc thì nó càng khổ, bên ngoài cửa có tiếng bé Hạnh:

- Anh Nam ơi, mở cửa cho em.

Nam lau vội mặt rồi ra mở cửa cho em. Trên tay con bé là hai miếng dưa hấu, nó đưa Nam một miếng rồi nói:

- Em lấy phần cho anh này. Bố bảo em lên gọi anh xuống đó.

Nam quên mất mình vẫn còn đó đưa em gái bé bỏng. Đưa em gái vừa đi từ tầng 1 lên tầng 3 mang cho nó miếng dưa hấu. Xoa đầu bé Hạnh hai anh em dắt tay nhau đi xuống dưới. Lúc này chú Minh đang pha trà. Thấy Nam chú Minh gọi:

- Thanh niên xuống đây xem nào, bố cháu vừa chạy đi mua ít đồ rồi.

Nam ngồi xuống ghế, bên trong phòng cô Hường những tiếng cười phát ra khanh khách. Những lời bàn luận của bạn bè cô Hường về hai anh em Nam:

- Hai anh em nó về đây chắc chị khổ nhiều nhỉ. Tự nhiên phải chăm sóc hai đứa nhỏ. Mà ông Tuấn có nói gì với chị không..?

Cô Hường trả lời:

- Vất vả gì đâu, thêm bát thêm đĩa ấy mà.

Bạn cô Hường nói tiếp:

- Gớm, ông Tuấn mà không gặp được chị chắc giờ vẫn còn đang nay đây mai đó. Ngày trước có gì đâu mà, giờ thì nhà to oto đẹp.

Cô Hường cười sảng khoái:

- Cửa chõng công vợ mà em, nhà này hai vợ chồng chung nhau mua. Còn oto thì mỗi người bỏ ra một nửa. Cho con về đây ở cũng phải nói qua, chị đừng ý mới được chứ.

Một cô bạn khác tiếp lời:

- Giờ thì thay đổi rồi, ngày trước còn chạy con xe cà tàng. Mấy năm gần đây làm ăn với chị cho vay mượn rồi đi làm cái gì kia mới được như thế chứ. Nói gì thì nói cũng phải biết nhờ ai mới được như ngày hôm nay.

Cuộc nói chuyện giữa những người phụ nữ lẩm nhẩm phát ra khi không có mặt bố Nam ở nhà. Chú Minh pha trà xong ngẩng xuống ghế nhìn Nam cười:

- Giống bố đấy, nãy cô kia nói linh tinh cháu đừng để bụng nhé. Về đây ở thì mấy bố con dựa vào nhau mà sống. Không cần quan tâm người khác nói gì. Bố cháu tuy vậy nhưng thương hai anh em cháu lắm đấy. Trước đây không có gì nên muốn cũng không đón các cháu về được. Chú là bạn thân của bố mẹ cháu nên chú biết. Mẹ cháu cũng khỏi....Haizzz...

Thở dài một cái chú Minh gọi Nam sang bên cạnh rồi nói nhỏ vào tai:

- Thế hai anh em về đây có bị cô kia nói gì không...??

Nam nhìn chú Minh ngập ngừng, nó muốn kể hết tất cả nhưng chẳng hiểu sao nó lại thôi. Liếc nhìn bé Hạnh nó khẽ trả lời:

- Không....ạ.

Chú Minh cười r ễ nói nhỏ:

- Người khác cứ nói bố cháu nhờ cô Hương mới có ngày hôm nay. Nhưng không phải đâu cháu ạ. Từ từ ở với bố cháu sẽ hiểu, bố cháu thế thôi nhưng bản lĩnh lắm. Đừng vì cái gì mà bỏ đi cháu nhé.

Lời nói của chú Minh như chạm vào tâm can của Nam. Nó cần nghe những lời động viên như thế ngay lúc này. Nó nhìn chú Minh cười:

- Dạ vâng, cháu nhớ r ễ chú ạ.

Lúc này bố Nam cũng mở cổng đi vào, nhìn hai chú cháu đang thậm thụt ông cười to:

- Hai chú cháu tâm sự cái gì đấy.

Lúc bố Nam cất tiếng nói cũng là lúc những lời r ầm rì trong căn phòng của cô Hương im bật. Chẳng thấy ai đã động thêm câu nào nữa. Bố Nam nói:

- Ăn cơm nhé, bố lấy cơm cho ăn. Ăn xong đi ngủ mai chờ em đi học.

Bụng đang sôi, Nam gật đầu đi theo bố xuống bếp. Làm bát tô cơm với thức ăn bố Nam nhìn Nam cười:

- Để hôm nào rảnh hai bố con mình nói chuyện với nhau. Đừng nghe thiên hạ nói gì con ạ. Bố có lỗi với mẹ con nhiều lắm. Giờ bố chỉ cần các con thôi...

Cô Hương nghe tiếng li ền đi xuống bếp, thấy Nam đang đứng ăn cơm cô nhẹ nhàng nói:

- Sao lại đứng đó ăn, lấy ghế ngồi cho đằng hoàng đi con. Nãy cô có để phần thức ăn cho con đây. Bố nó lấy cho con ăn chưa..?

Bố Nam gật đầu, lại là bà bạn cô Hường với những lời nói của một kẻ xu nịnh:

- Thế hai người bao giờ thì cưới đây, nhanh nhanh cho em còn ăn cỗ chứ.

Nam đang xúc thìa cơm, nghe câu hỏi của cô kia nó ngược lên nhìn bố. Bố nó ấp úng trả lời:

- Cưới treo cũng phải từ từ chứ, giờ còn bao nhiêu thứ chưa ổn định.

Cô Hường nghe thấy vậy khó chịu:

- Không cưới thì ra ngoài cũng phải giới thiệu là vợ chồng chứ. Đi gặp mọi người toàn giới thiệu là bạn gái. Thế bạn gái có ai chăm lo được cho như thế này không..??

Bố Nam hơi gắt giọng:

- Muốn cưới thì còn phải xem thái độ như thế nào đã.

Không chịu nổi cô Hường giãy nảy lên:

- Thái độ làm sao, em ở với anh như thế này còn chưa đủ tốt à...??

Bố Nam trừng mắt nhìn cô Hường quát:

- Có con cái ở đây đừng có nói to. Mà đừng có nhắc đến chuyện này nữa. Cái gì đến tự nhiên nó sẽ đến.

Bạn cô Hường thấy không khí căng thẳng vội trấn an:

- Ấy, anh đừng nóng..Em cũng chỉ hỏi vui thôi mà.

Bố Nam không nói gì đi lên phòng khách, còn Nam ngồi bàn ăn cơm sau lưng là hai con người vẫn đang nói chuyện. Cô Hường nói với bạn:

- Ở với nhau mấy năm nay có bao giờ quát chị như thế này đâu. Từ hôm hai đứa nó về đây lần này là lần thứ hai hai vợ chồng to tiếng với nhau rồi. Sáng nay lại còn đập cửa rầm rầm. Cần thì cần không cần thì thôi chứ. Cần thiết bán hết đi tôi một nửa anh một nửa. Tôi không ở được thì chẳng ai ở được.

Cô Hường nói vừa đủ để những người có mặt ở đó nghe. Không quá to vì sợ bố Nam sẽ nghe thấy. Bố Nam là người khá nóng tính, ông cũng khá cục cằn. Trước khi có cơ ngơi này ông cũng là một người làm công việc đòi nợ thuê, ngày trẻ đâm chém nhau không phải là ít. Chẳng thế mà xung quanh đây người ta gọi ông là Tuấn Khùng. Lúc ông nóng lên thì trời còn bé, chính vì thế mỗi lần bố Nam tỏ ra bức tức là cô Hường không dám nói gì thêm. Chỉ dám lẩm bẩm sau lưng chứ tuyệt nhiên không dám thái độ trước mặt.

Càng lúc Nam càng thấy cô Hường là một người thâm hiểm. Những lời nói cay độc của cô Hường lúc nào cũng cố ý nói ra để cho hai anh em Nam nghe thấy. Còn trước mặt người khác cô lại đóng vai một bà Tiên hiền từ nhân hậu có tấm lòng bao dung đối với con chồng. Một người phụ nữ đáng sợ nhưng đáng sợ hơn tất cả đó là trong mắt người ngoài thì Nam và bé Hạnh chính là rắc rối trong cuộc đời của bố và cô Hường. Họ nhìn hai anh em Nam như những đứa trẻ xui xẻo.

Những kẻ được gọi là người lớn kia vì xu nịnh, vì ác tâm sẵn sàng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hai đứa trẻ vô tội. Ở đời sâu cay, thâm hiểm nhất vẫn là miệng lưỡi thế gian.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 4: Tiễn Ăn Sáng

Sáng hôm sau Nam dậy sớm gọi em rồi chuẩn bị đi học. Bé Hạnh đánh răng rửa mặt xong mới có 5h30. Bé Hạnh tự lấy sách vở ra ngồi nhâm nhâm. Nó nghe lời anh Nam dặn:

- Học vào buổi sáng sớm là dễ nhớ nhất.

Vậy nên trừ ngày nghỉ, hôm nào đi học bé Hạnh cũng dậy sớm 30" để học bài. Quả thật là một bé gái ngoan, 6h sáng hai em em dắt tay nhau đi xuống tầng dưới. Bố Nam lúc này đã ngồi đợi sẵn ở phòng khách. Thấy hai anh em bố Nam gọi:

- Lại đây bố bảo...

Nam với Hạnh đi lại gần, ông mở ví lấy ra 50 nghìn đưa cho Nam rồi nói:

- Bố cho tiền ăn sáng, con xem ở trường em thích ăn gì thì mua cho em nhé. Đi xa hơn ở với ông bà nên hai anh em phải cẩn thận đấy. Nhớ nhìn trước nhìn sau. Hạnh học đến chiều nhớ đợi anh đón mới được về nhé. Đợi bố xin chuyển trường về gần đây thì tiện.

Nam đưa hai tay đỡ lấy tiền từ bố, bố Nam đi ra mở cổng để hai anh em lấy xe ra. Nam với Hạnh chào bố rồi chở nhau đi học. Quả là xe đạp mới, lại xịn, đạp cứ bon bon. Hạnh ngồi sau ôm chặt anh cười tít cả mắt. Chở em đến trường Nam hỏi em thích ăn gì. Bé Hạnh nhìn thấy cái gì cũng muốn ăn, nào là bánh mì, xôi, chè... Nam liền mua cho bé Hạnh nắm xôi kèm theo một hộp sữa giắt vào balo. Đưa em vào tận cổng trường nó lại đạp xe đi học. Đến trường cũng là lúc trường đánh trống xếp hàng. Chẳng kịp ăn gì nó phi xe vào nhà để xe rồi ba chân bốn cẳng chạy đến lớp xếp hàng.

Vì nhà xa nên thời gian hạn hẹp hơn hồi trước là đi đâu dễ hiểu. Nói thế thôi chứ thằng Nam đâu có ăn sáng. Ở với ông bà ngoại hai anh em trước khi đi học đâu được bà rang lại cơm nguội hay ở nhà có bánh trái gì thì ăn tạm rồi đi học chứ ông bà thì đâu mà cho thì ăn sáng. Nó cũng quen rồi nên cũng không thấy đói. Chỉ hôm nào có tiết thể dục thì mới thấy hoa mắt chóng mặt. Xếp hàng xong nó móc túi ra thấy còn 42 nghìn. Thì ban sáng mua đồ ăn cho em gái còn thừa. Nó nghĩ bụng:

- Chỗ tiền này để dành cho Hạnh ăn sáng cũng phải được 5 hôm nữa.

Nó khẽ vuốt vuốt mép đồng tiền cho phẳng rồi gấp gọn gàng cho vào hộp bút cất đi. Chẳng hiểu có đứa bạn nào nhìn thấy hay không. Giờ ra chơi 15" nó cũng bỏ ra ngoài chơi như các bạn. Tiếng trống đánh vào lớp cũng là lúc nó mở cặp sách lấy vở, hộp bút ra chuẩn bị học bài mới. Như để kiểm tra tài sản, nó mở hộp bút lật tờ giấy lót ở dưới lên. Số tiền 42 nghìn đã không còn nữa, nó nhìn xung quanh nhưng bạn bè nó mặt mũi ai cũng tỉnh bơ. Nó nhìn sang bên cạnh, thằng ng ỏi cạnh nó đang nhìn nó với vẻ mặt lăm lét. Không biết ai lấy nó lục đi lục lại cả cái cặp, lật từng trang sách mặc dù nó biết nó đâu có kẹp vào đó.

Bất ngờ thằng ng ỏi cạnh nó làm rớt mấy tờ tiền khi nó lật cặp thẳng đó lên. Nhưng chỉ có 22 nghìn, bỗng nhiên nó nhận ra đi đâu gì đó. Thằng kia vội vã nhặt lấy tiền cho vào túi rồi cười cười:

- Sáng mẹ tớ cho tiền ăn sáng còn thừa tí phải mang về trả.

Nam định làm gì đó nhưng có tiếng cô giáo nhắc:

- Nam, em loay hoay tìm cái gì từ nãy giờ vậy. Tập trung lên đây xem nào.

Nó cau mặt nhìn thằng bên cạnh rồi nhẩn nhẩn nhìn lên bảng. Nó mong sao tiết học này kết thúc thật nhanh. Nó hóng từng phút trên chiếc đồng hồ đang nhích từng kim giây chậm rãi.

" Tùng..Tùng..Tùng.."

Tiếng trống báo hiệu 45" của tiết học kết thúc. Cả lớp đứng dậy chào cô giáo, đưa thì ng ửi tại chỗ, đưa thì tranh thủ 5" chạy ra ngoài. Nam vẫn ng ửi đó, thẳng bên cạnh định đi ra ngoài thì bị Nam kéo tay lại, nó nói:

- Trả ti ền lại cho tao, ti ền đấy là của tao sáng mua đ ồ ăn cho em còn thừa.

Thằng kia mặt biến sắc nhưng vẫn cố cãi:

- Ti ền nào của mày, ti ền này mẹ tao cho. Bỏ tay tao ra...

Thằng Nam đứng dậy nhìn thẳng vào mặt thằng ăn cắp nói:

- Trên tờ ti ền bạn sáng cô bán xôi trả lại tao có một tờ 10 nghìn ghi số 36 bằng mực đỏ. Nãy mày làm rơi tao nhìn thấy r ồi. Tổng cộng mày lấy của tao 42 nghìn.

Cả lớp thấy ần ỹ thì xúm lại xem, đưa thì cổ vũ đánh nhau, đưa thì đứng xem r ồi cười. Tuy đã nói đến vậy nhưng thằng ăn cắp vẫn một mực cãi:

- Ti ền mẹ tao cho cũng thế, mỗi ti ền của mày có số đấy à.

Thằng Nam túm chặt tay nó hét lớn:

- Trả ti ền tao đây...

Chưa dứt lời nó bị thằng kia đập một cái vào bụng. Vừa mất ti ền vừa bị đánh, thằng Nam cũng lao vào thằng kia túm tóc nó quật xuống đất. Lao động chân tay từ bé, tuy g ầy nhưng so với lũ bạn được bố mẹ nuông chiều thì độ lì lợm của Nam cao hơn hẳn. Hai thằng lao vào nhau như hai con thú, được một lúc thằng kia mệt, Nam quật nó xuống ng ửi lên bụng r ồi cứ thế dấm liên tục vào mặt, vào đầu thằng ăn cắp.

Đám bạn trong lớp chẳng đưa nào can, có thằng khốn nạn chơi với thằng ăn cắp kia giả vờ chạy lại can nhưng thực tế là giữ Nam cho bạn đánh hội đ ồng. Đúng lúc này có một thầy giáo đi ngang qua. Thấy trong

lớp có đánh nhau thầy giáo đi vào can ngăn rồi đưa cả hai lên phòng hiệu trưởng. Tại đây cô giáo chủ nhiệm hỏi lý do, thằng ăn cắp tỏ vẻ đáng thương nói bị bạn vu ăn cắp tiền rồi đánh. Thằng Nam mặt lầy lỳ chỉ vào mặt thằng ăn cắp rồi thưa cô giáo:

- Chính nó lấy tiền của em cô ạ. Tiền đó sáng nay bố em cho hai anh em ăn sáng. Em mua đồ ăn cho em còn thừa 42 nghìn. Chỉ có nó lấy, em còn nhận ra tiền của em cơ mà.

Cô giáo nhẹ nhàng bảo Nam ngồi xuống, nhìn cả hai thằng cô giáo hỏi thằng ăn cắp trước:

- Thế tiền của em là từ đâu có.

Thằng ăn cắp trả lời không cần suy nghĩ:

- Dạ thưa cô, tiền sáng mẹ em cho ạ.

Cô giáo mở ngăn kéo lấy ra một quyển sổ khá to. Bên trong khi họ tên bố mẹ học sinh kèm điện thoại cô nói:

- Giờ cô sẽ gọi điện cho bố mẹ hai em hỏi xem có đúng sáng nay họ cho em tiền không...? Nếu ai không đúng thì sẽ bị phạt đình chỉ học vì tội ăn cắp.

Nghe đến đây thằng ăn cắp mặt tái nhợt, nó lắp bắp nói:

- Dạ thôi, cô đừng gọi cho mẹ em...Em xin lỗi....

Nói xong nó rút ra 32k đặt lên bàn rồi cúi mặt không dám ngẩng đầu lên:

- Em lấy tiền của bạn Nam ạ, bạn ấy ra chơi em mở hộp bút của bạn ấy lấy. Cô tha lỗi cho em..

Thằng Nam nhìn trên bàn chỉ có 32 nghìn, nó nhìn cô giáo nói:

- Thưa cô, nó lấy của em 42 nghìn cơ mà..?

Thằng ăn cắp vẫn cắm mặt xuống đất nói:

- Nãy tớ mua nước mất 10 nghìn r ấi..

Cô giáo nhìn thằng ăn cắp chép miệng, lắc đầu. Cô cho thằng ăn cắp về lớp, còn Nam ng ấi lại. Cô bảo Nam:

- Em tạm thời cất ti ền đi. Để đó r ấi cô sẽ thông báo với phụ huynh của bạn ấy. Mà sao trong sổ nhà em lại không có số điện thoại.

Nam khẽ trả lời:

- Dạ, trước em sống với ông bà ngoại. Nhà ông bà ngoại không có điện thoại.

Cô giáo ngạc nhiên, vì cô cũng là người cùng phường với ông bà Nam. Hoàn cảnh của Nam h ầu như th ầy cô nào trong trường cấp 2 cũng biết. Toàn giáo viên sống ở khu này mà. Cô giáo hỏi tiếp:

- Thế giờ em sống với ai, việc em bị bạn lấy mất ti ền cô cũng biết. Nhưng việc em đánh nhau với bạn trong lớp như thế là không được. Việc này bị th ầy chủ nhiệm lớp A phát hiện, lớp mình sẽ bị trừ thi đua. Th ầy chủ nhiệm lớp A đã báo th ầy hiệu trưởng. Các em phải mời phụ huynh đến đây. Giờ em về lớp, cuối giờ cô sẽ gửi giấy mời về cho cả hai em.

Nam nhìn cô giáo với vẻ mặt van xin, nó không muốn cô giáo thông báo với bố việc nó đánh nhau ở trường, nó khẽ nói:

- Dạ giờ em sống với bố...Nhưng cô đừng mời phụ huynh được không ạ...Em không cần 10 nghìn kia nữa, lần sau em cũng không đánh nhau với bạn nữa. Cô tha cho em..

Cô giáo lắc đầu:

- Không được, chuyện này đến tai th ầy hiệu trưởng r ấi. Cô không muốn cũng không được. Thôi em về lớp đi....Cuối giờ cô sẽ lên sinh hoạt.

Nam đứng dậy chào cô giáo rồi lững thững đi về lớp. Nó xin vào lớp khi thầy giáo đang dạy được 10", thầy giáo thấy nó vào muộn thì mĩa mai:

- Anh này vừa đánh nhau đây phải không..? Đứng đấy 5" nữa thì vào lớp. Đi học không học bày đặt đánh nhau.

Nam đứng trước cửa lớp với sự nhòm ngó, xì xào bàn tán của chúng bạn. Trong lớp đưa thì chỉ chỗ, đưa thì rỉ tai nhau thì thầm:

- Thằng không có mẹ. Nó ở với ông bà không ai dạy...

- Thằng này phải tóm lại đánh chết nó đi.

Phía bàn nó thằng chó ăn cắp kia đang nhìn nó cười đều cáng. Không biết ban nãy nó lên lớp đã nói những gì, nhưng tất cả mọi việc giờ không còn quan trọng. Cái Nam đang lo sợ lúc này là sẽ về nói với bố như thế nào. Liệu bố nó có đuổi nó ra khỏi nhà hay không..? Mới về được hai hôm đã bị mời phụ huynh. Rất nhiều câu hỏi vang lên trong đầu nó. Đột nhiên nó giật mình bởi giọng thầy giáo:

- Đi vào lớp đi, thích đứng ở đấy hả...??

Nam vội vào chỗ ngồi, thằng ăn cắp khê viết ra tờ giấy rồi đưa cho nó. Tờ giấy được viết:

- Mà đợi đấy, tao sẽ bảo anh tao.

Nhìn cái bản mặt của thằng ăn cắp Nam chỉ muốn tiếp tục được đâm vào mặt nó như ban nãy. Nhưng nó không dám vì nó sợ sẽ bị đuổi học. Cuối giờ, cô giáo chủ nhiệm lên lớp nói vài phút. Sau khi cho các bạn về Nam và thằng ăn cắp được phát mỗi người một tờ giấy mời phụ huynh vào trưa ngày thứ 5 này.

Cần tờ giấy mời trong tay Nam buồm bước ra nhà xe. Cái xe mới bố nó mới mua cho đang nằm đỗ dưới đất. Không biết do bị ai đạp đổ hay khi người khác lấy xe thì xe tự đổ. Nam đi lại dựng xe dậy, mặt mũi nó thất thần vì không biết phải nói với bố như thế nào. Chợt nhớ ra phải đón em,

nó dắt xe qua chỗ bác bảo vệ trả vé xe rồi phi qua cổng đập một mạch đến trường tiểu học. Bé Hạnh đang vẫn vờ ở trong cổng trường, thấy anh con bé mừng rỡ chào bác bảo vệ rồi chạy ra cổng nhún nhảy vẫy tay gọi anh.

Nam cười rồi xoa đầu em, nó đỡ balo của em cho vào rọ xe. Hộp sữa sáng ngày vẫn còn đó, Nam quay lại hỏi bé Hạnh:

- Sao em không uống sữa đi, anh mua cho phải uống chứ.

Hạnh cười khoe răng sún:

- Sáng em ăn xôi no rồi, sữa để sáng mai em uống.

Con bé cũng biết tiết kiệm, hai anh em chở nhau trên chiếc xe đạp mới tinh dưới ánh chiều hoàng hôn đỏ rực cả một đoạn đường. Nhìn hai đứa trẻ quẩn quýt, tình cảm bác bảo vệ ngổ trong khe nhấp ngum trà rồi mỉm cười. Ngồi sau anh, bé Hạnh đang sờ sờ rồi chỉ vào cái áo lấm bẩn của anh. Chắc con bé đang hỏi anh vì sao áo lại bẩn thế. Chẳng biết thằng Nam trả lời ra sao nhưng chỉ thấy cái Hạnh cười tít cả mắt.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 5: Cái Tát " Sai Lầm."

Về đến nhà, Nam thấy bố đang ngồi ở phòng khách. Nghe tiếng mở cổng ông đi ra, bé Hạnh chạy vào chào bố. Bố Nam hỏi:

- Hai anh em học về có mệt không, sao trưa không về nhà ăn cơm hả Nam...??

Nam chào bố rồi nói:

- Chiều có buổi học thêm nên con về nhà bà ngoại ăn cơm xong lại đi học luôn. Sáng về nhà mình không kịp bố ạ. À mà bố ơi.....

Nam định kể với bố chuyện xảy ra ở trường ngày hôm nay nhưng nó nghĩ lại không dám nói. Bố Nam đứng chờ con nói hết câu nhưng Nam lấy cặp sách đi vào nhà:

- Cũng không có gì bố ạ...

Bố Nam thấy vẻ mặt buồn bã của con cũng muốn gắng hỏi nhưng hai anh em vừa mới về nên ông cười xoa:

- Thế Nam dẫn em lên phòng thay quần áo rồi chuẩn bị ăn cơm. Cô Hường đang nấu rồi.

Lúc này cô Hường đi ra nhìn Nam nói:

- Lần sau trưa không ăn cơm con phải nói với cô nhé. Nấu cơm xong thừa chiều lại phải ăn lại cơm nguội. Mệt quá cơ.

Bố Nam nhìn cô Hường cau mày:

- Trưa nay cơm cũng có thừa là bao nhiêu đâu mà em nói vậy. Thừa thì hấp lại anh ăn cũng được chứ sao. Có vậy thôi mà cũng nói được. Có muốn cái nhà này yên ổn không hả...??

Nam đứng nhìn bố, nó cảm thấy nó đang gây ra gánh nặng cho bố. Nó biết cô Hường nhắm vào nó mà nói để bố Nam trở nên bức tức. Nó im lặng dẫn bé Hạnh lên trên tầng, tối hôm đó ăn cơm nó cũng chẳng còn tâm trạng gì. Nó lo lắng về tờ giấy mời phụ huynh mà cô giáo đưa ngày hôm nay. Nó không biết phải nói với bố như thế nào. Ăn cơm xong hai anh em định dắt nhau lên phòng học bài thì bố Nam có người gọi điện đi ra ngoài.

Cô hường pha sữa, gọt hoa quả cho vào đĩa bê ra cho cái Thư. Xong cô nhìn hai anh em Nam chỉ tay lên tầng trên:

- Hai đứa lên tầng trên đi cho em dưới này còn học. Tự bảo nhau mà học đấy nhé.

Bé Hạnh vẫn đang mãi bộ phim hoạt hình không muốn đi. Nam bèn kéo tay em đi lên trên, bên dưới cô Hường dót hoa quả cho con ăn mồm nịnh nọt:

- Ăn xong uống hết cốc sữa rồi đi ngủ sớm nhé. Dạo này thấy con ăn ít lắm đấy. Ăn nhiều mới xinh được chứ.

Bé Hạnh thấy thế tay chỉ chỉ vào đĩa hoa quả, chắc nó muốn ăn nhưng đâu phải của mình. Nam bế em chạy một mạch lên tầng, cô Hường ở dưới quát:

- Đi nhẹ chân thôi, bình bịch bình bịch muốn sập nhà à...!?

Lên đến phòng, bé Hạnh chạy lại chỗ cái chăn, con bé lấy ra quả táo đỏ ửng khoe với anh:

- Em cũng có nè...

Nó nghe rằng ra cười rồi đưa quả táo cho Nam nũng nịu:

- Anh bỏ đi, gọt vỏ cho em.

Nhưng trong phòng làm gì có dao, Nam nhìn bé Hạnh cười rồi chạy xuống bếp. Nó không muốn để cô Hường biết, nó giấu con dao nhỏ vào trong bụng rồi nhẹ nhàng bước lên cầu thang. Cô Hường phát hiện thấy nó bèn hỏi:

- Chạy xuống bếp dầm dúi cái gì đấy..?

Nam xòe hai bàn tay ra như thanh minh mình không lấy cái gì, nó nhanh nhẩu:

- Cháu chạy xuống lấy cái túi bóng đựng rác trên phòng cô ạ.

Nhìn tay Nam không có gì cô Hường cũng chẳng hỏi gì thêm. Nam thờ phào khê vào phòng đóng cửa lại. Bé Hạnh vẫn đang mân mê quả táo bố cho từ hôm qua. Nam thò tay vào bụng lấy con dao từ trong áo ra nhìn em cười thích chí. Nó gọt táo rồi bỏ miếng cho Hạnh, bé Hạnh ăn một miếng lại đưa cho anh một miếng. Ăn xong nó rửa con dao, dọn vỏ táo vào một cái túi rồi bảo em lấy sách vở ra học.

Lúc lời cặp ra nó nhìn thấy tờ giấy mời, mặt Nam lại buồn thiu. Nam định bụng ngày mai sẽ lấy hết can đảm nói chuyện với bố. Nó để tờ giấy xuống bên dưới quyển sách rồi tiếp tục học bài. Học xong tầm 9h tối hai anh em chơi đùa với nhau trong phòng thì cô Hường bất ngờ mở cửa phòng. Giọng cô chua loét:

- Hai đứa dậy để dọn phòng nào, mấy hôm nay không dọn chắc rác rưởi đầy phòng.

Nam với Hạnh ngẩng im trên giường nhìn cô Hường phẩy phẩy, lật cái này lật cái nọ. Rồi cô Hường sờ vào cái túi đựng vỏ táo ban nãy, cô nhìn sang con dao nhỏ đang để trên bàn. Mở cái túi ra thấy vỏ táo cô Hường nhìn hai anh em Nam đay nghiến:

- Biết ngay mà, ban nãy thấy bộ dạng lấm lét của thằng anh là biết xuống bếp lấy cái gì rồi. Muốn ăn không hỏi lại lấy trộm cả táo cả dao

mang lên đây ăn vụng à..?? Bảo sao nó đi nhẹ thế, con nhà mất dạy.

Bé Hạnh thấy thế li ền khóc tu tu, Nam nhìn cô Hường nói:

- Quả táo đây là hôm qua bố cho em Hạnh. Còn con dao này em cháu muốn ăn táo nhưng không có dao nên cháu chạy xuống bếp lấy. Cháu không có lấy táo của cô.

Cô Hường thấy Nam cãi lại càng hăng máu:

- Lấy dao cũng không biết đường hỏi à, tưởng hai anh em mày ở trên này học hành thế nào. Ai ngờ ăn vụng, ăn trộm...Học hành gì bọn mày.

Nói xong mẹ Hường cầm quyển sách trên bàn học Nam gõ gõ. Khốn nạn thay mẹ lại thấy luôn tờ giấy mời phụ huynh vào trưa ngày thứ 5. Mồm mẹ tru tréo, méo giật:

- Giấy mời phụ huynh, đây là giấy mời phụ huynh chứ không phải giấy mời họp. Mày đi học kiểu gì mà vừa về đây hai ngày đã bị cô giáo mời phụ huynh thế hả. Đúng là quân mất dạy, tí bố mày về đây tao bảo xem thế nào. Đây, mày làm sao thì bố mày đi mà gặp người ta.

Nam bật dậy lao về phía mẹ Hường, tay nó nhanh như cắt giật lại tờ giấy trên tay mẹ rồi nói:

- Cháu cũng không cần cô phải đi, cô cũng không phải là mẹ cháu mà đi được.

Mẹ Hường giận tím mặt, mẹ không ngờ rằng Nam lại phản ứng như vậy. Bé Hạnh càng khóc to, mẹ Hường mặt mũi giận dữ đi xuống dưới nhà. Mẹ ngồi ở phòng khách gọi điện cho ai đó. Tám 15" sau thì bố Nam về. Bố Nam đi lên phòng hai anh em, ông ngồi xuống hỏi Nam:

- Sao con lại cãi lại cô Hường, cô ấy nói con bị mời phụ huynh hả..? Thế ở trường xảy ra chuyện gì vậy con..??

Nam ngồi trên giường cúi mặt trả lời:

- Con không có cái, cô ấy bảo hai anh em con ăn trộm đồ ăn mang lên phòng ăn vụng. Bảo con là mất dạy, vô học...Cô ấy thì biết gì....

Nam kể lại toàn bộ sự việc ở trường ngày hôm nay, nó cũng kể luôn việc mình chạy xuống tầng lấy con dao gọt quả táo mà bố cho bé Hạnh từ hôm trước. Bố Nam mặt đỏ bừng bừng, có lẽ ông vừa đi uống rượu ở đâu về. Cô Hường lúc này đang đứng ngoài cửa nói vào:

- Cô bảo cháu ăn vụng ăn trộm bao giờ...?? Hoa quả mua là để ăn, ai cấm các cháu ăn đâu mà cháu nói thế. Cô chỉ bực khi cháu đi học mà bị mời phụ huynh. Con nhà người ta ngoan ngoãn thì đâu có như thế. Nói cháu thế thôi mà cháu lao vào giằng tờ giấy rồi quất vào mặt cô thế à..!!

Nam sững sờ trước bộ mặt tráo trở nói dối không chớp mắt của mẹ Hường. Khi này chính vì nghi ngờ Nam lấy đồ ăn mang lên tầng nên mẹ mới chạy lên giả vờ lấy lý do dọn dẹp rồi lọ mọ tìm kiếm. Trước khi nhìn thấy tờ giấy mời mẹ còn chửi hai anh em Nam như tát nước vào mặt. Vậy mà giờ đây mẹ đứng đó giằng dụa đức như một giáo viên mẫu mực. Sự trở mặt đó một đứa trẻ như Nam không tài nào lường trước được. Không nhịn nổi Nam gào lên:

- Bà đừng có điều, chính bà chửi hai anh em tôi là đồ...

" Bốp"

Một cái tát thẳng vào mặt Nam khi mà nó còn chưa nói hết câu. Bố nó đánh nó, nó không hiểu nó đã sai ở đâu. Nó không hiểu nó làm gì mà bị đánh. Nó nhìn bố nó đầy căm phẫn. Bé Hạnh vừa ngồi khóc giờ thấy anh bị đánh nó chạy lại ôm anh rồi òa lên nức nở. Mẹ Hường được thế:

- Đấy anh xem, con anh gọi em là bà xưng tôi cơ đấy. Khéo dạy quá cơ...

Bố Nam đập tay xuống bàn một cái " Rền" rõ mạnh. Ông quát:

- Im hết đi, cả cô nữa....Nam sao con lại láo như thế. Con về đây bố với cô chăm sóc từng bữa ăn, cho con đi học mà giờ con lại nói năng như vậy.

Hai anh em đi ngủ ngay, còn hôm nào ra trường gặp cô giáo bố sẽ đi. Giờ không ai nói gì cả.

Mụ Hường thấy bố Nam đang vô cùng tức giận nên mụ cũng im mồm luôn. Mụ đi xuống dưới nhưng không quên lườm anh em Nam một cái. Bố Nam lúc này dường như đã nhận thấy mình sai khi đánh con, ông tiến lại định đưa tay ra nhưng Nam đứng dậy dắt em vào nhà tắm rửa mặt. Nó không khóc, nó nghĩ khóc cũng không khiến bố nó tin nó. Khuôn mặt nó một bên má trở nên đỏ ửng, đau rát. Bố Nam cúi mặt đi ra khỏi phòng. Hai anh em nằm ôm nhau ngủ, bé Hạnh khẽ sờ tay lên mặt anh hỏi:

- Anh ơi có đau không..??

Lúc này Nam mới khóc, nó không khóc vì đau mà vì đứa em gái bé bỏng. Chưa bao giờ nó thù ghét ai, nhưng giờ đây chỉ cần nghĩ đến mụ Hường là lòng nó chứa đầy căm phẫn. Trong đầu nó lúc này chợt nảy ra một suy nghĩ độc ác:

" Nếu mụ Hường chết đi thì liệu rằng bố nó sẽ yêu thương hai anh em nó."

Bàn tay nhỏ bé của Hạnh đang sờ lên bên má vừa bị tát của nó khiến nó giật mình, nó lắc đầu trả lời em:

- Không đau em ạ..Ngủ đi sáng mai anh lại đèo em đi học. Mai Hạnh thích ăn gì nào..??

Bé Hạnh xoa xoa má anh rồi đáp:

- Mai em ăn bánh mì với sữa còn hôm nay anh nhé.

Nam khẽ gật đầu, hai anh em ôm nhau ngủ sau một ngày đầy rẫy những sự việc tồi tệ. Hai đứa trẻ thiếu thốn tình cảm đang phải đối mặt với những gian dối, mưu mô, tính toán của người lớn.

Dưới phòng khách, 11h tối, người đàn ông lớn tuổi nhất trong nhà vẫn đang ngồi đó. Khói thuốc bốc lên từng làn trắng nghi ngút. Không biết ông

ta đã hút hết bao nhiêu điều. Chỉ biết rằng cái tát đó chắc chắn sẽ khiến ông day dứt suốt cả cuộc đời. Người bố của hai đứa trẻ đang tự trách bản thân mình, không phải ông không hiểu con người của người phụ nữ đang bên cạnh ông. Nhưng một phút nóng giận ông đã tát đứa con một cái đau điếng khi giờ đây trên bàn phòng khách vẫn còn đó đĩa hoa quả được bày đẹp đẽ cùng cốc sữa mới uống được một nửa. Bên cạnh chiếc đĩa là cái túi bóng đựng vỏ táo và con dao đặt bên cạnh. Có lẽ ban nãy mẹ Hường mang cái túi và con dao xuống dưới nhưng rồi vì bực tức mà mẹ đã quên vứt đi.

Mọi người trong căn nhà đã chìm vào giấc ngủ, nhưng người đàn ông ấy vẫn ng ấ đó cho đến khi bao thuốc chỉ còn lại chiếc vỏ trống không.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 6: Chú Đại

Rồi ngày thứ 5 cũng đến, hôm đó buổi sáng chỉ học có hai tiết. Sau khi cả lớp ra về Nam và thằng ăn cắp cùng bàn ở lại lớp đợi phụ huynh đến gặp mặt. 10h30 bố thằng ăn cắp đến. Bước vào lớp bố của thằng ăn cắp chào cô giáo rồi nhìn Nam bằng ánh mắt tức tối. Lúc cô giáo ra ngoài có chút việc bố thằng kia hỏi Nam:

- Mày là con nhà ai đấy...? Sao bố mẹ mày giờ còn chưa đến..? Hôm nay mày đánh con tao phải không..?

Thằng ăn cắp trả lời bố:

- Mẹ nó chết rồi, còn bố nó không ở gần đây đâu bố ạ.

Nam quay ra nhìn thằng ăn cắp, thằng chó đó dám nhắc đến người mẹ đã mất của Nam. Nó tức tối nắm chặt tay lại, bố thằng ăn cắp thấy vậy tắc lưỡi:

- Ái chà, thằng này hung dữ nhỉ..? Để tao xem tí bố mày là ai..?

Cô giáo đi vào lớp khiến hai bố con thằng ăn cắp không nói thêm gì nữa. Độ năm phút sau thì bố Nam đến. Ông hốt hải đứng trước cửa lớp thở hổn hển:

- Chào cô giáo, xin lỗi tôi đến muộn. Nãy cứ tưởng lớp ở đây bên kia nên đi nhầm sang bên đó.

Cô giáo mời bố Nam vào lớp ngồi, đi ngang qua bố con thằng ăn cắp bố Nam đưa tay ra:

- Chào anh, đã để anh đợi lâu rồi.

Bố thằng ăn cắp nhìn thấy bố Nam thì cũng nhận ra, bắt tay xong hẳn hỏi:

- Anh có phải là anh Tuấn không ạ...?

Bố Nam cười:

- Đúng rồi, mọi người hai gọi tôi là Tuấn Khùng.

Chắc cũng có biết nên bố thằng ăn cắp cười trừ rồi lại ngồi xuống. Cô giáo lúc này mới trình bày lý do, sự việc vì sao hôm nay lại mời phụ huynh hai cháu đến đây. Cô nói:

- Cháu Lâm (thằng ăn cắp) đã thú nhận là có lấy trộm tiền của bạn. Cháu cũng đã viết tường trình đây rồi. Tội ăn trộm trong trường thường bị kỷ luật nặng. Nhưng do hai cháu cũng thành thật nên nhà trường chỉ mời phụ huynh đến.

Quay sang nhìn bố con Nam cô tiếp:

- Còn cháu Nam đã đánh nhau với bạn trong lớp. Cũng đã mắc lỗi khi không báo cáo với cô giáo.

Bố Nam gật đầu rồi nghe, ông nói:

- Dạ vâng cảm ơn cô đã thông báo cho gia đình. Tôi cũng đi làm suốt không mấy khi ở nhà. Mong cô có gì chú ý đến cháu một chút.

Cô giáo nói:

- Số tiền hôm nọ cháu Lâm lấy của cháu Nam là 42k, đã trả lại 32k vẫn còn thiếu 10k. Mong phụ huynh cháu Lâm trả nốt 10k đó cho cháu. Và mong hai gia đình cũng nên chia sẻ với các cháu nhiều hơn. Các cháu bây giờ đang tuổi lớn, dễ tiếp nhận các thông tin xấu. Nếu chúng ta bỏ bê sẽ không lường trước được hậu quả. Nhà trường cũng nghĩ sự việc này của hai cháu cũng chưa có gì lớn nên chỉ quyết định phạt hai cháu 1 tuần lao động. Hai vị có ý kiến gì không ạ..??

Bố Nam nhìn bố thằng ăn cắp nói:

- Trẻ con đánh nhau là chuyện thường tình. Ngay bản thân tôi bây giờ lắm lúc cũng không kìm chế được bản thân vẫn đâm....à không vẫn nóng tính suốt ấy chứ. Vậy nên mong anh cũng không chấp với cháu.

Bố thằng ăn cắp gãi đầu cười:

- Dạ dạ đúng rồi, các cháu nó còn nhỏ mình cũng không nên khắt khe quá. À đây đây chú trả Nam 10k mà bạn Lâm lấy hôm trước nhé.

Bố Nam xua tay không nhận vì chẳng đáng gì. Thằng Nam đứn bật dậy hai tay khê giật lấy rồi nói:

- Cô giáo đã nói vậy thì phải lấy chứ, cháu xin.

Bố thằng ăn cắp cười xoa rồi nhìn cô giáo hỏi:

- Vậy giờ xong xuôi hết rồi cô nhỉ. Thằng này cô cứ cho nó lao động cả tháng vào cho nó nhớ đời.

Thằng ăn cắp này giờ nhìn bố Nam sợ sệt không dám nói gì. Cũng phải thôi, bố Nam cao hơn một mét 8, chân tay rắn rỏi vì bươn chải nhiều nghề xã hội. Ông có đôi lông mày khá rậm và dài, đôi lông mày như của Trương Phi. Tính tình nóng nảy, dù sống khá hoà đồng những lúc bình thường nhưng khi điên lên nhắc tới Tuấn Hùng ai ở đây cũng biết. Nói tóm lại bố Nam có một khuôn mặt khá dữ dằn, bặm trợn. Kèm theo giọng nói to, ồm ồm bảo sao mà không sợ.

Cô giáo cũng gật đầu kết thúc buổi gặp mặt phụ huynh, cô nhìn Nam và Lâm nói:

- Chiều nay bắt đầu lao động luôn nhé hai đứa. Đằng sau trường có mảnh vườn sắp tới nhà trường muốn trồng hoa ở đó. Chiều nay 3h hai em đến mang theo cuốc, xẻng làm cỏ xong đánh luống. 5h cô sẽ đến kiểm tra...

Nam vâng dạ, đằng nào thì t ần 5h nó cũng phải đi đón em. Có khi đi lao động cũng tốt, đỡ phải ở nhà chặm mặt với mẹ Hường. Hai bố con thẳng ăn cắp về trước cô giáo mới mời bố Nam ở lại hỏi chuyện:

- Anh cho tôi số điện thoại để có gì nhà trường còn liên lạc. Trong lớp một mình cháu Nam là không có số điện thoại gia đình. Tôi hỏi cháu thì được biết trước đây cháu sống với ông bà ngoại, nhà ông bà ngoại không có điện thoại.

Bố Nam đọc số cho cô giáo ghi vào sổ, cô giáo nói tiếp:

- Nhà tôi trước cũng ở cùng phường với ông bà cháu Nam. Hoàn cảnh của Nam giáo viên chúng tôi cũng biết. Nam tính hơi ít nói, trong lớp cũng không có bạn bè thân. Nay được gặp bố cháu tôi cũng mong gia đình nên quan tâm cháu nhiều hơn. Đôi khi tính nết con cái bố mẹ không hiểu bằng những người tiếp xúc dạy dỗ cháu hàng ngày như giáo viên chúng tôi. Ngoài việc đánh nhau lần này ra Nam chưa bao giờ phạm lỗi gì cả. Mong anh cũng đừng trách mắng cháu. Dạ tôi nói hết rồi, cảm ơn anh đã đến trường ngày hôm nay.

Bố Nam nghe xong những lời của cô giáo thì lại tự thấy trách bản thân mình. Đến cô giáo còn hiểu con mình hơn người làm bố như ông. Ông rồi rít cảm ơn cô giáo, sau đó ông hỏi han về vấn đề tiền học phí của Nam như thế nào. Hai người trao đổi t ần 2 phút sau thì hai bố con Nam ra xe chở nhau về. Vậy là mọi chuyện ở trường đã được giải quyết êm ả, không căng thẳng như Nam tưởng tượng. Nam hỏi bố:

- Bố ơi, nhà mình có cuộc không ạ. Cô giáo nói chiều nay phải mang cuộc đi lao động...?

Bố Nam nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Nhà chắc không có đâu con, yên tâm tí bố chở đi mua một cái.

Nam gật đầu nhưng lúc sau nó chợt nhớ ra đi ầu gì, nó nói:

- À thôi không cần mua đâu ạ. Nhà bà ngoại có mấy cái cuốc, trước bà vẫn hay cuốc đất trồng rau sau vườn mà. Chỉ cần con đi qua bà mượn, cũng đỡ phải mang một đoạn đường.

Bố Nam gật đầu, nhìn Nam ông nói:

- Hôm trước cho bố xin lỗi, bố nóng tính nên đã đánh con. Bố hứa từ nay sẽ không bao giờ đánh con nữa. Còn chuyện cô Hường con cứ thư thư cho bố thời gian. Bố sẽ có cách giải quyết, hai anh em cố gắng nhé.

Nghe bố xin lỗi Nam cũng khẽ cười, thực ra nó cũng không còn giận bố nữa. Hôm nay thấy bố nó khiến hai cha con thẳng ăn cắp phải e dè trong lòng nó cũng rất vui. Đột nhiên bố Nam nhớ ra một chuyện:

- À đúng rồi, tối nay có một chú ở trên Hà Nội về ăn cơm. Chú Đại, chú ấy là anh em kết nghĩa với bố. Trước bố lên đó làm thì bố mẹ chú ấy nhận làm con, giúp đỡ cho bố nhiều. Từ đó chú Đại mới dẫn dắt bố làm ăn. Thế mới có được như ngày hôm nay. Chú Đại tính cũng hay lắm, bố gọi điện nói chuyện bảo hai anh em về nhà ở chú ấy ủng hộ luôn. Chú cũng muốn gặp con đấy.

Lại thêm một người lạ nữa muốn gặp Nam, dường như chuyển về ngôi nhà này hai anh em Nam trở thành chủ đề để mọi người bàn tán hay sao ấy. Hết bạn mẹ Hường đến nói xấu, dè bĩu. Giờ lại thêm chú nào nữa, nhưng qua lời bố thì Nam nghĩ có lẽ chú Đại cũng tốt. Hai bố con Nam về đến nhà thì đã thấy mẹ Hường đứng đợi ở cổng từ bao giờ, bố Nam xuống xe mẹ liền hỏi:

- Sao lâu thế hả anh...? Cô giáo bảo làm sao, đánh con nhà người ta có phải đến không anh...? Đúng là...

Bố Nam quát:

- Đúng đúng cái gì...Biết cái gì mà nói, lắm chuyện. Nói ít thôi để tôi còn được yên.

Mụ Hường ngạc nhiên trước thái độ của ông Tuấn, tất nhiên mỗi lần ông Tuấn bức là mụ cảm thấy. Mụ mở đóng cổng xong nhìn Nam bức dọc nhưng không dám nói gì. Hôm qua Nam đã dám gọi mụ ấy là bà nên giờ Nam cũng không còn kiêng dè gì nữa. Nó như thoát ra được cái sợ sệt lúc đầu. Nó đi qua mụ Hường cất tiếng:

- Chào cô.

Ăn cơm xong Nam lên tầng nghỉ ngơi đợi đến giờ đi lao động. 1h Nam chạy xuống chào bố rồi đi. Thấy nó đầu trần ông Tuấn đi vào nhà lấy cho nó cái mũ lưỡi trai màu đen xong nói:

- Bố cho cái mũ đội vào đi không nắng. Chiều đón em xong hai đứa về nhà luôn nhé.

Nam vâng dạ rồi dắt con xe đạp mới đạp cong mông ra đường. Nam đạp xe về nhà bà ngoại, lúc này bà đang ngủ ở giường gấp gấp mấy bộ quần áo cũ. Nam để xe ở sân nó nhòm vào nhà rồi gọi to:

- Bà ơi, bà ơi...

Bà ngoại thấy cháu thì mừng rỡ chửi yêu:

- Bố mày, gọi to thế làm bà giật cả mình. Sao lại về bà giờ này, không đi học à..??

Nam rót nước tu ừng ực rồi nó ngãi kể hết chuyện với bà. Bà ngoại vỗ đùi chửi bậy:

- Tiên sư cha nhà chúng nó dám bắt nạt cháu bà. Để bà ra trường tể bố nhà chúng nó lên. Con nhà ăn cắp ăn trộm.

Nói xong bà xoa đầu thằng cháu rồi hỏi:

- Thế hôm giờ về đó có bị cô kia nói gì không..?? Bố cháu có quý bọn cháu không..??

Nam ngậm ngùi nói:

- Bà ở với bố cháu ác lắm bà ạ. Hôm trước ăn quả táo thôi mà bị bà ấy chửi là ăn trộm ăn vụng. Cháu mới cãi lại thì...

Nói đến đây nó dừng lại đột ngột, giờ mà nó kể nó bị bố tát chắc bà sẽ tìm bố nó mà chửi. Bà ngoại tuy già nhưng hễ ai động vào con cháu của bà thì bà tức lắm. Nó không nói nữa, bà ngoại thấy cháu nói vậy liền đứng dậy tiến về phía ban thờ thắp hương cho ông ngoại rồi nói:

- Ngồi đây đợi bà, đợi nhang cháy hết một nửa mà lấy hoa quả trên ban thờ ông cho cháu mang về ăn. Không phải ăn đồ của cái loại dè ghẻ đấy nữa. Hoa quả hôm qua các bác mới mua thắp hương ông. Bà già rồi cũng không ăn được. Cháu cứ mang về.

Bà lẩm bẩm mấy câu sau chắc là chửi cụ Hường. Nam nhìn bộ dạng bà bức tức nó cười xong đỡ bà ngồi xuống rồi dấm lưng bóp vai cho bà. Bà ngoại nói:

- Thế mà các bác sang đây ai cũng nói. Đi chợ gặp con cụ ấy ai nó cũng khoe là chăm lo cho con chồng đầy đủ, không thiếu một thứ gì. Đúng là cái loại mắt gián, răng cửa tẽ ra làm đôi, loại miệng rắn ấy nó độc lắm. Cái loại gò má cao sát chồng ấy không biết đường mà tích đức, cứ hại người rồi nó vận vào người cho.

Nam nghe bà nói ngạc nhiên, nó hỏi bà:

- Sao bà biết mà tả kỹ thế.

Bà ngoại nheo mày đáp:

- Ngày xưa nó cũng đi làm công nhân với bác mày chứ ai. Con nhà ông Hường, nhà nó ngày xưa cũng ở khu này. Sau này có tiền mới mua nhà trong đó. Mà cái nhà bố mày đang ở không biết là nhà của ai nữa. Trước nói tên bà không biết, sau này nói là con ông Hường bà lạ gì. Ông đấy ngày trước sợ ông mày lắm đấy. Nhà nó có truyền thống đều, thằng bố nó ngày xưa toàn đi cò bạc bịp lừa người.

Nghe bà nói Nam cứ cười khúc khích, nhìn đồng hồ đã 2h30 nó mới chợt nhớ ra buổi lao động. Nó bảo bà:

- Bà cho cháu mượn cái cuốc, cháu phải ra trường lao động bây giờ...

Bà ngoại chỉ nó cuốc nằm trong góc bếp, Nam lấy cuốc xong chào bà định đi thì bà gọi:

- Này này, lại đây bà bảo.

Bà mở cái túi vải nâu cũ kỹ được gấp gọn gàng ra rút một tờ 20k đưa cho Nam nói:

- Đây nhé, bà cho tiền cần lấy đi học mua nước uống. Nhớ đừng khoe con mụ dì ghẻ kia nhé. Nó có tác quái thì cứ bảo bố.

Nam đưa tay xin bà rồi giắt cuốc vào yên sau, nó chào bà rồi đạp mất hút. Bà ngoại đứng ở sân nắng đưa tay che trán nheo mắt nhìn theo nó đang đạp mỗi lúc một xa. Chợt bà nhớ:

- Thằng ngố này, đã bảo đợi lấy hoa quả rồi.

Xong bà chép miệng cười:

- À mà chi đâu thể nào nó chẳng quay lại đây trả cuốc.

Người già lẫn thẩn nhưng vui tính như vậy đấy. Già cả nhưng lúc nào cũng lo cho con cháu từng tí một. Bà ngoại mà có của ăn của để chắc chắn bà cũng không muốn để hai anh em Nam về ở với bố. Bao năm nay nuôi cháu, nhìn cháu lớn lên từng ngày ông bà nào chẳng xót xa khi phải chứng kiến cảnh con cháu bị người khác hà hiếp. Thương cháu rồi lại nhớ con, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn điểm đốm rồi kia là đôi mắt vẫn khá tinh tường, đôi mắt của một bà lão muốn nhìn thấy con cháu được vui vẻ hạnh phúc. Bà lom khom đi vào trong nhà khi mặt trời vẫn đang nóng như thiêu như đốt.

5h lao động xong, cô giáo nói để dụng cụ ở lại đó hôm sau làm không mất công mang đi. Được cho về Nam vội vã lấy xe đạp đến trường tiểu học đón em gái. Bé Hạnh đang đứng chơi với bác bảo vệ chờ anh, thấy Nam đến bác bảo vệ mở cổng cho Hạnh rồi vẫy tay chào hai anh em.

Về đến nhà, Nam mở cổng cho Hạnh vào trước. Nó dắt xe vào sau, bé Hạnh lấy cặp chạy vào nhà, do không nhìn nên bé Hạnh va vào người mẹ Hương, con bé bật ngửa lại nhưng không dám khóc. Nó nhặt cái balo đứng im không nói câu nào. Mẹ Hương quát:

- Đi đứng thế à, lao cả vào người ta, đau không chịu được.

Nam đang dựng xe thấy em bị quát nó vội đi vào. Một giọng nói lạ bất ngờ vang lên:

- Trẻ con nó chạy không may va vào một tí thôi mà chị kêu như có án mạng. Nó mới là người đau chị không đỡ nó dậy lại còn quát mắng.

Nói xong người đàn ông đó chạy từ trên xuống đỡ bé Hạnh dậy cười tươi:

- Cháu có đau không..?? Con bé xinh đáo để..

Hạnh thấy người lạ thì hơi sợ, nó vùng vằng để thoát ra. Mẹ Hương dịu giọng:

- Ấy chết, chú lại nói thế anh nghe thấy lại nghĩ chị không hay. Chị chỉ nhắc nhở cháu nó thôi....

Người đàn ông kia không thèm nghe hết câu, ông ấy đi ra cửa nhìn Nam hỏi:

- Cháu là Nam con bố Tuấn phải không..?? Nhìn cũng lẫm lẫm đấy, được giống bố mày. Vào đây chú xem nào...Hai anh em lên phòng chú cho cái này.

Người đàn ông này theo Nam đoán có lẽ là chú Đại. Nhưng so với cái tên Đại (To- Lớn) thì khác một trời một vực. Chú Đại người nhỏ, loắt choắt, đầu trọc, xăm kín cả hai cánh tay. Nhìn như dân xã hội đen mà Nam hay được xem trên tivi, bảo sao bé Hạnh ban nãy sợ không dám khóc. Về ngoài như vậy nhưng chú Đại lúc nào cũng tươi cười. Quan trọng nhất Nam thấy chú Đại cũng không ư gì mẹ Hường. Bằng chứng là mẹ Hường đứng đó mà chú ấy coi như gió thổi ngang tai không thèm để ý. Dơ mặt mẹ Hường đi thẳng vào trong nhà, đang thẩn thờ thì Nam bị chú Đại quát:

- Ơ hay, đã bảo đi lên đây nhanh cơ mà.

Bé Hạnh đang ngoan ngoãn đi theo chú Đại, Nam thì bối rối dạ vâng rồi chạy theo sau. Vừa chạy nó vừa nhìn chú Đại cười toe toét, không hiểu sao nó lại cười nhưng rõ ràng ban nãy chú Đại đã thay nó nói cho mẹ Hường một vố dơ mặt. Nó nhìn thấy người đàn ông nhỏ bé, gầy gò ấy lại có một sức mạnh phi thường, một sức mạnh khiến cho cái ác trong nhà này phải nể sợ.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 7: Dì Ghề Và Thợ Săn

Bước lên tầng hai, căn phòng nằm ngay cầu thang lên xuống là phòng của chú Đại, phía bên trong còn một phòng nữa có lẽ là phòng của cái Thư con cô Hường. Chưa bao giờ Nam và Hạnh vào phòng ở tầng hai cả. Chú Đại mở cửa phòng rồi gọi hai anh em Nam:

- Vào đây, đây là phòng riêng của chú. Bố Tuấn cháu để cho chú phòng này để khi nào chú về thì chú ở. Nhưng có mấy khi chú về đây đâu. Tí chú bảo bố để hai đứa ở phòng này. Chú mà về chú lên tầng ba. Đồ đạc ở đây không dùng nó cũng phí.

Nam đưa mắt nhìn căn phòng khá rộng, đầy đủ tiện nghi nào là ti vi, tủ lạnh, giường chiếu gối đệm tất cả đều là đồ đẹp. Những thứ đó phòng bên trên không có, hình như trước đây phòng trên tầng ba bỏ trống nên chỉ có mỗi cái giường. Đợt này anh em Nam về ở nên mới sắm thêm chăn gối và một cái đệm mỏng. À quên, còn một cái bàn học nữa. Mải ngắm Nam bị chú Đại quát:

- Đóng cửa vào đi chứ. Đóng cửa xong hai anh em ngủ xuống đây chú cho cái này. He he he.

Chú Đại cười nham hiểm, chú lấy trong balo ra hai hai cái túi đựng đồ đẹp lắm. Chú mở túi ra nhìn vào trong rồi đưa cho Nam một túi nói:

- Thử mặc vào xem có vừa không, chú nghe bố mày tả nên cũng chọn bừa vậy. Nhưng quần áo shop này cũng dễ mặc.

Túi kia chú cũng đưa nốt cho Nam rồi tiếp:

- Đây là của cháu gái, không mặc vừa thì năm sau mặc. Hề hề hề.

Chưa hết chú Đại rút ra 500k đưa Nam, chú cười:

- Lẽ ra là không nên cho trẻ con tiền, nhưng chú cũng nghe chuyện cháu đánh nhau vì bị thằng cùng lớp ăn cắp tiền. Thương em gái lắm nhỉ, chú cho cất đi nhé. Để hai anh em mua quà ăn d'ăn. Không phải khoe bố hay khoe với bà kia làm gì. Chú cháu mình biết với nhau thôi.

Nam gật đầu lia lịa, mọi thứ chú Đại nói ra nó cảm giác như đó là mệnh lệnh. Nó cười toe toét với chú Đại, nụ cười mà ngay cả bố nó cũng chưa được thấy. Chú Đại mở tủ lạnh lấy ra một túi nho màu đen, quả nào quả nấy to tròn, căng mọng. Bỏ ra đĩa chú gọi Hạnh:

- Cháu gái ng'õ đây ăn nho nhé.

Bé Hạnh vẫn còn chút e dè vì bộ dạng của chú Đại. Trẻ con mà nhìn thấy chú Đại lại chẳng hết hồn ấy chứ. Nam gọi em gái lại ng'õ xuống, chú Đại lấy nho cho Hạnh ăn rồi hỏi Nam:

- Cháu biết tên chú không??

Nam gật đầu khẽ trả lời:

- Dạ chú Đại ạ.

Chú Đại cười ha hả rồi nhìn nó trừng mắt:

- Nhìn chú có sợ không..??

Bé Hạnh nhìn chằm chằm không dám nói gì, Nam lại gật đầu:

- Dạ có..

Chú Đại cười lớn:

- Ha ha ha. Vậy nên bà dưới nhà kia sợ chú lắm.

Lúc này bố Nam mở cửa đi vào, thấy hai anh em đang ng'õ ăn nho với chú Đại bố Nam hỏi:

- Hai anh em đi học về sao không lên thay quần áo đi rửa chuẩn bị cơm.

Chú Đại xoa tay:

- Anh cứ để chúng nó ngủ mát cái đã. Cơm cháo 7-8h ăn cũng được. Mà anh xem lại thái độ của bạn gái anh đi. Em thấy không vừa mắt đâu..??

Bố Nam nhìn chú Đại hỏi:

- Thế lại làm sao à..??

Chú Đại kể:

- Đàn bà phụ nữ mà đưa trẻ con nó không may đâm nhẹ vào thôi mà day nghiêng, lại còn định chửi nó nữa. Quả đây mà chửi em gang mồm ra luôn. Đứa bé nó biết cái gì, nãy con này chạy vào nhà không may húc trúng bà ấy. Thấy nạt nó em mới nói cho, xong thấy em vội vàng thay đổi thái độ. Em về đây là gặp anh với chủ yếu là gặp hai cháu chứ không phải gặp người lạ. Con cháu mình thì mình phải xót, không ai thương chúng nó đâu. Anh phải xem lại đi...

Bố Nam như bị nói trúng tim đen không nói lại được câu nào. Những lời chú Đại vừa nói câu nào cũng chuẩn. Chú Đại quay sang nhìn Nam cười:

- Vậy nên chú về đây cũng không được hoan nghênh đâu. Phải chịu đấy...

Bố Nam vội chữa thẹn:

- Chú cứ nói thế, anh ở đây ai dám làm gì người nhà mình.

Chú Đại nhìn bố Nam lắc đầu:

- Thế lúc anh không ở đây thì sao..?? Con người anh thì em lạ gì nữa. Ngày trước khi anh kể chuyện lúc đó chưa mua nhà mua xe em đã bảo đón các cháu nó về rồi. Ở đâu cũng được, bố mẹ trên Hà Nội còn bảo bận đi

làm thì cho chúng nó ở trên đấy. Nhưng sau vì vướng chuyện học hành nên phải nghỉ lại, nhưng mua nhà xong anh vẫn không đón chúng nó về...

Nhìn Nam với Hạnh chú Đại dừng lại:

- Thôi, hai anh em lên trên tầng thay quần áo. Mặc luôn đồ chú vừa mua ấy. Mà xong từ mai xuống phòng này ở. Trẻ con leo lên tầng cao nguy hiểm. Phòng chú hai đứa cứ ở đây.

Nam chào bố chào chú rồi dẫn em ra ngoài, mở cửa ra Nam thấy mẹ Hường đang đứng ngoài lấp ló nghe trộm, Nam chào mẹ:

- Cháu chào cô Hường.

Chú Đại bên trong nghe thấy liền nói vọng ra:

- Chị làm gì ngoài đấy thế, phòng em có chốt cửa đâu.

Mẹ Hường thò mặt vào cười trừ:

- Đâu, chị vừa đi lên bảo hai anh em chuẩn bị xuống ăn cơm.

Chú Đại nói:

- Thôi nhà vội cứ ăn trước đi, em cũng vẫn no chưa ăn bây giờ. Mà chị đi xuống để anh em em bàn với nhau chút chuyện.

Mẹ Hường mặt mũi đỏ ửng tai nhưng không nói lại câu nào. Mẹ hằm hằm sang phòng gọi con gái rồi hai mẹ con dắt nhau đi xuống dưới. Trong phòng chỉ còn bố Nam và chú Đại đang to nhỏ chuyện gì Nam cũng không nghe rõ. Nam dắt Hạnh lên phòng tắm cho em rồi hai anh em thay quần áo mới mà chú Đại vừa mua. Xong xuôi hai anh em đi xuống dưới nhà. Mẹ Hường tròn mắt khi thấy cả hai đứa đều có quần áo mới, không ngần ngại mẹ hỏi Nam:

- Bố mua quần áo mới cho hai anh em à...??

Nam lắc đầu, bé Hạnh nhanh nhẩu:

- Chú đầu trọc cho anh em con đấy ạ.

Mụ Hường lườm nguýt tỏ thái độ không vui, bố Nam từ trên tầng đi xuống nhìn hai anh em khen:

- Thằng chú Hấp nhà này mua quần áo đẹp phết nhỉ. Đứa nào mặc cũng vừa như in..

Mụ Hường kéo tay bố Nam lại nói:

- Cũng là con là cháu sao chú ấy chỉ mua cho hai đứa này mà không mua cho cái Thư..?

Bố Nam gạt đi:

- Em nói thế không đúng, mấy lần trước chú ấy về lần nào chẳng mua cho cái Thư thứ này đồ nọ. Rồi còn cho tiền, hai con nó mới gặp chú lần đầu thì chú ấy mua cho. Sao em lại đi so sánh như vậy..

Chú Đại từ trên tầng đi xuống nghe vậy liền nói:

- Em mua cho cả ba đứa, nhưng cháu con của chị từ lúc chú về đã chào chú được câu nào đâu mà đưa. Tí ăn cơm xong lên phòng em lấy cho.

Mụ Hường vội quay sang mắng con:

- Cái con này chỉ mãi xem tivi thôi chẳng biết gì cả. Thôi thôi chú xuống ăn cơm đi, hôm nay chị mua nhiều đồ ngon lắm.

Đồ ngon mà mụ Hường nói là mấy con cùm cùm, một đĩa mực xôi bé tí, với đĩa thịt kho mặn cùng canh rau cải đắng. Không biết là mụ cố ý hay cố tình nhưng đồ mua đãi chú Đại còn không bằng đồ mà mụ mua cho đám bạn mụ ấy đến đây ăn cơm. Chú Đại cũng không nói gì về thức ăn, chú Đại không uống rượu nên ngồi xuống chú làm bát cơm chan canh, gấp miếng thịt và rột roạt mấy cái rồi lại đứng lên, chú nhìn bố Nam nói:

- Anh dùng từ từ nhé em ăn no rồi..!!!

Bố Nam gật gật đầu, ăn xong chú Đại đi luôn lên tầng. Bố Nam nhìn mẹ Hoàng gay gắt:

- Cô mua mấy thứ này cho ai ăn vậy..??

Mẹ Hoàng vội cãi lại:

- Em đi chợ nhưng không có cua ghẹ gì cả chỉ có mấy con này. Trông thế thôi nhưng con nào cũng có gạch.

Bố Nam đặt bát xuống nói:

- Không có thứ này mua thứ khác, này tôi đưa cô 3tr bảo đi mua đồ về anh em nhâm nhi là tiền của chú Đại đưa đấy. Cô đúng là cái loại tham bát bỏ mâm...

Giận tím mặt bố Nam đứng dậy không ăn uống gì nữa. Nam cũng đã ăn xong bát cơm, bé Hạnh thì ăn được nửa bát cũng xong. Thấy không khí căng thẳng Nam đỡ em đứng dậy, nghĩ đó là mẹ Hoàng với cái Thư đang ở:

- Sao hôm nay mẹ kho thịt mặn thế. Con không ăn nữa đâu.

Bực mình mẹ Hoàng bê luôn mâm cơm đi thẳng xuống bếp. Chắc có lẽ mẹ nghĩ đó là tiền của bố Nam nên tiếc rẻ không muốn bỏ ra. Hoặc sâu cay hơn mẹ ghét chú Đại nên cố tình làm như vậy để sau này chú không về đây nữa. Với người khác thì mẹ xun xoe nịnh nọt ra vẻ người tốt, nhưng vì chú Đại đã quá hiểu bản chất của mẹ nên việc mẹ không ưa chú Đại là điều dễ hiểu. Nhưng khổ nỗi, bố Nam rất tôn trọng chú. Anh em ruột thịt trong nhà bố Nam còn không thân thiết bằng chú Đại. Vì chú Đại cũng hết lòng giúp đỡ bố Nam, công việc làm ăn của bố Nam hiện tại cũng nhờ chú Đại trước đây giúp đỡ. Chính vì vậy dù ghét nhưng ngoài mặt mẹ Hoàng vẫn phải cố gắng tươi cười chịu nhận.

Chú Đại đi xuống nhà nghỉ uống nước với bố Nam, cả mẹ Hoàng sau khi dọn dẹp xong cũng nghỉ đó. Chú Đại nói:

- Đấy, nãy công việc em bàn với anh là như vậy. Cần ít vốn nhưng thành công sẽ thu về tiền trăm triệu. Mà em đã làm thì chỉ có chắc chắn. Anh chỉ cần chung với em thôi. Cái này người trong nhà thì em mới nói.

Mụ Hường nghe thấy mùi tiền là đang xỉa rằng dù ban nãy không ăn gì cũng dừng tay nghe hóng không chớp mắt. Bản chất của mụ là cho vay lãi, nên giờ nghe chú Đại nói chuyện làm ăn để ra tiền sao mụ bỏ qua cho được. Mụ tham quá mà, chú Đại nói tiếp:

- Anh xem chuẩn bị rồi nói em nhé.

Bố Nam nhấp chén nước rồi nhìn mụ Hường nói:

- Tiền thì lúc nào chuẩn bị xong cũng được. Khi nào ok chú alo cho anh là được. Lấy cho anh cái tắm. - Bố Nam nói với mụ Hường.

Không biết là đang nghe ngóng nhập tâm quá hay sao mà mụ Hường đưa luôn cái tắm mụ vừa xỉa xong cho bố Nam nhưng bị ông quát cho thì mụ mới giật mình đi lấy tắm khác. Nhìn mặt mụ Hường lúc đó Nam cũng phải buồn cười. Không biết chuyện chú Đại nói là thật hay giả nhưng việc mụ Hường tham tiền lộ rõ ra mặt là sự thật. Câu chuyện qua loa chú Đại nói với bố Nam lẫn mụ Hường:

- Cái phòng tầng 2 của em từ mai anh chị để cho hai cháu nó ở đấy nhé. Đồ đạc em mua để hết cho hai đứa nó dùng. Em mấy khi về đây đâu để nó phí ra. Mà các cháu nó ở tầng hai cũng tiện. Em mà về đây thì em ở tầng ba.

Bố Nam gật đầu đồng ý luôn, mụ Hường thì cũng ờ ờ không nói gì. Hai anh em Nam mừng lắm, phòng chú Đại có tivi, thế là hai anh em nó được xem phim hoạt hình rồi. Chú Đại dặn Nam:

- Ở là phải dọn dẹp sạch sẽ phòng cho chú đấy nhé. Tí lên chú dạy cách mở tivi với đầu thu như thế nào. Nhưng phải bảo nhau học chăm chỉ đấy không chú bê tivi đi ha ha ha.

Nam với Hạnh cảm ơn chú rồi rít, bố Nam thấy vậy cũng vui không kém. Chỉ có mẹ Hường là sắc mặt hơi kém đi một chút. Mẹ tất nhiên không muốn hai anh em Nam được sống thoải mái tiện nghi hơn con của mẹ rồi. Đúng là cuộc đời, chắc bé Hạnh đã được cô giáo đọc cho nghe những truyện như Bạch Tuyết, Tấm Cám, hay cô bé lọ lem. Nhưng chắc nó chưa hiểu được rằng nhân vật Mẹ Dì Ghẻ trong truyện lại đang hiện hữu trước mặt nó đây. Nó chưa hiểu được rằng truyện cổ tích không có thật nhưng Mẹ Dì Ghẻ độc ác thì hoàn toàn có thật. Mẹ đang ng ồi đó giờ nhanh vượt trực xé nát hai con m ồi là Nam với Hạnh. Nhưng giờ đây bác thợ săn mang tên Chú Đại đang tìm cơ hội bắn hạ mẹ Dì Ghẻ.

Chú Đại dẫn hai anh em lên tầng, vào phòng chú nói với Nam:

- Chú nói chuyện với bố cháu rồi, bố cháu bảo vợ có thể bỏ chứ con thì không. Chú tạm tin vậy, giá mà mẹ cháu còn sống thì kiểu gì chú cũng bắt bố cháu về ở với mẹ cháu. Nhưng thôi, cứ từ từ. Bà này bà ấy bị bệnh tim đấy, có lần bố mày đi với chú, chú cho chị gái chú gọi điện về trêu mà thấy bảo bị tóپ lên ngực phải đi cấp cứu. Sau trận đó bố mày mắпg chú không thì chú trêu cho tức mà chết.

Nam nghe chuyện mà cười nhe cả răng, nó nhớ lời bà ngoại, nó hỏi chú Đại:

- Thế nhà này là nhà bố cháu hay nhà của bà ấy ạ..??

Chú Đại gõ đầu Nam cái cốp:

- Thằng ngố này, tất nhiên là nhà bố mày rồi. Tiền nong như nào chú không biết nhưng sở dĩ đứng tên bố mày. Mày cứ ở đây cho chú, không phải sợ. Bà này đi đâu cũng khoe nhờ bà ấy bố cháu mới có cơ ngơi này. Đm, chú nói cho mày biết giờ không có bố mày tiền nong bà này cho vay đáo ai nó trả đâu. Có bố mày đứng ra thì mới làm được đấy. Chú về đây bị ghét lắm nhưng bà ấy không sao được. Vì đã cưới bố mày đâu...

Nam nhìn chú Đại như còn đi ều thắc mắc, chú Đại nhìn nó đoán:

- Bố cháu cũng muốn cưới r ồi nhưng vì nhiều người chưa đồng ý nên chưa cưới. Chú cũng không đồng ý, có đợt chú giận chú bảo anh mà cưới thì em không xuống nhà nữa. Bố mày toàn cười trừ...

Nghe đến đây Nam hơi xịu mặt xuống, nó không hiểu vì sao bố lại muốn cưới mẹ Hường. Nhưng chuyện người lớn nó làm sao hiểu được, chính vì thế nó sẵn sàng mở lòng với một người mà nó mới gặp ngày hôm nay còn hơn là tâm sự với bố đẻ ra nó. Chú Đại thấy mặt nó xịu xuống sau khi nhắc đến chuyện cưới xin của bố. Chú Đại vội lảng sang chuyện khác:

- Đây nhé kênh 35 là kênh chiếu phim hoạt hình. Hạng thích xem lắm nhỉ.?

Chú Đại nhìn Nam nói:

- Thanh niên không phải suy nghĩ nhiều. Giờ cứ học cho tốt, sau này thích thì đi theo chú lên rừng.

Nam nhìn chú Đại hỏi:

- Thế chú ở đây đến bao giờ ạ..?

Chú Đại cười:

- Sáng mai chú lại về r ồi, mai hai đứa ở phòng này r ồi đây...

Khuôn mặt Nam thoáng buồn, nó thừa hiểu rằng nếu chú Đại không ở đây hai anh em nó sẽ lại tiếp tục những ngày bị mẹ Hường day nhien. Bỗng nhiên nó ước giá mà chú Đại sống ở đây luôn với bố con nó thì hay biết mấy. Dần dần từng ngày nó mới hiểu thế nào là câu mà bác nó hay nói:

" Khác máu tanh lòng."

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 8: Chùm Chìa Khoá

Sáng hôm sau Nam chở em đi học như thường ngày, lúc đi xuống cầu thang tầng hai Nam muốn ghé qua phòng chú Đại để chào chú. Nhưng cửa phòng đóng, bên trong điện vẫn chưa bật nên Nam không dám gõ. Có lẽ chú Đại chưa ngủ dậy, đứng trước cửa một lát Nam dắt em xuống tầng dưới. Bố Nam đã dậy từ lúc nào, ông có thói quen dậy sớm mỗi ngày. Thấy hai anh em Nam ông nói:

- Hôm nay bố đi đám cưới với cô Hường ở Quảng Ninh mai mới về. Hai anh em tự nấu ăn nhé. Lát bố bảo cô Hường đi chợ mua đồ ăn hai hôm cho hai con. Con nhớ trông em cẩn thận nhé.

Mụ Hường cũng đã dậy, mụ đi ra ngoài phòng khách. Dường như mụ đã nghe được bố Nam nói. Mụ vội vàng nói thêm vào:

- Sao phải chợ búa làm gì, đồ ăn trong tủ lạnh vẫn còn nhiều. Hôm qua thịt kho đã ai ăn đâu, lại còn thịt nướng hôm kia nữa. Ăn hết đi rồi hãy mua đồ mới. Đồ đi phí của giờ.

Nam không nói gì, bố Nam cau mặt nói với mụ Hường:

- Đi hai ngày đấy, các con nó ở nhà phải đầy đủ. Không nói nhiều, lát em đi chợ mua ít thịt với trứng gà để vào tủ lạnh đấy. Mua thịt bò với thịt lợn, lẽ ra anh không đi đâu. Nhưng họ hàng nhà em thêm nữa em không biết lái xe nên anh phải chở. Chứ con cái ở nhà thế này không yên tâm chút nào.

Quay sang ông nói với Nam:

- Chìa khóa nhà bố hay để ở cái rãnh bên tay trái cổng. Con đi học về lấy chìa khóa mở cổng nhé. Tối đến đóng cửa cẩn thận rồi anh em đi ngủ

sớm. Bố sẽ gọi điện thoại về kiểm tra.

Nam gật đầu rồi chào bố đi học, mẹ Hương đứng đó tỏ thái độ không vui. Như nhớ ra điều gì Nam quay lại hỏi bố:

- À bố ơi thế chú Đại thì sao ạ.?

Bố Nam nhìn Nam cười:

- Chú Đại đi từ lúc 4h sáng rồi con. Chú ấy có việc đột xuất nên đi vội. Chú cũng muốn gọi con dậy nhưng thấy hai đứa ngủ ngon quá nên chú không lỡ gọi. À chú Đại giao chìa khóa phòng cho con này. Suýt thì bố quên, hai anh em từ hôm nay ở phòng chú Đại nhé.

Nam nhận lấy chiếc chìa khóa phòng, mặt nó ngẩn tẩn lại. Nó tiếc vì không được chào chú Đại. Dắt xe ra ngoài, bé Hạnh thì giục anh nhanh lên kẻo muộn giờ học. Định cong móng lên đạp thì bố Nam chạy theo sau:

- Từ đã, bố cho tiền ăn sáng

Ông rút ra 50k đưa Nam nhưng nó không nhận. Nó trả lời:

- Tiền bố cho con hôm trước con vẫn còn.

Nói xong nó vội đạp xe một mạch vì sáng nay mất khá nhiều thời gian nói chuyện với bố. Trong nhà mẹ Hương gọi với ra:

- Anh Tuấn làm gì đấy. Chờ con gái đi học hộ em cái. Em gọi cho ông bà bảo gửi con bé bên đó mấy hôm. Chiều bà sẽ đón cháu về, anh giờ chờ con đi học rồi mua quà sáng cho con nhé.

Cần tờ 50k trong tay bố Nam lặng lẽ nhìn hai đứa con của mình đang đạp xe đi xa dần. Thở dài một cái ông đi vào trong, biết là mấy năm nay bố con mới gặp lại. Nhưng dường như có một rào cản vô hình khá lớn đang chắn ở giữa hai bố con. Ngày hôm qua nhìn Nam cười đùa với chú Đại ông Tuấn cũng thêm muốn được nhìn thấy khoảnh khắc con trai cười như thế với mình. Giờ đây ông cảm giác khi ông cố gắng xích lại thì Nam lại càng

lùi ra xa. Nó đang đề phòng giống như đối với một người lạ chứ không phải là một người bố. Dòng suy nghĩ của ông bị cắt ngang bởi một thứ giọng chói tai:

- Anh còn đứng đó làm gì nữa. Con nó đợi này giờ... Nhanh về ẵm vợ chồng mình chuẩn bị đi.

Trên đường đi học Nam nói với bé Hạnh:

- Tối nay chỉ có anh em mình ở nhà. Tối anh mượn gấu cho bé Hạnh chơi nhé.

Tưởng rằng con bé sẽ thích lên mà cười tí mắt, nhưng không, bé Hạnh lặng im không nói gì. Từ hôm nọ đến giờ Nam cũng không thấy con bé vùi vãnh chơi gấu bông nữa. Nghĩ em bị ốm Nam gắng hỏi lại thì con bé túm chặt áo anh nói lí nhí:

- Em không dám đâu. Chơi là bị đánh đó.

Nam không hiểu con bé đang nói gì, nó nghĩ chắc là do mẹ Hường quát hôm nọ nên nó sợ không dám đòi hỏi nữa. Nam trấn an em:

- Không sợ đâu, chỉ có hai anh em mình ở nhà thôi. Bố với cô Hường đi hết rồi, cái Thư cũng không ở nhà. Không ai biết đâu em đừng sợ

Tuy vậy con bé vẫn lắc đầu quầy quậy, đúng là trẻ con lúc đòi thì đòi bằng được, lúc có thì lại không thèm. Chở em đến trường xong Nam vội vã mua cho bé Hạnh nắm xôi khúc và hộp sữa. Nó không quên dặn em:

- Sữa trưa nay phải uống hết đấy nhé. Không cần tiết kiệm đâu, em có nhớ chú Đại cho anh em mình rất nhiều tiền không. À hôm trước bà cũng cho anh tiền nữa đấy.

Nghe đến bà ngoại bé Hạnh mắt sáng bừng, từ hôm về ở với bố đến giờ nó chưa được gặp bà. Nhìn anh bé Hạnh ra đi đều kiện:

- Em uống hết sữa chiều anh cho em đi bà chơi nhé.

Nam gật đầu, nó cũng muốn về nhà bà ngoại. Ngày mai là thứ 7 hai anh em nó được nghỉ học về nhà chơi cũng thích. Để bé Hạnh đi vào lớp nó mới công mòng đạp tiếp đến trường. Vẫn như mọi ngày nó không ăn sáng mà chạy thẳng vào trường luôn. Ngày nào cũng vậy lo cho em đi học xong xuôi nó cũng phải vắt giò lên cổ chạy không thì muộn học. Nó thấy bố nó bảo đang làm thủ tục xin cho bé Hạnh về trường gần nhà cũng là trường con mẹ Hường là cái Thư đang học. Nhưng thủ tục chưa xong, nếu Hạnh học ở đó thì mỗi ngày mẹ Hường sẽ chở Hạnh đi học. Nghĩ đến đây thôi Nam không muốn chút nào, nó biết nếu để mẹ Hường chở Hạnh đi học con bé sẽ rất sợ hãi và khổ sở. Làm sao mà mẹ Hường mua đồ ăn sáng rồi nhẹ nhàng dỗ dành nó như Nam được. Nhưng năm sau thôi Nam vào cấp 3, nó cũng không thể chở bé Hạnh đi học được nữa, vì trường cấp ba thì cách xa trường tiểu học. Từ nhà bố Nam đi học thì gần, nhưng nếu chở bé Hạnh đi học xong thì nó phải đạp ngược lại quãng đường dài một lần nữa. Một đứa trẻ vừa bước qua cái tuổi 15 mà đã phải lo nghĩ quá nhiều, buổi trưa học xong Nam đạp về nhà bà ngoại ăn cơm. May mà bà lúc nào cũng nấu dư cơm, vì bà cũng đoán thi thoảng Nam sẽ về ăn cơm. Người già hay lo xa, Nam nhìn nồi cơm hỏi bà:

- Sao lúc nào bà cũng nấu thừa cơm thế..?

Bà ngoại nhìn nó mắng:

- Tiên sư bố nhà anh, không nấu nhiều để thường anh có cơm ăn đấy. Bà đoán trưa nắng mà đạp về ăn cơm, cơm chưa nguội lại phải đạp đi học thì có mà tức bụng chết. Cơm cá rô phi rán chấm mắm tỏi ngon không..? Ngày trước ông ngoại mà thích ăn lắm đấy....

Nói đến đây bà khẽ nheo đôi mắt với những nếp nhăn lại, giọt nước mắt bị những nếp nhăn đó ép chảy ra ngoài nhưng bà ngoại vội lau đi một cách vội vàng. Nhắc đến món cá rô phi rán giòn, không biết ông ngoại có thích ăn nhưng ngày trước cá rô phi bà rán đều là do Nam xách cần đi câu ở những bờ ao, bờ mương mỗi khi nó được nghỉ học. Và lúc nào ăn ông cũng khen:

- Cá cháu ông câu ăn thơm hơn cá bà mua.

Từ đó hẳn cứ rảnh là Nam lại vác cần đi câu, tay xô tay cần nó lần mò những bờ bụi vắng người qua lại, lúc đi về bao giờ cũng lúc nhúc trong xô toàn cá là cá. Ở nhà ông ngoại phải dành riêng ra một cái bể nhỏ để nó nuôi cá. Có những lúc nhiều quá bà nó phải cấm nó không được đi câu nữa. Ông ngoại đi bộ ở sân thì cười phá lên khen nó giỏi zai, chăm chỉ. Ngày nào nó cũng thò đầu vào bể xem hết cá chưa để còn đi câu. Nhưng nào có vơi đi, may mắn sao một lần có mợ sang chơi, mợ nó thấy nhiều cá quá mới bảo bà ngoại để mợ mang lên chợ bán. Nghe đâu hồi đó bán được đâu 5k một cân. Mợ nó mang về cho nó 30k, cần số tiền đầu tiên trong đời kiếm được nó vui lắm. Nó chạy lại khoe ông để ông khen nó xong rồi nó mang ra đưa cho bà. Những ngày đó giờ chỉ còn lại trong ký ức, nghĩ thế thôi rồi nó cũng khóc. Vừa và bát cơm nó vừa khóc, không ai bảo ai hai bà cháu khóc tu tu dưới căn bếp nóng nực. Đến giờ đi học Nam nhìn bà nói:

- Chiều cháu chở em Hạnh về đây chơi với bà nhé, nó cũng nhớ bà lắm. Bố cháu với bà kia đi đám cưới hai ngày nữa mới về.

Bà ngoại nghe Nam nói thế thì mừng rỡ, bà vội dặn Nam:

- Mai hai anh em cũng nghỉ học phải không, hay tối hai đưa ra đây ăn cơm rồi ngủ với bà bao giờ bố về rồi hãy về. Tối nay bà nấu thịt kho tàu ngọt ngọt cho mà ăn.

Đúng món khoái khẩu, bà ngoại mà nấu thịt kho tàu thì ăn quên quàn, Nam gật đầu như cụng rằm vâng dạ. Nó chào bà rồi đạp xe đi học. Chiều đó học xong nó quên mất là vẫn đang trong thời gian bị phạt lao động. Hết giờ học cô giáo bắt nó với thằng kia cầm cuốc xẻng ra vườn sau trường hoàn thành thêm công việc ngày hôm qua. Tần đó cũng là 4h30, cô giáo phân công việc xong Nam vội chạy lại xin cô:

- Cô ơi, 5h em phải đón em. Nếu em làm xong sớm cô cho em xin về sớm nhé. Em em nó đợi....

Cô giáo cũng biết hoàn cảnh của Nam nên chấp nhận, cô nói:

- Ừ được rồi, hai em làm 30 phút rồi về. Làm cho chăm chỉ không hôm sau không được về sớm đâu nhé.

Hai thằng vâng dạ rồi bắt tay vào làm, từ hôm gặp bố Nam thằng ăn cắp có vẻ bị chột vía nên nó không dám ho he gì với Nam nữa, ngược lại còn khá hợp tác. Nó nói với Nam:

- Hay là mày về trước đi để đẩy tao làm cho.

Nam khá bất ngờ khi thằng ăn cắp bỗng nhiên lại tốt đột xuất nhưng nó trả lời:

- Thôi không sao đâu, làm đến 5h rồi tao về cũng được. Từ đây đến trường tiểu học tầm 10' là đến. Làm đi không cô lại mắng...

Hai thằng tập trung thằng cuốc thằng xúc, cuối cùng cũng đến 5h, Nam rửa tay chân vội vàng rồi chạy đi đón em. Bé Hạnh vẫn như thường lệ đợi anh ở phòng bác bảo vệ. Hai anh em chờ nhau về mà cười toe toét khi Nam khoe Hạnh là tối nay bà sẽ nấu thịt kho tàu cho hai anh em. Bé Hạnh giục anh đạp nhanh lên về nhà lấy quần áo rồi còn ra bà. Nam gồng mình lấy sức rồi đạp như bay về nhà. Nó thò tay vào cái rãnh lấy chìa khóa rồi mở cửa cho em gái vào trước, nó dắt xe rồi đóng cổng vào sau. Bé hạnh vội vàng tắm rồi thay quần áo, Nam cũng thế. Hai anh em mặc áo mới chú Đại mua. Hạnh đưa áo lên mũi ngửi rồi cười khoe rằng sún:

- Vẫn thơm anh ạ...

Tắm tấp xong hai anh em khóa cửa rồi chờ nhau ra bà, bà ngoại đã ngồi ngoài đợi các cháu từ bao giờ. Bé Hạnh chạy lại ôm bà tíu tít, bà ngửi tóc nó rồi hỏi:

- Đã tắm rồi à, mất công bà đun nước lá thơm đợi cháu gái ra bà tắm cho. Thôi vào nhà ăn cơm đi, hai đứa ăn nhiều vào nhé.

Bà ngoại đi dọn cơm Nam cũng phụ bà bê lên nhà, bé Hạnh đã ngồi cầm bát chờ vì mùi thơm lừng của thịt kho tàu. Vừa gấp được miếng thịt và đâu được miếng cơm thì ngoài cổng có tiếng người gọi bà. Nam nghe cái nhận ra ngay là bác Dung, nhà bác cách nhà bà tầm 2km, chắc giờ này bác sang thăm bà. Nam chạy ra định mở cổng thì bác Dung hỏi:

- Cả hai anh em cháu đâu ở đây à..?

Nam chào bác rồi gật đầu, bà ngoại cũng đi ra xem có việc gì. Bác Dung đi vào nhà nói:

- Chết thôi, sao hai anh em về bà lại không để chìa khóa ở nhà. Bố cháu gọi điện về nhà không thấy ai nghe đang lo sốt vó lên kìa. Gọi cho cả bác hỏi làm bác phải chạy sang đây xem.

Nam nghe bác Dung nói vậy liền chột dạ sờ tay vào túi quần, quả nhiên ban nãy do vội vàng mà nó đã quên đặt chìa khóa vào cái rãnh cửa bên tay trái cổng. Bà ngoại thấy vậy gắt:

- Thì mày gọi lại bảo bố nó là hai anh em nó ở đây là được rồi. Sao phải ầm như cháy nhà thế. Đi không cần khóa thì để trộm nó vào khuôn cửa ư..?

Bác Dung nhìn bà nói:

- Thế thì đã nhàn, đây con gái con kia nó bắt ông bà nó chở về nhà lấy gấu lấy má gì đó. Về đến nhà không mở được cửa, gọi không có ai nên nó mới bảo ông bà gọi cho con mẹ nó. Bố thằng Nam gọi về nhà thì không thấy ai sợ hai đứa này làm sao. Nhưng con kia trong điện thoại nó ré lên là đi đâu không để chìa khóa lại để bố mẹ nó với con nó đứng ngoài cửa đợi.

Bác Dung lấy điện thoại gọi cho bố Nam báo tin, bố Nam cảm ơn bác Dung, nhưng có lẽ con mẹ Hường lấy máy nói:

- Chị bảo cháu nó cần khóa về cho bố mẹ em vào nhà lấy đồ rồi đi đâu thì đi.

Không muốn dây đến loại mồm năm miệng mười bác Dung tắt máy rồi bảo Nam:

- Hay giờ cháu chịu khó đạp về nhà đưa khóa cho nhà nó rồi hãy ra bà.

Nam ngậm ngùi đồng ý, bà ngoại thấy vậy ngửa mặt lên kêu trời:

- Trời cao đất dày ời, thằng bé còn chưa ăn nổi bát cơm mà bắt nó chạy đi chạy lại. Gấu với má để mai chơi không được à. Lũ khốn nạn chỉ giỏi hành hạ cháu tôi thôi.

Nam chào bà chào bác rồi lấy xe đạp vội đi, trời đã sẩm tối thằng bé với thân hình gầy gộc đang nhào người đạp cái xe một cách vội vã. Cả buổi chiều hôm nay nó phải lao động rồi đón em đưa đi đưa về. Vừa đưa bát cơm lên miệng chưa kịp ăn lại phải buông đũa vì một con gấu bông. Nó đạp nhanh lắm, có lẽ nó muốn nhanh nhanh đến nhà trả lại chìa khóa cho cái Thư hoặc nó đạp nhanh để không ai kịp nhìn thấy những giọt nước mắt đang bị gió thổi ngược về phía đằng sau.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 9: Bà Đưa Cháu Đi Viện

Đạp xe về đến nhà Nam không thấy ai đang đợi ở trước cửa cả. Có lẽ ông bà cái Thư đợi lâu quá nên đã đi về. Vậy mà nó đã phải đạp xe thừa sống thiếu chết với cái bụng đói ể về đây. Mở cổng Nam dắt xe vào nhà, vừa đói vừa khát nó lao vào bếp xem có gì ăn được không. Nó nhớ sáng nay bố nó có dặn mẹ Hương mua thức ăn cho hai anh em nó. Giờ vì quá đói nên nó chỉ mong có quả trứng hay gói mì tôm là được. Mở tủ lạnh nó như bị dập tắt ước mơ nhỏ nhoi, tủ lạnh ngoài nước ra chẳng có thứ gì có thể ăn được. Tất nhiên là không có quả trứng gà hay trứng vịt nào cả. Chỉ có mấy cái khay đựng đồ đông lạnh, Nam bắt đầu nghĩ đến mì tôm. Nó mở mấy cánh tủ bếp nhưng chẳng thấy mì tôm ở đâu cả, trên bếp có nồi gì đó được đặt vùng vằng cẩn thận. Nồi cơm điện vẫn còn cơm nguội. Nó đoán cái nồi kia là nồi thịt kho mặn tối qua không ai ăn miếng nào. Đang đói Nam không nghĩ đến mặn hay nhạt nữa, nó lấy bát xúc cơm nguội rồi mở nồi thịt kho ra định gấp mấy miếng. Vừa mở ra một mùi lạ bốc ra từ nồi thịt. Nó có mùi gì đó không đúng, nào là mùi của sả, tỏi, cả mùi khét nữa. Nồi thịt kho mặn hôm qua sáng nay mẹ Hương đã đổ cả đĩa thịt nướng trong tủ lạnh mấy hôm trước vào nồi kho chung. Đó chính là lý do vì sao nồi thịt lại nhiều mùi như vậy. Những miếng thịt đen xì bốc mùi khó ngửi, có lẽ do đĩa thịt nướng đã hỏng nên cả nồi thịt đều khó ngửi.

Cơm đói khiến bụng Nam sôi dữ dội, không ngần ngại nó lựa những miếng thịt kho từ hôm qua rồi và cơm nguội ăn ngẫu nhiên. Lúc đói ăn gì cũng ngon, nó chẳng suy nghĩ nhiều về việc ngon hay dở nữa. Nó ăn thêm bát nữa rồi tu vội cốc nước, xoa bụng Nam tỏ ra mãn nguyện. Ăn cơm xong cũng đúng lúc điện thoại bàn đổ chuông, nó đoán chắc là bố gọi. Nam nhấc máy quả nhiên là bố, đầu dây bên kia ông Tuấn hỏi với giọng khá ngạc nhiên:

- Alo, Nam hả con, hai anh em không ngủ ở nhà bà hay sao mà lại về nhà. Con ăn cơm chưa, em ăn uống gì chưa..?

Nam trả lời bố:

- Con vừa ăn xong rồi còn em đang ở ngoài bà ngoại. Con đạp xe về đưa chìa khóa cho cái Thư nhưng về không thấy ai cả.

Ông Tuấn vội hỏi con:

- Sao lại về đưa chìa khóa, này bố thấy cô Hường nói lấy điện thoại bố bảo với bác Dung là kêu con không phải về nữa cơ mà. Bố còn bảo cô bảo hai đứa ở ngoài bà ngoại ngủ bố cũng yên tâm. Lúc đó đang có người gọi nên cô ấy bảo bố đưa điện thoại nói chuyện. Về làm gì, em nó lấy đồ chơi ấy mà. Bố gọi là thử xem hai đứa ăn cơm xong thì ở bà hay về nhà.

Nam liền nói:

- Bác Dung bảo con là cô Hường nói con về đưa khóa cho bố mẹ cô ấy vào nhà rồi đi đâu thì đi,

Điện thoại vẫn mở, Nam nghe thấy giọng bố nói khá lớn với mẹ Hường:

- Sao em bảo anh là để các con ngoài bà ngoại không phải về đưa chìa khóa nữa. Này con nó đạp từ từ ngoài đó về nhà làm gì có ai.

Giọng mẹ Hường vọng vào điện thoại:

- Chắc bác con nó nghe nhầm rồi, em bảo là để các cháu ngoài đấy mình cũng yên tâm. Xong em nói nếu lần sau có đi đâu thì để chìa khóa ở chỗ đấy rồi đi đâu thì đi. Nhà mình đôi khi còn có ông bà vào chơi, hay chú Đại đi đâu ghé qua còn có chìa khóa. Em nói thế chứ ai lại bắt tội con đạp từ đó về nhà, hành hạ thằng bé như thế bao giờ. Anh không tin gọi hỏi bố mẹ em mà xem, em còn gọi bảo ông bà chở con Thư về đi cơ mà. Em sống biết trước sau ai người ta cũng biết.

Mụ Hường nói thế cũng có khả năng, lúc đó bác Dung cũng rồi có khả năng nghe nhầm thật. Bố Nam quay lại điện thoại nói chuyện với Nam:

- Thôi con, mất công về rồi thì thôi. Mà hôm nay ăn cơm với gì đấy. Có biết nấu không hay lại ăn mì tôm.

Nam im lặng mấy giây, vì trong đầu dây bên kia nó thấy mụ Hường khoe với bố nó là:

- Sáng lúc chuẩn bị đi em đi chợ mua thịt về kho cẩn thận cho con rồi. Mấy thứ đồ cũ để trong tủ lạnh em đồ hết đi rồi. Trẻ con ăn mấy thứ đó dễ đau bụng lắm.

Bố Nam nghe thấy thế thì gật ậm ừ, có lẽ tin mụ Hường nói thật nên ông không hỏi Nam nữa. Nam cũng không muốn trả lời thêm, thì đúng là hôm nay mụ Hường có kho thịt thật. Còn đồ ăn cũ hay mới thì chỉ có mụ ấy và Nam biết. Bố Nam nói:

- Hay tí con đóng cửa nhà rồi ra bà ngủ với em. Ở chơi với bà rồi tối mai về bố đón. Chứ để hai đứa ở nhà bố cũng không yên tâm.

Như đợi câu nói đó của bố Nam đồng ý luôn, nãy ăn cơm xong là nó cũng muốn đi rồi. Nhưng sợ đi lại có chuyện gì nên nó đợi bố nó gọi điện xong thì mới đi. Còn nếu bố nó không gọi về thì chắc tối nay nó ngủ một mình rồi sáng mai mới ra nhà bà ngoại. Mụ Hường bên kia ghé mồm vào điện thoại nói bóng gió:

- Khiếp gọi về hỏi con nó vài câu là được rồi. Ngày nào chẳng gặp nhau mà lắm chuyện để nói thế.

Không chỉ có giọng mụ Hường, bên ngoài còn một vài người nữa. Chắc có người hỏi bố Nam đang nói chuyện với ai nên mụ Hường trả lời:

- Nói với ai đâu, đang nói chuyện với con trai yêu quý. Hai đứa con của vợ trước anh ấy mới chuyển về nhà chị ở được gần tuần nay.

Có vẻ khá khó chịu nhưng do chỗ đông người nên bố Nam cố nhịn, ông bảo với Nam:

- Vậy con xem đóng cửa nhà cẩn thận rồi đi ra bà với em nhé. Về bố mua quà cho hai anh em. Bố chào con.

Nam cũng chào bố xong dập máy, nói chuyện điện thoại với bố xong nó tắt hết điện trong nhà rồi nhìn lên đồng hồ thấy đã gần 9h tối. Đóng cửa khóa cổng cẩn thận nó đặt chìa khóa vào cái rãnh rồi lại cong mình đạp xe ra nhà bà ngoại. Đến nhà bà ngoại Nam gọi bà mở cổng, bà ngoại chạy ra mở cổng nhìn cháu xót xa:

- Sao về đưa chìa khóa mà lâu thế cháu. Đói gần chết còn gì...? Vào nhà bà lấy cơm cho ăn, để bà đun lại thịt cho nóng.

Nam dắt xe vào nhà rồi nhìn bà cười:

- Cháu về nhà đói quá nên ăn cơm nguội rồi bà ạ. Hạnh nó ngủ chưa hả bà..?

Hai bà cháu dắt nhau vào nhà, bé Hạnh đang ngủ ở giường chơi, nhìn thấy anh con bé chạy lại khoe bà vừa bện tóc cho nó. Bà ngoại hỏi Nam:

- Nhà có ai đâu mà có đồ ăn..? Cơm bà nấu nóng thì không ăn lại đi ăn cơm nguội.

Nam gái đầu gái tai:

- Tại cháu đói quá bà ạ..Có nĩa thịt kho từ tối qua vẫn ăn được nên cháu ăn luôn.

Bà ngoại lắc đầu rồi chỉ vào rổ hoa quả bảo cháu ăn. Nam lấy một quả lê cho vào miệng cắn, mấy bà cháu ngồi nói chuyện. Bà hỏi hai anh em đủ thứ chuyện về mẹ Hương, nghe Nam kể xong bà giận dữ nói:

- Loại đàn bà độc địa, mai bà đi sang bác Dung hỏi xem có đúng con đấy nó nói vậy không..? Không đúng bà đến tận nhà bà nói vào mặt cho.

Nam vội gào bà lại:

- Thôi bà ạ, có khi bác mình nghe nhầm thật. Cũng không có gì đâu, lúc đó cháu đói quá nên nghĩ ưc. Ăn no xong rồi lại thôi. Mà bà để thịt kho tàu đấy mai cháu ăn bà nhé.

Bà ngoại cười gật gù:

- Ừ thì để mai ăn chứ ai ăn mất đâu mà sợ.

Ngồi chơi một lúc nữa bà ngoại bảo hai anh em đi ngủ, bé Hạnh buồn ngủ mắt dúi lại. Vừa đặt mình xuống bà ngoại xoa xoa lưng cho một tí là con bé ngủ luôn. Nam nằm cạnh em cũng đã buồn ngủ. Chỉ có bà ngoại vẫn thức cần cái quạt nan phe phẩy cho hai anh em. Một lúc sau bỗng nhiên thằng Nam co người lại, nó nằm co ro không dám động mạnh. Bụng nó đang đau quặn lại, nằm một lúc lâu nữa chắc đau quá nó không chịu nổi, nó khẽ lay tay bà ngoại:

- Bà ơi cháu đau bụng quá.

Bà ngoại nghĩ cháu đau bình thường thôi nên lấy luôn lọ dầu gió ở đầu giường rồi bảo Nam bôi vào. Nam xoa dầu gió vào bụng nhưng cũng không thấy đỡ. Đêm hôm nhà vắng người nó ôm bụng co ro một chỗ. Bà ngoại với bé Hạnh có lẽ cũng đã ngủ, mỗi mình nó cắn răng chịu đựng từng cơn đau đang mỗi lúc một nhói hơn. Gần sáng nó chạy ra ngoài nôn thốc tháo, tiếng nôn ọe ngoài sân khiến bà ngoại tỉnh giấc. Bà ngoại vội vàng chạy ra xem cháu như thế nào. Mặt mũi Nam nhợt nhạt, bà ngoại định đỡ nó vào nhà thì nó giật tay bà vội vã chạy vào nhà xí, bên ngoài còn nghe thấy tiếng Nam đi nặng bị tiêu chảy.

Gần 6h sáng mà mồm nôn trôn tháo, càng lúc nhìn Nam càng xanh xao, tái hẳn đi. Bà ngoại pha trà gừng cho nó uống, vội vã bà bảo bé Hạnh trông anh. Còn bà đi bộ sang nhà bác Dung gọi bác đến xem như thế nào. Cũng may vừa ra khỏi cổng thì có cô hàng xóm dắt xe máy ra ngoài, chắc có lẽ cô hàng xóm đi chợ. Bà Ngoại vội nhờ:

- Cô Thảo ơi, cô cho bà đi nhờ sang nhà cái Dung được không. Chết thôi, thằng cháu ra nhà chơi tối qua. Ăn có quả lê thôi mà nó đau bụng cả đêm, sáng nay thì nôn thốc nôn tháo. Cô cho bà đi nhờ sang gọi bác nó cái.

Cô Thảo hàng xóm cũng là người tốt bụng, nghe bà nói là thằng cháu cô hỏi lại:

- Là thằng Nam hả bà, cháu tưởng anh em nó về ở với bố r ồi. Mà thôi bà dẫn cháu vào nhà xem nó thế nào. Nghe bà nói cháu cũng lo, nếu nặng quá cháu chở nó vào bệnh viện luôn.

Bà ngoại cảm ơn cô Thảo xong liền dẫn cô vào nhà, Nam nằm trên giường toát mồ hôi, mặt mũi nhợt nhạt. Cô Thảo hỏi bà:

- Nó đau từ đêm qua hả bà..? Sang lại nôn nữa..Có đi ngoài không..?

Bà Ngoại gật đầu đáp:

- Đúng r ồi cô ạ, đêm qua nó kêu đau tôi lại cứ nghĩ đau bụng bình thường. Sáng nay nó nôn ngoài sân ba lần r ồi. Hai lần đầu còn nôn ra thức ăn gì đấy sau toàn nước vàng. Đi ngoài cũng hai lần r ồi....Cô xem giúp bà thế nào, tối qua nó ra đây ăn mỗi quả lê trong rổ kia kia..

Cô Thảo nhìn Nam thấy tình trạng không ổn, cô nói với bà Ngoại:

- Giờ con dìu cháu nó ra xe r ồi bà ngồi sau giữ nó con chở hai bà cháu vào viện.

Bà ngoại vẫn lo nên bảo:

- Hay cô chở bà sang báo với cái Dung một câu. Để cái Dung gọi cho bố nó...

Cô Thảo nói:

- Giờ cho cháu nó vào viện trước đã, bà yên tâm số chị Dung con có đây r ồi. Vào viện xem thế nào r ồi con điện. Như bà nói thì dễ nó bị ngộ độc thức ăn lắm, không khéo còn phải rửa ruột. Chồng con tháng trước đi

ăn tiết canh long lợn về cũng y như này. Phải rửa ruột đấy, hoa quả giờ toàn đồ trung quốc ăn vào nguy hiểm lắm.

Nghe vậy bà ngoại vội vã cùng cô Thảo dìu cháu ra ngoài xe, cô Thảo bảo bé Hạnh:

- Hạnh sang nhà cô chơi với anh Tuấn nhé. Anh bị ốm bà đưa anh đi tiêm một lát rồi về.

Bé Hạnh sợ tiêm lắm, nghe đến tiêm nó không dám đòi theo. Bà dắt bé Hạnh sang gửi nhà cô Thảo rồi lên xe ngồi sau giữ cháu. Cô Thảo vội vã chở hai bà cháu vào bệnh viện, đến viện cô Thảo còn phải mua y bạ rồi làm thủ tục cho Nam cấp cứu. Không ngoài dự đoán của cô Thảo, bác sỹ thăm khám xong thì kết luận Nam bị ngộ độc thức ăn. Bác sỹ nói với bà ngoại và cô Thảo:

- Cháu bị ngộ độc thực phẩm, chưa đến triệu chứng co giật nên bác sỹ đã tiến hành rửa dạ dày rồi. Hôm qua cháu đã ăn những gì vậy ạ..?

Bà ngoại lo lắng đáp:

- Chiều cháu nó ăn cơm nhà, tối ra bà chơi chỉ ăn mỗi quả lê thôi. Mà nó ăn được hơn một nửa quả nó không ăn nữa. Tiếc rẻ tôi còn ăn nốt nửa quả còn lại mà. Có nguy hiểm không bác sỹ.

Nhìn vẻ mặt lo lắng như trực khóc của bà ngoại, bác sỹ với cô Thảo động viên:

- Giờ không sao rồi bà ạ..Để lâu chút nữa thì mới nguy hiểm. Trẻ con nên sức đề kháng yếu, với không chắc là do hoa quả đâu. Biết đâu các cháu nó ăn quà vặt bên ngoài nên mới bị thế. Bà đừng lo lắng quá..

Nghe bác sỹ bảo không sao bà mới thấy yên tâm, bác sỹ đi bà mới nói với cô Thảo:

- Cảm ơn cô Thảo nhiều lắm, không có cô chắc bà không biết phải làm sao.

Cô Thảo nhìn bà cười:

- Có gì đâu bà, con với anh chị bên bà chơi với nhau, nhà mình lại là hàng xóm bao năm nay. Có chuyện gì con phải giúp chứ, con cũng gọi cho chị Dung r ồi, chắc lát chị ấy vào đây bây giờ đây.

Cô Thảo chép miệng:

- Đúng là quay đi quay lại chỉ có nhà ngoại là thương cháu. Mà con giờ phải đi làm r ồi bà ạ. Muộn lắm r ồi...Con đi bà nhé...

Cô Thảo vừa đi thì bác Dung đến, hỏi phòng bệnh bác Dung đi vào thấy mẹ đang ng ồi trông cháu. Bác Dung hỏi:

- Nãy cái Thảo gọi điện bảo thằng Nam bị ngộ độc thực phẩm. Chết mất thôi, con đã bảo bà đừng cho các cháu nó ăn linh tinh. Con gọi cho bố nó r ồi, bố nó đang trên đường chạy về đây mẹ ạ.

Bà ngoại nghe bác Dung nói vậy thì bà sụt sùi nước mắt:

- Nào tao có muốn thế đâu, nó ăn tao cũng ăn đấy chứ. Cháu nó đau nằm đây tao còn đau hơn. Khổ thân thằng bé....

Bác Dung sợ mẹ buồn không dám nói gì nữa. Nam cũng đã tỉnh, nó cũng nghe thấy những lời bác Dung nói nãy giờ. Nó nằm đó khẽ nhìn bà r ồi nói:

- Không phải do bà đâu ạ. Tại cháu ăn linh tinh từ ở nhà r ồi nên mới bị thế này. Ở với bà bao năm nay cháu có sao đâu.

Bà ngoại thấy cháu nói vậy thì òa khóc, bác Dung đi gặp bác sỹ hỏi han tình hình sức khỏe cháu thế nào. khoảng 2 tiếng sau thì bố Nam có mặt, đi sau là cả mẹ Hoàng. Có lẽ bố Nam nghe tin nên vội vã chạy một mạch vào viện luôn nên mẹ Hoàng phải đi theo cùng. Thấy bà ngoại ng ồi đó bố Nam chào bà r ồi hỏi:

- Cháu nó bị sao vậy bà...Khổ thân bà phải lo cho cháu nhiều quá.

Bà ngoại thật thà kể lại mọi chuyện, mẹ Hương vừa nghe xong buông thõng một câu:

- Đấy cứ đi ăn linh tinh rồi mang bệnh. Đỡ nhà thì ăn rồi đồ đi.

Bố Nam trừng mắt khiến mẹ im ỉm, bà ngoại Nam có lẽ vẫn nghĩ cháu bị ngộ độc do ăn quả lê bà cho nên bà cúi mặt không dám nói gì. Nam vừa chớp mắt, nghe thấy tiếng nói chuyện nó mở mắt ra thì đã thấy bố và mẹ Hương đứng đó. Nhìn thấy bà ngoại cúi mặt buồn bã nó sợ bố sẽ trách bà. Không biết do ăn phải cái gì mà đa bụng nhưng nhìn thấy mặt mẹ Hương đang cau có nó cũng biết bố nó chờ mẹ về lúc này khiến mẹ không vui. Nam khẽ gọi bà, thấy Nam tỉnh bố Nam liền hỏi:

- Con còn đau ở đâu không...?

Nam chưa kịp trả lời thì một bác sĩ đi vào:

- Cháu còn mệt không, đây lát ăn chút gì rồi uống chỗ thuốc này vào nghỉ ngơi mấy hôm là khỏi. Hôm qua ăn những gì kể bác sĩ nghe xem nào.

Mặt mẹ Hương lúc này vẫn tỉnh bơ, có lẽ mẹ nghĩ hôm qua hai anh em Nam ăn cơm ngoài bà ngoại. Đang nghĩ với việc rồi thật khó hỗn hợp của mẹ vẫn nằm trong vùng An Toàn.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 10: Mưu Mô - Xảo Quyết

Nam ngược nhìn bà, nhìn bố, nhìn mẹ Hường, nó ngẩng gương mặt dựa vào thành giường rồi trả lời bác sỹ:

- Dạ thưa bác sỹ, tối qua cháu ăn cơm nguội ở nhà với thịt kho từ hôm trước. Xong tối cháu mới ra bà thì bà cho quả lê.

Bác sỹ nhìn Nam lắc đầu:

- Chết thật sao lại ăn thịt từ hôm trước, vậy chắc do cháu ăn phải dòi thiu nên mới bị ngộ độc thực phẩm.

Bác sỹ quay sang nhìn bố Nam và mẹ Hường nói:

- Anh chị phải chú ý chứ, thức ăn đừng nên để qua đêm bên ngoài. Dù có cho vào tủ lạnh thì để qua ngày trẻ con ăn phải cũng rất dễ đau bụng. Ai lại cho cháu ăn uống như vậy bao giờ.

Bố Nam vẫn chưa hiểu lắm, ông nhìn Nam hỏi:

- Sao lại ăn thịt kho từ hôm qua. Bố tưởng tối qua hai anh em ăn cơm nhà bà ngoại cơ mà. Mà rồi thịt kho từ hôm chú Đại về cô Hường bảo đồ đi rồi cơ mà...?

Bà ngoại cũng ngỡ ngàng như hiểu được vấn đề, Nam nhìn bố nói:

- Ban đầu con với em định ăn cơm nhà bà, sau đó bố gọi về cho bác Dung bảo hỏi chìa khóa. Bác Dung bảo con mang chìa khóa về nhà cho bố mẹ cô Hường. Con về nhà không thấy ai, đói quá vì từ chiều con còn phải lao động. Thế nên con định tìm mì tôm ăn luôn nhưng không thấy đâu.

Thấy trên bếp có n ữ thịt kho hôm qua với cơm nguội nên con ăn xong mới đạp xe ra bà. Đến đêm thì đau bụng...

Bây giờ mới rõ vấn đề, bố Nam quay lại nhìn mẹ Hường bằng ánh mắt căm giận, nhưng mẹ đâu có vừa, thấy Nam nói vậy mẹ liền nói:

- - Đâu phải như thế, thịt đó mới mua sáng ngày mà. Lúc em kho thịt anh cũng biết còn gì.

Mẹ nói dối mà không hề chớp mắt, dặn dò Nam uống thuốc xong bác sỹ đi ra ngoài. Lúc này Nam mới nói tiếp:

- - Thịt đó là từ hôm trước r ữ, hôm đó kêu mặn nên không ai ăn cả. N ữ thịt còn nguyên, cô ấy còn cho cả mấy miếng thịt nướng trong tủ lạnh vào kho chung. Trong n ữ vẫn còn mùi sả với tỏi mà.

Bố Nam nghe con nói xong thì giận tím mặt, ông quay sang hỏi mẹ Hường:

- - Sao em bảo em mua đồ ăn mới cho các con mà lại làm thế. Cô đúng là loại rắn độc, may hôm nay con có kh ớng làm sao. Không tôi không tha cho cô đâu, đợi về nhà r ữ tôi sẽ nói chuyện với cô.

Mẹ Hường vẫn cố bào chữa:

- - Em có mua thức ăn cho các con, thịt hôm trước em đồ đi r ữ. Con nó ra bà ăn cái gì xong giờ cứ đổ vạ cho em thế anh cũng tin à. Bác sỹ cũng đâu có nói là do ăn thịt nên bị ngộ độc, nó cũng ăn những cái khác nữa cơ mà.

Đến nước này mà mẹ Hường vẫn chối bay chối biến, mẹ vẫn còn đổ vạ cho bà ngoại. Bà ngoại ng ữ nghe nãy giờ kh ớng chịu được nữa, bà đứng dậy chỉ tay vào mặt mẹ dì ghẻ:

- - Cái loại mặt gián này, mày ác nó vừa thôi. Nó đồ điều cho mày để làm gì, cả làng này nó biết loại mày sống bằng cho vay ăn lời cắt cổ, ai không trả được mày đến đồ cút vào nhà người ta chứ mày tốt đẹp gì. Tao

cũng ăn hoa quả với thằng Nam đây, nếu mà ngộ ddocjd thì ba bà cháu tao phải bị hết chứ không riêng gì nó. Loại thất đức...

Bố Nam cúi mặt không dám nói gì với bà ngoại, nhưng mẹ Hoàng vẫn gân cổ lên nói:

- - Cháu có nói do bác đâu, trẻ con nó ra ngoài ăn quà thì biết sao được. Mà bác đừng chửi cháu, cháu chưa làm gì con cháu nhà bác đâu.

Bà ngoại xắn quần lên chửi:

- - Chưa làm gì à, mà y cho cháu bà ăn đồ thiu thối để phải vào viện mà mà y bảo chưa làm gì. Thế nó phải chết ra đấy mà y mới yên tâm phải không..? Nó mà chết bà giết cả nhà mà y..

Cả phòng bệnh trở nên ồn ào, mọi người xung quanh thấy to tiếng kéo lại xem. Bà ngoại thấy thế càng bủ lu bủ loa ầm lên:

- - Ối giờ ơi.. Mọi người lại đây mà xem Dì Ghẻ cho con chồn ăn thức ăn thiu phải rửa ruột mà vẫn nói chưa làm gì này.

Người bàn tán, người chỉ trỏ, người thấy vậy bực nói thẳng:

- - Làm gì thì cũng phải tích đức chứ cô ơi, trẻ con nó có tội tình gì....

Bà ngoại đứng đó nói hết tất cả, mẹ Hoàng giận đỏ mặt mẹ xô mọi người rồi đi ra ngoài. Chỉ còn bố Nam đứng đó, bác sỹ thấy ầm ỹ vội chạy lại giải tán đám đông. Mọi người đi khỏi bà ngoại mới nhìn bố Nam nói:

- - Tôi tưởng anh mang con về chăm sóc như thế nào. Hóa ra anh mang về cho người ta hại, rồi có ngày con chết mà bố không biết vì sao. Sau này anh để hai đứa nó về ở với tôi, nghèo hay không thì tôi cũng nuôi nó chục năm nay. Về ở với anh thế này thằng bé cũng không ở nổi.

Bố Nam vội xin lỗi bà ngoại:

- - Bà đừng nói thế có cháu nó ở đây, con cũng vô tâm không để ý chuyện ăn uống mấy. Bình thường ở nhà con ăn gì hai cháu ăn nấy. Bà nói

thế cũng oan cho con...Các con nó mới về ở với con chưa được một tuần giờ bà lại đòi cháu về người ngoài nhìn vào sẽ nói con thế nào. Như vậy con làm gì còn mặt mũi nào ra đường nữa. Con cũng có nhiều khúc mắc chưa giải quyết xong nên vẫn phải chịu đựng. Nhưng con hứa với bà sẽ không có lần sau nữa đâu. Dù thế nào nó cũng phải sợ con, con có thể bỏ vợ chứ con cái con không bỏ được.

Bà ngoại nghe vậy cũng không nói gì thêm, Nam cũng đã nghe hết những điếu bố nó nói. Bà nói vậy thôi chứ thật sự bà làm sao có thể lo cho hai anh em ăn học được. Hiện giờ bà tuy không phải sống nhờ vào ai vì vẫn còn ít tiền sau khi ông mất đi để lại. Mỗi tháng các bác mỗi người cho bà một ít để bà tiêu pha ăn uống thì bà vẫn nhận nhưng bà có nói:

- - Các con cho thì cần lại tiết kiệm sau này lỡ có chết cũng không phải nhờ đến ai.

Bà là như vậy đấy, Nam nhìn bà nó cười rồi nói với bà:

- - Không sao đâu bà ạ, hai anh em cháu ở với bố cũng được. Cháu vẫn ra thăm bà thường xuyên mà. Sau này lớn, học xong cháu sẽ đi làm nuôi bà.....

Bố Nam khẽ cười, ông nói với bà ngoại:

- - Đấy bà thấy cháu nó bé mà còn suy nghĩ được như thế. Bà phải thương con chứ, con có lỗi với mẹ nó nhiều. Giờ bà phải để cho con bù đắp cho cháu.

Đang nói chuyện thì bác Dung đi vào, tay cầm cặp lồng cháo. Thấy bố Nam ở đấy bác Dung nói:

- - Chú Tuấn đấy à, sao thấy mẹ bảo vợ...à nhầm bạn gái chú nói chị bị điếc phải không..?

Bố Nam chào bác Dung rồi hỏi:

- - Sao chị lại nói vậy..?

Bác Dung đặt cặp lồng xuống rồi mở ra xúc cháo cho Nam:

- - Dậy ăn cháo đi cháu, cháo bác tự nấu đấy không phải mua đâu, ăn đi còn uống thuốc. Mẹ cũng ăn một ít đi, từ sáng giờ đã ăn gì đâu cứ chạy đi chạy lại.

Quay lại bác Dung nói với bố Nam:

- - Nãy đứng ngoài tôi cũng nghe hết rồi, chú nên thấy may mắn khi hôm qua hai đứa nó còn biết ra nhà bà. Chứ ở trong đó có hai anh em, giờ không biết thế nào đâu. Mà có rảnh thì gọi cảm ơn cô Thảo một câu. Sáng nay mà không có cô ấy thì cũng rắc rối.

Bà ngoại gật đầu tán thành, cô Thảo hàng xóm đúng là người tốt. Bác Dung nói tiếp:

- - Tối qua lẽ ra thằng bé ăn cơm ở nhà bà ngoại nhưng do vợ..tiên sư lại nhâm đã cưới đâu mà vợ. Do bạn gái chú bắt thằng bé mang chìa khóa về cho con nó lấy gấu lấy chó gì ấy nên nó buông bát cơm đạp xe về đấy. Thế mà sáng nay tôi thấy mẹ kể cháu nó bảo con dì ghẻ kia nó bảo tôi bị điếc tôi nghe nhầm. Tôi có bị điên đâu mà bắt hại cháu nó như thế, trời đánh tránh miếng ăn. Điếc hay không ra ngoài sét nó đánh vào mõm cho thì lại cấm khẩu. Chú về bảo nó về ra ngoài đường đeo cái rọ mõm vào không rụng hết răng đấy.

Bố Nam lúc này chỉ biết gật đầu vâng dạ, cũng phải thôi nếu mọi chuyện như thế thì tất cả đều tại mẹ Hường. Mải lo cho Nam mà quên mất bé Hạnh, bố Nam vội hỏi:

- - Còn con nhỏ nhà em đâu chị Dung..?

Bác Dung đáp:

- - Nó đang ở nhà tôi rồi, sáng gửi bên cô Thảo nãy về tôi đón về nhà tôi rồi. Chắc giờ chồng tôi đang cho cháu ăn cơm. Chú giỏi đi như thế thì chăm con kiểu gì, phải tính xem thế nào chứ như này tôi thấy không ổn đâu. Đã xác định đón hai đứa nó về thì phải tính cẩn thận chứ để thế đâu

phải ngày một ngày hai. Sau này chú mà lấy nó thì nó đuổi hai đứa này ra đường à...?

Bố Nam im lặng lắng nghe, lát sau ông nhờ bà trông Nam rồi đi gặp bác sỹ để hỏi han tình hình của Nam đồng thời thanh toán viện phí. Bác sỹ nói Nam phải ở lại thêm hai ngày nữa để theo dõi tình trạng sức khỏe. Bố Nam vào gặp bà ngoại rồi nói:

- - Cháu nó phải ở đây mấy ngày nữa, giờ con về lấy cho cháu ít đồ với mua cho cháu mấy thứ cần thiết. Lát con quay lại chở bà về, bà cho con gửi cháu Hạnh mấy hôm. Sáng con ra chở cháu đi học, còn cháu Nam thì cứ để con trông.

Bác Dung thấy vậy nói:

- - Thế cũng được, chú cứ về lấy đồ đi. Bao giờ chú quay lại thì tôi chở mẹ về cũng được. Còn cái Hạnh đi học thì để tôi chở đi cho. Bao giờ thằng Nam ra viện thì trả lại chú.

Bố Nam cảm ơn bác Dung rồi rít rồi vội lái xe đi về nhà. Trên đường về ông nghĩ đến những điều mọi người nói mà giận dữ vô cùng. Định rằng về nhà ông sẽ hỏi cho ra ngô ra khoai mọi chuyện. Ban nãy vì đang ở trong bệnh viện với đông người nên ông đã cố kìm nén cơn giận xuống. Vừa về đến nhà mở cổng ra đã thấy cái Thư chạy ra ôm chân ông Tuấn nín nọt, ông ọ. Khẽ bế nó sang một bên ông Tuấn đi vào nhà gọi lớn:

- - Cô ra đây tôi hỏi chuyện xem nào...Cô có còn định muốn sống ở đây nữa không...??

Vừa dứt lời thì mẹ Hường từ trong phòng đi ra, nhưng mẹ không đi ra một mình mà còn một người nữa đi cùng. Không phải ai khác đó là chị của bố Nam, cô Nguyệt. Bà cô này khá thân thiết với mẹ Hường đồng thời cũng là một người khá bản tính. Ngày trước khi bố mẹ Nam bỏ nhau chính mẹ này đi ra ngoài kêu rêu rao ngược lại rằng mẹ Nam không ra gì nên bố Nam mới bỏ. Bà Nguyệt cũng là một kẻ đặt điều, ngậm máu phun người. Nghe đâu đợt mới quen bố Nam mẹ Hường có cho bà Nguyệt vay 100tr để mở quán làm ăn. Từ đó hai người thân nhau lắm, nói về đàng nội thì không

chỉ bà Nguyệt mà ngay cả những người khác đều nói mẹ Hường sống tốt. Đơn giản thôi vì mẹ Hường có tiền, thì thoải mái lại mua cái này cái nọ biếu mỗi người một ít. Ai thiếu tiền tiền 5-7tr gọi điện mượn là mẹ Hường cho vay luôn. Từ đó cả họ nội ai cũng khen mẹ không tiếc lời, khen mẹ như đọc số tê sao giải hạn.

Bà Nguyệt thấy bố Nam to tiếng liền đi ra mào đầu:

- - Chú làm cái gì mà ầm ầm lên thế. Vợ chồng có gì đóng cửa bảo nhau, định để hàng xóm người ta cười cho à...? Thế làm sao..?

Bố Nam gắt:

- - Không phải việc của chị, nó bố lão, làm ác thì em phải dạy. Còn không dạy được thì rút...

Bà Nguyệt vặn lại:

- - Thế em dâu tôi làm gì mà chú bảo làm ác, con chú về đây nó chăm lo như thế còn thế nào. Chuyện thằng Nam bị ngộ độc tôi cũng nghe Hường nó kể rồi. Sao chú chỉ nghe một tai mà không mở nốt tai kia ra xem, mở nốt hai mắt ra nhìn. Sớm tôi vào đây thấy nhà cửa sạch sẽ, tủ lạnh thì đầy ắp đồ ăn, nào thịt lợn, thịt gà, hoa quả...Như thế còn như nào...

Bố Nam nghe vậy chạy xuống bếp mở tủ lạnh ra thì quả thật thức ăn đầy ắp, trên bếp nồi niêu đã được rửa sạch sẽ gọn gàng. Chẳng còn nồi thịt kho nào cả, biết giờ làm ầm lên thì chỉ tổ xấu mặt. Cũng chẳng biết ai đúng ai sai, vì đặt vào trường hợp hai bên đều muốn bên kia nhận lỗi. Có thể là người đàn bà thủ đoạn kia giở trò, nhưng hiện tại trong nhà không có bằng chứng nào để quy tội mẹ Hường cả. Chưa hết bà cô bên nội vẫn một mực bênh chăm chặp, bà Nguyệt tiếp:

- - Thằng Nam đây cũng ghê gớm lắm. Nhớ ngày nhỏ nó bị ốm, nhà mình có cô Ngoan ra thăm cho nó tiền mà nó không lấy. Nó bảo mẹ nó đầy tiền...

Hai mẹ người lớn đang nói xấu một đứa trẻ con một cách say mê và đầy hào hứng. Chưa biết thằng Nam có nói câu đó hay không, nhưng việc một người lớn đi so đo câu nói với một đứa trẻ con thì đủ thấy sự xấu xa trong con người họ như thế nào rồi. Mẹ Hương thì làm bộ mặt buồn thiu đầy giả tạo, mắt mẹ Hương như trực chảy nước, cộng thêm bà chị chồng đang ra sức bảo vệ. Không bằng chứng, không lý do, bố Nam đành phải dụi giọng. Thấy tình hình có vẻ đã yên ổn mẹ Hương nói:

- - Anh cũng thấy đấy, hôm trước nó còn gọi em là bà xưng tôi. Em cũng có dám nói gì đâu, chùa chiền lễ bái lúc nào em chẳng cầu cho các con. Hoàn cảnh chúng nó như thế em sao nữa làm thế được. Trẻ con không hiểu chuyện nói linh tinh em không chấp. Nhưng anh ở với em mấy năm nay anh phải biết chứ...Lúc nào cũng một dạ hai vâng, cả với gia đình anh cũng vậy..

Bố Nam ngắt lời mẹ Hương:

- - Lần này tôi tạm bỏ qua, đúng là phải nghe hai phía. Nhưng con nó nói thì tôi phải tin, trước giờ nó là người ít nói. Còn những gì ai làm sau lưng tôi biết hết, đừng để chuyện gì đáng tiếc xảy ra... Phải biết nhìn nhau mà sống...

Vừa nói bố Nam vừa hướng mắt về phía cái Thư đang ngồi xem tivi, quay lại bố Nam nói tiếp với mẹ Hương:

- - Trước tới giờ tôi hay anh em của tôi đối xử với mẹ con cô không tệ. Các em tôi về đây chơi nó cũng nói nhiều đấy. Đừng để đến lúc tôi phân biệt con anh - con em thì đừng có trách tôi ác. Giờ tôi phải đi vào viện, còn chuyện đâu có đó, những gì cô với tôi thỏa thuận với nhau thì tự mà hiểu.

Dứt lời bố Nam chạy lên tầng lấy đồ cho Nam rồi không nói năng gì thêm ông ra xe đi thẳng đến bệnh viện. Bố Nam vừa ra khỏi nhà là hai con mẹ ác mồm, ác cả tâm lại kéo nhau vào phòng thậm thụt bàn mưu hèn kế bẩn. Phải nói mẹ Hương quả thật là một con người đầy mưu mô, xảo quyệt. Ngay cả khi làm ra cái chuyện táng tận lương tâm như thế này mà mẹ vẫn có thể khiến bố Nam không thể làm gì mình. Phải đối mặt với một

người như thế cộng thêm sức ép, sự ghét bỏ từ phía đảng nội r ồi đây cuộc sống của hai anh em Nam r ồi sẽ ra sao

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 11: Ấm Ưc

Hết ba ngày nằm viện hai anh em Nam được bố đón về nhà. Hôm bố Nam ra bà ngoại đón bé Hạnh, con bé khóc không muốn xa bà. Mấy bà cháu bịn rịn khiến ai nhìn cảnh đó cũng cảm động. Ba ngày nằm viện Nam cũng được bố tâm sự nhiều chuyện, chủ yếu ông Tuấn động viên hai con cố gắng. Chắc bố Nam gọi điện cho chú Đại báo tin hay sao mà ngày hôm sau chú Đại gọi về hỏi thăm Nam, nói với Nam được mấy câu chú Đại bảo Nam đưa máy cho bố rồi bố Nam đi ra ngoài nói chuyện gì đó.

Từ hôm ở bệnh viện Nam đã nói là do ăn thịt kho của mẹ Hường nên đau bụng. Nhưng sau đó bố Nam quay lại bệnh viện cũng không đề cập đến chuyện đó nữa. Nam cũng phần nào hiểu được bố Nam không muốn làm to chuyện. Nó nhìn bố hỏi:

- - Con về thế này có bị cô ấy nói gì không hả bố.?

Bố Nam trả lời:

- - Nói gì là nói gì, nhà của bố bao giờ bố bảo con đi thì con hãy đi. Còn ai không chịu được thì tự đi. Con đừng nghe ai nói gì mà bỏ bố.

Tuy bố nói vậy nhưng Nam cũng biết được một ít chuyện của bố liên quan đến mẹ Hường. Trước mặt người khác bố Nam luôn nói coi trọng con cái hơn những thứ khác. Nhưng ở chung nhà những ngày qua những thứ Nam nhìn thấy, nghe thấy lại không phải vậy. Những cuộc điện thoại nó vô tình nghe được khi đi từ trên tầng xuống mà bố nó không hề hay biết. Hay đơn giản như cuộc điện thoại của chú Đại hôm trước, nghe trộm là không tốt nhưng nhờ nghe trộm mà nó nắm na hiểu được nội dung cuộc nói chuyện đó là gì. Có lẽ trong điện thoại chú Đại lo cho hai anh em nó nên khuyên bố nó dứt điểm với mẹ Hường. Tuy nhiên bố nó nói:

- - Giờ anh còn phải phụ thuộc nhiều cái, anh cũng biết nhưng không thể bỏ bây giờ được.

Nghe câu đó xong nó biết những lời bố nó nói với hai anh em nó cũng chỉ nghe mà biết vậy. Một mặt bố nó không muốn bỏ chúng nó, nhưng mặt khác cũng không thể bỏ được mẹ Hường. Tự nhiên nó thấy sợ, không phải tự nhiên mà mấy năm nay bố nó sống bình thường được với một người đàn bà thủ đoạn như thế mà không biết gì. Đến hôm nay thì nó hiểu bố nó biết hết, nhưng không nói hoặc không dám nói. Có khi nào anh em nó đang đóng vai khán giả xem một vở diễn của những người lớn với những suy nghĩ mà anh em nó không bao giờ hiểu được. Bằng chứng là cả họ nội cũng không ai hoan nghênh hai anh em nó về ở với bố. Từ ngày mẹ nó đi xa cả họ nội không ai thăm hỏi được một câu, cho được cái kẹo mút.

Không những thế họ còn đặt đủ mọi điếu xấu xa nào là ra đường gặp các bác, các cô không chào. Rồi là mất dạy không nhận họ hàng... Họ nói ra những lời bẩn thỉu đó mà không nghĩ đến bản thân họ đã bao giờ hỏi thăm hai đứa cháu được một câu nào chưa..? Các bác, các cô không gặp cháu nhưng lại nói cháu không chào. Từ nhỏ nó đã không biết các bác, các cô mặt mũi như nào thì chào vào đâu. Liên tục là những lời đàm tiếu ác mồm từ họ, giờ đây gặp được người có tí tiền họ lại sợ việc bố Nam đón hai anh em nó về sẽ gây cản trở việc cưới xin trong nay mai giữa mẹ Hường và bố Nam. Theo như những gì chú Đại nói qua với Nam thì chính chú Đại cùng ông bà trên Hà Nội khuyên nủ, cũng nói nhiều cùng với anh em xã hội, bạn làm ăn góp ý nên bố Nam hiểu ra nên đón hai anh em Nam về. Với Nam bây giờ những người ở cạnh nó không ai khiến nó tin tưởng, kể cả bố mình. Ký ức về một người bố phụ bạc mẹ con nó vẫn còn in nguyên trong đầu nó.

Mọi người hay nói nó lảm lì, ít nói nhưng cái quá khứ lẫn cái hiện thực bây giờ không cho phép bản thân nó chia sẻ, tâm sự với ai bất cứ điếu gì. Nó có thể tâm tuổi đó cũng như nhiều đứa trẻ có hoàn cảnh khó khăn khác sẽ nghỉ học và đi làm một công việc nặng nhọc nào đó. Không phải nó không nghĩ đến điếu này, ngày ông còn sống một lần nó thấy thằng Hào gần nhà hơn nó 1 tuổi đã bỏ học đi làm hàn xì. Lần đó thằng Hào gặp nó hỏi:

- - Mày có đi làm không..? Chỗ tao cũng đang cần người đấy, vất vả mấy hôm đầu thôi, sau bê sắt bê đồ thấy nhẹ tênh. Mà ở đó người ta nuôi cơm một bữa.

Nhà thằng Hào nghèo lắm, bố mẹ nó lại còn bệnh tật. Vậy nên 13-14t thằng Hào đã phải nghỉ học đi làm. Hoàn cảnh của Nam nghĩ lại cũng đâu khá hơn bao nhiêu, có khi còn thảm hơn khi mẹ mất, lúc đó thì bố cũng khác gì chết rồi. Hai ông bà nuôi hai đứa ăn học là quá nặng nề, thế là Nam chạy về khoe ông:

- - Ông ơi cháu nghỉ học đi làm với thằng Hào nhé....

Chưa dứt lời nó bị ông ngọạ chửi cho té tát:

- - Nghỉ nghỉ cái gì, ông cho mày đi học để giờ mày đòi nghỉ à..? Mày mà nghỉ học ông đánh xong đuổi ra đường. Nhà này không cần loại vô học, mất dạy.

Nghe ông mắng như thế nó sợ luôn, từ đó không dám nói hay đả động gì đến việc nghỉ học nữa. Nó thì không sao nhưng còn em gái nó, giờ nếu không ở với bố quả thật hai anh em nó chỉ còn là gánh nặng cho người khác. Về đến nhà ba bố con vừa mở cổng bước vào trong thì gặp ngay mẹ Hường đi ra đón. Trái ngược với suy nghĩ của Nam mẹ Hường sẽ mặt nặng mày nhẹ khi nhìn thấy hai anh em. Nhưng không mẹ Hường hôm nay hoàn toàn khác, mẹ đi ra cửa đón bố con Nam bằng một nụ cười hiền dịu, một giọng nói nhẹ nhàng:

- - Mấy bố con về nhà rồi à..May quá cơm nước cũng vừa chuẩn bị xong. Mấy bố con rửa tay mặt mũi đi rồi ăn luôn cho nóng.

Mẹ Hường xoa đầu bé Hạnh, quay sang nhìn Nam mẹ hỏi:

- - Con còn đau không, khổ thân phải nằm viện mất mấy hôm. Hôm nay cô mua toàn đồ ăn ngon thôi, cố gắng ăn cho lại sức.

Nói xong mẹ nắm tay dẫn bé Hạnh đi vào nhà, bố Nam nói:

- - Đấy con thấy chưa, bố nói cái là phải nghe ngay. Con cứ yên tâm mà ở đây nhé.

Nam gật đầu, sự thay đổi của mẹ Hường khiến nó yên tâm hơn phần nào. Nó sợ sau lần vừa rồi mẹ Hường sẽ ghét cay ghét đắng hai anh em nó. Hóa ra nó đã nhầm, quả thật bố nó có tiếng nói. Vậy mà vừa mới đây nó lại nghi ngờ bố, nó liếc nhìn bố tỏ vẻ hối hận. Sau một tuần về đây ở thì hôm nay là ngày mà Nam cảm thấy vui vẻ nhất, bữa cơm đầu tiên những món ăn ngon. Không khí thoải mái mọi người tươi cười với nhau, cả nhà ăn cơm xong ngồi phòng khách bố Nam nói:

- - Anh mong sao gia đình mình hòa hợp như ngày hôm nay. Em chăm lo cho các con cẩn thận thì anh cũng yên tâm. Thôi thì mọi hiểu lầm trước đây coi như bỏ, từ bây giờ các con cũng phải lễ phép với cô, mấy anh em trong nhà phải biết yêu thương nhau.

Mẹ Hường lễ phép:

- - Dạ cái đó thì trước giờ em vẫn sống như thế, chỉ sợ các con ra ngoài lại nghe người xấu nói em không ra sao. Còn đã là con thì con ai em cũng đều yêu thương như nhau. Em cũng là người biết trước biết sau chứ có phải không đâu.

Nam ngẩng đầu lắng nghe, bé Hạnh thì vẫn mãi xem tivi. Bố Nam nhìn hai anh em nói:

- - Thôi hai anh em dẫn nhau lên phòng học bài đi nhé. Mai còn đi học...

Nam vâng dạ rồi dắt bé Hạnh lên trên tầng, tậm một tiếng sau như chợt nhớ ra đi đầu gối nó vội vã chạy xuống dưới nhà gọi bố:

- - Bố ơi. mấy bộ quần áo cũ của con mặc ở bệnh viện đâu rồi ạ.

Bố Nam trả lời:

- - À quần áo hẳn lúc này bố đưa cho cô Hương giặt cho hai anh em rồi. Chắc giờ cô ấy đang phơi trên tầng ấy.

Nam lại vội vàng chạy lên tầng thượng, đúng thật là mẹ Hương đang phơi quần áo. Nam chạy lại chậu quần áo móc móc mấy cái túi quần như tìm gì đó. Thấy vậy mẹ Hương hỏi:

- - Con tìm cái gì ạ...

Nam vội trả lời:

- - Vâng ạ, cháu cháu tìm...tìm...hôm qua thay ra cháu còn để trong cái quần này gấp lại..

Mẹ Hương hỏi lại:

- - Thế con tìm cái gì...? Để quên tiền hả..?

Nam gật đầu lia lịa, nó nhìn mẹ Hương tỏ vẻ biết ớn. Đúng là nó đang tìm tiền, số tiền mà chú Đại cho nó lần trước nó chưa tiêu đến, rồi tiền bà ngoại cho 20k. Tất cả nó để dành cất đi trong cái túi quần, tối hôm trước tắm xong ra bà ăn cơm nó định để tiền đó ở nhà nhưng không hiểu sao nó lại cho hết vào túi mang đi. Sáng hôm sau đi viện lúc tỉnh dậy nó sờ thấy trong túi vẫn còn. Mới chiều nay về nó cẩn thận cho vào túi quần cũ vì cái quần nó đang mặc không có túi quần. Nó làm thế vì chú Đại đã dặn đừng nói với ai là chú ấy cho anh em nó tiền. Nam nhìn mẹ Hương như chờ đợi điều gì đó, mẹ Hương móc túi ra một tờ 20k rồi đưa nó nói:

- - Đây này cho quần áo vào máy xong lên phơi cô thấy rơi ra 20k, cứ nghĩ tiền trong quần áo bố con rơi ra. Con chạy lên đây tìm thì đúng là tiền của con rồi...

Thằng Nam mặt mũi đỏ ửng, đúng là số tiền của nó có đúng 20k nhưng đó là số lẻ, còn một đồng 500k nữa cơ mà. Nhận lấy 20k từ tay mẹ Hương nó tiếp tục bối trong chậu quần áo từng cái một để nuôi hi vọng tìm thấy đồng 500k. Nhưng không có, nó thò đầu nhìn vào cái máy giặt trông trơn như để vớt vát chút tia sáng cuối cùng. Thấy vậy mẹ Hương nói:

- - Thế con vẫn còn nữa à, hết rồi cô chỉ thấy tờ 20k đấy thôi. Có thì cô phải trả lại cho con chứ.

Nam mặt buồn thiu không tìm nữa, người nó nghi đầu tiên chính là mẹ Hường, tuy nhiên giờ nó có nói nó mất 500k cũng chẳng ai tin, mà chắc gì đã là rơi trong máy giặt. Nhưng nó dám chắc mẹ Hường là người lấy tiền của nó, tiền nó để trong cái túi quần cũ ấy chính tay nó xếp gọn gàng cho vào túi mang về. Làm sao có chuyện rơi ra ngoài được, nếu rơi thì phải là rơi cả. Đằng này, nhìn bản mặt mẹ Hường tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra khiến nó rấn nước mắt.

Bản chất của mẹ vẫn vậy, mẹ vẫn luôn ghét bỏ hai anh em Nam. Nó im lặng không trả lời rồi lần lữa đi xuống phòng. Số tiền với nó là cả một gia tài, số tiền chú Đại cho hai anh em nó giống như một kho báu nhỏ mà nó vẫn nâng niu mấy ngày qua. Nó từng tính dùng số tiền đó cho bé Hạnh ăn sáng mỗi ngày, mỗi lần ngắm số tiền to nhất trong đời nó được cầm lúc bấy giờ nó nghĩ sau này phải có thật nhiều tiền như thế này.

Vậy mà giờ đây chỉ một phút quên đi nó đã đánh mất cái kho báu của mình. Nó nhìn bé Hạnh ngẩn ngơ không dám kể với em. Uất ức trong lòng khiến nó muốn òa lên khóc, nó muốn kể sự cay đắng này ra cho một người nào đó nhưng trong nhà này nó không kể được với ai cả. Bởi vậy nó càng cảm thấy khó chịu hơn, cả đêm hôm đó nó không ngủ được vì tiếc tiền. Nhất là sáng hôm sau khi chuẩn bị đi học nó bắt gặp ngay bộ mặt đáng ghét của mẹ Hường. Lúc hai anh em nó chuẩn bị đi học bố Nam có hỏi:

- - Bố cho hai anh em tiền ăn sáng đây.

Bố nó lấy ra 50k, nó đưa tay định nhận thì mẹ Hường nói:

- - Nam hôm qua còn 20k đây, trẻ con cần tiền ít thôi kéo lại rơi. Tiêu hết 20k ấy đi rồi khi nào bố cho hãy lấy. Cần nhiều tiền không tốt.

Bố Nam vẫn dúm tiền vào tay nó, nhưng nghe thấy mẹ Hường nói vậy nó lặng lẽ rút tay lại:

- - Dạ thôi, con vẫn còn tiền...

Nói rồi hai anh em lên xe chở nhau đi học, bé Hạnh bầu bầu tay anh:

- - Hi hi mình có tiền rồi anh nhỉ..?

Nam nhìn bé Hạnh cười rồi hỏi:

- - Thế hôm nay em muốn ăn gì..? Bánh bao nhé, thêm một hộp sữa..

Con bé gật đầu luôn, nhìn em gái trong lòng nó lại nhói lên cái cảm giác uất ức ngày hôm qua. Nó cảm thấy có lỗi với bé Hạnh, có lỗi với cả chú Đại...Và tất nhiên nó cảm thấy giận mẹ Hương vô cùng. Giận như thế nhưng nó cũng vẫn phải ngậm đắng nuốt cay chịu đựng, từ hôm ra viện ngoài việc mất tiền ra Nam không thể trách cứ mẹ đi đâu gì. Ngày nào mẹ cũng ân cần hỏi han hai anh em Nam, ăn uống thì có bố Nam ở nhà nên ngày nào cũng được ăn ngon. Nói chung sau hôm Nam ra viện mẹ Hương hoàn toàn thay đổi, tối hôm đó cả nhà đang ăn cơm thì bố Nam có điện thoại. Ông đi ra ngoài nghe xong lúc sau quay lại nói:

- - Sáng mai anh phải đi có việc mấy hôm, mấy mẹ con ở nhà chăm lo cho nhau nhé.

Như chưa yên tâm ông nhìn mẹ Hương nói thêm:

- - Nhớ phải cơm nước cho các con đàn hoàng đấy.

Mẹ Hương khẽ cười rồi nói:

- - Anh cứ yên tâm đi công việc, các con ở nhà đã có em lo.

Nghe thấy bố phải đi làm xa mấy hôm mới về bỗng nhiên Nam thấy lo sợ, nhất là khi nó nhìn sang mẹ Hương đang cười rất tươi. Không ai biết mẹ cười tươi là do bố Nam đi làm sẽ mang tiền về hay mẹ cười tươi khi bố Nam đi thì ở nhà mẹ là sẽ là người làm Chủ.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 12: ĐIỀU KHÔNG MONG MUỐN

Sáng sớm hôm sau khi hai anh em vừa tỉnh dậy thì bố Nam gọi cửa. Ông gọi là để cho hai anh em ti ền, vừa mở cửa ra bố Nam dúi vào tay nó 200k bảo để hai anh em tiêu d ần. Nam chưa kịp nói lời nào thì bố nó đã vội đi luôn. Được mấy bước chân bố Nam quay lại nhắc:

- Ở nhà nếu có chuyện gì cứ bảo cô Hường gọi điện cho bố. Không ngay điện thoại bàn có quyền số có số điện thoại bố con gọi cho bố cũng được. Hai anh em ở nhà ngoan nhé, bố đi đây.

Hình như bố nó cố đợi đến lúc hai anh em nó dậy rồi mới đi, thành ra bố nó khá vội vã. Còn sớm nên nhà chưa ai dậy, đến giờ hai anh em tự chờ nhau đi học. Có lần Nam nghe bố nói rằng mẹ Hường tuy ở đây nhưng mẹ vẫn còn một ngôi nhà khác. Nhà cũ của mẹ với ch ồng trước, thực tế thì hàng ngày mẹ vẫn lui về qua nhà dọn dẹp. Bố Nam có nói chỉ khi nào bố Nam ở nhà thì mẹ ở đây. Còn đâu nếu bố Nam đi làm xa có lúc hàng 1 tuần thậm chí cả tháng thì mẹ sẽ dẫn con gái về nhà kia còn nhà này khóa lại chỉ để chìa khóa chỗ cái rãnh.

Nam đang suy nghĩ không biết bố Nam đi lần này mẹ có về nhà kia không..? Trưa đó học về Nam đạp xe về nhà ăn cơm, cửa khóa ngoài có nghĩa là mẹ Hường không ở nhà. Sờ tay vào cái rãnh thì may sao mẹ ấy vẫn để chìa khóa lại. Mở cửa vào nhà để cặp ở phòng khách Nam chạy luôn xuống bếp xem có gì ăn không. Như dự đoán từ trước, bố Nam không ở nhà là mẹ Hường cũng không nấu cơm cháo gì luôn. Nhưng đợt này may hơn trước là trong tủ lạnh có khá nhiều trứng gà, lại thêm một túi cá khô, mở ngăn tủ trong đó vẫn còn 5 gói mỳ tôm mẹ mới mua hôm trước. Biết giờ nấu cơm ăn không kịp Nam lấy một gói mỳ tôm đun nước nóng pha vội rồi ăn xong đi học. Trước khi đi học nó còn cẩn thận cầm trước rồi cơm để chiều đón em về có cơm cho em ăn luôn vì sợ bé Hạnh đói.

Chiều tối hai anh em chờ nhau về nhà, nhà cửa tối om không ai bật điện. Cổng vẫn khóa ngoài, vậy là bố Nam đã nói đúng. Lúc bố Nam đi vắng thì mẹ Hương không ở đây. Lấy chìa khóa mở cổng Nam dắt xe vào nhà rồi hai anh em đóng cửa chốt trong. Nam hỏi Hạnh:

- - Tối nay anh nấu cơm, chiên trứng cho Hạnh ăn nhé. Lâu lắm rồi anh em mình không tự nấu cơm nhỉ..?

Bé Hạnh thích ăn trứng chiên, nghe thấy thế nó gật đầu lia lịa. Hạnh cười với anh:

- - Anh Nam để em ngoáy trứng cho nhé..

Hai anh em nhìn nhau cười rồi chạy vội lên tầng hai không kịp thay quần áo hai đứa trở lại chạy luôn xuống bếp. Nam mở tủ lạnh lấy 4 quả trứng đập cho vào bát rồi đặt xuống thấp cho bé Hạnh đang đứng cạnh đợi chờ anh phân công công việc. Nó chầm chậm ngoáy bát trứng một cách nhẹ nhàng vì sợ sánh ra ngoài. Nam đứng bóc hành củ, cũng dao thớt như ai nó thái hành xong nói như ra lệnh:

- - Phụ bếp xong chưa, tôi cần trứng...

Bé Hạnh nghe thấy thế giật mình, nó luống cuống sau khi nghe bếp trưởng Nam thúc giục. Vội vàng nó bê bát trứng đưa cho Nam mặt hơi buồn vì chưa hoàn thành nhiệm vụ. Nam đỡ bát từ tay em rồi cảm ơn con bé. Hai anh em diễn sâu làm cả gian bếp chỉ có hai đứa mà cũng nhộn nhạo vô cùng. Tiếng chảo kêu xèo xèo, bé Hạnh chạy núp ra đằng sau anh vì sợ bắn. Thằng Nam trở tay lật trứng trước mặt em gái nhưng trời không chiều lòng người. Cái chảo chống dính không tốt đã khiến miếng trứng vỡ làm đôi, Bé Hạnh thấy thế thì xì mặt, Nam vội an ủi:

- - Xấu nhưng ăn vẫn ngon, thật đấy...

Nó còn làm trò lấy đĩa xúc cơm xomg bày trứng lên trên cho đẹp mắt, bé Hạnh nhìn thế thích thú bê đĩa cơm bước đi cẩn thận ra phòng khách ngồi ăn. Một buổi tối khá vui vẻ với hai anh em, đang ăn cơm thì bên ngoài có tiếng đập cổng rất mạnh:

“ r ầm...r ầm...r ầm..”

Nam chạy ra hỏi:

- - Ai đấy...?

Thay vì trả lời bằng giọng nói thì người đứng bên ngoài lại tiếp tục dùng tay đập vào cửa r ầm r ầm...Lúc này Nam thấy hơi sợ, trong nhà lúc này không có người lớn. Cũng may cổng kín lại chốt trong, chỉ có một cái ô vuông để thò tay vào mở chốt thì ban nãy Nam cũng cẩn thận chốt vào r ử. Thấy cổng không mở người bên ngoài lại tiếp tục đập cổng r ầm r ầm. Nam khẽ lùi lại thì bên ngoài cất lên một giọng nói yếu ớt:

- - Cô...ô...Uờng...ây...Mở..ửa,,,

Nghe thấy giọng quen quen Nam mới mở cái ô vuông nhỏ kia ra để nhòm bên ngoài. Đúng xe máy của mẹ Hường thật nhưng mặc dù trời tối mẹ lại đeo kính đen, bịt khẩu trang. Nhưng quả thật là mẹ Hường, Nam vội mở cổng cho mẹ. Nhìn thái độ của mẹ khi vào nhà lén lút vô cùng. Vào đến phòng khách mà mẹ vẫn không tháo khẩu trang, vẫn đeo nguyên cặp kính đen. Mẹ nhìn hai anh em Nam r ử nói cái gì đó roay roáy mà Nam nghe chẳng hiểu mẹ đang nói gì.

Cũng chẳng cần anh em Nam hiểu, mẹ đi vào phòng nhặt mấy bộ quần áo r ử lại đi ra. Lúc này mẹ mới nói chậm rãi những từ khó khăn:

- - Đóng...cửa..o..cô...Chốt..ong...vào...

Nam dịch lại như sau:

- - Đóng cửa cho cô, chốt trong vào...phải không ạ..?

Mẹ Hường gật đầu:

- - Uẩn uẩn...

Nói xong mẹ đi ra ngoài r ử vậy Nam đóng cổng, không hiểu mẹ Hường gặp chuyện gì nhưng nhìn thái độ của mẹ như đi ăn trộm khiến

Nam không thể nhịn cười, nó quay sang trêu đùa em gái vẫn đang ăn cơm:

- - Hạnh..ăn ong...ura...ả...

Con bé không hiểu gì nhìn anh cứ lắc đầu, trời tối trong căn nhà rộng chỉ có hai đứa trẻ. Ăn cơm xong Nam dọn dẹp rửa bát cẩn thận rồi tắt hết điện tầng dưới, nó dẫn em lên phòng cho bé Hạnh học bài. 9h tối, bé Hạnh kêu khát nước, thằng Nam mở cửa phòng nhìn xuống tầng dưới tối om tự nhiên nó thấy sợ. Nó nhớ đến những câu nói của bà ngoại dọa nó ngày trước mỗi khi nó không chịu đi ngủ:

- - Tối đêm không ngủ thế nào cũng bị con ma bắt đi.

Nó ngày trước thì gan lì lắm, bà dọa vậy nhưng nhà còn có cả ông lẫn bà nó cũng chẳng sợ. Vậy mà giờ đây nhìn cái cầu thang le lắt ánh điện từ phòng hai anh em hắt ra nó chợt dạ không dám bước xuống. Đèn cái nước trong tủ lạnh cũng không còn, nhìn em gái nó đánh liều bước xuống từng bước chậm chạp. Vừa bước nó vừa nghĩ ở chân cầu thang đang có thứ gì đó đợi mình. Xuống được phòng khách an toàn, nó bật điện rót vội một cốc nước đầy rồi ba chân bốn cẳng chạy lên trên không dám tắt điện. Nó chạy như thế nếu không nhanh nó sẽ bị một thứ gì đó vô hình tóm gọn.

Lên đến phòng đặt cốc nước xuống bàn nó thở hồn hển:

- - Uống ít thôi không đêm dài dầm dấy.

Thực ra là nó muốn nói: “ Uống ít thôi không hết không ai lấy cho đâu.” Gần 10h hai anh em tắt điện đi ngủ, mọi ngày đến cơ này nó nằm một phát là ngủ được ngay vậy mà hôm nay chẳng hiểu sao mắt nó cứ thao láo không ngủ được. Nó muốn nói chuyện mà quay sang bé Hạnh đã ngủ từ bao giờ. Chưa lúc nào nó nghĩ ở nhà không có người lớn lại sợ đến vậy. Nằm mãi cuối cùng nó cũng thiếp đi, nhưng nó thấy cơ thể mình như bị đè nặng bởi một thứ gì đó khiến nó khó thở. Cục cựa mãi mà nó không thoát ra được, đến lúc nó mở được mắt, cử động được chân tay cũng là lúc trời đã sáng. Nhìn đồng hồ đã 6h, nó vội vàng gọi bé Hạnh dậy đi học. Đến khỏ, tối qua nằm sợ này sợ nó nó quên không đặt đồng hồ báo thức. Bé

Hạnh mắt nhắm mắt mở vội vàng bật dậy đánh răng, rửa mặt, thay quần áo rồi theo anh đi học.

Mấy ngày như vậy cứ thế trôi qua, buổi trưa thằng Nam vào nhà bà ăn cơm. Tối về hai anh em lại tự nấu cho nhau ăn với những thực phẩm có trong tủ lạnh. Nhưng có một điều lạ là đã 3 hôm nay mẹ Hường chưa một lần ghé qua nhà. Bố Nam mấy lần gọi điện về nhưng chỉ gặp được hai anh em Nam lúc buổi tối, ban ngày nhà đâu có ai. Bố Nam không hỏi gì về mẹ Hường nên Nam nó cũng chẳng nói, nó chỉ bảo hai anh em vẫn ổn. Hôm đầu ở nhà còn sợ chứ mấy ngày sau quen rồi chẳng sợ gì cả. Có lần đang nói chuyện điện thoại buột miệng nó nói:

- - Không có cô Hường hai anh em con lại được thoải mái....

Như biết vừa nhớ mồm nói ra điều mà bố nó không thích nên nó chào bố rồi dập máy luôn. Nó cũng khá lạ khi không thấy bố nó hỏi han gì đến mẹ Hường, nhìn dáng vẻ tối hôm trước mẹ Hường vào nhà, ba hôm nay lại không thấy vào, Nam chợt nghĩ có khi nào mẹ Hường bị bố Nam đánh nên từ giờ mẹ sẽ không đến đây nữa.

Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo rớt, ngoài cổng là mẹ Hường đang đi vào. Hôm đó là trưa ngày thứ 7, lúc đó mẹ không còn đeo khẩu trang nữa, chỉ có cặp kính đen là vẫn y nguyên. Bước vào nhà mẹ cất tiếng:

- - Ở nhà không đi học mà không biết cần chổi quét cái nhà cho nó sạch sẽ à.. Lớn bằng từng đấy rồi..

Nam với bé Hạnh đi xuống dưới nhà chào mẹ, mẹ không đáp lại mà đi thẳng xuống bếp mở vung mở nồi mẹ xuýt xoa:

- - Ái chà cũng biết mua thịt về ăn với nhau cơ đấy...Hay lại ai cho đây..?

Nam đứng ở cửa bếp trả lời:

- - Dạ cháu mua về tự nấu hai anh em ăn..

Tưởng đâu mẹ sẽ khen hai anh em giỏi ai ngờ mẹ quay lại cười khẩy:

- - Chắc lúc bố đi cho nhiều tiền lắm nhỉ. Cô thấy hai đứa cũng nhiều tiền quá mà.

Nam im lặng không nói gì, lúc này nó mới chú ý mặt mẹ Hoàng có điều gì đó thay đổi. Đôi môi của mẹ bong hơn trước, đúng hơn không phải là bong mà là bị sưng. Môi mẹ bị sưng tấy lên đỏ chót, bảo sao mấy hôm trước mẹ không nói thành câu được. Đang đứng nghĩ xem lý do vì sao mẹ Hoàng lại bị sưng môi thì ngoài sân có tiếng xe đi vào. Mẹ Hoàng vội chạy ra đón. Khách đến nhà là một chị gái khá xinh đẹp, nhìn ăn mặc sexy, trắng lăm. Mẹ Hoàng tiến lại đón đả:

- - Vào nhà đi em, chết thôi em ạ...Em xem cho chị thế nào chứ thế này không ổn đâu.

Cu Nam đang tuổi lớn, thấy bà chị ăn mặc hở hở nên nó cứ đứng dán mắt vào nhìn. Thấy vậy mẹ Hoàng quát:

- - Nhìn cái gì mà nhìn, chỗ người lớn nói chuyện. Đi lên phòng đi..

Nghe thấy giọng mẹ Hoàng Nam không dám nhìn nữa, nó vội đi lên tầng. Vừa đi nó vừa nghe mẹ Hoàng nói với chị xinh gái kia:

- - Đây em nhìn xem, mấy hôm trước chị đi xăm môi với cắt bông mắt này.

Vừa nói mẹ Hoàng vừa tháo cái kính đen ra cho chị xinh gái kia xem, mẹ nói tiếp:

- - Môi thì họ bảo tạm một tuần sẽ lành, nhưng còn chỗ cắt mắt hình như bị hỏng rồi em ạ. Ai nhìn cũng bảo cắt hỏng giờ nó để lại sẹo rồi...Có cách nào giúp chị không em, lẽ ra là đến chỗ em làm mà cái con bạn nó cứ bảo chỗ này uy tín không lo.

Chị xinh gái nhìn mẹ Hoàng một lát rồi bùm miệng cười:

- - Khiếp ai nó cắt bông cho chị mà sập cả một bên mắt thế này. Cái này để lâu giờ nó thành sẹo rồi chị ạ, khó sửa lắm. Đang từ lợn lành thành lợn què...Mà xăm môi cũng không ăn mực, giờ nó đang bong rồi này, nhạt lắm chị ạ.

Hóa ra mẹ Hương không xuất hiện mấy hôm nay là do mẹ đi làm đẹp, tuy nhiên qua câu chuyện đẹp đâu chưa thấy đã thấy hồng hết cả mặt. Cũng phải thôi, lâu nay chưa tả mấy vẻ nhan sắc của mẹ Hương, giờ tiện đây lột tả cho mọi người tạm hình dung xem mẹ như thế nào. Mẹ Hương với bố Nam bằng tuổi nhau, bình thường đám bạn nịnh thần đến nhà ai cũng khen mẹ trẻ với xinh là khen đái bôi, khen lấy xôi mang về thôi chứ kỳ thực nhìn mẹ già hơn bố Nam phải mấy tuổi. Mẹ có đôi mắt gián đảo như xào rau, chân tay đeo toàn kiềng với vòng vàng chói chọi, vì già sớm nên mắt mẹ càng bé, chẳng phải Nam chê nhưng ngay đến chú Đại hay chú Thịnh đều nói:

“ Bà này nhìn già hơn bố cháu nhiều.”

Thế nên mẹ rất sợ ra ngoài đi với bố Nam bị chê là già, mẹ chăm làm đẹp lắm, móng tay móng chân suốt ngày. Đợt nọ nghe đâu bị mấy cô chị chú Đại gọi điện về trêu cho một trận nên mẹ tức lắm, chỉ sợ bố Nam ra ngoài có bõ. Có lẽ vì vậy mà đợt này mẹ quyết định đại tu nhan sắc, khổ nổi chắc nghe bạn tham rẻ nên đến cái chỗ không uy tín, thành ra bây giờ mắt thành đôi chim bồ câu con bay con đậu. Hóng lén xong câu chuyện Nam rón rén bước lên phòng đóng cửa lại. Một lúc sau nó nghe thấy tiếng mẹ Hương gọi nó xuống đóng cổng, nhìn mẹ dắt xe ra Nam liền hỏi:

- - Sao cô cứ phải đeo kính đen vậy ạ..?

Mẹ Hương nhìn nó gắt:

- - Bị đau mắt thì đeo chứ sao, hai đứa ở nhà tự ăn uống với nhau. Có đi đâu thì nhớ để khóa nhà lại đấy. Chốt cửa vào không trộm nó bê hết đồ.

Nam nghĩ bụng, xấu thì mới phải đeo kính chứ đau mắt nổi gì. Mấy hôm nay mẹ Hương bỏ mặc hai anh em, không giống như lời mẹ nói với bố Nam trước khi bố Nam đi làm. May mà hôm đi bố Nam còn cho hai anh

em nó ti ền không thì không hiểu sẽ sống như nào nữa. Nhưng ngay hôm sau là chủ nhật thì bố Nam về, một bên mắt bị cắt hỏng của mẹ Hương thành sẹo không sửa lại được, âu cũng là hậu quả cho những đi ều ác mẹ đã làm với hai anh em Nam. Cuộc sống của hai anh em trong ngôi nhà mới của bố vẫn cứ diễn ra giả tạo như vậy cho đến một ngày, đi ều mà Nam không mong muốn đã xảy ra. 5 tháng sau, bố nó cưới mẹ Hương.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 13: Đám Cưới Linh Đình

Tháng 11, tiết trời se lạnh, là lúc mà các cặp đôi tổ chức đám cưới mà người ta hay gọi thời điểm này mà Mùa Cưới. Bố nó cũng vậy, cũng chọn đúng thời điểm này để rước về một người tuy đã quá quen thuộc nhưng Nam không hề mong muốn người đó sẽ trở thành mẹ kế của mình trong nay mai.

Hơn 5 tháng qua chưa lúc nào nó cảm nhận được từ người đàn bà đó sự yêu thương, chia sẻ thông cảm với hai anh em nó. Ngược lại những ngày tháng đó mẹ chỉ tận dụng hết những suy nghĩ tối tăm để làm sao có thể tống cổ hai anh em Nam ra khỏi nhà. Những chiêu trò của mẹ chỉ đánh lừa được cặp mắt của người ngoài. Vẫn là một bản chất quen thuộc, khi nhà có khách hay khi đi ra ngoài mẹ Hường luôn sắm vai một người phụ nữ Công-Dung-Ngôn-Hạnh, một người phụ nữ luôn hết mình chăm lo cho chồng cũng như con chồng. Những lần bố Nam chở cả nhà đi ăn với bạn bè là khi xuống xe mẹ sẵn sàng nắm lấy tay bé Hạnh dắt đi với những câu nói ngọt ngào:

- - Con đi cẩn thận kéo ngã, lát ăn gì bảo mẹ lấy cho nhé..

Những lúc như vậy Nam thường tỏ thái độ không thích, nó không muốn mẹ Hường gọi bé Hạnh là con, xưng mẹ... Vì nó nghĩ mẹ không xứng đáng. Vả lại mẹ chưa hề cưới bố nó thì làm sao phải gọi mẹ bằng mẹ. Vì vậy cho nên dù trước mặt đông người khách khứa ai không biết đâu hỏi:

- - Nhà này hai gái một trai đứa nào cũng đẹp.

Trong lúc mẹ Hường đang cố cười một nụ cười giả tạo khẽ gật đầu thì Nam nói:

- - Dạ cháu với em này là con của bố Tuấn với mẹ cháu không phải với cô Hường.

Khi Nam nói vậy mặt mẹ tối sầm lại, nụ cười ban nãy mất đi một nửa nhưng nó vẫn cố nở trên môi mẹ dù gượng gạo. Mẹ biết Nam không hề thích mẹ, chính vì vậy khi về nhà chỉ có hai người trong phòng lúc nào mẹ cũng đề cập đến chuyện cưới xin như sợ rằng không cưới nhanh thì sẽ hỏng hết mọi việc. Cũng phải thôi, từ khi chồng mất mẹ ở với bố Nam đến bây giờ cũng đã được gần ba năm tuy là ở vậy đấy nhưng khi ra ngoài ai không thích là họ vẫn đàm tiếu rằng mẹ theo giai. Cái mẹ cần bây giờ là một cái Danh Phận. Mẹ cũng đã bỏ ra không ít công sức lấy lòng đằng nội nhà Nam. Những con người ham vật chất đó thì thích mẹ lắm.

Cuối cùng giờ đây bố Nam đã đồng ý cưới mẹ Hường làm vợ, đám cưới được mẹ tổ chức hoành tráng lắm, đón dâu bằng xe mui trần, cỗ bàn lên tới hơn 100 mâm, bạn bè, họ hàng khắp nơi kéo về nhưng có một người không đến đó là chú Đại, đám cưới bố Nam chú Đại không về ông bà trên Hà Nội cũng chỉ về một chốc một lát rồi đi luôn. Đứng trước mấy trăm con người xa lạ ấy, Nam và Hạnh nắm tay nhau đứng dưới nhìn bố nó cùng vợ mới bật nắp Champagne mà trực rơi nước mắt, họ hàng hai bên hầu như không ai quan tâm đến hai đứa nhỏ. Họ xúm lại chúc mừng đôi uyên ương nên vợ nên chồng sau bao ngày mong mỏi. Sự xuất hiện của hai đứa trẻ cứ như vô hình trước đám đông, người thân duy nhất của chúng nó là bố thì hiện giờ ông cũng đang vui duyên mới sau những cái nâng ly của bạn bè. Nam và Hạnh vẫn đứng ở góc xa lề đường nhìn lên trên bậc là gia đình ba người đang ôm nhau cười hạnh phúc đó là bố nó, cái Thư và mẹ Hường. Đột nhiên bé Hạnh òa khóc, nó thỏ thẻ gọi:

- - Mẹ ơi...Mẹ ơi...

Chưa bao giờ nó như thế, ngày mẹ mất nó còn nhỏ tí, không như Nam có những kỷ niệm đau buồn về cuộc đời của mẹ. Bé Hạnh có thể nói khi mẹ mất nó còn chưa biết gì, vậy mà nó đứng đó khóc gọi mẹ một cách nức nở. Nam vội vàng bế em chạy ra ngoài sau những cái chỉ trỏ của đám người lớn. Ra hành lang Nam dỗ em:

- - Sao em lại khóc, bố không thích đâu.

Con bé sụt sùi nước mắt:

- - Em nhớ mẹ....Mẹ ơi...

Nghe em khóc mà thằng Nam cũng trực chảy nước mắt nhưng nó cố kìm lại vì dù sao hôm nay cũng là ngày vui của bố nó. Đang đứng núp đi để không cho ai thấy thì có tiếng gọi từ đằng sau:

- - Sao hai anh em lại đứng đây, không vào ăn uống gì à...?

Nam giật mình quay lại thì đó là chú Minh, bạn học của bố lẫn mẹ nó. Sau lần gặp trước ở nhà thì đến hôm nay nó mới gặp lại chú Minh mặc dù mấy tháng qua đám bạn của mẹ Hường vào nhà ăn uống tụ tập không phải là ít. Chào chú Minh nó nói:

- - Dạ ban nãy hai anh em cháu cũng ăn rồi, tự nhiên em cháu nó khóc nên cháu dắt nó ra đây. Đợi bao giờ xong thì bố chở về.

Chú Minh nhìn bé Hạnh vẫn đang thút thít thì liền xoa đầu nó rồi cười:

- - Đi, ra chú chở về, chú cũng về bây giờ, đến chung vui xong thì về thôi. Hai đứa ra chú đèo về chứ đứng đây đợi bố cháu còn lâu. Uống xong có khi tí còn tụ tập nhau đi tăng hai tăng ba nữa cơ. Bạn bè đồng thế này cơ mà...

Nam vội gạt đầu, có đứng đây thì cũng chỉ khổ hai anh em. Toàn người xa lạ đâu có ai đoái hoài gì. Nó với bé Hạnh đi về bố nó cũng không hề hay biết, chở Nam về đến nhà chú Minh định về luôn nhưng Nam mở cổng mời chú vào uống nước. Cũng không bận gì, thêm nữa chắc chú Minh nghĩ có hai anh em ở nhà cũng không hay nên chú Minh đồng ý. Ngồi xuống ghế chú Minh hỏi Nam ;

- - Cháu có muốn bố cháu lấy vợ không..?

Chú Minh hỏi một câu như chạm vào nỗi lòng của nó, nó trả lời luôn:

- - Cháu muốn bố cháu lấy vợ nhưng không phải cô Hường.

Câu trả lời của Nam làm chú Minh sửng sốt, không ai nghĩ Nam lại trả lời một cách thẳng thắn như vậy. Nhưng đó là người ngoài, họ không biết cách mà mẹ Hường đối xử với hai anh em Nam trong mấy tháng qua. Chú Minh hỏi tiếp:

- - Cháu ghét cô Hường vậy sao...?

Nam gật đầu, nó kéo tay bé Hạnh lại, vén tay áo con bé lên là những nốt bầm đỏ tím ở bắp tay. Nó chỉ vào đó rồi nói với chú Minh:

- - Cháu ghét tất cả những ai đánh em cháu...

Vì chỉ vào đúng chỗ đau nên bé Hạnh lại rấn nước mắt, chú Minh kéo tay con bé lại rồi hỏi nhỏ:

- - Cô Hường làm gì cháu à..?

Con bé sợ không dám trả lời, Nam nói:

- - Nó bị như thế mấy hôm nay rồi, bình thường em cháu tự tắm. Nhưng hôm qua cháu mới tắm cho em thì thấy như thế. Gặng hỏi mãi nó không chịu nói, ban đầu cháu tưởng nó đi học bị cô giáo phạt hay bạn bè đánh. Phải nịnh mãi nó mới chịu kể bị cô Hường dùng tay bẹo.

Nhìn bắp tay con bé có mấy nốt tím bầm đúng như có người bấu vào thịt chú Minh nhẹ nhàng hỏi:

- - Sao cô Hường lại đánh cháu..?

Bé Hạnh khẽ trả lời:

- - Tại cháu đòi chơi đồ chơi của chị Thư...

Nghe mà xót hết cả ruột, một người đàn bà độc ác như vậy mà sau này chúng nó sẽ phải gọi bằng mẹ. Chú Thịnh nhìn hai anh em mà thương cảm,

bản thân chú cũng biết mẹ Hường là người như thế nào. Nam âm ức nói như sau:

- - Vậy mà bố cháu lại đi cưới cô ấy...

Chú Minh nhìn Nam nói:

- - Chú cũng biết sơ qua thôi, sao cháu không kể chuyện cho bố cháu nghe...

Nam đáp:

- - Cháu có kể cũng không ai tin đâu chú, bố cháu sau lưng nịnh cô ấy lắm. Anh em cháu có làm sao cũng không ai để ý đâu...

Chú Minh khẽ lắc đầu:

- - Gần đây bố cháu làm ăn thua lỗ, chú nghe đâu đợt r ấ cho bạn nào đấy vay 500tr giờ thằng kia nó bỏ đi nước ngoài r ấ. Bao t iền đổ vào đó, xong mấy chỗ làm ăn trên biên giới cả năm nay lại cấm biên, t iền xe, t iền đất, t iền điểm đều do một tay cô Hường lo cho hết. Chính vì vậy nên bố cháu mới quyết định cưới đó, không cưới thì có khi phải cấm nhà để bù vào. Người lớn cũng có nỗi khổ riêng cháu ạ, có khi bố cháu làm vậy cũng vì các cháu. Chú thấy ai cũng khen cô Hường là người tốt mà...

Nghe chú Minh nói vậy bỗng nhiên Nam thấy chột dạ vì ban nãy đã kể một số điều không hay cho chú Minh nghe. Nghĩ vậy nó đứng lên bảo em gái lên tầng r ấ nói:

- - Giờ cháu phải cho em học, chú v ề nhé...

Chú Minh gật đầu rồi đứng lên ra v ề, qua lời chú Minh kể thì bố nó cưới mẹ Hường là vì t iền. Gần đây bố nó cũng thường xuyên cáu gắt, cũng không quan tâm hỏi han anh em nó như đợt mới đầu nữa. Suốt ngày thấy bố nó chở mẹ Hường đi ăn cơm khách, mỗi lần như vậy đều chỉ dặn mỗi câu:

- Hai anh em ở nhà xem tự ăn cơm với nhau nhé.

Câu đó quen đến nỗi gần một tháng qua mỗi lần bố nó ra ngoài là nó không muốn đi xuống chào để rồi phải nghe lại câu nói đó. Đúng là sức mạnh đồng tiền có thể thay đổi tất cả, giờ thì nó biết nó vẫn quá trẻ con khi tin vào lời bố nó trước đây:

“Bố có thể bỏ vợ chứ không thể bỏ các con.”

Và bây giờ bố nó đang làm điếu ngược lại, không những không bỏ mà bố nó còn chuẩn bị rước mẹ về làm vợ chính thức. Đang nằm trên tầng nó nghe thấy tiếng xe oto đỗ ngoài cổng, cổng mở ra mẹ Hương đi xuống vào trong nhà, lúc này họ đã thay hết trang phục cô dâu chú rể. Thắng Nam đứng trên tầng hai nhìn xuống, bắt gặp nó là ánh mắt của mẹ Hương:

- Không xuống rót cho bố cốc nước còn đứng đó mà nhìn à..?

Nó vội vàng chạy xuống, mẹ Hương đỡ bố nó vào ghế, nó tay cầm cốc nước lọc nhẹ nhàng đặt lên bàn. Bố nó ngược lên nhìn nó rồi cười khẩy:

- Con trai bố đấy à, sao hôm...hôm..nay con lại về sớm...sớm..thế.

Bố nó đã say quá rồi, tiếp tục bố nó nói to:

- Hương đâu, ra đây..anh....bảo..?

Mẹ Hương ra ghế ngồi, có mặt mẹ, có mặt Nam ở đây bố nó nói:

- Từ hôm nay con phải gọi là mẹ Hương nghe chưa....gọi..là...mẹ đấy..Nhớ chưa...

Mẹ Hương ngồi ở ghế nhìn Nam tỏ vẻ hách dịch sau câu nói của bố Nam, Nam im lặng không nói gì vì nó biết bố nó đang say. Nó định xin phép lên phòng thì bố nó chửi:

- Ở đệt mẹ thằng này, bố nói mà mày không...không..nghe...thấy...gì à..?

Thằng Nam thấy bố nó chửi bậy thì quay lại nói:

- - Sao bố lại chửi con, con không gọi cô ấy là mẹ đâu. Mẹ con chết rồi, con chỉ có một mẹ thôi.

Bố nó bám vào ghế đứng dậy tiếp tục chửi:

- - Thằng mất dạy...này..Bố bảo gọi thì...phải gọi...rõ chưa....

Mụ Hường như vớ được thời cơ, mụ sục sùi:

- - Đấy anh xem, em đối xử với con như thế mà nó cũng có coi em ra gì đâu...Thôi, con nó không gọi em là mẹ cũng không sao, em chỉ cần sống với anh là được rồi.

Bộ dạng đáng thương của mụ Hường càng làm cho bố Nam sôi máu trước thái độ của Nam, ông gắt:

- - Thế giờ tao..nói...mày không nghe đúng không..?

Nam trả lời:

- - Con không gọi cô ấy là mẹ, mẹ con mất rồi..

Vừa dứt lời ông Tuấn giơ chân đạp nó một cái ngã dúi dụi về đằng sau, dù đứng không vững nhưng ông ta vẫn cố bước lảo đảo về phía Nam để đánh thằng bé. Nam đứng dậy sau cái đạp, nó chỉ vào mặt mụ Hường chửi lớn:

- - Con mụ này nó đánh cái Hạnh đến tím cả người mà giờ ông bắt tôi gọi nó là mẹ. Tôi không gọi....

Nó vừa khóc vừa gào lên trong cùng quần, bao nhiêu chịu đựng, bao nhiêu nín nhịn ngày hôm nay nó đã chỉ vào mặt con mụ đàn bà độc ác nói hết ra. Bố nó vẫn lao đến nhưng do say rượu đi không vững nên không đánh trúng được nó. Mồm bố nó vẫn liên tục chửi:

- - Địt mẹ...thằng này...hôm nay...tao...tao..phải giết mày..

Cốc nước ban nãy nó rót cho bố uống giải rượu giờ đây bố nó cần lấy đáp thẳng vào mặt nó. Khi đó mẹ Hường ở ngay bên cạnh nhưng mẹ không can hay ngăn bố nó lại. Mẹ đứng đó nhìn cái cốc bay thẳng vào đầu thằng Nam. Cái cốc rơi xuống sàn vỡ tan ra từng mảnh, thằng Nam ngã gục xuống đất. Nó đứng dậy ngay sau lúc ấy, bên mắt trái của nó máu chảy xuống đỏ một nửa khuôn mặt, nó lấy tay ôm đầu mắt nhìn đầy căm thù về phái hai con người khốn nạn. Máu chảy nhưng nó không kêu lấy một tiếng, bé Hạnh nghe thấy tiếng cốc vỡ chạy xuống. Nhìn anh trai máu me chảy ướt cả cổ nó òa lên khóc.

Lão Tuấn lúc này mới ngộ ra điều gì đó sau khi nhìn mặt đứa con trai chảy toàn máu là máu. Lão ngửi phích xuống ghế ngược mặt lên trần nhà, mẹ Hường lúc này vội chạy lại tay cần cái giẻ lau bàn đưa lên định thấm thấm mồ hôi mẹ nói:

- - Trời đất ơi, đập vỡ cả đầu con rồi...Bố đang say mà con lại cứ cãi..

Thằng Nam lúc này không còn gì để tiếc nữa, nó hất tay con đàn bà thâm độc sang một bên. Nó đứng đó với khuôn mặt đầy máu me nói:

- - Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho các người đâu...Hãy nhớ lấy..

Câu nói của nó chưa bao giờ rõ ràng, đánh thép đến như vậy. Nó bế em rồi đi ra cửa, mặc cho mắt trái của nó lúc ấy không mở được vì máu vẫn đang chảy. Nó dẫn em đi ra ngoài, lúc đó nó chỉ muốn đi thật nhanh ra khỏi căn nhà. Nhưng chưa ra được đến cửa thì nó gục xuống ngất, có lẽ do vừa bị choáng vừa mất máu nhiều nên nó ngất xỉu. Trước khi bất tỉnh nó vẫn nghe tiếng bé Hạnh khóc bên cạnh, nó thấy nó bị nhấc bổng lên...Sau đó nó tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong bệnh viện với một bên mắt bị băng kín.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 14: Quay Về

Nam quay lại nhìn xung quanh nhưng không thấy ai cả, nó không nhớ là ai đưa nó vào đây. Đang ngơ ngác thì nó nghe thấy giọng mẹ Hường:

- - Tạ ơn trời đất con tỉnh rồi à, làm cô với bố con lo quá chừng. Tỉnh lại là tốt rồi, đây, đây cô pha sữa cho con rồi đây.

Nam đang không hiểu sao mẹ Hường lại có mặt ở đây, thì mẹ quay lại nói với người đằng sau:

- - Cháu nó tỉnh rồi anh ạ, hôm nay bố nó uống say quá nên không tìm chế được bản thân. Mọi chuyện như nào này em cũng kể với anh hết rồi đấy ạ..

Đi từ cửa vào chính là chú Minh, chú Minh nghe mẹ Hường nói xong không đáp lại, chú đi vào giường bệnh hỏi Nam:

- - Còn đau không cháu, mắt trái bị rách một vết khá sâu, vỡ cả trán nữa...Cháu đừng chạm vào kéo lại rách thêm. Đến thứ vật còn không ăn thịt con mà làm bố lại đánh con đến mức độ này. Bảo sao thằng bố không dám ở lại đây..

Mẹ Hường nghe vậy cố gỡ lại chút thể diện:

- - Sao anh lại nói thế, lúc say đâu ai kiểm soát được hành vi của mình...Vả lại cháu nó cũng láo....em...

Chú Minh quay lại gắt:

- - Thôi, cô im đi...Đừng cố tỏ ra tốt đẹp nữa...Nếu ban này không phải do tôi quên chìa khóa nhà mà quay lại tìm thì hai người vẫn để thằng bé

nằm đấy với vũng máu trên mặt chứ gì. Sớm tôi ở đó cháu nó có nói chuyện tôi vẫn khuyên hai cháu nó chấp nhận cô, vậy mà vừa về lại thành ra có sự này.

Mụ Hường vẫn cố nói:

- - Em đâu liên quan gì đến chuyện này, sao anh lại nói em. Nó láo thì bố nó mới đánh...

Thằng Nam nãy giờ nằm đó ấm ức không nói câu nào, bây giờ nghe mụ Hường bảo nó láo nó mới ngẩng dậy nói với chú Minh:

- - Cháu không láo, bố cháu bắt cháu gọi bà ấy là mẹ, nhưng cháu không gọi. Vì bà ấy đánh em cháu, chỉ muốn đuổi anh em cháu ra khỏi nhà. Bà ấy ác lắm...

Mụ Hường mặt cau lại sau câu nói đó, bản chất lộ rõ mụ chỉ mặt Nam nói:

- - Tao cũng không dám nhận mày là con đâu, đến bố mày giờ còn không muốn nhìn mặt mày nữa là. Mất công tao đi vào đây xem mày như thế nào.

Nam đứng dậy nói to:

- - Tôi cũng không cần cái loại bố như thế, bà cút đi...Tôi không về cái nhà đấy nữa đâu mà bà phải lo...Cút đi..

Chú Minh vội đứng dậy can Nam lại, sự việc nghiêm trọng hơn những gì chú Minh tưởng tượng. Sau những lời mắng nhiếc chửi bới vào mặt nhau như thế này chú Minh biết quan hệ giữa Nam và bố giờ đã không thể khuyên nhủ. Ban nãy bố Nam cũng có vào đây nhưng chắc do đã hiểu ra hành động của mình là sai trái nên không dám ở lại gặp con. Thấy cả hai đều căng thẳng chú Minh nói với mụ Hường:

- - Thôi cô về đi, để cháu nó ở đây lát tôi đưa cháu về..

Mụ Hường trước khi đi ra còn cố nói thêm một câu:

- - Mày nhớ những gì mày vừa nói đấy...

Chú Minh khẽ lắc đầu, hôm nay bệnh viện vắng người, nếu không nhìn cái cảnh mẹ ghẻ - con chồng chửi nhau như thế này chẳng biết giấu mặt vào đâu. Chỉ còn hai người chú Minh hỏi Nam:

- - Sao cháu lại nói thế, giờ hai anh em còn nhỏ không ở đó thì ở đâu. Chú cũng biết cô Hường không tốt nhưng cháu phải nghĩ xa hơn chứ. Cháu càng nói nặng lời thì mọi việc càng thêm rắc rối.

Nam chỉ vào bên mắt bị băng kín nói:

- - Chính bà ấy nói thêm vào để bố cháu cầm cốc nước ném vào mặt cháu mà không hề can ngăn. Chết rồi, em cháu đâu chú ơi...em cháu nó sợ lắm đấy..

Chú Minh nhìn Nam nói:

- - Hạnh nó đang ở nhà, chú cũng biết là bố cháu hoàn toàn sai trong chuyện này nhưng máu mủ sao bỏ được nhau hả cháu.

Nam đáp:

- - Vâng nhưng máu mủ mà vì một người khác mà lấy máu của nhau thì không phải máu mủ đâu ạ.

Câu nói trải đời của một thằng bé vừa bước sang tuổi 16 nghe sao mà chua chát, xót xa đến vậy. Nó nói không sai nhưng cay đắng vô cùng, chuyện bố nghe lời vợ kế đánh con vợ trước xảy ra không hiếm. Nhưng chứng kiến những lời phát ra từ miệng Nam thì nó còn đau đớn hơn nhiều. Người bố hứa hẹn chăm lo cho hai anh em nó, không bao giờ bỏ hai anh em nó lần nữa giờ đây chỉ có trong tưởng tượng, chỉ có trong lời hứa. Nó còn quá nhỏ để có thể hiểu ra cái câu “ Khi người ta đã bỏ bạn một lần thì không có gì đảm bảo họ sẽ không làm như vậy lần thứ hai.”

Đúng vậy, khi bố nó hứa với nó những điều tốt đẹp nó không hề nghĩ rằng trước đây chính bố nó đã bỏ mẹ con nó một lần, nó vẫn đặt niềm tin vào cái gọi là tình phụ tử ấy thêm một lần nữa. Và rồi ngay cả ngày hôm nay khi bố nó cưới vợ mới thì nó vẫn tin bố cho đến khi cái cốc bay thẳng vào mặt, cho đến khi máu chảy ướt cả mặt, cho đến khi mở mắt ra nó biết người đưa nó vào viện không phải là bố....Quá nhiều lý do để cho nó sợ cái thứ gọi là Máu Mủ. Đừng trách trẻ con suy nghĩ xấu mà hãy tự trách người lớn đã làm những gì khiến nó trở nên như vậy. Chú Minh nghe xong câu đó cũng không biết nói gì hơn, bác sỹ đi vào nói:

- - Tình hình cháu giờ cũng ổn rồi, vết rách ở mắt khá dài nên phải khâu. Cháu nhớ đừng vận động gì mạnh kéo khó lành. Phải hai tuần nữa mới cắt được chỉ, nhớ giữ chỗ khâu luôn khô ráo nhé. Thanh niên lớn thế này đi đứng làm sao mà lại ngã cầu thang thế.

Ngã cầu thang, là ngã cầu thang đó...Nam nhìn chú Minh ngạc nhiên, chú Minh cũng không nói gì. Chú đi cùng bác sỹ ra ngoài một lúc sau mới quay lại, chú nói:

- - Xong xuôi hết rồi, giờ chú chở cháu về nhà nhé...

Nam lắc đầu, làm sao nó có thể về lại cái ngôi nhà toàn người độc ác như vậy được. Nó nói:

- - Cháu không về đây đâu, nếu được chú chở cháu về nhà bà ngoại cháu nhé.

Chẳng còn cách nào khác chú Minh đồng ý, chú rút điện thoại gọi cho bố Nam thông báo:

- - Cháu nó ra viện rồi nhé, giờ tôi chở nó về nhà bà ngoại. Nó không muốn về đây..

Nói xong chú Minh đưa máy cho Nam:

- - Bố cháu muốn nói chuyện với cháu này.

Nam cầm điện thoại rồi bấm luôn nút tắt, nó bảo chú Minh:

- - Cháu không muốn nói chuyện gì với ông ấy cả, chú chờ cháu về bà ngoại nhé.

Chú Minh thở dài rồi lấy xe chở Nam về, đến nhà bà ngoại Nam mở cổng mời chú Minh vào nhưng chắc do ngại không biết phải ăn nói làm sao khi trên đầu Nam bị băng bó thế kia, chú Minh từ chối khéo:

- - Thôi để khi khác, giờ chú phải về. Cũng đi từ sáng rồi.

Nam chào chú Minh rồi đi vào trong nhà, nó gọi rõ to:

- - Bà ơi, bà ơi...

Đi đến cửa không thấy ai trả lời chỉ nghe thấy tiếng kho kho khụ khụ. Nó chạy vội vào nhà thấy bà đang gượng dậy định đi ra, nó ngăn bà lại:

- - Bà ốm hả bà...Sao bà ho nhiều thế.

Bà ngoại nhìn nó, bà giật mình hoảng hốt khi thấy một bên mặt nó được băng gạc kín. Đưa bàn tay gầy gò nhăn nheo lên trên mặt Nam bà định sờ nhưng sợ cháu đau nên rút lại:

- - Sao lại băng bó đến mức này, cháu đánh nhau với ai à...Hay thằng bố mày lại đánh mày.

Thằng Nam mặt buồn không nói gì, bà gặng hỏi:

- - Có đúng là bố cháu đánh không...?

Nam gật đầu, bà đang ôm thấy cháu gật đầu sau câu hỏi của mình thì ho như bị tộp lên ngực, Nam vội đỡ bà, xoa lưng cho bà. Dứt cơn ho bà nói hỏn hển:

- - Thằng khốn nạn, vẫn cái tính đánh vợ đánh con không bao giờ bỏ được. Mà cháu làm sao mà nó đánh....Lại do con mụ dì ghẻ kia đúng không..?

Bà ngoại nói câu nào đúng câu đấy, có lẽ những đi ầu bà hỏi cũng chính là đi ầu mà bà lo lắng suốt mấy tháng qua kể từ khi hai anh em Nam dọn về ở với bố. Nam nghĩ đó kể hết lại mọi chuyện cho bà nghe, nghe xong bà giận đến run người, những nếp nhăn co lại trên khuôn mặt khắc khổ. Bà vịn vào Nam đứng dậy nói:

- - Đi...cháu đỡ bà sang nhà bác Dung bảo bác..chở bà vào nhà nó...Để bà xem con rắn độc ngậm máu phun người ấy nó như thế nào..khụ khụ,..để bà cho thẳng khốn nạn kia một trận...khụ khụ..khụ.

Càng nói bà càng ho dữ dội, Nam không cho bà đi, nó nói:

- - Thôi bà ơi, vào đó cũng không giải quyết được gì...Cháu cũng không muốn quay về đó nữa đâu.

Hai bà cháu nghĩ xuống giường, bà ngoại nhìn nó xót xa, ban nãy bà tức quá nên bây giờ nhìn cháu bà mới khóc:

- - Khổ thân cháu tôi, tưởng đâu bố con về ở với nhau thì được chăm sóc, ai ngờ nó lại đánh cho ra nông nỗi này. Ngày xưa ở với ông, bà chỉ cần que vút vào mông thôi là ông đã chửi bà rồi. Giờ ông còn sống nhìn cháu bị đánh thế này chắc ông đau lắm...Lũ khốn nạn sao lại có thể đánh thẳng bé đến mức độ này cơ chứ...

Bà vừa nói vừa khóc, bà nhắc đến ông ngoại làm nó cũng khóc theo. Từ ngày nó về ở với bố, mỗi lần nó ra bà chơi lần nào bà cũng nhắc chuyện ông ngoại ngày xưa, lúc nào hai bà cháu cũng khóc nhưng là khóc nhớ ông, còn lần này bà ngoại khóc là vì thương cháu, đã thiếu thốn tình cảm còn bị bố đánh đập. Bà ngoại hỏi Nam:

- - Thế còn cái Hạnh đâu, nó có bị đánh không...? Sao cháu không dắt em về đây, để ở đây rồi không sống được với con kia đâu.

Nam trả lời bà:

- - Lúc đó cháu được đưa vào viện, em Hạnh ở nhà bà ạ...Mai cháu vào đón em.

Bà xuýt xoa gật đầu:

- - Mai đi bảo bác chở vào, mang quần áo, sách vở về đây ở. Không về đó nữa, về đó rồi nó đánh chết.

Nam dạ vâng, nó đỡ bà nằm xuống rồi hỏi:

- - Bà ốm lâu chưa, sao các bác không ai sang vậy ạ..?

Bà cười:

- - Bà mệt hai hôm nay rồi, các bác còn phải đi làm. Chiều nào cũng sang đây chứ, với lại bà ốm nhưng vẫn đi lại được. Ở đây chiều các bác sang thì bà nói chuyện. Cứ ở với bà cháu ạ, ông mất đi hai đứa chúng mày về ở với bố, lắm đêm bà nằm mãi mà cũng chẳng ngủ được...Lúc nào cũng lo cho các cháu không biết có được người ta quý mến không...Khụ..khụ..Mà đêm qua bà cứ bồn chồn trở mình liên tục...Đang lo không biết có chuyện gì....

Nam thấy bà mệt, nó lấy chăn đắp cho bà nằm nghỉ. Nó ngẫm đó nhìn bà ngoại rồi tự trách bản thân mình. Bà ngoại hiện đang ốm đau, già cả thế này mà nó còn về đây làm khổ bà. Nó nhớ lại những gì chú Minh nói ban nãy rồi càng dần vật hơn. Nhưng nó cũng không thể nào quay lại ngôi nhà đó sau những sự việc, những lời nó nói với bố, với mẹ Hường ban nãy. Bất ngờ bà ngoại vỗ vỗ vào tay nó, bà nằm đó nhưng không ngủ, bà nhìn nó cười rồi nói:

- - Không...phải lo..nhà mình lại sống như trước đây. Còn bà, còn các bác chẳng lẽ không nuôi được cháu à..? Đi sang giường kia nằm nghỉ đi, chiều các bác sang đây rồi bà sẽ nói...Ngủ đi cháu...Chắc đau lắm hả..?

Nước mắt khẽ lăn trên mặt nó từ lúc nào không hay, bà ngoại chỉ cần nhìn đã hiểu hết tâm tư của nó. Nó vừa khóc vừa cười như một thằng nhóc con, có bố hay không với nó giờ không còn ý nghĩa gì nữa. Đi đâu quan trọng nhất với nó bây giờ là bà ngoại, cho dù đi đâu làm gì chỉ cần trở về nhà ông bà là nó sẽ tìm được sự bình yên.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 15: Không Thể Hàn Gắn

Nghe lời bà Nam sang chiếc giường nhỏ nằm nghỉ, bên mắt trái phải khâu của nó bây giờ hơi đau. Nằm một lúc nó cũng thiếp đi vì khá mệt mỏi, đang trong giấc ngủ nó mơ hồ nghe được mọi người nói chuyện:

- - Sao thằng bố nó lại ác thế nhỉ, đánh con đến mức như thế này.

Giọng một bác gái nhưng nó không rõ đó là ai, bà ngoại nói tiếp:

- - Khẽ mồi thôi cho cháu nó ngủ, mới nằm được một lúc thôi..

Mọi người bàn tán rì rầm khiến Nam ngẩng dậy, nó nhìn thấy trong nhà có bác Dung, bác Yến, cậu Thành, mợ Phương. Mọi người thấy nó tỉnh dậy thì vội hỏi thăm:

- - Còn đau không, sao lúc nó say rượu không chạy đi mà đứng đấy để nó đánh cho vỡ cả đầu thế này.

Bác Yến chép miệng:

- - Này con đi chợ mua đồ ăn cho bà thấy mấy người gần nhà bố thằng Nam hỏi hôm nay không đi đám cưới à..? Nghĩ bụng còn thân thuộc gì mà đi, đến đó nhìn mặt chúng nó nghĩ đến em gái mình càng thêm lộn ruột. Thấy bảo đông lắm, trăm mười mấy mâm cỗ mà... Tưởng ngày vui thì thương con ai ngờ lấy vợ mới cái nó đánh con nhập viện luôn. Sớm con không biết chứ không con cũng phải vào xem nhà nó thế nào.

Bác Dung nói thêm:

- - Ngày trước khi ra đón thằng này tao chả bảo sợ không ở được với chúng nó lâu đâu. Bánh đúc thì lấy đâu ra xương, tự nhiên đón thằng con

lớn về nó sợ chiếm nhà, chiếm cửa thì làm sao nó dễ yên. Con mặt lồn đó bây giờ có tí tiền vênh vào lắm...Ra đường xe đâm chết cụ nhà nó đi có phải không..?

Mọi người trong nhà thì nhau rửa xả mụ Hường, Nam đi lại chỗ bà ngoại rồi kể lại những gì mà các bác các cậu hỏi. Bà ngoại nói với các bác:

- - Tình hình cháu nó bây giờ như vậy đấy, giờ cũng không ở đấy với bố nó được. Lại về đây ở với bà thôi, có gì ăn nấy. Còn con bé Hạnh nữa, giờ muện rồi mai cái Dung mày chở cháu nó về đấy lấy quần áo rồi đón luôn con bé về đây cho mẹ. Để nó ở đấy rồi cháu mình nó chôn ở đâu không hay. Tao mà không ốm tao phải đến tận nhà tao chửi bố chúng nó lên.

Bác Dung nghe vậy hơi lưỡng lự:

- - Đón thì đơn giản nhưng sợ thằng bố nó có cho đón không..Con sợ vào đó đòi cháu nhà nó lại ngoạc cái mồm ra. Dù gì thì trên giấy tờ hai đứa vẫn là con của nó, con kia còn nhỏ có biết cái gì đâu. Mà thôi trước mắt để mai con đưa cháu về trong đấy nói chuyện xem thế nào đã. Giờ các cháu nó còn học hành không phải cứ nay ở đây mai ở đó được.

Cũng phải thôi, trẻ con thì nghĩ đơn giản không ở đấy thì ở đây, nhưng người lớn họ nghĩ theo kiểu tính toán. Bà giờ đã già, lại nuôi thêm hai đứa nhỏ thì kham sao nổi. Các bác thì ai cũng có gia đình con cái. Chẳng ai muốn chuốc nợ vào thân, họ hàng thì họ hàng chứ, con cái họ còn lo chưa xong hơi đâu mà lo cho con của em. Trong khi trong mắt các bác bố nó nhà to, xe đẹp, lắm tiền kia còn bỏ thì sao các bác lại phải lo. Chính vì vậy tuy không ai nói ra nhưng mọi người đều có ý định là dẫn Nam quay về nhà bố. Bà ngoại nghe vậy quát:

- - Nói chuyện gì nữa, nó đánh cháu mình tan cả mặt như này còn chuyện trò gì. Mày định vào xin lỗi nhà nó à. Tao không cần, tao chỉ cần đón cháu tao về thôi. Tao nuôi hai đứa nó chục năm nay tao đâu có cần xin ai...Trong mấy chị em mẹ nó khổ nhất rồi, giờ hai đứa con cũng khổ không kém. Tao không xin...khụ..khụ...chúng mày nuôi các cháu...Tao chỉ cần

chúng mày đón về đây thôi...Bà cháu tao tự lo cho nhau...Chúng mày có nuôi được ngày nào đâu mà chúng mày xót...

Vừa nói bà vừa ho, mấy bác thấy bà giận dữ thì vội vàng chữa lại:

- - Ý con không phải thế, ý con là vào hỏi xem bố nó sao lại đánh nó thế này thôi. Chứ con cháu nhà mình ai chẳng xót...Mẹ đang ốm đừng giận kẻo mệt..

Bà nói:

- - Đây là tao cứ nói trước vậy...Còn chúng mày có gia đình tao cũng biết...Mai vào đó đón cháu về đây..không...không tao đi báo công an thắng bố nó đánh con võ đầu..Mà vào đó chửi bố con đi ghẻ rắn độc ấy lên. Cào nát mặt nó ra...

Nói đến đây mợ Phương khoe:

- - Con mụ ấy mặt giờ nhìn kinh lắm, mắt một bên thành sẹo sập hẳn xuống. Hôm trước con cũng có biết đâu, đi mua quần áo cho chồng con thì gặp mụ ấy trong chợ. Thấy con bán hàng hỏi là đi mua áo cho ông Tuấn à, sau lúc mụ ấy về con mới hỏi có phải bà ông Tuấn Khùng không thì con bán hàng nó bảo đúng rồi. Con bảo sao nhìn già thế thì mấy người ở đó ai người ta cũng cười. Người ta bảo mụ này đi phẫu thuật gì ấy xong hỏng hết mặt. Ra chợ thì cậy ông kia đầu gấu lúc nào cũng phi xe vào trong ai người ta cũng ghét. Người ta chửi cho bảo ngu, ham rẻ giờ như con ma. Vậy mà bố kia cũng ở được, đi với nhau ra chợ như hai chị em ấy...Con nghe xong mà không dám cười, đấy trước mặt thì nó tươi cười, sau lưng nó chửi cho đấy.

Bà ngoại nghe xong vỗ đùi:

- - Đây cho chết mẹ nó đi..

Mọi người bớt căng thẳng sau câu chuyện của mợ Phương, vậy mà lúc nào mụ cũng ra vẻ mệnh hệ phu nhân, ra vẻ cao sang. Mụ đâu biết ra ngoài mụ bị ghét như chó, nhưng mụ lại có tiền cho nên trước mặt mụ lúc nào

người ta cũng khen lấy khen để. Cứ được khen trẻ với xinh là mừng thích lắm, cậu Thành bây giờ mới lên tiếng:

- - Đúng là con mẹ ấy nó ác thật, nhưng do anh Tuấn cũng nghe vợ thì mới đánh con. Trách con mẹ ấy một thì phải xem lại ông Tuấn. Không nuôi được con thì thôi lại còn đánh con, để lát về con gọi điện nói chuyện xem thế nào. Trước cứ nghĩ dân xã hội anh em đồng này nọ thì phải sống đẹp. Đánh con mình đến mức này thì cũng chỉ được cái mồm. Nghĩ thế là oai, hai loại người đấy có ở với nhau rồi cũng tan bát, vỡ mâm thôi...

Bà ngoại lắc đầu:

- - Đến lúc hết tiền thì lại quay mặt với nhau ngay ấy mà. Tính thẳng đấy mẹ lạ gì, mẹ thẳng Nam đây trước ở với nó nó hành đủ kiểu từ ăn uống, quần áo. Giờ ở với con kia nó có tiền thì phải nịnh. Bối gì loại đấy, trước nó ra đây van xin tao mới cho đón. Với nghĩ cho các cháu sau này bố con lại không nhận nhau. Chứ lần trước con kia nó cho thằng này ăn đồ thiêu thối là tao muốn đón cháu về rồi. Kiểu gì tao cũng phải gặp nó một lần nói cho ra nhẽ. Nuôi được mấy ngày muốn đánh là đánh à. Ông nó đây còn chưa bao giờ đánh nó lấy một cái...

Nam ngẩng im nghe mọi người nói chuyện, nó thấy thương bà vô cùng. Nó ước phải chi giờ ông còn sống thì anh em nó với bà không phải khổ nữa không. Cũng đến giờ cơm cháo, bác Dung bảo bà:

- - Sớm tưởng mình mẹ nên con mua ít thức ăn. Lát nữa nấu cơm xong con mang đồ ăn sang đây nhé. Nam nấu cơm cho bà đi tí bác sang... Mọi người cũng về thôi, mai có gì rồi nói sau. Con về đây mẹ ạ..

Bà ngoại gật đầu, Nam đi ra mở cổng cho các bác, cậu mợ đi về rồi chạy vào cấm cơm. Bà nhìn nó nói:

- - Mai bà khỏe bà đi chợ rồi bà nấu cơm cho cháu ăn. Thế bác sỹ có đưa thuốc cho không..?

Nam móc túi quần ra bọc thuốc rồi trả lời bà:

- - Có bà ạ, cả băng gạc nữa này.

Bà lấy r ễ cất đi cho nó:

- - Đấy phải chăm uống thuốc vào cho mau khỏi. Tí ăn cơm xong nhớ phải uống thuốc đấy.

Nhà ông bà ngoại chỉ là ngôi nhà cấp 4 cũ kỹ chẳng có t ầng hay phòng ốc gì, tuy nhiên ngôi nhà lại cho Nam cảm giác thoải mái đến kỳ lạ. Đ ồngì để đâu nó cũng biết, từng cái muôi, cái n ễ hay vị trí của cái mâm tất cả vẫn giữ nguyên như ngày nó còn ở đây. Tối đó ăn cơm xong bà ngoại giúp nó thay băng trên đ ầu. Hai bà cháu ng ễ nói chuyện, bà dặn dò nó kỹ càng ngày mai đến đó phải nói như nào, như nào. Khoảng 9h tối hai bà cháu đi ngủ, sáng hôm sau bà ngoại dậy từ 5h sáng, bà dậy nấu cháo cho Nam ăn còn uống thuốc. Không biết bà đợi cái gì mà cứ đi ra đi vào. Hôm nay là chủ nhật, đường làng ngõ xóm cũng thưa người qua lại hơn hẳn. Thi thoảng bà lại chép miệng:

- - Lâu thế nhỉ, giờ này còn chưa thấy đâu.

Nam thấy lạ bèn hỏi bà:

- - Bà đợi ai vậy ạ...Giờ mới có 7h sáng hôm nay lại là chủ nhật mà bà.

Bà gất:

- - Đợi bác Dung mà chứ ai, hôm qua đã bảo sáng nay sang r ễ vào kia đón con bé Hạnh mà sáng bảnh mắt ra chưa thấy đâu. Nóng hết cả ruột, con bé đấy không có anh là nó hay khóc lắm đấy..

Nam cười, nó vớ lấy cái chổi cùn vừa quét sân vừa nói:

- - Bà ơi, chỉ có bà là dậy sớm từ 5h thôi. Các bác ấy đi làm có mỗi ngày chủ nhật được ngủ. Chắc phải 9-10h bác ấy mới sang.

Bà ngoại thấy nó quét sân vội giăng lấy cái chổi:

- - Đưa đây bà quét cho, mày mắt mũi thế kia thì quét gì...

Hai bà cháu ai cũng muốn quét, không ai chịu nhường ai, bỗng có tiếng xe máy đỗ trước cổng. Là bác Dung, bác Dung thò tay vào mở cổng thấy hai bà cháu đầu đã dậy bác hỏi:

- - Mẹ khỏe chưa mà đã ra ngoài sân thế này.

Bà thấy bác Dung thì mừng rỡ chạy lại:

- - Tiên sư nhà chị, tôi khỏe rồi...Hôm qua điên quá nóng hết cả người sáng nay lại khỏe như vâm. Dậy từ 5h sáng đợi chị đến bây giờ đây..

Bác Dung mua đồ ăn sáng mang cho bà với Nam bác nói:

- - Mẹ buồn cười, nhà người ta cũng phải dậy có giờ. Vào đó lúc nhà nó chưa ngủ dậy thì đứng đợi à. Con mua cháo sườn cho mẹ với xôi khúc cho thằng Nam đây, mẹ cứ ăn đi rồi con chở cháu về đây...

Bà ngoại không chịu, bà bảo hai bà cháu sáng ăn cháo rồi. Bà giục bác Dung đi ngay như sợ để lâu cháu bà bị bắt cóc mất vậy. Bác Dung nhìn Nam hỏi:

- - Vậy lên xe bác chở vào đó, chắc giờ này cũng phải dậy rồi nhỉ...?

Nam vâng dạ rồi hai bác cháu chào bà đi đến nhà bố nó. Trên đường đi bác Dung hỏi Nam:

- - Vào đó nếu bố cháu không cho cháu ở với bà thì làm sao...??

Nam trả lời:

- - Không cho cháu cũng về ở với bà, hôm qua cháu cũng nói không cần người bố như vậy rồi.

Bác Dung thở dài thườn thượt, đến nhà bố Nam bác Dung bấm chuông. Người đi ra là mẹ Hoàng, xe oto của bố nó vẫn đỗ trong sân, bố nó đang ở nhà. Bác Dung nói:

- - Chào cô, tôi là Dung bác của cháu Nam, là chị gái của mẹ nó. Tôi muốn tìm chú Tuấn để nói chuyện. Chú ấy có nhà không ạ..?

Mụ Hường nhìn sang phía Nam rồi nói:

- - Tưởng bảo không thèm quay về nhà này nữa cơ mà. Giờ còn gọi cả người đến đây cơ à..

Bác Dung vẫn đi âm thầm đáp:

- - Xin lỗi, cô là người có tiền mà hình như cô không có học. Tôi đến đây tìm chủ nhà là chú Tuấn chứ không phải tìm cô. Cô là ai mà tôi giới thiệu tên tôi nhưng cô không trả lời, đây là con trai chú ấy chắc cô cũng biết rồi phải không..?

Mụ Hường hơi dờ, mụ định nói thêm gì đó thì trong nhà giọng bố Nam nói vọng ra:

- - Ai mà ra mở cửa mãi vậy..?

Bác Dung bên ngoài nói vào:

- - Tôi Dung đây, tôi dẫn cháu về đây nói chuyện với chú.

Bố Nam nghe giọng người quen vội chạy ra, thấy Nam với bác Dung đứng ngoài bố nó mặt hơi tối lại:

- - Vâng, mời chị vào nhà..

Nam đi qua mụ Hường không thèm cất lời chào, và nó nhìn bố nó cũng vậy. Những gì hai con người này làm với nó ngày hôm qua nó chưa thể quên ngay được. Ngồi xuống phòng khách mụ Hường cũng ngồi đối diện, bố Nam thấy vậy rót nước mời bác Dung, bác Dung nói:

- - Thôi tôi không dám uống nước nhà chú, vừa bước vào cổng là thấy toàn khí độc rồi. Uống vào về lại phải đi rửa ruột.

Không để mụ Hường kịp nói bác Dung tiếp:

- - Trước tiên nói với chú là tôi đến đây hôm nay không phải là dắt cháu về đây xin chú nuôi nó. Ban đầu tôi cũng muốn hai bố con nói chuyện với nhau để tìm hướng giải quyết tốt nhất. Nhưng ban nãy cô này...à mà cô này là ai nhỉ...tôi không biết tên...Mà cô ấy khinh người cũng không thèm nói..Nên thôi tôi cũng không quan tâm cô ấy đang ở đây sống hay chết. Tôi đến trước là để hỏi chú sao lại đánh con đến rách cả mắt, vỡ cả đầu...??

Bố Nam lặng im trước những lời nói sắc như dao của bác Dung, im lặng một lúc không ai nói gì mẹ Hương cười nhạt đáp:

- - Chuyện đâu còn có đó, chị đã đến thì cũng phải nghe hai tai..Lý do vì sao...

Bác Dung nhìn mặt mẹ Hương đáp:

- - Cô là ai vậy..? Tôi đâu có nói chuyện với người không có tên tuổi. Tôi đang hỏi chú Tuấn đây cơ mà..?

Mẹ Hương bị chọc tức đến tận óc, bực quá mẹ gào lên:

- - Chị đang ngủ ở trong nhà tôi đấy, tôi là vợ anh Tuấn, thế đã được quyền nói chưa..?

Bác Dung vẫn giữ thái độ bình tĩnh:

- - À, hóa ra cô là cái người cho cháu tôi ăn đồ ăn thiu đấy hả, là con mẹ già đi phẫu thuật bị hỏng một bên mắt mà ở chợ người ta đến đấy hả...Mới cưới hôm qua chứ gì, sợ thật đấy...Cưới vợ mới cái là con riêng của chồng vỡ đầu nhập viện luôn. Nhà này có phúc lớn quá ha....

Càng nói mẹ Hương càng bị chọc cho những câu như kim đâm vào tim, bố Nam giận tím mặt nhưng cố ngăn mẹ Hương lại. vì ông ta biết càng nói thì chỉ càng thêm nhục:

- - Hôm qua do em say rượu nên nóng tính, không kiềm chế được bản thân. Em cũng biết lỗi rồi, giờ chỉ mong cháu nó tha thứ về đây ở với em. Hôm nào em sẽ ra nhà xin lỗi bà cùng mọi người bên đó.

Bác Dung khẽ cười rồi nói:

- - Chú Tuấn này, chú có còn nhớ hôm chú ra noi chuyện với bà để mang hai cháu về đây không..? Thành Nam ở với bố mẹ tôi từ nhỏ, con bé Hạnh cũng vậy. Từ khi chú bỏ mẹ con nó đi đã bao giờ chú làm tròn trách nhiệm của một người bố chưa..? Chú hứa như nào mà giờ chú nhìn xem, mặt nó giờ có thêm một vết sẹo lớn rồi đó. Chú đã không bù đắp được cho nó thì cũng đừng ác đức như vậy chứ. Ông bà nuôi nó bao năm nay còn không lỡ đánh nó, về với chú được mấy tháng chú khắc lên mặt nó một vết sẹo.

Bố Nam định phân bua nhưng bác Dung đưa tay ngăn lại, bác Dung tiếp:

- - Thôi, chú không cần giải thích. Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, đây còn thiếu nước chú giết nó nữa thôi. Tôi đến đây không phải muốn hơn thua với chú, nhà tôi cũng không có tiền như chú đây. Tôi đến đây để chuyển lời của bà ngoại thành Nam là mong chú để tôi đón hai cháu nó về nhà ngoài đấy. Ở đây rồi các cháu nó chết lúc nào không biết, mẹ nó vì chú đã khổ đến lúc chết rồi, tôi cũng không muốn các con của em tôi lại bị chú hại chết. Mà trong nhà này độc lắm....Chuyện là như thế, tôi đến để đón các cháu nó về bên nhà. Nãy có người chưa gì đã sợ cháu nó về đây ở rồi đấy....

Bố Nam quay sang nhìn mặt Hùng mặt giận dữ, bố Nam nói:

- - Nãy vợ em nó có nói gì ngu dại chị bỏ quá cho. Em chỉ muốn các cháu nó được sống thoải mái...

Thành Nam như sợ bác Dung sẽ đổi ý, nó không nói không rằng chạy lên tầng hai gọi em. Nhưng trong phòng không có ai, nó vội chạy xuống tầng dưới hỏi bố:

- - Ông mang em gái tôi đi đâu rồi.

Ông Tuấn mặt đỏ tía tai sau câu hỏi của Nam, lão gất lên vì không ngờ thành Nam lại dám gọi ông xưng tôi với lão:

- - Giờ mày gọi tao như vậy phải không..?

Bác Dung vội nói:

- - Nam không được hỗn, dù gì đó cũng là bố cháu.

Thằng Nam hốt hoảng:

- - Nhưng không thấy cái Hạnh đâu bác ạ.

Lúc này trên tầng có người đi xuống, người đó cất tiếng:

- - Đây, em gái cháu đây. Tối qua không có anh nên nó lên tầng ba ngủ với chú. Bình tĩnh chứ thanh niên.

Chú Đại, thì ra chú Đại ở đây từ sớm, đi cùng chú Đại xuống là bé Hạnh. Nhìn thấy anh con bé vội vàng chạy xuống bám lấy chân anh. Thằng Nam nhìn chú Đại không nói gì, hiện giờ những người bên cạnh bố nó đều gây cho nó ác cảm. Nó nắm tay em gái rồi nói với bác Dung:

- - Mình về nhà bà thôi bác, để cháu lên lấy quần áo..

Ông Tuấn quát lớn:

- - Thằng mất dạy, mày đi đâu thì đi nhưng không được mang em đi.

Thằng Nam nhìn bố nói:

- - Nhưng nó cũng không muốn ở với ông, nó ở đây để bị bà kia đánh à...?

Dứt lời thằng Nam kéo tay áo em lên cho mọi người ở đó cùng xem những nốt bầm tím ngày hôm qua. Nó nói với Hạnh:

- - Em nói đi, em nói xem ai đánh em như thế này...

Con bé thấy mọi người quát to thì sợ hãi, nó không dám nói chỉ đưa tay chỉ về phía mẹ Hường. Thằng Nam nhìn bố cười khẩy:

- - Nó bị vợ của ông đánh đấy....

Trước thái độ của Nam, bố nó định giơ tay lên nhưng bị chú Đại ngăn lại. Người đàn ông với thân hình nhỏ bé, người đầy hình xăm mà hai anh em nó từng coi là anh hùng đã nghe hết mọi chuyện từ đầu đến giờ nay mới lên tiếng.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 16: Phải Biệt Chấp Nhận

Chú Đại nhìn bố Nam nói:

- Anh đã sai nhiều lần rồi, nếu anh còn đánh nó thì không sửa sai được nữa đâu.

Bố Nam hạ tay xuống, ông gất lên:

- Chú cũng thấy nó xưng hô với anh như nào rồi đấy, nó còn nói không cần loại bố như này mà giờ chú vẫn bênh được à..?

Chú Đại bảo Nam với bác Dung tạm thời ngồi xuống, chú trả lời bố Nam:

- Đừng trách trẻ con khi chính người lớn mới là ngu ngốc gốc tạo ra những suy nghĩ xấu trong đầu chúng nó. Em đã nói với anh từ lúc anh đón hai cháu về nhà, em đã dặn anh đừng bao giờ dùng bạo lực với các cháu. Mình ra ngoài có thể giết người nhưng với người thân thì mình phải bảo vệ. Sao anh có thể đổ máu vì anh em ngoài kia mà giờ anh lại lấy máu của con mình. Tại sao anh không thử nghĩ xem vì sao nó lại nói như vậy...?

Tất cả mọi người đều im lặng trước lời nói của chú Đại, lúc này chú mới ngồi xuống ghế nhìn bác Dung và Nam rồi nói:

- Chào chị, em là Đại, là em kết nghĩa của anh Tuấn đây. Gọi là kết nghĩa nhưng bố mẹ em coi anh ấy như con đẻ. Em cũng coi anh ấy như anh ruột, chuyện cháu Nam bị như này tối muộn ngày hôm qua em mới về đến đây nên mới biết. Em cũng đang định chiều nay sẽ ra ngoài nhà bên đó nhưng không ngờ mọi người bên đó lại đến trước. Tuy là em trong nhà nhưng em không ủng hộ cách sử dụng bạo lực nhất là với người trong gia đình. Dù em có được nghe nói lại là cháu Nam láo nên bị bố đánh. Theo

em dù cháu láo thì đánh vào mông, vào đùi nó. Đằng này anh Tuấn lại cấn cốc đập thẳng vào mặt cháu như vậy là sai hoàn toàn. Em thay mặt anh em xin lỗi cháu với mọi người bên nhà.

Chú Đại nhìn Nam hỏi:

- - Thế giờ cháu có muốn ở với bố nữa không...?

Nam nhìn chú Đại trả lời cương quyết:

- - Cháu không muốn ở đây nữa...?

Chú Đại nhìn Nam với vẻ mặt hơi buồn, chú nói:

- - Cháu năm nay cũng đã 16 tuổi, bắt đầu bước vào cấp 3 rồi. Cháu cũng đã biết thế nào là đúng thế nào là sai. Nếu cháu đã quyết định như thế thì chú tôn trọng đi đầu đó. Nhưng chú chỉ đồng ý với quyết định của cháu thôi.

Nhìn Bác Dung chú Đại nói tiếp:

- - Còn thừa chị, trên danh nghĩa thì anh Tuấn vẫn là bố đẻ của cả hai đứa, nếu ra pháp luật khi mẹ hai cháu mất đi thì bố sẽ là người dành quyền nuôi con chứ không phải ông bà hay các bác. Tuy nhiên để xảy ra sự việc như hôm qua thì bây giờ em có ý kiến như thế này. Cũng là để anh Tuấn với chị cùng cháu thử nghe xem thế nào. Em cũng đã nghe hết mọi chuyện từ đầu đến giờ, bên ngoại thật sự rất tốt khi đã chăm lo cho các cháu bao năm qua. Giờ thương cháu là đi đầu ai cũng có thể hiểu được, nhưng việc xảy ra với cháu Nam là chuyện của cháu Nam với bố nó. Em muốn nói thế này để cả hai bên không phải áy náy hoặc đến mức tranh chấp.

Bác Dung lắng nghe nãy giờ nói:

- - Vậy chú cứ nói xem ý kiến của chú là như thế nào..?

Chú Đại nghiêm nghị trình bày:

- - Cháu Nam đã đủ lớn để đưa ra quyết định với lựa chọn của mình, nay cháu không muốn ở với bố, mà tất nhiên vào hoàn cảnh cháu nó bây giờ chắc chắn không muốn ở với người đánh mình đến rách cả mặt. Nên tạm thời trước mắt chị cứ đón cháu về bên ngoại, còn cháu Hạnh thì vẫn sẽ ở đây với bố.

Bác Dung vội ngắt lời:

- - Nhưng chú thấy đấy, ở đây rồi tay nó sẽ còn bao nhiêu vết bầm tím thế kia nữa.

Chú Đại khẽ nói:

- - Chị cứ nghe em nói hết đã, em đang nói về hiện tại. Cháu Nam sẽ về ngoại, còn cháu Hạnh ở đây. Bây giờ những vết bầm trước kia em sẽ coi như không có. Em xin lấy tính mạng mình ra đảm bảo nếu sau này cháu Hạnh chỉ cần nói bị ai đánh thì chính em sẽ đánh kẻ đó gấp 10 lần, cháu nó bị chảy một giọt máu thì em sẽ lấy nó một chén, cứ thế nhân lên. Không cần biết đó là ai, tại vì theo em được biết bà ngoại với các bác ngoài đó cũng khó khăn. Em đang nói đến thực tế, việc nuôi hai cháu ăn học là đi đâu không dễ dàng. Việc chị để cháu Hạnh ở lại đây cũng là tốt cho cháu, đến khi nào cháu lớn đủ tuổi quyết định như Nam mà cháu nó không muốn ở với bố nữa thì lúc đó em lại cho cháu quyết định. Còn hiện tại nó vẫn còn quá nhỏ, rồi một ngày ngày cả cháu Nam cũng sẽ hiểu ra thôi.

Mọi người vẫn im lặng, chú Đại tiếp tục:

- - Còn về việc cháu Nam ở ngoài bà thì hàng tháng anh Tuấn vẫn phải chu cấp tiền ăn uống, lo đóng tiền học cho con. Cái này nếu anh em không làm thì em sẽ là người hàng tháng làm việc đó. Em không thể để dây liên kết cuối cùng của hai bố con bị đứt được. Chính em và bố mẹ em là người khuyên anh Tuấn đón các cháu về. Nay để cháu nó thành ra thế này em cũng có một phần trách nhiệm. Ý em là vậy mọi người thấy sao...?

Bố Nam gật đầu đồng ý, vì những điều chú Đại nói đều là muốn tốt cho bố Nam. Bác Dung cũng không còn cách nào khác ngoài chấp nhận. Bởi lẽ những lời mà người đàn ông nhỏ bé kia nói ra không sai một điểm

nào cả. Nó hợp lý với mọi hoàn cảnh bây giờ, thằng Nam đã lớn có thể chịu khổ nhưng nhìn cái Hạnh mới hơn 6 tuổi, con bé từ nhỏ đã vô cùng thiếu thốn. Nếu bây giờ lại trở về cảnh ngày xưa, không còn không bằng ngày xưa khi người bao bọc chúng nó bao nhiêu năm nay là ông ngoại đã mất. Những câu nói của chú Đại không những hợp lý mà còn hợp tình.

Mọi người đều đã đồng ý chỉ còn Nam vẫn cau mày khó chịu, tất nhiên lúc đó nó không thể nghĩ đến nhiều cái như chú Đại phân tích. Nó chỉ biết nó và em gái đã ở với nhau từ nhỏ, giờ mọi người lại muốn chia rẽ anh em nó, làm sao nó có thể chấp nhận. Chú Đại nhìn nó:

- - Nam, giờ là lúc cháu phải nghĩ cho em. Cháu phải biết rằng nếu em gái mà đi theo cháu thì nó sẽ khổ. Đàn ông phải học cách chấp nhận...

Thằng Nam rấn nước mắt cúi mặt gật đầu, nó đi lên tầng lấy quần áo cho vào túi xách rồi đi xuống trong cái nhìn ngờ ngác của bé Hạnh. Con bé vẫn chưa hiểu được rằng từ hôm nay nó sẽ không còn được ngủ với anh, không còn được anh chở đi học, không còn được anh mua đồ ăn sáng nữa. Cho đến khi nó nhìn thấy anh xách túi chào chú Đại, chào bố rồi đi ra cổng. Lúc này nó vội chạy theo nắm tay anh như muốn anh nó dắt nó đi cùng.

Thằng Nam quay lại nhìn bé Hạnh khóc như mưa, nó khẽ bỏ tay em gái ra rồi nói miễn cưỡng:

- - Em phải ngoan nhé, hôm nào nghỉ học anh đón đi chơi.

Con bé lắc đầu nguầy nguậy, nó khóc thét lên khi anh nó cứ thế mà đi theo bác Dung rồi lên xe biến mất trước mắt nó. Nó chạy ra cổng nhìn nhìn xung quanh nhưng không thấy anh đâu, nó cứ thế chạy theo rồi nó vấp ngã, nó lại nhồm dậy định chạy tiếp thì chú Đại bế bổng nó lên đi vào trong nhà. Nó càng khóc to hơn, nó gọi tên anh nó:

- - Anh Nam ơi...Mẹ ơi...

Tiếng gọi lạc cả giọng vì nó đã gào khóc từ nãy đến giờ, nhưng tất nhiên là anh nó làm sao nghe được, rồi nó cũng nín. Nó nấc lên những

tiếng ghen ngạo, bố nó vẫn ng ồi ở ghế ngoài phòng khách, mẹ Hường và chú Đại cũng ng ồi đó. Chú Đại lấy giấy kh ẽ lau mặt cho bé Hạnh, nhìn bố Nam chú nói:

- - Anh ạ, em chỉ giúp anh được đến thế này thôi. Nếu quả thật anh thương con anh, thương người mẹ đã chết của nó như lời anh nói trước đây thì anh biết anh phải làm gì r ồi đấy. Em không muốn anh đã sai lần một lần ngày xưa, em và bố mẹ trên nhà đã cố khuyên anh sửa sai nhưng bây giờ anh lại sai thêm lần nữa. Con bé chính là hi vọng duy nhất cũng là cuối cùng em giữ lại cho anh để tiếp tục sửa sai thêm một lần nữa.

Bố Nam lúc này mắt đỏ như trực khóc, chú Đại nói tiếp:

- - Anh cũng biết em về đây hôm qua không phải dự đám cưới của anh. Em điện cho anh em về là để cuối tuần em đưa các cháu lên ông bà chơi. Bố mẹ em đi đám cưới về nhìn hai đứa nó đứng dưới không ai đoái hoài ông bà cũng buồn lắm. Vậy mà.....Giờ em sẽ cho cháu Hạnh đi chơi với em vài hôm. Con bé không thấy anh thế nào nó cũng khóc không chịu, em sẽ dỗ nó. Còn anh tạm thời nên ở nhà suy nghĩ lại bản thân mình xem, xem anh đã làm được gì và lấy những gì của hai đứa nó.

Chú Đại bế bé Hạnh lên định đi lên tầng, được mấy bước chú quay lại nhìn mẹ Hường nói băng quơ:

- - Còn những lời em vừa nói có mặt tất cả mọi người là thật, bản thân em cũng sai khi đưa ra ý kiến đón hai cháu về mà vội quên mất một đi ều. Giờ thì chính em cũng phải chịu trách nhiệm về đi ều đó. Mong cả anh lẫn chị hãy nghĩ một câu này: “ Trẻ con nó không có tội tình gì cả.” Còn em đã lấy mạng mình ra để hứa thì chị cũng biết r ồi đấy.

Mẹ Hường câm lặng không mở m ồm một câu nào từ khi chú Đại xuất hiện, tất nhiên mẹ biết chú Đại là người sống xã hội. Nhưng khác với vẻ tếu táo thích đùa vui những lần trước, lần này vẻ mặt ấy như muốn giết người khi thằng Nam kéo tay áo bé Hạnh và con bé chỉ về phía mẹ khi Nam hỏi ai là người đánh em. Mẹ hiểu những đi ều chú Đại đang nói là nhằm vào ai. Trong số anh em kể cả trong nhà thì chú Đại vẫn là người nói mà bố Nam sẽ nghe. Tuy không phải anh em ruột nhưng hai người họ còn

hơn cả ruột thịt. Chính mẹ Hường cũng không thích đi đâu đó vì mẹ biết chú Đại ghét mẹ ra mặt. Bằng chứng là ngày tổ chức đám cưới của mẹ chú Đại không về, nhưng sau khi xong xuôi chú Đại lại gọi điện cho anh mình là ông Tuấn hỏi thăm các cháu, muốn đón các cháu đi chơi. Để rồi khi biết tin thằng Nam bị bố đánh nhập viện chú Đại về nhà mà không thèm nhìn mặt cả hai vợ chồng mẹ.

Ngày hôm nay những lời nói của con người ấy khiến mẹ lạnh sống lưng khi nghĩ đến những việc mình đã làm. Mẹ thầm nghĩ một ý nghĩ xấu xa khi mẹ đổ tất cả mọi chuyện cho Nam:

“Thằng mất dạy đó lại chọn đúng ngày hôm nay để về”

Nhưng mẹ vẫn cố gắng ngọt nhạt:

- - Chú cũng đừng nghe lời trẻ con, cháu Nam vốn dĩ đã không ưa chị. Hôm qua chị đưa nó vào viện mà tỉnh dậy nó còn chửi cả chị ấy chứ. Có anh Minh bạn bố nó ở đây cũng biết...

Chú Đại không trả lời mẹ, chú bế bé Hạnh lên tầng, bố Nam quay sang quát mẹ Hường:

- - Thôi cô im đi, tôi giờ đã đủ đau đầu lắm rồi.

Mẹ Hường ngúng nguẩy, vừa đi vừa lạo bạo mấy câu không rõ là gì. Mẹ đi vào phòng rồi lại thò đầu ra nói:

- - Mà trưa nay còn phải sang nhà em gặp các bác với bố mẹ nữa đấy. Đã hẹn từ hôm qua rồi không đi không được đâu. Tối nay thì bạn bè nó rủ đi hát, hôm qua anh say quá nên em hẹn chúng nó tối nay. Chuyện đã thế rồi anh còn suy nghĩ làm gì, hai vợ chồng mới hơn 40 anh thích con trai thì em sẽ đẻ cho anh một đứa. Chẳng hơn à....

Trên tầng hai bỗng nhiên có tiếng “Rầm” khá mạnh như ai đó vừa đập cái gì. Mấy phút sau chú Đại đi xuống nhìn bố Nam lắc đầu:

- - Em đưa cháu lên ông bà chơi đây, anh ở nhà giữ sức khỏe. Em đi đây...Hạnh chào bố đi rồi chú chờ đi ăn kem, mua quần áo mới nhé..

Bé Hạnh giờ đã nín, nó được chú Đại thay cho bộ quần áo mới xinh xắn, nó khoanh tay chào bố:

- - Con chào bố ạ.

Bố nó giờ mới đứng dậy nhìn nó, ông đi sát lại bế nó lên cao rồi khẽ cười:

- - Ừ con gái bố đi chơi nhé, mấy hôm nữa rồi về đây với bố.

Hai chú cháu dắt tay nhau ra xe, bố nó nhìn theo mà mặt hơi nhăn lại. Có lẽ bố nó muốn khóc vì những việc mình đã gây ra, hoặc có thể bố nó nhận ra sai lầm của mình hiện tại là gì hoặc bố nó thậm chí biết ơn chú Đại vì đã giữ lại cho mình một thiên nhiên nhỏ là bé Hạnh. Nhưng giọt nước mắt đang chảy nơi khuôn mặt bụi bặm, gai góc kia có lẽ là vì Nam, thằng bé bất hạnh giờ chẳng còn lại gì, chỉ còn đó vết sẹo trên mặt không bao giờ khiến nó quên những gì đã xảy ra với nó ngày hôm qua và cả ngày hôm nay nữa. Ai cũng đau, ai cũng có vết sẹo riêng trong tim nhưng chắc chắn nó là người đau nhất và dĩ nhiên vết sẹo của nó không chỉ lớn nhất mà còn ngày càng bị khoét sâu.

Nó về nhà bà ngoại không nói năng gì, bà ngoại ngẩng đầu rồi còn nó đi xuống nhà tắm, nó tháo băng trên đầu nhìn vào gương ngắm thật kỹ vết rách cùng những mũi khâu chưa lành. Nó nhìn bản thân nó trong gương, nó có đau không...? Đau, không chỉ thể xác mà cả tâm hồn. Nó có khóc không...? Không, nó không rơi một giọt nước mắt nào cả.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 17: Cuối Thu

Đó cũng là đợt Nam vào lớp 10, sau hôm đi khỏi nhà của bố trở về nhà bà ngoại khoảng 5 ngày sau thì nó tháo băng tiếp tục đến trường. Vào cấp 3 môi trường xung quanh thay đổi khá nhiều, bạn mới, trường mới, lớp mới, thầy cô giáo mới... Nhưng với một vết sẹo dài nằm ngay bên mắt trái, hôm nó quay lại lớp tất cả mọi người nhìn nó như một kẻ lập dị, với bản tính lầy lỳ, ít nói gương mặt hiếm khi nở nụ cười, nay nó được bố khắc lên trên mặt một vết sẹo khiến ai nhìn nó cũng phải dè chừng. Không ai biết vết sẹo đau đớn đó là do bố nó tặng. Những tiếng xì xào lại tiếp tục vang lên theo những cánh tay chỉ trỏ:

- - Thằng này chắc lại đi đánh nhau đây mà.

- - Nhìn nó sợ nhỉ..?

Ngay cả thầy giáo khi nhìn thấy nó đi học lại còn khẽ lắc đầu:

- - Học sinh bây giờ chỉ giỏi nghịch ngợm, khổ bố mẹ ở nhà.

Nó im lặng không giải thích, vì nếu nói ra là bị bố đánh thì càng nhục nhã hơn. Nó cúi mặt chấp nhận những lời bàn tán. Trong đầu nó nghĩ:

“Đúng vậy, tôi đánh nhau đó... Các người cứ nghĩ vậy đi.”

Bao nhiêu hi vọng, kỳ vọng, tưởng tượng về một thời học sinh sáng sủa, vui vẻ hơn khi nó bước chân vào trường cấp 3 đã tan biến. Cách đây mấy tháng khi nó đi xem tên mình có đổ vào trường cấp 3 không nó hồi hộp lắm. Nó đã cố gắng rất nhiều, và rồi khi tên nó có trên danh sách học sinh trong năm học mới nó đã đập thẳng một mạch về nhà khoe bố, bố nó cười:

- - Đậu cấp 3 thôi mà đã vui thê hả. Bao giờ đậu cả đại học rồi bố mở tiệc ăn mừng luôn. Ngày xưa bố mẹ chỉ học được đến lớp 8 cũng bằng lớp 10-11 tụi con bây giờ. Nhưng rồi biết viết cái chữ hầy như bỏ học hết. Nên các con phải cố gắng.

Nó gật đầu mừng rỡ, đậu cấp ba tất nhiên là bình thường nhưng trường nó muốn vào học là trường ở cách nhà bố nó không xa, lại tiện một đoạn đường đến trường của bé Hạnh. Nó muốn thi vào đó để có thể tiếp tục đưa đón em đi học. Nó xin phép bố chạy ra khoe bà ngoại, đạp xe đến nhà bà ngoại nó chạy vào mừng rỡ:

- - Bà ơi, cháu được vào trường cấp 3 rồi bà ạ. Tiện ra nhà bà mà tiện về nhà cháu luôn.

Bà ngoại nhìn nó chửi yêu:

- - Sư bố nhà anh, làm bà tưởng có chuyện gì. Đấy từ bây giờ học hành tốn kém lắm đấy. Phải cố mà học cháu ạ, học giỏi cho bố mày mừng.

Ngồi nhìn bà cười nó tâm sự:

- - Vâng ạ, mà bà ơi. Vào cấp 3 rồi không ai biết ngày xưa bố mẹ cháu bỏ nhau đâu bà nhỉ. Cũng không ai biết bố cháu mới đón cháu về đâu bà nhỉ..?

Bà ngoại nhìn nó cười một nụ cười buồn, khổ thân thằng cháu, bà ngoại biết bao năm nay nó bị mặc cảm rất lớn. Hồi còn ở với ông bà, đi học nó hay bị bạn bè trêu là thằng không có bố, đến khi mẹ mất thì bị gọi là thằng mồ côi. Đi đâu với bà hễ ai thấy nó là đều hỏi những câu khiến nó không dám nhìn ai:

- - Thằng này vẫn không về với bố à, bảo bố mày đón đi chứ.

Hay có người lại nói:

- - Ông bà già mà vẫn phải nuôi trẻ con vất vả thật bà nhỉ..?

Bà ngoại là người tinh ý, dù bà biết những người kia đôi khi chỉ nói đùa. Nhưng một đứa trẻ nó biết đâu là đùa đâu là thật, những lúc như thế bà lại cười r ồi đáp:

- - Cháu nó ở với ông bà quen r ồi, giờ đón tôi cũng không cho đón.

Đi được một đoạn bà bảo nó:

- - Kệ người ta cháu ạ, thiên hạ nó ác m ồm lắm.

Đúng vậy, thiên hạ rất một lũ ác m ồm. Với lũ đó những lời thốt ra từ miệng bọn chúng có thể được gọi là câu nói đùa. Nhưng nghĩ một đứa trẻ nghe thấy nó lại cảm thấy mặc cảm vì bản thân mình không có bố mẹ, ông bà già vẫn phải nuôi. Người lớn đôi khi là một giống loài độc ác, họ độc từ trong suy nghĩ lẫn phát ngôn.

Hôm nay nó hỏi bà ngoại những câu này chứng tỏ bao năm qua nó vô cùng mặc cảm. Nó sợ những người biết hoàn cảnh của nó r ồi miệt thị nó. Bảo sao thi đậu vào cấp 3 Nam lại vui mừng như vậy. Bởi vì từ nay khi đến một môi trường mới nó có thể sống với một con người mới với các bạn mới. Hoặc nếu giờ đây ai hỏi nhà nó ở đâu nó sẽ nói đến nhà bố nó, sẽ không ai biết trước đây bố con nó không nhận nhau. Niềm vui của nó đơn giản chỉ có vậy và quả thật khi mới đến trường nhận lớp nó vui vẻ hòa đồng, lao động chăm chỉ, giúp đỡ bạn bè một cách nhiệt tình... Lần đầu tiên trong đời nó được sống thoải mái mà không sợ mọi người nói nó là thằng m ồ côi không cha không mẹ.

Quay trở lại với hiện thực. với vết rách lớn trên mắt vẫn chưa được cắt chỉ nó ng ồi đó lặng im chịu đựng những ánh nhìn, những lời bán tán mà mọi người đang nói v ề nó. Mặc cảm ngày xưa của nó lại bắt đầu xuất hiện, giờ đây nó lại là thằng không cha không mẹ, lại là thằng làm khổ bà ngoại. Những hi vọng trước đây của nó cũng dần dần biến mất, nó cảm giác cuộc đời nó từ đây chỉ còn một màu đen. Bỗng nhiên từ bàn trên có người quay xuống hỏi nó:

- - Nam bị sao vậy, chắc đau lắm hả..?

Đó là Trang, bạn học cùng lớp ng ồi bàn trên, nó và Trang đầu biết nhau nhưng chưa bao giờ nói chuyện. Không phải biết từ khi vào lớp này mà là đã biết nhau từ h ồi học cấp 2, mà nói là biết nhau cũng không đúng. Chỉ có nó là biết Trang thôi, Trang là người cùng phường với nhà ông bà ngoại. Nhà Trang và nhà ông bà ngoại nó không xa lắm, ngày trước đi học ngày nào nó chẳng phải đi qua nhà Trang. Mà trường cấp 2 chỉ có hai lớp 9A và 9B. Tuy khác lớp nhưng Trang khá nổi tiếng vì xinh xắn và học giỏi. Cả trường ai chẳng biết, tuy vậy nhưng khi nhận lớp dù biết Trang nhưng nó không nói chuyện thậm chí nó còn tỏ ra không quen. Vì nó sợ Trang sẽ nói cho mọi người biết hoàn cảnh của nó trước đây, nó tránh mặt những người quen biết với nó. Ngược lên nhìn nó ấp úng không biết trả lời ra sao, nó bối rối:

- - Tớ...tớ bị ngã thôi...Cũng hết..đau..r ồi.

Nhìn điệu bộ như gà mắc tóc của nó Trang tủm tủm cười r ồi quay lên, sau nụ cười đó nó bỗng nhiên quên sạch những lời bàn tán, x ầm xì khi nãy. Giờ nó đang đỏ mặt vì được một bạn nữ xinh xắn hỏi thăm. Nhất là người đó lại là người nó kiêng dè, có phần ngại ngùng sợ hãi vì đã biết nó trước đây.

Hết giờ học, nó vừa dắt xe ra khỏi cổng thì thấy Trang đứng đó, nó đi ngang qua như cố tính không nhìn thấy thì bị gọi giật lại:

- - Này, sao cậu nhìn thấy tớ mà cứ bơ đi thế hả. Ngày trước chúng ta học cùng trường cơ mà. Ít ra đến trường mới có người quen cũng tốt hơn chứ..?

Nam quay lại đáp:

- - Ủ..ừ..Có chuyện gì không..?

Trang chạy lại cười:

- - Tớ đang đợi cậu đấy...?

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, sau lưng xem có ai đứng đó không, xong tay nó chỉ vào bản thân:

- - Cậu đợi tớ...hả...?

Trang lém lỉnh:

- - Chẳng lẽ ở đây có ma à..? Cho tớ về cùng với, xe tớ hỏng sửa chi đâu mới lấy được.

Nam định từ chối, nó lấy lý do:

- - Nhà tớ ở.....

Không để nó nói hết câu Trang đẩy đẩy xe nó rồi nói:

- - Nhà cậu ở cùng khu với tớ chứ gì nữa, sáng nay tớ thấy cậu đạp xe đi qua nhà tớ mà. Về thôi...về thôi, đứng đây chắn hết lối người ta đi.

Vừa nói Trang vừa đẩy cả xe lẫn nó về đằng trước rồi leo lên đằng sau, thế là nó bất đắc dĩ chở cô bạn cùng lớp về trong ánh nhìn của mấy đứa học sinh cùng trường, một thằng mặt mũi lằng lằng, mắt đang bị khâu mà ngồi sau chiếc xe đạp cũ lại là cô gái xinh xắn, dễ thương trên miệng lúc nào cũng nở nụ cười tươi rói. Không biết người khác chăm chú nhìn bởi vì sự khác biệt giữa hai con người hay họ ngạc nhiên, ghen tị với Nam nhưng chỉ biết thằng Nam lấy sức đạp thật nhanh để thoát ra khỏi đám đông trước cổng trường.

Cả đoạn đường nó im lặng không dám nói một câu, Trang thấy vậy hỏi:

- - Cái xe đạp đẹp đẹp đọt trước cậu đi đâu rồi.

Nhắc tới cái xe đạp, cái xe đẹp, xịn mà bố nó mua cho nó đọt trước khi nó đi khỏi đó tất nhiên những gì bố nó mua nó đều để lại, kể cả cái mũ lưỡi trai mà hôm nó đi lao động bố nó cho. Về nhà bà ngoại mọi người cũng bàn bạc về chuyện học hành rồi đi lại của nó. Cuối cùng bác Dung cho nó cái xe đạp cũ mà bác hay đạp mỗi khi sang bà để đi học. Xe để mấy bác đi

lại gân nhà nên tất nhiên hình thức không đẹp, cũ là đi ầu tất nhiên. Nó trả lời:

- - Đấy không phải xe của tớ.

Trang nghe trong giọng nó có chút hậm hực, Trang nói:

- - Chả sao, xe cũng chỉ là phương tiện đi lại. À mà này, chi ầu đi học cho tớ đi nhờ tiếp nhé. Đằng nào cậu chẳng đi qua nhà tớ, nhỉ...hi..hi.

Nam im lặng chẳng nói gì, nó vẫn thế, vẫn luôn không muốn mở lòng với người lạ. Hai đứa im lặng cho đến khi về đến cửa nhà Trang, Trang xuống xe chưa kịp nói gì thì nó đã phóng đi mất. Về đến nhà nó thấy bà đã dọn cơm, nó chào bà rồi hỏi:

- - Bà ăn cơm chưa ạ..?

Bà thấy cháu đi học về thì vội cần cái quạt phe phẩy cho cháu mát rồi nói:

- - Bà chưa...? Nhà có hai bà cháu bà đợi cháu về ăn cùng cho vui. Đi rửa mặt đi rồi còn ăn cơm, chi ầu có phải đi học không..?

Nam chạy ra sân sau múc nước rửa mặt rồi trả lời bà:

- - Chi ầu cháu có nhưng 2h mới học bà ạ.

Bà ngoại sắp lại mâm bát rồi xới cơm đợi cháu vào ăn, ăn cơm xong Nam dọn dẹp sạch sẽ rồi nó nhặt hết quần áo bẩn của bà của nó ra giặt, bà ngoại thấy vậy nói:

- - Cứ để đấy bà giặt cho, nghỉ ngơi đi chi ầu còn đi học.

Nó cười đáp:

- - Để cháu giặt, có mấy bộ quần áo thôi mà. Bà không để cháu giặt thì cháu biết làm gì nữa. Mà sau bà cứ ăn cơm đi không cần đợi cháu đâu. Nhớ đâu có hôm ở trường có việc cháu về muộn thì sao...?

Bà ngoại ng ỡ phe phẩy cái quạt nan nhìn nó chửi:

- - B ố nhà anh, bà ở nhà cả ngày có làm gì đâu mà đói phải ăn trước. Già r ỡ cứ phải thấy con cháu về đến nhà thì mới ăn được cơm. Vậy nên...mày có đi đâu cũng nhớ phải về sớm kéo bà đợi đấy. Bà già r ỡ không còn như trước không thấy cháu đâu là đi tìm được đâu...Giờ đi tìm cháu có khi lạc mất cả bà...ha ha ha.

Bà ngoại cười sảng khoái khi nhắc tới chuyện đi tìm nó ngày xưa. H ồi đó nó nhỏ tí, ngày đó chưa có bé Hạnh, bố mẹ đi làm gửi nhà bà chi ều đón. Ai ngờ ông bà vừa quay đi, quay lại đã không thấy cháu đâu. Cái ao sau nhà h ồi ấy còn rộng do hàng xóm bên cạnh chưa đổ đất. lúc đó t ần đâu nó mới có 8 tuổi. Ông bà hốt hoảng chạy láo loạn lên tìm, ông ngày đó còn khỏe lắm, ông lội xuống ao mò mãi không thấy đâu, các bác các cậu cũng xuống mò, người thì chạy khắp nơi hàng xóm nhưng vẫn không thấy. Bà ngoại đứng trên bờ khóc:

- - Chết r ỡ, hay nó chết đuối r ỡ.

Ông ngoại bên dưới vừa mò vừa mắng:

- - Chết đuối thì bao nhiêu người tìm thế này phải thấy chứ.

Bỗng nhiên mọi người nghe thấy tiếng trẻ con cười trong nhà để than, ngày ấy ông bà ngoại có cái nhà nhỏ để than vì ông bà làm hàng kẹo bánh. Bà ngoại chạy vào mở cửa ra thì thấy nó đang ng ỡ trong nhà than tay đang bẻ than xong vẽ vạch xuống đất. Thế là bà ngoại vừa mừng vừa giận, lôi nó ra quất mấy cái vào mông thì ông ngoại vội đi từ dưới ao lên cản lại. Cả nhà nhìn cái mặt nó đen thui toàn than là than thì ai cũng phì cười. Nó thấy bà nhắc chuyện cũ thì cười ngại r ỡ nói:

- - Cháu giờ có còn như ngày bé nữa đâu.

Giật giữ phơi phong xong xuôi cũng g ần đến giờ đi học, Nam sắp xếp sách vở r ỡ chào bà định đi thì bà gọi lại:

- - Đây bà cho 50k giữ lấy, cái xe bác Dung cũ r ồi. Cần lấy lỗ đâu hỏng xe còn có tiền sửa.

Nó giật mình:

- - Bà lấy tiền đâu mà cho cháu nhiều thế, cháu không cần đâu.

Bà ngoại cứ dúi vào tay nó nói:

- - Tiền này là tiền trước ông để lại cho bà. Cũng có phần của cháu, ông bảo bà giữ hộ bao giờ mày lớn thì cho. Giờ cháu lại về đây ở với bà thì bà cho, ông mày đúng là đến lúc mất vẫn lo cho các cháuMà ông nói gì nghĩ lại giờ thấy đúng thật...Mà thôi đi đi không muộn..Nắng đầy đội cái mũ vào.

Nam chào bà r ồi phóng xe đi, đi được một quãng nó đang đạp thì có người đứng bên đường vẫy vẫy:

- - Nam ơi..Cho đi nhờ với..

Lại là Trang, cô bé đã đứng đó đợi từ bao giờ, Nam dừng xe lại, Trang nói:

- - May quá, tưởng cậu đi r ồi chứ..hi hi.

Nam trả lời:

- - Thế lỡ tớ đi r ồi hoặc không đi học thì sao. Tớ đâu có nói sẽ đón cậu.

Trang trèo lên xe vỗ vai nó trả lời:

- - Ngày trước h ồi còn ở đây ngày nào cậu cũng đi học qua đây, đâu có nghỉ ngày nào. Giờ chắc cũng thế, với lại tớ đứng đợi từ 1h r ồi. Đi thôi....

Bây giờ là 1h30, vậy là Trang đã đợi nó được 30 phút. Không nói gì nó khẽ cười r ồi chở cô bạn cùng lớp đến trường trong cái nắng nhưng không gắt hòa cùng những cơn gió mang hơi lạnh của cuối thu, lặng im nhưng dễ thương vô cùng.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 18: “Mẹ” HờNg...

Một tuần sau khi Nam về ở với bà ngoại, ngày nào hai bà cháu nói chuyện cũng nhắc tới bé Hạnh. Cả Nam và bà ngoại đều lo con bé ở với mẹ Hường sẽ bị ghét bỏ mặc dù trước đó sau hôm ở nhà bố về bác Dung đã kể lại tất cả mọi chuyện, những lời nói của chú Đại. Con bé còn quá nhỏ để hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vì đã vào cấp 3 với lịch học dày đặc nên nhiều khi Nam muốn đến trường tiểu học để gặp em cũng khó khăn. Lắm hôm buổi chiều nó đạp xe đến trường tiểu học đã là 5h30 chiều. Nhìn thấy nó bác bảo vệ hỏi thăm:

- - Đạo này không đón em nữa hả cháu...? Con bé vừa về với mẹ nó rồi.

Nam chào bác rồi lặng lẽ đi về, đã hơn tuần nay không được gặp em, hôm nay là chủ nhật nó biết em nó được nghỉ nên nó đánh liều đạp xe đến nhà bố nó để gặp em. 9h sáng hôm ấy nó xin phép bà ngoại đi thăm em, lần trước bà ốm có người đến thăm mua bánh kẹo, thấy Nam nói thế bà cười rồi cho một hộp bánh với một túi kẹo vào tròn túi rồi bảo:

- - Cháu mang cho em nhé, con bé sún răng nhưng thích ăn đồ ngọt lắm.

Nam gạt đầu cầm túi bánh kẹo rồi chào bà đạp xe đến nhà bố, đến nơi thấy nhà đóng cổng nhưng không khóa ngoài đồng nghĩa với việc trong nhà có người. Nhưng nó không dám gọi cửa hay bấm chuông, nó cứ đứng cách đó chục mét nhìn vào ngôi nhà rồi đi qua đi lại. Đang loay hoay thì có người gọi nó:

- - Nam đấy hả cháu, sao lại đứng loay quanh ở đây thế...?

Nam quay lại thì nhận ra là bà đã cho hai anh em nó bánh rán hôm mới về đây ở, bà cũng là họ hàng về bên đằng nội nhà bố nó. Sau lần bà cho hai

anh em bánh rán rồi bị mẹ Hường nói không ra gì nên dù ở gần bà cũng không sang nhà bố Nam, thì thoảng hai anh em Nam đi học thấy bà ngoài đường cũng chỉ vội chào bà rồi đi. Nam lễ phép:

- - Cháu chào bà ạ, cháu đến nhà muốn gặp em gái nhưng cháu ngại không dám bấm chuông. Đứng đây đợi nếu em nó có ra ngoài thì gặp bà ạ.

Bà gọi nó lại:

- - Vào đây bà xem nào, đây ng ồi xuống đây đợi. Đứng đó làm gì cho mãi....

Nam chạy lại chỗ bà rồi ng ồi xuống, nhìn khuôn mặt nó có vết khâu dài ngay bên mắt bà lắc đầu:

- - Mặt cháu bị sao thế kia, có phải bị bố đánh lần trước không..?

Nam gật đầu, bà nói tiếp:

- - Thế mà ra đường nó bảo bố lỡ tay chỉ xây xước nhẹ, rách hằn một vết dài thế kia còn nhẹ gì nữa. Thế nó dùng cái gì đánh cháu..?

Nam khẽ nói:

- - Bố cháu cần cốc đáp ạ..

Bà thở dài:

- - Khổ thân thằng bé, bà nào cũng có biết đâu. Hôm trước đi cúng thì gặp cả bố mày với cái Hường, dắt theo hai đứa bé gái. Bà mới lại hỏi mày đâu thì cái Hường nó bảo cháu chờ lại bố xong bỏ về ngoài ở rồi. Thấy vậy mọi người mới hỏi thăm mà nó kể khiến bà nghe không lọt tai chút nào.

Nam tò mò hỏi bà:

- - Bà ấy kể thế nào hả bà..?

Bà nói tiếp:

- - Nó bảo cháu bố say rượu về gọi lấy cốc nước cháu không lấy, bố mắng mấy câu cháu liền chửi lại là tôi không thèm nhận cái loại bố như ông. Bố cháu say quá nên mới tát cháu mấy cái, cháu ngã không may đập vào cầu thang nên bất tỉnh nó phải đưa vào viện nhưng không sao. Hôm đó thì bà không có ở nhà, chiều về thì chỉ nghe hàng xóm xung quanh nói nhà cháu cãi nhau, về sau có chú nào đưa cháu vào đi mà người cháu lúc đó toàn máu. Nhưng trong đám cúng nó lại kể khác, bà không chứng kiến nên cũng không dám nói. Nhưng hàng xóm xung quanh đây ai người ta cũng nói con này ác nhân, thất đức.

Nam ngẩng lại kể hết mọi chuyện cho bà nghe, nghe xong bà chép miệng:

- - Thế mà nó kể với mọi người trong nội cháu chửi lại bố. Ai ở đấy cũng nói cháu không ra gì, nào là bố đón về sống tốt như thế còn không biết đi đâu. Xong con kia nó bảo hai đứa về đây tiện ăn uống, tiện học nó lo cho hết. Coi như con đẻ, bố mà đi làm xa là ở nhà nó lo cho hai đứa từng li từng tí một. Rồi nào là con nó nó còn không chăm bằng con chằng. Bà ở đây thì lạ gì, nhưng toàn bọn nịnh thần tung hô nhau nên thôi kệ. Nhất là cái Nguyệt chị bố cháu ấy, cô mà toàn nói những lời khó nghe.

Nam vẫn ngẩng lặng im nghe bà kể, bà tiếp:

- - Cô Nguyệt cháu nói từ đầu đã bảo đứng đón thẳng đấy về, nhìn mặt nó là biết mất dạy rồi. Bà nghe vậy mà mới nói hai đứa nó ngoan ngoãn lễ phép gặp ai cũng chào thì nó bảo bà biết cái gì.

Nam trả lời bà:

- - Cô đấy không ưa gì mẹ con cháu đâu, ngày trước cô ấy còn nói xấu mẹ cháu nhiều lắm. Cháu về đây ở được mấy tháng mà cô ấy nói với bố cháu là nếu cháu ở đây thì cô ấy không đến nhà bố cháu nữa. Cô ấy với bà Hường quý nhau lắm.

Thấy Nam cứ nhấp nhồm sốt ruột nhìn vào nhà bố, bà mới nói:

- - Hay đi với bà bà gọi cửa cho nhé, thôi cháu ạ. Con người có phúc có phần, ông trời có mắt cả đấy...Giờ cháu cứ cố gắng.

Cũng không biết phải đợi đến bao giờ, Nam đi theo bà sang nhà bố. Bà gọi:

- - Tuấn ơi....Tuấn ơi...ra cô hỏi nhờ cái này..

Trong nhà có tiếng vọng ra, là giọng mẹ Hương:

- - Cô Tám phải không..? Chồng cháu không có nhà đâu...?

Bà nói:

- - Thì mày cứ mở cổng tao hỏi tí chuyện..

Mẹ Hương ra mở cổng, mở ra mẹ vẫn lau bầu:

- - Đang bận chết đi được..Có chuyện gì....Ơ sao mày lại về đây..?

Bà nói đỡ cho Nam:

- - Nó đến thăm em gái nhưng sợ không dám gọi cửa. Tao sang gọi hộ để anh em nó chơi với nhau một tí.

Quay sang bà bảo Nam:

- - Giờ bà về đun nồi nước lá, cháu ở lại chơi với em nhé..

Mẹ Hương nhìn theo bà lờm ngáy, nhưng mẹ vẫn đứng chắn ở cổng không cho Nam vào, mẹ nói giọng bần:

- - Cô tưởng mày nói sẽ kh ông về đây nữa cơ mà..Em giờ ở đây nó đang sống tốt, gặp r ấ để nó học theo cái mất dạy à...?

Nam dù rất tức nhưng nó vẫn cố nhịn nói:

- - Cô để cháu gọi em ra đây một lúc chứ cháu không vào nhà..

Mụ Hường nhìn nó bằng ánh mắt khinh khỉnh, quay vào trong mụ gọi:

- - Hạnh ơi, ra đây mẹ xem nào.

Trong nhà bé Hạnh vâng dạ rồi chạy ra, lúc này Nam nhìn thấy trong phòng khách có cả cái Thư đang ngồi ăn gì đó, còn bé Hạnh đang xem tivi nghe thấy mụ Hường gọi nó chạy ra. Đến cổng nó nhìn thấy anh thì cười tít cả mắt, nó chạy lại ôm chân anh rồi gọi:

- - Anh Nam, anh Nam về rồi...Bố em..bố em..

Thấy con bé là Nam chẳng còn bức tức gì mụ Hường nữa. Lúc này mụ Hường quay lại khép cổng rồi nói:

- - Hạnh chốc nữa vào nhà thì gọi mẹ nhé..

Con bé cười trả lời:

- - Vâng ạ...

Nam mặt hơi tối lại, nó dắt em ra chỗ bà ngồi ban nãy, nó hỏi:

- - Em gọi bà đấy là mẹ à..?

Bé Hạnh hồn nhiên trả lời:

- - Dạ vâng, bố bảo em từ giờ phải gọi là mẹ..Vì mẹ chở đi học, mẹ mua đồ ăn cho..

Nghe con bé nói thẳng Nam giận đỏ cả mặt, nhưng nó sao trách em nó được. Con bé còn nhỏ có biết cái gì đâu, mà gọi như thế nó sống ở đây cũng đỡ khổ. Nam kéo tay áo em lên xem có vết bầm, vết tím nào không rồi nó hỏi:

- - Bà ấy có đánh em nữa không..?

Bé Hạnh lắc đầu:

- - Không anh ạ, mẹ sáng chở em đi học rồi mua đồ ăn cho em nữa. Mặt anh bị sao thế ạ..?

Nam gất:

- - Đó không phải.....

Nhưng rồi nó lại hạ giọng:

- - Anh không sao, anh bị ngã hôm lâu rồi ấy.

Nó không có quyên gì giận dữ ở đây cả. Hỏi thăm em, dặn dò em một lúc rồi nó lấy túi bánh kẹo treo ở xe đưa cho em rồi nói:

- - Bà ngoại gửi cho em này, cất đi ăn dần nhé. Anh giờ đi học cả ngày nên cuối tuần chủ nhật anh lại đến thăm em được không..?

Con bé thích thú nhận quà từ tay anh rồi hỏi:

- - Anh không ở đây nữa à..?

Nam nhìn em khẽ cười

- - Anh giờ bận học ở xa nên không ở đây được nữa, chỉ đến thăm em được thôi..

Bé Hạnh gật đầu:

- - Vậy chủ nhật anh nhớ về nhé...

Bà ngoại trong nhà nhìn ra hai anh em khẽ đưa tay lau nước mắt, thẳng anh nói dối để cho em yên tâm, con bé thì ngây ngô vẫn chưa hiểu được rằng anh nó bị đánh đến phải bỏ đi, mà nguyên nhân chính là do cái người con bé hiện nay đang gọi là mẹ. Bỗng nhiên từ phía bên nhà bố nó mẹ Hường mở cổng gọi to:

- - Hạnh ơi, về đây mẹ cho cái này..Về nhanh còn học không lát bố về lại mắng.

Bé Hạnh nhìn anh không muốn quay về, thấy vậy Nam đẩy đẩy em:

- - Thôi em về đi, tuần sau nghỉ học anh lại đến..

Con bé vừa đi vừa ngoái lại nhìn anh, Nam đứng đó nhìn em đi vào trong cho đến khi cổng đóng chặt lại Thấy nó cứ đứng đó bà mới gọi:

- - Nam ở đây ăn cơm với bà luôn nhé, bà nấu xong hết rồi đây.

Nam quay lại nhìn bà rồi nói:

- - Dạ, cháu phải về bà ạ, ở nhà bà ngoại cháu cũng đang chờ cơm. Cháu cảm ơn bà, cháu về đây ạ.

Chào bà xong Nam vội vã đạp xe về nhà bà ngoại, vừa đi nó vừa suy nghĩ có lẽ nó không ở đó nữa bé Hạnh lại được đối xử tốt bởi vì con bé còn nhỏ, có chăng ngày trước mẹ Hương đối xử tệ với nó là vì mẹ ghét nó mà thôi. Ban nãy thấy mẹ Hương gọi bé Hạnh về nhà cũng nhẹ nhàng tình cảm lắm. Trong đầu nó bỗng cảm thấy có chút tha thứ cho mẹ Hương. Ngày trước nó nghe các bác nói có lẽ mẹ Hương sợ bố nó đón nó về sau này nó sẽ chiếm nhà, chiếm cửa nên mẹ ấy sợ. Giờ nó đã ra ngoại chắc mẹ không làm ác với em gái nó đâu..

Thấy em gái vẫn khỏe mạnh không bị đánh, Hạnh còn khoe buổi sáng được mẹ Hương chở đi học rồi mua đồ ăn cho nó cũng yên tâm. Nhưng nó đâu biết đằng sau cánh cổng kia mặc dù em gái nó không bị ăn hiếp nhưng con bé chưa đủ lớn để hiểu được rằng mẹ Hương gọi nó về cho cái này là cái gì. Ban nãy Nam cũng thấy cái Thư con mẹ Hương đang ngửi ăn bát gì đó, cái Thư ăn không hết bỏ mớ ra bàn làm nũng mẹ. Ép con ăn mãi không được mẹ Hương mới ra cổng gọi Hạnh vào nhà.

Con bé hớn nhiên cầm túi bánh kẹo đi vào, mẹ Hương đợi nó ngửi xuống ghế rồi đẩy bát chè ăn thừa, ăn mớ của con gái lại rồi bảo Hạnh:

- - Chè ngon lắm ăn đi con...Chị Thư để phần cho con đó.

Từ sáng chưa được ăn gì, ban nãy cũng thèm nhưng Hạnh chỉ dám nhìn không dám đòi. Nay được mẹ Hường cho con bé cười tươi rồi lấy thìa ăn nốt chỗ chè mà mẹ con mẹ đang định đồ đi thì chợt nhớ đến Hạnh.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 19: Đẻ Con “Chung”

Nam về nhà kể lại cho bà nghe về cuộc sống của bé Hạnh ở nhà bố, bà ngoại nhìn nó trách:

- - Vậy sao cháu không xin phép chở em nó ra đây chơi với bà. Chủ nhật có phải đi học đâu, bà cũng nhớ nó lắm.

Nam nói:

- - Cháu cũng định như thế nhưng bố cháu không ở nhà mà nhìn bà kia cháu lại không nói được.

Bà ngoại tỏ vẻ tiếc nuối:

- - Ừ thế thôi vậy, cũng may nó không bị đánh là tốt rồi. Mà vợ hai của bố cháu cũng có con riêng phải không..?

Nam trả lời bà:

- - Vâng bà ạ, bà ấy cũng có một đứa con gái hơn Hạnh 2 tuổi.

Bà ngoại khẽ lắc đầu:

- - Thế thì cái Hạnh không cẩn thận mà cứ vùi vãnh nó đánh chết. Mà cưới nhau vậy có khi thằng bố mày kiêu gì cũng lại đẻ kiếm đứa con chung cho mà xem. Loại đàn bà như thế nó tính toán lắm, có thời gian cháu chăm vào đó xem em thế nào nhé. Bố mày là lại hữu dững vô mưu, loại tay chân không biết suy nghĩ. Rồi cứ đi suốt như thế con bé trong nhà không ai biết được đâu.

Nam thấy bà lo cho em như thế nó cũng thấy lo, nó bảo:

- - Hay ăn cơm xong cháu lại đạp xe vào đó xin phép đón em nó ra đây chơi bà nhỉ..?

Bà ngoại rất muốn nhưng lại sợ gì đó:

- - Ủ bà cũng muốn thấy nó, nhưng sợ sáng vào rồi chỉ đâu lại vào người ta lại chửi cho đấy..

Nam cười:

- - Không sao đâu bà, chửi thì cháu lại về..

Hai bà cháu ăn cơm mà không hề hay biết ở ngôi nhà kia bé Hạnh đang phải chịu những điều gì. Khi Nam về cũng là lúc hai mẹ con mẹ Hương chuẩn bị chở nhau về nhà trong vì trước đó bố Nam đã gọi điện nói đi công chuyện hai ngày mới về. Đây cho Hạnh ăn bát chè còn thừa xong mẹ Hương lấy quần áo, sách vở cho vào balo cho con gái rồi dắt tay cái Thư ra khỏi cổng mẹ ấy nói:

- - Ăn chè xong no chắc không cần ăn cơm đâu nhỉ, mẹ với Thư cũng ăn như vậy thôi. Giờ mẹ phải chở chị Thư về nhà ông bà chơi. Con ở nhà xem tivi rồi tối mẹ mang cơm về cho nhé. Nhớ ở trong nhà thôi, mẹ khóa cổng ngoài ai gọi cũng không thừa nghe chưa.

Bé Hạnh ngoan ngoãn gật đầu, mẹ Hương nhìn thấy gói kẹo mà bà ngoại gửi cho Hạnh mẹ nói:

- - Bánh kẹo ở đâu nhìn ngon thế, cho chị Thư một nửa nhé...?

Cái Hạnh rụt rè trả lời:

- - Dạ bánh anh Nam cho con ạ..

Không cần biết thế nào mẹ Hương lấy luôn gói kẹo đưa cho cái Thư cần xong hai mẹ con mẹ dẫn nhau ra ngoài. Bé Hạnh nhìn thấy mẹ lấy mất gói kẹo của anh cho thì nó rơm rớm nước mắt, nhưng nó không dám khóc vì nó sợ khóc sẽ bị đánh như lần trước. Nó nhìn theo cái Thư với vẻ

mặt buồn rười rượi. Hai mẹ con mẹ Hường đóng cổng khóa ngoài xong lên xe rồ ga đi mất để lại con bé một mình trong nhà không cơm cháo, không ai quan tâm.

Lúc mẹ Hường đi khỏi bé Hạnh mới mếu máo rồ òa lên khóc, chẳng ai dỗ, chẳng ai thương nó ng ồi một mình ở phòng khách khóc tu tu. Bỗng nhiên bên ngoài có giọng đàn ông gọi:

- - Cô Hường ời, cô có nhà không..?

Giọng một người đàn ông lớn tuổi, nó nghe thấy tiếng người lớn thì im bật không dám khóc nữa. Người gọi cửa gọi thêm lần nữa không thấy ai thừa lại khóa ngoài nên bỏ đi. Nó sợ run người, ban nãy nó định thừa nhưng nghe lời mẹ Hường dặn nên nó không dám trả lời. Giữa phòng khách một mình con bé ng ồi nước mắt, nước mũi giàn dụa...Bụng nó sôi lên vì đói, từ sáng đến trưa nó mới được ăn mấy thìa chè thừa của cái Thụ, giờ ở nhà không ai nấu cơm, nhìn túi bánh anh trai cho nó định bóc nhưng nghĩ sao nó lại ôm vào bụng không bóc nữa. Nó ng ồi đó xem tivi rồ òm gói bánh ngủ thiếp đi trên ghế sofa lúc nào không hay.

Cho đến khi nó giật mình nghe thấy tiếng chuông cửa, nhưng nó vẫn ng ồi im ở phòng khách không dám ra ngoài. Nam lần này đến đã mạnh dạn bấm chuông, nhưng thấy cổng khóa ngoài nó cũng định quay về vì nghĩ cả nhà đều đi vắng. May mắn làm sao có bác hàng xóm ngay sát nhà dắt xe ra định đi đâu, thấy Nam bác ấy hỏi:

- - Không có chìa khóa vào nhà hả cháu, nãy thấy mẹ cháu chở đứa con gái lớn đi đâu rồ ò. Chắc con bé theo đi không được nên ở nhà bác còn nghe tiếng khóc.

Nam hỏi bác hàng xóm:

- - Cô ấy đi lâu chưa hả bác..?

Bác hàng xóm trả lời:

- - Bác thấy đi cũng phải được gần tiếng rồ ò..

Nam cảm ơn bác, đợi bác hàng xóm đi khỏi nó gọi to:

- - Hạnh ơi, anh Nam đây...Em có nhà không...?

Bé Hạnh trong nhà nghe thấy giọng anh thì chạy ra luôn, nó mở cái ô vuông nhỏ để thò tay vào trong mở chốt cài nhòem ra cười hớn hở:

- - Anh Nam lại về chơi với em à..?

Nam nhìn mắt con bé đỏ hoe, biết là em ở nhà một mình khóc, nó dỗ:

- - Ừ anh đến đón em về nhà bà ngoại chơi, bà bảo anh vào xin phép cho em ra đây chơi với bà đây.

Bé Hạnh mặt buồn xo:

- - Nhưng nhà không có ai anh ạ. Bố đi không về..Mẹ đi đến tối cơ. Cổng khóa rồi..

Nam nhìn cổng khóa thì hỏi em:

- - Em có chìa khóa không..?

Con bé lắc đầu, như nhớ ra đi đâu gì thằng Nam cúi xuống tìm tìm một lát rồi nó giờ chìa khóa lên trước mặt em gái:

- - Ha ha anh có khóa rồi, anh mở cổng rồi anh chở em đi nhé.

Bé Hạnh nhìn thấy chìa khóa mắt sáng long lanh, con bé gật đầu lia lịa. Cổng mở ra con bé chạy ra ôm chân anh. Nam khóa cổng lại rồi trả chìa khóa về vị trí cũ, cũng may trước ở đây nó vẫn nhớ mỗi khi ra ngoài bố nó hay mục Hường đâu để chìa khóa ở cái rãnh nhỏ bên dưới cổng nhà. May mắn sao thói quen đó bọn họ vẫn chưa bỏ.

Hai anh em chở nhau về nhà bà ngoại, bé Hạnh thấy bà thì tíu tít chạy lại ôm lấy bà. Đúng là chỉ có về nhà bà thì hai anh em nó mới có được những giây phút thoải mái hẳn nhiên như thế. Bà ngoại hỏi han Hạnh đủ đi đâu, nhưng một mực dặn cháu không được vời vĩnh như ở với anh, không

được cãi lại, phải ngoan...vì bà sợ có một mình con bé ở đó sẽ bị mẹ kế hành hạ. 5h chiều ba bà cháu ăn cơm xong Nam vội vàng nhớ ra chuyện chở bé Hạnh về đây mà chưa xin phép ai. Nó cũng không dám nói với bà ngoại, nó nói:

- - Thôi Hạnh để anh chở về mai còn đi học. Cháu chở em về bà nhé...!!

Bé Hạnh thì không muốn về, bà ngoại thấy mới 5h hãy sớm cũng không muốn cháu về sớm. Nhưng Nam dắt tay em ra xe rồi đi:

- - Ngoan hôm nay về rồi bao giờ nghỉ anh lại đón đi. Về sớm còn ngủ mai đi học rồi.

Bà ngoại thấy thế cũng đành để cháu về, Nam chở em về vội vội vàng vàng, nó sợ chở em về nhà sẽ gặp ngay mẹ Hường. Nếu để mẹ ấy biết Nam lén chở em đi thế này mẹ sẽ chửi mắng con bé, vì giờ Nam đâu còn ở đó nữa. Nó đạp nhanh nhất có thể, Đến nhà bố mẹ hôm đó nó chẳng ướt đầm cả áo, may quá cửa nhà vẫn khóa, mẹ Hường vẫn chưa về. Nó lấy chìa khóa mở cổng rồi cho bé Hạnh vào nhà. Con bé thấy anh chuẩn bị đi thì òa khóc, buổi tối lại không ai ở nhà. Để một mình em ở lại Nam cũng không yên tâm, suy nghĩ hồi lâu nó quyết định ở lại chơi với em. Nhưng nó không vào nhà vì sợ rằng khi mẹ Hường trở về nhìn thấy nó ở trong nhà mẹ sẽ nghi ngờ nó.

Cái cảnh tượng cổng thì khóa, con em nhìn qua cái ô vuông nhỏ lấp ló nhòm ra ngoài nói chuyện với anh. Thằng anh thì khom người cúi xuống nhìn em gái khiến hàng xóm ai đi qua cũng lắc đầu. Nhưng hai anh em không để ý, chúng vẫn cười đùa với nhau khúc khích. Nam dẫn em gái:

- - Nếu bà ấy về có hỏi thì không được nói anh chở ra bà ngoại chơi đâu nhé. Chỉ nói là anh vào đây thăm em thôi. Nói ra lần sau không đi được nữa đâu.

Bé Hạnh làm mặt nghiêm trọng nhìn anh gật đầu, con bé mỗi khi thấy anh trai dẫn đi đâu gì là nó đều làm vẻ mặt như vậy ra đi đâu đã rõ. Phải 6h hơn mới thấy mẹ Hường đi về, Nam thấy mẹ thì vội quay mặt đi né tránh

nhưng đứng trước cổng thì còn tránh đi đâu, về với mẹ là cả cái Thư con mẹ. Thấy Nam cái Thư hốt mẹ:

- - Mẹ ơi, anh cái Hạnh này..

Nam quay lại khẽ chào:

- - Cháu chào cô ...

Mẹ Hương hốt hoảng:

- - Sao mày lại ở đây, không phải sáng nay đã đến rồi sao. Lại còn đứng ngoài rình rập, hay là định ăn trộm ăn cắp gì ở đây hả...?

Nam bối rối:

- - Không, không...Cháu đến định xin phép bố chở em ra bà ngoại nhưng nhà khóa cổng mà em cháu lại ở nhà một mình nên cháu đứng ngoài chơi với nó cho nó đỡ sợ..

Mẹ Hương ồm lên:

- - Có gì mà sợ, đi một tí rồi về chứ có phải không về đâu mà sợ. Anh em mày toàn lảm trò...Lần sau không có ai thì cũng đừng đứng trước cổng nhà người ta thế này, mất cái gì thì sao..?

Nam đứng trước mặt em gái không dám nói gì thêm, nó hiểu nếu nó càng cự cãi thì người bị trút giận lên đầu sẽ là bé Hạnh. Nó im lặng lấy xe đạp rồi đạp đi về, đằng sau mẹ Hương đang mở cổng xong mẹ quát bé Hạnh:

- - Mẹ đã bảo ai gọi cũng không được ra cơ mà. Biết đâu nó bắt cóc đi thì làm sao, về rồi bố mày lại ồm ỉ lên. Khổ thân tôi chưa, giờ muốn đi đâu cũng không dám đi. Lúc nào cũng alo alo ở nhà nhớ chăm sóc con, không chăm sóc mà được như thế này à...Thế nhưng sau này chẳng biết có nhờ được gì không...Đi vào nhà còn đứng đấy ngó nghiêng cái gì nữa...

Nam đứng đó tay nó nắm chặt lại, nó nghiêng răng kèn kẹt vì ban nãy nó nhìn thấy gói kẹo cái Thư đang ăn giống với gói kẹo mà sáng nay nó mang vào cho em gái. Nhưng nó không thể nào mang em đi lúc này được, nó nuốt nổi uất hận rồi đạp xe về nhà. Nam vừa đi khỏi thì bố nó về, trong nhà mẹ Hương vẫn đang lau bầu chuyện thằng Nam đến nhà cả ngày hôm nay. Vừa nghe tiếng oto dừng trước cửa mẹ đoán ngay đó là tiếng xe của ông Tuấn.

Thay đổi khuôn mặt mẹ lấy khăn ướt lau mặt mũi tay chân cho bé Hạnh rồi vuốt vuốt lại mái tóc đang rối của con bé rồi chạy ra mở cổng:

- - Sao anh bảo hai ngày nữa mới về cơ mà...?

Ông Tuấn trả lời:

- - Đúng ra là thế nhưng ở nhà con nhỏ nên giao lại cho các chú ấy làm nốt. Có vấn đề gì các chú ấy sẽ điện...

Mẹ Hương ông ọ:

- - Con cái ở nhà đã có em lo, anh sao phải khổ sở thế. Đi đi về về thế này vất vả lắm...Hai đứa ăn cơm xong đang ngồi xem tivi kia kìa.

Như nhớ ra vừa nói hơi đi đầu gì mẹ vội đóng cổng rồi đi vào trong, bố Nam đi ngay sau thấy Hạnh với Thư đang ngồi ở ghế liền hỏi:

- - Hai con ăn cơm chưa, ra bố xem nào..

Cả hai đứa đều đồng thanh nói ăn rồi, thấy bé Hạnh cũng nói ăn rồi mẹ Hương khẽ thở phào nhẹ nhõm, vì mẹ biết mẹ mới về đã kịp nấu nướng gì cho con bé ăn đâu. Hai mẹ con mẹ đã ăn no ở nhà trong rồi, định rằng lát về mẹ sẽ cho bé Hạnh ăn mỳ hay cơm nguội còn gì thì hâm lại cho nó ăn. Nay thấy con bé cũng nói ăn rồi mẹ nghĩ chắc nó sợ mình nên không dám nói là chưa ăn. Bởi vậy mẹ cũng không hỏi han gì nữa, có lẽ thấy tội lỗi hoặc muốn giả tạo trước mặt bố Nam nên mẹ đi pha hai cốc sữa, rồi lấy trong cặp cái Thư ra hộp bánh gato bỏ ra đĩa cho mỗi đứa một miếng, giọng ngọt xớt:

- - Hai đứa uống sữa đi rồi lát đi ngủ sớm mai mẹ chở đi học nhé. Nhất các cô rồi, toàn công chúa ăn xong có người phục vụ tận tình thế này.

Bé Hạnh thích đồ ngọt nên ăn luôn, không quên cảm ơn bà mẹ kế “tốt bụng”. Cái Thư thấy mẹ lấy bánh của mình chia cho Hạnh thì mặt nhăn chỉ trỏ, mẹ Hường ghé tai nó nói:

- - Thôi, mai mẹ mua cho cái khác to hơn...

Ông Tuấn thay quần áo xong đi ra nhìn cảnh đó thì vui mừng lắm, ngẩng nhìn bé Hạnh ông hỏi con gái:

- - Con gái có nhớ bố không...?

Con bé vừa ăn vừa gật đầu, ông Tuấn xoa đầu con rồi nói:

- - Đây ở với mẹ Hường được ăn ngon thế này còn gì...Phải nghe lời mẹ nhé con..

Nói xong lão nhìn mẹ Hường ra đi đầu ưng ý lắm, mẹ Hường được thế càng tỏ ra quan tâm chăm sóc các con hơn. Đêm hôm đó nằm với nhau mẹ nói:

- - Sáng nay thằng Nam đến đây thăm em gái nó anh ạ..?

Ông Tuấn thở dài:

- - Ừ thì con nó đến để gặp em là chuyện bình thường, em cứ để hai anh em nó gặp nhau. Anh làm bố nhưng có lỗi với nó nhiều lắm.

Thấy chồng vẫn còn nặng tình với con vợ trước mẹ liền thêu dệt:

- - Nó đến đây nhưng láo lắm anh ạ, em mở cửa cho nó vào nhà mà nó xưng tôi gọi bà xong nói không thêm vào, chỉ đến gặp em nó thôi...Anh bảo thế có mất dạy không chứ.

Ông Tuấn im lặng, có lẽ ông tin những điều vợ nói là đúng bởi trước đây Nam cũng đã từng xưng hô như thế, Đột nhiên mẹ Hường hỏi chồng:

- - Hay giờ em để cho anh một đứa nữa nhé, nếu mà là con trai thì càng tốt, mà con gái thì cũng là có đứa con chung của hai vợ chồng

Đây không phải là lần đầu tiên mẹ Hương đề cập đến chuyện này, nhưng có lẽ ông Tuấn vẫn đang do dự đi đâu gì. Khẽ quay người sang một bên ông nói:

- - Chuyện đó từ từ đã, các con nó vẫn còn nhỏ...Để tính sau nhé....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 20: GÁO NƯỚC HÁT ĐI

Sau hai tuần Nam được bác Dung chở vào viện cắt chỉ, vết thương tuy đã lành nhưng vết sẹo thì vẫn còn đó. Nhìn thẳng nhóc 16 tuổi đang ở độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời trên mặt có một vết sẹo dài cả bác sỹ lẫn người thân đều cảm thấy xót xa thay cho nó. Dần dần mọi chuyện cũng qua đi, bạn bè trong lớp cũng không ai bàn tán về lý do vì sao trên mặt Nam lại có sẹo. Ngày đi học, rảnh rỗi nó ở nhà phụ việc cho bà ngoại, hai bà cháu nương tựa vào nhau tuy không khá giả nhưng từ ngày Nam về ở với bà các bác cũng yên tâm hơn nhiều. Ngày ngày có nó ở bên bà ngoại cũng đỡ buồn, có một điều không ai biết đó là sau mỗi buổi chiều nó đều đạp xe đến trường tiểu học đợi em gái. Hôm gặp hôm không, hôm nào nó về sớm hoặc chiều không phải đi học là nó đạp xe đến hỏi bác bảo vệ, nếu bác bảo nói có người đón rồi thì nó về, không thì hai anh em nó lại đứng đó chơi với nhau 10-15' đến khi mẹ Hương đến đón con bé nó sẽ tránh mặt đi.

Nhiều lần như vậy bác bảo vệ mới được nghe về hoàn cảnh của hai anh em, người ngoài như bác bảo vệ nghe xong ai cũng mũi lòng thương xót. Nhưng nhìn cảnh hai anh em tíu tít cười đùa mỗi khi gặp nhau họ lại thấy ấm lòng. Hai anh em đã sống xa nhau như vậy được một tháng, trong một tháng đó chỉ có hai ngày chủ nhật nó đến nhà thăm em thì được gặp mặt, đó là lần đầu tiên nó lên chở em về ngoại, và tuần thứ hai thì mẹ Hương vẫn cho nó gặp em ở ngoại cổng được tầm 30'. Những lần sau nó đến thì nhà đầu đóng cửa, khóa ngoài gọi không ai trả lời. Sau đó nó gặp em ở trường thì được bé Hạnh nói là chủ nhật bố mà ở nhà thì hay chở cả nhà đi công viên, đi chơi đâu đó đến tối mới về. Nó xoa đầu em lấy làm mãn nguyện.

Cả tuần nay nó bận học thêm ở trường nên không có thời gian tan học lại ra trường gặp em, hôm nay là thứ 6, buổi chiều cả lớp về sớm. 3h chiều tan học nó vội vàng lấy xe rồi định bụng đi đến trường tiểu học đợi

em. Đang định đi thì nó lại bắt gặp Trang đang đợi ở cổng trường, sau lần trước chõ nhau đi học thì lần này nó mở lời hỏi trước:

- - Hôm nay lại không đi xe à..?

Trang nhìn nó cười:

- - Sao biết, hì hì không phải không đi mà lại hỏng rưỡi..

Vừa nói Trang vừa chỉ tay sang bên kia đường nơi có quán sửa xe, Trang nói:

- - Lại cho tớ về nhờ với nhé, để tớ đèo cho cũng được.

Nam vội nói:

- - Nhưng tớ không về nhà ngay đâu, tớ còn đi đón em nữa.....

Tưởng nói vậy cái Trang sẽ thôi không đi nhờ nữa ai dè:

- - Thì tớ đi cùng, chẳng nào giờ tớ cũng không nhờ được ai về. Cả lớp có mỗi cậu cùng đường..Đi mà..Chẳng lẽ cậu định cho bạn cùng lớp đi bộ từ đây về nhà à..?

Nhìn cái bộ mặt đang cố tỏ ra đáng thương của Trang thằng Nam không còn cách nào ngoài đồng ý. Hai đứa lên xe chõ nhau đi về, vừa đi Trang vừa hỏi:

- - Tớ tưởng cậu ở với bà ngoại một mình mà, sao hôm nay lại đón em..

Nam ngập ngừng nói:

- - Cũng không phải đón, tại em tớ 5h hơn có người đón về Hai anh em giờ không ở với nhau nên hôm nào về sớm tớ đâu đi ra trường nếu em chưa về thì gặp em một chút.

Trang gật gù:

- - Bảo sao hôm nào cậu cũng đạp như ma đuổi, mấy lần tớ gọi chờ về cùng mà không thấy nói gì. Tưởng khinh người không muốn đi cùng cơ.. hi hi.

Nam không nói gì, đến trường tiểu học vẫn còn sớm. Nam đứng ở ngoài cổng thấy bác bảo vệ liền chào, nhìn thấy Nam bác bảo vệ hỏi:

- - O', sao cháu lại đến đây...?

Nam ngạc nhiên trả lời:

- - Dạ cháu đến đợi em, giờ vẫn sớm bác nhỉ..?

Bác bảo vệ lắc đầu:

- - Em cháu không học ở đây nữa rồi, mấy hôm trước bác thấy bố mẹ nó đi oto đến đây bác có hỏi thì biết được là đến làm thủ tục chuyển trường cho nó. Gần đây không thấy cháu đến nên bác tưởng cháu cũng biết.

Nam thần thờ cảm ơn bác bảo vệ, nó chào bác quay xe đi bu ãn bã mà quên gọi Trang. Đến lúc Trang chạy lại kéo xe nó thì nó mới nhớ ra, nó bảo Trang:

- - Thôi lên xe tớ chờ về..

Giọng nói cùng gương mặt bu ãn bã của nó khiến cái Trang cũng bu ãn theo, cả đoạn đường về nhà không ai nói với nhau câu nào. Lúc xuống xe cái Trang khẽ nói:

- - Sáng mai cho tớ đi cùng đến trường được không..?

Nam trả lời ừ một cái rồi đạp xe đi, chở Trang về xong nó không về nhà mà tiếp tục đạp xe vào nhà bố nó. Đến nơi nó thấy mẹ Hường đang vẩy vẩy nước ra trước cổng cho đỡ bụi. Nó dừng xe lại hỏi:

- - Cô ơi, em cháu bây giờ học ở đâu ạ..?

Mụ Hường đang loay hoay nghe thê giât mình, không biết mụ vô tình hay cố ý mà mụ hất luôn cả gáo nước vào người Nam. Đứng lên nhìn mụ nói:

- - Đi đứng không chú ý gì cả, người ta đang làm thì lại đứng chắn ngang...Nam đấy à, vừa hỏi gì đấy nhỉ..?

Nam hỏi lại:

- - Dạ cháu hỏi em cháu giờ học ở đâu ạ ...?

Mụ Hường ngừng tay đứng chống nạnh nói:

- - Giờ nó chuyển trường học ở gần đây rồi, học với em Thư. Mất bao nhiêu tiền mới xin chuyển được đấy...Không ai hơi đâu ngày nào cũng lộn đi lộn lại đón được. Mà này, bố mày bảo mày đến đây tìm em nó ít thôi. Để nó còn học, nó ở nhà lúc nào cũng ngoan ngoãn, nhưng cứ thấy mày là nó lại đòi theo. Giờ mày không liên quan gì ở đây nữa thì cũng không cần đến đây đâu. Em nó giờ học trường tốt gần nhà, ai cũng chăm lo cho nó rồi mày đừng làm phiền em nó nữa. Bố mày cũng bảo vậy đấy, chứ cô đây không có ý gì. Lo cho em thì phải để cho em nó chú tâm vào học hành. Thế nhé.

Nói xong mụ Hường xách xô nước đi vào nhà đóng cổng lại, không thấy oto ở nhà có nghĩa là bố nó không có nhà. Lời mụ Hường nói không biết thật hay giả nhưng cũng khiến nó suy nghĩ rất nhiều. Nó không ngờ bố nó lại ghét nó như vậy, trường cái Thư học gần nhà bố nó. Thực tế thì ngày trước bố nó cũng đã có ý định xin cho bé Hạnh về đây học để nó đỡ phải đưa đón. Nhưng nếu bố nó sợ nó đến đây làm phiền em gái thì thật sự nó thấy ác quá. Nó đứng ngoài đường nhìn nhìn một lúc rồi lại đạp xe về với bộ dạng áo quần chỗ ướt chỗ khô.

Gáo nước tạt trúng nó cứ như một lời xua đuổi, một sự ruồng rẫy từ ngôi nhà coi như nó như một căn bệnh. Vừa tủi, vừa xấu hổ nó về nhà trong bộ dạng thất thểu, bà ngoại thấy hôm nay nó về muộn liền hỏi:

- - Đi đâu mà ướt hết thế kia, hôm nay ở lại lao động hả cháu. Thay quần áo tắm đi rồi ăn cơm, bác Dung chỉ cần mang sang cho con cá to lắm. Nhà không có tủ lạnh nên bà chỉ lấy một nửa kho hai bà cháu ăn, còn đâu trả lại...

Nam ngẩng xuống kể với bà chuyện bé Hạnh chuyển trường, bà ngoại nhìn cháu khẽ nói:

- - Vậy cũng tốt cháu ạ, em nó được đi học ở trường tốt lại gần nhà cũng hơn chứ. Ít ra như vậy bố nó còn quan tâm đến nó, bà lại cứ sợ nó hắt hủi. Em nó giờ còn bé, để nó lớn lên một chút nó sẽ hiểu. Cháu giờ cũng nên tập trung vào học đi, mà cứ đập đi đập về liên tục như thế bà cũng không yên tâm đâu. Thôi đi tắm đi, nước gì bắn vào người mà hôi thế...

Nam không dám nói là bị mẹ Hường tạt nước vào người, nó lấy quần áo đi tắm rồi dọn cơm ăn với bà ngoại. Bà ngoại nói đúng, nếu bây giờ nó đã bị ghét mà cứ đến đó gặp em rồi bọn họ sẽ ghét cả bé Hạnh. Mấy lần trước gặp bé Hạnh còn đòi theo nó lúc nó về, nhưng lần sau khi gặp con bé ở trường nó khoe bố chở đi công viên, đi chơi cuối tuần nhìn con bé vui lắm, lâu rồi Nam mới thấy em gái cười vui vẻ như vậy. Không chừng những điều mẹ Hường nói nó lúc ban chiều lại đúng. Quả thật chính nó đang làm phiền, làm ảnh hưởng đến cuộc sống tốt đẹp của bé Hạnh bây giờ.

Nó khẽ cười nhạt một cái rồi đứng lên dọn dẹp bát đĩa, bà ngoại nhìn nó thở dài. Có lẽ bà ngoại nhìn thấy trong nó sự hờn ghen, ầm ứ. Mười mấy năm nay nó chưa được biết đi chơi công viên là gì, mười mấy năm nay nó chưa được bố đưa đi chơi lần nào. Hồi ở với mẹ mẹ nó bận bịu đi làm suốt ngày không kể nắng mưa miễn sao có tiền lo cho nó ăn học bằng anh bằng em. Vật chất có thể có, có thể không nhưng sự thiếu thốn tình cảm thì dù ông bà có thương cháu như nào cũng vẫn không bằng được với tình cảm bố mẹ dành cho nó. Nuôi nó từ tấm bé, nó nghĩ gì bà ngoại nhìn thoáng qua là hiểu.

Chẳng vậy mà bà luôn dặn các bác khi sang chơi đừng ai nhắc chuyện gì về bố nó với con mẹ kế, vì sợ nó sẽ tủi thân. Nhưng nó mạnh mẽ lắm, nó

biết hết nhưng không bao giờ nó thể hiện sự yếu đuối ra ngoài. Nhiều lúc bà ngoại nhìn nó lại có chút lo lắng sợ hãi bởi nó vẫn còn nhỏ tuổi nhưng lại phải chịu đựng quá nhiều. Bà ngoại sợ rằng rồi đây nếu bà đi theo ông ngoại thì ai sẽ là người dẫn lối cho nó. Ngày ông mất bà rồi các cháu theo bố về nhà trong nhiều đêm bà cũng chỉ muốn được chết theo ông ngay lập tức, nhưng rồi từ ngày thằng Nam về đây, mỗi lần nhìn vết sẹo trên khuôn mặt cháu, bà lại muốn sống lâu hơn nữa. Bà hay nói đùa với các bác:

“ Tao giờ chỉ mong sao tao sống được đến khi thằng Nam cưới được vợ, lúc đó tao mới yên tâm nhắm mắt. “

Các bác nhìn Nam cười rồi nói:

“ Bà còn phải sống để bế cháu cho nó nữa chứ, cưới thì ăn thua gì.”

Nói đến đây mọi người lại hỏi Nam:

“ Thế đã có người yêu chưa, sao hôm nọ bác thấy chở con nhà Mai - Bình thì phải. Con bé đó xinh lắm, mà ông nó cũng tên là Nam đấy. Lấy về có khi cháu mình phải đổi tên không thì cũng làm sao được.”

Cả nhà cười ầm lên trên nó, bà ngoại nghe thế mắt sáng quắc gặng hỏi:

“ Thật thế hả, hay hôm nào chở bạn về đây ăn cơm với bà.”

Thằng Nam khi đó mặt đỏ tía tai một mực chối:

- - Bạn học cùng lớp với cháu, mấy lần hỏng xe nên đi nhờ thôi. Yêu đương nổi gì...

Tuy nó nói vậy nhưng chẳng ai quan tâm, các bác các cậu được dịp hòa vào. Nào là nhà con bé đó cũng ở ngay đây, bố mẹ buôn bán cũng khá giả, lấy được nó thì sướng. Mọi người trên cho đến khi thằng Nam phát cáu mới chịu thôi. Chỉ khổ thân bà ngoại nghe gì cũng tưởng thật, bao giờ bà ngoại cũng nói:

“ Tuổi này yêu đã là gì, ngày xưa bằng tuổi chúng mày ông bà đã cưới nhau rồi. 16-17 tuổi xưa nhiều người có con rồi đấy.”

Cả nhà lại cười, thằng Nam gân cổ lên:

- - Đấy là tảo hôn đấy bà ơi....

Bà ngoại gắt:

- - Tảo hay không bà không biết, đấy mày phải cưới được vợ, bà nhìn thấy xong mới ra đi được.

Nam lém lỉnh:

- - Thế cháu không cưới nữa cho bà sống mãi luôn..

Bà ngoại chửi nó:

- - Sư bố mày, bà sống để nhìn mày lấy vợ, để con chứ mày không lấy thì bà sống làm cái gì.

Mỗi lần như thế cả nhà lại cười ầm lên, đùa nhưng không hẳn là đùa, bà ngoại lúc nào cũng lo cho tương lai của nó sau này. Giá mà đánh đổi bất cứ thứ gì để nó được hạnh phúc thì bà cũng sẽ làm.

8h tối Nam đang chuẩn bị sách vở để sáng mai đi học thì bên ngoài có giọng nói quen quen gọi công:

- - Nam ơi, đây có phải nhà Nam không...?

Tiếng chó hàng xóm sủa inh ỏi, Nam chạy ra nhìn thì ra đó là chú Đại. Nó nhận ra giọng chú Đại vội chạy ra mở cổng. Chú Đại nhìn nó cười:

- - Ở đây tối thế, chú đi gọi nhầm mấy nhà rồi đấy. Đến đây mới nhớ bố cháu bảo nhà bà ngoại có cái cây me to trước cổng mới nhớ. Bà ngủ chưa..?

Nam mở cổng mời chú Đại vào nhà rồi nói:

- - Cháu chào chú, bà cháu vẫn thức. Chú vào nhà đi...

Chú Đại đi vào trong nhìn qua một lượt rồi nói:

- - Không khí ở đây thoáng đãng thật đấy, ở đây với trong nhà bố cháu cách nhau có mấy km mà khác nhau thật.

Bước vào nhà, bà ngoại định hỏi Nam đây là ai thì Nam vội nói ;

- - Bà ơi, đây là chú Đại...

Chú Đại nói:

- - Dạ con chào bácì, con là anh em kết nghĩa với anh Tuấn. Bác cứ coi con như người trong nhà...Hôm nay con ra đây trước là thăm bác sau thăm cháu Nam ạ.

Bà ngoại dụi dụi mắt nhìn chú Đại, có lẽ vẻ ngoài của chú Đại khiến bà ngoại hơi kì êng dè, bà ngoại nói:

- - Anh là anh Đại đấy hử, tôi cũng nghe bác nó kể về anh một lần trước..Anh ng ửi đi, nhà không có bàn ghế anh ng ửi tạm trên giường cháu nó vậy.

Chú Đại vâng dạ rồi ng ửi xuống tiếp tục câu chuyện.....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 21: Con Anh - Con Tôi- Nhưng Không Có...

Bà ngoại nhìn chú Đại đầu thì trọc, tay thì xăm kín, bà ngoại hỏi:

- Anh làm nghề gì vậy nhỉ, tôi mới nghe tên thôi chứ cũng không biết.

Chú Đại nhìn bà ngoại cười:

- Dạ con cũng làm ăn buôn bán bình thường thôi bà ạ. Trước bố mẹ con trên Hà Nội chạy xe khách, từ nhỏ con đã theo bố mẹ đi khắp nơi nên sau này con buôn bán luôn bà ạ.

Bà ngoại gật gù, chú Đại nói tiếp:

- Lẽ ra là con định xuống từ sáng nhưng lại bận chút công chuyện nên bây giờ mới xuống được. Lần trước vào nhà trong kia con cũng nói rõ với chị Dung rồi, là mỗi tháng anh Tuấn phải lo chu cấp cho cháu Nam tiền ăn, tiền học cho cháu. Kể cả anh ấy không làm thì con sẽ có trách nhiệm về điều đó. Nay cháu Nam về ở với bà cũng đã được một tháng, con có chút quà biếu bà để bà lo cho cháu.

Nói xong chú Đại đứng dậy xách túi quà bên trong có bánh kẹo với một cái phong bì đặt gần chỗ bà ngoại. Bà ngoại thấy vậy liền nói:

- Tôi cũng nghe bác nói với cháu nó cũng kể về anh, tôi biết anh là người tốt. Nhưng chuyện này lẽ ra là bố nó phải đến đây chứ sao lại nhờ anh. Từ hôm cháu nó về đây ở bố nó cũng có thấy ra đây hỏi thăm nó được câu nào đâu.

Chú Đại vội giải thích:

- - Dạ thưa bác, anh con đợt này cũng đi làm suốt không có nhà. Hôm nay anh ấy vẫn ở trên Thái Nguyên. Con cũng nói anh ấy nhiều rồi có gì bác thông cảm. Chuyện không ai mong muốn, cũng một phần là do chị Hường tác động...Chứ bản chất anh Tuấn cũng thương con lắm.

Bà ngoại lật đật đứng dậy cầm túi quà đưa lại cho chú Đại:

- - Anh đến thăm bà cháu tôi như vậy là quý hóa lắm rồi. Còn quà này tôi không nhận được, hai bà cháu ở với nhau tôi vẫn lo cho cháu nó ăn học được như con nhà người ta bao năm nay. Giờ bố nó không nhận nó thì tôi cũng chẳng mặt mũi nào mà nhận quà của anh ấy cả. Anh cầm về đi, rảnh thì ra thăm cháu rồi ở lại ăn với bà cháu tôi bữa cơm là quý lắm rồi.

Chú Đại nắm tay bà ngoại nói:

- - Bà cứ ngồi xuống nghe con giải thích đã, có lẽ bà chưa biết, chuyện anh Tuấn đón hai cháu về cũng là do con với bố mẹ con trên kia tác động, dạ thôi giờ trước khi nói chuyện bà cho phép con thắp cho ông với mẹ cháu Nam một nén hương rồi con sẽ nói hết với bà.

Chú Đại đứng dậy đi lại chỗ bàn thờ thắp nhang, chắp tay cầu khẩn xong quay lại giường ngồi nói tiếp ;

- - Trước đây lúc quen anh Tuấn anh ấy còn chẳng có cái xe máy đẹp mà đi bà ạ. Thì lúc đó nhà con trên kia cũng hỏi chuyện gia đình thì được biết trước đây anh ấy đã có vợ và hai cháu. Kinh tế lúc đó không có, bản thân anh ấy còn không lo được cho bản thân mình. Sau này anh em con làm ăn chung với nhau, bố mẹ con lại nhận anh ấy làm con nuôi nên mới bắt đầu có. Khi có một ít anh ấy quen với chị Hường, hai người hùn vốn cho vay lãi rồi dần dần anh ấy tích tiền, con cũng thêm vào cho anh ấy mua cái nhà bây giờ. Lúc ban đầu con cũng chỉ nghĩ hai người họ chung vốn làm ăn, cặp kè với vẫn thôi. Với con cũng bận nên không về đó thường xuyên.

Nam rót nước mời chú Đại, nhấp ngụm nước chú Đại nói tiếp:

- - Mấy tháng sau anh ấy mua xe oto, con thấy lạ vì anh ấy sao đủ tiền mua. Hỏi ra thì mới biết là chị Hường kia chung thêm tiền vào mua. Sau đó

thì chị ấy với đưa con gái dọn vào nhà ở luôn, vì thi thoảng con cũng về đó nên phòng con lúc nào cũng có, tiếp xúc nhiều con thấy chị Hương đấy là người sống hai mặt, nhưng anh con lại ưa nịnh với có chút ham lợi. Con cũng khuyên nên dứt ra nhưng anh ấy không nghe, chính vì biết con không đồng ý nên chị ấy cũng tỏ thái độ với con nhưng vì nhà đó cũng có một phần tiền của con nên không dám ý kiến.

Bà ngoại hỏi:

- - Thế sao anh lại nói đón hai đứa về anh cũng có một phần trách nhiệm là sao..?

Chú Đại trả lời:

- - Dạ, thấy anh ấy chăm lo cho hai mẹ con chị Hương, mấy lần lên trên Hà Nội con với bố mẹ trên đó nói ngày xưa anh làm khổ mẹ con chị cả nhiều rồi, con cái bao năm không lo được đi đâu gì, lúc chưa có còn có thể nói. Bây giờ có nhà cao cửa rộng nên tính chuyện đón các cháu về nuôi. Con mình mình nuôi không hơn đi nuôi con người ta sao...? Vậy đấy bà ạ, sau đó anh ấy đón hai đứa về để rồi bây giờ các cháu nó mỗi đứa một nơi. Con cũng có lỗi, lúc đó con cũng cương quyết nói nếu anh không nuôi được thì để em giúp các cháu. Con là người nói là làm, kể cả nếu bây giờ không ai nhận cháu Nam con vẫn có thể nuôi cháu.

Bà ngoại vừa nghe vừa sụt sùi nước mắt, chú Đại nói:

- - Vậy nên con mong bà hiểu cho tấm lòng của con, con biết bà không cần gì cũng vẫn nuôi cháu ăn học được nhưng ngày trước con không biết thì bỏ qua, giờ con biết rồi thì sao có thể làm ngơ. Cũng không có nhiều đâu bà ạ, bà cần lấy không thì bà giữ lại cho cháu sau còn lo nhiều việc. Con cũng nói hết tâm tư mình ra rồi, anh con sai thì con là em con phải sửa giúp anh. Bà cũng nên nghĩ cho cháu Nam sau này còn nhìn lại được mặt bố bà ạ. Những lời con nói là thật lòng, con cũng quý các cháu nên con mới phải cố gắng. Mong bà nhận cho con bà ạ..

Bà ngoại gạt đầu, bà nói:

- - Cảm ơn anh, không hiểu anh Tuấn anh ấy tu bao nhiêu kiếp lại quen được gia đình anh. Nói không phải nói xấu đâu nhưng tính thẳng Tuấn vũ phu lắm, con tôi ở với nó cứ say rượu là nó hành hạ, đánh đập. Thế mà giờ về ở với con vợ hai lại nghe lời nó đánh con.

Chú Đại xoa đầu Nam rồi nói:

- - Vậy nên hôm đám cưới con cũng không về, mình phản đối cưới thì về làm gì. Tối đó con định về đón hai cháu lên Hà Nội gặp bố mẹ con trên đây, biết tin con cũng điên lắm. Nhưng nghĩ lại anh mình là người đánh con, nên phải nhận. Dẫu sao thì giờ cũng cưới rồi, anh em con không bỏ được nhau nên vẫn phải chấp nhận bà ạ. Nhưng từ dạo đó anh Tuấn cũng ít về nhà, kiểu suy nghĩ nhiều đâm chán nản bà ạ.

Bà ngoại nghe vậy vội hỏi:

- - Thế còn con bé Hạnh, nó ở với mẹ kế vậy lỡ có chuyện gì....??

Chú Đại nói:

- - Bà yên tâm, con cũng nói với chị Hường rồi, anh Tuấn đi nhưng lúc nào cũng điện thoại về hỏi han con bé. Con thì thi thoảng về con lại đón cháu đi chơi, con hỏi nếu mà cháu nó bị chị Hường đánh đập con cũng không để yên. Anh Tuấn cũng nói với chị ấy là nếu con anh ấy có làm sao thì chị ấy cũng đừng trách anh ấy làm đi đâu tương tự. Con nghĩ chị ấy không dám làm gì quá đáng nữa đâu.

Bà ngoại khẽ thở dài:

- - Giờ con anh, con tôi nó còn sợ. Chứ sau này lỡ có con chung chắc nó cho ra rìa mất anh ạ. Khổ lấy lắm vợ rồi chỉ khổ các con...

Chú Đại lưỡng lự một lúc rồi nói nhỏ:

- - Dạ thôi thì thấy bà lo lắng cho các cháu con cũng nói thật chuyện này. Chị Hường giờ khó mà có con lắm bà ạ.

Bà ngoại ngạc nhiên hỏi:

- Hai đứa chúng nó mới hơn 40, có gì đâu mà khó..

Chú Đại nhìn Nam như kiểu không muốn nói chuyện này trước mặt nó. Nam thấy vậy đi ra xa ng ửi, chú Đại thở dài r ồi nói:

- Dạ đúng là vậy, chị Hương cũng muốn có con chung với anh Tuấn lắm, cưới xong thì lại càng muốn có. Trước khi cưới cũng thử mấy lần nhưng không thấy. Vừa r ồi mới đi khám thì bác sỹ bảo giờ rất khó có con mà có khi không có con được nữa. Ngày trước ở với ch ồng cũ chị ấy đã cắt một bên buồng trứng, hiện tại còn một bên. Nhưng đi khám bác sỹ bảo buồng trứng còn lại không phát triển dân mình hay gọi là Trứng Lép đấy ạ. Mà Trứng Lép thì làm sao có con được nhất là đã ngoài 40. Con cũng thấy đang bảo đi cấy gì đó nhưng khả năng cũng không cao.

Bà ngoại lắc đầu:

- Tưởng lấy vợ thế nào, hóa ra cũng là không đẻ được. Đúng là làm gì thì nó vận hết vào người. Mà anh Tuấn ấy không lấy người này thì anh ấy lại lấy người khác, lại đẻ. Nhưng cũng tiếc cho anh ấy lại lấy ngay phải con rắn độc không đẻ được...Haizzzz..

Chú Đại ngắt lời bà:

- Con cũng khuyên anh ấy r ồi, con cái mình có cả nếp lẫn tẻ còn đòi gì nữa. Chung với riêng làm gì, lắm lúc con cũng nói láo. Con bảo hai đứa còn chẳng lo được nói gì đẻ thêm..

Nhìn đ ồng hồ đã 9h30 chú Đại đứng lên xin phép bà ngoại:

- Giờ cũng muộn r ồi con phải chạy về Hà Nội luôn, bà ở nhà nghỉ ngơi nhé. Nãy con cũng về qua nhà thăm cháu Hạnh r ồi. Đình chờ cháu Hạnh ra đây mà sợ muộn, con bé ngoan lắm bà ạ, trước sợ con lắm, từ hôm đi Hà Nội với con về lại quý con mới chết chứ. Con được cái trẻ con ai nó cũng thích, tính con cũng quý trẻ con.

Bà ngoại với Nam tiễn chú Đại ra tận cổng, chú Đại nói với Nam:

- - Cháu phải nghe lời bà nhé, ngoan ngoãn r ồi sau này muốn làm gì thì làm. Hôm nào chú nghỉ mấy hôm chú v ề xin phép ngoại đưa cháu lên Hà Nội gặp ông bà trên đó. Mặt có cái sẹo nhìn dữ đấy, thế này khối thẳng nhìn phải sợ. Thôi chú v ề đây...

Nam gật đầu dạ vâng, chú Đại chào bà lần cuối r ồi chạy vội lên đường, vì ngõ nhà bà ngoại nhỏ nên xe của chú Đại phải đỗ tít đằng xa. Bảo sao ban nãy chú đi bộ tìm nh ần mấy nhà. Nam đóng cổng r ồi hai bà cháu đi vào nhà, bà ngoại hỏi:

- - Nhìn như xã hội đen thế mà tốt nhỉ, nói chuyện câu nào ra câu đấy. Cháu phải nhớ không được nhìn về bên ngoài mà đánh giá con người ta, ở đời nhi ều khi bên ngoài càng hi ền lành bên trong càng độc ác, đấy như mù đi ghê vợ bố mày đấy. Giờ mới vỡ ra là bị lép trứng...

Nam hỏi lại bà:

- - Trứng lép là sao hả bà...?

Bà ngoại nhìn nó cười:

- - Trứng lép là không đẻ được con nữa chứ sao..? Đi học mà cô giáo không dạy à...? Cũng vẫn còn phúc cho nhà nó là đẻ được một đứa con gái r ồi, không thì còn khốn khổ khốn nạn. Bà đã bảo r ồi, cứ làm ác r ồi không chạy đâu được. Ngay cả chuyện nó cho người ta vay ti ền lấy lãi cắt cổ là đủ chết r ồi.

Nam ng ẩng mở túi quà ban nãy chú Đại cho, nó lấy cái phong bì đưa cho bà, bà ngoại mở ra thì trong đó có 5tr. Bà ngoại xoa đầu Nam nói:

- - Sao chú ấy cho nhi ều thế, hai bà cháu ăn một tháng mất bao nhiêu ti ền đâu. Ti ền học thì đầu năm bố mày đóng hết r ồi. Thôi lần sau có đến bà phải nói, nhận nhi ều ti ền thế này mang nợ đấy cháu ạ.

Nam nhìn bà ngoại cười:

- - Chú Đại tốt lắm bà ạ, lần nào về cũng cho hai anh em cháu quà. Cái áo cháu đang mặc cũng là chú ấy mua cho đấy bà ạ. Hôm nay mua toàn bánh kẹo ngon...

Bà ngoại nheo mắt:

- - Đấy thằng bố cả tháng không hỏi con lấy một câu, người ngoài thì lại quan tâm lo lắng. Bà cũng không hiểu ngày xưa mẹ mày nghĩ gì lại đi lấy nó. Nhưng thôi đời có vay có trả, coi như kiếp trước nhà mình vẫn còn mắc nợ nó đi.

Thấy Nam đang mân mê mấy hộp bánh kẹo bà ngoại nói:

- - Thôi ngủ đi mai còn đi học...

Nam nhìn bà cười tít mắt:

- - Chỗ bánh này hôm nào cháu lên mang vào cho cái Hạnh, chắc nó thích lắm...

Bà ngoại đáp:

- - Ừ không ăn thì mang cho em, mà con mụ kia nó đã nói vậy rồi có đến thì lên lên đừng để nó nhìn thấy nó lại chửi cho. Khổ anh em gặp nhau mà cứ như đi thăm tội phạm... Bà cũng chỉ mong sao sống được đến ngày nhìn các cháu khôn lớn tự lập được... Mong sao ông mày với mẹ chúng mày phù hộ cho hai đứa...

Nam chạy lại ghép màn cho bà, tối đó nó xếp mấy hộp bánh kẹo ngay ngắn ở đầu giường miêng cười tít tít, nó nghĩ đến cảnh mang bánh kẹo cho bé Hạnh con bé sẽ cười tít cả mắt, hai cái răng sữa đã mọc lại nhưng nghĩ thế thôi là nó vui lắm rồi...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 22: Tâm Tư Hiêm Độc...

Chuyện mẹ Hường nhiều khả năng không thể có con với ông Tuấn cũng ảnh hưởng khá nhiều đến mẹ. Mẹ cảm giác được rằng nếu không có sự ràng buộc về con cái sẽ không có gì đảm bảo mẹ sẽ giữ được ông Tuấn bên cạnh mình. Khi mẹ suốt ngày rĩ tai đòi đẻ cuối cùng ông Tuấn cũng đồng ý, tuy nhiên khi đã được đồng ý thì vấn đề lại nảy sinh từ chính mẹ. Biết được lý do mẹ không thể sinh con ông Tuấn tuy cũng an ủi rằng dù sao cả hai cũng có con rồi nên tập trung chăm sóc cho các con thì tốt hơn. Nhưng với cặp mắt gián của mình mẹ Hường nhận thấy từ ngày đón hai anh em Nam về nhà ông Tuấn không còn quan tâm đến con mẹ là cái Thư như trước nữa.

Ngày mới quen mẹ ông Tuấn chăm cái Thư còn hơn bố nó ngày xưa còn sống, đi đâu cũng cho đi cùng, đi xa về là mua quần áo, mua quà. Nhưng bắt đầu từ lúc hai anh em Nam xuất hiện tình cảm của ông Tuấn nghiêng hẳn về con đẻ. Đi đâu đó là lẽ tất nhiên, nhưng với một con người với bản tính mưu mô, tham vọng, ích kỷ như mẹ Hường thì mẹ không muốn tuân theo cái tự nhiên đó. Mẹ muốn trong mắt ông Tuấn chỉ có hai mẹ con mẹ, lòng dạ đàn bà là thứ thâm sâu không thể đo được. Một khi họ đã muốn thì họ sẽ làm mọi cách để có được đi đâu đó. Tuy nhiên cái ngăn cản tính sở hữu trong mỗi người phụ nữ chính là Lương Tâm, lương tâm sẽ ngăn những suy nghĩ xấu xa của họ lại, nhưng mẹ Hường hơn những người đàn bà khác ở chỗ mẹ có thể vứt bỏ lương tâm của chính mình.

Đó cũng chính là sự khác biệt giữa phụ nữ Tốt và Đàn Bà độc địa. Để đạt được mục đích mẹ đâu cần đến sự thương cảm, mẹ đâu coi hai anh em Nam là trẻ con là con riêng của chồng. Trong mắt mẹ hai đứa chính là Kẻ Thù cần phải loại bỏ, cũng may cho hai anh em Nam sinh vào thời hiện đại, chứ quả thật theo như lời bà ngoại nói:

- - Cũng còn may chứ thời xưa Dì Ghẻ mà nuôi con ch ằng như thời ông bà bằng tuổi cái Hạnh nó bắt làm như trâu như bò. Mà không cần thận nó bán đi đâu cũng không ai biết, thời ông bà thôi là chúng mày đã chết r ồi.

Khi bà nói thế Nam ngây ngô trả lời:

- - Thế các ông bố không biết gì hả bà..?

Bà ngoại cười:

- - Ngày xưa ăn còn phải độn khoai độn sắn, bố đi làm con cái ở nhà với mẹ, mẹ mà đi làm nữa thì cứ nhắng nhít ở nhà. Vậy nên nhà nào có Dì Ghẻ nó có bán con đi v ề nó bảo đi chơi đâu không tìm được thì ai biết. Công an công tử cũng làm gì nhiều như bây giờ, thời còn chiến tranh chạy đi nấp bom xong khi nào máy bay nó bay đi đếm con mới biết đủ hay thiếu.

Vậy nên thời nay mẹ Hường không dám làm những trò độc ác đó chứ ngày xưa chẳng lấy gì đảm bảo là mẹ không cho hai anh em Nam sang biên giới. Mỗi thời mỗi khác, không bán được, giết được thì mẹ dùng mưu. Biết tính ông Tuấn say rượu làm càn cuối cùng thì mẹ cũng đạt được mục đích nhờ cái gai to nhất là đui thẳng Nam ra khỏi nhà. Kế hoạch ban đầu của mẹ là khiến bố con Nam không nhìn mặt nhau, sau đó cưới ông Tuấn r ồi sinh con chung, nếu là con trai thì tốt nhất. Ở với ông Tuấn mẹ thuốc thang tẩm bổ đủ các kiểu, tìm đến thầy nọ thầy kia hỏi cách sinh con trai, mẹ cắt không biết bao nhiêu thuốc Bắc, thuốc Nam để thụ được thẳng cu cho ông Tuấn, để r ồi mãi không có kết quả. Đi khám ra thì bác sỹ cho biết buồng trứng còn lại bị lép không thể có con.

Lúc đó mẹ phát điên phát dại, bao mưu mô, quỷ kế của mẹ có nguy cơ bị đập vỡ. Dù gì thẳng Nam vẫn là con cả lại còn là con trai, cho dù bố con nó bây giờ không nhận nhau đi nữa nhưng lấy gì đảm bảo sau này ông Tuấn không nhận lại nó. Không, bắt buộc ông Tuấn sẽ nhận lại thẳng Nam, cũng không phải bắt buộc nữa mà chắc chắn mọi chuyện sẽ như thế. Người như ông Tuấn cần một thằng con trai để lo hương hỏa, nối dõi. Và sao bao nhiêu cố gắng giờ mẹ lại không thể đẻ. Thằng Nam giờ không ở đây, mẹ muốn trút giận lên một người nào đó, một người trong ngôi nhà này khiến

mụ cảm ghét. Không ai khác chính là con bé đang ngồi học trong phòng kia, bé Hạnh.

Mụ Hường lên ban công tầng hai phơi quần áo, đi ngang qua phòng bé Hạnh (cũng là phòng của chú Đại trước đây), thấy mụ bé Hạnh quay ra cười rồi chào:

- - Con chào mẹ..

Tiếng con bé lạnh lạnh dễ thương như thế tưởng rằng khi nó gọi mụ bằng mẹ như lời bố dặn thì mụ sẽ cảm thấy đau đớn trong sâu thẳm con tim có chút cảm động. Nhưng không, nhìn vẻ mặt đáng yêu của con bé trong căn phòng đầy đủ tiện nghi mụ lại thầm suy nghĩ:

“ Tại sao nó lại được ở trong căn phòng đẹp đẽ, rộng rãi như thế này trong khi con mình phải ở phòng nhỏ hơn, xấu hơn. Nó chỉ là một con ranh xuất hiện khiến cuộc đời mình phải suy nghĩ, nếu nó không ở đây thì chẳng mình bây giờ chỉ quan tâm đến mình và con gái mình thôi.”

Thứ đàn bà độc địa đó đang nhìn con bé bằng ánh mắt căm thù, đố kỵ, ghen ghét là một tật xấu của đàn bà, tật xấu đó khi đã không thể kiểm soát thì dù giết người họ cũng có thể làm. Không hiểu mụ Hường có ý định gì, mụ đặt chậu quần áo ngoài cửa phòng, mụ tiến vào trong đến gần chỗ bé Hạnh ngồi học mụ đưa hai tay lên nhưng mụ giật mình hạ tay xuống ngay lập tức khi trên bàn học con bé có tấm ảnh của chú Đại chụp chung với bố nó vẫn để đấy từ trước. Bé Hạnh quay lại nhìn mụ cười hì hì, nó mở tay ra khoe mụ:

- - Con viết thế này được chưa..?

Câu hỏi trước đây mỗi lần hỏi anh nó đều sẽ khen nó viết đẹp, mụ Hường có lẽ cũng không biết vừa rồi mình định làm gì, mụ xoa đầu nó rồi trả lời:

- - Đẹp, con bố Tuấn có khác...Thôi học đi nhé.

Nói rồi mẹ tiếp tục bê chậu quần áo ra ngoài phơi, ra đến ban công mẹ lẩm bẩm:

- - Chẳng lẽ ban nãy mình định bóp cổ nó sao..?

Bức ảnh chú Đại với bố nó trên bàn khiến mẹ lạnh gáy với hành động không kiểm soát vừa rồi của mình. Mẹ nhớ lại từng lời từng chữ chú Đại đã nói hôm thằng Nam về đây với cái đầu băng kín một bên mắt. Nếu bây giờ mẹ mà động đến nó chắc chắn mẹ sẽ phải trả giá. Tưởng rằng nghĩ như thế mẹ sẽ sợ mà tha cho con bé, ai ngờ mẹ đứng ngoài ban công lẩm bẩm tự hỏi:

- - Giờ phải làm thế nào bây giờ...?

Câu hỏi của mẹ lúc đó lơ như có ai nghe thấy chắc cũng không khỏi giật mình, một mẹ dè gẻ độc ác đang nghĩ cách hãm hại một cô bé 7 tuổi, chắc có lẽ mọi người chỉ nghĩ chuyện xảy ra trong cổ tích.

Duỗi được Nam đi đối với mẹ bây giờ là chưa đủ, đang suy nghĩ bỗng mẹ giật mình vì giọng ông Tuấn cất lên từ đằng sau:

- - Em đang phơi quần áo à, bảo sao anh bấm còi không thấy ai ra mở cổng.

Mẹ Hoàng bối rối quay lại, mẹ hỏi:

- - Anh về từ bao giờ vậy..? Em..em không nghe thấy.

Thấy bộ dạng lúng túng của mẹ ông Tuấn cười:

- - Làm gì mà giật thót mình lên thế, à hôm nay có cô Liên về đây chơi đấy. Cô Liên đang ở dưới bếp chuẩn bị đồ lát nấu cơm kìa. Em xong thì xuống phụ cô ấy một tay nhé. Cũng lâu hai chị em không gặp nhau rồi nhỉ...?

Mẹ Hoàng tròn mắt ngạc nhiên:

- - Sao cô Liên lại về đây, về có chuyện gì vậy anh...?

Ông Tuấn khẽ cau mày:

- - Em hay nhỉ, cô ấy là chị gái thằng Đại. Cũng là chỗ thân tình với anh, cả năm cô mấy mới về đây chơi một lần. Em sao lại hỏi thế...Mà con đâu r ấi..

Mụ Hường không nói gì thêm, mụ chỉ vào phòng bé Hạnh ra đi đầu con bé đang ở trong phòng. Ông Tuấn vội sang phòng bé Hạnh gọi con:

- - Con gái bố đâu r ấi, ra thơm bố cái nào...Nhớ con gái bố quá...Ra đây bố bế xuống gặp cô Liên nào.

Bé Hạnh hớn hờ chạy ra, ông Tuấn bế bổng nó lên r ấi đi xuống dưới, mụ Hường phờ qu ần áo xong cũng đi theo sau. Mụ có vẻ hậm hực khi nhắc tới cô Liên, vậy cô Liên là ai...?

Cô Liên là chị gái chú Đại, gia đình chú Đại thì chú Đại là con út, trên chú còn 3 người chị nữa. Một người thì sống bên Úc, một người lấy chồng ở trong thành phố Hồ Chí Minh và cuối cùng là cô Liên. Cô Liên cũng đã ly dị chồng, cô cũng có một đứa con gái kém Nam 3 tuổi đang ở với cô. Hình như chỉ cần là người nhà chú Đại là mụ Hường không thích bởi vì mụ cảm giác cô Liên cũng không ưa gì mụ.

Trước đây khi mới quen cô Liên cũng đối xử với mụ tốt lắm, cũng hay tâm sự chuyện phụ nữ với mụ. Tính cô Liên cũng như đàn ông, hay tếu táo trên người. Chuyện là có một lần ông Tuấn chở mụ lên nhà bố mẹ chú Đại trên Hà Nội chơi ra mắt, trước khi cưới dù đi đâu ông Tuấn cũng chỉ giới thiệu mụ Hường là bạn bè. Hôm đó trong bữa ăn, mẹ chú Đại cũng lỡ mồm trên một câu:

- - Hôm nay có con Liên ở đây, hay thằng Tuấn mày không chê con gái mẹ thì mày lấy nó đi. Thế là mày với thằng Đại thành anh em khỏi phải kết nghĩa.

Cả nhà đều cười sau câu nói đùa của mẹ chú Đại, ông Tuấn nói:

- - Mẹ cứ nói thế, giờ bố mẹ nhận con làm con nuôi thì cái Liên cũng như em gái con. Anh em lấy nhau làm sao được..Mà cô Liên nhà mình tính khí khác gì đàn ông, lấy con về để đánh nhau à.

Cả nhà lại cười vì đầu là chỗ thân quen, riêng chỉ có mẹ Hường lúc đó mặt hầm hầm như thịt bằm nấu cháo. Mẹ không thèm ăn uống gì, ngẩng chọc chọc đôi đũa vào bát một lúc rồi xin phép đứng lên. Lúc mẹ đi cô Liên nhìn mẹ trách:

- - Mẹ không ý tứ gì cả, anh Tuấn hôm nay đi với bạn gái mẹ lại nói thế người ta lại ghét con.

Mẹ chú Đại cười:

- - Ô hay, lần nào chúng mày về đây ăn cơm tao chẳng nói thế. Mà mày cứ làm như thằng Tuấn nó đồng ý ngay đấy. Vẽ chuyện...

Sau lần đó mẹ Hường nhìn cô Liên bằng một ánh mắt khác, mặc dù cô Liên đã giải thích rằng cũng đang cặp với một ông khác, lời mẹ cô Liên nói chỉ là nói đùa. Ý thế mà mẹ Hường về nhà đi rêu rao với bạn bè rằng ông Tuấn với con gái bố mẹ nuôi nhập nhằng, hồi mới mua nhà chú Đại với cô Liên thì thoảng cũng hay về chơi, một lần tình cờ thấy cô Liên bạn ông Tuấn mới hỏi han rồi lộ ra câu chuyện mẹ Hường đơm đặt. Từ đó cô Liên ghét mẹ Hường lắm, uống công trước đây cô vẫn khuyên ông Tuấn nên lấy mẹ. Có khi cả năm cô Liên không về đây lần nào, tất nhiên đám cưới mẹ cô Liên cũng không đến dự.

Giờ tự nhiên cô Liên lại về chơi khiến mẹ Hường càng thấy khó chịu, mỗi lần ông Tuấn bảo lên Hà Nội có việc là mẹ lại bóng gió:

- - Hay là lại lên chỗ em gái..

Bị chửi cho bao nhiêu lần nhưng cái tính ghen tuông khiến mẹ không bỏ được. Ông Tuấn bế bé Hạnh xuống bếp, cô Liên đang nhặt rau, rửa tôm, ghẹ. Ông Tuấn nói:

- - Cháu gái cô đây này...Chào cô đi con.

Bé Hạnh khoanh tay lễ phép:

- - Cháu chào cô ạ..

Cô Liên rửa tay rồi cúi xuống nhìn bé Hạnh cười:

- - Ái chà, con gái xinh phết nhỉ...? Thảo nào chú Đại về cứ khen cháu cô xinh với ngoan.

Mụ Hường đứng đó nhìn cô Liên vẻ mặt không vui, cô Liên thấy mụ vẫn cười chào:

- - Chào chị, lâu không gặp chị có khỏe không. Đám cưới bạn quá em không về được.

Mụ Hường ậm ừ gật đầu, cô Liên biết tính mụ cô cũng chẳng vừa nhìn bé Hạnh cô chơi luôn câu:

- - Ngày xưa bố cháu mà nghe lời ông bà thì giờ cô thành mẹ con rồi đấy.

Câu nói của cô Liên khiến mụ Hường nổi cơn tam bành, ba máu sáu cơn mụ dâng lên, Mụ “hứ” một cái rõ to rồi quay đi thẳng. Bố Nam vội trách:

- - Cô này có cháu ở đây lại nói linh tinh, mà vợ anh bị bệnh tim đấy, cứ trêu rồi lăn ra đây chỉ khổ anh.

Cô Liên cười hóm hỉnh:

- - Đau tim gì, lần trước trên nhà thằng Đại nó mua sim rác xong bảo em gọi điện cho bà ấy trêu là bồ của anh. Lúc sau bà ấy gọi cho anh kêu lên cơn đau tim bắt anh về, đấy anh không về cũng có chết đâu, toàn bài cả thôi. Sao ngày xưa em ngu thế nhỉ, cái gì cũng đi tâm sự với bà ấy. Biết thế này trước em nghe bố mẹ cưới anh cho xong.

Trong phòng vang lên tiếng e hèm, e hèm như đánh động bà mày vẫn đang nghe đấy. Cô Liên cười ngất rồi tiếp tục nấu nướng, ông Tuấn định

gọi mẹ Hường ra phụ thì cô Liên cản lại:

- - Thôi để em làm hết, chứ vợ anh biết nấu cái gì mà ăn, lại còn bẩn....

Ông Tuấn lắc đầu vì cái tính của cô em gái, cô Liên kéo tay ông Tuấn lại thì thề:

- - Em nói nhỏ này, cái này không phải đùa đâu. Nãy em nhìn ánh mắt bà ấy nhìn anh bế con bé Hạnh em thấy không ổn đâu. Là đàn bà cũng có con gái em biết ánh mắt đấy không vừa đâu. Anh phải khéo mà cư xử, anh thân con quá trước mặt bà ấy đến lúc anh không có nhà không ai biết chuyện gì xảy ra đâu.

Ông Tuấn nói:

- - Cô lắm chuyện, đánh con anh anh để yên à..?

Cô Liên nhìn bé Hạnh khẽ lắc đầu:

- - Đàn bà nó độc lắm, giờ cứ đâu phải đánh mới là ác...Nó làm cho thành ngố mới chết. Đây là em nhắc vậy thôi, không lại bảo em độc mồm.

Câu nói của cô Liên khiến ông Tuấn sửng người một lúc, quả thật chưa bao giờ ông nghĩ đến chuyện này. Nhưng đó chỉ là khi ông không được nhìn thấy khuôn mặt mẹ Hường lúc đứng ngoài cửa phòng nhìn con gái ông là bé Hạnh...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 23: Xấu Người Bẩn Cả Nết

Những lời cảnh báo từ cô Liên khiến ông Tuấn cũng hơi hoang mang, tuy nhiên dù sao đó cũng chỉ là lời nói của đàn bà. Ông Tuấn cười rồi đáp:

- - Không ai dám làm thế đâu cô ời. Đạo trước có thằng Nam thì công nhận vợ anh với thằng Nam không hợp nhau. Với lại thằng Nam cũng bướng, còn từ hôm thằng Đại nói chuyện anh thấy Hường cũng đối xử tốt với cháu Hạnh lắm, lúc nào anh về cũng thấy cái Hạnh với cái Thư ngồi ăn uống, xem tivi với nhau thân thiết lắm.

Cô Liên khẽ gật đầu:

- - Vậy có lẽ do trực giác của em hơi nhạy cảm, nếu mà được như thế thì tốt rồi anh ạ. Xem như này giờ em chưa nói gì nhé. Thôi anh lên nhà đi để em còn nấu cơm kéo chị nhà lại hậm hực.

Ông Tuấn bế bé Hạnh lên phòng khách, về bản chất ông Tuấn là một người thương con. Nhìn cái cách ông ta chơi cùng bé Hạnh, hỏi han quan tâm con bé, ông Tuấn nằm ở ghế con bé cứ thế đứng ngồi dậm chân lên bụng bố cười khoái chí. Tuy nhiên ông Tuấn cũng là người đơn giản, không nghĩ được sâu xa vấn đề. Đối với ông ta những gì nhìn thấy trước mắt tốt nghĩa là ông ta sẽ nghĩ nó là tốt. Vậy nên biết được đặc điểm này trước mặt ông Tuấn mẹ Hường không bao giờ tỏ thái độ hay đối xử tệ bạc với con riêng của chồng. Ngược lại bình thường mẹ đối xử tốt với con đẻ bao nhiêu thì trước mặt chồng mẹ còn đối xử với con chồng tốt hơn gấp đôi.

Thế nên người ta mới có câu: “Người trong cuộc thì tối - Người ngoài cuộc thì sáng.”

Ông Tuấn chưa từng tận mắt chứng kiến cái cảnh mẹ Hương úp hai bát mì tôm trưng phở cho hai đứa ăn ngay lần đầu gặp mặt, ông Tuấn không nhìn thấy cái cảnh mẹ lên phòng rửa xối míc mà hai anh em là ăn vụng ăn trộm táo của mẹ, ông Tuấn cũng không chứng kiến cái cảnh bé Hạnh bị ăn lại bát chè còn mấy thìa mà con gái mẹ ăn thừa để lại, rồi những lúc mẹ đóng cửa khóa ngoài bỏ mặc con bé ở bên trong khóc cho đến mỏi mắt rồi ngủ thiếp luôn trên ghế.... Tất cả những thứ đó ông Tuấn chưa từng được nhìn thấy, vậy nên khi chú Đại, cô Liên, bác Dung có cảnh báo đối với ông ta nghe cũng để đấy. Một con người lúc nào cũng cho mình là đúng, cố chấp, cố hủ. Chính vì vậy ông ta mới tự tay đánh đứa con trai mà sau bao năm hai bố con mới nhận nhau đến rách cả mắt.

Đối với ông ta mẹ Hương vẫn là tốt, đó còn chưa kể ông Tuấn còn có một tính hể ai giúp đỡ về khoản tiền bạc thì sẽ một mực mang ơn. Đó cũng chính là điểm mấu chốt để cho mẹ Hương nắm ông ta trong lòng bàn tay. Làm ăn thua lỗ, có những lúc cần vốn mẹ sẵn sàng cho chồng vay rồi tỉ tê ngọt nhạt:

- - Cửa chồng công vợ, lúc khó khăn thì phải biết bù đắp cho nhau. Nếu anh cần em sẽ đi vay cho anh.

Những lúc đó như đang chết đuối vớ phải cọc, chỉ cần thôi thì ông Tuấn thấy mẹ vô cùng tốt rồi. Những khổ một nỗi của chồng công vợ nhưng vẫn tính lãi với lý do:

- - Em đi vay mãi người ta mới cho vay lãi suất thấp. Tiền của em chưa đến ngày đáo hạn, khổ thế chứ...

Ông Tuấn đem câu chuyện vay mượn kể lại với chú Đại như vậy và vẫn cảm thấy mình may mắn, chú Đại nghe xong cười khẩy:

- - Đúng là ở đời không ai cho không ai cái gì. Chị ấy vay mượn cho thì anh phải trả lãi là đúng thôi. Nhưng đừng có nói câu của chồng công vợ nghe nó chối tỉ lắm. Mà em cũng không hiểu chị ấy cho anh vay thì có lãi chứ có cho không đâu mà anh cứ phải rồi lên như thế. Bà ấy làm nghề cho vay lãi, xin lỗi anh em nói thẳng nếu không nhìn thấy lợi anh nghĩ bà ấy bỏ

tiền cho anh vay chắc. Thứ nhất vừa có lãi, thứ hai như anh nghĩ bây giờ vừa phải mang ơn.

Mỗi khi chú Đại nói thế là bố Nam lại không vui:

- - Chứ cứ nói vậy, vợ anh nó có bao nhiêu tiền sao anh không biết. Thật sự là đi vay ngoài cho anh đấy. Lúc người ta giúp mình thì mình phải biết ơn chứ.

Chú Đại cười:

- - Anh mà biết được bà ấy như nào thì anh đã không phải anh rồi anh ạ. Em với mọi người quý anh cũng vì cái tính đó, nhưng gặp người xấu anh dễ bị lừa lắm. Còn anh thử nghĩ lại xem, nếu không có anh thì những số nợ bà ấy cho vay ngày trước có đòi được không..? Anh không nhớ cái hôm mới quen anh chính bà ấy là người nhờ anh đi đòi nợ hộ à, đòi được mấy chỗ xong bám riết lấy anh đuổi có chịu đi đâu. Đấy, người ta nhìn được cái lợi từ anh như thế đấy anh ạ. Sau đó em lôi anh đi làm mấy cái này tuy anh không làm bảo kê với đòi nợ nữa nhưng bà ấy ra ngoài vẫn lấy danh là vợ anh Tuấn Khùng để cho vay. Mà thôi em phân tích để cho anh biết, anh với chị nhà là mối quan hệ qua lại cùng có lợi, chỉ là em nghe câu của chồng công vợ nhưng lần đầu thì em ngửa mặt thôi. Anh lớn tuổi thật nhưng suy nghĩ thì ngây thơ lắm....

Nói qua câu chuyện trên để biết được rằng tại sao ông Tuấn vẫn ở bên cạnh mẹ Hương mặc dù đa số anh em, bạn bè thân thiết đều không ưa mẹ. Bởi vì những gì mẹ ta cho ông Tuấn thấy, làm cho ông Tuấn xem khiến ông ta nghĩ vợ hai của mình vừa tốt vừa khéo. Chú Đại, cô Liên, bác Dung nói nhưng đâu có bằng chứng gì...Trở lại với bữa cơm hôm đó, sau khi nấu nướng xong cô Liên dọn lên bàn ăn xong xuôi cô Liên mới gọi bố Nam cùng mẹ Hương xuống ăn cơm. Hôm đó bố Nam có gọi thêm chú hàng xóm sang uống rượu cùng vì nhà cũng chẳng có ai. Lúc này mẹ Hương mới gọi cái Thư xuống, con Thư xuống đến nơi ngẩng vào bàn lấy đĩa gậy gậy thức ăn rồi cho vào miệng. Chẳng biết do mẹ nó dạy hay không mà xuống nó chỉ chào mỗi ông hàng xóm còn cô Liên thì nó không chào.

Thấy nó bối bối dỗi dỗi cô Liên nói nhẹ:

- - Đừng bới đồ ăn chứ cháu..

Thế mà nó hứ một cái r ồi hạ đĩa không thèm ăn, bé Hạnh thì vẫn ng ồi im không dám gấp bởi thói quen hàng ngày, khi hai mẹ con nhà mẹ Hường chưa ăn thì nó không dám ăn. Mẹ Hường thấy thế vội hỏi:

- - Hạnh ăn gì để mẹ lấy cho, con bé này cứ đến bữa là ng ồi im.

Bé Hạnh ngậm đĩa nhìn nhìn mẹ Hường r ồi chỉ tay vào đĩa tôm sú hấp to đùng. Mẹ Hường cười nhẹ nhàng r ồi nói:

- - R ồi ăn tôm chứ gì, để mẹ bóc cho nhé...

Chú hàng xóm thấy thế chúc rượu bố Nam xong liền nói:

- - Con bé hơi nhát anh nhỉ, được cái chị nhà anh cũng nhẹ nhàng. À nhìn con bé em mới nhớ có lần thấy anh nó vào đây hôm chủ nhật 2 hay 3 tuần trước, cứ đứng ngoài gọi em mà nhà thì đóng cổng. Thằng anh định đi về thì em đi làm gặp, sớm thấy con bé khóc trong nhà chắc ở một mình nên sợ. Dù chuyện thế nào thì thoả anh cũng phải để hai anh em nó gặp nhau.

Bố Nam thì ngờ ngác chẳng biết gì, mẹ Hường vội nói:

- - Chú lại nói thế, những lúc chị ra ngoài mua đồ hay đi chợ thì cháu nó mới ở nhà một mình. Mà chị đi thì phải khóa cổng chứ, một chốc một lát về ngay chứ có lâu đâu. Còn chú nói anh chị không cho hai anh em nó gặp nhau là không đúng. Anh nó đến chị vẫn để gặp chứ không đâu, có bà cô anh Tuấn nhà bên kia làm chứng, không tin anh cứ sang hỏi cô. Nói vậy mang tiếng chết..

Chú hàng xóm cũng hơi ngại:

- - Em cũng không có ý gì đâu, chỉ là thấy giữa trưa anh nó vào mà nhà khóa cổng thôi..

Cô Liên hỏi bố Nam:

- - Thế cháu bây giờ nó ở nhà ngoại hả anh..?

Ông Tuấn đáp:

- - Ừ thì sau hôm đó nó về bà ngoại ở, hôm trước Đại nó cũng ra thăm, mỗi tháng anh gửi cho cháu 3tr để ăn uống. Còn tiền học thì anh đóng hết từ đầu năm rồi. Từ hôm đó đến giờ anh cũng chưa ra đấy....

Mụ Hường thở dài:

- - Con bé này thì ngoan, thằng anh thì láo, hôm đấy đứng giữa nhà nó còn bảo không nhận bố cơ mà. Nói chuyện với người lớn thì toàn xưng tôi, đưa nó vào viện xong nó còn chửi đũa mình về Con cái thế thì hòng gì..

Bố Nam ngại với hàng xóm vội cau mày không cho mụ Hường nói thêm:

- - Thôi mọi người ăn đi, chuyện qua rồi nhắc lại làm gì...Lớn lên rồi tự con cái nó hiểu.

Cô Liên do không biết rõ thực hư nên cũng không dám tham gia, cô chỉ được nghe qua chú Đại về kể là lần đó Nam bị bố đánh vỡ đầu, chú Đại cũng nói Nam là đứa lầy lỳ hơi khó gần nhưng cô không thấy em trai kể là Nam láo hay chửi lại bố với dì ghẻ.

Ăn uống xong cô Liên dọn dẹp, còn mụ Hường lấy lý do cho con lên phòng học để trốn rửa bát. Cô Liên vốn là người sạch sẽ, thích dọn dẹp, nấu ăn nên cô cũng không thấy vấn đề gì. Vả lại nhớ lần đầu ông Tuấn chở “bạn gái” lên nhà chơi hôm đó “bạn gái” ông Tuấn lấy lòng cả nhà nên tranh rửa bát. Quả rửa bát ấy khiến cô Liên sợ hãi linh hồn khi buổi tối hôm đấy cả nhà ăn cơm ai cũng phát khiếp khi bát vẫn còn mùi tanh và vành bát còn bóng nhẫy mỡ. Hậu quả là cô Liên phải bỏ bữa đem rửa lại tất cả số bát đĩa sáng ngày. Mấy lần sau xuống đây chơi cô mới phát hiện ra mụ Hường không dùng nước rửa bát mà chỉ xả nước nóng rồi rửa.

Từ đó mỗi khi cô Liên về đây là cô tự tay nấu nướng, dọn dẹp không dám để mụ Hường sờ mó vào bất cứ thứ gì nữa. Có lần cô Liên thử hỏi mụ ;

- - Sao chị không dùng nước rửa bát cho sạch..? Rửa xong xả nước nóng cũng được mà..?

Thì mẹ trả lời:

- - Rửa nước rửa bát nhiều hồng hết da tay, mà nước rửa bát độc hại lắm....

Cô Liên nghe xong cũng chỉ biết lắc đầu cười trừ, thế nên lúc sớm ông Tuấn bảo gọi vợ xuống phụ là cô Liên chối đây đây. Một người sạch sẽ như cô Liên mà bắt cặp với mẹ chắc kinh h hồn bạt vía. Không riêng cô Liên mà ngay cả bạn bè đến nhà lắm người thẳng tính hay nói luôn:

- - Chủ nhà thì gọn gàng mà bếp núc bẩn thế.

Vì đơn giản mẹ Hương có biết nấu nướng gì đâu, được cái ông Tuấn cũng dễ ăn, ăn cái gì cũng được. Mà đa phần toàn đưa nhau đi ăn ngoài thành ra bếp núc nó hơi hiu quạnh. Nhưng khổ một nỗi trước mặt người khác là mẹ luôn tỏ ra sạch sẽ, lắm lúc đang ăn không biết mẹ nghĩ gì lại chạy xuống bếp lau lau ra đi đâu bận rộn rồi lại đi lên. Thủ đoạn của mẹ để lấy lòng mọi người luôn được thể hiện mọi lúc mọi nơi.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 24: Nước Cờ Nham Hiêm

Thấy cô Liên dọn một mình, bé Hạnh lút cút đi sao bê mấy thứ nhẹ nhẹ như rổ rau sống, dọn dẹp cái cốc, cuộn giấy...Cô Liên đứng rửa bát con bé cứ đứng nhìn, cô Liên mới hỏi nó:

- - Thế lúc bố không ở nhà cháu có bị đánh không..?

Con bé lắc đầu:

- - Dạ không...?

- - Thế có ai chửi mắng cháu không..?

- - Dạ không..?

Ông Tuấn ở đằng sau thấy vậy cười to:

- - Đây cô thấy chưa, trẻ con nó đâu biết nói dối..

Cô Liên im lặng không nói gì nữa, thì quả thật con bé đâu có bị đánh, bị chửi...Nhưng những hành động của mẹ Hường đối với nó nó chưa thể hiểu được hết bản chất. Nó làm sao biết được nó đang phải sống chung với ai, nó còn quá nhỏ để nhận ra đi đâu đó.

Băng đi gần một tuần, nhân lúc bố Hạnh đi làm mẹ Hường ở nhà liền pha sữa, mang bánh cho con bé ăn. Con bé cười tí mắt cảm ơn “mẹ”, bế nó vào lòng “mẹ” Hường hỏi nó:

- - Hạnh có quý mẹ không nhỉ..?

Bé Hạnh vừa ăn bánh vừa trả lời:

- - Dạ có ạ..

“Mẹ” Hường nói tiếp:

- - Thế mẹ dạy con có nghe lời không nào..?

Con bé gật đầu:

- - Dạ con có..

- - Thế con có muốn gặp anh Nam không..?

Mắt con bé sáng bừng lên, nó gật đầu lia lịa. Mẹ Hường liếc cau mặt nói:

- - Nhưng anh Nam không tốt, anh Nam là người xấu. Anh Nam chửi bố, chửi mẹ, anh Nam bỏ con đi mấy tuần nay có thèm đến thăm con đâu. Giờ anh Nam mà thấy con ở đây được bố mẹ chi đâu, ăn uống thế này anh Nam ghét con rồi. Giờ mà gặp là nó đánh con đấy...

Con bé bỏ miếng bánh đang nhai dở xuống khóc thút thít, chưa dùng lại mẹ Hường nói tiếp:

- - Thế nên từ giờ đi học mẹ mà chưa đón là con không được đi theo ai nghe chưa, anh Nam mà có đến cũng không được gặp. Gặp là bị đánh đó, nghe lời mẹ thì cái gì mẹ cũng mua cho. Thích ăn gì mẹ cũng mua cho..Còn cứ gặp anh Nam bị nó đánh là mẹ không cứu được đâu...

Bé Hạnh nghe dọa như thế thì sợ lắm, từ hồi nó chuyển trường cũng không thấy anh trai đến thăm nữa. Nó đâu biết là anh nó đến nhưng “mẹ” nó không cho gặp, nghe thấy “mẹ” nói anh nó ghét nó không đến nữa là nó cũng tin ngay. Trẻ con mà, 6-7 tuổi nó như một tờ giấy trắng chờ đợi xem người lớn vẽ lên trang giấy đó những gì, nếu cha mẹ từ nhỏ tuổi đó vẽ lên một thiên thần nhỏ thì nó sẽ là thiên thần, còn nếu vẽ ra một con quỷ thì nó không thể là thiên thần được. Dạy con từ thuở còn thơ mà, mỗi ngày mẹ Hường đều tiêm vào đầu con bé những hình ảnh xấu về anh trai, những thứ xấu xa nhất mẹ đều đặt đầu nói về Nam. Chưa hết mẹ càng lúc càng

đối xử với bé Hạnh cực tốt, lúc nào mẹ cũng tươi cười, vui vẻ với bé Hạnh. Con bé thích gì, thèm ăn gì là mẹ mua cho nó ngay lập tức không cần suy nghĩ.

Về phần bé Hạnh chỉ sau đó một thời gian nó đã quên dần anh trai và từ “mẹ” nó gọi mẹ Hường đã được lược đi một dấu ngoặc kép. Về phần ông Tuấn thấy gia đình càng lúc càng hòa thuận, mấy mẹ con yêu thương nhau như thế ông ta lại càng vui. Những bữa cơm trước đây ít tiếng cười thì nay tràn ngập niềm vui mỗi khi hai đứa con gái đầu giành bố của chị, mẹ của em.

Về phần Nam sau lần chú Đại đến thăm nó cũng bận học, cuối năm nhà trường tổ chức nhiều hoạt động nên hầu như nó phải đi học cả ngày ở trường, công với chuyện bé Hạnh đã chuyển trường mà so với nó là xa hơn nên chỉ có duy nhất ngày chủ nhật nó mới đạp xe đến nhà bố nó để chờ được gặp em. Nhưng đã ba cái chủ nhật lần nào nó cũng treo mấy hộp bánh kẹo ở xe đến rồi lại đạp xe mang về. Nhà luôn khóa cổng gọi không có ai trả lời, đó là vì mẹ Hường.

Sau khi chiêm dần được tình cảm của cả ông Tuấn lẫn bé Hạnh, mẹ Hường ra điều kiện với ông Tuấn, điều kiện này không những không khiến ông Tuấn giận dữ mà ông Tuấn còn vui vẻ chấp nhận. Mẹ Hường nói với chồng:

- - Giờ gia đình mình thế này thì em không cần biết công việc bận rộn thế nào nhưng chủ nhật anh phải nghỉ để đưa em với các con đi chơi. Mỗi tuần nhà mình sẽ cùng nhau ra ngoài một hôm chủ nhật. Các con nó cũng vui vì được đi chơi mà vợ chồng cũng có dịp ra ngoài...

Một ý kiến quá tuyệt vời cho một gia đình kiểu mẫu, ông Tuấn giờ cả hai tai đồng ý rồi bé Hạnh lên cười rạng rỡ. Có lẽ ông Tuấn đang nghĩ về một gia đình đúng như ông mong muốn. Và tuyệt vời hơn khi vợ hai lại nghĩ được như thế, chính vì vậy mỗi chủ nhật Nam đạp xe đến nhà đầu khóa trái, có lần nó cũng tò mò sờ thử tay vào cái rãnh định mở cổng để xem em gái có trong nhà không nhưng chìa khóa họ cũng đã không còn để ở đó nữa.

Một thằng nhóc với cái xe đạp cũ, tay lái treo túi bánh kẹo đứng sát mép đường bên này nhìn sang ngôi nhà vẫn im lìm không tiếng động, đợi 1 tiếng vẫn không thấy ai về, đợi 2 tiếng vẫn như thế...nó đành buồn bã quay xe đi trong mệt mỏi.

Mỗi lần về nhà như thế bà ngoại lại hỏi nó:

- - Hôm nay có gặp được em không..?

Nó chưa kịp trả lời thì bà ngoại đã nhìn thấy trên xe nó vẫn còn đó túi bánh kẹo, bà ngoại lắc đầu rồi nói:

- - Hay nhà đấy nó không cho mình gặp con bé cháu nhỉ...?

Nam trả lời bà:

- - Dạ không phải đâu bà, tháng trước Hạnh nó có khoe chủ nhật nào bố cũng chở cả nhà đi chơi mà bà. Cháu cũng kể bà rồi đây, mà chỉ có mỗi chủ nhật cháu được nghỉ.

Bà ngoại suy nghĩ rồi nói:

- - Hay giờ cháu chịu khó vào tối xem, tối thứ 2 thứ 3 ấy, kiểu gì nó chẳng ở nhà...Vào xem em nó ăn ở thế nào...Cả tháng nay không biết nó ra sao bà cũng lo lắng...Bố mày chắc đi suốt chứ có ở nhà mấy đâu...Chịu khó một tí cháu ạ..

Nghe bà nói Nam thấy đúng thật, vào tối tuy không gặp được em lâu nhưng ít ra còn biết chắc em nó có nhà, Nam cười tươi đáp:

- - Hay tối nay cháu vào luôn bà nhỉ..?

Bà ngoại mỉm cười:

- - Nếu nhà nó đi chơi thì biết lúc nào về mà vào. Để mai thứ 2 ấy...Giờ ngủ nghỉ đi, bà đi luộc ngô cho mà ăn. Ngô mùa này ngon lắm, sáng đi chợ bà thấy, biết mày thích ăn ngô bà mua luôn...Chứ rằng bà giờ chắc phải ninh như mới nhai được ha ha ha....

Nam thấy bà vẫn vui tính như vậy nó cũng lấy làm buồn cười, ông ngoại mất khi 71 tuổi, bà kém ông 2 tuổi thì năm nay cũng phải 70 rồi. Cũng may mắn từ hồi Nam về đây ở cả hai bà cháu đều khỏe mạnh không ai đau ốm gì. Nam cũng đỡ dần bà nhiều, nó cứ thấy bà định làm gì là nó hỏi để làm thay. Lắm hôm đang bình thường nó thấy bà đứng lên là nó hỏi:

- - Bà lại định làm gì đấy..?

Bà ngoại thấy thế chửi nó:

- - Thằng bố mày, bà đi vệ sinh mà mày cũng hỏi nữa à...?

Thế là nó gãi đầu gãi tai vâng dạ rồi cười trừ, có hai bà cháu thôi nhưng nhiều cái vui lắm. Lắm khi nó còn trêu bà cho bà chửi nó rồi nó ngẩn cười ngật ra mới chịu. Trước cổng nhà có cây me nên ngày nào lá cũng rụng phải quét, các bác sang chơi ai cũng bảo chặt đi cho đỡ mệt nhưng bà nhất quyết không chịu. Bà bảo cây me đó là do ông ngoại trồng, giờ ông ngoại mất thì phải để đấy không được chặt. Xong bà chửi các bác:

- - Từ đời chúng mày đa trèo lên cây me hái xong hú hí dấm dúi chấm muối ăn với nhau đến đời thằng Nam đây cũng trèo nên cạo vỏ me tìm quả chín mà chúng mày đòi chặt. Ông ấy về bóp cổ hết lũ chúng mày.

Bác Dung cười đáp ;

- - Thì con sợ bà ngày nào cũng phải quét sân, với lại cây me lâu năm cũng cổ dầy rồi. Mưa bão nhà mình ở khu này trống, gió to lỡ đổ thì chết.

Bà ngoại giờ tay dọ dọ:

- - Phui cái mồm nhà chị, đồ là đồ làm sao, đồ là đồ thế nào...Tôi quét với cháu nó quét chứ các anh các chị quét à...Toàn gở mồm..

Các bác các cậu nghe thế thì không dám nói gì nữa, đúng là mấy năm gần đây cây me cũng già cổ đi nhiều, nhưng Nam có thể nhớ được từng cành to, từng vết xước, từng những nốt bị chặt trên cây me. Đất cổ nên cây me tuy lâu năm nhưng không to được như những cây khác, cứ đến mùa

me là nó đu hết cành này đến cành nọ. Nó còn nhớ cách ông ngoại dạy nó tìm me chín như thế nào. H ồi đó ông ngoại còn sống, nó trèo lên cây ông ở dưới đi bộ thể dục quanh sân, thấy ông nó mới nói ;

- - Toàn me xanh thôi ông ạ..?

Ông cười r ồi ngược lên trên nhìn nó nói:

- - Có me chín r ồi, cháu lấy móng tay cạo cạo cái vỏ ngoài của quả me. Quả nào bợt ra màu xanh thì nó vẫn còn xanh, còn quả nào bợt ra màu nâu hoặc thâm thâm là quả đấy chín với ương ương ăn ngon r ồi.

Thế là nó hí hửng làm theo, quả nhiên đúng vậy thật. Thế r ồi ngày nào nó cũng trèo lên cây lũng me chín. Lắm quả me bị nó dùng móng tay cạo cho đến mức vỏ bị xước chằng chịt. Cũng phải thôi, me thì số lượng chỉ có từng đấy quả, mà ngày nào nó cũng trèo lên lũng r ồi cạo vỏ thì bảo sao lắm quả bị nó cạo cho đến mất cả vỏ. Cây me gắn li ền với tuổi thơ của nó, cho nên nó cũng giống bà không cho các bác chặt cây me đó.

Hết ngày chủ nhật Nam lại đi học như bình thường, nhưng hôm đó nó chỉ mong thời gian trôi qua thật nhanh để tối đến sẽ đem bánh kẹo vào cho em. Những hộp bánh, hộp kẹo từ hôm chú Đại mua cho nó vẫn để dành để gặp em sẽ cho con bé. Tối thứ 2, vừa ăn cơm xong là nó xin phép bà lấy xe đạp đi đến nhà bố nó. Lúc đó mới có hơn 6h tối, đạp xe đến nơi nó thấy trong nhà sáng đèn, nó mới bấm chuông. Trong nhà có tiếng trẻ con vang lên:

- - Ai đấy..?

Đó là giọng cái Thư, cái Thư chạy ra cổng nhòm qua lỗ vuông Nam li ền nói:

- - Hạnh có trong nhà không em, cho anh gặp bé Hạnh.

Cái Thư nhìn vào trong nhà vẫy vẫy tay gọi cái Hạnh, hình như trong nhà chỉ có mỗi hai đứa nó đang ng ồi xem tivi. Cái Hạnh chạy ra hỏi:

- - Ai vậy chị...

Cái Thư đáp:

- - Anh Nam mà ầy đó..

Tưởng rằng nghe thấy anh Nam con bé sẽ chạy ra cười tíu tít, ai ngờ nó chạy ngược vào trong gọi to:

- - Mẹ Hường ơi, anh Nam đến này..

Mẹ Hường dưới bếp thấy tiếng gọi nhưng nghe không rõ vội chạy lên hỏi:

- - Làm sao, làm sao đấy..?

Con bé chạy đến nấp đằng sau chân mẹ rồi chỉ tay ra cổng:

- - Anh Nam đến tìm con kìa..

Mẹ Hường lau vội tay rồi ra mở cổng, bé Hạnh thì đứng trong nhà sợ ko dám ra. Thấy Nam mẹ vội nói:

- - Sao mà ầy lại đến đây giờ này, lần trước không phải tao đã bảo mà ầy để yên cho con bé nó học rồi sao. Mà ầy đến đây lại định đánh nó chứ gì..?

Câu “định đánh nó..” mẹ Hường nói rõ to nhằm để bé Hạnh nghe thấy, con bé đứng trong sợ sệt cứ lùi dần vào nhà. Thắng Nam đứng ngoài ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, và tại sao mẹ Hường lại nói nó đến đánh em. Nó lắc đầu xua tay nói:

- - Không không cháu đến thăm em gái thôi, sao cháu lại đánh nó được..

Nói đoạn Nam thò đầu vào trong tay cầm túi bánh kẹo giờ giờ lên gọi em:

- - Hạnh ơi, anh mang bánh kẹo ngon đến cho em nè. Ra đây anh bảo....

Mụ Hường thấy vậy hất tay nó ra, mụ hất một cái cả túi bóng tung ra đường. Mụ nói lớn:

- - Mày không phải dụ dỗ con tao, mày cho nó bánh r ưỡi đánh nó phải không. Mày nhìn đi, nó sợ mày đến phát khóc kia kìa. Thôi thôi mày về đi cho nhà tao được yên....

Nam thất th ần khi mụ Hường hất tung bánh kẹo của nó ra đường, mặt nó cau lại nhìn mụ Hường đáp ;

- - Bà làm cái trò gì vậy, tôi chỉ đến thăm em thôi.

Gương mặt của nó lúc đó trở nên đáng sợ vô cùng, đôi lông mày cau lại, mặt nó đỏ bừng, vết sẹo trên mắt càng khiến nó trở nên dữ tợn hơn. Mụ Hường chỉ tay vào mặt nó r ưỡi nhìn bé Hạnh nói:

- - Đấy đấy Hạnh, con thấy chưa nó dữ dằn định đánh cả mẹ lẫn con đấy.

Con bé Hạnh nhìn thấy mặt anh khi đó thì òa lên khóc, nó sợ anh nó sẽ đánh nó thật. Thằng Nam nhìn em khóc nó cũng ứa nước mắt, nó không hiểu tại sao em nó lại sợ nó, lại ghét nó đến thế. Mụ Hường đẩy nó ra r ưỡi từ từ khép cổng lại, nó vẫn cố đứng nhìn qua khe cổng, em gái nó khi cổng được đóng lại mới ngừng khóc. Nó đứng như trời tr ờng, nó chảy nước mắt vì bị xua đuổi như một kẻ bị điên. Nhưng đi ầu khiến nó đau đớn nhất chính là giờ đây em gái nó cũng không nhận nó nữa, em nó gọi mụ Hường một từ mẹ nghe như mụ ấy là người để ra nó, em nó nhìn anh trai r ưỡi khóc òa lên như nhìn thấy ông ba bị.

Cúi xuống nhặt lại chỗ bánh kẹo bị hất tung ban nãy, nó cẩn thận cho vào túi bóng r ưỡi treo bên ngoài cổng. Nó quay lưng đi còn nghe rõ tiếng mụ Hường nói với cái Hạnh:

- - Không phải sợ nữa, mẹ đuổi nó đi r ưỡi...

Nó bật khóc, nó “hức” lên một tiếng r ưỡi vội nghiêng răng lại đạp xe quay trở về. Trong nhà ông Tuấn đi ra với đầu tóc còn đang lau dở hỏi:

- - Sao thế, có chuyện gì mà ần ần lên thế....Sao con lại khóc hả em..?

Mụ Hường đứng lên kéo tay ông Tuấn ra một góc rồi nói nhỏ:

- - Nãy thằng Nam đến đây đập cửa ần ần, cái Thư với cái Hạnh chạy ra xem ai thì nó quát hai đứa. Em ra xem thì thấy nó cứ dọa cái Hạnh, con bé sợ không dám lại gần cứ khóc thôi. Em gọi nó vào nhà thì nó không vào nó cứ đòi chở con bé Hạnh đi. Thấy con bé sợ nó khóc to quá nên em mới bảo nó đi về đi hôm khác đến.

Ông Tuấn vội chạy lại hỏi con:

- - Anh Nam dọa con à..? Sao nó lại dọa con, hai anh em quý nhau lắm cơ mà.

Con bé Hạnh ban nãy thấy bộ mặt dữ dằn của anh thì sợ quá, lại thêm những ngày qua bị “mẹ” Hường tiêm vào đầu những lời lẽ xấu xa về anh trai nên nó nắc lên nói:

- - Vâng...vâng ạ.

Ông Tuấn thấy Hạnh nói vậy thì cau mặt nói:

- - Thằng này nó bị điên thật rồi...Con cái mất dạy..

Ở góc kia mụ Hường khẽ quay mặt đi cười thầm, quả thật sau bao ngày suy nghĩ mụ đã đi một nước cờ vô cùng nham hiểm.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 25: NIỀM AN ỦI.....

Cái cách mà mẹ Hường tách Nam ra khỏi những người thân vốn dĩ là của nó là một thủ đoạn thật sự khó có thể tưởng tượng được. Một thằng bé 16 tuổi đã mất mẹ, sau khi mẹ rời xa nó người quan tâm chăm sóc cho nó nhất là ông ngoại cũng đã bỏ nó mà đi. Tưởng đâu khi bố đón hai anh em nó về nó sẽ được bù đắp lại cái gọi là tình cảm gia đình. Nhưng không phải như vậy, không những không được sống trong hạnh phúc mà giờ đây Nam còn bị chính người vợ hai của bố nó cướp mất đứa em gái nó hết mực yêu thương.

Nó đạp xe mà đầu óc nó không cam chịu, tại sao nó lại bị đối xử như vậy....?

“ R ầm”

Trời tối, đoạn đường vắng không có ánh đèn, xe của nó đâm vào một viên đá chắn ngang giữa đường. Cả người lẫn xe ngã nhào ra đất, đầu gối rướm máu, chiếc xe đạp cũ bị va đập mạnh méo mó cả tay lái. Nó cố gượng dậy dựng xe lên, tuy đau nhưng làm sao đau bằng cái cảm giác bị ruồng rẫy ban nãy. Bà ngoại, nó nghĩ ngay đến bà ngoại, nó muốn chạy về nhà để được sà vào lòng bà kể hết mọi ấm ức. Giờ đây với Nam chỉ có bà ngoại là người thân duy nhất còn lại.

Đạp về đến ngõ nó thấy bóng điện ngoài sân vẫn bật sáng, đã 8h tối nhưng trong sân là hình dáng bà ngoại đang đi lại đợi nó về. Thấy trên ngõ có tiếng bốp phanh kêu kít kít bà ngoại mắt kém không rõ là ai, bà bước vội ra phía cổng, Nam thấy bà thì vội nói:

- - Sao bà lại ở ngoài này, trời lạnh thế cơ mà..?

Bà vội mở cổng cho nó rồi cười:

- - Thì bà đang đợi mày về chứ sao nữa, sao hả cháu con bé Hạnh thế nào rồi...? Cháu có gặp được em không..? Nhanh nhanh vào nhà kể cho bà nghe.

Thằng Nam dắt xe vào trong sân, thấy nó đi cà nhắc, cái xe thì kêu lộc cộc bà ngoại lo lắng:

- - Làm sao vậy cháu, lại bị thằng bố mày đánh à...Chân làm sao, đưa bà xem nào..?

Nam dựng xe rồi quay lại nhìn bà nói như mếu:

- - Không..không ạ, cháu bị ngã xe thôi...Nhưng, nhưng bà...ơì...cái Hạnh..nó...nó..

Bà ngoại thấy cháu như thế thì cũng đã đoán được cháu vào nhà bố tối nay đã xảy ra chuyện gì. Hai bà cháu đi vào nhà, bà ngoại gắng hỏi:

- - Làm sao mà ấm ức đến như thế..Hay lại bị con dì ghẻ kia nó chửi phồng...?

Nam ngồi xuống cạnh bà rồi kể:

- - Cái Hạnh nó không nhận cháu bà ạ, nó gọi bà kia là mẹ rồi...Nhìn thấy cháu nó không dám ra..Nó còn khóc thét lên vì sợ..Mà cháu có làm gì nó đâu...Cháu chỉ mang bánh kẹo vào cho em thôi mà.

Bà ngoại nghe qua câu chuyện cũng không hiểu rõ ngọn ngành ra làm sao, cũng khó mà hiểu được vì đâu ai biết được mẹ Hương lại tác động lên con bé như thế. Bà ngoại an ủi nó:

- - Hay tại lâu quá cháu không vào gặp em nên nó quên rồi, trẻ con mà ngày bé các bác ít sang nhà mình mày cũng thế.

Nam nói:

- - Không đâu bà ơi, nó nhìn cháu mà nó còn nấp đi cơ mà. Bà kia còn bảo cháu em nó sợ thì từ giờ đừng vào đây nữa, để cho nó học.

Bà ngoại mặt buồn bã nói:

- - Thế bố cháu lúc đó có nhà không..?

Nam trả lời:

- - Dạ xe ở nhà nhưng cháu không thấy bố.

Bà ngoại hỏi tiếp:

- - Thế em nó có khỏe không..?

Nam đáp:

- - Nó khỏe bà ạ, cháu thấy nó ng ồi xem tivi với con bà kia, thấy nó cũng quý bà kia lắm. Chắc nó sống ở đó sung sướng nên không thèm gặp anh nữa r ồi.

Bà ngoại xoa đầu Nam nói nhỏ:

- - Cháu đừng nghĩ thế tội cho em, nó còn nhỏ không hiểu gì đâu. Trẻ con mà, ai đối xử tốt với nó thì nó quý thôi, cũng may em cháu nó vẫn khỏe. Nếu mà con mẹ kia nó chăm sóc tốt cho em cháu thì cũng mừng. Bà chỉ sợ con bé bị phân biệt đối xử, bị hành hạ. Chỉ mong sao mẹ dì ghẻ biết sợ bố mày mà không động đến nó. Cháu lớn r ồi cháu còn biết chứ con bé mới có 6-7 tuổi.....

Nam vẫn cảm thấy ấm ức, nó nói:

- - Nhưng nó còn gọi bà ấy là mẹ...Cháu chỉ có một mẹ thôi.

Bà ngoại lắc đầu khẽ giải thích:

- - Ở với người ta thì cũng phải gọi thế chứ cháu, còn cả bố cháu nữa. Gọi người ta một tiếng mẹ mà nó đối xử tốt với em mình, cháu mình thì cũng không sao cả. Nếu cháu đến nhà đó mà ấm ức như vậy thì thôi l ần sau không đến nữa, đến đó mà bố mày cũng có muốn gặp đâu. Cứ đến mãi r ồi có khi nó lại trút giận lên con bé. Bà cũng nhớ nó lắm, giờ ít ra mày về

đây ở với bà bà còn biết cháu như nào, con kia cả tháng, cả năm không gặp bà lo lắm chứ. Thôi, để hôm nào bà nói với bác Dung thì thoảng gọi điện cho bố mày hỏi thăm tình hình con bé cũng được. Bà cháu mình giờ nghèo để nó ở với bố được ăn học trường tốt, được chăm lo cũng tốt mà.

Thằng Nam gật đầu vâng dạ, nó xuýt xoa vì chỗ đầu gối trầy xước ban nãy. Bà ngoại bảo nó chịu đau đi rửa chân tay rồi vào bà bôi thuốc. Nam đi ra bể nước mà không biết rằng bà ngoại vừa khẽ lau nước mắt, nhìn nó bà đau đến cắt từng đoạn ruột. Bà ngoại biết Nam rất thương em gái, tuy ở đây nhưng có gì ngon lúc nào nó cũng nhớ đến em. Ngày mẹ mất con bé Hạnh vẫn ngây thơ không hiểu chuyện gì, nó đeo khăn tang lúc nào cũng ôm chặt em vào lòng vì nó biết mẹ ra đi thì nó là người phải bao bọc, che chở cho đứa em gái vụng dại. Vậy mà hôm nay thằng Nam bị em gái trốn tránh, tỏ ra sợ hãi khi nhìn thấy anh trai. Tuy ban nãy nó cố gắng không khóc nhưng trong lòng nó nước mắt đã bị nuốt ngược vào bên trong.

“ Mồcôi cha ăn cơm với cá. Mồcôi mẹ liếm lá dọc đường.”

Nhìn thằng Nam đang nghiêng rằng chịu đau khi dội nước vào vết thương bà ngoại thẫn thính trách bố nó là ông Tuấn:

- - Sao con lại vô tâm đến thế hả Tuấn ơi.

Bà ngoại chột giật mình khi Nam gọi:

- - Bà ơi cháu rửa xong rồi...Xót thật bà ạ.

Bà ngoại vẫy vẫy tay gọi Nam vào nhà rồi bôi thuốc cho nó rồi bà bảo nó đi ngủ sớm mai còn đi học, nhớ lại cái xe kêu lộc cộc ban nãy bà ngoại hỏi nó:

- - Mà chết, xe hỏng thế mai có đạp đi học được không..? Hay để bà bảo bác mang đi sửa, à mà sửa thì mai lấy gì đi học.

Nam cười:

- - Dạ nó kêu vậy nhưng vẫn đạp được bà ạ...Để mai cháu cố đạp ra trường, gần đó có quán sửa xe, cháu để đó họ sửa bao giờ học về rồi lấy.

Bà ngoại gạt đầu rồi mở ngăn kéo tủ ra lấy 50 nghìn đưa cho nó rồi nói:

- - Vậy cần tiền mai mà đi sửa xe, xe đẩy cũng cũ quá rồi. Chắc bà phải nhờ các bác xem thế nào mua cho cháu cái xe cũ cũng được nhưng phải tốt một tí.

Nam không lấy tiền của bà, nó đáp:

- - Cháu vẫn còn tiền bà ạ, tiền bà cho, với tiền thi thoảng bác Dung với các cậu cho cháu cũng có tiêu gì đâu. Lúc nào hết cháu xin sau bà ạ.

Bà ngoại cười khen nó ngoan, bà dặn nó đi học xa đạp xe mệt sáng phải ăn sáng vào thì mới có sức. Nam đi ngủ, nằm mãi nó mới ngủ được, chỉ còn bà ngoại nghĩ tội thân cháu vẫn đang thức không tài nào chợp mắt. Bà ngoại sợ rằng không biết rồi đây hai anh em nó sẽ ra sao. Nếu không gặp con bé, mà con bé lại sợ không muốn gặp anh thì sau này có khi hai anh em lại không nhìn mặt nhau. Những nỗi lo lắng càng khiến bà ngoại suy nghĩ, bà thở hắt rồi nói:

- - Nó làm gì nên tội mà ông trời lại đày đọa nó như thế. Có chuyện gì ông cứ trút hết lên cái thân già này cũng được mà.

Trời chuyển gió đông, thời tiết về đêm ngày càng lạnh dần. Trong căn nhà cấp 4 cũ kỹ chỉ có tiếng ho khò khè của một bà lão đến cái tuổi lẽ ra phải được an hưởng thú đoàn viên bên con cháu thì giờ bà vẫn phải nặng lòng với những mối lo trần trở bộn bề. Không phải các bác không lo cho bà, thực ra ai cũng bảo bà thích ở nhà ai thì các con sẽ đón mẹ về nhưng bà nhất mực không chịu, bà nói bà còn phải ở đây để hương khói cho ông. Rồi đến khi Nam về lại ở với bà thì bà sợ sẽ ảnh hưởng đến người khác, bà không muốn đến lúc về với bà mà lại phải chịu thêm mặc cảm. Dù sao các bác, các cậu ai cũng có gia đình riêng chính vì vậy bà không muốn đi đâu ngoài ngôi nhà của chính mình. Đối với bà bây giờ chỉ cố gắng làm sao nhìn các cháu mạnh khỏe vui vẻ là bà thấy mừng lắm rồi. Nhất là hai

đứa cháu đã ở với ông bà từ thuở nhỏ. Tiếng ho càng lúc càng lớn rồi dần biến mất khi lúc này là 3h sáng ngoài mới chợp mắt.

Sáng hôm sau Nam dậy đi học, hôm qua tối trời nó không nhìn thấy, không ngờ cái xe đạp lại méo mó đến vậy. Một bên tay lái cong hẳn đi làm nó lên xe đạp mà người cứ phải vẹo sang một bên. Nhìn nó đạp xe mà ai cũng thấy buồn cười, nó đang chật vật với cái xe thì có tiếng gọi ở đằng sau:

- - Nam ơi Nam, đợi tớ với...

Quay lại nhìn thấy Trang đang đạp theo sau mà tí nữa nó đâm vào lề đường. Trang đạp lên ngang nó rồi hỏi:

- - Xe cậu làm sao mà hỏng thế kia, đạp thế này bao giờ mới đến trường.

Nam trả lời cộc lốc vì ngại:

- - Bao giờ đến thì đến, nhiều chuyện quá..

Trang không nói gì, nó đạp nhanh về phía trước vượt qua Nam, Nam lau mồ hôi:

- - Thế cho lành...

Đạp được tầm 100m nó thấy cái Trang đang dựng xe ở ven đường, cạnh một tiệm sửa xe - bơm vá. Đợi Nam đạp gần đến nói Trang nhảy ra chặn xe bắt Nam dừng lại rồi nói ;

- - Cho xe vào đây sửa đi, tớ với cậu đi xe tớ. Nhờ cậu nhiều rồi hôm nay đến lượt tớ giúp.

Nam lắc đầu:

- - Không, cố đạp đến trường rồi sửa ở quán gần đấy bao giờ về lấy luôn cũng được.

Trang gất lên:

- - Đòhâm, sửa ở đây rồi đi xe tới cũng được. Khi nào về tới chỗ cậu đến đây lấy xe cũng được chứ sao. Từ đây đến trường còn xa cứ đạp kiểu thế lờ hồng dọc đường thì dắt bộ à..?

Tất nhiên ý kiến của Trang là hợp lý, nhưng tính Nam ngoan cố, biết được như vậy Trang tự đông dắt xe Nam vào trong tiệm sửa xe:

- - Chú ơi, cháu để xe đây chú xem hồng thế nào sửa cho cháu nhé. Trưa cháu về cháu lấy...

Chú sửa xe mới mở cửa đòhạc còn chưa kịp bê ra ngoài gặt đầu đòhng ý, Nam vẫn đứng đó nhìn nhìn cái xe thì Trang nói:

- - Thế định đứng đấy bắt con gái chở à..? Lên xe nhanh không muộn học..

Nam bối rối đi lại gần rồi chở Trang đi học, chẳng hiểu sao ai cũng thấy sợ nó vì vết sẹo trên mặt chỉ có Trang là thấy nó bình thường, không những không sợ mà mỗi lần Trang nói nó đều không cãi được. Trang cũng là người bạn duy nhất trong lớp nó nói chuyện, không phải vì hai đứa ở cùng khu mà đúng ra cũng chỉ có Trang là hay bắt chuyện rồi tếu táo với nó. Không xác định được đó là thứ tình cảm rung động đầu đời hay như thế nào, chỉ biết rằng tuy nó luôn tỏ vẻ khó chịu mỗi khi gặp Trang nhưng trong lòng nó lại rất vui. Mỗi lần đối diện với cô bạn tinh quái, thông minh nó cảm thấy những chuyện buồn xảy ra với nó đã ngoài được phần nào.

Trên con đường tới trường không khí lạnh của mùa đông đang đến đã bị xua tan đi bởi những tiếng vỗ vào lưng, những tiếng cười của đôi bạn trẻ mỗi khi thẳng Nam cố ý đạp nhanh:

- - Đi chậm thôi, phanh không ăn đâu đấy

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 26: Chú Đại Về Thăm...

Trưa hôm đó tan học, Nam lại đi cùng Trang về để lấy xe. Việc một cô gái xinh xắn lại bắt cặp với một thằng mặt sẹo, đi xe cà tàng không khỏi khiến mấy anh lớp trên, mấy thằng bạn cùng lớp chú ý đến Trang thấy ngứa mắt. Tuy nhiên vì cái bản mặt lăm lỳ lại thêm vết sẹo hằm hổ trên mặt nên thằng nào cũng dè dặt khi nhìn thấy Nam. Đến tiệm sửa xe ban sáng không thấy mở cửa, có lẽ chú sửa xe đi đâu có việc nên đóng cửa tiệm. Trang nói:

- - Thôi để chiều đi qua lấy cũng được, giờ cứ đi xe tới về đã. Chiều tới đón cậu đi học..

Nam gật đầu đồng ý, về đến gần nhà Trang, Nam nhảy xuống xe định đi bộ về nhưng Trang không chịu:

- - Chở về nhà cậu trước đi, tiện thể tớ biết nhà chiều mới đón được.

Thằng Nam thì ngại, nó sợ bố mẹ Trang nhìn thấy, nhưng cuối cùng nó cũng vội đạp qua. May quá, bố mẹ Trang không có nhà, đến nhà nó chỉ cho Trang ngôi nhà của bà ngoại, có cây me ngay trước cổng. Đúng lúc đó bà đang ngồi ngoài hiên nhà đợi nó đi học về ăn cơm. Thấy hai đứa đứng trước cổng bà ngoại vội chạy ra hỏi:

- - Nam về rồi hả cháu, sao không mời bạn vào nhà..Chà đúng là thằng này có bạn gái thật rồi.

Thằng Nam ngượng chín cả mặt, cái Trang thấy bà ngoại thì vội vã chào:

- - Cháu chào bà, cháu là bạn cùng lớp với Nam. Nhà cháu cũng ở ngay trên kia....

Nam nói:

- - Không phải bạn gái đâu bà ơi, xe cháu hỏng sửa chưa lấy được nên đi nhờ thôi..

Bà ngoại mở cổng rồi chửi nó:

- - Sư bố mày thế đây không bạn gái thì là bạn trai à..? Vào nhà đi cháu, con cái nhà ai mà xinh thế..Nói tên bố mẹ kiểu gì bà cũng biết.

Trang thấy bà mời vào nhà con bé cũng đỏ mặt vội từ chối:

- - Dạ cháu phải về chiều còn đi học bà ạ..Cháu chào bà...

Quay sang Trang nói với Nam:

- - 1h đứng trên ngõ rồi đi học nhé.

Bà ngoại vẫy tay chào bạn của cháu rồi hai bà cháu đi vào nhà, vừa đi bà vừa cười nheo cả mắt:

- - Hôm nào bảo con bé về đây bà nấu cơm ăn nhé...Nó con nhà ai cháu biết không..? Nhìn thấy là ưng rồi..Ngoan mà nhanh nhẹn, nó có thích cháu không..? À mà không thích sao lại chở về tận nhà..

Bà ngoại cứ tự hỏi tự trả lời như thế, từ nhỏ đến hôm nay lần đầu tiên Nam có bạn đến nhà lại còn là bạn khác giới. Chẳng cần nói cũng biết bà ngoại vui như thế nào, dù mới chỉ gặp Trang có vài phút nhưng tính tình của mấy người lớn tuổi thường hay nghĩ quá lên. Khổ thân thằng Nam bị bà hỏi bao nhiêu thứ mà không biết trả lời làm sao.

Nam giờ còn chưa biết gì trong khi bà cứ nói đến nào là ngày xưa hơn Nam 2-3 tuổi là ông bà đã cưới nhau rồi, rồi thì là phải dẫn con bé về nhà ra mắt, bỗng nhiên Nam nói:

- - Không phải như bà nghĩ đâu bà ơi, bạn ấy ở lớp ở trường nhiều người thích lắm. Do ngày trước cháu ở đây nên học chung trường cấp 2, trong lớp 2 đưa lại cùng khu nên xe hỏng bạn ấy cho đi nhờ thôi. Chứ bà

nhìn cháu mặt mũi như thế này ai mà thích cho được, người ta không sợ là may r ồi...Hơn nữa..

Bà ngoại nghe thế thoáng bu ồm, Nam nói tiếp:

- - Hơn nữa cháu vừa không có mẹ, vừa không có bố...Ai người ta chấp nhận..

Bà ngoại mặt bu ồm so, mất hẳn vẻ vui mừng ban nãy, bà nói:

- - Không có bố có mẹ thì bà cũng lo cho mày được, chứ chẳng lẽ mày định để bà chết cũng không yên à...

Nam nhận ra mình vừa nói làm bà bu ồm, nó hơi vô tâm. Ở với bà lúc nào bà cũng lo lắng cho nó giờ nó lại l ờ l ời, nó vội chữa lại:

- - Cháu vẫn còn nhỏ mà bà, mà cháu chẳng cần ai thương. Bà cứ sống mãi với cháu là được.

Bà ngoại cười:

- - Bố mày, chỉ giỏi nịnh...Bà sống mãi sao được..

Một tuần sau chú Đại lại đến nhà thăm bà và Nam, lần nào cũng thế, chú Đại đều mua quần áo, bánh kẹo r ồi cho ti ền. Thường chú Đại hay về vào ngày chủ nhật vì hôm đó là ngày nghỉ. Mỗi tháng Nam đều mong chú Đại về, không phải vì quà, vì ti ền mà vì nó muốn hỏi thăm tình hình của em gái. Còn ti ền thì từ sau lần đó bà ngoại nhất quyết không chịu nhận nữa, chú Đại là người tốt bà đã biết. Nhưng người mà muốn gặp là ông Tuấn nhưng mấy tháng nay không hề thấy mặt, bà nói với chú Đại:

- - Anh về nói với bố thằng Nam, không phải cứ để anh mang ti ền ra đây là xong chuyện đâu. Anh rất tốt bà cháu tôi đều biết, nhưng bà cháu tôi không sống bằng ti ền của anh Tuấn bao năm nay r ồi. Vậy nên chú có ra thăm cháu thì bà cháu tôi vui, chứ ti ền nong quà cáp sau này chú đừng mang đến nữa.

Chú Đại buồn rầu nói:

- - Cũng không giấu gì bà với cháu, cả năm nay anh em con làm ăn không được. Anh Tuấn cũng đi suốt hầu như không có ở nhà, con cũng vậy. Con cũng nói nhiều rồi nhưng con cũng chỉ là em, không tham gia sâu vào cuộc sống của anh ấy được. Từ ngày cháu Nam về đây con cũng thấy tình cảm bố con mất dần. Nguyên nhân do đâu thì con không rõ, tại mỗi lần về con thấy anh ấy với vợ cũng vui vẻ hạnh phúc với hai cháu gái lắm. Mỗi lần con đề cập đến chuyện của cháu Nam thì anh ấy lại gạt phắt đi....

Nói đến đây chú Đại nhìn sang Nam, khuôn mặt nó thoáng buồn, cũng phải thôi, bố nó tuần nào cũng cho cả nhà đi chơi. Giờ đây em nó cũng được sống thoải mái khi không có nó. Bây giờ nó chỉ có mỗi bà ngoại, chú Đại nói tiếp:

- - Con cũng không biết tại sao nhưng có lẽ giờ đây anh ấy thấy hạnh phúc với gia đình hiện tại. Ngay cả con bé Hạnh, gần 2 tháng trước khi con về nhắc đến anh Nam là nó vui mừng lắm. Nhưng tối qua con bảo sáng nay ra anh chơi mà con bé nhất quyết không chịu đi.

Thằng Nam đứng dậy đi ra ngoài, nó không muốn nghe chú Đại kể tiếp những chuyện khiến nó đau lòng. Bà ngoại nói:

- - Tôi cũng không biết nhà trong đó nói gì, làm gì mà mỗi lần thằng Nam vào đó đều quay về không gặp được em. Nhưng thôi, nếu bố nó đã không muốn gặp nó thì cũng dễ hiểu. Bao năm nay bố nó cũng bỏ nó rồi, giờ không có cũng không sao. Nghe anh nói thì con bé Hạnh được bố với dì cưng chiều như thế tôi cũng mừng. Thế nên tôi không dám nhận tiền của anh đâu. Bà cháu tôi tuy nghèo nhưng cũng không phải cần số tiền của bố nó mới sống được.

Chú Đại biết không thể nào thuyết phục được bà nữa, bởi vì ông Tuấn từ ngày đánh con đâu có chịu ra nhà thăm con, xin lỗi bà ngoại được một lần. Không phải chú Đại không nói mà là ông Tuấn toàn viện lý do bận không ra. Chú Đại rất thương Nam, mỗi lần về nhà ông Tuấn thấy cả gia đình anh vui vẻ, cười đùa chú nghĩ ngay đến Nam, nhưng chú cũng chỉ là

một người ngoài cuộc. Nếu chú quyết liệt khuyên bố Nam thì chẳng phải lại vô tình phá vỡ hạnh phúc đang có của anh hay sao..?

Chú Đại cũng không hiểu chỉ mới mấy tháng mà sao mọi thứ thay đổi nhanh như vậy, mẹ Hường trở nên cực tốt với bé Hạnh, trong khi đó ông Tuấn và bé Hạnh đều quay lưng lại với Nam. Nói chuyện với bà ngoại một lúc chú Đại đi ra sân, đứng dưới gốc me chú Đại phúi phúi mấy viên gạch rồi ngồi xuống, chú gọi Nam lại hỏi:

- - Cháu có làm gì để em gái thấy sợ không..?

Nam lắc đầu, nó kể lại tất cả những lần nó đến nhà muốn gặp em nhưng đều không gặp được. Cả những câu mà mẹ Hường nói là đừng đến nữa để cho em nó được yên. Nghe Nam nói xong quả nhiên không ngoài những gì chú Đại dự đoán. Nhưng chính vì nhìn cảnh anh trai đang êm ấm nếu chú Đại mà hỏi chuyện này thì mọi thứ lại thành phá ngang, đó là chưa kể cả ông Tuấn và vợ đều nói khác, hai người họ đều nói Nam là vô học. Vấn đề là ở ông Tuấn, chú Đại hiểu anh mình là người chỉ tin vào mắt thấy tai nghe. Giờ đây ông Tuấn đang thấy mẹ Hường đối xử cực tốt với con ruột của mình là bé Hạnh thì chẳng có gì ông Tuấn lại nghe lời người khác để mà nghi ngờ mẹ cả.

Hơn nữa ngay cả con bé Hạnh cũng nói là sợ anh, không muốn gặp anh. Tất cả đều chống lại Nam, giờ kể cả chú Đại có nói thì cũng chẳng giải quyết được gì. Khoác vai Nam chú Đại nói:

- - Chú cũng đã hiểu được phần nào..Trước giờ chú nhìn người chuẩn lắm..Chú vẫn tin bố cháu là người tốt chỉ có đi đầu cuộc sống ngày trước quá khó khăn. Cố mãi đến bây giờ bố cháu mới có cái gọi là gia đình thật sự. Nhiều chuyện xảy ra để rồi bây giờ hai bố con không nhìn mặt nhau là điều đáng tiếc, chú biết cháu cũng thương em. Giờ ngoài việc giúp bố cháu lo cho cháu ra chú cũng không biết nên làm thế nào. Nhưng giờ ngay cả việc đó chú cũng không làm được vì bà ngoại cháu không chấp nhận.

Nam cười ;

- - Không sao đâu chú, cháu cũng lớn r ồi. Cháu hiểu cái gì nên làm cái gì không..? Cháu không quan tâm bố cháu có nhận cháu hay không..? Giờ cháu chỉ cần bố cháu lo cho em gái cháu thật tốt là được. Nó có khỏe không chú..?

Chú Đại khá ngạc nhiên vì chỉ sau mấy tháng mà Nam trưởng thành hơn hẳn:

- - Em cháu khỏe, chú thấy giờ nó cũng vui vẻ lắm. Ha Ha giờ nó cũng không bám chân chú như đợt trước nữa r ồi. Trẻ con mà, lâu mình không gặp là nó quên mình ngay. Chính vì thấy bố cháu với cô Hường đối xử tốt với bé Hạnh nên chú cũng không dám tham gia chuyện gì..Nam giờ lớn thật r ồi.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 27: Lên Phố...

Nhìn sang chiếc xe đạp cũ mèm dưng ở góc mát trong sân, chú Đại tiến lại lấy xe rồi leo lên đạp, tiếng xe kêu càn cạch, thì thoảng chú Đại đạp còn bị trượt cá, thằng Nam nhìn cười ầm lên. Chú Đại nói:

- - Cháu đạp cái xe này đi học à..? Xe pháo thế này lỡ đâu có bạn gái thì chở làm sao..?

Nam cười chảy nước mắt nói:

- - Vâng, xe này bác cháu cho, cháu cũng quen rồi. Tại chú không biết cách đi nên mới thế.

Chú Đại lắc đầu, dựng xe vào chỗ cũ chú Đại nói nhỏ vào tai Nam:

- - Vào xin phép bà rồi chú chở đi chơi, mấy khi chú cháu gặp nhau.

Nam nghe thấy đi chơi thì thích lắm, đã bao giờ nó được ai cho đi chơi đâu, chạy vào Nam xin phép bà ngoại:

- - Bà ơi, cháu đi chơi với chú Đại một lúc nhé...

Tất nhiên là bà ngoại đồng ý, thế là Nam thay bộ quần áo đẹp nhất, mới nhất, đi dép quai hậu rồi hai chú cháu chào bà lên đường. Đi bộ ra đến ngoài đường nó trề trề, xuýt xoa khi nhìn thấy ôtô của chú Đại. Chiếc ôtô đen bóng, sáng loáng nhấp nháy đèn kêu bíp bíp khi chú Đại nhả vào cái khóa điện. Trong lúc nó đang đứng ngẩn thì chú Đại mở cửa xe gọi nó ;

- - Còn đợi gì nữa, lên xe thôi..

Khu Nam sống mọi người còn khá nghèo, toàn người dân buôn bán nhỏ, với công nhân lao động trong các khu công nghiệp nên làm gì có oto ra vào mấy, có chăng toàn là công nông với xe tự chế chạy xình xịch. Nam thì ở đây ai cũng biết, nhưng chú Đại thì chẳng ai biết là ai, chỉ thấy chú đại đầu lúc nào cũng trọc, người ngòm xăm trổ đi oto đen nhìn như xã hội đen nên ai cũng sợ. Thế mà ông xã hội đen đấy giờ đang mở cửa xe cho thằng Nam thì ai cũng quay lại nhìn Nam há hốc mồm ngạc nhiên.

Nam thấy thế thì oai lắm, nó tùm tùm che miệng cười rồi chạy nhanh về phía chú Đại chui tọt vào xe dận dận mông thử độ êm của ghế. Ngày trước nó đâu được bố chở ra trường bằng oto độ 1-2 lần, hồi đó được ngồi oto nó cũng thích lắm. Nhưng cảm giác đi với chú Đại hôm nay nó sướng hơn hẳn. Kiểu ha oai vô cùng...Chú Đại nhìn thấy nó cũng buồn cười:

- - Oai không, sau này cháu mà lớn lên còn ngầu nữa. Nhìn quả sẹo kia còn ác hơn cả chú..Giờ lên phố chơi nhé, chú chở đi mua quần áo...

Nam gật đầu luôn, ngày hôm đó là ngày vui nhất trong đời của Nam, nó được chú Đại dẫn đi mua bao nhiêu quần áo mới, xong đi ăn đủ thứ, từ vỉa hè cho đến nhà hàng...Chú Đại chở nó đến những nơi rất bình thường như công viên, khu vui chơi giải trí, quảng trường...những nơi đó rất nhiều tằm tuổi nó đang nô đùa mà ngày hôm nay nó mới được đặt chân đến.

Chú Đại còn mua cả quà cho bà Ngoại nữa, có lẽ giờ đây nó đã hiểu cảm giác tại sao em gái nó lại quên nó nhanh như vậy. Nhưng nó lại thấy vui vì bé Hạnh cũng được bố cho đến những nơi này chơi vui vẻ. Nó nói với chú Đại:

- - Ở đây thích chủ nhỉ..? Bảo sao em cháu khoe tằm nào cũng được lên đây chơi..

Chú Đại mỉm cười:

- - Thích hả, lần sau chú rảnh chú lại về đưa đi chơi. À mà bảo cho cháu lên Hà Nội gặp ông bà mà cháu bận học nên chú chưa đưa đi được. Để đợt tết này nghỉ dài dài rồi chú chở đi.

Nam hỏi:

- - Bố cháu có lên đó không ạ..?

Chú Đại nói:

- - Có chứ, tết nào bố cháu chẳng lên. Năm nay có khi cả nhà đều lên.

Nam đáp:

- - Thế thôi tết cháu không đi đâu, bố cháu với cô Hường cả em Hạnh không thích cháu. Cháu lên đó gặp mọi người lại khó chịu. Với lại tết cháu phải ở nhà với bà ngoại, năm nào cháu cũng trông bánh cho bà vui lắm....

Chú Đại nhìn Nam khẽ thoáng buồn, không ngờ một thằng nhóc 16 tuổi lại phải suy nghĩ nhiều thứ đến như vậy. Ở công viên nhiều đứa bằng tuổi nó đang trượt patin, nghe nhạc, nhảy hiphop còn nó 16 năm mới biết đến công viên lần đầu tiên. Nhìn đôi mắt nó lấp lờ, buồn bã nhưng bên trong con người nó lại đầy tình yêu thương. Chú Đại cố gắng nói rảnh nói đùa:

- - Á à, vậy là mày chê không thèm lên nhà chú hả..?

Nó tưởng thật bối rối giải thích này nọ, khoảng 3h chiều chú Đại chờ Nam về đến nhà. Vào nhà chào bà ngoại rồi Nam tiễn chú Đại, trước khi ra cổng chú Đại nhét vào túi Nam 1tr rồi nói nhỏ:

- - Không được kể với bà ngoại không lần sau chú ra bà lại chửi chú. Bí mật như hồi trước chú cháu mình thỏa thuận nhé. Nhưng phải ngoan đấy, hư thì chú đập chết.

Nam xin chú rồi vội cất đi, chú Đại chào nó rồi đi mất. Nam nhìn theo hình dáng người đàn ông nhỏ bé nhưng đầy hiên ngang mà thán phục. Từ vẻ ngoài cho đến cách nói năng, cư xử...chú Đại cứ như thần tượng của nó vậy. Đến 5h chiều, có người gọi cổng, bà ngoại bảo Nam ra mở cổng xem ai thì thấy một người ăn mặc gọn gàng dắt một chiếc xe đạp mới tinh, bánh xe còn bọc túi bóng đứng hỏi:

- - Cháu có phải là Nguyễn Văn Nam không..?

Nam gật đầu:

- - Dạ đúng rồi ạ..Có chuyện gì vậy ạ..?

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 28: Bé Hạnh Vào Viện..

Ra đó là nhân viên giao hàng, người giao hàng nói:

- - Có người gửi cho cháu chiếc xe đạp..Cháu chỉ cần ký tên vào đây là được..

Nam hơi nghi ngờ hỏi lại:

- - Có phải trả tiền không ạ..?

Người giao hàng cười:

- - Không, tiền có người trả rồi.

Nam mừng rỡ đáp:

- - Có phải một chú đầu trọc, người thấp thấp, xăm kín tay mua cho cháu không ạ..?

Người giao hàng mỉm cười gật đầu, Nam ký nhận xong nó vác cả cái xe chạy vào gọi to:

- - Bà ơi, bà ơi....ra xem cháu có gì này..

Bà ngoại tưởng có chuyện gì chạy vội ra hỏi:

- - Làm sao đấy, có chuyện gì à...?

Ra đến sân bà ngoại thấy chiếc xe đạp mới tinh, sáng loáng thì vội hỏi:

- - Xe ở đâu đây, ai mua cho mà lại có thế...?

Nam cười:

- - Chú Đại mua r ưỡi gửi cho cháu bà ạ...Xe đẹp quá bà nhỉ..?

Bà ngoại chạy ra sờ sờ cái xe r ưỡi tấm tắc khen, bà xuýt xoa:

- - Xe đẹp thế, ban nãy về đã mang bao nhiêu quần áo với đồ ăn, r ưỡi cả thuốc bổ cho bà r ưỡi. Sớm bà đã bảo bà không nhận mà chú với mày cứ mang về. Giờ lại còn mua cả xe đạp mới cho cháu nữa, xe đẹp thế này chắc đắt lắm...Đúng thật là, bảo không nhận thì lại mua đồ còn nhiều hơn cả tiền thế này...

Nam nhìn bà hỏi:

- - Cháu bỏ ra đi thử bà nhé...

Bà ngoại gật đầu:

- - Ừ, chú mua cho thì nhớ giữ gìn cẩn thận. Người đâu mà tốt thế...Bảo ở lại ăn cơm thì đi luôn. Chắc là lại sợ bà không nhận r ưỡi mắng đây mà. Bố mày đúng là có phúc mới quen được chú ấy.

Nam dắt xe lên đường đạp thử một vòng, xe mới chạy bon hơn hẳn. Nó chợt nhớ lại ngày xưa khi mới được bố đón về bố nó cũng mua cho nó một chiếc xe đạp. Nhưng khi bỏ nhà đó đi nó không cần chiếc xe đó. Đạp chiếc xe cũ đi học mấy tháng nay nó luôn ước mơ có một chiếc xe đạp tốt hơn nhưng không bao giờ dám nói. Vậy mà hôm nay không ngờ ước mơ của nó đã thành sự thật, nó có một ông chú quá giàu về tất cả.

Nhưng đúng là trong cái rủi có cái may, mà trong cái may lại có cái tai bay vạ gió. Xe mới đạp xung quá hay sao mà khi về nhà nó thò vào túi kiểm tra thì bay đâu mất một tờ 500k. Trời nhá nhem tối nó lại quay xe đi tìm nhưng tiền rơi mấy ai tìm được. Mãi vui với cái xe mà bay mất cả một gia tài, nó tiếc đến ngẩn cả người. Lần này cảm giác của nó khác hẳn với lần mất tiền lần trước. Lần trước là do mục Hường lấy của nó, lần này tự tay nó đánh rơi nên nó tiếc hơn gấp nhiều lần. Bà ngoại thấy mặt nó đần đần thì hỏi:

- - Lại làm sao đấy, mặt mũi trông buồn thế kia.

Nó muốn nói với bà là nó làm rơi 500k lắm nhưng làm sao nó dám kể. Nó mà kể ra vừa bị bà mắng mà bà có khi lại tiếc cùng nữa thì còn khổ hơn. Nó vội đánh trống lảng:

- - Xe này mai mà đi học chắc ai cũng phải nhìn bà nhỉ..?

Bà ngoại cười:

- - Bố anh, tôi lại tưởng anh lảm mất số gạo..Xe thì đẹp quá rồi. Soạn sách vở chưa mai còn đi học. Cả ngày hôm nay đi chơi công viên, đi ăn có thấy học hành gì đâu.

Bà ngoại nói thế thôi nhưng thấy cháu đi chơi với chú Đại về kể đủ thứ với ánh mắt hào hứng bà cũng vui lắm. Bao năm nay mới thấy nó được vui vẻ, hồn nhiên như vậy. Trong thâm tâm bà cảm ơn chú Đại rất nhiều.

Về phần Nam, cả đêm đó nó mất ngủ vì tiếc của...Sáng hôm sau nó đi con “xê” hộp đến trường trong ánh nhìn trằn trọc của chúng bạn. Nó không hề biết rằng cái xe nó đang đi là mẫu xe đạp mới nhất nhập khẩu bên nước ngoài có giá hàng chục triệu đồng một chiếc. Nếu bà ngoại với nó mà biết giá trị thật của chiếc xe chắc ngã ngựa ra mất, mà có khi nó cũng chẳng dám đạp đi đâu vì sợ mất.

Nhưng có một sự thật là từ khi đó đi chiếc xe đạp xịn nhất trường đó thì bạn bè cũng tranh nhau hỏi xe xịn thế, mua ở đâu mà đẹp vậy, đắt lắm nhỉ...? Bỗng nhiên nó được quan tâm hơn hẳn, tất nhiên rồi làm gì có thằng nào con nhà nghèo mà đi xe đạp chục triệu. Thấy bạn bè hỏi han nhiều nó cũng ngại, nó tìm cách lảng tránh không muốn trả lời. Người nó muốn khoe là cô bạn ngồi ngay bên trên nó thì dường như lại chẳng tỏ vẻ gì quan tâm đến cái xe mới của nó cả. Bỗng nhiên Trang lại bơ nó một cách lạ thường, nó cũng không hiểu vì sao. Tan học nó chủ động đạp theo sau Trang, đến đoạn đường vắng nó tiến đến gần rồi hỏi một câu vô duyên đến kinh người:

- - Sao đạp chậm thế...

Có lẽ nó muốn mở lời chào một cách thân thiện hơn nhưng nó nào đâu phải người giỏi nói, Trang quay lại lườm nó rồi đáp:

- - Xe tôi cũ tất nhiên làm sao đẹp nhanh bằng xe mới của cậu..?

Nam cứng họng không biết nói tiếp làm sao thì Trang hỏi:

- - Mà có chuyện gì không..?

Nam thật thà, ấp úng nói:

- - Tớ..tớ muốn khoe là tớ có xe mới rồi...

Trang đáp:

- - Ừ thì cả lớp biết rồi đấy thôi..

Nam như gà mắc tóc:

- - Không..không ý tớ không phải là thế...Ý tớ là có xe mới rồi tớ..đón cậu...đi học được không..?

Nói xong câu đó mà nó ngượng chín cả mặt, Trang quay lại nhìn nó ngạc nhiên rồi trả lời:

- - Nhớ đấy nhé....

Trang đạp vội đi bỏ mặc Nam đang ngây người tại chỗ, có lẽ phải một lúc sau nó mới hiểu ra rồi cố đạp đuổi theo Trang như để xác nhận lại câu trả lời.

Vậy là Nam đã tìm thấy được niềm vui của mình, có lẽ nó đã suy nghĩ nếu cuộc sống cứ êm đềm mãi như thế này thì tốt. Nó không còn phải lo lắng sợ em gái bị đối xử tệ bạc nữa, quả thật như vậy, trong khi Nam đang tận hưởng những niềm vui đầu tiên trong đời thì ở nhà bố nó bé Hạnh cũng được mẹ Hường đối xử rất tốt. Cả tháng nay không thấy Nam xuất hiện mẹ cũng đã yên tâm phần nào. Ngày ông Tuấn càng yêu mẹ, mẹ cũng cố gắng đáp trả lại tình cảm đó bằng cách chăm sóc bé Hạnh tốt hơn.

Ngày nào “mẹ” Hương cũng dậy sớm đi chợ mua đồ ăn sáng cho cả cái Thư lẫn bé Hạnh.

Con bé Hạnh lười ăn còn được “mẹ” nịnh nọt, đồ dành ăn hết cho bằng được...Thời gian đó cũng là thời điểm cuối năm, giáp tết. Ông Tuấn công việc bận bịu khi ở nhà, còn ba mẹ con “mẹ” Hương lúc nào cũng lo cho Hạnh ăn uống đầy đủ, không những thế mỗi lần nói chuyện với ông Tuấn mẹ đều nói Hạnh quá gầy cần phải tâm bổ nhiều hơn. Mẹ chiều Hạnh lắm, ngoài ăn sáng ăn trưa ăn tối ra hôm nào Hạnh với Thư cũng được ăn thêm bữa phụ. Nhìn con ngày càng khỏe mạnh lại được vợ hai nhiệt tình chăm sóc ông Tuấn cũng yên tâm hơn nhiều, dần dần ông giao hết mọi việc lại cho vợ.

Cho đến một hôm, khi ông đang trên đường về thì mẹ Hương gọi điện khóc lóc:

- - Anh ơi hai đứa ở nhà e vừa cho uống sữa chẳng hiểu sao lại nôn thốc nôn tháo. Em đang cho hai con vào bệnh viện, anh về ngay đi nhé...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 29: Con Mụ Độc Ác..

Ông Tuấn hoảng hốt hỏi vợ:

- - Cả hai đứa đều bị thế sao, cô ở nhà cho chúng nó ăn uống kiểu gì vậy..? Đang ở bệnh viện nào tôi vào luôn..

Mụ Hường khóc lóc lo sợ các kiểu, sau khi biết được bệnh viện ông Tuấn lái xe nhanh nhất có thể để về xem con thế nào. Đến nơi ông Tuấn hốt hải chạy vào, thấy mụ Hường đang ngồi ở ghế đợi phòng cấp cứu ông Tuấn hỏi:

- - Các con làm sao rồi, tại sao lại đau bụng nôn mửa, hay cô lại cho chúng nó ăn cái gì để lâu..

Mụ Hường rồi rít phân trần:

- - Không, em cho các con ăn toàn đồ ngon, đồ mới thôi...Nãy ăn cơm tối xong như mọi ngày em đầu pha sữa cho hai đứa nó uống..Cái Thư uống xong kêu đau bụng đi ngoài, cái Hạnh thì nó ở trên phòng nằm, em mang sữa lên thấy con bé có vẻ mệt. lát sau thấy nó nôn ọe em chạy lên thì cái Thư bên dưới cũng thế. Sợ chúng nó bị ngộ độc thức ăn nên em gọi xe taxi đi bệnh viện luôn..Cái Thư vừa xong bác sỹ bảo nó bị trúng thực giờ đang nằm trong phòng...còn cái Hạnh..

Ông Tuấn như người điên dại:

- - Cái Hạnh làm sao, con nó bây giờ thế nào...?

Mụ Hường nói:

- - Vẫn đang trong phòng cấp cứu...Chưa thấy bác sỹ ra....

Ông Tuấn chờ dẫn hết người, một lúc sau bác sỹ đi ra hỏi:

- - Ai là người nhà bệnh nhân cháu Nguyễn Thị Hạnh ...?

Bố Nam với mẹ Hương vội đứng bật dậy nói:

- - Dạ..dạ là tôi ạ...bác sỹ ơi con tôi bị làm sao vậy ạ..?

Bác sỹ nói:

- - Cháu hiện giờ cơ thể còn hơi yếu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng phải chú ý đến chế độ ăn uống của cháu kẻo khó mà phát triển được. Theo thăm khám ban đầu thì cháu thừa vitamin A, biểu hiện của cháu thể hiện rất rõ ra bên ngoài như bị vàng da, nôn ọe, lúc nào cũng trong tình trạng mệt mỏi. Nếu không chú ý cho cháu ăn uống đúng cách sau này xương khó mà phát triển được.

Bố Nam hỏi tiếp:

- - Vậy cháu có phải bị ngộ độc thức ăn không ạ..?

Bác sỹ nói:

- - Không phải, tôi vừa nói rồi đây, do cháu bị thừa chất. Các ông bố bà mẹ chăm con cứ nghĩ cho con ăn nhiều cái này cái kia là tốt nhưng thực ra không phải. Những đồ ăn nhiều chất dinh dưỡng quá nếu để cho con trẻ ăn liên tục, ăn thường xuyên sẽ gây hại cho bản thân cháu bé. Vì hệ tiêu hóa của các cháu dưới 10 tuổi còn chưa phát triển hết. Ép ăn là không được đâu, có trường hợp mẹ cho con ăn nhiều quá dẫn đến tử vong rồi đấy. Chờ cháu hồi sức rồi tôi sẽ kê đơn thuốc. Quan trọng là anh chị phải xem những ngày qua cháu ăn nhiều món gì thì phải thôi không cho cháu ăn nữa...?

Ông Tuấn quay sang hỏi mẹ Hương:

- - Dạo này tôi bận đi suốt, ở nhà cô cho nó ăn cái gì mà nó lại bị như thế hả..?

Bác sỹ không biết Hạnh là con riêng của ông Tuấn nên vội can:

- -y, anh đừng nóng, nhiều bà mẹ thương con nên không chú ý đi đâu này.

Bố Nam không muốn mất mặt nên thôi, mẹ Hương được đà thanh minh:

- - Anh hỏi con xem em toàn cho con ăn gà t^uân, đ^oồ b^oổ, em chẳng nói với anh là tại con nó g^ày quá nên phải t^uâm b^oổ à..? Giờ anh lại còn nghi ngờ em, cả hai đứa đều ăn như nhau chứ em đâu có làm gì đâu. Em như thế vẫn chưa phải với bố con anh à..? Ai biết đâu được lại xảy ra thế này...

Nói xong mẹ ôm mặt khóc tu tu....Bố Nam thấy mình cũng hơi quá đáng, có lẽ vì lo cho con nên ông nghĩ oan cho vợ. Bác sỹ cũng nói không phải ngộ độc hay có gì bất thường, chỉ là con bé thừa chất...Cũng không trách vợ được bố Nam lại dễ dàng r^uỗi xin lỗi mẹ.

Cùng lúc đó chú Đại cũng chạy đến với bộ mặt lo lắng, nhìn thấy bố Nam chú hỏi:

- - Cháu sao r^uỗi hả anh...Bác sỹ bảo nguyên nhân là do đâu vậy..?

Vừa nói chú vừa nhìn sang mẹ Hương bằng ánh mắt điên cu^ong, bố Nam vội giải thích:

- - Cho ăn nhiều thứ quá cũng khổ chú ạ, bác sỹ bảo thừa vitamin gì ấy nên cháu nó bị nôn ọe. Đợt r^uỗi chị mày cũng bảo anh phải t^uâm b^oổ cho cháu vì con bé g^ày quá đâm ra cho ăn toàn đ^oồ b^oổ, bác sỹ nói trẻ con ăn nhiều không tốt. Mà sao chú lại v^ề, anh bảo chú ở trên đó xem mọi người làm ăn thế nào mà..?

Chú Đại gắt:

- - Con bé vào viện không rõ nguyên nhân làm sao mà anh còn bảo em ở trên kia. Nó mà có mệnh hệ gì em không để yên đâu...Bố thật không hay lại

có gì trong đó..Còn nhiều cái em chưa muốn nói vì thấy gần đây con bé cũng quần anh với chị. Em là em nhịn lắm rồi đấy...

Bố Nam quát:

- - Chú làm sao đấy, anh cũng lo như chú ban nãy còn định đánh vợ nhưng chính bác sỹ người ta bảo con mình như thế, có ai đâu độc hay làm hại gì đâu. Chú đừng cả giận mất khôn, vợ anh thì anh phải biết chứ.

Mụ Hường thấy thế bù lu bù loa lên:

- - Chú Đại này, tôi biết trước giờ chú không ưa gì tôi, nhưng con tôi cũng như con anh Tuấn,,mà con anh Tuấn cũng như con tôi. Tôi chăm lo cho nó hết mực, con tôi tôi còn không chăm bằng nó. Chú có ghét tôi cũng đừng đổ oan cho tôi, không tin chú đi hỏi bác sỹ xem tôi với anh chú nói có đúng không..? Chú đợi cháu Hạnh tỉnh dậy hỏi xem tôi có cho cháu nó ăn gì ôi thiêu hay bần thiêu không..? Còn cái gì nó đúng thì thôi..

Chú Đại cũng không có bằng chứng gì chứng minh là mụ Hường hại con bé, chú Đại tức tối bỏ đi hỏi bác sỹ trong lúc đợi con bé khỏe trở lại. Tất nhiên câu trả lời của bác sỹ cũng giống như đã nói với bố Nam. Sau khi đón Hạnh về nhà, chú Đại ở lại mấy hôm chăm sóc con bé, sáng nào chú Đại cũng chở Hạnh đi ăn sáng, một hôm hai chú cháu vào một quán bên vỉa hè, chú Đại hỏi Hạnh:

- - Cháu ăn gì..? Cháo nhé...?

Hạnh gật đầu, chú Đại gọi cho Hạnh một bát cháo gà, còn mình thì chú Đại gọi trước hai quả trứng vịt lộn. Lúc bà chủ mang trứng vịt lộn ra thì cháo chưa xong, chú Đại đập trứng rồi xúc một thìa nhỏ:

- - A..A nào, chú dứt cho ăn một miếng trước rồi cháo gà đến bây giờ..

Ai ngờ vừa nhìn thấy quả trứng bé Hạnh sợ xanh mặt, nó đưa tay chối đây đẩy không dám ăn. Chú Đại nghĩ chắc nó thấy trứng vịt lộn thì sợ như mấy thằng mũi lõ nên cười:

- - Sao sợ à, ăn ngon cực...Sợ thì để chú ăn..

Bé Hạnh nói:

- - Không phải, ngày nào mẹ Hường cũng bắt cháu ăn nên giờ sợ lắm...

Chú Đại nhớ lại mấy hôm trước bác sỹ bảo do con bé ăn nhiều chất nên thừa vitamin, nhưng ăn gì thì mẹ nó bảo gà tằm với đờ bở. Chú Đại vội hỏi:

- - Ngày nào cũng ăn hả..? Một ngày mẹ bắt cháu ăn bao nhiêu quả..?

Con bé nhìn nhìn vào tay rồi giơ lên 4 ngón,:

- - Cháu không ăn là mẹ không vui đâu..

Giờ thì chú Đại đã hiểu vì sao con bé lại sợ trứng vịt lộn như vậy, rõ ràng việc bắt một đứa trẻ con một ngày ăn 4 quả trứng vịt lộn trong một thời gian dài là không bình thường. Cháo gà đã được bê ra, chú Đại thôi cho người rồi để bé Hạnh ăn còn mình chú Đại mở điện thoại lên mạng gõ thử tác hại của việc ăn nhiều trứng vịt lộn..

Kết quả khiến chú Đại hoảng hồn vì triệu trứng của việc ăn quá nhiều trứng vịt lộn với trẻ em y hệt như bệnh tình của Hạnh hôm nọ. Kéo xuống chú Đại còn giật mình khi có một bài báo khá lâu nói về việc mẹ giết con bằng cách cho ăn mỗi ngày ba quả trứng vịt lộn. Tuy nhiên bài báo đó không có tính xác thực. Mặc dù vậy việc mẹ Hường ép Hạnh một ngày ăn 4 quả chắc chắn là mẹ muốn hại con bé.

Quá căm phẫn, chú Đại lập tức chở bé Hạnh về nhà, vào nhà thấy ông Tuấn và mẹ Hường đang ngồi ở phòng khách uống cà phê. Chú Đại dẫn con bé lên phòng rồi đi xuống phòng khách, cố bình tĩnh chú Đại ngồi xuống nói:

- - Anh Tuấn, anh phải đuổi con đàn bà này ra khỏi nhà ngay...Nếu không có ngày con anh sẽ bị giết chết đấy.

Bố Nam ngờ ngác không hiểu chuyện gì, ông chưa kịp hiểu thì chú Đại cầm cái cốc đứng lên đập thẳng vào đầu mẹ Hương thì bố Nam đưa tay ra đỡ. Mảnh cốc vỡ tung cắm vào tay ông Tuấn làm máu chảy ra thành dòng, ông Tuấn gào lên:

- - Mày bị điên hả Đại....Sao mày lại làm thế...

Mẹ Hương sợ hãi chạy vội vào trong phòng chốt cửa lại không dám nói câu gì..Chú Đại đuổi theo định phá cửa thì bị ông Tuấn kéo lại, vì chú Đại khi đó đã mất bình tĩnh nên ông Tuấn đã quật chú Đại ra sàn nhà rồi đấm chú Đại liên tục. Nếu so về đánh nhau thì một người nhỏ con như chú Đại không thể đánh lại được ông Tuấn. Chú Đại gào lên:

- - Buông em ra, em phải giết con chó cái độc địa đó..

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 30: Tình Anh Em...

Ông Tuấn tất nhiên rất hiểu chú Đại, khi đó chú Đại giống như một con hổ đói, nếu thả tay ra mặc dù chưa biết chuyện gì nhưng chắc chắn mẹ Hường sẽ phải lãnh hậu quả. Trong một thoáng suy nghĩ lơ lửng, chú Đại đã vùng ra được. Nhanh như cắt chú Đại lao đến cửa phòng mẹ Hường nhưng không mở được cửa vì đã chốt trong. Giơ chân chú Đại đập rần rần vào cánh cửa nhưng cánh cửa gỗ chắc chắn vẫn không hề suy chuyển. Ông Tuấn lại lao đến ôm chú Đại ngăn lại, bên trong mẹ Hường thét lên:

- - Cứu tôi với, nó muốn giết tôi..

Phải chi mẹ Hường im mìm thì có lẽ sau những cú đập như trời giáng vào cánh cửa ấy thì chú Đại cũng nguôi ngoai đi phần nào. Đằng này mẹ càng bù lu bù loa càng khiến chú Đại giận dữ, vùng ra chạy thẳng xuống bếp, chú Đại thò tay xuống gầm tủ lạnh lấy ra hai con dao rựa sáng loáng phần lưỡi vì không được sử dụng. Lại tiếp tục lao về phía cánh cửa chú Đại dùng dao bổ liên tiếp vào cửa để phá. Vừa chém chú Đại vừa gầm lên:

- - Đi ra đây ngay....

Bố Nam trước tình cảnh đó không hiểu chuyện gì, trước mắt ông bây giờ là thằng em trai đang muốn phá cửa để giết chị dâu, một bên cánh tay máu vẫn đang chảy do mảnh cốc vỡ ban nãy cắm vào, bố Nam thấy mọi chuyện thật sự quá nguy hiểm ông lại lao đến giữ chú Đại, để rồi một nhát dao vô tình đã chém xả vào vai ông. Máu chảy lênh láng, chú Đại đứng khựng người lại sau khi nhận ra mình đã chém trúng anh mình. Bố Nam gục chân quỵ xuống, một tay vẫn nắm lấy tay kia của chú Đại nói trong đau đớn:

- - Mà muốn giết người thì giết anh đây này...Có...chuyện...gì...

Nói chưa hết câu bố Nam ngã gục xuống đất, chú Đại sững người, nhìn máu chảy khắp nhà chú Đại buông con dao ra công anh lên người rồi chạy từng bước nặng nề ra ngoài sân, hàng xóm thấy ồn ào kéo sang xem cũng nhờ thế mà mọi người cùng giúp đưa bố Nam vào viện, vào đến viện máu vẫn không ngừng chảy. Vết chém ở vai khá sâu nên ông Tuấn đã ngất đi ngay khi vào đến viện. Sau khi được đưa vào phòng cấp cứu bố Nam được truyền máu, các bác sĩ sau khi băng bó vết thương gặp chú Đại liền nói:

- - Vết chém chặt đứt xương bả vai, đứt một dây thần kinh cánh tay nhưng may mắn không vào động mạch, nếu không không cứu được đâu. Tay phải của anh ta sau này coi như không làm được việc nặng, để mà bình phục đã là một chuyện khó. Lớn tuổi rồi mà vẫn còn đi chém nhau như thế này chúng tôi cũng đến chịu các anh. Mọi người phải biết ở tuổi này xương khớp mà gãy không liền lại được như thanh niên đâu. Bệnh nhân đã được chuyển vào phòng hồi sức, anh đi theo tôi hoàn tất nốt một số thủ tục.

Chú Đại choáng váng sau khi nghe kết quả từ bác sĩ, lúc đó chú Đại chẳng còn nhìn thấy gì nữa, chú chỉ muốn phá bung cánh cửa để cho con mụ dì ghẻ kia một trận. Đến khi anh trai lao vào ngăn cản thì chú mới sững sờ khi nhát chém của mình lại trúng ngay anh. Cuối cùng chính chú lại là người hại anh mình đến suýt chết, nếu như nhà không gần bệnh viện có lẽ bố Nam đã mất máu mà chết. Tuy qua được cơn nguy hiểm nhưng sau này ông Tuấn sẽ không còn được như xưa nữa. Một cánh tay coi như gần bị liệt, chú Đại ân hận vì mình vừa tạo nên một bi kịch.

Ở nhà hàng xóm xì xào bàn tán, mấy người xung quanh chỉ đứng ngoài cổng không rõ chuyện gì xảy ra. Thấy mụ Hường đi ra thì có người hỏi:

- - Sao chú Tuấn lại bị chém đến xả cả vai thế hả cô..? Nhìn sợ quá, cả người chú ấy toàn máu là máu...Vào viện không biết có sao không..?

Mụ Hường mặt xanh cắt không còn giọt máu, mụ vốn bị bệnh tim ban nãy bị chú Đại đòi giết mụ nhanh chân chạy kịp vào phòng, tưởng đâu chú Đại sẽ nể anh ngăn cản mà thôi ai ngờ đến khi mở cửa ra nhìn thấy máu

me lênh láng, cánh cửa bị chém đến vỡ ra từng miếng gỗ mục còn kinh sợ hơn, nhưng mẹ vẫn nói:

- Hai anh em nói chuyện xong xích mích, anh nhà em có làm gì đâu mà thằng kia nó cùn dao nó chém đến xả cả vai. Em phận đàn bà con gái không can được, đến lúc chạy ra thì mọi người đưa đi viện rồi. Giờ em phải thu xếp rồi vào trong đấy ngay đây...

Mấy con mẹ hàng xóm được đà:

- À thảo nào, nó chém anh nó xong rồi nó lại đưa vào viện. Tôi đã bảo các bà rồi, nhìn nó có khác gì mấy thằng khủng bố trong phim đâu, đâu thì trọc lóc xong tay chân người ngòm toàn hình xăm. Nhìn mà phát khiếp, chùng cô đúng là rước họa vào thân.

Con người ta là thế, chỉ cần nhìn một người bằng vẻ ngoài là họ sẵn sàng buông ra những lời miệt thị. Giờ đây trước những lời nói của mẹ Hường những người ở đó càng thấy thỏa mãn với nhận định của mình bấy lâu nay. Mẹ Hường tay xách túi, tay gọi cái Thử rồi cả hai mẹ con lên xe máy đi mất hút. Mẹ đâu có vào viện xem ông Tuấn sống chết ra làm sao, mẹ vội vã thu dọn quần áo rồi chở con về nhà bố mẹ mẹ. Làm sao mẹ dám đối diện với chú Đại, nhìn cảnh nhà cửa máu me như thế mẹ thừa hiểu nếu hôm nay không có ông Tuấn ở nhà thì số máu chảy trên sàn nhà đó sẽ là của mẹ.

Mẹ Hường vẫn chưa hiểu vì sao chú Đại lại nổi điên như vậy, ban nãy quá sợ hãi nên mẹ vẫn chưa kịp nghĩ ra. Phải chăng con bé Hạnh đã nói gì với chú Đại, không thể nào tuy mẹ không ưa gì Hạnh nhưng mẹ vẫn sợ chú Đại và bố Hạnh, chính vì thế mặc dù ép Hạnh ăn 3-4 quả trứng vịt lộn mỗi ngày mẹ vẫn một mực chăm lo cho nó, nịnh nọt nó để Hạnh và bố Hạnh biết mẹ không sống ác. Ngoài việc ép Hạnh ăn trứng ra thì mẹ đâu có làm gì, vậy sao chú Đại lại biết mẹ muốn hại con bé.

Việc ép trẻ con ăn trứng là một lần vô tình mẹ đi sinh hoạt tổ dân phố, nghe chuyện thì mẹ thấy có một bà mẹ con không thích ăn gì chỉ thích ăn trứng vịt lộn, mỗi ngày bà ta đầu cho con ăn 2 quả, được đâu tằm 3 tháng con bà ấy da cứ vàng vọt đi, người thì yếu..Mẹ chùng mới đem cháu

đi khám thì người ta nói không được cho trẻ con ăn nhiều sẽ hại đến sức khỏe sau này, ăn nhiều quá còn bị tử vong. Thế là mẹ vờ áp dụng với con bé Hạnh luôn, đó là lý do sáng nào mẹ cũng đi chợ mua cho Hạnh 2 quả trứng vịt lộn, tối lại tiếp tục hai quả. Riêng con Thư thì mẹ cứ đổi món liên tục. Được 2 tuần đầu bé Hạnh háu ăn ngày nào ăn cũng hết, sang đến tuần thứ 3 con bé sợ trứng, chỉ cần nhìn thấy là nó buồn nôn nhưng mẹ Hương ép ăn:

- - Không ăn là mẹ không cho ở đây nữa, mẹ trả về cho anh Nam đánh cho một trận.

Con bé sợ quá cứ phải cố nuốt, nhiều khi nó nhìn cái Hạnh ăn xôi, ăn bánh mì nó thèm lắm nhưng mẹ Hương ngày nào cũng ngồi cạnh ép ăn trứng, lâu dần mẹ phải kê kê cái roi bên cạnh để ép nó, được đâu gần hai tháng thì con bé ngã bệnh. Ăn cái gì vào cũng nôn, ở trường cũng nôn, cô giáo khi thấy mẹ Hương đến đón cứ nghĩ đó là mẹ Hạnh nên trao đổi nhưng mẹ mặc kệ. Cho đến mấy hôm trước, biết bé Hạnh ngày càng yếu nên mẹ không ép nó ăn trứng nữa, mẹ để nó ăn bình thường nhưng nào con bé có ăn được, nhìn Hạnh nôn thốc nôn tháo mẹ Hương biết kế hoạch của mẹ đang dần thành công, thấy con bé ở nhà mặt mũi vàng như nghệ, chân tay ê uột mẹ sợ nó chết ở nhà thì phiền phức nên mẹ vội gọi xe taxi đưa nó vào viện. Nhưng mẹ thâm độc ở chỗ, nếu giờ chỉ có cái Hạnh vào viện mọi nghi ngờ sẽ đổ lên đầu mẹ.

Nghĩ ngợi một hồi mẹ xay nhỏ một ít thuốc Lào pha cùng cô ca sau đó bảo cái Thư uống. Xe taxi đến mẹ cho cả hai đứa vào viện, đang đi trên đường thì cái Thư cũng bắt đầu chóng mặt, buồn nôn, tụt huyết áp nhẹ... Thuốc Lào sống mà nhai sau đó uống nước ngọt có ga sẽ gây tác dụng tụt huyết áp trong thời gian ngắn, nó cũng gây buồn nôn nhưng chỉ cần nghỉ ngơi uống chút trà gừng một lúc sau sẽ hết. Đó là cách mẹ khiến đứa con dễ cũng bị triệu chứng nôn ọe như con chồng nhằm mục đích cả hai đứa đều bị chứ không riêng Hạnh. Điều đó cũng đã được bác sĩ xác nhận, chỉ là cái Thư lớn hơn nên sức đề kháng tốt hơn. Và ông Tuấn, chú Đại đã tin vào điều này, nếu không vào quán ăn hôm nay để rồi chú Đại gọi trứng vịt lộn thì sao bé Hạnh kể ra mà biết.

Ngay cả mẹ Hương vẫn không hiểu tại sao kế hoạch tình ái của mẹ lại bị phát hiện, đi khỏi nhà là mẹ cảm giác như vừa thoát chết. Chú Đại vẫn ở trong bệnh viện, bố Nam vẫn chưa tỉnh, bất chợt chú nhớ đến bé Hạnh ở nhà. Chú vội vã lao ra xe chạy về nhà, vừa ra đến cổng thì gặp chú Minh bạn của bố Nam, chú Minh hỏi:

- - Sao rồi, này anh nghe vợ Tuấn nói Tuấn đang nằm viện nên anh chạy vào ngay, có nặng không em..?

Chú Đại đáp:

- - Tạm thời qua cơn nguy hiểm rồi, nhưng anh ấy vẫn chưa tỉnh. Chuyện dài lắm, anh ấy vẫn đang nằm ở phòng hồi sức. Anh trông chừng giúp em, em để con gái anh ấy ở nhà mỗi mình giờ em chạy về xem con bé thế nào..?

Chú Minh gật đầu, chú Đại vội vã đi luôn. Ở nhà bé Hạnh ban này thấy yên ỉ nó sợ không dám xuống, bây giờ thấy im lặng con bé mới rón rén mở cửa phòng bước xuống dưới, thấy máu chảy khắp nhà nó sợ quá ngẩng luôn trên cầu thang khóc như mưa, cả nhà đi hết chỉ còn mỗi con bé ngẩng đó ôm mặt khóc, nó gọi:

- - Bố ơi, mẹ ơi....

Nhưng chẳng ai thừa, may sao lúc sau cổng mở, chú Đại đi vào. Thấy con bé đang ngẩng đó khóc chú Đại vội chạy lại đỡ nó, dắt nó lên phòng còn chú Đại lau dọn hết những vết máu còn đọng lại trên sàn nhà. Cũng mất một lúc khá lâu chú Đại thu xếp quần áo cho Hạnh rồi bế con bé ra xe chở đi. Trên xe bé Hạnh hỏi:

- - Bố cháu đâu hả chú..?

Chú Đại gượng cười:

- - Bố cháu đi làm rồi, chắc đợt này lâu về. Hạnh đi với chú ra đây nhé...

Bé Hạnh gật đầu, nó cũng không thắc mắc sao nhà lại nhiều máu như vậy. Đến nơi chú Đại bế Hạnh đi bộ vào, hôm nay không phải cuối tuần nên chắc thằng bé không có nhà. Chú Đại hỏi Hạnh:

- - Cháu có nhớ nhà ai đây không..?

Hạnh đáp:

- - Dạ là nhà bà ngoại ạ..

Chú Đại cười rồi thò tay mở cổng, nghe tiếng mở cổng tròn nhà có người đi ra:

- - Chú Đại, chú Đại đến chơi bà ơi...Ồ..cả...cái...Hạnh nữa này...

Giọng thằng Nam vang lên, bà ngoại nghe thấy cái gì Hạnh...Hạnh thì cũng cố lật đật bước ra xem. Quả thật chú Đại bế Hạnh về nhà bà ngoại, thấy bà chú Đại chào:

- - Con chào bà, con làm phiền bà một chuyện được không ạ..?

Bà ngoại rồi rít mời chú Đại vào nhà, bé Hạnh thấy anh trai thì sợ bị đánh như lời mẹ Hường nói nên nó không dám nói gì, nó cứ ôm chặt lấy tay chú Đại, chú Đại cười bảo nó:

- - Sao thế, gặp bà, gặp anh phải chào chứ....

Con bé lúc này mới rụt rè chào, nhưng Nam lao tới bế bổng nó lên cười lớn:

- - Sao càng ngày càng nhẹ đi thế này, có nhớ anh không...?

Vừa nói nó vừa dũi dũi cái mũi vào bụng con bé, ngày trước em khóc nó cứ làm thế con bé sẽ cười. Bây giờ vẫn vậy, con bé khúc khích cười rồi ôm đầu anh nói:

- - Em có...hi,,hi,,hi....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 31: Niềm Vui Phía Sau Lưng

Nhìn hai anh em quăn quýt lấy nhau chú Đại cũng khẽ cười, bà ngoại liềnh hỏi:

- Sao hôm nay chú lại chở con bé ra đây tườn này, hôm nay đâu phải là cuối tuần.

Chú Đại ngẫ xuống hỏi thăm sức khỏe của bà ngoại rồi đáp:

- Dạ, hôm nay con đón cháu ra đây cũng có ý muốn gửi cháu Hạnh ở với bà một thời gian. Bố cháu....

Nói đến đây chú Đại dừng lại suy nghĩ một hẫ, bà ngoại thấy hơi lạ nên hỏi tiếp:

- - Bố nó có chuyện gì hả chú, hay là con bé cũng lại bị dì ghẻ đuổi đi rồi....

Chú Đại vội xua tay nói:

- - Không phải đâu bà ơi, chẳng là anh Tuấn đợt này phải đi làm xa. Có khi phải đi mấy tháng mới về bà ạ. Mà con thì không có ở đây, nên con nghĩ mãi không yên tâm. Chẳng ở đâu sướng được bằng ở với bố mẹ, anh Tuấn không có nhà con nghĩ mang cháu ra ngoài bà ở là thích hợp nhất. Con cũng không tin tưởng vào vợ anh Tuấn bây giờ. Bà thông cảm cho con nhé, con sẽ thu xếp thời gian đến thăm hai cháu nhiều hơn. Biết là làm phiền bà nhưng con cũng không có cách nào khác.

Chú Đại có lẽ không muốn bà ngoại và Nam lo lắng nên đã nói dối chuyện xảy ra trong nhà bố Nam. Lần đầu tiên sau bao lần gặp mặt bà ngoại thấy chú Đại nói chuyện có phần rụt rè, khác với những lần khác khi

con người nhỏ bé ấy nói đi đâu gì luôn nhìn thẳng vào người đối diện bằng đôi mắt cương nghị, tuy nhiên lần này chú Đại chỉ dám nhìn xuống, hai tay đan vào nhau mà không dám nhìn bà ngoại. Bà ngoại khẽ cười rồi nói:

- - Thế mà cứ ấp úng làm già tưởng có chuyện gì, cháu Hạnh được chú quan tâm suy nghĩ cho nhiều như thế là nhà tôi mừng lắm rồi. Nói thật với chú tôi với thằng bé Nam cũng nhớ con bé lắm. Nhưng vì mấy lần cháu Nam vào đâu không được gặp nên hai bà cháu cũng lại sợ làm phiền đến cuộc sống của con bé. Chứ chả phải gửi, giờ nhà trong đó mà để cháu ở lại đây hẳn với tôi cũng được nữa là..khụ..khụ...Xin lỗi chú mấy hôm nay giờ giờ tôi lại hơi ho....Mà chú tính thế cũng đúng đấy, bố nó đi làm xa những mấy tháng để con bé ở với dì ghẻ bản thân tôi cũng không yên tâm...Bà cháu tôi cảm ơn chú nhiều lắm..

Chú Đại khẽ cười nhưng nụ cười hơi buồn, có lẽ chú Đại nghĩ giá mà khi chú Đại dẫn Hạnh ra đây sẽ trong một trường hợp vui vẻ hơn thì tốt biết mấy. Từ lúc đưa ông Tuấn vào viện chú Đại vẫn luôn tự dặn vặt bản thân vì là người đã chém anh đến nhập viện, nguy hại đến tính mạng. Tuy bây giờ không còn nguy hiểm nhưng sau này cánh tay đó sẽ không còn được như trước nữa.

Nhìn Nam với Hạnh đang cười đùa nói chuyện với nhau, con bé có lẽ đã hết cái cảm giác sợ anh trai mà mẹ Hường nhồi vào đầu. Giờ đây nó nhìn anh tíu tít vừa cười vừa nói, nhìn sang Nam cũng vui không kém. Nó yêu thương em gái nhất, lúc nào cũng lo cho em. Vì không được mẹ Hường cho gặp em mà nó đã khóc nức nở. Nay chú Đại lại chở em về đây khiến nó mừng rỡ vô cùng. Mấy tháng qua nó mới được nhìn thấy em gái như thế này, ít ra là nó cũng không biết em nó cách đây mấy hôm còn phải vào viện vì cách cho ăn hại người của con mẹ dì ghẻ độc ác. Nhìn Nam bỗng nhiên chú Đại lại thấy có lỗi với hai anh em nó, không hiểu nếu bây giờ cả hai anh em đều biết bố tụi nó nằm viện vì bị chú Đại chém thì liệu hai đứa có còn quý chú Đại như bây giờ nữa không. Mà kể cả hai đứa có tha thứ cho chú Đại đi chăng nữa thì chú Đại cũng không thể nào tha thứ cho bản thân.

Nhìn ông hờ hững đã hơi muộn, chú Đại chào bà rồi nói:

- - Dạ, con cũng ghé qua chỉ kịp thưa với bà câu chuyện như vậy. Giờ con lại phải đi ngay có việc, quần áo với sách vở của cháu Hạnh con cũng đã mang vào nhà đây rồi. Có gì bà giúp con ạ..

Bà ngoại nói:

- - Anh cứ khách sáo, cháu nó chẳng ở đây với tôi bao nhiêu năm. Nếu chú bận thì cứ đi đi không lại lỡ việc, con bé cứ để đây..Hai anh em nó lại chẳng thích quá vì được ở với nhau.

Chú Đại chào bà rồi đi ra ngoài sân, thằng Nam chưa biết bé Hạnh sẽ ở lại đây nên khi thấy chú Đại đi về mặt nó hơi buồn vì thời gian nhanh quá. Chú Đại vẫy cả hai đứa đi ra cổng rồi bảo Nam:

- - Thời gian em Hạnh ở đây cháu phải chờ em đi học mỗi ngày đấy nhé, nhớ chăm em cẩn thận đấy.

Mặt Nam mừng rỡ:

- - Sao ạ...? Chú để bé Hạnh ở đây thật ạ....? Hi hi cháu sẽ đưa đón em đi học cẩn thận....Dù sao trường cháu học bây giờ cũng tiện mà, lại thêm chiếc xe đạp chú mua cho nữa đạp nhanh lắm.

Chú Đại xoa đầu nó rồi cười, khẽ kéo Nam ra chỗ khuất chú Đại mở ví lấy ra 5tr rồi dúm vào tay Nam nói:

- - Ban này chú định đưa bà nhưng sợ bà không lấy, cháu cần lấy tiền này bao giờ chú đi thì vào đưa bà nhé. Bảo là tiền chú cho hai đứa mua quà, khổ thân hai đứa...Chú...chú...xin lỗi...

Nam ngơ ngác không hiểu chú Đại đang xin lỗi cái gì, nhìn sang bé Hạnh chú Đại khẽ bẹo má nó rồi cười:

- - Hạnh ở đây với bà với anh Nam ngoan nhé, bao giờ về chú lại mua búp bê đẹp cho con.

Con bé cười tíu tít mắt r ồi giờ giờ tay đòi bế, chú Đại nhấc bổng nó lên xong cười khà khà r ồi lại hạ xuống. Hình ảnh ba chú cháu đứng khuất sau bờ tường gạch cười đùa, quan tâm lẫn nhau trông cứ như cảnh người cha sắp đi xa dặn dò con cái. Trời se se lạnh, càng khiến cho những tiếng cười, những cái xoa đầu ấy thêm ấm áp lạ thường.

Chú Đại chào hai anh em Nam r ồi đi lên ngõ, Nam đứng đó nắm tay em gái nhìn chú Đại từ phía sau. Dường như nó cũng cảm nhận được một chút gì đó khác lạ ở chú Đại, nhìn chú Đại từ phía sau hôm nay người hơi cúi xuống, chú bước đi những bước đi có phần mệt mỏi. Nó bắt gặp ánh mắt đượm buồn của chú Đại khi chú đi một đoạn r ồi quay lại nhìn hai anh em nó. Thấy hai đứa vẫn đứng đó nhìn mình chú Đại khẽ nở một nụ cười gượng gạo. Nhưng nó cũng không suy nghĩ gì nhiều, nó giờ tay lên vẫy r ồi cười toe toét.

Hai đứa trẻ vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, gánh nặng, áp lực, dằn vặt tất cả đang dồn hết lên vai người đàn ông với thân hình nhỏ bé đó. Nhưng dù thế nào chú Đại vẫn luôn cố gắng bảo vệ hai anh em Nam, chỉ trong thoáng chốc thấy hai đứa nhỏ nở nụ cười đối với người đàn ông đó đã là đủ. Nụ cười vui đang ở phía sau, chú Đại rảo chân bước vội để đi đến bệnh viện xem xét tình hình của ông Tuấn. Phía trước còn quá nhiều bộn bề cần giải quyết. Chú Đại đi hắt nó bế em chạy vào nhà hét to:

- - Ha ha...Bà ơi, bé Hạnh ở lại với bà cháu mình này....

Nó chạy vào nhà đưa cho bà số tiền 5tr, bà ngoại cần tiền chửi nó:

- - Thằng bố mày, chú ấy đưa thì không được cần chứ. Lần nào cũng lấy quà, lấy tiền của người ta mãi thế sao được.

Nam ngây ngô trả lời:

- - Chú ấy quý mới cho mà bà, vả lại bà cũng đâu có nhiều tiền đâu. Sau này cháu có cháu sẽ trả lại cho chú ấy..Bà yên tâm..Hi hi

Nó vừa nói vừa cười, với nó bây giờ được chăm sóc em gái là nó vui nhất r ồi. Con bé Hạnh bị anh cù cứ cười không ngớt, lâu lắm r ồi ngôi nhà

cấp 4 cũ kỹ ấy mới lại vang lên nhiều tiếng cười như vậy. Những tiếng cười khanh khách thích thú của trẻ nhỏ làm ngôi nhà bừng sáng, bà ngoại nghe Nam nói vậy cười phì, bà mở tủ cất tiêng đi r ấ gọi:

- - Đâu r ấ, Hạnh đâu ra bà xem nào...Tối nay thích ăn cơm gì để tí bà đi chợ nhé.....

Nam cũng chạy lại:

- - Bà để cháu đi chợ cho, cháu đạp xe đi một tí là về..Mua gì bà cứ dặn là được...Thịt kho tàu đi bà, cháu thích ăn món đó lắm....

Bé Hạnh cũng hùa theo anh:

- - Vâng, vâng thịt kho tàu...Anh cho em đi chợ với...

Nhìn hai đứa nhí nha nhí nhố cười nói không ngừng nghỉ bà ngoại cũng cười theo, bà dặn dò Nam mua cái này, cái này..Mà tính người già cẩn thận lại còn dặn phải mua đúng hàng cô Sáu bán thịt, bà Tư bán rau củ quả, chưa hết còn phải báo cháu mua cho bà ngoại để người ta biết mà lấy rẻ...Mua có chút đồ mà bà dặn dò kỹ càng thôi r ấ...Nghe xong Nam lấy cho em cái áo khoác mỏng mặc thêm cho đỡ lạnh r ấ lấy xe hai anh em chở nhau đi chợ.

Chợ tuy không xa lắm nhưng đi bộ cũng phải mất đến 15', trước đây ngày nào bà ngoại cũng đi bộ đi chợ. Nhưng gần đây bà hay gửi hàng xóm, hoặc bác Dung sẽ mua hộ, vì dù sao bác cũng đầu tư cho bà con điện thoại cũ, điện thoại bà cũng chỉ có duy nhất mỗi số của bác Dung. Mà mấy khi bà gọi đâu, mắt kém bà còn chẳng nhìn thấy gì, nhiều lúc gọi gì bà toàn phải nhờ Nam ấn hộ. Đa phần toàn bác Dung gọi đến, lắm khi bà còn vất xó cái điện thoại mấy ngày không sạc pin vì cũng chẳng dùng đến. Lần nào nhìn bà cần cái điện thoại lần mò thằng Nam cũng bật cười. Để bà gọi cho bác Dung một cuộc điện thoại chắc phải mất một lúc.

Nam chở em ra đến chợ, cái chợ nằm ngay dưới gốc hàng cây bàng bao năm nay gắn liền với tuổi thơ của nó. Vẫn là những con người đó, sạp hàng đó...Chỉ có tuổi tác của họ là thay đổi thôi, vậy nhưng khi Nam mua hàng

chẳng phải nói cháu của bà ngoại ai người ta cũng biết. Có người nhìn ngó ngợ còn hỏi:

- - Có phải thằng Tuấn cháu bà Hoàn không..? Lâu lắm không thấy mày, trước bác gặp bà thấy bà bảo cả hai đưa về ở với bố rồi mà...? Chắc hôm nay ra bà chơi hả...? Lớn quá rồi, mà mày làm sao mặt lại sọc thế kia, chết thôi con ạ. Đừng giống bố mày đi đánh nhau khắp nơi đấy nhé.

Nam gãi đầu gãi tai không biết trả lời thế nào, nó chỉ ậm ừ rồi trả tiển cho nhanh rồi chào bác bán rau đi mất. Đi ngang qua quán lá bán chè với bánh trôi thơm phức, nó hỏi Hạnh:

- - Vào đây ăn bánh trôi đi, anh mua cho...

Con bé gật đầu ngay, bế em gái ngó vào cái ghế dài Nam bảo bà chủ quán:

- - Cho cháu hai bát bánh trôi nóng....

Vừa dứt lời thì có một giọng nói quay lại hỏi nó:

- - Nam à, lâu lắm không gặp...Từ hồi vào cấp 3 đến giờ chẳng thấy ông liên lạc với bạn bè cũ lớp 9 gì cả...?

Nam quay lại nhìn thì không ai khác đó chính là thằng ăn cắp tiển của nó ngày trước, không chỉ thế nó nhìn xung quanh còn một vài đứa nữa cũng học cùng lớp. Chưa hết có người đang ngó trong khe đưa tay vẫy nó nhưng ngại ngần, đó chính là Trang. Nó hơi lúng túng đáp:

- - Sao..sao..mọi người lại ở đây đông thế..?

Thằng ăn cắp ngày trước cười nói:

- - Thì toàn bạn bè ở gần đây nên cũng hay rủ nhau đi ăn với thi thoảng tụ tập...Tôi tưởng ông không ở đây, mà cũng có mấy khi gặp đâu vì khác trường mà. Có mấy bạn lớp khác cũng ở đây này...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 32: ChiU ĐựNg...

Nam bất giác đưa tay lên che đi vết sẹo trên mặt, có lẽ nó cảm thấy ngại ngùng với bạn bè cũ. Thằng bạn cùng lớp ngày trước nói tiếp:

- - Chắc lại đánh nhau xong bị bọn nó đánh cho hả..?

Cả lũ bên cạnh khẽ che miệng cười, Nam nhìn thằng bạn với vẻ mặt không vui đáp:

- - Do bất cẩn nên ngã thôi...

Bọn bạn học ngày trước cũng không mấy ưa gì Nam bởi bản tính Nam vốn lầy lỳ, khó gần. Hơn nữa đám bạn cấp hai đưa nào cũng biết hoàn cảnh gia đình Nam, bởi vậy chúng hay lấy đi đâu đó ra dè bủ, châm chọc Nam. Đó cũng là lý do vì sao khi vào cấp ba Nam cảm thấy vui mừng vì trường Nam học rất ít bạn học cũ. Chính vì vậy sau khi vào cấp ba Nam cũng không muốn liên lạc với đám bạn cũ. Đúng là oan gia ngõ hẹp, hôm nay không những gặp lại bạn cũ mà còn gặp lại thằng bạn có chung kỉ niệm không mấy tốt đẹp.

Nó nhìn xung quanh như thể muốn tìm sự đồng minh, may mắn sao nhìn thái độ của đám bạn cùng sự lúng túng của Nam, Trang bèn đứng dậy nói:

- - Cậu ấy bị ngã ở trường trong một buổi thể dục, không phải do đánh nhau đâu.

Thằng bạn cùng lớp Nam quay lại nhìn Trang nói:

- - Sao cậu biết..?

Trang đáp lại với vẻ lạnh nhạt:

- - Tôi học cùng lớp với cậu ấy được chưa..?

Cả đám bạn của Nam ngưng cười, bà chủ quán đã làm xong bánh trôi:

- - Của hai anh em đây, nóng hổi vừa thổi vừa ăn nhé...

Nam thấy ng ỡ đây cũng không tiện, nhìn bé Hạnh, Nam khẽ nói:

- - Hay anh cho vào túi mang về cho em nhé, mang về cho cả bà ngoại nữa...

Bé Hạnh gật đầu đồng ý, Nam nói với bà chủ quán cho hai bát bánh trôi vào túi. Sau đó hai anh em bế nhau ra về, mặc cho đám bạn ng ỡ đó nhìn theo đùa cười, đùa chỉ trỏ. Chỉ có Trang nhìn theo hai anh em bằng ánh mắt thông cảm, đúng là dù thế nào trong mắt bạn bè Nam vẫn chỉ là thằng mồ côi cha mẹ, là thằng đánh bạn. Khi gặp lại mặc cảm đó không bao giờ biến mất.

Bé Hạnh nắm tay anh cười tíu tít, nó đòi cầm hai túi bánh trôi sờ sờ cảm nhận hơi ấm phát ra từ túi bóng. Đi ngang qua chợ, vẫn có những tiếng ì xèo:

- - Hai anh em con thằng Tuấn đấy, bố nhà to, xe đẹp mà vẫn để các con cho bà ngoại nuôi.

Vẫn là miệng đời, dường như hoàn cảnh bi thương của bạn đôi khi lại trở thành chủ đề bàn tán, thành câu chuyện làm quà cho những người không quen biết. Họ không hề nghĩ đến cảm nhận của hai đứa trẻ tội nghiệp. Họ cứ nói, khi không gặp họ dừng nói, nhưng khi bạn xuất hiện thì bạn sẽ ngay lập tức trở thành chủ đề quen thuộc trong một xã hội thân quen.

Bỏ mặc những tiếng bàn tán, Nam nắm tay em gái mỉm cười rồi đi ra khỏi chợ lấy xe đạp về. Nó cũng đã quá quen thuộc với những lời nói đó

rồi, nó buồn vì nó sợ sau này em gái nó lớn lên cũng sẽ bị những lời bàn tán đó. Bất ngờ nó quay sang bảo Hạnh:

- - Sau này nếu ai trêu em nhớ về bảo anh nhé, anh sẽ cho chúng nó một trận.

Bé Hạnh nhìn Nam gật đầu:

- - Dạ, em nhớ rồi.

Đơn giản vậy thôi nhưng tình cảm anh em chỉ cần như vậy là đủ ấm áp xua tan cái lạnh của mùa đông rồi.

Về phần chú Đại, sau khi từ nhà bà ngoại về Chú Đại lập tức quay lại bệnh viện, chú vội vã chạy vào gặp chú Minh bạn bố Nam:

- - Anh Tuấn vẫn chưa tỉnh lại hả anh..?

Chú Minh lặng lẽ đáp:

- - Chưa em ạ...? Vẫn hôn mê, do mất nhiều máu quá...Mà...mà...sao...chú lại làm thế...

Có vẻ như chú Minh đã gọi điện cho mẹ Hương và nghe qua được câu chuyện, chú Đại liền hỏi:

- - Anh gọi điện cho vợ anh Tuấn rồi phải không..? Chị ta đã nói những gì..?

Chú Minh thấy sắc mặt của chú Đại hơi cau lại bèn luống cuống đáp:

- - Ừ...ừ...anh có gọi..tại không thấy cô ấy vào đây thăm chồng...

Không đợi chú Minh nói hết câu, chú Đại nói:

- - Có phải chị ta nói sợ đến đây em sẽ giết chị ta không...?

Chú Minh không nói gì, lặng lẽ gật đầu, chú Đại tiếp:

- - Đúng...e chính là người khiến cho anh Tuấn phải vào viện...Tuy nhiên nếu bây giờ gặp lại con rắn độc đó em cũng vẫn sẽ cho nó vài nhát dao....Quân khốn nạn, độc ác....

Chú Minh không rõ đầu đuôi câu chuyện thế nào, nhưng chú cũng biết chú Đại bình thường vốn là người đi êm đềm, biết trên biết dưới. Chỉ cần là bạn của bố Nam hề ai cần giúp đỡ mà nói, hợp lý chú Đại sẵn sàng giúp. Cũng gặp chú Đại khá nhiều lần trong các buổi ăn uống, chưa bao giờ chú Minh lại thấy chú Đại giận dữ đến bất chấp như vậy. Thêm nữa chú Đại không phải là người thích giải thích, phân trần, kể lể với người khác. Giờ chú Minh có hỏi chắc chắn chú Đại cũng không nói, mặc dù có bị hiểu nhầm đi chăng nữa.

Chú Minh lảng sang chuyện khác:

- - Thế đứa con gái của Tuấn giờ ở đâu..?

Chú Đại trả lời:

- - Em mang con bé về bên bà ngoại cháu gửi rồi...Tuy em không có quyền gì nhưng nếu sau khi anh Tuấn tỉnh dậy mà vẫn còn muốn ở với con rắn độc kia thì em sẽ nuôi con bé. Loại tâm địa hiểm ác ấy nếu để nó ở với con béc trước sau gì con bé cũng bị hại chết, mà dù không chết thì cuộc sống của nó cũng vô cùng khổ cực.

Thấy chú Đại nói vậy chú Minh mới dám hỏi:

- - Có phải cô Hường lại làm gì rồi không...? Mấy hôm trước nghe tin con gái Tuấn phải vào viện anh cũng có hỏi thăm nhưng thấy bảo là cả hai đứa nên không nghĩ nhiều. Có khi nào chú lại giận quá mất khôn không..? Chẳng lẽ cô ấy lại đi hại cả con đẻ của mình.

Chú Đại nói:

- - Nhưng khi em vào viện thì con của mẹ ấy không sao cả, còn con bé Hạnh phải nằm viện mất hai ngày. Anh là người lớn ngày nào anh cũng ăn 4 quả trứng vịt lộn anh có chịu được không..?

Chú Minh đáp:

- - Ăn sao được, trứng vịt lộn ăn đầy bụng khó tiêu lắm, thi thoảng ăn thôi chứ ngày nào cũng ăn chịu sao nổi..

Chú Đại cười khẩy:

- - Vậy mà con rắn đó nó ép con bé Hạnh ngày nào cũng ăn 4 quả đấy. Ăn suốt hai tháng trời, da nó cứ vàng vọt đi, nôn mửa khó chịu...Nếu hôm nay em không chở nó đi ăn rồi vô tình em dứt trứng cho nó thì làm gì có ai biết được con bé bị dối xử như thế nào. Em còn phải quay lại hỏi bác sỹ về bệnh của nó có phải do ăn nhiều trứng vịt lộn không mới biết được đấy. Mà ngày trước khi nó ép thằng Nam ra khỏi nhà bằng cách khích bác anh Tuấn đánh con em đã nói trước mọi người nếu làm hại con bé Hạnh em sẽ trả lại cho nó gấp 10 lần. Vậy nhưng rồi nó đâu có sợ, loại đàn bà dã tâm như thế mà anh Tuấn có mắt như mù vậy...Anh em khuyên không nghe ai cả.

Chú Minh im lặng lắng nghe, chú Đại tiếp:

- - Lỗi hôm nay là do em, em chấp nhận...Em chỉ sợ đến khi anh Tuấn tỉnh lại anh em em sẽ không còn được như trước. Giờ em thấy hối hận, ngày trước có lẽ em không nên kiên quyết bắt anh ấy đón các con về, em cứ nghĩ giờ kinh tế khá rồi, các cháu nó cũng thiết thời nên bảo cả bố mẹ em khuyên anh ấy đón hai đứa về nuôi...Ai ngờ, cuối cùng giờ thằng Nam không nhìn mặt bố...Con bé Hạnh thì phải chịu cảnh dì ghẻ con chồng...Mà em giờ cũng thành thằng em cần dao chém anh đến bất tỉnh...

Chú Đại quá dằn vặt, chú dấm tay vào tường bùm bụp. Bác sỹ thấy vậy phải ngó ra nhắc nhở không được gây tiếng động. Bố Nam vẫn chưa tỉnh, và tất nhiên con mẹ Hoàng vẫn không dám vác mặt vào thăm chồng. Chú Đại nói với chú Minh:

- - Thôi anh về đi, ở đây đã có em lo liệu...

Chú Minh đáp:

- - Nhìn chú hốc hác lắm, từ sáng giờ chạy đi chạy lại chắc gì đã có hột cơm nào vào bụng. Hay chú đi ra cổng bệnh viện ăn gì đi rồi tôi hẵng về. Chú cũng còn công việc nữa, mà cái nhà thằng Tuấn này giờ này cũng không thấy ai đến đây là sao..? Hay có khi chưa ai biết...?

Chú Minh vừa dứt lời thì phía xa có t ãm một đội 4-5 người toàn chị em, anh em của ông Tuấn đang hốt hải đi đến. Chú Minh với chú Đại đi lại đón, chú Minh nói:

- - Vừa nhắc xong thì đến, sao bây giờ mọi người mới vào...?

Bỏ qua lời nói của chú Minh, mấy bà chị của ông Tuấn nhìn chú Đại bằng ánh mắt đay nghiến:

- - Nhờ ơn cái thằng đầu trộm đuôi cướp này mà em tôi được nằm viện còn gì...Cũng may mà không chết.

Tất nhiên có cả bà Nguyệt, không chịu kém phần, bà Nguyệt xĩa xối:

- - Thế mà thằng Tuấn m òm lúc nào cũng người nhà cũng không bao giờ bằng anh em kết nghĩa của nó. Đấy giờ anh em kết nghĩa nó chém cho đấy, nằm trong kia không biết có nghĩ được gì không..?

Chú Đại giận run cả người, cố nắm chặt hai bàn tay lại chú cúi đầu:

- - Gia đình cho em xin lỗi, nhưng mong mọi người đừng nói gì thêm, sau khi anh Tuấn tỉnh lại em sẽ chịu mọi trách nhiệm.

Mụ Nguyệt không chịu dừng:

- - Trách nhiệm cái gì, không phải lúc đó mày còn định chém cả vợ nó nữa sao..? Ngay từ đầu cái Hường nó bảo tao đã không nghĩ mày tốt đẹp gì rồi. Nhưng nói thì thằng Tuấn đâu có nghe, toàn quân giang hồ..Hôm nay á, cái Hường mà không trốn kịp thì chắc cũng chết rồi..Thôi mày về đi, ở đây chị em tao nhìn lại thấy sôi máu...Cái Hường nó sợ mày nên không dám vào thăm ch òng nó đấy.

Biết bây giờ chú Đại có nói gì cũng không thể nào thanh minh được cho việc mình đã gây ra. Chú Minh thấy bên nhà ông Tuấn nói năng cũng có phần hơi quá, tuy nhiên cũng không thể trách họ được, người nằm trong đó là người nhà họ và việc chú Đại chém bố Nam thì không thể chối cãi dù vô tình hay cố ý. Đám người nhà ông Tuấn chạy đến hỏi thăm bác sỹ, chú Minh khẽ nói với chú Đại:

- - Có lẽ tình hình hiện giờ chú nên lánh mặt đi, dù sao người nhà của Tuấn cũng đến rồi..

Chú Đại ngáp ngừng:

- - Nhưng...nhưng...anh Tuấn còn chưa tỉnh....

Chú Minh đáp:

- - Tuấn với tình trạng như thế có lẽ phải nằm ở đây lâu, hôm nay cũng xảy ra nhiều chuyện giờ chú cũng nên đi nghỉ ngơi. Để mai hay hôm khác lại vào..

Lời chú Minh nói cũng hợp lý, chú Đại quay lại cúi đầu chào mọi người, nhờ mọi người chăm sóc anh nhưng bọn họ lơ đi coi như không biết. Chú Đại lững thững bước đi, phía sau là lời bàn tán:

- - Sao không báo công an bắt nó đi.

- - Cái Hường hôm nay may đấy, nhìn mặt nó như muốn giết người ấy.

- - Thằng Tuấn máu giang hồ cuối cùng cũng lại gặp bọn giang hồ, anh em gì cái ngữ này...

Cứ thế, đó không phải lời nói xì xào mà nó được đám người đó cố tình nói to để chú Đại nghe thấy. Người đàn ông nhỏ bé ấy bước ra đến cổng bệnh viện với một dáng đi thất thểu, buồn bã và đau đớn. Tuy nhiên mọi trong ngày hôm đó nào đã kết thúc....Chú Đại đang đi bỗng giật mình khi một giọng nói phía bên kia gọi:

- - Đại....đứng lại đó.....

Đang mải mê suy nghĩ chú Đại giật mình vì đó là một giọng quen thuộc...

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 33: Tình Thế Đảo Chiều...

- - Đại, đứng lại...Mày còn dám bỏ đi à..?

Không ai khác đó chính là bố của chú Đại và tất nhiên cả mẹ của chú cũng đến. Nhưng đi đâu khiến chú Đại giật mình không phải do nhìn thấy bố mẹ, mà đi cùng hai ông bà còn có con rắn độc khổng lồ mà ban sáng chú còn muốn chém. Chú Đại nhìn mục Hường bằng cặp mắt của loài dã thú khát máu, nhưng ngay lập tức con dã thú đó đã phải nhún nhường vì lời của cha mẹ:

- - Sao mày lại làm thế hả thằng bất nghĩa này, anh em chúng mày từng đỡ cả dao kiếm cho nhau cơ mà....Sao mày lại làm thế hả hả..?

Giọng bố chú Đại gay gắt, mẹ chú Đại thì không cầm được nước mắt, bà thút thít:

- - Con nói đi chứ Đại, hay là con phát điên rồi...Dù có xảy ra chuyện gì thì anh em cũng không bao giờ được làm như thế với nhau.

Chú Đại lại im lặng, chú đã cố không báo cho bố mẹ biết về tình hình của ông Tuấn vì sợ ông bà sẽ lo lắng. Tuy chỉ là con nhận nhưng bố Nam đối với ông bà cũng một mực cung kính quý trọng, đối lại bố mẹ chú Đại cũng coi bố Nam như con đẻ. Bao năm nay cả gia đình đâu có lúc nào phân biệt con nhận hay bố mẹ nuôi.

Ban này bố mẹ chú Đại nói vậy cũng là do ngày trước chú Đại cũng một thời ngang dọc xã hội, cũng có kẻ thù khắp nơi. Trong một lần lái xe bị bọn côn đồ đánh úp chú Đại đã phải bỏ chạy, vì trong địa bàn của kẻ thù lại không nắm rõ được đường đi nên chú Đại bị bọn nó bao vây, lùng sục. Anh em tuy đông nhưng nước xa không cứu được lửa gần, lúc đó chỉ có ông Tuấn cùng một người anh em khác đến giải vây cho chú Đại. Chuyện chỉ

đau có như thế, ông Tuấn còn là người đỡ cho chú Đại một nhát chém vào lưng. Kể ra những chuyện chém giết cứ như người trong giang hồ. Nhưng quả thật trong cái xã hội đồng tiền làm chủ này kiếm được một người anh em tốt dám xả thân cứu mạng mình thật sự khó khăn.

Sau lần đó mọi người trong nhà lại càng trân trọng ông Tuấn hơn, chú Đại cũng vậy, lúc nào chú cũng kính trọng người anh của mình. Ý thế mà giờ đây thứ tình cảm anh em “xã hội” thiêng liêng đó đang bị tất cả mọi người dè bủ coi thường bởi vì em lại cầm dao chém anh. Bố mẹ hỏi dồn dập lý do vì sao..? Chú Đại nhìn hai người không biết giải thích thế nào vì chú biết con mụ độc ác kia nếu đã gọi cho bố mẹ chú thì có nghĩa mụ đã thay đổi hoàn toàn sự thật. Và cái sự thật nghiệt ngã nhất là chú Đại chém ông Tuấn bất tỉnh thì lại rõ như ban ngày, cho dù có là lý do gì đi chăng nữa thì tất cả tội lỗi lúc này đều đổ lên đầu người đàn ông nhỏ bé. Im lặng một lúc chú Đại khẽ trả lời:

- - Con...xin...lỗi..

Hai ông bà lắc đầu ngao ngán, bỏ mặc chú Đại đứng đó hai ông bà quay lại nói với mụ Hương:

- - Thôi...giờ con dắt bố mẹ vào chỗ thằng Tuấn nó nằm...Con đại cái mang, thật không ngờ lại có ngày hôm nay..Bố mẹ tưởng mấy năm qua mày quen anh, quen em tốt đã thay đổi tính nết..Nhưng giờ mày lại làm bố mẹ thất vọng như cái thằng mày cách đây 6 năm về trước...Mà không mày trước đây bên ngoài có như thế nào nhưng về nhà không bao giờ làm hại đến người thân...Mày còn tệ hơn lúc đó Đại ạ...

Mụ Hương liếc liếc sang chú Đại rồi nói với hai ông bà:

- - Đây, đây...Bố mẹ đi theo con, nhà con nằm ở phòng hũ sức ngay trong này....

Họ bỏ đi để mặc người đàn ông nhỏ bé đó với những lời đay nghiến còn đau hơn cầm dao cứa vào thịt, nói như vậy là chú Đại lại tiếp tục khiến bố mẹ thất vọng trong khi mấy năm qua chú đã cố gắng thay đổi bản thân. Mọi chuyện càng lúc càng đi quá xa, giờ đây người anh thân thiết vẫn đang

hôn mê bất tỉnh, gia đình thì không tha thứ, người ngoài thì lấy đó làm lý do để dè bủ...Tất cả mọi thứ đều quay lưng lại với người đàn ông này, còn một mình, chú Đại lặng lẽ đánh xe ra khỏi bãi r ỗ đi mất, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường, chiếc xe lao vút đi với một tốc độ khá nguy hiểm.

Ông Tuấn vẫn chưa tỉnh, ở trong bệnh viện mọi người nhao nhao lên khi vừa thấy mẹ Hoàng, họ tò mò, hiếu kỳ xem lý do là vì sao. Một loạt câu hỏi được đặt ra như kiểu phóng viên phỏng vấn người nổi tiếng:

- - Cô có sao không..? Không thấy cô đâu tôi cứ tưởng cô cũng bị nó chém r ỗ..?

- - Thế nguyên nhân làm sao mà lại như thế này..?

- - Sao không báo công an...? Cứ để yên cho nó như thế à..?

- - Vào đây hết thì nhà cửa ai trông..?

Không có một câu hỏi nào về con ông Tuấn như nào, giờ nó ở đâu...Hình ảnh đứa bé gái 7 tuổi dường như không có chút ấn tượng nào trong suy nghĩ của những người họ hàng bên nội. Mẹ Hoàng làm vẻ mặt lo lắng, nước mắt khẽ chảy thành dòng trên khuôn mặt nham hiểm của mẹ:

- - Em nào có biết đâu, hai vợ chồng em ăn sáng xong đang ng ỗ uống nước thì nó chở con gái anh Tuấn về. Chẳng để vợ chồng em nói gì nó bảo anh Tuấn là phải bỏ em ngay không có ngày em hại chết cả nhà anh ấy. Nói xong nó cần cái cốc thủy tinh định đập vào đầu em, may sao anh Tuấn giờ tay ra đỡ hộ.....

Bà Nguyệt sốt sắng:

- - Thế r ỗ sao nữa....Xong nó chém thẳng Tuấn luôn à..?

Mẹ Hoàng tiếp tục:

- - Dạ vâng, lúc đó anh Tuấn lao vào can thì bị nó đánh lại. Em sợ quá nên chạy vào phòng, anh Tuấn không giữ được nó nên nó chạy xuống bếp

lấy dao. Em đóng cửa trong phòng không nhìn thấy gì, chỉ biết hai người giằng co nhau ghê lắm, nó cứ lấy dao chém khắp nơi. Cuối cùng em chỉ nghe thấy tiếng kêu của chồng. Nhưng do sợ quá em không dám mở cửa ngay. Lúc sau mở ra thì em thấy sàn nhà toàn máu là máu, bên ngoài người ta đứng xem bảo họ đưa anh Tuấn đi viện rồi.

Có người hỏi tiếp:

- - Thế làm sao mà nó lại chém, phải có nguyên nhân gì chứ...Không lẽ nó điên hay sao mà vào nhà không nói năng gì đòi chém người luôn..?

Mụ Hường sụt sùi trong nước mắt khẽ nói:

- - Chắc có lẽ tại con bé Hạnh lại nói gì với chú ấy nên chú ấy mới thế. Lúc hai chú cháu nó chờ nhau đi ăn sáng vẫn còn vui vẻ lắm. Lúc về mới như thế, không biết nó lại kể cho chú nó những gì...

Bố mẹ chú Đại vội hỏi:

- - Thế con bé giờ nó ở đâu, bố thì nằm viện mà con thì ở đây...Chết thật, giờ chắc con bé ở nhà một mình mà từ sáng đến giờ..?

Mụ Hường câm lặng không nói câu nào, bởi vì mụ cũng không biết bé Hạnh giờ ra sao. Khi đó bị chú Đại dọa cho vỡ mật, lúc chú Đại đi mụ vội vàng nhặt lấy mấy bộ quần áo rồi bế con Thư đi về nhà trong. Mụ quên mất trên tầng còn một đứa trẻ nữa đó là bé Hạnh. Mà không chắc mụ quên, có nhớ đi chăng nữa thì mụ cũng chẳng đưa con bé đi cùng. Vì mụ là người biết rõ lý do vì sao chú Đại lại nổi điên nhất. Mụ ăm ờ không biết trả lời ra sao thì một người bên nội nhà bé Hạnh nói:

- - Bọn trẻ con là hay nói năng linh tinh lắm, mà nhất là hai anh em cái thằng đấy. Từ ngày xưa hai đứa nó đã không ưa gì các bác các cô bên nội rồi. Gặp nó có mở mồm chào đâu.

Bà Nguyệt được thế:

- - Con em thì nhỏ không biết gì, chứ cái thằng lớn á, mặt nó lằm lằm như sát thủ. Giống y con mẹ nó ngày xưa cũng lằm lằm ít nói. Còn con bé kia chắc tí tuổi đầu mà đã ăn nói bố lão linh tinh rồi.

Bố chú Đại lắc đầu trước những lời lẽ của những kẻ người lớn đang đứng đấy, chẳng ai trả lời câu hỏi ban nãy của ông về bé Hạnh, khẽ kéo tay vợ ra ngoài ông nói:

- - Bà gọi ngay cho thằng Đại bảo nó quay về nhà xem cháu nó giờ thế nào. Không thì đón cháu nó đến đây lát tôi với bà về trên kia thì đưa cháu nó đi cùng. Bố nó thì bị con mình chém thế này, vợ hai thì hỏi con chồng ở đâu không biết, các bác các cô bên nội chắc cũng không có cảm tình với nó. Khổ thân bọn trẻ, có tội tình gì đâu...Bà gọi nhanh đi...

Mẹ chú Đại phải gọi đến hai lần chú Đại mới bắt máy, có lẽ do chú đang lái xe. Lát sau bà quay lại nói với chồng:

- - May quá ông ạ, thằng Đại nó chở con bé ra nhà bà ngoại ở với anh nó từ chiều rồi. Nãy tôi cứ lo mà nóng hết cả ruột.

Bố chú Đại khuôn mặt bây giờ mới khẽ giãn ra một chút. Ban nãy đứng kia nghe những lời dè bêu của mọi người ông cũng thấy vô cùng khó chịu. Khẽ tiến lại gần ông nói:

- - Cháu Hạnh giờ đang ở ngoài bà ngoại rồi, con không phải lo nữa nhé.

Mụ Hường giả bộ xuýt xoa mừng rỡ, một bà cô lên tiếng:

- - Mà cho nó ở đây luôn đi, từ trước đến giờ cô chú sống với nhau có làm sao đâu. Tôi thấy từ ngày đón hai đứa nó về đây xảy ra bao nhiêu chuyện. Thằng Tuấn đúng là toàn rước họa vào thân, anh em em em, con con cái cái... Bao năm nó có nhận đâu...

Mẹ chú Đại không chịu nổi bèn nói:

- - Chuyện xảy ra là do người lớn gây lên, mọi người đừng cái gì cũng quy tội cho bọn trẻ con. Chúng nó còn nhỏ lắm, con đại cái mang, tôi bây giờ cũng chỉ biết thay mặt con xin lỗi và đứng ra nhận trách nhiệm. Mong mọi người đừng nói những lời không hay kéo người ngoài nghe được người ta lại nghĩ mình không tốt. Hay các cháu nó nghe được chúng nó lại buồn.

Mụ Hường thấy vậy rưng rưng nước mắt:

- - Bố mẹ đừng nói thế, bố mẹ coi anh Tuấn như con thì con cũng là con của bố mẹ. Con cũng không trách gì chú Đại đâu. Có lẽ do chú ấy nghe cháu nó nói gì không hay nên mới thế, tại mới đây cả hai đứa nhà con đều phải vào viện vì ngộ độc thức ăn. Có lẽ chú ấy lại nghĩ xấu cho con rồi thêm cháu nó nói vào thành ra mới như này... Nhưng cả con gái con cũng phải vào viện nằm, giờ cháu nó vẫn đang ốm ở nhà mấy hôm nay có ăn uống được gì đâu. Cháu Hạnh còn khỏe lại nhanh hơn cả con của con, chẳng lẽ con lại đi đầu độc cả con mình hay sao...

Nói xong câu đó mụ khóc như mưa dầm thấm đất, nhưng mụ khóc rất tài, mụ khóc có đoạn, khóc có cung bậc cảm xúc. Ngắt cơn khóc mụ lại nói:

- - Ông bà không tin khi nào anh Tuấn tỉnh lại ông bà cứ hỏi xem có phải con chăm cháu nó còn hơn con đẻ của mình. Ăn cái gì là cháu cũng được ăn trước, thích cái gì là con bảo chị nhường cho ngay. Tuổi nào chủ nhật con cũng bảo anh Tuấn dẫn các con đi chơi, ra ngoài gặp mọi người có khi nào con phân biệt con anh con tôi đâu. Lần trước thành Nam vào viện anh Tuấn cũng đã nghi ngờ con rồi, mãi sau này anh ấy thấy con đối xử tốt với cháu gái thì hai vợ chồng mới hòa hợp. Ai ngờ giờ đến anh em anh ấy lại cũng nghĩ con là người không ra gì... Sao tôi khổ thế này.

Dứt lời là mụ lại khóc, lần này mụ khóc nức nở, khóc như cơn mưa rào mùa hạ, bất chợt đến và xối xả liên hồi. Những cái vỗ vai, những lời an ủi từ phía anh chị em ông Tuấn vang lên:

- - Thôi thôi, cô đừng khóc nữa... Cô sống như thế nào chúng tôi đâu biết cả mà.

- - Xã hội bây giờ nó vậy đấy, mình tốt với chúng nó nhưng chúng nó có tốt với mình đâu. Sau này nó lớn lên không chửi lại mình là may rồi.

Rồi nào thì là:

- - Ông trời có mắt, gái có công chồng không phụ cô ạ. Cứ sống tốt để phúc cho con gái về sau..

Mụ Hường khẽ đưa tay lau nước mắt rồi nhìn mọi người với dáng vẻ tội nghiệp. Nhìn sang bố mẹ chú Đại mụ khẽ nói:

- - Giờ cũng muộn rồi, hay để con đưa bố mẹ về nhà con ngủ nhé. Ở đây đã có con lo rồi, ông bà cứ về nghỉ ngơi đi có gì con sẽ thông báo. Mà con đưa bố mẹ đi ăn cái đã...

Thiết nghĩ bệnh viện không cho ở lại đông người, hơn nữa hai ông bà có ở đây cũng không giúp được gì nên bố mẹ chú Đại đồng ý đi về

- - Ừ vậy con cho bố mẹ về nhà, sáng mai bố mẹ lại vào. Thôi không cần ăn uống gì đâu, cũng không có tâm trạng gì mà ăn.

Mụ Hường gạt đầu rồi bảo bà Nguyệt trông chừng ông Tuấn một lát. Mụ đưa bố mẹ chú Đại về mà trong lòng như mở cò trong bụng. Mụ tự nhủ đúng là trong cái rủi lại có cái may, ban sáng mụ sợ đến gần chết, lúc đó mụ suýt nữa thì lên cơn đau tim. Nhưng rồi sau khi đưa con trốn về nhà trong mụ vất óc suy nghĩ tìm cách để bảo vệ cho mình. Cuối cùng mụ nghĩ ra một vé bảo hộ hoàn hảo đó chính là bố mẹ chú Đại.

Dù sao thì việc chú Đại chém ông Tuấn là chắc chắn, chỉ cần gọi điện cho bố mẹ chú Đại thì mụ sẽ nghiễm nhiên thoát tội. Không chỉ thế mụ còn có cơ hội nhổ đi vài cái gai trong mắt. Bất giác mụ khẽ mỉm cười vì trong đầu mụ vừa nảy ra một kế hoạch thâm độc khác ngay khi chồng vẫn đang hôn mê bất tỉnh.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 34: NỖI NIỀM KHÔNG CỦA RIÊNG AI...

Trưa hôm sau Nam và bà ngoại đang ăn cơm thì bác Dung từ bên ngoài sân chạy vào hốt hải, nhìn bà ngoại bác quên cả chào vội vàng nói:

- - Nam biết tin gì chưa...? Bố mày bị người ta chém nhập viện từ hôm qua đến giờ vẫn chưa tỉnh kìa...? Chết mất thôi..

Bà ngoại với Nam buông bát cơm hỏi lại:

- - Sao như thế được chiều hôm qua cái chú nhỏ nhỏ người a. ấy còn chở cái Hạnh ra đây gửi bảo bố nó đi làm xa tầm một hai tháng mới về cơ mà.

Nam hỏi dồn:

- - Có thật không hả bác...?

Bác Dung vừa thở vừa nói:

- - Thật chứ đùa à...Ồi mẹ ơi, con thấy người ta nói là bị chính em kết nghĩa chém đấy. Ban đầu con cũng đâu có tin, nhưng lúc đi chợ về gặp bạn học cùng lớp với bố mẹ thằng Nam ngày trước họ cũng bảo thế. Cái Hường nó đi rêu rao khắp chợ là chồng nó bị anh em chém, nó may chạy thoát không cũng chết rồi. Cả làng cả tổng người ta đang đồn ầm lên kìa kìa. Nhà đấy đúng vô phúc mà...Mà không biết giờ này thằng Tuấn làm sao rồi...? Con định vào thăm mà nghĩ nhìn mặt con kìa nên con không đi nữa.

Như hiểu ra vấn đề, vốn là người sống tình cảm nên bà ngoại buông bát cơm đang ăn dở đứng dậy bảo Nam:

- - Chi ầu cháu có phải đi học không..? Mà thôi học thì cũng xin nghỉ buổi chi ầu, thay quần áo đi r ể chở bà vào trong viện xem bố mày thế nào..? Lớn đầu r ể mà còn chém với giết..

Thằng Nam vẫn đang bàng hoàng, nhất là khi bác Dung nói người chém bố nó lại là chú Đại. Nó thấy bà bảo thế vội vàng đứng dậy khoác thêm cái áo r ể chạy ra sân lấy xe đạp đợi bà. Bác Dung chép miệng lắc đầu:

- - Từ đây vào viện xa lắm, hai bà cháu đạp xe thì đến bao giờ. Thôi lên xe máy con chở đi, con cũng muốn vào đó thăm bố thằng này ra làm sao..? Nam ra xe bác chở...

Bà ngoại cuống cuống đội cái khăn xếp lên đầu r ể bà lịch kịch đi ra ngoài sân với vẻ mặt lo lắng. Hai bà cháu lên xe bác Dung chở đến bệnh viện, trên đường đi bác Dung cũng kể thêm một vài đi ầu mình nghe được ở chợ. Đến bệnh viện bác Dung phải hỏi bác sỹ mãi họ mới nói ông Tuấn đang nằm ở đâu. Cả bà ngoại, bác Dung và Nam vội chạy đi tìm phòng ông Tuấn. Đến cửa phòng thì thấy mẹ Hường đang ng ồi bên trong cùng với một bà nữa đó chính là bà Nguyệt. Bà ngoại đi vào chào:

- - Chào hai cô, thế tình hình anh ấy bây giờ ra sao hả hai cô..? Vẫn chưa tỉnh lại sao..?

Mẹ Hường nhìn bà ngoại không buồn trả lời, còn mẹ Nguyệt thì nguyệt dài một cái r ể trả lời trống không:

- - Mất bao nhiêu máu thế tỉnh sao được, không chết là may lắm r ể.

Bác Dung thấy mẹ già thì hỏi han lễ độ, trong khi đó hai con mẹ kia thì trả lời kiêu mát dạy, bác kéo tay Nam lúc đó đang lắp ló ngoài cửa đi vào nói:

- - Đây tôi nói cho hai cô biết, mẹ tôi có quan tâm đến bố thằng Nam thì mới bỏ dở cả bữa cơm đi vào đây thăm. Chứ không phải mẹ tôi đến đây xin xỏ hay cướp cái gì của các cô cả. Nói chuyện với người lớn thì nên lễ phép một chút. Thứ người gì đâu mà không có học...

Bà ngoại thấy vậy vội can bác Dung:

- - Thôi con, mình vào đây thăm người bệnh đừng to tiếng bệnh viện người ta lại đuổi ra bây giờ.

Mụ Nguyệt chẳng vừa:

- - Nhà tôi không cần cái thứ mắng cha chửi mẹ đến đây thăm nom. Có khi thằng Tuấn tỉnh dậy nhìn thấy mặt nó lại không tỉnh được nữa thì chết.

Bác Dung điên lắm rồi, nhưng thấy mẹ nói vậy nên nuốt cục tức vào bụng. Nam đứng đó không dám đi vào trong, nó nhìn bố vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm im không động đậy. Bỗng nhiên trong lòng nó có cảm giác ứa nghẹn ở cổ, dù sao đi nữa thì người nằm kia là bố nó. Đúng là có lúc nó thù ghét bố nó đến không muốn nhìn mặt, nhưng không hiểu sao giờ nhìn bố nó nằm kia nó lại thấy muốn khóc. Cái cảm giác mất mẹ nó đã trải qua một lần, sau đó là cảm giác mất đi ông ngoại, người ông mà nó yêu quý, người ông mà nó thương yêu sau đó đủ để nó hiểu được sự mất mát người thân là như thế nào.

Nó sợ, nó sợ rằng người bố nằm kia của nó sẽ không tỉnh lại nữa, nhưng nó cố kìm nước mắt không để nước mắt được phép chảy ra. Tuy vậy hai người đàn bà ngồi trong phòng kia như hai con chó săn chỉ trực nhe nanh khi nhìn thấy nó. Hai con chó đang canh một thứ đồ mà không muốn nó chạm vào. Mặc cho bà ngoại, bác Dung và Nam vẫn đứng ngoài cửa nhìn vào, hai con mụ tác quái không thèm để ý, dường như sự xuất hiện của ba người tựa như không khí trong cảm nhận của họ. Bác Dung khẽ kéo tay mẹ:

- - Thôi đi về thôi mẹ, người ta đã không hoan nghênh mình thì mẹ việc gì phải nhọc công. Nãy con đã nói rồi mà mẹ không có nghe.

Bà ngoại vẫn cố nhìn rồi bảo Nam:

- - Thằng bố mày từ trước đến giờ ưa bay nhảy, đi lại...Giờ phải nằm liệt một chỗ thế kia đúng khổ thân nó..

Bác Dung bực mình định quay đi thì đằng sau có tiếng gọi:

- - Nam đấy phải không cháu....?

Là bố mẹ chú Đại, hai ông bà có lẽ vừa đi từ nhà vào viện thăm bố Nam. Thấy Nam đứng ngoài cửa bèn gọi hỏi, Nam và bà ngoại quay lại:

- - Dạ..cháu chào ông bà...

Mẹ chú Đại xoa đầu Nam cười:

- - Ủ bà chào cháu, ngoan lắm...Thế còn đây là..

Nam vội đáp:

- - Dạ đây là bà ngoại với bác cháu, ban nãy bác cháu bảo bố cháu nằm viện nên bà ngoại với cháu vào đây thăm..

Bố chú Đại hỏi:

- - Sao hai bà cháu không vào bên trong lại cứ đứng ngoài thế này...

Dường như bên trong mục Hường nghe thấy giọng quen quen nên mục đi ra, thấy bố mẹ chú Đại mục ngay lập tức thay đổi thái độ ;

- - Ui, sao bố mẹ vào đây mà không bảo con về con đón, hai ông bà cứ nghỉ ngơi đi. Con đã nói có gì con gọi mà.

Bác Dung cau mặt đá một câu:

- - Đúng là cái loại mặt gián, cái loại nịnh bợ khốn nạn.

Mục Hường thì sợ bác Dung từ cái đợt thằng Nam bị bố đánh võ đầu rồi. Cũng không hẳn là sợ vì mục có tiền có đàn em chuyên đi đòi nợ. Nhưng nói vênh vênh mép thì mục không đấu lại được bác Dung. Mục cười xòa cho qua, bố chú Đại hỏi:

- - Sao bà với cháu nó đến thăm mà con không biết đường mời bà vào trong ng ấ à...?

Bà ngoại thấy thế li ền nói:

- - Thôi, bà cháu tôi cảm ơn hai ông bà. Gọi là đến thăm nhưng cũng có giúp được gì đâu. Bố nó vẫn chưa tỉnh lại, thôi giờ bà cháu tôi về đây. Không mọi người lại khó xử...Dung lấy xe đi r ấ chở mẹ với cháu về

Bà ngoại cũng đã già, so với bố mẹ chú Đại thì bà ngoại già hơn nhiều. Nhìn cảnh một bà lão quay lưng khế bước đi những bước chậm chạp khiến ai nhìn thấy cũng tủi lòng. Chỉ riêng hai con mụ ng ấ trong phòng kia là không thấy đi đâu đó. Mẹ chú Đại vội đi theo bà, ra đến ghế đá bệnh viện mẹ chú Đại nói:

- - Bà cứ ng ấ xuống đây em có câu chuyện...Không dám giấu gì bà chuyện bố cháu Nam nằm viện tất cả là do thằng con của em gây ra.

Bà ngoại khế xua tay r ấ nói:

- - Vâng tôi cũng có nghe qua r ấ, nhưng anh Đại anh ấy là người tốt. Bà cháu tôi cũng đã được anh ấy giúp đỡ nhiều. Tôi không tin là anh ấy lại chém thằng Tuấn, chuyện này ắt phải có nguyên nhân.

Mẹ chú Đại nghe bà ngoại nói thì không cần được nước mắt, bà vội cảm ơn:

- - Cảm ơn bà đã hiểu cho nó, tuy nó trước giờ là đứa sống ngoài xã hội nhưng em biết thằng Đại là người rất tình cảm. Chưa bao giờ nó làm gì có lỗi với người nhà, không phải con mình đẻ ra thì mình bênh nó đâu nhưng thực sự lần này tôi không hiểu tại sao nó lại làm như thế. Tôi chỉ được nghe vợ thằng Tuấn nói là anh em nó cãi nhau r ấ cái Hường tham gia mấy câu, sau đó thằng Đại đòi đánh cái Hường thì thằng Tuấn ngăn lại, cuối cùng em chém anh đến đứt cả xương bả vai...

Bà ngoại nói:

- - Thế sao bà không gọi nói chuyện rồi hỏi anh ấy trực tiếp. Con cái dù có thế nào thì bố mẹ vẫn luôn là người chúng nó tôn trọng nhất. Không nghe đâu bằng nghe trực tiếp con mình đẻ ra. Nói bà thông cảm chứ phận làm cha mẹ dù con cái nó có nói dối, nó có lừa thì vẫn còn hơn để người ngoài họ lừa.

Mẹ chú Đại đáp:

- - Cả đêm hôm qua em gọi điện mà nó không nghe máy, thằng này nó làm gì không đúng là nó hay phóng xe bạt mạng rồi uống rượu lắm. Mặc dù bình thường nó rất bình tĩnh....Với lại ông nhà em lại rất nghiêm khắc, dù cho có là lý do gì đi chăng nữa thì nó vẫn là người chém anh. Cái đó không ai chữa được....Giờ một thằng thì nằm kia, còn một thằng đi đâu không biết. Em đến chết mất thôi bà ạ, già đến tuổi này rồi mà vẫn còn phải chứng kiến những cảnh đau lòng. Mà hai cháu ở ngoài đó với bà chắc bà vất vả lắm. Em nói đi đâu này mong bà bỏ quá, em không có ý gì cả chỉ là nếu hai cháu ở đó mà bà vất vả thì hay bà để cho vợ chồng em đón một cháu về ở cùng. Trên kia cũng chỉ có hai cái thân già thôi chứ có ai đâu..

Bà ngoại cười rồi trả lời:

- - Cảm ơn bà đã có ý tốt, nhưng ba bà cháu tôi vẫn lo cho nhau được. Cũng bao nhiêu năm rồi chứ có phải ngày một ngày hai đâu. Mới đây anh còn không được gặp em, giờ thấy hai đứa nó vui vẻ quăn quýt lấy nhau tôi nghĩ chẳng cái gì bằng tình cảm bà ạ. Ở đâu có anh có em cũng vẫn tốt hơn. Các cháu nó được ông bà quan tâm như thế là quý hóa lắm rồi, bà thấy đấy đến người thân họ hàng của tụi nó cũng có hỏi thăm được câu nào đâu. Khổ thân hai đứa nó, chẳng hiểu kiếp trước làm gì nên tội mà kiếp này lại khổ sở như thế...Lắm đêm nằm nghĩ thương con thương cháu mà không ngủ được bà ạ..

Hai bà già ngồi nói chuyện với nhau những đi đâu đồng cảm, những lý lẽ sống làm người. Nam cũng ở đó nghe thấy hết, nhưng cái nó quan tâm duy nhất bây giờ chính là chuyện tại sao chú Đại lại chém bố nó. Người chú mà nó coi như thần tượng, coi như mục đích sống để phấn đấu bây giờ lại là người khiến bố nó suýt mất mạng. Bỗng nhiên mặt nó xám lại, nó không

biết phải tin vào ai bây giờ nữa. Những người mà nó yêu thương, quý trọng tất cả đang dần dần rời xa khỏi nó bằng một cách nào đó. Cũng đã quá trưa, bác Dung giục hai bà cháu đi về, mẹ chú Đại chào bà ngoại rồi bảo Nam:

- - Khi nào rảnh nhớ lên nhà bà chơi nhé, chú Đại cứ hứa bảo cho cháu lên chơi mà chẳng thấy đưa lên ông bà gì cả.

Nam khẽ gật đầu rồi chào mẹ chú Đại, bác Dung lấy xe chở bà ngoại và Nam đi về trong cái nắng hiu hiu cùng những cơn gió se lạnh khẽ thổi qua. Đã cuối năm, chỉ còn hơn tháng nữa là Tết mà dường như không khí bao quanh Nam càng lúc càng tối lại. Mẹ chú Đại đi vào trong thì gặp chõng đang đứng ở sảnh đợi, bà nói:

- - Bên ngoại bố mẹ vợ trước của thằng Tuấn đúng là toàn người tốt, khổ thân hai đứa nhỏ....Cũng may sao còn có bà ngoại.

Bố chú Đại hỏi:

- - Thế bà không hỏi tình hình con bé như nào à..?

Mẹ chú Đại hốt hoảng:

- - Thôi chết, mãi chuyện thằng Đại tôi quên mất. Nhưng bên đó họ tốt lắm, con cháu họ không để khổ đâu. Có dịp tôi cũng phải tìm nhà đến thăm bà ấy với các cháu nhiều hơn. Mà thằng Tuấn vẫn chưa tỉnh hả ông..?

Bố chú Đại đáp:

- - Vẫn chưa, nghiêm trọng lắm bà ạ. Thằng khốn nạn kia mà về đây tôi phải cho nó một trận. Con cái mất dạy đến thế là cùng, thà nó chém người ngoài tôi còn hiểu được, đằng này nó chém anh mình...Không thể tha thứ được.

Biết tính chõng là người cố chấp nên mẹ chú Đại cũng không dám nói gì nhiều:

- - Thì ông cũng phải bình tĩnh để đợi con nó về rồi hỏi cho ra nhẽ chứ. Ông không để ra nó ông sao biết được, theo tôi thấy giờ nó mới là người đau nhất đấy. Thằng Tuấn mà có mệnh hệ gì thì không cần ông đuổi nó cũng không về đây đâu.

Hai ông bà lại trở về trạng thái im lặng, hơn ai hết họ hiểu con mình là người như thế nào, Nhưng sự thật thì vẫn luôn là sự thật, bác Dung chở hai bà cháu về đến đầu ngõ thì thả xuống rồi vội đi luôn. Nam dắt bà đi bộ về nhà một đoạn, về đến nhà thấy cổng mở. Dưới gốc me có người đang ngồi với điệu bộ thất thểu, đó chính là chú Đại. Bà ngoại mắt hơi kém nên hỏi Nam:

- - Ai đang ngồi ở trong sân nhà mình kia Nam..?

Nam khẽ nói:

- - Dạ là chú Đại ạ....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 35: Cầm Phấn Trong Lòng

Bà ngoại nghe Nam nói tới chú Đại bèn rào chân bước vội vào trong, mở cổng đi vào bà nhìn thấy đúng là chú Đại, quần áo thì xộc xệch, người toàn mùi rượu. Chú Đại ngẩng dưới gốc cây me với bộ dạng thiếu não. Nhìn thấy bà ngoại và Nam về chú Đại gượng đứng dậy liêu xiêu nói lắp bắp:

- - Con chào bác...xin lỗi bác..vì đã làm phiền...ức...hức.

Hơi men vẫn còn trong người, có lẽ cả đêm qua chú Đại đã uống rất nhiều rượu. Nấc lên vài tiếng rồi chú Đại nôn thốc nôn tháo vào gốc cây me. Bà ngoại thấy thế vội đỡ chú Đại rồi gọi Nam:

- - Nam..Nam...chạy lại đỡ chú vào trong nhà đi cháu. Rượu chè say khướt thế này lại ngất ở đây gió máy...Chết mất thôi..

Nam từ từ tiến lại gần chú Đại, rõ ràng nó có đi đâu gì đó thay đổi. Nếu là ngày hôm qua thì nó đã vội vàng chạy lại đỡ đỡ chú Đại rồi. Nhưng từ lúc ở bệnh viện về nó nhìn chú Đại bằng một thái độ hoàn toàn khác. Người xưa có câu “ Một giọt máu đào hơn ao nước lã.” Tuy rằng đối với Nam thì chú Đại đối xử với hai anh em nó tốt hơn ông Tuấn rất nhiều. Nhưng dù sao người nằm trong viện hôn mê bất tỉnh kia cuối cùng vẫn là bố nó. Đáng cay hơn người chém bố nó cũng lại chính là người mà nó nhất mực tôn trọng. Chưa biết lý do là thế nào nhưng nhìn chú Đại giờ đây trong mắt Nam ánh lên một cái nhìn có phần hằn học. Vì dù sao ông Tuấn xét cho cùng chính là người đã sinh ra nó. Cái gọi là tình phụ tử lúc này trong nó bỗng nhiên trở dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Dù rằng trước đây ông Tuấn với mẹ Hương đối xử thậm tệ với nó giờ này nó cũng bỏ qua hết cho người bố đang nằm bất động trong viện. Cũng đúng thôi, cũng như tình cảm của bố mẹ dành cho con cái thì những đứa

con cũng chẳng thể nào căm ghét bố mẹ đến mức độ thấy bố mẹ chết mà vui mừng cả. Bản chất con người vốn là vậy, cho dù người ngoài xã hội có tốt với bạn đến thế nào nhưng khi họ động vào người thân như bố mẹ của bạn thì chắc chắn các bạn cũng sẽ không thể dễ yên. Đó cũng chính là đi ầu mà một người trải đời như chú Đại lo lắng, bởi vậy chú Đại đã nói dối Nam và bà ngoại chuyện ông Tuấn nhập viện.

Hiều l ầm ch ồ ng ch ấ t, nhữn g m ố i q uan h ệ t ưởn g ch ườn g nh ư t ố t đ ẹp gi ờ này đ ằn g d ần d ần v ụn v ỡ. D ừu chú Đại vào trong nhà, bà ngoại chạy sang bên hàng xóm xin ít vôi v ềb ới vào lòng bàn chân, lòng bàn tay cho chú Đại. Bà bảo Nam lấy khăn lau người cho chú, độ 15 phút sau chú Đại mới tỉnh táo. Ng ẫi d ậy m ệ t m ỏi chú Đại nhìn Nam nói:

- - Ch ắ c ch áu v ớ i bà đ ầ u bi ế t ch uy ệ n r ẫi nh ỉ...? Chú xin lỗi...Chú không cố ý...

Nam im l ặ n g không trả lời, bà ngoại c ầ m c ố c n ướ c đ ư a chú Đại r ẫi kh ế đ ắ p:

- - Hai bà cháu tôi đúng là mới từ bệnh viện thăm th ằn g bố nó v ềx ơn g. C ũn g g ặ p cả ông bà bên đ ấ y, chú cứ uống nước đi r ẫi lát tôi nấu cho bát cháo ăn cho lại người. Nhìn thế này chắc cả ngày hôm qua chưa ăn gì. N ồ n ra toàn rượu là rượu...Chuyện đ ầ u có đó, chú đã đến nhà tôi như này thì chắc chắn chú cũng có đi ầ u gì khó nói. Tôi sống đến cái tuổi này r ẫi chỉ c ầ n nhìn qua là bi ế t. Tôi cũng không tin chú là loại người làm ra nhữn g ch uy ệ n như vậy...Đ ừn g v ớ i, nào nào nằm xuống nghỉ đi.

Chú Đại nghe lời bà ngoại, uống nước xong chú ng ẫi đ ư a vào thành gi ườn g nhìn v ềph ía Nam ph ầ n nào cũng đoán đ ư ợ c th ằn g Nam đang suy nghĩ gì. Nam ng ẫi đó cũng không biết nói gì, nó l ầ m l ỳ đi xuống bếp phụ bà ngoại nấu cháo. Không khí trở nên nặng nềv ồ c ũn g, ngay lúc này đ ầ y họ c ầ n một đi ầ u gì đó phá tan cái sự im l ặ n g đến bức bối này. Từ ngoài sân gi ờn g bác Dung vang lên xé tan cái b ầ u không khí nào nềấ y:

- - Con đã nói r ẫi mà mẹ không chịu nghe, vào đó làm gì để r ẫi bị con ngựa cái ấy nó khinh cho...Bà hôm nay mà không cản thì con phải bám vào

mặt con ngựa cái đó một trận...Bà đã nấu cơm chưa....Con.....Ơ...sao chú lại ở đây..?

Nhìn chú Đại đang ngủ ở giường bác Dung hơi bất ngờ, bà ngoại nghe thấy giọng bác Dung thì vội chạy lên nhà chửi:

- - Tiên sư mày, be bé cái mồm thôi...Nhà đang có khách, chưa vào đến nhà đã nghe thấy tiếng..

Bác Dung cười trừ nhìn mẹ rồi nói:

- - Thì con biết đâu, mà sao chú không trả lời tôi..?

Chú Đại lúc này mới nói:

- - Dạ em chào chị, hôm qua em uống say quá. Sáng nay không hiểu tại sao lại đánh xe ra đến đây. Làm phiền mọi người thế này thật là ngại quá.

Bác Dung tiếp:

- - Ôi dào có gì mà ngại, tôi sang đây cũng nghe mẹ tôi kể về chú suốt. Cũng muốn gặp lại chú để cảm ơn mà nào có dịp...Nhưng mà này, chỗ người lớn với nhau tôi hỏi thật. Thế chú chém bố thằng Nam thật đấy à..?

Chú Đại cúi mặt gật đầu, bà ngoại liếc nhìn nói:

- - Cái con này, tao đã bảo mày bớt mồm đi cơ mà....

Bác Dung hẩy tay cãi lại mẹ:

- - Ờ, mẹ cứ làm như con trẻ con không bằng. Con đi ra ngoài bây giờ người ta đồn ầm lên nào là anh em làm ăn ti tiện bạc chia không đều nên em chém anh, người khác thì lại nói giang hồ thanh toán lẫn nhau..Mà ai đồn toàn từ mồm con Hường mà ra cả chứ ai, thế nên nhìn thấy chú ấy ở đây con mới hỏi. Có quý thì mới hỏi chứ người khác con mặc kệ..

Chú Đại nghe bác Dung nói vậy ngẩng mặt lên nhìn bà ngoại đáp:

- - Dạ bác với chị đừng nghe những lời như thế. Tuy đúng em là người chém anh Tuấn nhưng tất cả sự việc đều có nguyên nhân của nó. Cả đêm qua suy nghĩ sáng nay em mới thấy mình có tội khi đã nói dối bà và hai cháu Nam với Hạnh. Trước giờ em là người dám làm dám chịu, nhưng đối với gia đình người thân chưa bao giờ em làm gì sai trái. Sự việc lần này em là người có lỗi, bản thân em cũng thấy mình là một thằng t ấi. Em đến nhà mình hôm nay cũng là muốn nói ra để cháu Nam biết mọi chuyện.

Bà ngoại tiến về phía giường bên cạnh ng ấi xuống, Nam cũng đi theo bà. Bác Dung cũng đã kéo chiếc ghế gỗ đặt móng chờ đợi từ bao giờ. Cả nhà đang chờ đợi người đàn ông nhỏ bé kia trút bầu tâm sự. Bà ngoại nói:

- - Thực ra thì tôi cũng nghĩ chú có lý do nào đó nên mới để xảy ra chuyện như vậy. Tôi nói vậy không phải vì thằng Tuấn không phải là con tôi nên tôi bênh chú đâu. Nhưng nhìn chú đối xử với hai đứa con của anh Tuấn như thế này thì tôi tin chú còn kính trọng bố tội nhỏ hơn.

Chú Đại nhìn bà ngoại khẽ mỉm cười:

- - Dạ con cảm ơn bác đã tin tưởng, con biết tình ngay lý gian. Mọi người nhìn thấy thế đều trách con là thằng giang hồ máu lạnh. Đôi lúc đó cũng không khác được vì sự thật là con đã chém anh Tuấn..

Thằng Nam đứng dậy nắm chặt tay hét lớn:

- - Sao chú lại chém bố cháu....

Mặt nó đỏ au, hai mắt nhắm lại, vết sẹo bên mắt trái của nó bị kéo giãn, khuôn mặt của nó khi ấy trở nên hung dữ vô cùng. Bác Dung bất ngờ trước thái độ của nó, vì vốn dĩ mọi người đều nghĩ Nam ghét bố nó lắm. Chính bố nó đã khiến cuộc sống của nó thành ra như thế này, bà ngoại quát Nam:

- - Không được láo, người lớn đang nói chuyện....Không được nói chen vào....

Chú Đại sau câu hét của Nam như bưng tỉnh, nhưng chú Đại nhìn Nam gật đầu. Đường như câu nói của Nam lại giúp chú Đại nhận ra một điếu gì đó, chú Đại nói với bà ngoại:

- - Không sao đâu bác, đàn ông nó phải thế. Cháu nó dám đứng lên nói như vậy con lại thấy mừng cho anh Tuấn.

Bà ngoại với bác Dung lặng im lắng nghe, chú Đại nhìn Nam tiếp tục:

- - Đúng vậy, giờ chú sẽ nói lý do vì sao chú lại chém bố cháu. Được lắm thanh niên, từ khi đến đây chú thấy thái độ của cháu khác hẳn ngày hôm qua nhưng lại không chịu mở lời. Nhưng giờ cháu đã dám đứng lên hỏi chú như vậy thì người làm chú đây tại sao lại phải lẩn tránh điếu gì mà không dám đối diện với sự thật. Mà vừa làm chú tỉnh ra đấy Nam ạ, thấy mà giận dữ như vậy là chú biết tình cảm của hai bố con vẫn có thể hàn gắn được. Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Ngoài mặt luôn tỏ ra căm ghét nhưng trong lòng lúc nào cũng lo lắng cho người kia. Bố mà cũng thế, nhưng chú nói thì lúc nào cũng cố chấp với mặc cảm tội lỗi do mình gây ra.

Bác Dung đế vào một câu:

- - Ở thì dù thế nào đó vẫn là bố nó...

Nam nghe chú Đại nói xong thì lặng lẽ ngả xuống, người đàn ông nhỏ bé ấy đã quay lại cái thần thái hàng ngày. Quả thật những lời chú Đại vừa nói không sai một chút nào trong suy nghĩ của nó. Nó nhìn về phía chú Đại chờ đợi cái lý do mà chú ấy chém bố nó là gì, chú Đại từ từ kể:

- - Đây không phải là chú giải thích cho cháu hay bà ngoại hay chị đây cái gì cả. Chú chỉ nói để bản thân chú không thấy áy náy với hai cháu mà thôi. Tuy chú chém bố cháu nhưng đó chỉ là việc không may. Còn người mà chú muốn giết khi ấy là con mẹ Hường, vợ hai của bố cháu...

Bác Dung tròn mắt ngạc nhiên, sau đó chú Đại kể hết mọi chuyện bắt đầu từ việc bé Hạnh bị vào viện với nguyên nhân ngộ độc thức ăn, cho đến việc tình cờ chú Đại phát hiện ra chuyện một ngày bé Hạnh bị ép ăn 4 quả

trứng vịt lộn. Không chỉ thế chú Đại còn ghi âm lại cuộc nói chuyện với bác sỹ ở bệnh viện khi chú Đại chở Hạnh quay lại bệnh viện hỏi nguyên nhân con bé bị vàng da, nôn nữa suốt cả tháng qua có phải là do ăn trứng vịt lộn quá nhiều hay không..? Và vị bác sỹ đó đã nói nếu quả thật cháu bé một ngày mà ăn đến 4 quả trứng vịt lộn trong vòng 2 tháng thì đúng là như vậy. Da bé Hạnh vàng khè, hay bị nôn mửa, không ăn uống được gì đó là vì Hạnh bị thừa vitamin A do ăn trứng quá nhiều.

Bằng cách đó mẹ Hường đang đầu độc con bé mỗi ngày với bộ mặt giả tạo là chăm lo cho con chớ không thiếu một thứ gì. Và chú Đại biết sau khi bé Hạnh không chịu nổi nữa thì mẹ Hường đã đưa con bé vào viện, nhưng dó sợ ông Tuấn và chú Đại nghi ngờ nên mẹ không còn cách nào khác phải để cả cái Thư vào viện cùng với lý do: Cả hai đứa bị ngộ độc thức ăn.

Bác Dung nghe xong vỗ đùi chửi thề

- - Quân súc sinh khốn nạn, tại sao nó lại dám làm thế với con bé kia chứ. Con mình rắn rãnh chuột, loại độc ác đấy sao nó vẫn cứ nhơn nhơn sống như không có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ..?

Bà ngoại lắc đầu thương cháu:

- - Vậy mà bà cháu tôi ở nhà cứ nghĩ con bé được bố với mẹ kế trong đó đối xử tốt lắm. Thấy thằng Nam về khỏe em gái tuấn nào cũng được bố chở đi công viên chơi tôi cũng mừng. Vậy mà không ngờ nó phải sống cảnh dì ghẻ con chớ độc địa đến như vậy...?

Vừa nói bà ngoại vừa run run giống như sắp khóc, thằng Nam bấu chặt hai tay vào đùi giận dữ. Nó đã hiểu vì sao mỗi lần nó đến mẹ Hường lại tìm đủ mọi cách để đuổi nó đi, không cho nó gặp em, gặp bố. Nó thương em gái bị mẹ dì ghẻ đối xử nhẫn tâm suốt những ngày vừa qua mà nó vẫn tưởng rằng em nó đang sống tốt. Chú Đại kể tiếp:

- - Tuy đoạn ghi âm này cũng không chứng minh được gì nhiều bởi vì con đó nó sẽ nói cả hai đứa đều ăn giống nhau và nó không hề hay biết mọi chuyện lại thành ra như vậy. Anh Tuấn thì tin người, cũng không trách

được vì trước mặt anh ấy con rắn độc luôn tỏ vẻ hiền lành nhân hậu, luôn chăm lo cho bé Hạnh từng chút một. Khi đó chú cũng quá nóng giận mà không nghĩ đến hậu quả. Bởi cái ngày cháu với bác Dung vào nhà chú đã hứa nếu ai làm hại con bé chú sẽ trả lại gấp 10 lần. Chú đã nói trước mặt nó và bố cháu như vậy mà nó vẫn rắp tâm hãm hại con bé nên chú lúc ấy chỉ muốn giết nó, nhưng bố cháu đã lao vào can. Cuối cùng thành ra người bị chú chém lại chính là bố cháu....

Không nghe chú Đại nói tiếp thằng Nam đứng dậy chạy ra ngoài, nó lấy xe đạp phi ra khỏi cổng trong sự ngỡ ngàng của mọi người...Bà ngoại chỉ kịp gọi bác Dung:

- - Dung...Chạy theo thôi nóvề đây.....

Chú Đại cũng chạy ra sân nhưng do cơ thể còn mệt nên chú không đuổi kịp, bác Dung tất bật chạy theo nhưng thằng Nam đã phóng xe đạp đi mất hút....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 36: Tiên Ng Khó C Nghe N Lờ I

Thằng Nam lấy xe đạp lao vút đi, cánh cổng han gỉ toang hoang sau cái mở như phá của nó. Bà ngoại lo lắng:

- - Chết rồi...Nó đạp đến bệnh viện tìm con kia đấy. Thằng này nó cũng điên như thằng bố nó vậy...

Bác Dung thì sang đây cũng bằng con xe đạp cọc cạch, bác đang dắt xe ra cổng vì bị trượt cá không đạp được. Đằng sau thì bà ngoại đang mắng:

- - Mày nhanh lên, mày còn cứ đứng ở đó à...Nhanh đuổi theo nó xem thế nào...Con với chả cháu...Già rồi sao tôi vẫn khổ thế này.

Chú Đại lúc này đang xỏ vội đôi giày chú bảo bà ngoại:

- - Bác bình tĩnh, nó đạp xe đạp giờ con chạy lên đầu đường lấy oto đuổi theo. Từ đây đến bệnh viện cũng không phải gần.

Bà ngoại quay lại nhìn chú Đại nói:

- - Vâng vâng...chú giúp tôi với...Chứ để nó vào đấy có làm sao thì tôi chết. Tính thằng này nó không như những đứa khác. Ngày trước con Hạnh đi học bị cô giáo bẹo vào tay thâm tím mà nó đến tận nhà cô giáo mần non đạp bung cả cổng nhà người ta ra đấy. Hôm đó bị con cái họ lao ra đánh cho một trận mà nó còn cấn cả gạch đập lại người ta. Nó thương em nó lắm, nghe chuyện chú kể ban nãy chắc chắn nó đi tìm con dì ghẻ rồi.

Chú Đại vội chạy lên đường, bác Dung lúc này cũng bỏ con xe cà tàng trượt cá ở lại sân nhà bà ngoại chạy theo chú Đại gọi với:

- - Chờ tôi với, cho tôi đi cùng...Tôi cũng phải vào xem con khốn nạn đó nó làm gì cháu tôi..

Cảnh tượng chỉ có mấy con người nhưng nhốn nháo hỗn loạn, bfa ngoại thì đứng ng ẫ không yên nhưng thân già không thể theo kịp. Chú Đại thì chạy vội vàng lên con đường đầu ngõ, theo sau là bác Dung cũng thoăn thoắt chạy theo. Bác Dung và chú Đại lên xe đi tìm Nam. Dọc theo con đường vào bệnh viện cả hai vừa đi vừa tìm đồ cả mắt mà không thấy Nam đâu. Bác Dung nói:

- - Thằng này có lẽ nó đi đường tắt r ẫ, con đường bờ ruộng tuy nhỏ khó đi nhưng xe đạp đạp vào đó nhanh hơn đi đường lớn. Nhưng không thể nào nhanh bằng oto được, giờ chú cứ đi thẳng đến bệnh viện đi, tôi sẽ đứng ngoài đợi nó. Con với cháu, sao nó giống tính thằng bố nó thế cơ chứ. Không bao giờ chịu suy nghĩ cái gì, cứ nóng lên là làm. Sau này cuộc đời lại khổ vì cái tính đó.

Chú Đại phóng nhanh đến cổng bệnh viện, đánh xe vào bãi chú Đại chạy lại hỏi ông bảo vệ:

- - Anh cho em hỏi nãy có thằng bé nào t ầm 16 tuổi đạp xe đến đây không..?

Ông bảo vệ trả lời:

- - Không thấy, không có đứa nào đạp xe vào đây cả.

Bác Dung với chú Đại nghe thấy thế thì bốt lo lắng ph ần nào, chú Đại nói với bác Dung:

- - Một mình em đã sai r ẫ không thể để nó lặp lại hành động của em được. Hơn nữa bố nó hiện giờ vẫn còn đang nằm đó.

Bác Dung cười xòa:

- - Yên tâm đi, nó mà đến đây thì mình tóm cổ nó bắt v ề r ẫ nói chuyện sau.

Đợi phải đến 10' mà vẫn không thấy Nam đâu, bác Dung mới nói:

- - Hay có khi nào nó không đi đến bệnh viện chú nhỉ..? Chứ không thì giờ này nó phải đến nơi rồi chứ. Hay thằng này nó đi đâu....??

Chú Đại cũng lấy làm lạ, tuy rằng đạp xe đạp nhưng con xe đó đạp hết sức cũng đi được 40km/h mà sao vẫn không thấy Nam đâu, nếu như Nam đạp đến bệnh viện thì hiện tại đã có mặt ở đây rồi. Hay do mọi người đã suy nghĩ hơi quá, Nam nó chỉ tức giận rồi đi đâu đó chứ không phải đi tìm mẹ Hoàng kiếm chuyện.

Bất ngờ bác Dung giật mình nhảy dựng lên:

- - Thôi chết rồi, tôi quên bég đi mất...Trời đất ơi, nếu nó mà đi cái đường ruộng cũ ngày xưa thì nó đi vào bằng cổng sau rồi....Bệnh viện này còn có một cổng phụ ở đằng sau đường nhỏ nữa...Nhanh nhanh chạy vào trong phòng bệnh bố nó xem nó đâu rồi....Thằng ôn con này thế mà ác thật.

Chú Đại nghe thấy vậy thì vội vàng chạy vào trong bệnh viện, bác Dung cũng vội chạy về phía cổng sau xem xét tình hình. Chú Đại chạy vào trước, đi đến cổng sau bác Dung tá hỏa giật mình khi thấy xe đạp của Nam đã được dựng ở góc nhà để xe cạnh gốc cây phượng. Bác Dung vội hỏi:

- - Thằng bé đi cái xe này đến đây lâu chưa chú...?

Một anh bảo vệ ngẩng đầu đó nói:

- - Nó vừa mới đến, thấy bảo đi thăm bố bị ốm. Nó chạy vào trong rồi, chạy nhanh lắm...

Bác Dung vội cảm ơn chú bảo vệ rồi lại hốt hải chạy vào bên trong, về phần Nam vì đi bằng cửa sau nên đường đến phòng của ông Tuấn xa hơn so với đi từ cổng chính. Trên tay nó xách một cái túi nilon màu đen, chẳng biết bên trong đó đựng cái gì. Nó chạy vội vào, mắt đảo đảo tìm xem phòng của bố nó nằm ở đâu. Cuối cùng thì nó cũng đã thấy số phòng mà sáng ngày hai bà cháu đến thăm bố nó. Nó đẩy cửa vào trong mặt hầm hầm đầy

giận dữ, nhưng trong phòng chỉ có hai bác sỹ cùng một ông đang nằm trên giường. Tuy nhiên người nằm trên giường không phải là bố nó. Nó ngo ngác nhìn xung quanh, một vị bác sỹ quát:

- - Cháu là ai đấy, sao lại vào phòng không gõ cửa...Cháu tìm ai à..? Hay cháu là người nhà bệnh nhân..

Nam vội lắc đầu rồi đóng cửa lại, người đang nằm đó không phải bố nó. Vậy bố nó đã đi đâu, bố nó không có ở đây đúng nghĩa với việc mẹ Hường cũng không có ở đây. Bỗng nhiên lòng thù hận của nó biến mất sau khi mở cửa phòng ra không phải là mẹ Hường ở bên trong. Nó giật mình bởi giọng của chú Đại vang lên đằng sau:

- - Con mẹ đó không có ở đây đâu....Bố cháu được chuyển đến phòng bệnh khác rồi..

Nam quay lại nhìn chú Đại cúi mặt không nói gì. Đúng lúc đó bác Dung cũng chạy vào, thấy Nam bác Dung mắng:

- - Thằng ôn này định vào đây làm trò gì thế hả. Để cho bà với bác lo hết cả hơi...Tay cầm cái túi gì đây.

Bác Dung giật lấy cái túi đen từ tay Nam, mở ra xem bác cốc vào đâu nó mấy cái đau điếng:

- - Mà vác gạch vào đây định đập chết nó à, sao mà đại thế hả cháu. Mà đập nó rồi nó chết ra đấy thì biết làm sao.

Nam vẫn im lặng, nó biết với hành động này của nó giờ nó có nói gì cũng vô nghĩa, chú Đại can bác Dung:

- - Thôi chị ạ, em cũng vào đây trước khi cháu nó đến nên không có chuyện gì xảy ra đâu. Với anh Tuấn được chuyển lên nằm ở tầng trên rồi chị ạ.

Bác Dung quát Nam:

- - Tí vètao bảo với bà cho mày một trận. Mới tí tuổi đầu đã học thói côn đồ.

Chú Đại dẫn Nam ra phía sau bệnh viện, kiếm một cái ghế đá chú Đại bảo Nam ngồi xuống rồi nhẹ nhàng nói:

- - Tính mày giống hết tính chú hồi còn trẻ, hồi đi học chú cũng nghịch lắm. Nhỏ người nhưng suốt ngày đánh nhau. Bố mẹ chú cũng phải đến nhà người ta xin lỗi rồi đền bù không biết bao nhiêu lần. Lớn lên cách đây 5-6 năm vềtrước chú cũng vẫn vậy, vẫn đánh nhau, chém người rồi chạy trốn. Cũng lại bố mẹ chú đứng ra lo liệu, vác mặt đến cầu xin người ta đừng đâm đơn kiện. Chỉ khi gặp bố cháu chú mới thay đổi được tính nết, bởi vì bố cháu luôn đứng ra đỡ cho chú, dần dần chú nhận ra nếu mình không thay đổi thì người thân của mình sẽ phải gánh hậu quả thay cho mình. Chú thà bị chém còn hơn để người nhà bị đổ máu thay mình. Nhưng bao năm qua hết bố mẹ, rồi bố cháu đã thay chú nhận cả hậu quả lẫn đổ máu. Nhìn lại bản thân chú thấy tất cả đều do con người chú nên mọi người mới phải chịu đựng như vậy. Và rồi mấy năm gần đây chú thay đổi đến bố mẹ chú còn không tin vào mắt. Từ một thằng lông bông xã hội chú chí thú vào làm ăn, bao năm qua không xảy ra một mâu thuẫn, xô xát nào nghiêm trọng. Và bố mẹ chú là người mừng nhất, đó là lý do vì sao bố mẹ chú coi bố cháu như con ruột, và chú cũng quý bố cháu như anh cả trong nhà.

Nam cúi mặt im lặng lắng nghe, chú Đại khẽ cười:

- - Cháu thương em, biết nghĩ đến bố dù bố làm sai với mình như thế là rất đáng quý. Bản chất đó không phải ai cũng có đâu. Ngay cả chú có khi cũng không làm được đi đâu ấy, nhưng nếu như mình đã có người để bảo vệ, để thương yêu thì trước hết bản thân cháu phải là người có khả năng để làm đi đâu đó cái đã. Cháu muốn chăm sóc một người ốm nhưng cháu lại không có sức khỏe thì sao cháu làm được đi đâu đó. Nói như vậy để cháu hiểu, cháu thương em, muốn bảo vệ em nhưng nếu ban nãy cháu cằn viên gạch đó đập vào đầu con mụ ấy thì sau này ai sẽ bảo vệ em cháu. Có thể những đi đâu chú nói cháu không hiểu được hết, nhưng làm gì cũng phải suy nghĩ. Nói ra đi đâu này chú cũng thấy bản thân không có tư cách vì đi đâu chú

đã làm nhưng chú vẫn phải nói. Bởi vì nhìn cháu chú thấy bản thân của mình ngày trước, đó là lý do vì sao chú rất quý hai anh em.

Nam đến đây bỗng rớt nước mắt, nó rất ít khi khóc, hoặc đúng hơn có khóc nó cũng không khóc cho người khác thấy. Vậy mà chỉ bằng những lời của người đàn ông nhỏ bé kia nó lại chảy nước mắt. Giọng nó nấc lên:

- - Nhưng..nhưng bà ấy định...làm hại em cháu....

Chú Đại vỗ vai Nam rồi cười:

- - Ban đầu khi nghe bé Hạnh kể cùng bác sỹ nói chú cũng có chung cảm giác với cháu. Cảm giác căm thù đến tận xương tủy khi nhìn thấy người thân của mình bị hãm hại. Bởi vậy chú mới mất kiểm soát, nhưng từ lúc ở nhà bà ngoại chú đã thay đổi suy nghĩ. Nếu giờ chú giết mẹ ấy thì anh chú nằm kia và các cháu sau này sẽ lấy ai lo. Sai ở đâu đứng lên ở đó, đi đâu chú với cháu cần làm bây giờ là mong sao cho bố cháu tỉnh dậy khỏe mạnh như xưa. Đến lúc đó chú cháu mình sẽ nói chuyện với bố cháu sau. Chú vẫn còn đây những lời nói của bác sỹ cơ mà. Tạm thời cứ để con mẹ ấy chăm lo cho bố cháu xong đi rồi mình tính tiếp.

Nam đưa tay lên dụi mắt rồi đứng dậy:

- - Cháu phải về đây, chiều nay cháu phải đi đón em nữa. Cháu xin lỗi chú vì lúc này đã láo với chú..

Chú Đại cười:

- - Chính ra mày quát chú như vậy chú lại thấy vui. Chú vui vì sau này hai bố con vẫn có thể về với nhau được. Mày lo cho bố mày đến mức còn định đánh cả chú còn gì...

Nam vội xua tay lắc đầu, nó nhìn bác Dung. Bác Dung nói:

- - Đạp xe về trước đi, tự đạp đến thì tự đạp về. Mà về bà có hỏi thì bảo không vào bệnh viện đâu đấy. Đừng để bà lo lắng, bà vất vả cả đời rồi....

Nhìn Nam lấy xe r ưỡi đạp ra khỏi bệnh viện, bác Dung quay lại hỏi chú Đại:

- - Thế thằng bố nó tỉnh lại r ưỡi hay sao mà chuyển phòng vậy chú...

Chú Đại im lặng một h ời r ưỡi mới trả lời:

- - Ban nãy em chạy vào trước thì không thấy anh Tuấn nằm đấy nữa, hỏi bác sỹ thì người ta nói anh ấy đã tỉnh lại nhưng giờ lại đang ở trong phòng mổ r ưỡi...Tình trạng xấu đi sau khi anh ấy tỉnh lại...Ban nãy em không dám nói với nó, mong chị cũng giữ kín chuyện này...

Bác Dung thất th ần lo lắng, bảo sao ban nãy khi nói chuyện bác Dung cũng thấy chú Đại r ần nước mắt. Là một người tinh ý nhưng bác Dung cũng không nghĩ mọi chuyện lại t ồi tệ đến vậy. Chú Đại bảo bác Dung ra xe chú Đại chờ v ề, vừa ra đến sân bệnh viện thì mẹ chú Đại gọi:

- - Đại ơi....Đại.....Ồn giờ con đây r ưỡi...Sao mày đi đâu mà bố mẹ gọi điện mãi không nghe....Thằng Tuấn....thằng Tuấn..nó....nó.....

Vừa nói mẹ chú Đại vừa khóc nức nở, chú Đại bủn r ần chân tay gặng hỏi mẹ:

- - Anh Tuấn...anh Tuấn làm sao....hả mẹ....Mẹ nói đi chứ,....

Tiếng khóc nức lên thành tiếng, mẹ chú Đại vẫn chưa thể cất lên lời...Một cảm giác lo sợ bao trùm lên tất cả....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 37: Sự ThậT Khó ChâP NhậN...?

Mẹ chú Đại đưa tay lên ngực ấn chặt lại để cố gắng lấy lại sự bình tĩnh, khẽ thở dài bà nhìn chú Đại nói:

- - Tình trạng hiện giờ của Tuấn nguy cấp lắm rồi con ơi, bác sỹ đang phẫu thuật nhưng...nhưng...

Nói đến đây bà lại nức, chú Đại gắt:

- - Nhưng...nhưng sao hả mẹ..

Mẹ chú Đại sụt sùi nước mắt:

- - Nhưng bác sỹ nói nó mất nhiều máu quá, khi tỉnh dậy lại chấn động tâm lý, vết thương lại rách ra. Hiện giờ lại rơi vào tình trạng hôn mê sâu, chưa biết bao giờ mới tỉnh lại...Còn nữa...cánh tay...cánh tay phải bác sỹ nói nhiều khả năng không lành lại được...

Nghe đến đây chú Đại chạy vội vã vào trong bệnh viện, theo như lời mẹ chú Đại nói thì tình trạng của bố Nam đang ngày càng tồi tệ. Ban nãy chú Đại mới chỉ hỏi sơ qua bác sỹ về việc ông Tuấn chuyển phòng. Giờ nghe chính miệng mẹ nói chú Đại càng thêm phần lo lắng. Chú định rằng chờ bác Dung về xong rồi sẽ quay lại, nhưng giờ chú không thể không đến tận nơi xem tình hình của anh mình ra sao..?

Đến phòng phẫu thuật, chú Đại thấy đang đứng bên ngoài đợi là bố mình, là mẹ Hường, là một vài người thân bên nhà ông Tuấn đang nhấp nhòm không yên. Nhìn thấy chú Đại mẹ Hường khẽ đứng lùi lại phía sau rồi thút thít lấy tay lau nước mắt. Bố chú Đại cũng thấy hơi ái ngại bởi những ánh nhìn căm ghét của người nhà ông Tuấn đang hướng về phía con mình. Ông nói:

- - Thằng mất dạy này, mày đi đâu cả đêm hôm qua mà tao gọi không được. Mày có biết mày đã gây ra tội gì không..? Anh mày...anh mày đang nằm trong kia không biết sống hay chết kia kìa...Vậy mà mày....mà mày..

Bố chú Đại có lẽ vì quá tức giận mà ông bị tóp lên ngực, nói không hết câu ông cảm thấy khó thở vì bức bối. Mẹ chú Đại vội chạy lại đỡ chõng r ồi nói dịu đi:

- - Giờ ông có chửi, có đánh nó cũng không thay đổi được gì. Đây là bệnh viện, con mình còn nằm trong kia ông cứ ần ỹ lên như thế không hay chút nào...

Nhìn sang bên mộ Hường cùng người nhà ông Tuấn mẹ chú Đại tiếp:

- - Mong mọi người cũng nén sự tức giận lại, cái quan trọng nhất bây giờ là tình hình sức khỏe của Tuấn. Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, nhưng nó đã v ề đây thì nó phải chịu mọi trách nhiệm.

Tuy mẹ chú Đại đã nói thế nhưng mộ Nguyệt vẫn không chịu, mộ sấn sổ lại chỗ chú Đại buông lời cay độc:

- - Thế giờ nếu thằng Tuấn chết thì thằng này nó có phải chết không..? Em trai tôi mà có làm sao thì các người cũng đừng hòng yên...Đến giờ này con ông bà vẫn nhớn nhơ ở đây là chúng tôi nhân nhượng lắm r ồi.

Mẹ chú Đại cúi mặt xuống nói nhỏ:

- - Chuyện này....chuyện này....

Chú Đại đặt tay lên vai mẹ r ồi nhìn mộ Nguyệt nói:

- - Nếu anh Tuấn mà có mệnh hệ gì các người thích giết, thích bỏ tù tôi thế nào cũng được. Còn hiện tại tôi cũng xin mọi người hãy để tôi ở đây cho đến khi biết được kết quả. Sau đó nếu mọi người sợ tôi trốn thì báo công an bắt tôi, tôi chấp nhận.

Mộ Nguyệt tức tối:

- - Mày..mày....vẫn còn nói thế được à..?

Chú Đại đi qua mụ như không quan tâm, chú tiến lại cánh cửa phòng phẫu thuật đứng đó khoanh tay chờ đợi cho dù trong lòng có rất nhiều nỗi lo lắng không giống như lời nói mạnh mẽ vừa rồi. Hơn một tiếng sau cánh cửa phòng phẫu thuật mới được mở, một vị bác sĩ bước ra, khẽ tháo chiếc khẩu trang y tế trên mặt xuống vị bác sĩ trung niên nhìn mọi người đang đứng bên ngoài bằng ánh mắt buồn bã. Vị bác sĩ nói:

- - Ở đây là người nhà của bệnh nhân Tuấn phải không ạ..? Trước tiên phải thông báo cho mọi người một tin buồn đó là cánh tay phải của bệnh nhân Tuấn không thể nối lại như trước được. Còn tin vui đó là anh ấy đã qua cơn nguy kịch, tuy mất rất nhiều máu nhưng may mắn trước đó thể trạng của anh ta khá tốt, nếu là người cùng tuổi mà bị mất máu hai lần như vậy thì đã không cứu được. Để tránh trường hợp bệnh nhân bị kích động như hôm nay tôi khuyên mọi người đừng thông báo gì về cánh tay của bệnh nhân. Vì vết chém sâu, đứt cả xương bả vai nên ảnh hưởng nặng nề đến một số dây thần kinh. Bệnh nhân sẽ khó làm chủ được tâm lý sau khi tỉnh dậy. Hơn nữa lần này chưa biết khi nào bệnh nhân sẽ tỉnh...Mong mọi người thường xuyên theo dõi và chú ý đến vấn đề tôi vừa nói. Giữ được mạng sống cũng coi như may mắn rồi, mọi người nên vui vì điều đó.

Chú Đại vội hỏi vị bác sĩ:

- - Bác sĩ...bác sĩ nói cánh tay của anh ấy không nối lại được như trước là sao ạ...? Sao lần trước bác sĩ chỉ nói sau khó làm được việc nặng thôi mà..? Sao giờ lại thành ra như vậy..?

Bác sĩ nhìn chú Đại tỏ vẻ ngạc nhiên, ông khẽ giải thích:

- - Có lẽ anh mới đến nên không biết, đầu giờ chiều hôm nay anh Tuấn có tỉnh lại nhưng ngay sau đó không hiểu vì sao anh ta lại lên cơn co giật rồi vùng dậy, khi chúng tôi chạy đến thì phát hiện vết thương đã bị rách, những phẫu thuật cấp cứu trước đó theo vết thương há miệng mà hỏng hết. Vết rách lần hai này càng khiến cho tình trạng bệnh nhân trầm trọng hơn. Tuy không phải bỏ cả cánh tay nhưng sau này cũng rất khó để cử động chứ đừng nói làm việc nhẹ.

Chú Đại hỏi tiếp:

- - Sao vừa mới tỉnh dậy anh ấy lại nổi điên lên được ạ....? Các bác sỹ có thiếu sót ở đâu không ạ..?

Vị bác sỹ khẽ cau mặt đáp:

- - Chúng tôi rất tận tình cứu chữa bệnh nhân, việc nạn nhân có biểu hiện như vậy có lẽ do chấn động về tâm lý, do mất máu nhiều dẫn đến ảo giác, hoặc khi vừa tỉnh dậy người nhà bệnh nhân đã nói đi đâu gì đó gây bất ổn về tinh thần cho nạn nhân. Một người khỏe mạnh thường rất sốc sau khi họ bị mất đi một phần thân thể. Ví dụ như anh bây giờ nếu khi tỉnh dậy anh biết mình bị mất đi một chân liệu anh có giữ được bình tĩnh. Với những người có tính khí nóng nảy thì việc chấp nhận sự thật đối với họ đôi khi lại là cả một bệnh án. Sốc Tâm Lý cũng là một bệnh nguy hiểm.

Nói xong vị bác sỹ chào mọi người rồi đi khỏi, tất nhiên việc ông Tuấn qua khỏi là điều đáng mừng. Nhưng những gì vị bác sỹ nói vừa rồi không hề sai một chút nào, ở đây ai cũng biết ông Tuấn trước giờ là một người luôn ăn to, nói lớn, bất cần không kiêng nể ai. Và với cái bản tính cùng bản lĩnh đó ông Tuấn rất tự tin về bản thân khi đi ra xã hội. Sẽ ra sau khi sau này ông Tuấn chỉ còn lại một cánh tay bởi cánh tay phải còn lại coi như đã phế bỏ. Điều đó chắc chắn là một điều khó có thể chấp nhận đối với bố của Nam.

Từ một người khỏe mạnh tháo vác, ưa làm những việc nặng liên quan đến sức vóc, cánh tay phải ấy từng nhắc bổng một thằng choai choai cầm dao lao vào ăn thua đủ với chú Đại ném thẳng ra ngoài cửa sổ mà sau này đến cử động còn không được thì con người đó sẽ vượt qua thế nào. Chỉ nghĩ thôi mà chú Đại chảy nước mắt, chú vội quay đi để không ai nhìn thấy.

Bố mẹ chú Đại thở phào nhẹ nhõm vì ông Tuấn vẫn giữ được tính mạng. Mẹ chú Đại nắm tay chững khẽ nói:

- - Tạ ơn ông trời, may mà ông vẫn còn thương hai anh em nó...

Tuy nhiên mẹ Hường lại không nghĩ vậy mẹ nước mắt ngắn dài nói như nấc:

- - Con người có hai bàn tay để làm nên tất cả..mà giờ mất đi cánh tay phải thì sau này biết phải làm sao..? Sao tôi khổ thế này...

Đi đâu mẹ Hường nói quả không sai, đó cũng chính là đi đâu mà chú Đại đang nghĩ đến. Không phải chú Đại lo anh mình sẽ không thể làm được gì nữa vì hiện giờ công việc của hai anh em vốn cũng không cần động tay động chân vào. Nhưng từ trước đến giờ mọi người trong xã hội đều nể ông Tuấn vì cái bản lĩnh hơn người, đôi khi là liều lĩnh. Tuy tầm tuổi trung niên nhưng bọn em trẻ ở dưới cũng phải chịu thua ông Tuấn về độ sức. Chẳng thế mà ông Tuấn đã từng nói trước mặt anh em bạn bè:

- - Con người có sức khỏe là quan trọng nhất, sau này đến cả việc đi tắm mà còn không tự làm được thì lúc đó uống mẹ thuốc chuột tự tử cho người khác đỡ khổ.

Khi ông Tuấn nói câu đó mọi người nghĩ ông Tuấn chỉ nói cho vui, chỉ có chú Đại biết tính anh đã không nói gì trước mặt đông người thì thôi, còn đã nói thì đó là những câu nói thật về suy nghĩ của bản thân. Lúc đó chú Đại còn cười:

- - Khỏe như anh bây giờ chắc phải đến 90 tuổi mới phải uống thuốc chuột tự tử.

Nhưng giờ đây với tính khí của anh mình, chú Đại là người hiểu rõ nếu tỉnh lại lần nữa sự việc sẽ càng trầm trọng. Không ai biết ông Tuấn nghĩ gì nếu hay tin mình bị phế một cánh tay. Câu nói của mẹ Hường như xoáy vào tim chú Đại một nhát dao chí mạng, một nhát dao tội lỗi, một nhát dao trách nhiệm khi chông mẹ vẫn còn đang mê man bất tỉnh. Cũng phải thôi, mẹ Hường có thể rất yêu ông Tuấn, mẹ muốn độc chiếm ông Tuấn cho bản thân mình nhưng ngoài ra mẹ còn một lý do khác đó chính là dựa vào cái uy của ông Tuấn để làm ăn.

Trong giới xã hội, những mảng miếng kiếm tiền có rất nhiều, ai cũng có thể nghĩ ra để làm nhưng ai là người có thể làm và làm được lâu dài, ổn

định thì lại là chuyện khác. Không phải tự nhiên ông Tuấn có cái uy khiến những kẻ khác phải sợ, không phải tự nhiên mà mẹ Hường có thể dễ dàng làm ăn như vậy. Tất cả đều có lý do và cái lý do to nhất khiến những kẻ nhăm nhe phía sau phải nể nang thì hiện tại đang nằm một chỗ. Với mẹ Hường đó là nguy cơ không hề nhỏ. Bởi vì sao, nếu họ không sợ uy của ông Tuấn nữa thì những chỗ mẹ cho vay, những chỗ mẹ đổ tiền vào đang nằm trước nguy cơ phá sản.

Hơn nữa mẹ với ông Tuấn chỉ vừa mới cưới nhau, có lẽ trong thâm tâm mẹ cũng không muốn phải rước một cục nợ ngay đến cử động cánh tay cũng không làm được. Đối với những người thật sự yêu quý ông Tuấn như bố mẹ chú Đại, chú Đại hay những người thân trong gia đình việc ông Tuấn qua cơn nguy kịch là điều đáng mừng, nhưng với mẹ Hường mẹ cần nhiều hơn như thế. Bố chú Đại nói:

- - Tuy bác sỹ nói vậy nhưng cánh tay không bị cắt bỏ thì sau này biết đâu lại có kỳ tích, chỉ cần sống là được rồi, chuyện làm ăn hai anh em vẫn có thể thay đổi cho nhau. Tuy khó chấp nhận với một người như Tuấn nhưng nó cũng sẽ hiểu. Cái quan trọng bây giờ chúng ta phải làm sao nói cho nó hiểu sau khi nó tỉnh dậy. Nếu còn xảy ra chuyện như chiều nay thì thật sự nguy hiểm....

Chú Đại nhìn bố khẽ trả lời:

- - Chuyện này bố yên tâm, con đã có cách....

Quay sang bên người nhà ông Tuấn, chú Đại cất lời:

- - Giờ anh Tuấn đã qua cơn nguy hiểm, nhưng em mong gia đình hãy để việc chăm sóc anh ấy lại cho em. Em sẽ ở đây trông chừng anh ấy. Có thể mọi người sẽ không tin tưởng em vì việc em đã gây ra nhưng em xin mọi người cho em được ở lại đây. Em sẽ không vào phòng bệnh mà chỉ đứng ở ngoài cũng được. Có thể ngày mai anh ấy sẽ tỉnh lại hoặc có thể lâu hơn, em cũng mong điều này giúp em cảm thấy đỡ áy náy phần nào. Mọi phát sinh em sẽ đứng ra chịu hoàn toàn trách nhiệm. Hơn nữa mọi người ở đây ai cũng có công việc riêng, ngay cả vợ anh Tuấn cũng không thể túc trực 24/24 được vì còn con nhỏ. Xin mọi người hãy để em được sửa sai....

Chú Đại cúi gập mình trước mặt người nhà ông Tuấn, mẹ Nguyệt vẫn chưa ngoa:

- - Sao lại để thằng chém nó ở đây trông nó được.

Bố mẹ chú Đại cũng tiến lại cầu xin:

- - Xin mọi người, anh em nó trước giờ thân nhau như ruột thịt. Gia đình tôi cũng mong mọi người cho em nó cơ hội chuộc lỗi, hai vợ chồng tôi cũng xin đứng ra nhận trách nhiệm thay con. Xin hãy đợi đến khi thằng Tuấn tỉnh lại rồi mọi người muốn làm gì thằng Đại thì làm. Con đại cái mang chúng tôi không dám oán trách nửa lời.

Những người khác cũng cúi đầu:

- - Ủ, gia đình người ta mấy hôm nay cũng nhiệt tình trông nom thằng Tuấn.

- - Một mình cô Hường cũng không lo nổi đâu, chúng ta thì còn gia đình cũng sao cở thế ở đây cả ngày được.

- - Vậy thôi thì cũng là cho họ một cơ hội....

Cuối cùng người nhà ông Tuấn cũng đồng ý cho dù mẹ Nguyệt và mẹ Hường tỏ vẻ không mấy chấp nhận. Nhưng những điều chú Đại vừa nói không ai có thể phủ nhận, mẹ Nguyệt bảo với mẹ Hường:

- - Em cũng nên cẩn thận, kéo nó lại chém luôn cả em, có trông chừng thì khi nào nó về thì em trông hoặc có bố mẹ nó ở đây thì em hãy vào.

Mẹ Hường làm bộ gật đầu, hai con mẹ nói như chỗ không người mặc dù có cả bố mẹ chú Đại đứng đó. Vừa lúc đó mẹ Hường có điện thoại, nghe xong mẹ nói:

- - Khổ quá, đưa con bé nhà con ở nhà không ai trông, con thì ở đây cả ngày. Giờ con phải về qua nhà xem cháu nó thế nào. Bố mẹ trông nhà con hộ con một lát, chốc con vào.

Mẹ chú Đại cười hiên từ:

- - Không sao, con cứ về nghỉ ngơi đi, ở đây đã có mẹ lo. Ngủ nghỉ cho khỏe mai hãy vào..

Mụ Hường rồi rít cảm ơn, tiếp đó là người nhà ông Tuấn cũng lần lượt ra về. Chỉ còn lại đó gia đình chú Đại. Lúc này bố chú Đại mới nói:

- - Thế giờ mà có gì muốn nói với bố mẹ không...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 38: Phòng Vip Của Bệnh Viện

Trước mặt bố mẹ, chú Đại cũng nghĩ không còn gì phải giấu diếm. Dù sao bây giờ mọi chuyện cũng đã đi đến bước đường này. Có thể đi đâu chú Đại nói ra có người tin có người sẽ không tin, nhưng quan trọng những bộn bề dằn vặt trong lòng chú Đại sẽ phần nào được giải tỏa. Ngồi bên ngoài ghế đợi chú Đại nhìn bố mẹ bắt đầu kể lại tất cả mọi chuyện trong hai ngày vừa qua.

Nghe tường tận câu chuyện, bố chú Đại đứng dậy gắt:

- - Không thể nào như thế được, chuyện này không phải cái lý do để mày đưa ra bao biện cho hành động của mình. Trước giờ bố vẫn thấy cái Hường nó lúc nào cũng một mực yêu quý thằng Tuấn, tuy nó ít khi tiếp xúc với gia đình mình nhưng bố thấy nó cũng là người biết cư xử. Như mẹ mày ốm nó cũng lặn lội từ nhà lên Hà Nội chỉ để mang cho mẹ mày hộp thuốc bổ. Hơn nữa thằng Tuấn cũng nói nó rất quan tâm chăm sóc bọn trẻ cơ mà...?

Đi đâu này thì mẹ chú Đại cũng đồng ý, tuy rằng bà cũng không mấy thiện cảm với mẹ Hường nhưng cũng không ghét. Bởi khi gặp mọi người mẹ Hường luôn hiên lành, nhã nhặn, ăn nói trước sau. Hơn nữa, khi gọi điện báo tin chồng bị chú Đại chém mẹ Hường đưa ra một lý do khác, đó là hai anh em xích mích dẫn đến to tiếng rồi xô xát. Về điểm này nếu nói bố mẹ chú Đại không tin cũng khó bởi vì chú Đại ngày trước quả thật bản chất đúng là như vậy. Khi điên lên thì không kiểm soát được bản thân, mẹ chú Đại hỏi:

- - Có đúng là sự thật như vậy không con...Làm người mà nói sai phải tội đó.

Chú Đại cũng đã nghĩ đến trường hợp này, đó là nói ra nhưng bố mẹ sẽ hơi khó chấp nhận chú nhìn mẹ tiếp:

- - Con biết mọi người ít tiếp xúc với bà ấy nên đa phần đều có thiện cảm. Bởi vì đó là bản chất, là cách sống của bà ta. Trước mặt mọi người luôn cố gắng tạo cho mình một cái vỏ bọc hiền từ, nhân hậu. Nhưng đó là ít gặp, còn nếu gặp gỡ nhiều con tin rằng mẹ cũng sẽ nhận ra bà ta là một loại phụ nữ có dã tâm. Con là đàn ông nên con phải chứng kiến tận mắt những chuyện bà ta làm nên con mới dám tin, nhưng mẹ có thể gọi hỏi chị Liên. Ngay khi gặp cái Hạnh ở nhà anh Tuấn, nhìn ánh mắt bà Hường nhìn anh Tuấn bế con, nựng con chị Liên đã nói với con bà ta là một người không đơn giản. Lúc đó chị Liên còn kể lại là có dặn anh Tuấn phải chú ý đến con nhưng anh Tuấn không nghe. Hai tháng sau nhìn bên ngoài mọi thứ đều tốt đẹp đúng chuẩn với một gia đình hạnh phúc, nhưng con bé Hạnh dần dần bị bạo hành một cách mà không ai ngờ đến. Nếu như con không tình cờ ăn trứng vịt lộn để rồi nó sợ hãi không dám ăn thì làm sao chuyện này có thể lộ ra được. Ngay cả bác sỹ cũng chỉ kết luận cháu nó bị thừa chất. Mà đã thừa chất từ trước đến giờ chỉ có bố mẹ thương con quá, thấy con gầy yếu mới ép con ăn cái này cái nọ chứ ai nghĩ tới chuyện mẹ ép con ăn để mà hại con. Đó chính là lý do vì sao con lại nổi điên đến như vậy, vì bà ta quá độc.

Chú Đại kể thêm về chuyện của Nam trước đây, lúc này bố mẹ chú Đại mới há hốc mồm kinh ngạc. Họ kinh ngạc, hoảng sợ vì sự độc ác, dã tâm của người mẹ kế mang tên Hường. Bố chú Đại lúc này vẫn im lặng, ông là một người sống nguyên tắc, với ông dù có là con cái nhưng ông cũng phải nghe bằng hai tai vì vậy ông chọn cách im lặng. Mẹ chú Đại thì toát mồ hôi bà nói:

- - Ngày trước ở gần nhà mình cũng có một nhà, mẹ có một đứa con gái nhưng chồng chết sớm nên đi bước nữa. Thằng chồng mới cờ bạc, rượu chè suốt ngày về nhà đòi tiền xong không có nó mới kều dao vào cổ đứa con gái bảo mẹ nó là không đi vay tiền thì nó giết con. Chuyện đó nghe thôi mà tôi cũng rùng hết mình, nhưng chỉ nghĩ đàn ông nó mới có gan giết người. Chứ phận làm đàn bà như tôi nhìn bọn trẻ con lang thang ngoài đường còn muốn giúp đỡ chúng nó nữa là người có liên quan đến gia đình mình. Sao nó lại có thể ác thế nhỉ...? Tưởng rằng câu chuyện mẹ ghẻ con

ch ờng chỉ có trong thời phong kiến các cụ ngày xưa thôi chứ, h ồi đó đàn ông lấy nhi ều vợ bà nào cũng muốn con mình là nhất nên mới tìm cách hãm hại con người kia chứ bây giờ hiện đại thế này sao lại có thể nhẫn tâm như thế được...

Chú Đại lắc đầu nhìn mẹ:

- - Thế mẹ lại không biết là khi đàn bà mà thù ai thì họ còn nhẫn tâm hơn cả đàn ông à..? Thằng ch ờng k ề dao vào cổ con riêng của vợ như mẹ vừa kể chưa chắc nó đã dám giết con, nhưng những loại tâm ngầm t ầm ngầm ngoài mặt thì yêu thương nhưng sau lưng lại nhìn với ánh mắt thù hằn thì loại người đó mới có gan giết người. Đáng sợ hơn chúng giết người bằng cái đầu và tạo được cho mình một vỏ bọc hoàn hảo. Ví dụ như bố mẹ đang cảm nhận về bà Hường...

Bố chú Đại tức tối:

- - Mà...mày...Mà thôi, tạm thời cứ coi chuyện mày nói là thật, Nhưng giờ đừng nói gì cả, mọi chuyện đủ rồi tung lên r ồi. Quan trọng là có cách nào để thằng Tuấn sau khi tỉnh dậy nó không bị sốc, người như nó sẽ rất khó chấp nhận trở thành một kẻ tàn phế. Tuy không hẳn là tàn phế nhưng một cánh tay coi như vô dụng, lại là tay phải thì cuộc sống sau này của nó cũng sẽ thay đổi nhi ều đấy.

Chú Đại khẽ đáp:

- - Thực ra con cũng nghĩ đến chuyện này r ồi, có lẽ anh ấy sẽ không tha thứ cho con. Nhưng chính con gây ra chuyện này thì con phải có trách nhiệm với việc mình làm. Về công việc thì không đáng ngại, chỉ là những mảng xã hội anh ấy làm trước đây có lẽ anh ấy phải bỏ. Trước con có bảo anh ấy về làm với con nhưng anh ấy cũng chưa đồng ý vì tính anh ấy thích ngang dọc, thích làm những việc không gò bó. Con sẽ cố thuyết phục, còn chuyện quan trọng nhất là làm sao để anh ấy bình tâm mà chấp nhận sự thật có lẽ phải làm đi ều này....

Mẹ chú Đại ngắt ngang:

- - Làm đi đâu gì, con đừng có gây ra thêm chuyện gì nữa nhé. Tuy con là con đẻ nhưng đối với bố mẹ thằng Tuấn cũng như con ruột vậy. Sau chuyện này không biết hai anh em còn nhìn mặt nhau không. Nhưng hiện giờ thằng Tuấn là người chịu khổ nhất rồi...Mấy năm nay nhìn nó có chút thành công rồi có con có cái mẹ mừng lắm. Nghĩ tội thân nó đến quá nửa cuộc đời mới được chút ổn định, có ai ngờ chính con lại khiến cuộc đời nó lại rơi vào bế tắc một lần nữa. Đúng là oan nghiệt...Mà nếu nó tỉnh dậy nghe chuyện cái Hường làm với con nó chắc nó lại nổi điên lên mất.

Nói xong mẹ chú Đại bùng mắt khóc, bố chú Đại bèn bảo:

- - Quyết định như thế này, trước mắt chuyện này chỉ có ba người nhà chúng ta biết. Cả bà và thằng Đại nhất quyết không được kể cho thằng Tuấn nghe về việc của cái Hường. Cả thằng Đại nữa, mày phải coi như không biết gì hết. Hai cháu giờ nó đang ở với bà ngoại thì mày phải thường xuyên đến thăm nom chúng nó. Chuyện cái Hường làm phải để sau này thằng Tuấn hoàn toàn khỏe mạnh mới được nói. Có thể sau khi nó tỉnh dậy bố sẽ nói chuyện với nó để bố mẹ nuôi con bé Hạnh. Còn nó tập trung làm ăn, làm gì thì mày cũng phải ở bên cạnh anh giúp đỡ. Nhớ kỹ đi đâu này....

Đi đâu bố chú Đại vừa nói hoàn toàn chính xác, ông đưa ra những quyết định vô cùng sáng suốt. Đúng là chuyện mẹ Hường làm với bé Hạnh là đi đâu không thể tha thứ, nhưng quan trọng là bố con bé vẫn nằm trong kia chưa tỉnh. Không nên làm mọi chuyện trở nên tồi tệ. Bố chú Đại hỏi:

- - Thế ban này con bảo phải làm đi đâu gì..?

Chú Đại im lặng không trả lời, chú nhìn đồng hồ rồi nói:

- - Cũng muộn muộn rồi hai bố mẹ đi ăn gì đi, gần đây có một nhà nghỉ. Lát con lấy một phòng cho bố mẹ nghỉ ngơi, tắm rửa rồi còn trông anh Tuấn.

Mẹ chú Đại nói:

- - Ăn uống gì giờ này, tâm trạng nào mà ăn. Mẹ chưa có đói, mà mẹ ở đây với thằng Tuấn luôn, lỡ nó tỉnh lại còn có người biết.

Bố chú Đại cũng gật đầu đồng ý, vừa lúc đó cô y tá đi lại gần hỏi:

- - Dạ hai bác là bố mẹ của bệnh nhân Tuấn phải không ạ..?

Bố mẹ chú Đại gật đầu, cô y tá nói tiếp:

- - Dạ, thưa hai bác, hiện giờ tình trạng bệnh nhân cũng đã ổn định. Chỉ còn hôn mê, hai bác muốn chuyển anh ấy lên nằm ở phòng nào ạ..?

Chú Đại hỏi:

- - Phòng nào là sao hả em..?

Cô y tá cười:

- - Dạ bệnh viện chúng em ở đây có ba loại phòng. Một là phòng bình thường ở ghép với nhiều người khác. Kiểu một phòng mà 4 người bệnh đó anh. Còn loại khác là phòng chỉ có hai giường cho hai bệnh nhân, phòng này có đầy đủ tiện nghi như tivi, tủ lạnh, wifi, nhà tắm, vệ sinh khép kín..Còn loại phòng thứ 3 là phòng vip một giường lớn, không ở chung với ai và cũng đầy đủ tiện nghi như phòng loại hai, đặc biệt là đây phòng này luôn có bác sỹ trực 24/24 ngay sát gần, hơn nữa chế độ ăn của bệnh nhân sẽ được chính bác sỹ theo dõi, mỗi ngày hai bữa sẽ có người đưa thức ăn lên tận phòng đúng giờ, nếu bệnh nhân không ăn thì người nhà có thể ăn ạ. Tất nhiên giá của mỗi loại phòng thì đều khác nhau theo từng loại...Thế nên em mới hỏi nhà mình cho anh ấy nằm phòng nào.

Chú Đại suy nghĩ một hồi rồi hỏi lại:

- - Thế phòng vip chỉ có một giường rộng, không có chỗ cho người trông bệnh nhân ư ờ...?

Cô y tá đáp:

- - Dạ có anh ạ, phòng vip còn có một bộ sofa khá rộng hai người nằm ngủ cũng được. Tiện nghi đầy đủ, người nhà có thể sinh hoạt tắm rửa ngủ nghỉ luôn trong phòng vì tất cả đều khép kín. Bệnh viện chúng em luôn tạo điều kiện tốt nhất cho bệnh nhân mà. Nhưng giá thì khá đắt.

Chú Đại nghe xong nói:

- - Vậy cho anh tôi nằm ở phòng vip, bố mẹ tôi sẽ ở đó trông anh ấy luôn. Giá cả thế nào, đóng trước bao nhiêu lát cô cứ đưa hóa đơn viện phí tôi sẽ thanh toán. Hơn nữa phòng vip chắc dịch vụ y tế của các cô chắc chắn sẽ tốt hơn phải không..?

Cô ý tá nhoẽn miệng cười tươi:

- - Dạ đi đâu đó là chắc chắn rồi anh. Vậy mời anh đi theo em lên nhận phòng rồi sẽ có người chuyển bệnh nhân lên. Mời cả nhà đi lối này.

Chú Đại cùng bố mẹ theo cô ý tá đi thang máy lên tầng bốn của bệnh viện. Cô ý tá dẫn mọi người vào một phòng bệnh, gọi là phòng bệnh nhưng sang như khác sạn, bàn ghế sofa rộng rãi, êm ái, chiếc giường bệnh nhận có lẽ hai người nằm còn thấy rộng với chăn gối tinh tươm sạch sẽ, trên tường có gắn một tivi màn hình phẳng khoảng tầm 32", tủ lạnh, tủ đựng quần áo, nhà tắm rộng rãi khép kín.... Ở đầu giường bệnh còn có một nút bấm mà theo cô ý tá nói chỉ cần bấm vào nút này thì ngay lập tức sẽ có bác sỹ hoặc y tá đến xem xét tình hình. Quá tiện nghi và đầy đủ, tất nhiên đi cùng với đó là một cái giá không hề rẻ.

Đợi ông Tuấn được người trong bệnh viện chuyển lên phòng chú Đại bảo với bố mẹ:

- - Vậy hai ông bà tạm thời ở đây nhé, con sẽ về qua nhà anh Tuấn lấy cho bố mẹ ít đồ để thay. Sáng ông bà ở đây có thiếu gì bảo con mua luôn. Con cũng chạy qua nhà bà ngoại cụ Nam xem thằng bé với cái Hạnh thế nào. Hôm nay cũng xảy ra một vài chuyện, con đi rồi trước 9h tối con sẽ quay lại. Bố mẹ chịu khó vất vả một chút...

Mẹ chú Đại đáp:

- - Ủ ừ..đúng r ồi...con phải ra ngoài đó xem các cháu thế nào. Bố nó thì giờ thế này, bà ngoại cũng lớn tuổi r ồi. Nhớ an ủi thằng Nam, trưa nay vào đây thấy nó với bà ngoại đứng ngoài cửa mà tội. À đấy nói mới nhớ, con Hường lúc đó nó không muốn cho hai bà cháu vào thăm hay sao ấy. Giờ con nói mẹ nghĩ lại càng thấy đúng, thôi con đi đi...Bảo nó thi thoảng vào đây thăm bố, nó là người sống tính cảm đấy. Y hết cái mặt mày ngày xưa...Mẹ nhìn cái biết ngay.

Chú Đại khẽ gãi đầu cười vì những đi ầu mẹ chú Đại nói chú đi ầu nhận thấy, đó cũng là lý do mà chú Đại lại quý Nam như vậy. T ầm chỉ ầu nay nhìn nó xách cái túi bóng đen bên trong đựng viên gạch mà vừa thương vừa buồn cười, hình ảnh l ầm l ỳ quyết ăn thua đủ khi điên lên của nó quả nhiên giống chú Đại đến từng chi tiết.

Lái xe đến đi ầu đường chú Đại đậu xe ở ven vỉa hè r ồi đi bộ xuống cái ngõ nhỏ ngoằn ngoèo sâu hun hút bởi trời tối, cũng chưa muộn lắm. Vào đến cổng thì chú Đại thấy cổng chỉ hơi khép chứ không khóa. Mở cổng chú Đại đi vào nhà thì thấy ba bà cháu đang ng ồi ăn cơm. Con bé Hạnh tinh mắt nhìn thấy chú Đại nó bỏ bát reo lên:

- - Chú Đại, anh ời chú Đại kìa..bà ời chú Đại...

Ba bà cháu quay ra nhìn chú Đại r ồi cùng cười, một không khí đ ằm ắm trong ngôi nhà cũ nhưng lại đem đến cho người ta một cảm giác hạnh phúc khó có thể diễn tả bằng lời.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 39: ĐIỀU NÊN LÀM...

Nam đứng dậy chào chú, bà ngoại vội bảo Nam:

- - Cháu chạy xuống dưới bếp lấy thêm bát thêm đũa lên đây cho chú ăn cơm.

Chú Đại gãi đầu chào bà rồi cười:

- - Sao bác biết con chưa ăn cơm ạ...? Con cũng đang đói gần chết đây.

Bà ngoại trả lời:

- - Nhìn cái bộ dạng của anh đến bộ quần áo từ hôm qua còn chưa thay thì nói gì đến ăn. Ngồi xuống ăn cơm cùng bà cháu tôi cho vui, cũng chẳng có gì mong chú đừng chê..

Chú Đại không làm khách mà ngồi xuống luôn, nhìn mâm cơm có món thịt kho tàu trứng cút, một bát dưa cải nén chỉ mới nhìn thôi đã chảy nước miếng, còn có rau cải xoong luộc và một bát nước mắm không thể thiếu trong mâm cơm của những người lớn tuổi. Chú Đại nuốt nước bọt:

- - Cơm như này là ngon lắm rồi đó bác, vậy con không làm khách mời cả nhà ăn cơm nhé.

Đã gần hai ngày không ăn gì toàn uống rượu, đến hôm nay tâm trạng của chú Đại mới được giải tỏa. Đúng là một khi lo nghĩ con người ta chẳng buồn ăn uống, đỡ bát cơm từ tay Nam chú Đại và ngẫu nhiên, gắp miếng thịt kho tàu màu vàng đậm óng ánh dưới ánh đèn tuýp, thêm vài cọng dưa chua, cứ thế đưa cơm chú Đại ăn nhồm nhoàng phát hết bát cơm đầu. Có lẽ vẫn đói nhưng giờ chú Đại mới thấy ngại vì chợt nhận ra mình là khách, cơm đâu có đủ cho một người nữa. Cần cái bát trống không hạ xuống không

được mà đưa xới tiếp không xong chú Đại hơi chối. Bà ngoại thấy vậy vỗ đùi cười rồi nói:

- - Nam đem thêm cơm cho chú đi kìa, nhìn chú ăn ngon lành nhỉ...

Chú Đại tay đưa bát ra nhưng miệng vẫn nói:

- -y chết, con ăn thế này thì hết cơm của bác mất..Các cháu cũng còn chưa ăn xong...

Nam nói:

- - Chú yên tâm, bà cháu từ trước đến giờ lúc nào cũng nấu nhiều cơm. Tính ông ngoại cháu bao giờ cũng phải nấu nhiều vì ông lúc nào cũng sợ mọi người trong nhà ăn không đủ no. Ông bảo cứ nấu gia gia ra, ăn không hết mai ông ăn cơm nguội. Vậy nên giờ ông mất rồi bà vẫn làm như lời ông dặn. Con cháu ăn uống lúc nào cũng phải đầy đủ, thế nên chú cứ ăn đi, mai cháu không phải ăn cơm nguội.

Vừa nói nó vừa đem một bát đầy ụ cho chú Đại, câu chuyện tưởng chừng như đơn giản nhưng lại chứa đựng trong đó bao niềm yêu thương của ông bà ngoại. Những người ông người bà lúc nào cũng lo lắng cho các cháu, ông bà có thể nhịn đói nhường cơm chỉ mong sao các cháu được no. Bà ngoại nhìn thẳng Nam khẽ nheo đôi mắt mờ đục lại, bà ngoại biết thẳng Nam thương ông lắm. Nó ở với ông từ nhỏ, từng câu nói, từng hành động của ông nhiều khi nó còn chú ý hơn cả bà. Ông hay đi bộ giờ nào, ngủ giờ nào, nghe đài, nghe tin tức giờ nào nó đều biết. Chẳng thế mà khi ông mất nó òa khóc như có ai đánh, chú Đại bây giờ đã hiểu tại sao Nam lại yêu quý bên ngoại như vậy. Tuy rằng nó thiếu thốn tình cảm của cha mẹ nhưng bù lại nó có người ông người bà luôn yêu thương nó hết mực.

Xua tan các bầu không khí hoài niệm ấy, chú Đại tiếp tục ăn ngấu nghiến. Cái Hạnh nhìn chú Đại chăm chăm, hình như nó thấy chú Đại gấp mắt miếng thịt kho tàu của nó hay sao mà nó cứ ngẩn im. Nam bèn bảo nó:

- - Chú Đại đang ăn thi với em đấy, ăn không nhanh là thua bây giờ.

Trẻ con háo thắng, thằng Nam nói mỗi câu như thế mà con bé Hạnh cần bát lên lấy thìa xúc lấy xúc để rồi cũng nhai ngấu nghiến cho nhanh hết nửa bát cơm còn lại. Cả nhà lại cười ầm lên, bữa cơm đạm bạc nhưng tràn ngập tiếng cười, mọi người ai cũng vui vẻ. Đó là cảm giác người có tiền cũng không mua được, trong cái xã hội đồng tiền đứng số 1 này đôi khi để cả gia đình ngồi ăn với nhau một bữa cơm cũng là đi đâu xa xỉ. Không có như ngày xưa hồi chú Đại còn nhỏ, bữa cơm dù đi đâu làm gì mọi người cũng sẽ đợi đầy đủ về rồi mới được ăn. Nhiều năm trôi qua con người lao theo vòng xoáy của xã hội, họ lao vào kiếm tiền mà quên đi cái gọi là bữa cơm gia đình.

Mọi so sánh có thể là khắp khiêng vì ai cũng có lý do riêng, đôi khi những người con còn trách bố mẹ:

“Cơm nấu xong thì ông bà cứ ăn đi, con còn bận bao nhiêu việc.”

Họ cứ nghĩ mỗi tháng họ mang tiền về nuôi bố mẹ đó chính là báo hiếu, là hết trách nhiệm. Nhưng họ không biết rằng hai ông bà già ở nhà cần một thứ khác không phải là tiền. Họ cần con cái trong bữa cơm, họ muốn nhìn thấy con mình có mệt mỏi hay buồn bã gì không trong công việc. Chú Đại đang nghĩ đến chính bản thân mình, ngôi nhà cũ của bà ngoại làm chú nhận ra bấy lâu nay chính bản thân chú cũng đã bỏ qua đi đâu quan trọng này. Chú nhớ mẹ mình cũng từng bảo mấy bà chị:

- - Tao với bố mày sống được bao lâu nữa đâu mà cần tiền, chỉ cần ngày cúng ngày bái chị em chúng mày bớt chút thời gian mà về gặp bố mẹ. Cả nhà cùng ăn cơm, chứ tiền chúng mày cho mẹ chết đi cũng lại để lại cho chúng mày chứ cần theo sao được. Diêm vương họ không cần tiền đút lót đâu.

Khi đó mấy bà chị của chú Đại còn cười vì nghĩ mẹ nói đùa, nhưng giờ chú Đại đã hiểu họ cần gì. Nhìn bà ngoại tuy già, nhưng ở cạnh bà còn có hai đứa cháu, tuy vất vả thật nhưng còn thứ gì sánh bằng. Bà ngoại cũng đâu cần nhiều tiền, cái bà cần là con, là cháu mà thôi. Bảo sao bố mẹ chú Đại luôn muốn đón một đứa về nuôi, bởi vì chú Đại lông bông bao năm, đến giờ vẫn chưa chịu lấy vợ vì không muốn ràng buộc. Hiện tại công việc

Ổn định thì lại lý do muốn ổn định thêm mặc dù đã ngoài 30 tuổi. Cứ lần nữa mãi bố mẹ chú Đại cũng phát chán nản, đó chính là lý do vì sao cả nhà chú Đại đều quý mến hai anh em Nam bằng một thứ tình cảm chân thành. Tuy sống đầy đủ, giàu sang hơn bà ngoại nhưng đi đâu quý giá nhất thì bố mẹ chú Đại lại chưa có.

Bữa cơm xong xuôi Nam dọn dẹp, bên cạnh là bé Hạnh cũng chăm chỉ không kém. Tuy nhỏ nhưng Hạnh cũng biết bê hết thứ này đến thứ kia xuống dưới bếp cho anh. Ở trên nhà bà ngoại rót nước mời chú Đại bà nói:

- Nhà chỉ có ba bà cháu nên không có nước chè đâu, chú uống tạm nước trắng đun sôi vậy. Nhà tôi toàn hứng nước mưa uống thôi, từ ngày ông nó còn sống chẳng bao giờ uống nước máy, nó cứ ngang ngang thế nào. Chúng nó cứ bảo mua nước đóng thùng uống nhưng tôi thấy bất tiện, với sống như này bao năm nó cũng quen rồi. Chú uống nước đi... Mà có tắc thì để tôi bảo cháu Nam nó đun cho nồi nước nóng, nhà này không lắp được nóng lạnh..

Chú Đại hai tay đón cốc nước từ bà ngoại rồi đáp:

- Dạ bác cứ kệ con, con cũng không uống nước chè. Lâu lắm rồi con mới được ăn bữa cơm ngon như vậy đây bác ạ. Có khi con lại xin bác chuyển về đây ở dài dài...

Bà ngoại cười:

- Tôi chỉ sợ người thành phố các anh chê nhà nghèo thôi chứ anh thích ở bao lâu cũng được. Những gì anh giúp đỡ bà cháu tôi thời gian qua bà cháu tôi còn chưa có gì báo đáp.

Chú Đại đặt cốc nước xuống nhìn bà nói:

- Ớy bác đừng nói thế con lại thấy mình không phải. Chuyện các cháu cũng là chuyện của con, không chỉ con đâu mà bố mẹ con cũng rất quý bọn trẻ. Hôm nào con dẫn bố mẹ con ra đây thăm bác. Tối nay con đến đây trước là để thăm bà với hai cháu, sau con cũng có chuyện này muốn nói với bà. Con muốn hỏi qua ý kiến của bác một chút.

Bà ngoại ng ỡi khom lưng dậy chăm chú hỏi:

- - Lại có chuyện gì sao..? Anh cứ nói đi..

Bên dưới sân bếp Nam đang rửa bát, bé Hạnh thì tíu tít thấy anh rửa xong cái nào là mang vào rửa úp cái đấy. Bên trên nhà chú Đại vẫn đang nói đi đầu gì đó với bà ngoại, Nam không nghe rõ, chỉ thấy thì thoảng bà lại gật gù ra chỉ ầu đ ồng ý. Rửa bát xong xuôi, Nam rửa luôn tay chân, lau mặt mũi cho em gái. Hai anh em dắt nhau lên nhà, thấy Nam đi lên câu chuyện giữa bà và chú Đại bỗng dừng lại. Nam bảo Hạnh:

- - Giờ lấy sách vở ra học nhé, hôm nay cô giáo có cho bài gì về nhà không..? Bỏ ra anh xem..

Bé Hạnh chạy lại góc bàn cũ kỹ lấy cặp sách rồi ng ỡi xuống ghế, Nam đi theo sau dạy em em gái học bài. Lúc này bà ngoại mới gọi:

- - Nam cho em học xong ra đây ng ỡi bà bảo chuyện này...

Nam vâng dạ, nó chỉ cho bé Hạnh một lúc rồi đi ra ghế nhựa ng ỡi hỏi bà:

- - Có chuyện gì vậy hả bà..?

Bà ngoại nhìn chú Đại rồi nói:

- - Đây cháu nó đây, có gì chú cứ nói với nó. Chuyện ban nãy chú nói qua với tôi thì tôi thấy hợp lý rồi. Nhưng cuối cùng quyền quyết định vẫn là ở thằng Nam, nó lớn rồi, còn con bé kia thì nhỏ quá chưa biết gì. Chú nói chuyện với cháu nó xem thế nào...

Chú Đại nhìn Nam hình như có đi đầu gì đó khó mở lời, im lặng một hồi chú Đại nói:

- - Nam này, chú với bà vừa nói chuyện. Cũng là nói chuyện về cháu với em Hạnh, giờ chú có đi đầu này muốn hỏi cháu.

Nam ngỡ ngàng không hiểu có chuyện gì mà cả bà lẫn chú Đại lại tỏ vẻ quan trọng đến vậy. Nhưng nó hiểu được rằng chuyện chú Đại sắp nói có ảnh hưởng đến nó nên chú Đại mới khó mở lời như vậy, Nam khẽ trả lời:

- - Dạ, chú có gì cứ nói với cháu....

Chú Đại gật đầu rồi đưa ra câu hỏi:

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 40: Suy Nghĩ ThâU ĐáO..

Nam chăm chú nghe, chú Đại hỏi:

- - Chú biết cháu tuy giận nhưng trong lòng vẫn còn rất thương bố. Bằng chứng là khi biết chú là người làm bố cháu thành ra như thế cháu cũng đã rất tức giận phải không nào. Chú cũng biết cháu rất căm ghét bà Hường. Nhưng có đi đâu này chú muốn cháu giúp, hiện tại tuy bố cháu đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn chưa thể tỉnh lại. Đi đâu đáng lo nhất bây giờ là với tính khí của bố cháu khi ông ấy tỉnh lại sẽ không thể chấp nhận việc mình đã mất đi một cánh tay...

Nam cứng đờ người khi nghe chú Đại nói vậy, nó nói với giọng run run:

- - Chú...chú bảo..sao cơ...Bố cháu bị...mất một cánh tay...? Sao chi ều nay chú nói bố cháu...không sao mà..?

Chú Đại nhìn Nam khẽ lắc đầu buồn bã:

- - Ban đầu thì đúng là như thế, nhưng hôm qua lúc bố cháu tỉnh dậy có lẽ bị sốc tâm lý dẫn đến co giật, vết thương mới phẫu thuật lại bị rách ra. Và lần rách sau này các bác sỹ đã không thể nối lại được nữa do tổn thương quá nghiêm trọng. Tuy không phải cắt bỏ cánh tay nhưng cánh tay đó sau này cũng khó có thể cử động. Mọi chuyện tùy thuộc vào ý trời, chính vì vậy nếu tới đây bố cháu mà tỉnh lại vẫn tiếp tục làm như thế thì không chỉ cánh tay đâu mà cả tính mạng cũng khó giữ. Hai lần phẫu thuật trong vòng ba ngày với người khỏe mạnh cũng đã là kỳ tích rồi...

Nam mắt hơi đỏ, nhưng nó cố không khóc. Nó nhìn chú Đại hỏi:

- - Vậy cháu có thể làm được gì..?

Bà ngoại lúc này mới cất lời:

- - Chú Đại muốn cháu vào bệnh viện trông bố, tuy bố cháu trước giờ có lỗi nhưng nó cũng không phải dạng vô tình, vô nghĩa. Chỉ có đi đâu thằng bố mày tin người quá mức thành ra để con mụ kia nó dắt mũi. Chứ nghe chú Đại kể sau lần đánh cháu bố cháu cũng hối hận lắm, nhưng với cái tính sĩ hão nên không dám nói với ai. Cái này thì từ ngày ở với mẹ cháu đã như thế rồi. Bà cũng nghĩ cháu nên vào đó trông bố, nếu như nó có tỉnh lại mà thấy con ở đó chắc nó sẽ không làm gì đại đột đâu.

Chú Đại tiếp lời bà:

- - Chú cũng suy nghĩ mãi rồi, quả thật bây giờ chẳng có ai có thể giúp bố cháu vượt qua lần này ngoài hai anh em cháu. Đúng như bà ngoại nói, bố cháu là người như thế. Chú vốn đã biết cả hai bố con đều rất yêu quý nhau nhưng do hiểu lầm mà xảy ra cố sự này, xã hội có câu cha mẹ có thể chết vì con cái. Còn lần này chú muốn cháu giúp bố cũng như là giúp bản thân chú một lần. Cháu có đồng ý không...?

Cả bà ngoại lẫn chú Đại đều nói những lời như thế, bản thân Nam cũng rất thương bố. Dù sao đi nữa hiện tại thì bố nó là ruột thịt duy nhất của hai anh em. Tuy năm nay mới 16-17 tuổi nhưng Nam có suy nghĩ khá chín chắn bởi cuộc đời của nó từ nhỏ cũng đã phải lăn lộn khó khăn hơn đám bạn cùng trang lứa về mặt tình cảm gia đình. Từ lâu nó đã biết tất cả mọi chuyện đều do một tay mụ Hường sắp đặt, nó chỉ giận bố nó một đi đâu tại sao không nhận ra đi đâu này. Nhưng khi nhìn bố nó nằm đó bất tỉnh nỗi giận đó dường như đã bay biến đi đâu hết. Nó nhìn chú Đại đáp:

- - Nhưng bà Hường không thích cháu vào đó, trưa nay bà cháu cháu còn không được vào thăm.

Chú Đại quả quyết:

- - Việc đó cháu không cần phải quan tâm, có chú ở đây, hơn nữa còn ông bà trên kia cũng ở đó trông bố cháu. Bà ấy không dám giở giọng gì đâu. Mà có khi nếu bố cháu mà không tỉnh lại thì mụ đó cũng bỏ của chạy lấy người thôi. Chỉ cần cháu đồng ý thì mọi việc cứ để chú lo... Còn việc

học chú sẽ chở cháu đến trường, trực tiếp xin phép cô giáo cho cháu nghỉ một thời gian. Biết là làm thế này là khó cho cháu, nhưng học hành tuy quan trọng nhưng có thể học cả đời còn đôi khi có những thứ mất đi cả đời có cố gắng cũng không lấy lại được.

Nam nhìn bé Hạnh, nó vẫn chưa yên tâm. Chú Đại biết ý nói tiếp:

- - Cháu yên tâm, chú sẽ đưa đón bé Hạnh đi học, chú cũng sẽ ở lại đây đến khi nào bố cháu khỏe lại chú mới đi.

Mọi thứ đã được chú Đại tính toán đầu vào đấy, Nam vốn cũng muốn vào thăm bố nên không ngần ngại nó nhìn bà ngoại với chú Đại trả lời:

- - Dạ vâng, vậy cháu sẽ vào bệnh viện trông bố.

Cả bà lẫn chú Đại đều gật đầu. Bà ngoại khẽ cười rồi nói:

- - Cháu bà ngoan lắm, đúng không uổng công ông bà nuôi nấng bao năm nay. Biết nghĩ như thế là tốt, thằng này lớn thật rồi.

Chú Đại cũng cười lớn, dường như ngày hôm nay quyết định sáng suốt nhất của chú Đại là đi ra nhà bà ngoại lúc sáng. Ở ngôi nhà cũ kỹ này không ngờ lại chứa đựng những điếu kỳ lạ, những sự cảm thông ấm áp mà bất cứ ai đến đây cũng cảm nhận được. Từ đó chú Đại đã đưa ra những quyết định hoàn toàn đúng đắn. Nam hỏi:

- - Vậy giờ cháu có phải đi luôn không ạ...?

Chú Đại gật đầu:

- - Ừ có, cháu lấy mấy bộ quần áo rồi chú chở đi luôn. Chịu khó một chút vậy nhé....Cảm ơn cháu.

Bà ngoại đứng dậy lấy cho Nam cái balo rồi xếp cho Nam mấy bộ quần áo vào đó. Xong xuôi hai chú cháu chào bà đi ra cổng. Khổ thân con bé Hạnh đang ngồi học bỗng dưng thấy anh cầm balo đi thì nó chạy theo òa khóc:

- - Hu hu hu anh đi đâu đấy...cho em...theo với..

Nam phải nói đi học tối nó mới không theo nữa, nhưng cứ đứng trong nhà thút thút nhìn anh với chú Đại bước ra cổng. Bà ngoại cứ phải dỗ r ấ nịnh là anh Nam đi về mua bánh kẹo cho thì nó mới nín. Chú Đại chở Nam vào bệnh viện, lên đến nơi trong phòng chỉ có bố mẹ chú Đại vẫn đang ng ấ đó, cả hai cũng khá mệt mỏi vì cả ngày hôm nay đi lại nhi ều. Vào phòng Nam lễ phép chào:

- - Cháu chào ông bà...

Bố mẹ chú Đại quay lại khá bất ngờ:

- - O Nam à, cháu đến thăm bố hả...Đúng r ấ phải thế chứ...

Chú Đại đỡ balo cho Nam r ấ nói với bố mẹ:

- - Con đón cháu nó vào đây trông anh Tuấn luôn, như thế nào thì bố mẹ cũng biết r ấ đấy. Giờ chỉ có các con anh ấy mới giúp anh ấy bình tĩnh được thôi. Sáng thì ông bà trông còn tối đêm thì để con trông. Lát bố lấy xe con chạy về nhà anh Tuấn mà ngủ, ở đây có hai chú cháu con r ấ. Sáng mai ông bà hãy vào...

Bố mẹ chú Đại nghe thế thấy hợp lý cũng đồng ý luôn. Bố chú Đại nhìn Nam cười:

- - Công nhận càng nhìn càng giống bố, đàn ông là phải biết bỏ qua những chuyện không vui cháu ạ. Khi nào bố tỉnh dậy ông sẽ bắt bố mày chở cả nhà đi chơi một chuyến.

Nam cười cười cũng không biết nói gì, mẹ chú Đại đứng lên bảo chú Đại:

- - Nhớ trông thằng Tuấn cẩn thận nhé, có gì phải gọi bác sỹ ngay đấy. Ban này bác sỹ cũng có qua thăm nói gia đình yên tâm vì hiện tại cũng không có gì đáng ngại nhưng mẹ chỉ sợ nó tỉnh dậy lại như lúc chi ều thì chết.

Chú Đại nhìn mẹ nói:

- - Thế nên con mới đón cháu Nam vào đây. Thôi bố mẹ về đi..

Nam chào hai ông bà, bố mẹ chú Đại cũng chào Nam:

- - Vậy ông bà về nhé, mai ăn gì để bà vào bà mua cho nào...

Chú Đại ngắt lời mẹ:

- - Thôi con ở đây mai ông bà cứ vào là hai chú cháu con còn ra trường cháu Nam xin phép cho nó nghỉ học ít ngày.

Mẹ chú Đại lo lắng:

- - Thế nghỉ học thế nhà trường nó có cho lên lớp không..? Lại sao thì khổ cháu nó...

Chú Đại gắt vì mẹ nói nhiều quá:

- - Khổ thật, bố cháu nó còn nằm đây thì học hành nổi gì. Mà cần gì mẹ phải lo lắng thế, ngày trước con cũng có học hành gì đâu. Học lắm đến lúc ra xã hội lại ngáo ngơ chẳng biết gì. Sau không lên được lớp ở nhà đi theo con còn hơn khối bọn học đại học giờ mang bằng về lốt chuột chứ ham hố gì.

Mẹ chú Đại chửi:

- - Tiên sư mày chỉ giỏi nói....Mày làm sao thì làm đừng để cháu nó bị ảnh hưởng gì..

Bố chú Đại cũng hơi bực mình:

- - Bà lắm mồm thật, người ốm nằm kia còn không lo, lo học....Thôi đi về, đứng đây tí nữa mẹ con lại ầm ầm người ta đuổi thì nhục..

Thế là hai ông bà đưa nhau đi về, Nam cũng thấy nhà chú Đại ai cũng quan tâm cho bố Nam. Mẹ chú Đại cũng nói nhiều gần bằng bà ngoại, ngày

trước bà ngoại cũng nói lắm về chuyện học hành lắm. Cứ thấy đi học về sớm là lại hỏi cho bằng được vì sợ cháu trốn học. Hôm nay nghe chú Đại nói thế nó cũng thấy vui vui, Nam tuy học không phải dạng dốt nhưng do từ bé đã phải làm những việc chân tay, thậm chí là cũng kiếm được tí tiền, thêm nữa hoàn cảnh gia đình cũng khá khó khăn nên nó cũng ít chú tâm vào học. Chả có lần nó muốn nghỉ học đi theo bạn làm hàn xì nhưng bị ông bà chửi cho một trận nhớ đời nên không dám nữa. Nhưng nó tâm niệm có học thì cũng chỉ cố hết lớp 12, lấy cái bằng cấp ba rồi đi làm.

Chứ tí tiền đâu mà mơ mộng học đại học với cao đẳng, nhìn bên ngoại có bà chị con bác học đại học 4-5 năm mà mỗi khi sang nhà bà ngoại là bà bác kêu như thét rạ:

- - Úi giờ ơi, đại học không biết sau này ra có xin được việc không mà mỗi tháng gửi cho nó 2tr còn không đủ.

Bà ngoại thì ủng hộ việc học nên động viên:

- - Con cái học hành ăm thân mày kêu cái gì, con nhà người ta mơ học đại học không được. Nam sau này cố thi vào trường giống chị ấy cho nở mày nở mặt.

Nam khi đó nghe bà ngoại nói thì giật mình ;

- - Cháu không học đại học đâu, mà cháu học dốt thi sao được.

Nghĩ lại chuyện như thế Nam quay sang hỏi chú Đại:

- - Mà chú làm nghề gì vậy, có phải chú làm xã hội đen không..? Bác Dung cháu bảo thế....

Chú Đại giật mình quay lại nhìn Nam cười:

- - Ha Ha sao bác Dung lại bảo thế..

Nam khẽ trả lời:

- - Tại bác ấy nói trẻ như chú mà đã có oto xịn đi, xong lại lắm tiền, xăm trổ...Chỉ có làm xã hội đen mới được như thế.

Chú Đại nghe thế cười lớn hơn nhưng vội che miệng lại vì đang trong bệnh viện, chú Đại nói:

- - Không phải bộ dạng ai như chú cũng là xã hội đen đâu. Chú cũng buôn bán chân chính như người khác thôi. Nhưng những đồ chú buôn nó thuộc dạng hiếm và chỉ có người giàu mua được. Thêm nữa chú với bố cháu cũng có làm một vài mảng xã hội nhưng đó không phải công việc chính. Yên tâm sau này thích chú sẽ hướng dẫn, việc để đủ ăn thì không thiếu, cái chính là đầu óc có nhanh hay không..?

Câu trả lời của chú Đại cũng khá mơ hồ, Nam nghe cũng không hiểu lắm. Nhưng có lời bảo đảm của chú Đại nó phần nào yên tâm vì nó cũng rất muốn đi làm và kiếm thật nhiều tiền để lo cho em gái cùng bà ngoại sau này....Cả tối hôm đó hai chú cháu hàn huyên tâm sự cũng khá nhiều. Thi thoảng cả chú Đại lẫn Nam đều nhìn sang giường ông Tuấn nằm và mong sao ông Tuấn có thể tỉnh lại thật nhanh. Cũng đã khuya, chú Đại mở tủ đựng đồ trong phòng lấy chăn gối ra sắp xếp trên bộ sofa rồi bảo Nam:

- - Ngủ đi sáng mai ông bà vào sớm chú sẽ chở ra trường xin nghỉ học.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 41: Đại “Ca” Đến TrờNg

Sáng hôm sau Nam dờng như lạ nhà nên dậy rất sớm, 5h sáng nó đã tỉnh giấc. Nhìn chú Đại ngủ ngục luôn trên giường bố Nam đang nằm Nam biết chú Đại mấy hôm nay vô cùng vất vả. Khuôn mặt chú Đại hốc hác đi trông thấy, đang vẻ chẻn chu tươm tất thường ngày bây giờ thay vào đó là sự mệt mỏi, đến râu ria mọc túa xua còn không buồn cạo. Nam mở balo lấy bàn chải đánh răng cùng kem đánh răng, khăn mặt đã được bà ngoại chuẩn bị cho đầy đủ bước vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt. Nó cố đi thật chậm rãi tránh gây tiếng động vì sợ chú Đại tỉnh giấc.

Xong xuôi Nam quay lại ghé ng ửi dựa vào đó nhìn bố vẫn đang mê man chưa có dấu hiệu tỉnh lại. 6h sáng tiếng chuông điện thoại reo làm chú Đại tỉnh giấc, bắt máy nghe chú Đại ngái ngủ hỏi:

- - Chị Dung à, sao chị gọi em sớm thế....

Nam nghe thấy tên Dung chắc đoán đó là bác Dung, mà có khi cũng không phải. Không biết bên kia nói gì mà chú Đại tá hỏa vội choàng dậy m ồm nói:

- - Chết thật em quên mất, khổ mấy hôm không được ngủ nên em ngủ quên. Giờ em ra ngay đây.....

Nhưng sau đó chú Đại lại bình tĩnh ng ửi xuống ghé r ửi cảm ơn rồi rít, Nam li ền hỏi:

- - Bác Dung cháu phải không ạ...?

Chú Đại đáp:

,

- - Ủ, chết thật chú quên mất là chỗ cái Hạnh đi học, nãy bác Dung gọi nhưng bác ấy bảo từ giờ để bác ấy đi làm rồi chỗ Hạnh đi học luôn. Vì chú cháu mình ở trong bệnh viện vòng đi vòng lại thì xa lắm. Chú đăng trí quá.....

Nam trả lời:

- - Dạ vâng, để bác Dung chở đi cũng được chú ạ...Cháu thấy chú cũng mệt mỗi lần rồi...

Chú Đại nhìn đồng hồ đã gần 6h30, chú hỏi Nam:

- - Trường cháu mấy giờ thì vào học...?

Nam đáp:

- - Dạ 7h vào học chú ạ...

Chú Đại suy nghĩ:

- - Ừm vậy tầm 8h chú cháu mình hãy đến trường, đợi ông bà vào chú cháu mình đi ăn sáng rồi đi. Giờ chú đi tắm đã, cháu xem chừng bố nhé....

Nam gạt đầu, chú Đại đi vào phòng tắm. Ở bên ngoài Nam tiến lại sát giường nhìn khuôn mặt bố đang nằm bất tỉnh. Khuôn mặt sạm đen vì sương gió đã gây hấn đi sau vụ việc vừa qua, nhìn kỹ mái tóc của ông Tuấn đã có một vài sợi bạc. Một con người ngang dọc giờ phải nằm im một chỗ. Nam nhìn bố suýt khóc, nó cũng mong sao bố nó tỉnh lại thật nhanh. Đột nhiên có người mở cửa đi vào, Nam quay ra nhìn nó hơi hốt hoảng vì không ai khác đó chính là mẹ Hường. Mẹ Hường cũng vậy, mở cửa phòng đi vào đi đầu tiên mẹ thấy là Nam cũng khiến mẹ giật mình. Nhưng ngay lập tức với bản tính táo tợn mẹ lấy lại bình tĩnh, nhìn xung quanh trong phòng không có ai mẹ nói:

- - Sao mày lại ở đây, bố mày vì hai anh em mày nên mới thành ra thế này đấy.

Nam mắt đang đỏ au vì ban nãy nó g ãn rơi nước mắt khi nhìn bố, nhưng giờ màu đỏ ấy không phải do khóc mà do con mụ đáng ghét hại em nó đang đứng trước mặt. Tay nó nắm chặt lại, nhưng r ồi nhìn lại bố đang nằm sau lưng nó cố gắng kìm chế nói:

- - Tôi vào thăm bố tôi...

Mụ Hường cười khẩy, đưa tay lên mặt quạt quạt ra đi ều khó chịu:

- - Hơ...vào thăm bố á...Có mà mày vào đây hại bố thì có...Tao hỏi ai cho mày vào đây...?

Nam chưa kịp nói thì cửa nhà tắm đã mở ra từ ban nãy, chú Đại bước từ phòng tắm ra khiến mụ Hường giật mình, mụ há hốc m ồm ngạc nhiên chưa lời:

- - Ở chú Đại đấy à, thế mà chị tưởng trong phòng không có ai..Chú ở đây từ lúc nào thế...?

Chú Đại lau đầu tóc, lúc đó còn chưa kịp mặc áo, trên người chú Đại toàn sẹo là sẹo, mặc dù xăm kín cả người nhưng những vết sẹo dài vẫn nổi lên trắng đục trên nền mực xăm. Nhìn chú Đại khi đó không ai không khỏi kinh sợ, liếc qua mụ Hường chú Đại khẽ nói:

- - Tôi ở đây đủ lâu để nghe thấy chị nói cái gì...? Nhưng chị đừng sợ, anh tôi còn nằm đó nên tôi cũng chưa muốn kiếm chuyện với chị đâu...Hơn nữa thằng Nam là con ruột anh Tuấn, nó vào thăm bố sao chị lại phản đối..

Mụ Hường cố bào chữa:

- - Chị có phản đối gì đâu, chị chỉ hỏi ai chở cháu nó vào đây thôi mà...Với lại vào phòng không thấy ai nên chị mới hỏi như thế...Chứ không có ý gì đâu...

Chú Đại cười nhạt:

- - Sao phòng lại không có ai, tôi đi tắm thì có cháu nó trông chừng bố mà chị lại bảo không có ai...Cũng may không có ai nên mới nghe được mấy câu đó chứ có người thì lại khác rồi.

Đúng lúc đó bố mẹ chú Đại cũng đến, hai ông bà mua ít đồ đặc tiện cho việc chăm sóc ông Tuấn, mở cửa vào thấy chú Đại thì cười trề, mẹ Hường thì đứng ấp úng mẹ chú Đại vội quát:

- - Thằng kia sao mày lại cười trề thế kia hả, đang trong bệnh viện đấy. Mặc ngay cái áo vào cho mẹ nhờ.

Quay sang mẹ Hường bà dịu giọng:

- - Thế con đến lâu chưa..? Sao không ở nhà gì đưa bé cho nó đi học đi hành, trong này có bố mẹ rồi.

Mẹ Hường nhìn chú Đại xem chú có nói gì không, nhưng chú Đại thờ ơ đi mặc áo, mẹ khẽ bẽn lèn:

- - Dạ cháu nó có ông bà đưa đi học rồi, con phải vào đây xem chừng con thế nào chứ ạ...

Bố chú Đại không nói gì, ông tiến lại giường bố Nam rồi lắc đầu:

- - Sao mãi nó vẫn chưa tỉnh nhỉ..?

Chú Đại nói:

- - Mới chiều tối qua phẫu thuật xong, sao tỉnh nhanh vậy được hả bố. Mà bố đưa chìa khóa xe cho con chở cháu Nam ra trường xin nghỉ học. Bố mẹ ở lại tiếp chuyện con dâu yêu quý, trưa con với cháu về Ông bà có ăn cơm hay ăn gì thì bảo con mua luôn, không thì bệnh viện có nhà ăn bán cơm đấy. Ông bà thay phiên nhau xuống ăn cho tiện...

Mẹ Hường nghe thấy thế lấy lòng:

- - Ớy chết cơm bệnh viện ăn sao được, bố mẹ cứ ở đây trưa con nấu cơm ở nhà mang vào cho ông bà...Phải ăn uống đủ chất mới có sức trông

nom ch ồng con chứ...

Chú Đại hất tay gọi Nam đứng lên đi, lướt qua chỗ mẹ Hường chú nói nhỏ:

- - Ở cho ông bà ăn xong rồi tiện bệnh viện cho ông bà nằm luôn phải không..? Không cần rắc rối vậy đâu, bố mẹ cứ xuống nhà ăn mà ăn cho tiện. Bệnh viện to thế này ăn không sợ bị rửa ruột, mà nếu có ngộ độc thì còn biết bắt đầu bệnh viện. Chứ ăn linh tinh chết ra đấy biết nói ai...Thôi con đi đấy..

Rõ ràng những lời sâu cay đó chú Đại dành cho mẹ Hường, những người ở đó ai cũng hiểu nhưng mẹ chú Đại giữ hòa khí nên nói đỡ câu gạt đi:

- - Thằng này mày lại nói linh tinh cái gì đấy, thôi con ạ bố mẹ trước giờ ăn uống bao nhiêu đâu. Nấu nướng mất công, tiện gì ăn nấy cho xong bữa ấy mà...Đây mẹ còn mua đồ ăn sáng đây này, con ăn đi....

Mẹ Hường vâng dạ rồi làm bộ cúi mặt:

- - Bố mẹ thấy đấy, chú ấy lúc nào cũng nghĩ con là cái loại người không tốt....Mà chú ấy cũng có biết nhận sai đâu.

Mẹ chú Đại đáp:

- - Ủ mẹ biết rồi, tính nó vậy đấy nhưng chắc hiểu lầm gì thôi phải không con. Mà thôi con cứ kệ nó đi, việc quan trọng là giờ mong thằng Tuấn sớm tỉnh lại đây này.

Mẹ Hường chép miệng nói hớ:

- - Vâng đúng rồi, còn bao nhiêu chỗ anh ấy cho vay cho mượn...Giờ mà anh ấy không tỉnh lại chắc tại nó bùng...hết....À mà thôi không nói đến chuyện đó nữa. Thế anh ấy từ đêm qua đến giờ không có động tĩnh gì ạ..?

Mẹ chú Đại trả lời:

- - Đêm qua hai chú cháu nó ở đây trông, chắc chưa có biểu hiện gì. 8h sáng là bác sỹ người ta lại đến xem, lát hỏi bác sỹ xem sao...

Nhìn căn phòng bệnh đẹp, tiện nghi như khách sạn mẹ Hương hơi bối rối, có lẽ mẹ lo về tiền viện phí, mẹ hỏi:

- - Nằm phòng này có đắt không hả mẹ...Tốn kém thật đấy...

Bố chú Đại quay lại nói:

- - Con yên tâm, viện phí với tiền phòng tiền thuốc thằng Đại nó thanh toán hết rồi...Người không lo cứ lo tiền.

Mẹ Hương hơi sợng khẽ lí nhí:

- - Dạ ý con không phải thế, chứ con cũng lo lắm chứ...

Bố chú Đại thở dài rồi lại ngẩng khẽ nắm tay, bóp chân cho bố Nam. Căn phòng im lặng, ngọt ngào vì không ai chịu nói thêm với ai câu nào. Về phần Nam, sau khi được chú Đại chở đi ăn bún bò Huế xong hai chú cháu đến trường. Vừa đứng trên ra chơi nên sân trường khá đông, nhìn bộ dạng chú Đại đi quả oto đen ông bảo vệ phải hỏi han mãi, cuối cùng Nam phải đưa cái thẻ học sinh ra nói là đến xin nghỉ học vì bố bị ốm thì ông bảo vệ mới cho đánh xe vào.

Bước xuống xe cả lũ học sinh hướng tất cả ánh nhìn vào chú Đại, cũng phải thôi vì toàn học sinh nên nhìn thấy quả lão đại ăn mặc chắt, áo khoác vắt vai, tay thì xăm kín, đầu thì trọc, đã vậy còn đeo kính đen. Thấy nhiều người nhìn chú Đại vội mặc cái áo khoác vào để che đi những hình xăm. Nhưng quá muộn khi mọi ánh nhìn đều đang chăm chú vào hai chú cháu.

Bất ngờ hơn đó là đám học sinh còn thấy Nam đi bên cạnh quả đại ca giang hồ ấy, lại còn bước xuống từ con oto đen bóng loáng. Quá choáng ngợp, chưa kể đến mặt thằng Nam còn có vết sẹo dài bên trên mắt trái. Nếu như bên Trung Quốc nó có quả phim người trong áo hồ thì nhìn cảnh chú Đại thảo thượng phi trên sân trường cùng thằng đệ cứng là Nam không khác gì giang hồ vè làng.

Đám bạn cùng lớp Nam cứ thế đứng chỉ trỏ, trề trề. Có lẽ sau ngày hôm nay thằng nào đang có ý định động vào Nam nên suy nghĩ lại. Nam dẫn chú đại đến phòng hiệu trưởng, bà hiệu trưởng nhìn hai chú cháu đi đầu đầu tiên bà ấy làm là giạt mình, miệng nói hơi rõi:

- - Anh...anh làm gì....à không anh có việc gì vậy..?

Chú Đại tháo kính đen, Nam vội trả lời:

- - Dạ thưa cô, em là học sinh lớp cô Thúy...Bố em đang nằm viện nên chú em dẫn em đến trường xin nghỉ học ạ...

Bà hiệu trưởng hơi hốt nhưng nghe xong thì bình tĩnh đáp:

- - Vậy em dẫn chú sang phòng họp giáo viên đợi một lát..

Nam lại dẫn chú đi dọc hành lang, vô tình lúc đó Trang đi qua, thấy Nam cô bé định gọi nhưng nhìn sang bên cạnh thấy chú Đại thì nó vội im bật. Nam nhìn Trang khẽ cúi mặt rồi đi thẳng. Chú Đại quan sát thấy bèn hỏi:

- - Cô bé kia là bạn cháu hả...Nhìn xinh đấy...Có phải người yêu không..?

Nói đến tình yêu là thằng Nam đỏ chín mặt không nhấc được mồm. Nhìn mặt nó chú Đại bắt được thóp khẽ vỗ vai nó cười:

- - À kinh...thằng này được...

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 42: TưởNg Gì HóA Ra Gỉ TưởNg

Tất nhiên là nó kinh hơn cả chú r ồi, bởi vì chú năm nay đã hơn ba mươi tuổi mà bố mẹ giục mãi không chịu lấy vợ. Còn nó tuy bên ngoài l ần l ẽ, ít nói thế mà cũng biết đồ mặt khi nhắc tới gái. Cũng phải thôi được một cô bé xinh xắn, học giỏi, lại cùng khu ở tỏ ra thân thiết thế thằng nào chẳng thích. Chính vì Trang thân với nó quá nên trong trường đôi khi Nam cũng bị mấy thằng lớp trên, cũng như trong lớp nấn gân. Không phải đe dọa hay gì mà mỗi lần Nam đi qua là tụi nó lại giở thói đá đều:

- - Thằng mặt sẹo này thế mà lại cưa được em xinh phết nhỉ...Đúng là hoa nhài cấm bãi cắt trâu...

Nam nghe thấy nhưng không để ý, bởi vì nó cũng biết so với Trang thì nó xấu hơn thật. Vết sẹo trên mặt khiến nó tự ti với mọi người, lâu r ồi nó không cắt tóc mà cố để tóc mái dài làm sao che đi vết sẹo ở bên mắt trái. Cô giáo cũng biết nên thông cảm không nói gì nhi ều, đó là về về bên ngoài, chưa nói đến hoàn cảnh gia đình Nam cũng không được như bạn bè nên nó càng thấy khó g ần không riêng với Trang mà cả đám bạn trong trường.

ý thế mà hôm nay đi cạnh chú Đại nó thấy tự tin, hãnh diện vô cùng. Có chú Đại đi bên cạnh ai cũng nhìn nó tỏ vẻ ái ngại. Hai chú cháu vào trong phòng giáo viên ng ồi đợi, khoảng 10' sau cô Thúy giáo viên chủ nhiệm lớp Nam mới đến. Bước vào trong cô vội nói:

- - Xin lỗi anh, tôi vừa phải xem lại chút đề cương để tiết sau giao cho các em về nhà ôn luyện. Đã để anh đợi lâu r ồi....Vừa nãy tôi có nghe cô hiệu trưởng nói qua về việc anh đến đây xin phép cho cháu Nam nghỉ học. Vậy lý do là gì vậy anh..?

Nam cũng đứng dậy chào cô, nói sơ qua về cô Thúy cho mọi người biết một chút. Cô Thúy là giáo viên dạy Văn, cũng là cô giáo chủ nhiệm lớp Nam đang học. Cô là một giáo viên trẻ mới được phân công về trường năm nay nên đảm nhận chủ nhiệm một lớp trong khối 10. Chắc cô cũng mới chỉ tầm 26-27 tuổi thôi, có người yêu chưa thì không biết, nhưng chắc chắn cô chưa có chồng. Ngoại hình ưa nhìn, cao ráo thuộc tuýp người biết thông cảm với học sinh. Đó là những điều mà học sinh trong lớp cảm nhận về cô, nhìn cô giáo chú Đại nói:

- Dạ vâng, chào cô...Tôi là chú của cháu Nam...Bố cháu đang nằm viện mà tình hình cũng không ổn lắm. Đến hiện tại vẫn đang hôn mê, nên gia đình muốn xin nhà trường cho cháu nó nghỉ học một thời gian để chăm bố. Đây tôi còn mang cả bệnh án với kết quả phẫu thuật của anh ấy đến đây vì sợ nhà trường không tin.

Cô Thúy xem số giấy tờ đó rồi nói với chú Đại:

- Cuối năm cũng sắp thi cử rồi mà nghỉ dài như vậy đến lúc thì thì biết làm sao hả anh...? Sao anh không để cháu đi học chính buổi sáng rồi chiều về chăm bố...

Cô Thúy nói vậy là vì cô cũng có lý do của cô, cũng vì lo cho học sinh. Chú Đại lắc đầu đáp:

- Nhưng khổ một nỗi bố cháu lại không biết bao giờ tỉnh lại hay có xảy ra vấn đề gì không..? Không giấu gì cô anh trai tôi đã tỉnh lại một lần nhưng do sốc tinh thần nên vết thương lại chuyển biến nặng hơn. Chính vì vậy tôi mới cần cháu Nam ở đấy, chứ còn chăm sóc thì tôi chăm cũng được. Chuyện này liên quan đến tính mạng con người, mong cô xem xét.

Cô Thúy im lặng suy nghĩ, chú Đại thì lẩm bẫm:

- Người mà có làm sao thì mới không cứu được chứ không học năm nay năm sau học...Khỉ gì...

Cô Thúy ngược lên lườm, giọng hơi gắt:

- - Anh nói cái gì cơ...?

Chú Đại vội đánh trống lảng:

- - Ờ không, tôi có nói gì đâu...Ý tôi là mạng người quan trọng ấy mà...Hề hề.

Nam thấy bộ dạng chú Đại như thế thì phì cười, cô Thúy lắc đầu rồi bảo Nam:

- - Thôi được, cô sẽ cho em nghỉ...Nhưng lát đợi ở đây cô đưa đề cương về nhà em nhớ học để còn chuẩn bị thi. Lịch thi có dán ở bảng tin ở ngoài sảnh lát em xem qua nhé. Nhà em có gần nhà bạn nào cùng lớp không, có thì em phải mượn bài vở của bạn rồi tự học. Khi nào bố khỏe nhớ quay lại trường đi học...Chiều hôm qua đã nghỉ không lý do rồi đấy..

Cô giáo xin phép đi lấy đề cương ôn luyện cho Nam, cô vừa đi chú Đại nói nhỏ với Nam:

- - Khiếp, cô này lắm mồm thế. Xin nghỉ thì cho nghỉ đi nói lắm thật. Thế nên ngày xưa chú cũng chẳng thích đi học. Cỡ này mà lấy chững nói lắm thế này ngày phải ăn mấy trận.

Nam cười hèn hèn đáp:

- - Thế sao bạn này cháu thấy chú lại sợ không dám nói thật thế..?

Chú Đại nhìn xung quanh rồi nói:

- - Tại vì chú đang xin cho mày nghỉ học thôi, nói thẳng ra rồi bị đuổi à...Dốt...

Cô Thúy quay lại với một sấp giấy tờ trên tay đã được ghim ngay ngắn, đưa Nam cô nói:

- - Đề cương ôn thi đây, cô vừa lấy cả mấy môn khác cho em rồi đấy. Giờ em viết cho cô cái Đơn Xin Nghỉ Học trình bày lý do vào đấy. Xong đưa cô nộp lại cho hiệu trưởng, nhớ phải học bài đầy đủ đấy..

Chú Đại đứng nhìn đồng hồ cương chép miệng lắc đầu ngao ngán, đột nhiên cô Thúy nhìn chú Đại nói làm chú giật mình:

- - Còn anh nữa, anh cho tôi số điện thoại để có gì tôi còn liên lạc báo về chuyện thi cử. Anh là người đến xin phép cho Nam nghỉ học thì anh phải có trách nhiệm trong việc học hành của em nó.

Chú Đại như cái máy, mở điện thoại đọc số cho cô giáo ghi vào sổ mà không dám ho he câu nào kiểu như bị cấn tỉnh. Lấy số điện thoại xong cô Thúy tiếp tục:

- - Có ông chú như anh chỉ làm hư các cháu...

Chú Đại tức đỏ mặt ấp úng:

- - Cô...cô...Cô nói thế mà nghe được à..?

Cô Thúy khẽ cười:

- - Ban nãy nhìn anh tôi đã thấy sợ, vào đến đây lại còn nói cái kiểu học hành không quan trọng thì chẳng phải làm hư bọn trẻ...

Tình hình giữa cô giáo và chú Đại đang căng thẳng thì Nam chìa tờ đơn ra chen vào:

- - Thừa cô em viết xong rồi ạ..

Cả hai dừng lại không đấu khẩu nữa, cô giáo nhận đơn từ Nam rồi nói:

- - Ủ, vậy được rồi...Giờ em ra bảng tin xem lịch thi rồi hôm thi nhớ đến...Cô cũng sẽ nói chuyện với ban giám hiệu cùng các thầy cô bộ môn về trường hợp của em. Cô chúc bố em sớm khỏe lại nhé. Em về được rồi...

Quay sang nhìn chú Đại cô Thúy thay đổi nét mặt nói:

- - Xong rồi, anh có thể đưa cháu về Chào anh...

Chú Đại này giờ vẫn đang bực bội ứ ở cổ họng không nói thành câu:

- - Chào...cô...

Nam cũng cúi đầu chào cô giáo rồi kéo chú Đại ra khỏi phòng. Ra bảng tin trước sân sân trường xem lịch thi thì Nam thấy chỉ còn t^hăm 10 ngày nữa là thi r^uồi. Lúc đó lớp Nam cũng đang có tiết thể dục, mọi người đang tập chạy kẻ đứng người ng^uồi giải lao. Trang thấy Nam đang đứng xem bảng tin thì xin phép th^ầy giáo chạy lại chỗ Nam r^uồi nhìn chú Đại bên lên:

- - Cháu chào chú...

Chú Đại vẫn đang cay cú chuyện bị cô giáo chủ nhiệm Nam v^ạn v^ạo ban n^ày nên trả lời có phần khó chịu:

- - Ủ...

Nhưng như chợt nhớ ra nên chú Đại vội sửa lại:

- - Ủ...chào cháu..Bạn học cùng lớp với Nam hả...Thằng Nam nó khoe suốt đấy..

Con bé tưởng thật mặt mừng rỡ:

- - Thật hả chú...Chắc toàn nói xấu cháu chứ gì...chú nhỉ..?

Thằng Nam bị ông chú chơi cho v^ốt hơi đau, nó đỏ chín mặt m^ồm lấp b^ắp:

- - Không...không...phải đâu...

Chú Đại lại giở thói bắt nạt người:

- - Mà lại cãi...không thì sao chú biết cô bé này học cùng lớp với mà...

Thế là cu Nam tắc tị, không nói được gì luôn. Cái Trang hỏi tiếp:

- - Sao hôm qua cậu nghỉ học chi^êu....Mà hôm nay đến trường cũng không học à,..?

Nam nói:

- - Tớ đến xin nghỉ học mấy hôm....

Đoạn nó quay sang bảo chú Đại:

- - Thôi về đi chú, đi cũng lâu rồi....

Chú Đại lắc đầu tỏ vẻ chán nản:

- - Ừ thì về, tưởng cu cháu thế nào....Thôi chào cháu nhé chú với Nam về đây, sau rảnh cứ đến nhà chơi...

Trang định chất vấn Nam thêm mấy câu nữa nhưng không kịp, con bé cũng chào chú Đại rồi chạy về chỗ lớp đang học thể dục. Nam đi qua cũng cúi đầu chào thầy giáo dạy thể dục, đám bạn trong lớp lại một lần nữa ngoái lại nhìn hai chú cháu bước lên con oto đen bóng loáng sang trọng, chú Đại lái xe ra khỏi công trường với một tốc độ xé gió trong cái ngõ ngàng của ông bảo vệ đang chửi đồng:

- - Lái xe như ăn...cướp....thế....à....

Trên xe quay lại bệnh viện chú Đại hỏi Nam:

- - Thế con bé biết nhà cháu chưa nhỉ...? Ban nãy chú nói mà quên không hỏi nó..

Nam đáp:

- - Biết nhà bà ngoại thôi, mà sao lúc nãy chú nói cái gì mà cháu kể về bạn ấy suốt..

Chú Đại cười ha hả:

- - Mấy khi gặp được người yêu thẳng cháu, chém tí vậy....Thế mới biết con bé cũng thích cháu đấy...Nghỉ mẹ học cưới luôn đi cho chú có cháu bế mà bố mày cũng được lên hàng ông nội...Ha ha ha...

Nam im lặng chú Đại tiếp:

- - Đùa thế thôi nhưng chú thấy nó cũng được đấy, bạo dạn phết...Con gái giờ phải thế, mạnh mẽ, tự tin.....Dám nghĩ dám làm....

Chú Đại đang nói dở câu thì Nam chen vào tiếp:

- - Giống như cô giáo cháu chứ gì....

À vâng, chú Đại tắt điện tiếp tục lái xe và trên đường quay lại bệnh viện và không nói thêm một câu gì nữa. Nam thâm như mâm xôi được mùa.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 43: Tham Thì Thâm

Trở lại bệnh viện cũng đã là gần trưa, hai chú cháu đi vội lên trên phòng ông Tuấn đang nằm. Mở cửa ra bên trong chỉ có bố mẹ chú Đại vẫn đang ngồi đó trông chừng. Chú Đại đặt túi đồ ăn vừa mua ban nãy trên đường về xuống bàn rồi hỏi:

- - Bố mẹ ăn cơm con mua đi này, quán cơm ở đây ngon lắm...Mà bà kia đâu rồi, không phải bị con dọa đến sợ đi mất rồi chứ...?

Mẹ chú Đại quay lại nói:

- - Đã bảo với con là cứ kệ nó rồi, giờ đợi thằng Tuấn nó tỉnh lại đã. Mà cứ như thế rồi lại hỏng hết mọi chuyện. Ban nãy nó ở đây cũng nói là mà có thái độ không tốt với nó đấy. Thế hai chú cháu ăn gì chưa...?

Nam chào ông bà rồi trả lời:

- - Cháu ăn no rồi bà ạ, thế bố cháu...?

Bố chú Đại nói:

- - Bác sỹ có đến thăm khám rồi, mọi thứ vẫn ổn. Có đi đâu do mất nhiều máu với phải phẫu thuật liên tiếp nên chưa tỉnh ngay được đâu. Cố gắng vậy cháu ạ, tết tư đến nơi rồi mà còn thế này. Năm nay ăn tết trong bệnh viện rồi...

Cũng đúng lúc đó có chú Minh vào thăm, thấy gia đình chú Đại ở đó chú Minh chào cả nhà rồi hỏi han tình hình của bạn. Rồi nói chuyện một lúc chú Minh mới kể qua tình hình bên ngoài mấy hôm nay từ khi ông Tuấn nhập viện:

- - Cuối năm hôm trước anh có gặp cô Hường với mấy người bạn. Thấy đâu bảo t'ân này mấy chỗ cho vay hàng mấy trăm triệu đòi mà nó không chịu trả cứ hện lên hện xuống. Kiểu như nó biết thằng Tuấn giờ thế này nên bắt đầu giờ trò r'ãi. Thấy bảo trước Tuấn cho vợ ch'ồng một thằng vay 500tr mà giờ cả hai vợ ch'ồng nó đi sang nước ngoài cả r'ãi. Vợ Tuấn đang sống dở chết dở không biết làm sao kia kìa...

Chú Đại khẽ cười:

- - Sao bảo bà Hường cũng có tay chân này kia cơ mà, giờ gọi tay chân đi mà đòi.

Chú Minh lắc đầu:

- - Bọn vay nợ nó cũng toàn dân lam ăn, nó cũng ngán gì một người đàn bà với mấy thằng đệ vớ vẩn. Trước giờ chúng nó trả lãi đầu đặn hàng tháng là vì Tuấn đứng lên cho vay, mà dù sao Tuấn nó cũng là người gốc ở đây. Bọn kia muốn mở quán, mở xá ở đây không dám không nể nó. Giờ bọn nó nghe được tin này là cũng không muốn trả r'ãi.

Chú Đại cười tiếp r'ãi nói:

- - Cái trò vay mượn này em bảo anh Tuấn đừng có tham gia vào r'ãi. Mấy lần cũng không biết nghe ai cứ đòi mượn t'iền em để cho vay nhưng em nói thẳng nếu thiếu t'iền làm ăn mở cái này cái nọ em đưa luôn, còn mang đi cho vay lấy lãi thì em không chịu. Em lạ gì chỗ bà Hường, toàn lấy t'iền chỗ lãi 1-2 nghìn xong cho bọn công ty nhỏ vay với giá 3 nghìn nhưng là t'iền t'iền tỷ. Còn bọn vay vài trăm thì cũng toàn tính 5 nghìn thậm chí 10 nghìn. Mấy năm qua có người đứng sau đỡ cho lại càng vung mạnh. T'iền lãi mấy năm cũng quá t'iền gốc r'ãi, giờ bị như thế ầu nó cũng là cái giá.

Mẹ chú Đại nói:

- - Cái nghề cho vay nặng lãi này nguy hiểm lắm, giàu thì nhanh nhưng cũng không tốt đẹp gì..

Chú Đại đáp:

- - Thì có thể người ta mới không chịu buông anh Tuấn chứ. Mẹ nghĩ anh Tuấn mà không có gì lợi dụng chắc mà bà này dính lấy anh ấy bao năm nay đến giờ. Trông thế thôi nhưng thu về không biết bao nhiêu tiền rồi đấy. Đúng ra như thế thì phải biết cách mà đối xử tốt với con cái anh ấy, đằng này....Nói chung là gieo nhân nào thì gặt quả đấy, chẳng phải hôm trước con cũng đã nói qua về vấn đề này rồi. Cuối năm bao giờ cũng là thời điểm đáo hạn các khoản nợ, chắc giờ này đang lo không ăn uống được gì luôn ấy.

Mẹ chú Đại nghe thấy thế lo lắng:

- - Mà chết, thế nó cũng đi lấy tiền chỗ này đập chỗ kia liệu giờ những chỗ cho nó lấy tiền có đến siết nhà thằng Tuấn không nhỉ...?

Chú Đại nói:

- - Thằng nào dám đến mà siết, bà Hường là người vay mượn rồi đứng lên cho vay kên giá xong mượn danh nghĩa vợ anh Tuấn để trưng phong bất biến. Giờ có làm sao bà Hường chịu hết, nhà đứng tên ông Tuấn bố chúng nó cũng không dám vào. Có vào thì vào nhà bà Hường trong kia mà siết, mà mẹ lo gì, bao năm qua kiếm cả đồng tiền rồi. Có vợ một hai chỗ cũng không thấm vào đâu đâu. Chỉ có đi ầu từ nay về sau khó mà làm ăn thôi.

Nam ng ời đó nghe cũng không hiểu lắm, lại toàn nói chuyện tiền nong. Trước đó thì Nam cũng chỉ nghe bác Dung nói là mẹ Hường cho vay lãi. Giờ nghe chuyện Nam chỉ nôm na hiểu là bố Nam nằm viện nên mẹ Hường đang bị người ta chạy tiền.

Mấy hôm sau, đúng như lời chú Đại nói, hôm đó chú Đại đi ra ngoài có chút việc, trong phòng chỉ có bố mẹ chú Đại, Nam và cả bé Hạnh. Vì hôm đó là chủ nhật nên Nam đón em vào thăm bố luôn. Mọi người đang ng ời nói chuyện thì mẹ Hường mở cửa đi vào rồi bật khóc với bố mẹ chú Đại:

- - Bố mẹ ơi con khổ quá, mất...mất hết rồi....Chắc con đến tự tử mất thôi....

Mẹ chú Đại lo lắng không hiểu chuyện gì vội hỏi:

- - Làm sao, có chuyện gì mà khóc lóc như thế này....Kể ra thì mọi người mới biết được chứ.

Mụ Hường thút thít:

- - Giữa năm nay con có nghe anh Tuấn cho một thằng chủ doanh nghiệp vay 4 tỉ với giấy tờ thế chấp đất đai, công ty. Mà số 4 tỉ đó thì có đến 2 tỉ là tiền con cầm nhà với vay mượn chỗ khác. Nửa năm qua tiền lãi vẫn đều đều, đợt này anh Tuấn nằm viện nên con mới gọi nó bảo thu hồi vốn về nhưng được biết hiện tại cái công ty đó nó đã sang tên cho người khác từ lâu và giờ nó trốn rồi. Mà không chỉ có con còn nhiều người khác bị nó lừa như vậy nữa. Trước con cũng bảo cho vay số tiền lớn như thế nguy hiểm mà anh Tuấn cứ nói chỗ này người quen không sợ...Giờ thì con mất hết rồi...

Bố chú Đại lắc đầu:

- - Nó như thế thì mình đi báo công an, chẳng lẽ chịu mất không à..? Giấy tờ nó vay mượn vẫn còn chỗ mình cơ mà.

Nói thì nói vậy nhưng vay mượn ở đây là giấy tờ vay lãi, có mang ra công an cũng khó mà giải quyết. Hơn nữa thằng vay tiền nó đã sang tên công ty rồi tài sản cho người khác, còn nó thì cao chạy xa bay. Chắc hẳn mỗi vay mượn này phải ngon lành lắm thì mụ Hường mới dám đổ một số tiền lớn như thế vào. Nửa năm qua lãi lời tháng nào cũng đầy đủ nhưng giờ bị bùng thì không biết xoay sở thế nào. Hình như quá hoảng loạn hay sao mà mụ nhìn bố mẹ chú Đại rồi vội vã nói:

- - Bố mẹ ơi...bố mẹ có tiền thì giúp cho con lần này...Không sắp tới nhà con cũng bị ngân hàng lấy mất....Sau này con hứa con sẽ trả đủ..

Vừa lúc chú Đại đi mua đồ về, chắc cũng đã đứng ngoài nghe hết câu chuyện, trong lúc hai ông bà còn đang phân vân chưa biết trả lời làm sao thì chú Đại nói:

- - Bố mẹ tôi làm gì có tiền mà chị đòi vay....Trước tôi nghe thấy anh Tuấn nói chỗ đó ban đầu nó chỉ vay có 2 tỉ thì anh Tuấn tính cho nó vay thêm hơn 1 năm là cũng gần thu hồi vốn rồi, hơn nữa còn có giấy tờ, nhưng chính chị chẳng bảo công ty của nó đang làm ăn phát đạt, lãi lại cao nên thu hết tiền chỗ khác về tập trung cho nó vay thêm còn gì. Giờ lại đổ hết lên đầu anh tôi sao được....

Mụ Hường như bị nói trúng tim đen không mở mồm được câu nào, nhưng mụ vẫn mặt dày quay sang nhờ chú Đại:

- - Hay chú nể tình anh Tuấn mà đứng ra giúp cho vợ chồng chị lần này, xem lấy được bao nhiêu thì lấy...Chứ giờ không thì chị chết mất, nhà cửa cần cõ hết rồi...Còn anh Tuấn lại không làm gì được.

Chú Đại khẽ lắc đầu:

- - Không được đâu chị ơi, em trong chuyện này không có liên quan. Đến nhà người ta đòi nợ sao được, mà nó đã dám lừa nhiều người thì giờ làm gì nó còn ở đây cho mình tới tìm. Cái này ai tham thì chịu thôi, cùng lắm bây giờ chỉ có tập hợp những người bị lừa rồi làm cái đơn tố cáo báo lên công an cho họ đi điều tra. Nhưng như thế dù có bắt được nó cũng chẳng có cơ hội lấy lại được tiền...Vì sao....Vì nếu nó làm ăn vẫn ngon thì sao nó phải chạy, nó mà đã chạy nghĩa là nó chẳng còn gì hoặc có chăng nó cũng tuồn hết cho người khác rồi. Cùng lắm nó lại được ăn cơm nhà nước từ nay về sau thôi...À còn nhà chị có cấm thì cũng phải mấy năm nữa ngân hàng nó mới thu được. Yên tâm.....

Biết không thể nhờ vả được gì nên mụ Hường muối mặt đứng lên chào bố mẹ chú Đại rồi ra về, mẹ chú Đại nhìn mụ Hường bước ra với dáng vẻ thất thểu cũng động lòng thương, bà mắng chú Đại:

- - Mày không cho nó mượn tiền thì thôi có cần phải nói cay độc vậy không con. Dù sao nó cũng mất hết rồi, mà như nó nói thì thằng Tuấn cũng

có một phần lỗi....

Chú Đại nhìn mẹ thở dài:

- - Mẹ chẳng biết gì cả, cái nghề này có chơi có chịu. Mẹ bảo cho vay tiền thì mỗi một đầu triệu tính lãi 1 nghìn thôi cũng đẻ ra bao tiền rồi, đằng này bà Hường còn tin chúng nó mỗi đầu triệu chúng nó trả lãi 3-4 nghìn cơ. Thế lúc nhận tiền lãi hàng tháng sao không mang đến chia cho con một ít. Chính bà ấy thấy bỏ xong cấm nhà thu hết nợ về dúi cho nó vay. Chuyện này con biết lâu rồi, cả anh Tuấn cũng định mượn tiền con để đốt vào đó nhưng con không đồng ý. Ở đời chỉ có những thằng sắp đường cùng thì mới dám vay mượn như thế. Cứ nhìn vào cái công ty của nó rồi nghe nó vẽ ra tháng lợi nhuận mấy chục tỉ với trăm tỉ. Giờ mới sáng mắt...

Bố chú Đại tham gia:

- - Giờ lừa đảo nó tinh vi lắm, bao nhiêu vụ ôm tiền bỏ trốn công an cũng có làm gì được đâu. Mà giờ ác hơn nó còn công khai luôn ấy chứ, chủ nợ thì không dám giết người, giết xong đi tù, mà có giết được thì ai trả nợ cho nữa....

Mẹ chú Đại buồn bã:

- - Nhưng không hiểu sao tôi cứ thấy nó tội tội, ban nãy tôi cũng định cho nó vay tiền tiết kiệm của vợ chồng mình đấy. Dù sao nó cũng là vợ thằng Tuấn.

Chú Đại há hốc mồm:

- - Con lạy mẹ, đấy chính vì mẹ như thế nên bà ta mới đến đây khóc lóc đấy. Mẹ cho con xin, mẹ cứ xem mà xem, tuy mất tiền thật nhưng bà ấy không dễ đứng đường như mẹ nghĩ đâu. Ở đời cái bọn báo phả sản với võ nợ có đứa nào sống khổ đâu, chúng nó báo võ nợ 10 tỷ thì ít nhất chúng nó cũng phải có 2 tỷ phòng thân rồi. Tuy thế nhưng người nhà chỗ nào hỏi vay được vẫn hỏi, tội gì.....Thế lúc này con mà không về chắc có ít tiền mẹ cũng cho bà ấy vay rồi. Đến chết với cái tính thương người không phải

lối...Ông bà có tiền mà không dùng đến thì để đấy sau này cho các cháu đây này. Bọn con thì giờ cũng ổn định hết rồi cũng chẳng cần....

Đang dở câu chuyện thì bố chú Đại reo lên:

- - Bà ơi....thằng Tuấn....thằng Tuấn....Tôi vừa thấy nó cử động bà ạ....Gọi gọi bác sỹ nhanh xem nào.

Chú Đại với Nam nghe thế thì bỏ dở mọi thứ vội chạy lại xem ông Tuấn đã tỉnh chưa, mẹ chú Đại cũng vội xúm lại giường...Đang sau có tiếng bác sỹ hơi gay gắt:

- - Ở này mọi người...Đứng lui lui ra cho bệnh nhân còn thở chứ...Tránh ra để tôi xem nào...

Mẹ chú Đại cười mừng rỡ:

- - Nó mở mắt rồi này....

Bác sỹ chép miệng:

- - Đã bảo là đứng lùi ra để tôi xem cơ mà...

Ngay lập tức cả nhà dạt sang hai bên, cuối cùng thì ông Tuấn đã tỉnh sau bao ngày hôn mê...Tuy nhiên.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 44: ”Đề Cương “ Của Cô Giáo..

Tuy nhiên ngay sau đó ông Tuấn lại nhắm mắt lại ngất đi, bố mẹ chú Đại lo lắng túm tay bác sỹ hỏi dồn dập:

- - Sao nó lại không tỉnh nữa thế này...?
- - Chết rồi bác sỹ ơi, hay là nó..nó chết rồi....?

Bác sỹ luống cuống trấn an hai ông bà rồi nói:

- - Mọi người bình tĩnh, mọi chuyện không có vấn đề gì cả. Phải nói là anh này có sức chịu đựng lẫn thể chất vô cùng tốt. Tình trạng sức khỏe của bệnh nhân đang hồi phục nhanh....

Không để bác sỹ nói hết câu chú Đại gắt:

- - Ông nói hồi phục nhanh mà sao vừa mới thấy mở mắt giờ lại bất động thế này...

Bác sỹ vội vàng giải thích:

- - Bệnh nhân đã tỉnh lại rồi, nhưng do hôn mê mấy ngày nay nên khi mới tỉnh dậy sẽ chưa kịp thích nghi ngay được. Yên tâm....yên tâm là trong ngày hôm nay anh ấy sẽ tỉnh lại hoàn toàn...Không có vấn đề gì cả nhé...Khi nào anh ấy tỉnh thì tôi sẽ lại sang..Mọi người tránh làm ồn để bệnh nhân được nghỉ ngơi.

Nghe bác sỹ nói cả nhà ai nấy cũng mừng, Hạnh chạy lại kéo chân anh hỏi:

- - Sao bố ngủ lâu dậy thế hả anh..?

Nam xoa đầu em rồi nói:

- - Để bố ngủ tí nữa rồi bố dậy ngay ấy mà...

Mẹ chú Đại nói:

- - Để mẹ gọi điện cho cái Hùng báo là thằng Tuấn tỉnh rồi cho nó mừng. Để nó báo cho người nhà thằng Tuấn nữa...

Chú Đại giật lấy cái điện thoại của mẹ rồi cho vào túi:

- - Mẹ sao cứ phải vội thế nhỉ, lần trước anh Tuấn tỉnh lại trong phòng chỉ có bà ấy với anh Tuấn, không biết bà ấy có nói gì không mà lần đó anh Tuấn suýt mất mạng. Giờ mẹ còn gọi bà ấy vào đây, con không cấm vào nhưng để anh ấy tỉnh táo lại thật sự đã. Người vẫn ở đây chứ có đi đâu đâu...Mẹ cứ thế..

Bố chú Đại nói:

- - Con nó nói đúng đấy, mà giờ thằng Tuấn đã tỉnh đâu mà gọi.

Mẹ chú Đại thấy hợp lý nên không nói gì, đúng lúc đó điện thoại chú Đại có chuông. Nhìn số lạ chú Đại không nghe nên bị bố hỏi:

- - Ai gọi đấy..? Sao không nghe...?

Chú Đại cười rồi đáp:

- - Số lạ ấy mà bố, từ trước đến giờ con có nghe số lạ gọi bao giờ đâu. Còn nếu là người quen không nghe thì họ sẽ nhắn tin.

Thế nhưng điện thoại lại cứ réo chuông liên tục, bố chú Đại gắt:

- - Nó gọi lắm thế chắc có việc, mà không nghe đi cứ để điện thoại kêu thế à..

Tự nhiên bị cái số lạ gọi đến làm phiền rồi bị bố mắng, chú Đại hần học bấm nghe rồi giọng cáu bẳn:

- - Alo, ai đấy...Gọi cái *beep* gì mà gọi lắm thế...Người ta không nghe thì phải biết người ta bận mà nhắn tin chứ....

Vì là chú Đại bật loa ngoài để cho mọi người biết là không quen cái thành phần gọi nhieu này nên cả nhà đều nghe thấy bên kia là một giọng nữ trả lời:

- - Dạ xin lỗi anh có phải là anh Đại, chú của em Nam học sinh....

Nghe đến đó là chú Đại vội tắt loa ngoài thay đổi giọng nhẹ nhàng nhất có thể:

- - Ơ dạ...Đúng rồi....Cô là...cô giáo của cháu Nam phải không..?

Nam ở ngoài nghe thế liền hỏi:

- - Chú Đại ơi...Có phải cô Thúy gọi không ạ...?

Chú Đại đưa tay lên miệng ra hiệu cho Nam bé mồm, không nói nữa. Sau đó chú Đại mở cửa đi ra khỏi phòng nói chuyện điện thoại. Ở bên trong bố mẹ chú Đại không hiểu chuyện gì bèn hỏi Nam:

- - Cô Thúy...? Cô Thúy là cô nào vậy Nam...?

Nam thật thà, thẳng thắn, thánh thiện, vô tư trả lời:

- - Dạ cô Thúy là cô giáo chủ nhiệm của cháu. Mấy hôm trước cháu với chú Đại ra trường xin cô ấy cho cháu nghỉ học ở nhà trông bố ốm mà. Mà chú Đại sợ cô ấy lắm...

Lẽ ra thằng Nam nó chỉ định nói hai câu đầu thôi, nhưng nó chợt nhớ lại quả chú Đại chơi nó khi gặp cái Trang nên nó bổ sung thêm một câu cuối rồi bỏ lửng ở đó cho hai ông bà nhìn nhau ngơ ngác, bố chú Đại cười:

- - Thằng giặc cướp này mà nó biết sợ ai hả...Lần đầu ông nghe thấy đấy....

Mẹ chú Đại cười theo chềnh:

- - Ông nói đúng, nhà này thì chỉ có ông với thằng Tuấn là bảo nó còn nghe. Chứ đến tôi nó còn bắt nạt suốt thì nó sợ ai..?

Nam đang định mở mồm nói tiếp thì chú Đại đi vào, nó ngậm mồm không nói nữa. Chú Đại thấy bố mẹ nhìn mình với vẻ hoài nghi thì nhanh trí đáp:

- - Cô giáo của thằng Nam, gọi con để bảo cháu nó học hành cẩn thận mấy hôm nữa thi. Với cô giáo nhắc cho nó số báo danh và phòng thi, hôm đi thi nhớ mang thẻ học sinh với bút viết đầy đủ ấy mà.

Quay sang nhìn Nam chú Đại khẽ lườm rồi nói:

- - Đây, ghi số báo danh vào vở đi đến hôm thì còn biết đường mà vào phòng.

Xong chú Đại ghé sát tai nó thì thầm những lời lẽ nắn gân:

- - Ban...nãy...có...nói...gì...không...mà...ông bà...nhìn chú...ghê thế..

Nam giật mình lắc đầu nguầy nguậy, mẹ chú Đại nói:

- - Đấy thi cử là quan trọng lắm, mà nghỉ mấy hôm nay thì lấy gì mà thi...Khổ thân thằng bé...

Có lẽ câu chuyện cũng chẳng có gì đặc sắc nên ông bà bỏ qua tiếp tục chăm chú vào việc trông chừng bố Nam. Lúc này Nam thấy chú Đại cứ hý hoáy vào cái điện thoại bấm bấm, viết viết cái gì đó. Nhưng nó cũng chẳng quan tâm, Nam với Hạnh đang học bài thì chú Đại lẩm bẩm:

- - Làm cái khỉ gì mà không nhắn lại....

Nam quay sang nhìn thì chú Đại đánh trống lảng:

- - Nhìn cái gì, chú đang bận nói chuyện công việc...Có gì mà nhìn...

Chắc do đợi mãi mà không có ai nhắn tin nên chú Đại đặt điện thoại trên bàn, bố chú Đại liền gọi:

- - Đại...Có khi con đi mua cho bố ít thuốc huyết áp, loại này hay mua ấy...Sáng nay vào đây bố lại quên đem theo.

Chú Đại nghe thấy vội nói:

- - Chết, thế mà bố không bảo con sớm....Đợi con chạy xuống mua luôn...

Chú Đại mở cửa chạy vội ra bên ngoài, một lúc sau điện thoại báo chuông:

“ Ting...Ting..”

Thằng Nam ngẩng cạnh ngay đó tò mò ngó sang xem, một sự thật đang dần được hé lộ. Trên màn hình điện thoại báo người nhắn đến là: Cô Giáo Thú Y.

Vãi cả Cô Giáo Thú Y, thằng Nam đang phân vân vì nó chưa hiểu được Cô Giáo Thú Y là ai, nhưng nó đọc nhầm dòng tin nhắn trong máy:

“ Xin lỗi...Tôi vừa có chút việc bận..Nhưng anh nhắn tin cho tôi ít thôi..Tôi không muốn nói chuyện với anh.”

À vâng, chú Đại nhắn tin công việc với gái. Thế mà chú Đại nói đang bận nói chuyện công việc. Nó vội trở lại vị trí cũ như chưa từng đọc, chưa từng thấy gì xảy ra. Lát sau chú Đại quay lại sau khi đã mua thuốc cho bố xong. Vớ ngay cái điện thoại chú Đại cười tủm tỉm rồi nhìn sang bên cạnh dò xét xem thằng cháu quý hóa có phát hiện được gì hay không..Nhưng không nổi thằng cháu của chú Đại lại thuộc dạng diễn sâu, mặc dù nó đọc được tin nhắn ấy thế mà mặt nó như kiêu bán Bơ được mùa, thằng Nam làm bộ mặt tỉnh như ruồi chăm chú chỉ bé Hạnh:

- - Đây này, chỗ này em phải viết như này mới đúng...Viết lại anh xem nào..?

Thấy cháu chú tâm dạy em học như thế chú Đại chắc hẳn nó không biết gì, lại tiếp tục học mặt nhắn tin. Nhưng có cái thằng Nam nghĩ này giờ

nó vẫn không biết Cô Giáo Thú Y là ai....Bỗng nhiên nó há mồm ngạc nhiên rồi cười lớn, nhưng ngay lập tức nó che miệng lại. Thì ra là thế, chơi chữ à....?

Cô Giáo Thú Y = Cô Giáo Thúy.

Nó cứ lằm nhăm như tụng kinh làm mọi người ai cũng tưởng nó đang học bài, xâu chuỗi các sự việc lại thì Nam thấy hình như là nó đang tóm được cái gì đó vô cùng bí mật của chú Đại. Thấy anh trai cứ tùm tùm con bé Hạnh hỏi:

- - Sao anh Nam cứ cười vậy..?

Nam giật mình đáp kiêu ranh ma:

- - À đâu CÔ GIÁO ANH cho đề cương khó quá ấy mà....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 45: Ông Tuấn Tỉnh Lại...

Tầm khoảng 3h chiều ngày chủ nhật hôm đó, khi mẹ chú Đại đang bóp tay cho bố Nam thì bất ngờ bà gọi to:

- - Tuấn...Tuấn....Con tỉnh rồi hả....? Nam ơi bố cháu tỉnh rồi này....

Nam vội bế em chạy lại, chú Đại đang nằm ngủ trên ghế cũng bật dậy. Bố chú Đại vội bấm nút gọi bác sỹ. Nam bế Hạnh đặt em trên giường bố rồi cả hai anh em không ai bảo ai đều đồng thanh gọi:

- - Bố ơi....Bố ơi...Bố tỉnh lại rồi...

Mấy mấy giây nhìn xung quanh, nhìn mọi người ông Tuấn mới khẽ mấp máy môi nhưng tiếng hơi nhỏ không nghe rõ. Cái Hạnh cứ thế nắm chặt tay bố, những tháng qua tuy ở với mẹ Hương không mấy tốt đẹp nhưng với nó bố vẫn luôn hết mực yêu thương, đi đâu về cũng bế nó rồi hỏi han đủ thứ. Ông Tuấn nhìn mọi người khẽ mỉm cười, bác sỹ lúc này đi vào phòng nói:

- - Bệnh nhân không xảy ra tình trạng như đợt trước chứ...Để tôi xem nào...

Bác sỹ tiến lại gần kiểm tra tình trạng của bố Nam rồi nói:

- - Lần này ổn định hơn lần trước rồi đấy, tuy nhiên mọi người cũng cần phải chú ý, tạm thời đừng nói gì về tình trạng sức khỏe của bệnh nhân. Nên nói những chuyện vui ấy.....Tôi còn sợ như lần trước nên phải mang cả thuốc gây mê sang đây này. Lát nữa sẽ có người mang thức ăn do bệnh viện trực tiếp nấu lên cho bệnh nhân. Tạm thời mấy hôm đầu đừng cho bệnh nhân ăn đồ bên ngoài nhé.

Cả gia đình cảm ơn bác sỹ, bố Nam đã tỉnh nhưng phải mất lúc lâu sau ông mới nói được. Hai anh em Nam ng ỡ bên cạnh giường nắm tay bố, bên kia là bố mẹ chú Đại. Còn chú Đại sau khi thấy anh tỉnh thì l ần l ữa bước ra khỏi phòng. Chắc có lẽ chú Đại vẫn còn rất day dứt về chuyện mình đã gây ra. Nhìn hai đứa con ông Tuấn kh ẽ nói những tiếng chậm rãi:

- - Nam vào thăm bố đấy à...Lại còn có cả em nữa chứ...

Nam nắm chặt tay bố gật đầu không nói lên lời, chỉ có bé Hạnh vô tư hỏi bố:

- - Sao bố ngủ lâu thế, anh Nam không cho con gọi bố dậy...

Ông Tuấn nhìn con gái kh ẽ cười r ỡ rồi quay sang bên bố mẹ chú Đại hỏi:

- - Thằng Đại đâu r ỡ bố mẹ...?

Mẹ chú Đại mau nước mắt vừa khóc vừa nói:

- - Nó...nó ở đây suốt...Nhưng vừa thấy con tỉnh nó lại đi ra ngoài r ỡ..

Bố chú Đại quát vợ ;

- - Bà khóc cái gì, con nó tỉnh lại là mừng r ỡ...Cứ ng ỡ đấy mà khóc...Không tỉnh cũng khóc, tỉnh r ỡ cũng khóc. Đúng là đàn bà lắm chuyện...

Bố Nam cười r ỡ nói với hai ông bà:

- - Mẹ đừng khóc, mẹ gọi thằng Đại vào đây cho con...Con cũng muốn nhìn thấy nó...

Mẹ chú Đại chạy ra cửa phòng nhưng không thấy chú Đại bên ngoài, bà quay lại nói:

- - Thằng chết d ăm này vừa thấy ở đây xong mà giờ không thấy đâu r ỡ.

Nam nhìn bố nói:

- - Để con đi tìm chú Đại cho, con biết chú ấy ở đâu...

Bố Nam gật đầu, hai ông bà cũng khá ngạc nhiên sau câu nói của Nam. Thằng Nam chạy đi ngay lập tức, nó chạy đến sân sau của bệnh viện, chỗ cái ghế đá mà lần trước hôm mà Nam nhét gạch vào túi bóng tính ăn thua đủ với mẹ Hường. Quả nhiên dưới gốc cây phượng chú Đại đang đứng đó một mình quay lưng lại. Nó liền gọi:

- - Chú Đại ơi...bố cháu muốn gặp chú...

Hình như người đàn ông nhỏ bé ấy vừa đưa tay lên ngang mặt rất nhanh, chú Đại quay lại cười:

- - Sao mày biết chú ở đây mà đến tìm....

Nam đáp ;

- - Cháu đoán thế...Nhanh đi chú...

Nhìn mắt chú Đại hơi đỏ, có lẽ chú vừa khóc nhưng nó không hỏi gì. Nó dẫn chú Đại quay trở lại phòng bệnh trước cái nhìn ngạc nhiên của hai ông bà. Chú Đại từ từ tiến lại gần giường bệnh khẽ nói:

- - Anh cho em xin lỗi...

Ông Tuấn nhìn thằng em ngỗ nghịch, nóng tính thường ngày bây giờ lại xì mặt đứng đó khép nép liếc nhìn mắt cười hất ra:

- - Còn lỗi gì nữa, mày có chủ định làm anh thế này đâu...Ngồi xuống xem nào...

Chú Đại nghe anh nói xong thì vội chạy lại ngồi xuống nắm tay anh rồi khóc nức nở. Chú Đại khóc thành tiếng như trẻ con, những giọt nước mắt lo lắng, ấm ức, dần vắt bao ngày qua giờ này được tuôn ra hết. Chú Đại gục đầu xuống lòng bàn tay ông Tuấn cứ thế khóc, những ai có mặt ở đó đều không cần được nước mắt, thằng Nam cũng thút thít, mẹ chú Đại thì

nước mắt ngắn dài, bố chú Đại cũng khẽ tháo kính rồi dụi dụi hai bên mắt. Cả ông Tuấn cũng vậy, miệng tuy cười nhưng hai hàng nước mắt của ông cũng cứ thế chảy ra.

Bởi vì không cần mọi người nói ông Tuấn cũng đã biết được tình trạng cánh tay của mình hoặc ít ra là ông Tuấn đoán như vậy. Nhưng ông nhìn hai đứa con rồi khẽ nói:

- - Cho bố xin lỗi, các con phải chịu khổ nhiều rồi....Tha lỗi cho bố nhé...

Nam lau nước mắt gạt đầu, bé Hạnh thì cười tươi đáp:

- - Vâng ạ...Hì hì hì....

Cả ba bố con quần quýt lấy nhau trước ánh nhìn của chú Đại và bố mẹ, bố chú Đại cười:

- - Có khi trong cái rủi lại có cái may, bố con lại làm lành với nhau...

Nhìn chú Đại ông nói tiếp:

- - Nói thế không phải là vì mày làm anh nó ra như thế là tốt đâu....Trước mắt là thế nhưng sau này còn cả một quãng đường.

Đột nhiên ông Tuấn hỏi:

- - Mà vợ con đâu hả mọi người...?

Mẹ chú Đại trả lời:

- - À, cái Hường mấy hôm nó bận con nhỏ nên bố mẹ bảo khi nào rảnh hẵng vào. Với lại mày nằm ở đây nó còn bao nhiêu việc phải giải quyết rồi nhà cửa. Ở đây có bố mẹ trông là được rồi. Chắc tối là nó vào thôi...Mẹ cũng chưa gọi..

Ông Tuấn cũng không hỏi nữa, bố chú Đại nói nhỏ:

- - Thế giờ Tuấn nó tỉnh lại rồi thì con định tính làm sao...Chuyện hai đứa nhỏ ấy...Chẳng lẽ lại để nó về ở tiếp với cái Hường à..?

Chú Đại neho mày suy nghĩ, quả thật đây là vấn đề khó mà chú Đại đã nghĩ đến khi đón Nam vào trong viện để trông bố. Chú Đại biết tình cảm của hai bố con vẫn rất yêu thương nhau, nhưng giờ nói ra hết mọi chuyện thì cũng không được, mà để hai đứa quay lại nhà ông Tuấn ở cũng không xong vì mẹ Hường trên danh nghĩa vẫn là vợ ông Tuấn. Nhưng giờ bố con làm lành chẳng lẽ lại mỗi người một nơi trong khi nhà cửa có chứ có phải không đâu. Nghĩ một lúc chú Đại nói với bố mẹ:

- - Tạm thời cứ để yên như vậy đi đã...Anh Tuấn tuy tỉnh nhưng cũng phải mất mấy tháng mới có thể xuất viện được. Rồi con sẽ nói với anh ấy.....Chứ giờ con cũng đang đau hết cả đầu đây..Chỉ cần bà Hường có vào đây thì bố mẹ nhớ canh chừng đừng để mẹ ấy nói đi đâu gì không hay ảnh hưởng đến sức khỏe của anh Tuấn.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa ;

“ Cộc...Cộc...Cộc..”

Mẹ chú Đại đi lại nói:

- - Chắc cái Hường nó vào đấy...?

Bố chú Đại đáp:

- - Nó vào đây bao lần có gõ cửa bao giờ đâu....

Mẹ chú Đại ra mở cửa, đúng như lời bố chú Đại nói, người gõ cửa không phải mẹ Hường mà là một gương mặt mà bố mẹ chú Đại chưa gặp lần nào. Khi mở cửa ra bà còn khá bất ngờ, chú Đại quay lại hỏi mẹ:

- - Ai vậy mẹ, sao không nói gì thế...?

Mẹ chú Đại bèn hỏi:

- - Các cháu là....?

Giọng một cô bé vang lên:

- - Dạ cháu chào bà, bọn cháu là bạn cùng lớp với Nam ạ..Bà cho cháu hỏi đây có phải phòng bố Nam đang nằm không ạ..?

Chú Đại với Nam nghe thấy cái giọng quen quen thì nhào ra, chú Đại cười:

- - A..bạn gái Nam đấy à. Mà hân ba cô....Thằng này dân chơi thật r ồi....Nam ời, ra đón bạn gái này...

Mẹ chú Đại tặc lưỡi lườm chú Đại r ồi quay lại nói:

- - Các cháu là bạn cùng lớp Nam hả....Quý hóa quá....Nam, có bạn đến thăm bố cháu này..

Trang cùng với hai cô bé nữa bước vào cúi chào mọi người r ồi khẽ đặt bó hoa cùng giỏ hoa quả tươi ngon lên trên bàn r ồi đi lại giường bệnh:

- - Cháu chào chú, cháu tên là Trang bạn học cùng lớp với Nam, còn bạn này là lớp trưởng, bạn bên cạnh là tổ trưởng của Nam. Nghe tin chú bị ốm nên lớp chúng con tổ chức đến thăm chú ạ.

Ông Tuấn gật đầu cảm ơn ba cô bé, Nam thì đứng đó ấp úng nãy giờ không nói được câu nào. Hình như nó đang bị rơi vào bài toán khó trước cảnh ứng xử thế này, được cái cả ba bạn nữ đều thuộc hàng nhanh m ồm nhanh miệng. Cô bé lớp trưởng nói:

- - Còn mấy hôm nữa là thi r ồi, bọn mình tới đây trước là thăm bố cậu sau là xem cậu có cần giúp đỡ gì không..? Có gì cứ nói với bọn tớ đừng ngại...

Trang tiếp lời:

- - Còn đây là những môn học mà các thầy cô đặt trọng tâm tu ần vừa qua. Tớ đã chép hết sang quyển mới cho cậu r ồi, những phần gạch chân là

những phần cần lưu ý..Nhớ học cho kỹ nhé...Lớp mình mà ai điểm kém cũng ảnh hưởng tới thi đua đấy.

Bỗng nhiên cô bạn tổ trưởng quay ngang quay ngửa rồi hỏi Trang cùng lớp trưởng:

- - Ở cô chủ nhiệm sao này giờ không thấy đâu nhỉ...? Không phải ban này cô giáo bảo biết phòng rồi sao...?

Nam há hốc mồm ngạc nhiên hỏi:

- - Cô giáo chủ nhiệm cũng đến đây á...?

Trang đáp:

- - Đúng rồi, chính cô giáo nói là bố cậu nằm ở đây nên bọn tớ mới biết mà...Cô đi cùng với chúng tớ luôn nhưng khi này hình như bạn đi vệ sinh nên bảo chúng tớ lên trước.

Chuyện chẳng liên quan đến ai, nhưng đột nhiên có người trong phòng đứng ngẩn không yên rồi đi ra mở cửa ngó nghiêng như đang tìm kiếm một người nào đó.....Người Là Ông.....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 46: Chú Đại Biết Yêu...

Trang tỏ vẻ lo lắng nói với lớp trưởng:

- - Có khi nào cô giáo không tìm được phòng này không...? Cô chủ nhiệm mình thuộc dạng mù đường mà...Nhớ hôm đầu nhận lớp không...?

Cô bạn lớp trưởng đáp:

- - Nhớ chứ sao không..Hôm đó cô ấy phải đi nhàn đến 3 lớp rồi mới tìm được lớp mình. Hay để tôi đi tìm xem sao...?

Trang gật đầu, cô bạn lớp trưởng vừa định chạy ra thì cũng vừa lúc cô giáo ngáo ngơ tìm đứng trước cửa phòng bệnh. Nhìn bên trong thấy học sinh mình đang ở đó cô Thúy vội cười:

- - May quá tìm thấy rồi, bệnh viện này to thật đấy....

Ngược sang thấy chú Đại đang đứng trước cửa cô Thúy chào:

- - Chào anh, tôi vào được chứ...?

Chú Đại mặt thộn ra ấp úng:

- - Tất nhiên...là,...được....

Cô Thúy khẽ cười:

- - Thế thì anh phải đứng lui ra thì tôi mới đi vào trong được chứ..?

Chú Đại vội vàng tránh ra khỏi cửa, cô Thúy tươi cười bước vào trong:

- - Dạ cháu chào hai bác, cháu là cô giáo chủ nhiệm của em Nam. Hôm nay cháu đại diện cho học sinh trong lớp đến thăm bố của Nam ạ.

Bố mẹ chú Đại gật đầu rồi cười tươi:

- - Cảm ơn cô, cô giáo tận tình thế này đúng là quý hóa quá....

Nhìn sang bên giường bệnh cô Thúy cúi đầu chào bố Nam ;

- - Dạ chào anh, lần trước em Nam đến trường xin nghỉ học nói bố bị bất tỉnh. Hôm nay đến đây thấy anh đã tỉnh lại thật may mắn quá.

Bố Nam khẽ đáp:

- - Cảm ơn cô giáo, làm phiền cô cùng các bạn của cháu thế này tôi áy náy quá...Mong cô giúp đỡ cháu nó trong việc học tập..

Cô Thúy cười tươi:

- - Đó là trách nhiệm của giáo viên chúng tôi, anh cứ yên tâm..

Bố mẹ chú Đại vội mời cô Thúy cùng mấy cô bạn cùng lớp của Nam ngồi xuống ghế rồi nói:

- - Cháu Nam mấy hôm nay nghỉ học liệu có ảnh hưởng gì không cô...

Cô Thúy nhìn ông bà rồi trả lời:

- - Dạ, cháu cũng đưa cho Nam đề cương ôn luyện rồi ạ...Giờ bố Nam đã tỉnh liệu mai Nam có thể đi học được chưa ạ..?

Bố mẹ chú Đại cũng chưa biết trả lời ra sao thì chú Đại chen vào nói:

- - Anh ấy vừa mới tỉnh lại thôi, chưa gì cô đã nói đến chuyện học với hành....

Cô Thúy định nói gì đó thì trên giường ông Tuấn vội đáp:

- - Được cô ạ, mai cháu nó sẽ đi học trở lại...Tôi cũng khỏe rồi, học hành phải đặt lên hàng đầu chứ...

Mẹ chú Đại cũng vội đỡ lời cho con ;

- - Đúng rồi, nghỉ mấy hôm rồi phải đi học chứ. Mà thấy bảo cuối năm chuẩn bị thi cử nữa cơ mà...

Cô Thúy khẽ cười:

- - Hai bác có hai người con trai mà chẳng giống tính nhau gì cả. Có người thì coi chuyện học hành của bọn trẻ chỉ như việc đùa, lại còn bảo không học năm nay thì năm sau học lại...

Bố chú Đại biết cô giáo đang đá xoáy con mình nên hắng giọng ;

- - E hèm...hèm...Cô uống nước đi...Có ngày chủ nhật mà cô còn quá bộ đến đây thăm phụ huynh học sinh gia đình chúng tôi cảm ơn lắm...

Chú Đại nãy giờ nói được mỗi câu còn đâu bị bao người phản đối thành ra giờ nín lặng ngậm bồ hòn làm ngọt. Cũng phải thôi cô Thúy là giáo viên dạy Văn, những lời cô nói ra tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến ai đó tức anh ách. Cô Thúy hỏi thăm:

- - Dạ thưa hai bác, bố em Nam bị làm sao vậy ạ...? Cháu nhìn băng bó như kia chắc bị tai nạn phải không ạ..?

Câu hỏi đó khiến tất cả mọi người im lặng, bởi không ai biết trả lời ra sao. Chẳng lẽ lại nói do bị em trai là chú Đại chém, nhưng ông Tuấn đáp:

- - Đúng rồi, cô giáo tinh mắt thật đấy...Tôi bị tai nạn oto nên giờ mới phải như thế này đây...Hơn 40 năm nay lần đầu tiên tôi vào bệnh viện đấy, mà lại còn được ở lâu nữa...

Ông Tuấn cố nói để cho không khí bớt căng thẳng sau câu hỏi của cô giáo, nhưng chỉ có những người không biết chuyện gì như cô Thúy với bạn

học của Nam là còn cười. Còn lại bố mẹ chú Đại, chú Đại và cả Nam mặt hơi thoáng buồn...Cô Thúy nhìn đồng hồ rồi nói:

- - Giờ cũng muộn rồi, có lẽ cháu phải về đây...Cháu chào hai bác....

Nhìn sang Nam cô cười:

- - Vậy mai em đi học lại nhé, còn mấy hôm nữa là thì rồi phải cố gắng vậy,,

Cô giáo cũng chào bố Nam rồi cùng ba cô bạn cùng lớp của Nam bước ra khỏi phòng. Mẹ chú Đại vội đứng lên đi ra tiễn, tuy ban nãy chú Đại chạy ra cửa nhìn ngó nhưng dường như sau câu hỏi của cô giáo ban nãy chú Đại cảm thấy hơi khó chịu nên lúc cô Thúy về mặc dù cô Thúy có chào nhưng chú Đại lại không đáp lại. Tiễn cô giáo về xong mẹ chú Đại quay lại phòng vắng:

- - Cái thằng này, người ta có lòng bỏ công bỏ sức đến đây thăm, rồi lo cho chuyện học hành của cháu mà mày lại nói như thế. Ban nãy mày để bố mẹ không biết rúc mắt vào đâu...Cứ thế bảo sao đến giờ vẫn chẳng ma nào nó dám đến gần...Nói chuyện với phụ nữ mà cứ như mày thì chó nó không thèm lấy...

Bà nói ác thật, chú Đại tuy nói năng hơi cộc lốc nhưng ra ngoài vẫn rất chất chơi. Vậy mà giờ bị bà chửi là chó không thèm lấy, Nam nghe xong khẽ phì cười..Chú Đại hơi cáu:

- - Con gái con đưa gì nói lắm, mà toàn hỏi chuyện đâu đâu...? Chó không thèm thì con cũng chẳng dại mà dây vào cô ta..

Mẹ chú Đại nguyệt dài:

- - Ối zời.....Người ta là giáo viên, có ăn có học lại còn xinh xắn như thế...Mày cứ làm như người ta hám mày lắm không bằng...Nhìn con bé ăn nói lễ phép lại quan tâm người khác như thế có mà trai xếp hàng đàn ấy chứ...Bố anh cứ về chuyện...

Bố chú Đại khẽ hắng giọng tiếp, ông Tuấn không nhịn nổi cười nói:

- - Mẹ cứ nói thế, thằng Đại cũng đầy người thích nhưng tính nó khó tính như ma ấy. Con thấy cứ đưa nào sán lại là nó lại đẩy ra, bọn con hay trêu có khi thằng này nó lại thích đàn ông vì ngày trước con với nó đi đâu cũng đi với nhau..ha ha...

Bị cả gia đình công kích. bóc phốt, chú Đại nhìn sang thằng Nam đang cười như nắc nẻ này giờ định né hạ:

- - À thì đúng rồi, em làm sao mà bằng bố con anh được. Ông bố thì hai vợ, ông con thì mới tí tuổi đã có gái theo rồi đấy....Ghê lắm...

Cả nhà đột nhiên quay mũi dùi dư luận sang phía Nam khiến cu cậu tắt luôn nụ cười trên môi, bố Nam sốt sắng ;

- - Thật hả, thằng này khá...Thế ban này ba đưa thì là đưa nào...?

Mẹ chú Đại cười ;

- - Chắc là lớp trưởng hả, bà thấy ngày xưa đi học là lớp trưởng hay được mọi người thích lắm đấy....

Nam mặt đỏ nhìn chú Đại tỏ thái độ bức bối đáp:

- - Không có ai đâu bà, chú Đại toàn nói linh tinh...Các bạn ấy chỉ là bạn học cùng lớp thôi...

Không hiểu ai dạy con bé Hạnh mà tự nhiên nó kéo tay Nam:

- - Anh Nam có bạn gái....có bạn gái...

Thế là cả nhà lại cười ầm lên, chú Đại tiếp tục tung chiêu:

- - Là cái con bé mà đưa quyển vở bảo là chép bài cho nó đấy...Con bé đấy xinh nhất trong ba đứa lúc này đấy....Nhà gần khu với nhà bà ngoại, lại còn biết nhà nhau rồi...Thằng này tầm ngăm tằm ngăm mà đá chết voi....Cứt cứt thế mà thối phết....

Ông Tuấn đang nằm trên giường bệnh cũng phải cười lẫn cười bò, trong không khí vui vẻ ấy một người nghiêm túc như bố chú Đại cũng tham gia, ông nói ;

- - Úi giời, nhìn thằng chú nói thằng cháu mà không nhìn lại mình kìa. Nó mới có 16-17 tuổi mà đã có người thích. Minh năm nay hơn 30 rồi còn chưa một lần dắt bạn gái về mà bố mẹ thế mà hãy còn đứng đó cười...Không biết ngại lại còn khoe ra...

Lại thêm trận cười nữa nhưng lần này chỉ có ông Tuấn với mẹ chú Đại là cười, chú Đại lúc này tiu nghỉ như mèo bị cắt tai. Thấy bố chú Đại vừa ra một đòn quá hiểm, ngay lập tức Nam chớp lấy cơ hội phản công, nó bỏ bô:

- - Cháu biết chú Đại có nhắn tin với một cô nào đó ông bà ạ....

Mẹ chú Đại thở dài:

- - Nó mà biết nhắn tin cho gái bà cứ chặt đầu....

Chú Đại dường như nhận ra mối nguy hiểm sau câu nói của thằng cháu vội lấp liếm:

- - Nhắn tin với ai, bao giờ...thằng này chỉ giỏi nói linh tinh...

Nam nhìn chú Đại cười nhẹ một cái rồi nói băng quơ:

- - Cái gì mà Thú Y....Cô Giáo Thú Y...gì gì ấy Hạnh nhớ.....

Cái Hạnh chẳng hiểu anh nói gì nhưng vẫn gật đầu như thật:

- - Dạ...

Chú Đại vội vã nhìn đồng hồ rồi chạy lại bế Hạnh lên hét to:

- - Tối nay cháu gái thích ăn gì nhỉ....Đi đi..chú chở hai đứa đi ăn....Bố mẹ với anh có ăn gì không con đi mua luôn cho...Nói chuyện cười này giờ mệt quá rồi....Nam nhờ.....

Chẳng đợi ai đồng ý chú Đại một tay bế Hạnh một tay kéo thằng Nam ra khỏi phòng. Nhìn ba chú cháu đi khỏi ông Tuấn nói:

- - Nhưng đây cũng là lần đầu tiên con thấy thằng Đại nó bực bội với một cô gái đấy.

Mẹ chú Đại khẽ lắc đầu:

- - Mẹ cũng muốn nó lấy vợ lắm rồi, nhưng nó cứ như thế thì ai chịu hả con..? Người bình thường người ta nhìn nó đã sợ, nói gì đến mấy người làm nghề giáo.

Bố chú Đại đáp:

- - Nó lớn rồi, kệ nó...Cứ thúc giục rồi lại mất hay....

Dường như việc chú Đại có cảm tình với cô giáo lộ rõ đến mức ai cũng có thể nhìn ra một chút. Tuy nhiên vấn đề đâu phải chỉ nằm ở ông chú chất chơi có phần lỗ mãng với phụ nữ và luôn cố tỏ ra là mình không quan tâm đến người khác.....Tất cả chỉ vừa mới bắt đầu....Trong lúc ba chú cháu đi mua đồ thì một gương mặt thân quen đã đến, mở cửa phòng thấy ông Tuấn đã tỉnh lại câu đầu tiên mụ nói đó là:

- - Anh ơi, mình mất hết rồi....Bị lừa hết rồi....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 47: HẬU Quả Nghiêm Trọng...

Bố mẹ chú Đại vội chạy lại nói:

- 'y chết, có chuyện gì để sau nói đi con...Chồng con nó chỉ vừa mới tỉnh thôi...

Nhưng mẹ Hường vẫn khóc lóc:

- - Con sắp mất nhà mất hết không còn gì mà bố mẹ còn bảo nói sau được à...? Anh ơi, tiền nong cho vay bị nó lừa hết rồi...Cái chỗ mà anh nói người quen đó, mất...mất sạch rồi....

Ông Tuấn vội vàng hỏi:

- - Chỗ nào...Mà sao lại mất...

Có lẽ vì kích động do cố gắng người nên ông Tuấn nhăn mặt đau đớn vì vết thương. Bố mẹ chú Đại kéo mẹ Hường ra quát:

- - Đã bảo có chuyện gì thì nói sau, cô muốn nó chết ra đây à...? Cô là vợ cái kiểu gì vậy, chồng mới tỉnh dậy sau hai lần phẫu thuật, không hỏi han được câu nào tử tế chỉ tiền tiền tiền...Cô nói ra bây giờ thì liệu nó sẽ làm được gì trong khi nó còn không thể ngẩng dậy được...

Sự nhốn nháo ồn ỹ diễn ra trong căn phòng, trên giường bệnh là ông Tuấn vẫn đang khẽ rên những tiếng đau đớn sau cái cựa mình để ngẩng dậy vừa rồi nhưng không thành. Bố chú Đại vội vàng bấm nút gọi bác sỹ, ngay lập tức vị bác sỹ xuất hiện đi cùng là cô y tá với xe đẩy dụng cụ y tế. Bác sỹ thấy ông Tuấn đang nhăn nhó thì vội vàng chạy lại, ông ra hiệu cho cô y tá đưa cho mình một ống tiêm rồi tiêm ngay cho ông Tuấn. Một lát sau ông

Tuấn dịu đi rồi từ từ nhắm mắt lại. Bực tức bác sỹ tiến lại gần bố mẹ chú Đại và mẹ Hương tỏ thái độ gay gắt:

- Mọi người muốn bệnh nhân không thể phục hồi hay sao, tôi đã dặn tránh nói đến những chuyện kích động đến tâm lý của bệnh nhân. Thế mà mọi người ở đây khóc lóc om sòm...Có làm sao chúng tôi không gánh trách nhiệm nổi đâu.

Cùng lúc đó chú Đại cùng Nam với Hạnh đi về, mở cửa phòng thấy mọi người đang ồn ã, lại thấy bác sỹ hằn học với gương mặt bực dọc bỏ ra ngoài chú Đại hỏi bố mẹ:

- Có chuyện gì xảy ra vậy ạ, sao ông bác sỹ kia lại có thái độ như thế....

Cái Hạnh chạy đến giường bố gọi:

- Bố ơi con mua cháo cho bố này...Bố dậy ăn đi...

Gọi mãi không thấy ông Tuấn trả lời nó quay ra mẹ:

- Bố lại đi ngủ rồi...anh Nam ơi...

Thấy thái độ của mọi người lạ lạ chú Đại bỏ đồng hồ ăn xuống bàn rồi chạy vội lại phía giường bệnh, nhìn ông Tuấn lại hôn mê bất tỉnh chú Đại gắt:

- Làm sao thế này, ban nãy còn tỉnh táo cười đùa vui vẻ sao giờ lại hôn mê....Mà ban nãy sao bác sỹ lại có thái độ giận dữ như thế....Mọi người nói đi chứ...??

Nam im lặng vì nó biết chú Đại hiện giờ đang rất khó chịu, mẹ Hương vội vã lau nước mắt không dám khóc nữa. Mẹ chú Đại nói:

- Thôi cô đi về đi, ở đây có chúng tôi trông là được rồi....Cô mà cứ làm thế thẳng Tuấn nó không chịu được đâu...Đi về đi...

Vừa nói bà vừa đẩy mẹ Hường ra cửa một cách vội vàng, nhưng mẹ chưa kịp ra khỏi phòng thì chú Đại nhanh như cắt lao đến trước mặt:

“ Bốp “

Một cái vấp thẳng tay, mạnh như trời giáng từ chú Đại đánh thẳng vào mặt mẹ Hường trước cái ngõ ngang đến không kịp phản ứng của mọi người. Mẹ Hường đau điếng ngã nhào ra đất, bố chú Đại vội giữ con lại:

- - Dừng lại ngay, mày có còn coi ai ở đây ra gì không..?

Chú Đại lại một lần nữa gào lên:

- - Bố buông con ra, con quý cái này con phải đập chết nó.

Mẹ chú Đại vội vàng đóng sập cửa lại để tránh mọi người bên ngoài nhìn vào. Mẹ Hường lồm cồm bò dậy, vẻ mặt đầy sợ hãi, năm đầu ngón tay còn in trên mặt mẹ một cách rõ ràng và sưng tấy ngay lập tức, máu từ mũi mẹ bắt đầu chảy xuống. Còn chú Đại vẫn đang găm gờ như con thú dữ chuẩn bị tuốt dây xích. Mẹ chú Đại hét lên:

- - Cô đi về ngay đi....Còn đứng đó à...

Mẹ Hường vội vã lấy tay ôm mặt chạy ra khỏi phòng rồi biến mất, chú Đại lúc này cũng đã buông thõng tay xuống. Hai đứa trẻ chứng kiến cảnh tượng vừa rồi không nói được lời nào, con bé Hạnh nãy đang mếu máo đã im bặt từ lúc nào. Bố chú Đại buông tay nắm cổ áo với bỏ tay giật cánh khuỷu của chú Đại ra. Vì trước đây là bộ đội chiến đấu nên ông tuy đã có tuổi nhưng với một số đòn khóa ông vẫn nằm lòng như một thói quen. Chính vì vậy vừa rồi chú Đại không thể thoát ra được. Ông đẩy chú Đại vào ghế rồi thở dài mệt mỏi vì vừa phải căng hết sức ra để ngăn thẳng con trai ngỗ nghịch:

- - Thế đã bình tĩnh chưa, mày mãi mãi vẫn không bỏ được cái tính đó....Mày không biết đây đang trong bệnh viện à..?

Mẹ chú Đại vội bênh con:

- - Cũng do nó tức quá thôi, đến tôi ban nãy còn tức....Ông cũng thấy còn gì, cái Hường vào đây nói chuyện cho vay tiền bị lừa khiến thằng Tuấn suýt nữa lại nguy hiểm còn gì. Nếu như bác sỹ không sang tiêm thuốc an thần cho nó thì giờ thế nào...Con này nó bị tiền làm cho phát điên rồi....

Nhìn sang chú Đại bà mắng:

- - Nhưng con đánh nó như thế cũng không đúng đâu, sau này biết ăn nói thế nào với thằng Tuấn. Dù sao mình cũng không giúp được cho nó...Chắc nó lo quá nên mới thế...

Chú Đại gắt:

- - Sau này thế nào con không biết nhưng từ giờ con cấm con quỷ cái đó đặt chân đến đây, con mà không ở đây bố mẹ cũng đừng cho nó vào...Không gặp đâu con đánh đấy....

Dù biết chú Đại ra tay là vì thương anh nhưng hai ông bà vẫn khó có thể chấp nhận, mọi người im lặng không ai nói thêm câu nào. Cũng may sự việc vừa rồi xảy ra chớp nhoáng nên cũng không ảnh hưởng đến ai trong bệnh viện. Thằng Nam mù mờ hiểu ra lý do vì sao mẹ Hường bị đánh và tất nhiên cái tát của chú Đại vào thẳng mặt mẹ khiến nó cũng thấy máu trong người sôi sùng sục. Ban đầu chưa hiểu vì sao, thấy mẹ Hường bị đánh sắp mặt nó còn thấy hơi ngơ ngàng, nhưng sau khi nghe bà nói lý do thì nó lại tiếc ban nãy không lao vào đập cho mẹ một cái.

Nhìn lên giường bố nó lại đang hôn mê, chỉ vừa mới đây thôi cả nhà vẫn còn đang vui vẻ trêu chọc nhau, thế mà mẹ Hường mới chỉ xuất hiện vài phút đã khiến bố nó bất tỉnh, cả nhà chú Đại không nói với nhau câu nào. Trong đầu nó chỉ mong sao mẹ Hường không tởn tại để mọi người ở đây có thể vui vẻ với nhau như vừa rồi.

Tối hôm đó bác sỹ sang truyền cho bố Nam thuốc hay vitamin gì đó, đồng thời bác sỹ cũng nói nên để bố Nam tĩnh dưỡng tránh mọi sự làm phiền. Đến tối nhưng ông Tuấn vẫn hôn mê lì bì. Chính vì vậy sau khi đưa bé Hạnh về nhà bà ngoại Nam cùng chú Đại quay trở lại bệnh viện, hai chú cháu vừa bước vào phòng thì thấy có một vài người lạ đứng đó, Nam nhìn

thấy có bà Nguyệt, hai người đàn ông lạ mặt và hai người mặc đồng phục cảnh sát. Bố mẹ chú Đại thì đang ngỡng lo lắng, vừa bước vào ngay lập tức chú Đại bị bắt giữ trước sự ngỡ ngàng của Nam, một người mặc cảnh phục nói:

- - Anh Đại, mời anh theo chúng tôi về đây...Có người tố cáo anh về tội cố ý gây thương tích, anh theo chúng tôi để lấy lời khai...

Mẹ chú Đại chạy theo khóc lóc:

- - Các anh công an ơi, hãy tha cho nó đến khi nào anh nó tỉnh lại được không..? Khổ thân nó, nó không cố ý đâu...

Mẹ Nguyệt tiến lại gần nói:

- - Chúng tôi đã nhân nhượng đến thế này rồi mà vừa này nó còn định giết cả vợ em trai tôi nữa. Cô ấy bị bệnh tim nếu ban này không phải ở trong bệnh viện có người cứu thì nó đã chết rồi....Các anh bắt nó đi, nó chính là người chém em trai tôi đến trọng thương rồi còn định giết em dâu tôi nữa. Trong đơn tôi đã ghi rất rõ, có nhiều người làm chứng...Ban này các anh cũng đã hỏi bố mẹ nó và họ cũng trả lời đúng như thế còn gì...Loại này phải bỏ tù...

Thằng Nam đứng như trời trồng nhìn chú Đại bị lôi đi, nhưng chú Đại vẫn nhìn nó mỉm cười:

- - Yên tâm chú không sao đâu, nhớ trông chừng bố cẩn thận nhé....

Bố chú Đại tuy đau đớn nhưng ông cố can rằng chịu đựng, còn mẹ chú Đại thì khóc suốt suốt. Thằng Nam cũng rấn nước mắt nhìn chú Đại gạt đầu, bệnh viện người chỉ trở người bàn tán....Sau khi công an đi khỏi bà Nguyệt nói với bố mẹ chú Đại:

- - Thôi ông bà cũng về đi, ở đây đã có người nhà tôi lo....Về mà chuẩn bị tiếp tế cho thằng con của hai ông bà ấy. Chắc tết này nó không còn được ở nhà đâu....

Nhìn sang bên Nam mụ buông lời cay độc:

- - Còn thằng mất dạy này nữa, nhà tao không có loại con cháu như mày...Mày cũng biến về nhà ngoại mày đi...Đừng có ở đây rồi làm hại bố mày...

Bố mẹ chú Đại cay đắng đứng lên nhìn ông Tuấn vẫn đang hôn mê nằm trên giường, im lặng không nói lời nào vì ông bà biết có nói gì với hạng khốn nạn này cũng không thể làm chúng thay đổi ý định. Bà khẽ nắm tay Nam rồi lau vội nước mắt:

- - Đi thôi, bà cháu mình đi về..

Nam vẫn đang khá sốc trước những lời lẽ của mụ Nguyệt, nó vừa đi vừa ngoái lại nhìn bố khi mụ Nguyệt đang từ từ khép cánh cửa lại....Không những đi đâu ước ban nãy của nó không được thực hiện mà ngược lại những người nó yêu quý lại đang lần lượt gặp chuyện chứ không phải mụ dì ghẻ đầy dã tâm và độc địa....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 48+51%

Cũng không còn cách nào, bố mẹ chú Đại hỏi Nam đường về nhà bà ngoại rồi gọi taxi đưa Nam về Ngõ trên xe mẹ chú Đại vẫn không ngừng khóc vì ấm ức, bà cứ khóc mãi khiến bố chú Đại khá bức mình, ông gắt:

- - Bà có thể thôi khóc lóc đi được không..? Khóc bây giờ thì giải quyết được vấn đề gì...Phải bình tĩnh mới nghĩ được cách chứ.

Mẹ chú Đại lau nước mắt rồi nói:

- - Thế ông bảo giờ phải làm như thế nào, một thằng thì nằm viện chưa tỉnh..Còn một thằng bị công an bắt đi. Sao nó lại nhấn tâm làm như thế cơ chứ...?

Bố chú Đại lắc đầu chép miệng:

- - Vốn dĩ nó đã không ưa thằng Đại, trước mặt tôi với bà nó cố gắng nhẫn nhịn vì nó sợ thằng Tuấn. Hôm nay thằng Đại đánh nó mà tôi với bà cũng ở đây thì nó căm thù thằng Đại với nhà mình cũng là đi đầu tất nhiên thôi. Chưa kể nó còn có cả giấy chứng nhận thương tật của bệnh viện trong trường hợp của thằng Tuấn, bản thân nó còn bị thằng Đại tát, rồi thì tiểu sử bệnh tim...Dù có nhìn thế nào con mình ra pháp luật vẫn là người sai.

Mẹ chú Đại nói ;

- - Nhưng dù sao nó cũng phải nghĩ đến thằng Tuấn chứ....?

Bố chú Đại liề n đáp:

- - Chính vì sợ thằng Tuấn nên lần đầu nó không dám báo công an. Còn ban nãy thì....vả lại bà nhìn cách nó vào viện thăm chừng chỉ để xem

chồng tỉnh chưa rồi lo đòi nợ thì bà còn hi vọng cái gì...?

Nam thấy hai ông bà nói vậy bèn hỏi:

- - Chú Đại liệu có phải đi tù không ạ...?

Cả hai ông bà đều im lặng, lát sau bố chú Đại trả lời Nam:

- - Có lẽ là có cháu ạ....Thương tật một cánh tay của bố cháu rất nặng, nếu gia đình người nhà mà đâm đơn kiện thì chắc chắn phải đi tù. Ban nãy cháu cũng nghe rồi đấy, chị bố cháu cũng nói ghi hết trong đơn rồi....Còn chưa kể đến cái Hường nó nói gì nữa...Nhưng chắc chắn cũng không tốt đẹp gì đâu..

Ông nói xong khẽ thở dài, Nam cũng cúi mặt không hỏi gì thêm. Về đến đầu ngõ xe taxi không đi xuống được nên Nam nói:

- - Ông bà để cháu xuống đây đi bộ về cũng được, ông bà có xuống nhà cháu luôn không...?

Mẹ chú Đại đáp:

- - Cũng muộn rồi, hai ông bà phải về luôn, sáng mai còn đi xem chú mày thế nào...Chẳng biết người ta có cho gặp không..? Ở đây ông bà biết mỗi bố cháu, cũng không biết phải nhờ vả ai đây..?

Bố chú Đại mở cửa đi xuống dặn Nam:

- - Cháu cứ về nhà đi học bình thường, cho ông bà gửi lời chào bà ngoại...Khi nào thoải mái ông bà sẽ đến chơi sau...

Nam gật đầu chào hai ông bà rồi đi xuống ngõ, phải gọi một lúc bà ngoại mới nghe thấy rồi ra mở cửa. Nghe thấy giọng Nam bà ngoại vội đi ra rồi hỏi:

- - Sao lại về giờ này hả cháu...? Bố lại tỉnh rồi hả....Bà lại cứ nghĩ mày ở trong đấy nên khóa cổng...

Nam chào bà rồi đi vào nhà, ngồi xuống giường thấy bé Hạnh đã ngủ
Nam nhìn bà ngoại buồn rầu nói:

- - Chú Đại bị công an bắt rồi bà ạ..

Bà ngoại sửng sốt hỏi:

- - Sao....sao lại bị...công an bắt...Mới vừa này không phải hai chú cháu còn đi với nhau sao...Hay là lái xe đâm vào ai hả cháu...?

Nam trả lời:

- - Không bà ạ, lúc chiều chú ấy đánh mụ Hường...Chắc sau đó mụ ấy báo công an bắt chú ấy vì đã chém bố cháu. Từ nhà mình vào viện thì chú ấy bị công an đợi sẵn ở đó bắt. Vừa bố mẹ chú ấy đưa cháu về.

Bà ngoại hỏi tiếp:

- - Thế sao không bảo ông bà vào đây, chấp tội hai chú cháu về đây nói chuyện bà đang mừng vì nghĩ may mắn bố mày không sao..Giờ nghe tin chú ấy bị công an bắt và lại thấy khổ...Con khốn nạn kia chắc phải làm gì thì nó mới đánh chứ..

Nam kể tiếp:

- - Tại chiều mụ ấy vào bệnh viện nói chuyện gì về tiền nong nên bố cháu lại bị đau. Bác sỹ phải tiêm cho ngủ, đúng lúc đấy chú Đại về thấy vậy nên chú ấy mới tát mụ một cái. Cháu thấy bảo chú Đại phải đi tù bà ạ..

Thằng Nam nói chuyện với khuôn mặt buồn bã, đây là nó còn chưa kể cho bà ngoại nghe những câu miệt thị, đay nghiến của bà cô bên đằng nội.
Bà ngoại bảo Nam:

- - Không tù đâu, nếu bố cháu nói không sao thì ai bắt tù...Mà sao lúc đó bố cháu không nói gì à..?

Nam lắc đầu:

- - Lúc đó bố cháu hôn mê từ chiều đã tỉnh đâu...

Bà ngoại lại càng ngạc nhiên hỏi:

- - Thế vậy cháu phải ở trong đó trông bố thay cho chú Đại chứ sao lại về..Bị con kia nó đuổi phải không..?

Nam khẽ đáp:

- - Là bà Nguyệt chị bố cháu đuổi cháu với bố mẹ chú Đại về..

Bà ngoại bức tức chửi bậy:

- - Tổ sư nhà chúng nó, sao chúng nó khốn nạn thế...Nó đuổi thì thôi không vào đó nữa, chỉ khổ cho thằng bố mày, có khi đợt này lại không tỉnh được dậy nữa ấy chứ. Chọn vợ khéo thật.....

Nam biết bà đang giận dữ, nó xin phép bà đi ngủ để mai còn đi học. Ban nãy nó tính sẽ nghỉ học cho đến hôm thi nhưng giờ bố không được trông, chú Đại thì bị công an bắt đi...Nó chẳng biết làm gì bây giờ cả, mọi chuyện không may cứ liên tiếp ập đến. Nó nằm trên giường mà không tài nào nhắm nổi mắt. Nó lo cho bố nó, lo cho chú Đại không biết bây giờ ra sao...Dường như mọi người nói đúng, cứ hễ ai lại gần quan tâm chăm sóc cho nó là người đó gặp chuyện..Nó siết chặt nắm tay lại khẽ run lên từng hồi hình như là nó đang khóc...

Vềphần chú Đại, sau khi bị giải vềđồn công an, chú bị lấy lời khai ngay lúc đó. Không ai khác chính mẹ Hoàng và mẹ Nguyệt đã đâm đơn tố cáo với danh nghĩa vợ và người nhà ông Tuấn, kèm giấy giám định thương tật, di chứng vết thương, chấn thương chi trên với tỉ lệ 51%. Chưa hết còn kèm theo giấy chứng nhận tiểu sử bệnh tim của mẹ Hoàng kèm với đơn tố cáo sau khi chém chông là ông Tuấn, chú Đại còn đánh cả vợ là mẹ Hoàng. Việc đánh mẹ Hoàng trong phòng bệnh có camera ghi lại. Tất cả mọi chứng cứ đều xác định tội trạng của chú Đại và tất nhiên chú Đại cũng nhận mình đã làm những việc đó với lý do mâu thuẫn trong gia đình. Khi được hỏi mâu thuẫn là gì chú Đại cũng kể hết tất cả mọi việc trong bản tường trình nhưng dường như không đủ thuyết phục.

Sau khi lấy lời khai để hoàn thiện hồ sơ chú Đại bị đưa vào phòng tạm giam với hi vọng cuối cùng đó là chờ nạn nhân (ông Tuấn) tỉnh lại sẽ hoàn thiện nốt hồ sơ rồi mới đưa ra quyết định xét xử. Ngay từ khi bị bắt chú Đại đã không tạo được thiện cảm với bên công an vì dáng vẻ bên ngoài của mình, cho đến khi vào phòng tạm giam cũng vậy. Dù cũng là người khá hiểu chuyện do tính chất công việc xã hội nên chú Đại khi vào đồn rất nhã nhặn. Tuy nhiên công an lại không nghĩ thế, với đơn tố cáo, sau khi đến bệnh viện xác minh, cuối cùng là nhìn thấy chú Đại trong mắt họ đã hình thành một sự ác cảm.

Khi ng ỡ lấy lời khai cũng đã rất khó chịu, đến khi đưa vào phòng chú Đại mới nói:

- - Dạ thưa cán bộ, nếu anh trai em có tỉnh lại mong cán bộ thông báo cho em biết với ạ....

Đáp lại thỉnh cầu đó là một cái cười khẩy đầy khinh bỉ của một người thi hành công vụ:

- - Chém người ta đến hồng mắt bên tay mà còn giờ trò mèo khóc chuột à...? Ông cứ ở trong đó đi, tỉ lệ 51% nếu nạn nhân mà tỉnh lại lấy lời khai xong ông đi không dưới ba năm đâu nhé. Bên ngoài chém người mà sao vào đây ngoan thế...

Vẫn biết thái độ của mấy anh sự đối với phạm nhân thường rất chối nên chú Đại im lặng không nói gì thêm. Càng cố nói có khi lại ăn đủ đòn tù, chú Đại được giam chung với một người nữa. Cùng cảnh tạm giam trong căn phòng kín như bưng chỉ có một cái lỗ nhỏ hình vuông với chấn song, người kia mở lời:

- - Chú em bị bắt vì tội gì đấy..?

Trong ánh đèn yếu ớt, chú Đại nhìn thấy một người đàn ông trung niên có lẽ cũng bằng tuổi ông Tuấn, ng ỡ xuống cái giường xây bằng gạch trải cái chiếu mỏng chú Đại đáp:

- - Tội ăn trộm vặt ấy mà...

Người kia khẽ cười:

- - Ăn trộm vặt mà gây thương tật 51% cơ à...? Cướp của giết người hả..?

Chú Đại quay lại nói:

- - Đấy không phải việc của ông...

Ngay lập tức bên ngoài có tiếng chửi vọng vào:

- - Cái đm chúng mày, vào đây không phải để tán phét đâu...Còn không im miệng là đêm nay tao cho tỉnh ngủ luôn đấy.....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 49: Cái Kim Trong BộC...

Một đêm trôi qua trong phòng tạm giam cảm giác thế nào chắc chỉ có chú Đại là hiểu rõ. Sáng hôm sau Nam đi học trở lại, nhưng khác với vẻ mặt vui vẻ có chút ngại ngùng hôm cô giáo cùng bạn học đến bệnh viện thăm bố, hôm nay Nam bước vào lớp với khuôn mặt ủ rũ. Vì nghỉ học mấy hôm nên khi đi học lại Nam cũng bị một chút soi mói bởi đám bạn trong lớp. Cũng có thể do hôm đến trường cùng chú Đại nổi bật quá thành ra bây giờ bị bàn tán. Nhưng Nam hiện giờ chẳng còn tâm trí đâu để mà để tâm đến những lời đó nữa. Đi về chỗ ngồi Nam gục luôn xuống bàn mệt mỏi do đêm qua không ngủ được. Trang ngồi bên trên quay lại lấy tay chọc chọc vào người Nam rồi hỏi:

- - Đêm qua thức muộn hay sao mà vừa đến lớp đã ngủ gật thế..

Nam vẫn úp mặt xuống bàn trả lời:

- - Ừ....

Trang hỏi tiếp:

- - Bố cậu khỏe lại rồi hả..?

Im lặng vài giây Nam đáp:

- - Hm.....hm...Ừ....

Trống đánh vào lớp, tiết đầu tiên hôm đó là tiết Hóa của thầy Cường, vì thầy dạy Hóa lên cả lớp đặt luôn cho thầy cái tên là Cường Hóa. Nghe thôi là đủ thấy Cường rồi, cái tên Cường Hóa không phải hư danh bởi vì ông khét thật. Thầy Cường nổi tiếng là nghiêm khắc với học sinh, nghiêm khắc đến mức bị gọi là ác ôn. Thầy bước vào lớp cả lớp đứng lên chào mỗi

Nam vẫn gục đầu không biết gì. Tuy nhiên thầy Cường không nói gì mà vẫn cho cả lớp ng ồi xuống. Ng ồi trên bàn thầy nhìn sơ đ ồ lớp r ồi đọc to:

- - Nguyễn Văn Nam lên bảng kiểm tra miệng...

Nam lúc này bị bạn bên cạnh vỗ vào người mới biết, nhưng vẫn ứ ớ chưa hiểu chuyện gì, bạn bên cạnh nhắc:

- - Thầy gọi ông lên kiểm tra miệng kìa...?

Nghỉ học mấy ngày, tuy cũng có ngó qua chút bài vở nhưng bảo kiểm tra miệng khi đó thì biết cái gì, hơn nữa lại còn là môn Hóa, môn học mà thằng Nam hay nghĩ nước thì là nước sao còn phải gọi là H₂O, nói chung là nó mù tịt về Hóa. Vẫn c ần vở đi lên trên bảng, mặt ủ r ũ, sau khi nghe thầy Cường đọc câu hỏi nó trả lời ráo hoảnh:

- - Thưa thầy em chưa học bài...?

Lúc này ông thầy mới tung chiêu trì triết:

- - Chưa học bài mà thầy giáo vào lớp còn ngủ gục như thế à...? Anh có coi đây là lớp học, có coi tôi là giáo viên không... 0 điểm về chỗ, học thì không học, thái độ... Riêng cái hành động của anh ban nãy là lát tôi cho lớp này 7 điểm vào sổ đ ầu bài.

Lớp trưởng vội đứng dậy thanh minh:

- - Thưa thầy, bạn Nam có chuyện gia đình nên nghỉ học g ần tuần nay hôm nay mới đi học lại. Thầy xem xét chiếu cố cho bạn ấy cũng như lớp em...Thầy mà cho 7 đ vào sổ đ ầu bài thì lớp em mất thi đua thầy ạ...

Học sinh đi học, lại là lớp trưởng nên dường như cái bệnh thành tích nó cũng nhiễm vào máu hay sao ấy. Chính vì vậy nên ông thầy càng căng:

- - Tôi biết nhà anh ấy có chuyện, nhưng đã đến lớp thì phải học cho ra học. Ban nãy cả lớp cũng thấy còn gì...Không nói nữa, còn nói nữa là tiết này tôi không dạy nữa đâu...Mà sau cũng đừng vác sổ đến tìm tôi xin điểm.

Lớp trưởng c ầu xin bất thành nên ngậm ngùi ng ồi xuống, bọn trong lớp quay lại nhìn Nam với vẻ mặt không vui...Ngày đi học trở lại đã sóng gió ngay từ tiết đ ầu tiên, cố mãi thì cũng hết 5 tiết học, cả buổi sáng hôm đó Nam khiến cả lớp khó chịu. Mới đ ầu tu ần mà ăn ngay điểm 7 vào sổ đ ầu bài và một điểm 0 tròn trĩnh cho thanh niên có tâm trạng chán nản. Cuối buổi sau khi mọi người về hết Nam bị cô Thúy gọi ở lại để nói chuyện riêng.

Nhìn Nam cô Thúy hỏi:

- - Bố em đã khá hơn r ồi chứ...? Sao hôm nay em đi học mà trông mệt mỏi vậy...?

Nam im lặng không nói, cô Thúy lắc đ ầu:

- - Có chuyện gì em phải nói với cô để còn giải quyết. Nhà trường cho em nghỉ học giải quyết chuyện gia đình xong thì em phải đi học cho đ àng hoàng chứ. Học là để tốt cho các em sau này chứ có phải học cho ai đ ầu. Nếu mệt mỏi em cũng phải nói với thầy cô giáo để xin phép chứ. Giáo viên vào lớp em không biết, không đứng dậy chào là thiếu tôn trọng. Ban nãy thầy Cường đứng trước cả ban giám hiệu nói lớp mình không ra cái gì...Lại thêm mấy hôm trước em cùng chú đi đến đây như thế nữa...Cô cũng không biết giải thích làm sao..

Nam lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn cô giáo khẽ nói:

- - Dạ, em xin lỗi...

Cô Thúy nhìn mặt Nam cũng đoán có chuyện gì đó, nhưng hỏi mấy lần Nam vẫn không chịu nói hoặc đ ồng hơn nó không biết phải nói thế nào. Nó đoán chú Đại thích cô giáo, chẳng lẽ nó lại kể cho cô giáo nghe rằng chú Đại bị công an bắt, còn cay đắng hơn bố nó nằm viện không phải do tai nạn oto mà do chú Đại chém. Chính vì thế nó chọn cách im lặng, biết có hỏi cũng không được cô Thúy nói:

- - Thôi em về đi, cô sẽ gọi điện cho phụ huynh em nói chuyện sau....

Nghe đến gọi phụ huynh thì Nam bỗng sợ, vì nó nghĩ cô giáo mà gọi cho chú Đại thì lộ hết. Vì cô giáo chỉ có số của chú Đại là người thân duy nhất của nó, Nam quay lại xin:

- - Cô đừng gọi cho chú em, từ sau em sẽ chú ý hơn ạ...

Cô Thúy lắc đầu không nói gì thêm, Nam cũng thở dài rồi lăm lăm đi về... Trên đường về nó muốn đạp xe đến bệnh viện để thăm bố nhưng nghĩ đến những lời rửa xả của bà cô là Nam lại thấy ảm ức. Nó cũng muốn đi tìm bố mẹ chú Đại để hỏi xem tình hình chú Đại ra sao nhưng cũng không biết ông bà ở đâu mà tìm. Trước đó ông bà có ghé nhà bố nó nhưng chắc sau hôm ấy ông bà không ở lại đấy nữa. Ở sao được sau khi con mình bị mù Hường nộp đơn lên công an tố cáo.

Cứ như vậy băng đi phải đến 1 tuần sau, thời điểm đó Nam cũng bận thì nên không có thời gian nghĩ nhiều đến chuyện khác. Mấy ngày qua nó chỉ được nghe thông tin từ bác Dung, mà đúng hơn bác Dung gặp chú Minh bạn của bố mẹ nó rằng bố nó đã khỏe lại dần hiện vẫn đang ở trong viện. Nhưng bác Dung nói cũng không thấy chú Minh nhắc gì đến chuyện chú Đại bị công an bắt cả. Mà ngay cả bác Dung cũng không biết, chỉ khi sang nhà bà kể lại việc gặp chú Minh trên đường bác Dung có hỏi thăm tình hình bố Nam thì bác Dung mới được bà kể cho nghe. Khi đó bác Dung còn nói:

- - Vậy là con mặt ngựa ấy nó giầu thằng Tuấn rồi... Con này chết, thằng Tuấn nó mà biết chuyện thì con này chết với nó...

Biết bố đã khỏe dần nên Nam cũng yên tâm phần nào trong việc tập trung thi cử, đi đâu Nam thắc mắc bây giờ là chú Đại hiện tại ra sao... Trưa hôm đó đi học về Nam thấy trên ngõ có đậu chiếc oto đen quen quen, ngó nhìn biển số thì nó nhận ra đấy chính là xe của chú Đại. Vội vàng Nam đạp hết tốc lực về nhà vì nghĩ chú Đại đã được thả. Nó mở cổng dựng xe trong sân rồi chạy ngay vào nhà với gương mặt hớn hớn:

- - Bà ơi... Chú Đại đến... phải... không...?

Nhưng trong nhà không phải chú Đại mà là bố mẹ chú Đại, mặt Nam hơi xịu xuống nói:

- - Ở...Cháu chào ông bà...Nhìn thấy xe đỗ trên đường cháu tưởng chú Đại..

Mẹ chú Đại cười rồi nói:

- - Thế nhìn thấy ông bà mà không vui à...? Thi xong rồi hả cháu..?

Nam bỏ cặp sách xuống rồi đáp:

- - Dạ vâng...à không ý cháu là cháu thi xong rồi...Ông bà đến chơi cháu vui chứ...

Bố chú Đại nói với bà ngoại:

- - Vậy bà cho chúng tôi xin phép chở cháu nó đi một chút nhé....Con bé Hạnh thì bao giờ cháu nó đi học về tôi sẽ đón sau. Cảm ơn bà nhiều lắm....

Bà ngoại nhìn Nam bảo:

- - Cháu ăn cơm đi rồi đi với ông bà một chuyến...

Nam thắc mắc:

- - Đi đâu hả bà...?

Bà ngoại trả lời:

- - Đi gặp bố mà chứ đi đâu nữa, bố mà mong gặp hai đứa lắm đấy....Cứ đi đi rồi biết...

Nam nghe vậy tròn mắt ngạc nhiên:

- - Vậy à.....Thế cháu không ăn cơm đâu...Cháu đi luôn bà nhé.. Thi xong bọn cháu cũng được nghỉ 3 ngày...

Bà ngoại chửi yêu:

- - Tiên sư bố mày, nghe thấy đi thăm bố là không cần ăn...Ư thì đi đi...

Bố mẹ chú Đại cũng cười rồi chào bà ngoại ra về, Nam đi với bố mẹ chú Đại khẽ hỏi:

- - Nhưng nhà mình vào đó có sợ bị đuổi về không ạ...? Mà chú Đại giờ ở đâu hả ông bà..?

Bố chú Đại nói:

- - Thằng Tuấn khỏe lại rồi thì ai dám đuổi ông cháu mình nữa.. Còn chú Đại hả, cho ở trong tù một thời gian nữa để học cách kiềm chế bản thân...

Mẹ chú Đại tiếp lời:

- - Nhưng phải công nhận cái con Hường nó mưu mô thật, may sao ông với tôi lại biết...Đúng là ngày trước nghe thằng Đại với con Liên nói mình không tin, đến bây giờ tôi với ông mới biết con này nó lắm thủ đoạn...Nhưng nó làm sao chia rẽ tình cảm gia đình mình được....Dù sao đi nữa chúng nó vẫn là con mình, kể cả thằng Tuấn...

Nam ngơ ngác không hiểu bà đang nói gì, nhưng nó cảm nhận được trong cuộc nói chuyện của hai ông bà có điều gì đó đang thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 50: Bia Đỡ ĐạN...

Bố mẹ chú Đại chở Nam vào bệnh viện, mở cửa phòng ra Nam hơi bất ngờ khi ng ồi đó còn có mẹ Hường. Nhưng điệu bộ của mẹ Hường đột nhiên thay đổi sang chiều hướng rụt rè có phần giật mình khi thấy bố mẹ chú Đại bước vào trong. Vừa nhìn thấy bố mẹ chú Đại và Nam ông Tuấn gọi lớn:

- - Bố mẹ đón cháu đến rồi ạ...Bố mẹ vào đây, hôm nay tuy không có thằng Đại nhưng cũng coi như đông đủ. Con cũng cần biết rõ mọi chuyện như thế nào...?

Bố mẹ chú Đại gật đầu rồi đóng cửa vào trong ghế ng ồi, ông Tuấn bảo Nam:

- - Nam ra giường này ng ồi với bố...

Nhìn sang mẹ Hường ông Tuấn cau mặt đáp:

- - Sao, bây giờ tôi cho cô nói....Tại sao cô lại viết đơn kiện để Đại nó bị công an bắt..

Bố mẹ chú Đại lặng im nghe mẹ Hường giải thích:

- - Anh ơi, anh tha lỗi cho em...Không phải là ý kiến của em đâu. Là của chị Nguyệt, cũng tại hôm đó Đại nó đánh em ngay ở đây, trước mặt bố mẹ nên em lên cơn đau tim. Chạy xuống kia may có người đưa vào cho bác sỹ. Sau đó em cũng không biết nói với ai nên mới gọi cho chị Nguyệt. Chị Nguyệt chị ấy cũng vì thương em nên mới viết đơn báo công an...Em khi đó sợ hãi với cũng có chút tức giận nên mới ký vào. Không tin anh có thể gọi cho chị Nguyệt để hỏi rõ mọi chuyện...

Ông Tuấn nói tiếp:

- - Thế sao khi tôi hỏi bố mẹ với chú cùng các con đâu thì cô đâu nói ông bà bận việc trên Hà Nội, Đại thì đi làm, hai con thì đi học..Cô tính lừa tôi cho đến khi thằng Đại nó bị xử phải không...?

Đột nhiên cánh cửa mở ra, một giọng nói chanh chua vang lên:

- - Tao bảo cái Hường nó nói vậy đấy, đơn tố cáo cũng là tao viết. Sao mày lại ngu vậy hả Tuấn. Nó chém mày đến gần mất mạng mà mày vẫn còn lo cho nó. Trong khi vợ mày đây chăm sóc cho mày thì mày lại cáu gắt mắng mỗ. Bao năm qua nó đối xử với mày với gia đình bên mình thế nào còn chưa đủ à...

Mọi người quay lại nhìn thì không ai khác chính là mẹ Nguyệt, dường như mẹ Hường và mẹ Nguyệt đã có chuẩn bị với nhau từ trước. Biết dù sao đi nữa ông Tuấn cũng là em của bà Nguyệt nên mọi tội lỗi mẹ Hường đổ hết lên đầu bà chị chồng, tất nhiên bà Nguyệt cũng chấp nhận đi đầu đó. Lý do thì đơn giản thôi, ai cũng biết mẹ Hường cho mẹ Nguyệt vay mượn khá nhiều tiền. Không chỉ riêng mẹ Nguyệt, với anh chị em ông Tuấn mẹ Hường cũng khôn khéo trong việc lấy lòng. Khi thăm người này cho ít quà, rồi thấy người kia hỏi mượn tiền cũng sẵn sàng mở hầu bao. Vì vậy họ hàng bên nội của Nam quý mẹ như vàng khối, nói tốt, nói đỡ mọi lúc mọi nơi. Nay biết mẹ Hường đang bị chạy một khoản tiền lớn, sợ mẹ Hường quay sang đòi nên bà Nguyệt nghe lời đứng lên làm bìa đỡ đạn.

Chưa kể đến cái tính chua ngoa, đánh đá của mẹ Nguyệt trong nhà ai cũng không muốn dây vào. Giờ đây mọi tội lỗi bà Nguyệt nhận hết thành thử ông Tuấn cũng chẳng biết nói làm sao, tuy giận nhưng trong bệnh viện nên ông Tuấn cũng chỉ gắt:

- - Chị làm thế mà coi được à...Dù sao nó cũng là em trai em, hơn nữa nó không cố ý. Chuyện của em không cần chị phải quản..?

Bà Nguyệt chỉ tay vào mặt ông Tuấn quát:

- - Giờ mày lại coi người ngoài hơn ruột thịt hả..? Tao chẳng thấy thằng em nào chém anh đến gần chết cả. Còn mày là em tao nên tao mới phải làm thế...Chứ người ngoài tao cũng mặc kệ. Được rồi, nếu mày đã nói như thế thì sau này mặc xác mày, cũng đừng gọi tao là chị nữa...

Quả thật nếu đứng về phương diện bà Nguyệt thì những lời mà bà ấy nói không sai. Chính vì vậy bố mẹ chú Đại cũng không nói được câu nào, mẹ Hoàng vội đỡ lời:

- - Chị bình tĩnh lại đã, em biết chị cũng là lo cho vợ chồng nhà em nên mới làm thế. Cũng tại em, nếu em không gọi điện cho chị thì không đến mức như thế này.

Vừa nói mẹ Hoàng vừa khóc, bà Nguyệt gay gắt:

- - Thím không phải sợ, thím gọi cho chị là đúng. Lỗi phải gì, chẳng lẽ để nó đánh chết mình ra đấy rồi mới nói thì nói sao được nữa..

Mẹ chú Đại không chịu nổi bà đứng dậy nói:

- - Tôi biết chị cũng là lo cho thằng Tuấn, nhưng chị quá lời rồi, thằng Đại nó tát cái Hoàng một cái cũng vì cái Hoàng đến đây cứ nhắc đến chuyện vay mượn tiền nong trong khi thằng Tuấn vừa mới tỉnh. Lo cho thằng Tuấn lại bị rách vết thương nên thằng Đại nó mới làm thế. Chị một câu đánh chết hai câu giết người như thế là không đúng.

Bà Nguyệt dường như chỉ chờ đợi bố mẹ chú Đại nói là lấy cớ để làm mọi việc căng hơn:

- - Bà còn dám nói à, nếu hôm đó không có người dìu nó vào phòng khám thì nó chết hay không ai dám chắc được. Mà vì đâu thằng Tuấn nó mới phải nằm ở đây, không phải vì bị con bà chém hay sao..? Giờ còn mè nheo khóc chuột....Tất cả đều là do con ông bà đấy..

Mẹ chú Đại ức đến chảy nước mắt:

- - Thằng Đại nó làm thế là vì....vì....

Nhưng bà ghen lời không nói được, bố chú Đại cũng khẽ kéo tay bà ng ẫ xuống không muốn để vợ nói ra những chuyện không căn cứ....Mụ Nguyệt được thể:

- - Vì sao, vì lên cơn điên r ẫ chém cả anh chứ sao..? Mà anh em gì cái thứ giang hồ ấy...

Nam ng ẫ trên giường cạnh bố từ đầu đến giờ nín nhịn cố nghe, nhưng lúc này nó không chịu được nữa nó mới hét lên:

- - Chú Đại làm thế là vì bà này muốn hại em Hạnh....Chính bà này hại cái Hạnh đấy bố ạ...

Cả phòng im lặng sau câu nói của Nam, thằng Nam vừa hét tay vừa chỉ vào mặt mụ Hường. Bố chú Đại khẽ lắc đầu...Mụ Hường mặt hơi biến sắc nhưng mụ Nguyệt thì cười ha hả r ẫ nhìn Nam:

- - Mày bị điên hả thằng kia, mày bảo cô này làm hại em mày...Thế hại như nào....Ranh con bố lão..

Ông Tuấn lúc này đang ng ẫ dựa vào đầu giường quát bà Nguyệt:

- - Chị im đi....

Nhìn Nam đang run lên vì giận dữ ông Tuấn khẽ hỏi:

- - Con...con nói sao....cô Hường hại cái Hạnh...là sao...?

Trước mặt mọi người Nam kể hết mọi chuyện:

- - Bà này bắt cái Hạnh một ngày ăn đến 4 quả trứng vịt lộn...Chính vì vậy nên nó mới nôn ọe phải vào bệnh viện đấy...

Ông Tuấn giận tím mặt hỏi Nam:

- - Ai nói với con....

Nam đáp:

- - Chú Đại nói...Cả ông bà cũng biết...

Ngay lập tức ông Tuấn vớ lấy cái bình hoa nằm trên bàn ngay cạnh giường định ném nhưng không vớ tới được do là tay trái lại đang bị thương nặng. Mẹ Hường thấy vậy sợ quá chạy lại chỗ bà Nguyệt vội vàng giải thích:

- - Anh không thể nghe nó được, hôm đó kể cả cái Thư cũng bị vào viện. Anh đi làm em ở nhà chăm lo cả hai đứa như nhau. Cả hai chị em ăn uống đều giống nhau làm sao lại có chuyện ăn trứng vịt lộn mà vào viện được cơ chứ. Hơn nữa anh cũng biết Đại nó không ưa gì em nên nó nói thế để đặt điếu cho em...Em chăm con cho anh mà giờ anh lại nghe nó nói là em hại con mà được à...

Bà Nguyệt cũng vội bênh:

- - Đúng rồi, thế giờ ai đến đây nói cái Hường nó đánh con mày mày cũng tin ngay rồi đánh vợ à...Thằng điên này...

Bố chú Đại vội chạy lại giữ cho ông Tuấn không lấy đồ đập phá, ông khẽ nói:

- - Chuyện đâu còn đó, dù sao đây cũng không phải chuyện chỉ nghe một tai được. Chính vì vậy nên bố mẹ cũng không dám nói. Con cũng phải bình tĩnh, chờ khi nào khỏe đã rồi hãy nói chuyện...

Ông Tuấn cũng giống chú Đại ở điểm khi nghe thấy ai làm gì con mình là ngay lập tức nổi cơn điên. Mẹ Hường đứng lờm Nam bằng ánh mắt căm thù, bên cạnh đó là bà Nguyệt vẫn đang đay nghiến:

- - Thằng mất dạy này, mày nói gì thì cũng phải có bằng chứng...Mày đừng có nói xằng nói bậy, thế tao hỏi mày sao mày biết cho ăn nhai trứng thì bị bệnh...Mang bệnh thế thì cả nước này bị bệnh vì ăn trứng à...Chẳng tao ngày nào cũng ăn đấy có làm sao đâu...Bên ngoài bao nhiêu người người ta ăn đấy có sao đâu. Đúng là cái nòi vô ơn, chăm sóc chúng mày cho chúng mày ăn giờ chúng mày quay lại vu oan giá họa. Tao biết ngay là...không...hòng....

- - Cầm mồm đi...Cút ra khỏi đây...Nó có là ai thì cũng là con của tôi.
Chị cút khỏi đây ngay...Cút....

Ông Tuấn nghiêng rặng đuối mù Nguyệt đi, mù Nguyệt lúc này mặt hầm
hầm tay nắm chặt lại cổ nuốt cục tức nói:

- - Được rồi...Mày đuối tao chứ gì...Đẩy mày cứ ở đây với đám người
này đi..

Nói xong mù ta quay lưng đi thẳng, còn lại mù Hường trước cái nhìn
gay gắt của Nam và bố mẹ chú Đại. Mù Hường đủ khôn ranh để nhận ra
rằng nếu còn ở đây thì sẽ bất lợi, làm bộ lo lắng mù cũng mở cửa chạy
theo sau mồm gọi:

- - Chị Nguyệt đợi em với...Sao lại bỏ đi như thế được...

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 51: Tin Vui...

Đi ra đến nhà để xe mẹ Hương nói với mẹ Nguyệt:

- - Chết em rồi, nhìn anh Tuấn lúc này chắc anh ấy giết em mất...

Mẹ Nguyệt khẽ hỏi:

- - Nhưng thím thật sự định hại con bé hả...?

Mẹ Hương ấp úng đáp:

- - Không...không...làm...gì có chuyện đó...Hôm đấy cả hai đứa đều bị ngộ độc thức ăn. Em đưa cả hai vào viện anh Tuấn cũng biết mà..

Mẹ Nguyệt nói tiếp:

- - Thế thì sao thím phải sợ, thằng Tuấn tôi biết tính nó. Lúc nó điên lên thì không suy nghĩ thôi chứ sau đó nó làm gì cũng phải có bằng chứng chứ không kiểu nghe linh tinh đâu. Với lại cả hai đứa cùng vào viện chứ có phải mình con nhóc kia đâu. Mấy lần đã bảo rồi, cái ngữ chúng nó chăm chúng nó rồi sau này nó không biết ơn đâu. Mà thằng Tuấn có hỏi gì thím cứ nói là do tôi làm hết....Nó không dám làm gì tôi đâu....À mà còn....

Mẹ Hương hỏi ;

- - Còn gì hả chị...?

Mẹ Nguyệt nói nhỏ nhẹ:

- - Tôi biết thím dạo này cũng khó khăn...Nhưng cái chỗ 40tr thím cho tôi mượn ấy tôi cũng chưa có...Thế nên...

Mụ Hường mặt không mấy vui nhưng vẫn đáp:

- - Dạ em hiểu rồi...Mà thôi có khi em cũng về đây...Giờ mà lên đây ông ấy nhìn em chắc điên lắm...Nãy đến chị còn bị đuổi...Mà chị nhớ phải giúp em lần này đây, hôm viết đơn kiện em cũng do bức thẳng kia quá, không nghĩ đến việc anh Tuấn lại bệnh nó như vậy...Giờ thấy đại thật..

Mụ Nguyệt cười như mở hội:

- - Thím không phải sợ, vì đơn đó cũng chính là tôi viết. Tôi chỉ bảo thím ký thôi...Mà cái bọn công an này cũng lạ, người nhà tố cáo, có cả giấy chứng nhận thương tật với lời khai của bố mẹ nó, của cả nó nữa rồi thì không cho nó đi tù mẹ nó đi. Cứ đến đây đòi lấy lời khai của nạn nhân....Tuần vừa rồi nó đến mấy lần tôi với thím lần nào cũng phải lấy lý do sức khỏe thẳng Tuấn không tốt chưa nói được để chúng nó về. Giờ nó khỏe lại rồi chắc nó kiêu gì cũng tìm cách chạy cho thẳng kia ra thôi. Dù sao ở đây nó cũng quen biết với công an công tử nhiều. Đúng là thẳng Ngu....

Mụ Hường lắc đầu tiếc nuối:

- - Ban đầu em cũng cứ nghĩ như thế là đủ cho nó đi tù rồi. Giờ nó mà ra chắc nó phải tìm mọi cách để trả thù em mất. Ai chứ nó với anh Tuấn giống nhau lắm, càng nói em càng thấy sợ...

Mụ Nguyệt lên xe máy đội mũ bảo hiểm đáp:

- - Nó không dám đâu, vì nếu nó trả thù thì nó phải tìm tôi mới đúng...Tôi mới là người báo công an bắt nó cơ mà. Tôi làm không sai tôi sao phải sợ nó....Thôi tôi về đây...

Mụ Hường gật đầu chào mụ Nguyệt rồi cũng dắt xe ra về, cái mụ Hường lo nhất bây giờ không phải sợ chú Đại trả thù vụ báo công an mà chính là chuyện chú Đại biết mụ dùng thủ đoạn ép ăn trứng vịt lộn để cái Hạnh mắc bệnh. Từ cái ngày chú Đại nổi điên đó mụ cũng mới chỉ dám đoán già đoán non việc con bé Hạnh kể ra thôi chứ mụ cũng không dám

chắc việc chú Đại phát hiện ra âm mưu đó. Hôm nay khi nghe thằng Nam chỉ mặt mẹ nói là mẹ thấy giật mình rồi.

Chính vì vậy mẹ Hương đang lo sợ rằng chú Đại có bằng chứng gì có thể tố cáo mẹ với ông Tuấn, tuy nhiên với việc cả con gái mẹ là cái Thư cũng vào viện nên mẹ vẫn còn hi vọng chối cãi. Hơn nữa sự việc cũng qua được một thời gian rồi, chưa kể ông Tuấn bây giờ chỉ như người tàn phế... Bất giác trong đầu mẹ Hương nảy ra một suy nghĩ, chép miệng ra đi đầu tiếc nuôi mẹ lên xe đi ra khỏi bệnh viện.

Về phòng ông Tuấn sau khi chị và vợ ra ngoài ông Tuấn hỏi bố mẹ chú Đại:

- - Vậy tình hình thằng Đại sao rồi hả bố...? Con giờ không đi lại được, nhưng để đến giờ hành chính buổi chiều con sẽ gọi cho mấy anh làm ở đồn.

Bố chú Đại trả lời:

- - Thì nó hiện tại vẫn bị giữ trong phòng, bố mẹ cũng đã được gặp đâu...Mới chỉ gửi được cho ít đồ thôi mà cũng không biết có đến được tay nó không..? À mà sao con biết chuyện mà gọi cho bố mẹ..?

Ông Tuấn đáp ;

- - Cũng mới hôm qua vô tình con mới bảo cái Hương đưa điện thoại cho con để con gọi xem thằng Đại công việc thế nào. Con cũng biết thời gian vừa rồi nó ở đây suốt...Nhưng khi con bảo lấy điện thoại thì nó cứ lý do bảo không tìm thấy ở đâu...Con mới bảo nó đưa máy cho con gọi vì con nhớ số thì nhùng nhằng mãi nó mới nói là thằng Đại bị công an bắt. Lúc đó nó cũng bảo là do cô Nguyệt báo nên con cũng không nói gì. Đến sáng nay con bảo nó có máy số nợ tiền trong máy cần hỏi xem cuối năm ra sao thì chỉ lúc sau nó đưa điện thoại cho con luôn. Thế nên con gọi cho bố mẹ hỏi xem thực hư như thế nào...

Mẹ chú Đại nói:

- - Mấy hôm trước bố mẹ cũng có vào đây nhưng bị đưa chị của con không cho vào...Hôm thằng Đại bị bắt chính nó cũng là người đuổi bố mẹ với thằng cu Nam đi. Xong lại bận việc thằng Đại nữa nên bố mẹ cũng chẳng cách nào vào xem con được. Cũng may không có bố mẹ với cháu ở đây con vẫn bình thường, mẹ chỉ sợ nó trông mày có làm sao mày lại nổi điên lên thì không khỏe được...

Ông Tuấn nhìn bố mẹ chú Đại nói:

- - Ban đầu con cũng chán nản lắm, con cũng biết tay con hỏng rồi...Nhưng nhìn thấy các cháu nó ở đây chăm sóc mình con lại nghĩ khác. Giờ con đâu phải sống vì con nữa đâu, mà phải sống vì bọn trẻ nữa...Ngoài đời bao nhiêu người mất cả tay lẫn chân cũng còn chưa muốn chết...Bố mẹ yên tâm, chuyện thằng Đại để con lo, cùng lắm đến lấy lời khai con không bảo nó chém là xong ấy mà...Hơn nữa ở đây con cũng quen biết nói qua một tiếng rồi quà cáp chút cho đỡ rách việc là xong thôi. Tại người đâm đơn kiện cũng là người nhà mình, giờ mình lại nói không có gì người ta lại nghĩ trò đùa....

Bố chú Đại gật đầu:

- - Cũng may là con khỏe lại sớm không bố mẹ cũng không biết làm sao..? Bố cũng nhờ vả mấy người nhưng ai cũng nói thương tích nghiêm trọng như thế trừ khi hòa giải được với nạn nhân còn không không đỡ được.

Ông Tuấn cười:

- - Bố mẹ yên tâm, con còn sống thì sao để nó đi tù được. Hơn nữa con cũng tin nó có lý do mới điên khùng như thế. Anh em con tuy không phải anh em ruột nhưng tình cảm khác gì ruột thịt đâu. Có ngày hôm nay cũng là nhờ bố mẹ giúp đỡ, những cái đó con quên sao được....

Nam hỏi bố:

- - Vậy là chú Đại không phải đi tù hả bố..?

Ông Tuấn đáp:

- - Ủ, chú Đại đi tù sao được...Cùng lắm một tuần nữa về thôi...Mà không biết thằng này vào đó có chịu được không..? Tính bay nhảy mà vào đó ng ồi tằm thắng là ra thay đổi luôn đấy...Tạm giam thì gò bó hơn đi tù, đi tù còn có thời gian được ra ngoài chứ tạm giam cả ngày ng ồi ru rú trong cái phòng bé tí ấy....

Mẹ chú Đại vội nhắc ông Tuấn:

- - Mà mẹ nói này, lúc nãy chuyện Nam nó nói con cũng phải kiên chế. Tuy thằng Đại nó nói vậy nhưng mẹ cũng thấy nếu gay gắt với cái Hoàng quá cũng không được. Đôi khi nó không biết mà cho bọn trẻ ăn nhiều thì sao...Như mẹ đây ngày thằng Đại còn bé nó còi quá mẹ cái gì cũng bắt nó ăn. Thành ra nhiều khi nó nhìn thấy lại sợ...Chứ tính thằng Đại mẹ biết, nó quý trẻ con lắm...Nhất lại là con của con, mà cũng giống nó hể cứ nghe ai làm gì người nhà mình là lại nổi điên lên không suy nghĩ. Ban đầu nghe thằng Đại nói mẹ cũng giận lắm, nhưng chẳng hiểu sao giờ thấy nó bị chạy nợ, xong bị đánh, giờ lại bị con đuổi mẹ lại thấy thương. Mà với nó cười nhau mới đây đã được bao lâu đâu.

Ông Tuấn khẽ cúi mặt đáp:

- - Vâng, tính con nó thế giờ mẹ nói con nghĩ lại cũng thấy không đúng...Hôm đó cả con nó là cái Thư cũng bị vào viện như cái Hạnh. Mà thôi, giờ con cũng đang khỏe lại rồi, chờ thằng Đại về con sẽ nói chuyện cả...Còn cái chuyện vay mượn bị chạy này con cũng có lỗi, vì cái chỗ đó cũng là chỗ quen biết. Cũng tại con giới thiệu nên nó mới cho vay...

Bố chú Đại nói:

- -Nếu mà khó khăn quá hay thế nào thì bảo bố mẹ, bố mẹ cũng còn chút tiền tiết kiệm bố mẹ đưa cho.

Ông Tuấn cười:

- - Không sao bố ạ, con làm thì con cũng có trách nhiệm...

Tối hôm đó bố mẹ chú Đại đón cả bé Hạnh vào bệnh viện, ngay trong buổi chiều ông Tuấn đã gọi điện nói chuyện với bên công an. Vì là nạn nhân xin cho chú Đại cũng là chỗ quen biết nên cũng may khi hồ sơ chưa hoàn thiện, chưa chuyển đi đâu vẫn trong tầm kiểm soát nên họ cũng bảo trưa hôm sau đến đón người luôn. Cả nhà ai cũng mừng rỡ vì chú Đại chỉ ngày mai thôi là sẽ được về.

Khi vừa gặp bé Hạnh ông Tuấn liền hỏi con bé về vụ ăn trứng vịt lộn. tuy nhiên câu trả lời của con bé cũng mập mờ không rõ ràng. Chỉ biết là nó sợ không dám ăn trứng vịt nữa, nó mới có 6-7 tuổi cũng không trông đợi gì vào sự rõ ràng từ một đứa trẻ. Và rồi trưa hôm sau khi Nam cùng bố đang ngồi trong phòng thì chú Đại bước vào.

Quần áo vẫn là cái bộ hôm chú Đại bị bắt, râu ria lởn nhõn dưới cằm, tóc tai cũng đã mọc nhú dài hơn trước. Nhìn bộ dạng chán đời vô cùng, vừa thấy chú Đại ông Tuấn nói:

- - Ài chà nhìn cũng ra đáng phết đấy nhỉ..? Sao 10 ngày trong đó có học được gì không...? Trước anh còn đi những 3 năm cơ mà....

Chú Đại thấy anh đã khỏe mạnh thì vội bước đến nói:

- - Em trong kia không sao, chỉ lo anh ở ngoài này có chuyện gì...Mỗi lần gặp cán bộ em đều hỏi anh đã tỉnh lại chưa thì họ đều bảo đến đây lấy lời khai nhưng anh vẫn yếu lắm. Làm em lo chết đi được.....

Nam đứng dậy chào chú Đại, chú Đại nhìn Nam gật đầu cười:

- - Chú đã bảo là chú sẽ về mà...

Bố chú Đại đi đằng sau vỗ vai chú Đại nói:

- - Ông tỉnh tướng vừa thôi, không có thằng Tuấn nó gọi điện nhờ vả xin xỏ thì ông còn ngồi trong đó dài dài....

Mẹ chú Đại xách túi đồ vào sau cười:

- - Nãy mua quần áo bảo nó thay ra hãy đến đây mà nó không chịu, cứ đòi vào thăm anh ngay...Đấy thăm rồi thì mời anh vào kia tắm rồi cạo ngay cái râu đi cho tôi nhờ....Có chục ngày mà ra nhìn như mọc dưới cống mọc lên....

Ông Tuấn nói:

- - Chú đi tắm đi, xong nghỉ ngơi anh có chuyện muốn nói...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 52: Chia Cắt...

Chú Đại gật đầu rồi lấy quần áo đi vào nhà tắm, bên ngoài mọi người cười đùa khá vui vẻ vì mọi chuyện cuối cùng cũng đã tốt đẹp. Mẹ chú Đại nói:

- - May quá còn có hơn hai tuần nữa là đến Tết, nó mà ở trong đó chắc tết này mẹ bỏ luôn quá...

Bố chú Đại cũng đồng tính:

- - Tạm thời như vậy cũng ổn rồi, coi như cái hạn cuối năm vậy. Hết năm nay sang năm mới nhà mình kiểu gì cũng sẽ khác.

Mẹ chú Đại nhìn ông Tuấn tỏ vẻ lo lắng:

- - Thế con định đợi thằng Đại ra rồi hỏi chuyện cái Hường đấy à...Theo mẹ nghĩ cái gì nó qua rồi thì thôi con ạ..Dù sao chuyện đó nó cũng không có căn cứ xác thực. Gần đây đã xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy rồi mẹ không muốn chúng mày lại gặp phải chuyện gì nữa đâu. Thôi nghe mẹ, sau này con cũng cần có người ở bên cạnh. Dù sao thì cũng là vợ chồng, con giờ thành ra thế này cũng không nên nóng giận làm gì nữa...Đấy là mẹ còn chưa nói đến mọi chuyện thành ra thế này thằng Đại còn có tội lớn đấy...Nghe mẹ con nhé...

Ông Tuấn im lặng rồi gật đầu:

- - Dạ vâng con biết rồi, mấy hôm nay con cũng suy nghĩ nhiều lắm. Người ta nói trong họa có phúc, trước đây con cũng gây ra lỗi lớn với con của con. Giờ tuy mất đi một cánh tay nhưng bù lại con của con nó lại ở đây chăm sóc cho con khi con bất tỉnh. Điêu đó còn đáng quý hơn nhiều mẹ ạ....Con cũng biết mẹ lo cho chúng con, mẹ yên tâm anh em con cũng chỉ

nói chuyện thôi. Con cũng không đặt nặng vấn đề kia đâu, tính con bố mẹ cũng biết con phải nghe thấy, nhìn thấy tận mắt thì con mới tin.

Cả nhà đang nói chuyện thì chú Đại đã tắm xong, đã thay quần áo ngon lành. Lại chất như xưa mỗi tội hơi gầy, vừa lau khô tóc chú Đại vừa nói:

- - Ui, em ở trong đó có 10 ngày mà cảm giác nó như cả tháng vậy...Nó lâu mà lại còn lo lắng bên ngoài không biết thế nào. Hai hôm đầu em còn ở chung với một ông, cũng người ở đây...Em nói tên anh ông ấy cũng biết. Bố cái thằng cha đấy già rồi mà còn bị bắt vì tội hiếp dâm..Thấy bảo xử xong đưa sang Xuân Nguyên rồi.

Ông Tuấn khẽ hỏi:

- - Ai vậy...? Có nói tên không..?

Chú Đại đáp:

- - Tên Trần anh ạ...

Ông Tuấn cười ha hả:

- - À đúng rồi, Trần dê...Thằng cha đó dâm dê mà bản bựa lắm...Thằng bệnh hoạn đó ở đây biến thái có tiếng rồi. Thế nó không làm gì chú à..?

Chú Đại nhăn mặt:

- - Đm nó em đập chết....

Nhìn ông Tuấn chú Đại nói luôn:

- - Có phải anh định hỏi em chuyện về bà Hường phải không...? Ban nãy bố mẹ cũng nói qua cho em rồi, 10 ngày qua em cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Em nghĩ về hậu quả của việc em gây ra với anh là không thể cứu vãn. Nhưng dù bố mẹ em có nói thế nào thì bản thân em vẫn không chấp nhận bà ấy được. Nói thẳng ra là em rất ghét bà Hường. Em là em anh nên em mới nói như vậy, còn chuyện về cháu Hạnh không phải em nói cho sướng miệng vì em ghét bà ấy đâu. Anh cũng biết em sống như thế

nào...Có thể em suy nghĩ hơi vội khi biết chuyện cháu Hạnh bị vào viện là do ăn trứng nhưng vì từ trước em đã không mấy thiện cảm với bà ấy nên em không chịu đựng được cái cảnh cháu mình bị đối xử như thế..

Ông Tuấn đáp:

- - Lẽ ra chú nên bình tĩnh nói chuyện với anh trước, đằng này chú lại nổi điên như thế. Giả sử hôm đấy không có anh ở nhà chú chém nó r ồi giờ ai là người lãnh hậu quả. Với anh thì chú và bố mẹ cùng các con lúc nào vẫn là nhất. Nhưng như chú cũng nói mọi chuyện chỉ là suy nghĩ từ phía chú, không có cơ sở để đến mức chú suýt ra tay giết người như vậy...

Chú Đại thở dài vì chú biết ông Tuấn có suy nghĩ giống hệt với bố mẹ mình. Bởi vì họ chưa từng nhìn thấy bộ mặt thật của mẹ Hoàng. Lại thêm chuyện tiền nong bị chạy đột vừa r ồi bản thân ông Tuấn cũng là người có lỗi nên dường như mọi chuyện cả bố mẹ chú Đại lẫn ông Tuấn đều không muốn tiếp tục căng thẳng. Những ngày qua chú Đại nằm trong phòng tạm giam cũng hiểu đi đâu này, chưa đầy một tháng mà xảy ra quá nhiều chuyện, sẽ không ai muốn có thêm đi đâu nữa. Cái giả phải trả cho sự bồng bột quá mức của chú Đại không phải là rẻ khi ông Tuấn mất đi một cánh tay. Bản thân chú Đại còn suýt phải đi tù...Trong thâm tâm chú Đại chắc chắn không cam lòng vì sau tất cả mọi chuyện mẹ Hoàng vẫn nhơn nhơn và chỉ mới bị ăn một cái tát.

Nghĩ là thế nhưng từ lúc trên xe hai ông bà cũng đã nói rất nhiều với chú Đại, người lớn tuổi bao giờ cũng có những cái nhìn mang chiều sâu hơn. Cuối cùng chú Đại cũng tặc lưỡi chấp nhận. Nhìn ông Tuấn chú Đại đáp:

- - Em hiểu r ồi, tuy mọi người ở đây ai cũng nói như vậy nhưng em chỉ vì gia đình nên mới chịu bỏ qua. Còn em vẫn có suy nghĩ riêng của mình....Em không thể nào tin tưởng bà ấy được. Thắng Nam nó đủ lớn để biết cái gì tốt cái gì xấu, nhưng em cũng nói luôn với anh một chuyện.

Ông Tuấn đáp:

- - Chú cứ nói đi...

Chú Đại nhìn bố mẹ rồi tiếp tục:

- - Em muốn nhận nuôi cháu Hạnh....Sau tất cả mọi chuyện thì em nghĩ anh nên để cháu Hạnh về ở với bố mẹ trên kia. Em không phải muốn tách cháu ra khỏi anh mà em muốn tạo cho cháu một điều kiện tốt nhất. Mà em còn muốn cả anh cũng lên Hà Nội sống. Không ở đây nữa...Nhưng em nghĩ anh sẽ không chịu vì trước giờ anh không muốn làm phiền người khác.

Bố mẹ chú Đại cũng nói thêm:

- - Không thì trong thời gian con vẫn chưa bình phục con cứ để bố mẹ chăm sóc cháu....

Nam nghe thấy vậy vội phản ứng:

- - Em cháu nó còn phải đi học ở đây....

Ông Tuấn nhìn Nam cũng hiểu được rằng Nam không muốn xa em, bản thân ông là bố cũng vậy, ông không muốn con cái phải rời xa mình. Nhưng nghĩ kỹ lại thì quả thật ở với bố cả hai đứa đều phải chịu không ít sức ép. Khi còn khỏe mạnh ông còn không mang lại hạnh phúc cho các con nói gì giờ đây một tay ông đã coi như tàn phế. Dù sao bố mẹ chú Đại cũng coi ông Tuấn như con ruột, việc cả nhà chú Đại muốn nhận nuôi bé Hạnh cũng xuất phát từ tình yêu thương. Nếu cứ ích kỷ giữ các con bên cạnh bản thân mà không làm gì được cho tụi nó hóa ra lại là hại các con. Chú Đại nói với Nam:

- - Chú biết cháu không muốn xa em gái nhưng cháu cũng lớn rồi. Hai anh em không thể ở với bà ngoại mãi được, mà chú biết cháu cũng không muốn cái Hạnh phải sống cùng với bà Hường. Bất đắc dĩ chú mới phải làm thế này, không chỉ Hạnh cả cháu sau này chú cũng sẽ cùng với bố cháu lo cho hai anh em. Đợi Hạnh nó lớn thêm một chút khi đó mọi chuyện sẽ tốt hơn...Cháu cũng tin chú phải không..?

Tất nhiên là Nam rất quý chú Đại cũng như ông bà, nó cũng hiểu mọi người ở đây đều yêu thương hai anh em. Chú Đại làm như vậy cũng muốn

tốt cho Hạnh, nhưng sao nó vẫn cảm thấy không cam lòng. Ông Tuấn suy nghĩ một lúc rồi nói với Nam:

- - Hay con lại về ở với bố nhé....

Thằng Nam lập tức lắc đầu:

- - Không, con không về đấy đâu....Con ở với bà ngoại thôi.

Khi đó Nam chưa hiểu được câu nói đó của nó khiến ông Tuấn đau lòng đến như nào. Ông Tuấn nghe con nói vậy thì thoáng buồn, nhưng vì những chuyện xảy ra trước đây ông cũng không dám mong đợi gì hơn một câu trả lời khác. Buồn bã ông nói với chú Đại:

- - Chú tính vậy anh thấy cũng được. Nhưng phải hỏi cháu Hạnh xem nó có đồng ý không đã, nếu nó không đồng ý thì anh sẽ để cháu ở đây. Mà còn bà ngoại cháu nữa....

Mẹ chú Đại nói:

- - Bên bà ngoại hôm qua mẹ với bố cũng đã nói chuyện qua rồi, bà ngoại thực tình cũng không muốn để cháu phải đi đâu nữa nhưng nghe bố mẹ nói nhiều cái thì bà cũng đồng ý. Như con nói giờ chỉ xem Hạnh nó có chịu hay không thôi. Con cũng là con bố mẹ, con của con cũng là cháu của bố mẹ. Ở với ông bà con không phải lo gì cả, cái con cần làm bây giờ là khỏe lại rồi tiếp tục lo cho các cháu sau này nữa. Bố mẹ chỉ mong sao gia đình mình sau này lúc nào cũng yên ấm, hạnh phúc.

Nam nghe mọi người nói nó cũng nguôi đi phần nào, nó chỉ thắc mắc một điều duy nhất tại sao bố nó không bỏ quách mẹ Hoàng đi để rồi sống với hai anh em nó. Suy nghĩ của nó tuy đơn giản nhưng dường đó là cách tốt nhất, vậy mà sao không thấy ai nói đến. Bởi vì nó chưa đủ lớn để hiểu được rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Người lớn đâu phải cứ thích là bỏ nhau ngay được, nghĩ thế nhưng Nam im lặng không nói và dường như tất cả những người lớn đầu đã đưa ra quyết của họ, điều duy nhất phải chờ đợi bây giờ đó chính là bé Hạnh có đồng ý hay không mà thôi.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 53: Câu Chuyện TạM Giam...

Sau khi ông Tuấn có phần thiên về ý kiến của chú Đại không khí trong phòng mới trở lại vui vẻ. Chú Đại biết đưa ra quyết định như vậy đối với ông Tuấn là một đi đầu vô cùng khó khăn. Nếu như đây không phải chú Đại cùng bố mẹ thì chắc chắn một đi đầu sẽ không bao giờ ông Tuấn đồng ý. Về phần bố mẹ chú Đại ông bà vốn dĩ đã có ý định đón cả hai anh em Nam về nuôi từ hồi biết ông Tuấn có con nhưng không có đi đầu kiện để chăm sóc. Tuy nhiên ông bà cũng chỉ dám góp ý với con rằng nên đón hai đứa về khi mà kinh tế đã ổn định.

Giờ đây xảy ra nhiều chuyện hai ông bà lại càng muốn được chăm sóc hai đứa nhỏ cũng bởi họ coi bố con Nam như người thân trong gia đình. Chuyện muốn đưa bé Hạnh về nuôi ông bà đã ấp ủ bấy lâu, lần trước gặp bà ngoại ở bệnh viện chưa có dịp nói nhiều để cho bà ngoại hiểu. Bây giờ thấy con đã khỏe mạnh nên ông bà mới bàn bạc với chú Đại. Tất nhiên chú Đại cũng muốn như thế, lúc trên xe chú Đại cũng nói thẳng với bố mẹ cái suy nghĩ của Nam:

- - Sao bố mẹ không khuyên anh Tuấn bỏ quách con mụ đấy đi có phải xong hết không..? Các cháu nó cũng về mà con cũng toàn tâm toàn ý chăm lo cho anh ấy sau này. Giờ dù anh ấy là anh con nhưng nếu cứ ở với con mụ đó, con cũng khó mà gặp gỡ bình thường được.

Mẹ chú Đại nghe xong liền chửi:

- - Mà làm thế là thất đức, chuyện vợ chồng đâu phải cứ bỏ là bỏ...Mẹ không cần biết có thật là nó muốn hãm hại con bé không nhưng khi tất cả chỉ là suy đoán thì mẹ không cho phép mà làm thế. Phá vỡ chuyện gia đình của người khác là mang tội đấy con ạ. Hơn nữa hai đứa nó mới cưới nhau, giờ mà bảo bỏ thì mặt mũi đâu...Thằng Tuấn nó cũng sẽ không làm

thế đâu, nó sống có tình có nghĩa bao năm qua hai đứa nó cũng nương nhờ vào nhau. Nói sao đi nữa thì cái Hường bây giờ nó vẫn là vợ thằng Tuấn.

Bố chú Đại cũng nghĩ giống như vợ, có lẽ những người đi trước có suy nghĩ khác. Kiểu như không còn tình cảm thì họ vẫn có thể sống với nhau bằng trách nhiệm, ông nói:

- - Mẹ mày nói đúng đấy, hơn nữa chính thằng Tuấn cũng nói nó cũng có một phần lỗi trong chuyện ti ền nông vừa r ồi của cái Hường. Giờ mà còn đòi bỏ thì khác gì loại cặn tàu ráo máng, ai chứ thằng Tuấn nó không làm thế đâu. Nó mà như thế thì tao đã không coi nó là con...Làm người dù sao cũng phải có cái Tình...

Chú Đại vẫn gay gắt:

- - Nhưng cứ như thế sau này bọn trẻ biết phải thế nào....Chẳng lẽ phải đợi đến khi chúng nó bị làm sao thì mới tin à...Lúc đó tin cũng không giải quyết vấn đề gì..

Cuối cùng ông bà mới đưa ra ý kiến nói với ông Tuấn để bé Hạnh cho ông bà nuôi. Mẹ chú Đại đáp:

- - Giá mà thằng Tuấn nó đồng ý để con bé nhỏ cho tôi với ông nuôi thì tốt biết mấy.

Chú Đại lắc đầu:

- - Con cũng muốn thế lâu r ồi, chỉ sợ anh ấy không chịu lại nghĩ mình chia rẽ bố con anh ấy nên không dám nói. Nhưng con cũng nghĩ kỹ r ồi, con không để cháu nó ở cùng cái loại dì ghẻ ấy được. Ai thương thì thương chứ con không bao giờ thương con mụ đó. Còn vay mượn bị bùng có khi cũng là quả báo thôi...Để lát nữa con sẽ nói với anh ấy luôn. Con có thể bỏ qua cho mụ ấy nhưng anh Tuấn cũng phải đồng ý để bé Hạnh cho con nuôi.

Bố chú Đại mắng:

- - Mày cứ làm như đây là con mày vậy..? Nói nhẹ nhàng khuyên bảo hợp lý may ra Tuấn nó còn nghe, chứ cái kiêu đi đâu kiêu như mày nó lại không điên lên.

Chú Đại nói cứng vậy thôi chứ chú thừa hiểu chuyện này nói ra cả chú lẫn ông Tuấn sẽ đều rất khó xử nếu như ông Tuấn cố chấp không chịu hiểu. Nhưng người như ông Tuấn mà vừa muốn trọn cả bên Tình bên Nghĩa thì sao có thể được nếu như không dứt khoát. Mà dù rằng nếu có đồng ý cho bé Hạnh về ở với ông bà thì bản thân ông Tuấn cũng là người buồn nhất. Là đàn ông nên chú Đại hiểu rõ cảm giác đó, cảm giác bất lực khi không bảo vệ được những thứ quan trọng. Nói một mình chú Đại lắm bầm:

- - Thế nên bảo sao đến giờ vẫn cứ khổ....?

Bố chú Đại hỏi tiếp:

- - Còn thằng cu Nam thì sao...? Nó có chịu không đây này...

Chú Đại đáp:

- - Nam nó lớn rồi, với lại tính nó con biết. Nó không đi đâu đâu, thằng Nam nó sống tình cảm lắm. Hai anh em nó ở với bà ngoại cũng vui vẻ, nếu như không phải bà ngoại nghèo quá thì con cũng không dám nói đến chuyện này. Nhưng vì tương lai của cháu nó đành vậy thôi, quan trọng nhất là con không thể để nó ở cùng con mẹ kia được. Con tuy nóng nảy nhưng bố mẹ cứ xem mà xem, sau này còn lắm chuyện nữa....

Mẹ chú Đại nói:

- - Cái đó để tự thằng Tuấn nó phán xét, thành ra như này lỗi của con không nhỏ đâu..

Chú Đại im lặng vì trong thâm tâm chú luôn dằn vặt vì việc mình đã gây ra. Chẳng cần mẹ nói thì chú Đại cũng đã đau đớn lắm rồi.

Quay lại phòng bệnh, phá tan cái không khí ảm đạm đó chú Đại bắt đầu thao thao bất tuyệt:

- - Mọi chuyện cứ tạm vậy đã, giờ con kể cho cả nhà nghe 10 ngày qua con ở trong phòng tạm giam như thế nào. Nhất là hai hôm đầu ở chung với cái thằng Trầm, cái kiểu nói chuyện của nó nghe đã rùng mình rồi.

Ông Tuấn khẽ cười:

- - Thằng đấy dính án hiếp dâm vào tù nó đánh chết, bọn trong tù nó ghét những thằng hiếp dâm lắm.

Chú Đại kể:

- - Bỏ qua cái thằng đấy đi, em ngồi trong đó 10 ngày chán đến nỗi không có gì làm cứ ngó ra ngó vào. Sách không có, vở thì không em lấy gói dầu gội đầu ra mà đọc đến thuộc cả cái thành phần, hướng dẫn sử dụng, ký tự in trên gói dầu gội đầu. Lắm lúc phát điên chỉ muốn hét lên mà không dám. Vì hôm trước em vào thì hôm sau có một thằng cũng lại vào nhưng điệu bộ lắc cắc thế là cán bộ trong đó nó tần luôn. Một câu cán bộ hai câu cán bộ, nói chuyện mà nhìn ngang thôi là cũng bị phang. Lúc nào cũng phải khúm núm nói năng cẩn thận.

Bố chú Đại nói:

- - Có thế thì mấy thằng như mày mới biết sợ.

Ông Tuấn tiếp:

- - Đúng rồi, mà bọn công an nó đánh có bài. Ví dụ như đánh bây giờ không thấy đau nhưng phải đến tối hoặc sang hôm sau thì nhức không chịu nổi. Mà chẳng thấy thâm tím hay có vết gì...Thế người ta mới gọi là đòn tù, tạm giam nó khắt khe như thế là đúng rồi. Có người án nặng mấy tháng tạm giam còn không được gặp ai là chuyện bình thường.

Chú Đại kể tiếp:

- - Nào đã hết, lúc lấy lời khai xong đưa em đến chỗ tạm giam nó còn bắt cắt hết móng chân móng tay, phát cho toàn đồ nhưa, rồi thu nhẫn, thu điện thoại, thắt lưng, chìa khóa... Nói chung trên người có gì là thu tất, quần áo tại em không có quần áo khác nên nó mới để cho mặc. May sao hôm sau bố mẹ lại mua quần áo mang vào, mà toàn loại rộng thùng thình.

Mẹ chú Đại ngắt lời:

- - Mẹ phải đi mua hai lần quần áo đấy, lần đầu mẹ không biết mua loại quần áo may hay mặc. Mang vào nó mắng té tát bảo không cho mặc loại này, chỉ cho gửi loại quần áo rộng rộng, trơn trơn thôi... Thế là bố mẹ phải đi ra mấy chỗ vỉa hè mua tạm mấy bộ đấy... Mà mua xong quay lại nó lại bảo hết giờ, phải dứt 1tr mới được gửi đồ vào đấy con ạ. Hôm đấy mẹ gửi một hộp ruốc 2 cân, hoa quả, cá khô nữa.

Chú Đại ngăn người:

- - Bảo sao quần áo như hàng si đa, mà làm gì có cá khô với hoa quả, cái hộp ruốc bé như cái nắm tay mà mẹ bảo 2 cân. Con chỉ nhận được 2 bộ quần áo với hộp ruốc bé tí thôi...

Mẹ chú Đại chửi:

- - Cha bố mẹ, chẳng lẽ mẹ lại nói điều... Mẹ mang vào bàn các anh ấy còn kiểm tra đi kiểm tra lại xong bảo lát sẽ mang vào. Mà bố mẹ mua 4 bộ quần áo chứ 2 bộ đâu.

Ông Tuấn cười sặc:

- - Úi giờ ời, mẹ gửi lắm thế thì chỉ béo bõn nó thôi, làm sao người nhà mình nhận đủ được. Cũng may là nó còn sẻ cho ít ruốc, không thì cũng chẳng có gì... Mà cũng phải ở đây bố mẹ có quen ai đâu mà gửi được.

Mẹ chú Đại lắc đầu:

- - Bố tiên sư cái bọn, khốn nạn thế....

Chú Đại cũng cười:

- - Mà gớm có gửi vào con cũng chẳng buồn ăn, lúc đó ngồi trong khám chỉ có cái lỗ nhìn ra đằng trước với cái lỗ nhìn ra đằng sau vườn. Thế mới thấm cái cảnh đếm lá vàng rơi, mà mùa này làm gì còn lá mà đếm. Một ngày nó dài không biết bao nhiêu lâu mới hết...

Bố chú Đại nạt ;

- - Thế mà mới chừa....

Chú Đại đưa tay ngăn bố lại nói:

- - Chưa hết, gần trưa con về lấy đồ nó trả lại đầy đủ, điện thoại này, thắt lưng này, nhẫn này...Nhưng bố mẹ biết gì không...? Cái nhẫn con nhận lại không phải nhẫn của con, là nhẫn hàng mỹ ký. Con nhìn nó con bảo cái này không phải của em anh ơi mà mặt thằng đưa đồ tình bơ bảo trong này ghi một nhẫn thì chỉ biết thế.

Mẹ chú Đại thốt lên:

- - Ối giời ơi sao mà không nói...Cái nhẫn đấy có rẻ cũng chục triệu..

Chú Đại đáp:

- - Lúc đấy mẹ muốn về hay muốn ở lại đôi co với chúng nó, mà đôi co làm sao được. Nhẫn đấy lúc mua thì đắt chứ bán đi chắc cũng chỉ được nửa giá. Mà còn đây nữa này.....

Chú Đại chạy lại chỗ cái điện thoại đang sạc, giơ lên cho mọi người xem:

- - Đây điện thoại con đúng là điện thoại của con nhưng chỉ còn cái vỏ thôi. Bố tiên sư lúc mới nhận tặc lưỡi không chú ý giờ mới thấy nhẹ tộp, ơ mà mình ngu nhỉ, điện thoại giả còn cắm sạc làm gì, có vào đâu. Mà may sao hôm đấy con đi với thằng Nam về con lại để ví trong ơto nếu không thì cũng mất sạch. Ngang với ăn cướp...

Nói đến điện thoại lúc này chú Đại mới chợt nhớ ra đi đâu gì đó, mặt chú Đại xì ra. Bố Nam thấy vậy an ủi:

- - Thôi, trong đó từ trước giờ nó thế rồi. Coi như của đi thay người, mà có khi gặp chúng nó biểu quà mặt vẫn phải cười tươi nữa đấy. Ra được là may rồi chứ ạ..

Chú Đại thở dài:

- - Em thì em không tiếc mấy thứ đó....Nhưng trong điện thoại của em còn bao nhiêu số làm ăn.

Ông Tuấn đáp:

- - Số đấy thì trong máy anh hầu như có hết, thiếu số ai xin lại là được thôi ló gì. Mà đi mua điện thoại với làm lại sim đi để còn liên lạc.

Chú Đại chép miệng nói lý nhí:

- - Không, số khác cơ.....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 54: Em Lại Phải Đi Đâu NỮA...?

Lại nói đến chuyện cho bé Hạnh lên Hà Nội ở với bố mẹ chú Đại. Ngay chiều hôm ấy chú Đại cùng Nam về nhà bà ngoại. Vừa thấy chú Đại bà ngoại mừng ra mặt:

- - May quá, cuối cùng thì chú cũng được thả. Hôm qua hai ông bà bên đấy ra đây ng ồi nói chuyện mà tôi cũng thấy lo. Ra được là tốt r ồi.

Chú Đại chào bà ngoại:

- - Dạ con cảm ơn bác, con phải ra để tết này còn được về đây chúc tết bác chứ.

Bà ngoại cười:

- - Tết anh cứ xuống đây tôi làm món thịt khô nhục đảm bảo anh ăn xong lần sau sẽ đòi ăn tiếp.

Chú Đại đáp:

- - Nếu thế thì tết con phải ở đây mấy ngày.

Cả nhà cùng cười, Nam hỏi bà ngoại:

- - Hạnh nó không có nhà hả bà, cháu tưởng nó đi học về r ồi chứ...?

Bà ngoại nói:

- - Nó học về ban nãy r ồi, bác Dung đi đón xong lại chở sang bên nhà ăn chè ăn cháo gì với con bác ấy. Về nó cứ hỏi anh Nam đâu, anh Nam đâu mà bà đau cả đầu. Cháu với chất bà ở nhà thì không thèm hỏi..?

Thằng Nam trêu bà:

- - Thì nó thấy bà ở nhà rồi đây, cháu không ở nhà nó mới hỏi chứ. Đúng còn gì nữa.

Bà ngoại chửi:

- - Đúng cái thằng bố mày....

Ban này vội quá nên chú Đại quên mua chút đồ thắp hương cho ông ngoại. Giờ sức nhớ ra nên chú Đại đứng dậy nói:

- - Con xin phép bác con đi ra đây một lát, tí con quay lại....

Bà ngoại gọi với:

- - Thế anh ăn cơm ở đây luôn nhé, có mớ cá rô đồng ngon lắm. Nghĩ có hai bà cháu nên tôi không làm. Lát anh ở đây ăn cơm tôi làm món cá kho tộ cho mà ăn.

Chú Đại không khách sáo trả lời:

- - Dạ vâng, thế bác lại cho con ăn ké bữa cơm. Cơm nhà mình là ngon nhất rồi...Con đi lát về ngay.

Chú Đại chạy vội lên đường, trong nhà còn hai bà cháu. Bà ngoại mới hỏi Nam:

- - Thế ông bà bên nhà chú Đại đã nói với cháu chưa..?

Nam khẽ đáp:

- - Dạ rồi bà ạ..

Bà ngoại tiếp:

- - Thế cháu tính làm sao..? Hai anh em tuy không được bằng người khác nhưng hai đứa yêu thương nhau như vậy cũng là cái đáng mừng. Bà

thì sống rày chết mai, cũng chẳng biết khi nào thì bà đi theo ông mày. Bà chết không sao, bà chỉ sợ bà mà chết đi hai đứa chúng mày thế nào thôi.

Vừa nói bà ngoại vừa khóc:

- - Đấy, bà cũng chẳng sống mãi mà chăm sóc chúng mày được. Máu mủ nhà mình không thương thì thương ai, thế nên hôm qua ông bà ấy nói ban đầu bà cũng không chịu đâu. Nhưng thấy nhà người ta thật lòng yêu thương con cháu mình, lại đâu là người tốt nên bà nghĩ thế cũng hợp lý. Cháu lớn rồi, học 1 -2 năm nữa cũng xong cái cấp 3. Mà mày lại nhanh nhẹn, tháo vát bà có không còn mày cũng tự lo được. Nhưng con kia nó còn bé quá...Vậy nên...

Bà ngoại đưa tay lau nước mắt, Nam cũng hiểu bà đang nói gì, nó đáp:

- - Cháu biết rồi bà ạ, mọi người đâu nói cả rồi. Cả bố cháu cũng đồng ý rồi. Giờ chỉ xem em Hạnh có chịu hay không thôi.

Bà ngoại tiếp:

- - Ai chẳng muốn con cháu mình được sống tốt, bà cháu mình cũng vậy...Mày ở với ông bà từ hồi còn nhỏ tí. Đến ngay như để chúng mày về ở với bố trong kia thôi mà bà còn trăn trở bao đêm không ngủ được. Nhưng nếu cứ để nó ở với bà không may bà mà chết thì khổ nó. Ở với ông bà bên đấy thì chắc chắn con bé sẽ được đầy đủ. Nó thì nó nghe cháu nhiều nhất, cháu chỉ cần nói là nó sẽ đồng ý thôi.

Nam im lặng, nó hiểu hết, nó biết hết nhưng trong lòng nó vẫn ích kỷ không muốn để em gái rời xa mình. Từ khi mẹ mất bé Hạnh đối với Nam vô cùng quan trọng, cùng với ông bà nhiều khi Nam phải làm thay phần của cả bố lẫn mẹ chăm sóc em gái những năm qua từ giấc ngủ đến đồ con bé ăn từng bữa cơm. Nó có thể nhịn cả ngày chỉ để dành tiền mua cho em gái hộp sữa nhét vào cặp.

Nó biết nó không đủ điều kiện để lo cho em, nó biết bố nó giờ đây không còn được như trước, nó biết tất cả...Nó nắm chặt tay lại cố kìm

nước mắt vì một mình bà đang khóc là đủ lắm rồi. Nhìn bà ngoại Nam nói lặng đi:

- - Cá đâu bà nhỉ, để cháu làm cho rồi bà kho nhé...

Bà ngoại khẽ thở dài đáp:

- - Ủ, bà để trong chậu kia kìa, vẫn còn bơi đấy. Cá cậu mợ mới cho chiều nay, to đấy, làm cẩn thận không nó lại chọc vào tay cho.

Nam đi xuống sân bếp làm cá, bên ngoài có tiếng mở cổng. Cái Hạnh chạy ngay xuống bếp đâm bùm bụp vào lưng Nam:

- - Anh Nam, anh Nam....Anh đi đâu mà giờ mới về đấy..

Nam tay đang bắn liền giờ lên:

- - Hù, đâm nữa anh bôi bắn vào người.

Con bé khoái trí lùi ra sau mồm giả bộ hét:

- - Oái oái...không chơi....

Bà ngoại lặng im ngẩng trên nhà nhìn hai anh em nó cứ gặp nhau là cười tíu tít, đúng là chẳng lỗ lòng nào để cho hi đũa mỗi đũa một nơi được. Bỗng dưng bà ngoại nghe thấy Nam hỏi em gái:

- - Hạnh này, em có quý chú Đại không..?

Con bé đang ngẩng chống nạnh nhìn anh làm cá đáp:

- - Em có...

Nam cười rồi hỏi tiếp:

- - Thế em có quý bố mẹ chú Đại không..?

Hạnh đáp:

- - Em có...Ông bà hay mua cho em bánh kẹo, đồ chơi..

Lúc này chú Đại cũng đã mua đồ về, định mở lời hỏi bà ngoại xem đĩa ở đâu thì bà ngoại đưa tay ra hiệu chú Đại im lặng. Chú Đại nhìn hai anh em Nam đang ngồi ở sân bếp quay lưng lại với nhà trên cũng khẽ lặng im. Nam tiếp tục hỏi:

- - Thế nếu giờ cho em ở cùng với ông bà em có chịu không..?

Con bé trả lời bằng một câu hỏi:

- - Anh có ở không..?

Nam nhìn nó khá bất ngờ, hơi bối rối Nam đáp ;

- - Anh có chứ, ông bà với chú Đại quý mình thế cơ mà..

Thế là cái Hạnh nhoeo miệng cười:

- - Thế em cũng ở...Hì hì hì..

Nam không hỏi nữa tập trung vào việc làm cá, không ai biết được nó đang suy nghĩ đi đâu gì. Chú Đại cùng bà ngoại ở trên nhà nhìn thấy cảnh đó cũng không khỏi xót xa. Bà ngoại nói:

- - Tưởng đi đâu, chú lại đi mua hoa quả với đồ ăn nhiều thế làm gì..?

Chú Đại khẽ cười:

- - Máy khi con ra đây đâu bác, để con lấy cái đĩa rửa qua thấp hương cho ông ngoại cháu Nam.

Nghe thấy giọng chú Đại cái Hạnh quay lại nhìn mồm hét lên:

- - A chú Đại...chú Đại về anh Nam ơi...

Nam biết rồi nhưng vẫn giả bộ cho em gái vui, Hạnh chạy lên nhà cười toe toét. Chú Đại hỏi nó:

- - Ái chà, có nhớ chú không..?

Con bé đáp:

- - Cháu có...cháu có..

Chú Đại lấy trong túi bóng ra một con búp bê Barbie tóc vàng hoe đưa cho Hạnh nói:

- - Cho Hạnh con búp bê công chúa nhé..Thơm chú một cái đã.

Chú Đại ghé má xuống con bé thơm cái bọp rồi mừng rỡ nhận con búp bê từ tay chú Đại. Nhìn nó vui vẻ đến lạ thường, có lẽ từ nhỏ đến giờ chỉ có chú Đại là hay mua quà, mua đồ chơi cho nó nhất. Lần nào gặp chú Đại cũng cho nó quà, cũng không lạ khi nó cũng rất quăn quýt chú Đại. Trẻ con mà ai tốt với nó thì nó theo thôi. Làm xong cá bà ngoại xuống bếp nấu cơm, Nam ở trên nhà chơi với em. Chú Đại bảo Nam:

- - Cũng không cần phải vội cháu ạ, đằng nào chú cũng phải ở đây đến khi bố cháu khỏi hẳn. Cũng đợi cho Hạnh học hết năm ở đây đã, lúc đó có vẻ trên kia cũng dễ xin vào trường mà không bị chen ngang. Để sau nói với em nó cũng được.

Nam đáp ;

- - Vâng, cháu biết rồi. Cháu nghĩ em nó sẽ chịu thôi, từ nhỏ nó cũng quen sống ở nhà các bác mỗi người một thời gian rồi. Mới đây lại về ở với bố mấy tháng, giờ lại quay về nhà bà ngoại.

Nam nói ra khiến chú Đại cũng thấy bé Hạnh đáng thương, từ nhỏ đã quá thiệt thòi, trẻ con mà cứ phải sống nay đây mai đó. Chú Đại nói:

- - Cháu yên tâm, chắc chắn ông bà với chú sẽ không phải để nó phải chịu khổ nữa...

Cái Hạnh thấy hai người nói chuyện thì nó quay ra hỏi ngây ngô:

- - Em lại phải đi đâu nữa ạ...?

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 55: Yêu Muộn.....

Thấy Hạnh hỏi vậy Nam cũng nói luôn cho em gái biết:

- - Cả nhà đang tính học hết năm nay ở đây, sang năm cho em lên ở với chú Đại trên Hà Nội đó.

Hạnh đáp:

- - A, lên nhà ông bà phải không ạ..?

Nam ngạc nhiên thắc mắc sao con bé lại biết nhà ông bà, chú Đại giải thích:

- - Cái lần cháu bị võ đầu vào viện ấy. Ngay hôm đấy chú ghét bố mày với con mụ kia nên bế cái Hạnh chở lên Hà Nội chơi mấy hôm. Con bé lên đó chơi với ông bà cũng vui lắm.

Bé Hạnh vội khoe với anh:

- - Em lên đó được ông bà cho đi ăn kem, đi công viên, đi sở thú...Mà nhà ông bà nhiều đồ chơi lắm...

Nam nói:

- - Vậy học hết năm nay em lại lên đó chơi nhé...?

Bé Hạnh mắt sáng long lanh gật đầu luôn, đúng là trẻ con ham vui. Nhưng nó không quên hỏi lại anh:

- - Thế anh có đi không..?

Nam trả lời:

- - Anh có, nhưng bao giờ học xong ở đây anh mới đi.

Hạnh nói:

- - Vậy bao giờ anh đi em mới đi.

Nam bèn nói dối:

- - Nhưng trường em sang năm là người ta không cho học nữa rồi. Em phải lên đó đi học trước, anh phải học ở đây. Bao giờ anh học xong thì anh mới đi với em được... Em đi trước anh đi sau, em với chú Đại đi trước.

Con bé im lặng một lúc rồi gật đầu:

- - Vâng, em biết rồi..

Ở với ai chứ nếu mà ở với bố mẹ chú Đại chắc chắn con bé cũng sẽ thích, ông bà đều là những người rất yêu quý trẻ con. Chú Đại tỏ ra rất vui khi Nam lại có suy nghĩ như vậy, thực ra ngay từ đầu đi đâu mọi người lo lắng nhất không phải là ông Tuấn hay bé Hạnh có đồng ý hay không. Khi nói chuyện với bà ngoại, ngay cả bà ngoại cũng đã nói:

- - Cái Hạnh nó còn nhỏ thì dễ bảo chứ thằng Nam từ trước đến giờ nó thương em nó lắm. Nó làm gì cũng được nhưng nó không muốn ai động đến một sợi tóc của em nó. Lần trước con dì ghẻ kia đuổi nó đi, xong không cho hai anh em nó gặp nhau. Cũng chẳng biết con kia nó tiêm vào đầu con bé những gì mà nhìn thấy anh là con bé sợ phát khóc. Cứ lần nào vào nhà trong đó mà không gặp được em là nó chẳng buồn ăn cơm cháo gì. Tôi chỉ sợ nó không hiểu được nhiều rồi nó không cho ai đem em nó đi đâu.

Đó chính là khó khăn mà ai cũng nghĩ đến vì tất cả đều biết Nam thương em gái như thế nào. Bởi vậy chú Đại không nghĩ rằng Nam lại nghe lời mọi người chịu để em lên Hà Nội ở. Nam nói với chú Đại:

- - Sau này chú phải chăm em cháu tốt vào nhé..

Chú Đại cười khà khà:

- - Ái chà, người lớn phết nhỉ...Tất nhiên chú phải làm thế rồi.

Nam nghiêm mặt nói:

- - Cháu không nói đùa đâu.

Nhìn ánh mắt của nó có phần hơi đỏ, gương mặt cương quyết, hai tay nắm chặt nhìn chú Đại không chớp mắt, chú Đại cũng nghiêm túc đáp:

- - Chú xin thề sẽ chăm sóc cho em cháu một cách tốt nhất. Lời hứa danh dự của chú luôn.

Lúc này Nam mới giãn cơ mặt ra khẽ xoa đầu Hạnh rồi nói:

- - Vậy là được rồi.

Thằng Nam vẫn vậy, tất cả mọi chuyện ai nói xấu nó nó chấp nhận, nó không có ăn nó chấp nhận, nó bị đánh nó cũng chấp nhận. Nhưng nó không thể chấp nhận khi những điều đó xảy ra với em. Khi nói chuyện về tương lai của em gái Nam như biến thành một người trưởng thành. Cũng bởi vì nó rất yêu quý và tin tưởng chú Đại nên nó mới giao Hạnh cho chú Đại và nó tin chắc cuộc sống sau này của Hạnh sẽ tốt hơn rất nhiều. Bỏ qua cái suy nghĩ ích kỷ nó chấp nhận để em đi với hi vọng em gái sẽ được sống trong một điều kiện tốt hơn.

Chú Đại nhìn Nam khẽ mỉm cười, chú vui vì Nam còn hơn cả những gì chú Đại kỳ vọng. Sau khoảng thời gian nghiêm túc đó chú Đại chợt nhớ ra một việc khá quan trọng, nhưng lại không biết mở lời thế nào. Nghĩ một lúc chú Đại hỏi Nam:

- - Nam này, bao giờ cháu lại đi học nhỉ..?

Nam đáp:

- - Cháu ngày kia mới phải đi học, mà sao vậy ạ...?

Chú Đại ngập ngừng hỏi tiếp:

- - Thế thấy bảo vừa rồi mới thì, kết quả có tốt không..?

Thằng Nam thắc mắc không hiểu sao tự nhiên chú Đại lại quan tâm đến chuyện thi cử. Có bao giờ Nam thấy chú Đại hỏi nó học hành, điểm rả thế nào đâu. Nó ngây mặt nói:

- - Cháu mới thì xong, đã chấm điểm đâu mà biết...Nhưng cháu làm cũng tạm thôi, không tốt lắm.

Chú Đại nghe xong mặt hớn hở:

- - May quá, vậy thì tốt rồi...

Nói xong chú Đại biết nói hớ, thằng Nam há hốc mồm:

- - Cháu thi không tốt mà chú lại bảo may quá là sao..?

Chú Đại vội chữa lại:

- - Không phải, ý chú là may quá nghỉ học nhiều mà vẫn thi được là tốt lắm rồi...Chứ ai điên lại bảo cháu thi không tốt là may. Mà toàn nghĩ xấu về chú....

Nam gật đầu tạm tin, thấy chú Đại hình như vẫn còn gì muốn nói cứ ấp a ấp úng Nam hỏi:

- - Hình như chú còn gì nữa phải không..?

Chú Đại chép miệng:

- - Ờ thì...Chú định hỏi là...là...cô Thúy có nhắc gì đến chú không...? Ý là...chú ở tròn kia 10 ngày cô ấy có biết không ấy...?

Nam trả lời gọn lỏn:

- - Không, cháu chẳng thấy cô ấy nói gì cả...?

Chú Đại mặt buồn so thờ dài:

- - Vậy à....haizzzzzz...

Nào ngờ thằng cháu khốn nạn gãi gãi cằm rồi ra vẻ suy nghĩ đáp:

- - À mà hình như là cũng có....

Mặt chú Đại lại sang lên, mắt lấp la lấp lánh ánh nắng ban mai chú Đại ngẩng lên nhìn thằng cháu chờ đợi nó nói tiếp. Cơ mà thằng tiểu quỷ liếc sang chú Đại bằng một cặp mắt gian manh, xảo trá pha chút quỷ quyệt. Chú Đại lúc này mới nhận ra từ nãy đến giờ mình đang bị thằng ôn con tên Nam xỏ mũi. Cứ nhắc đến cô giáo là chú Đại mất tự chủ, chú Đại quên ngay được rằng cái thằng nhóc kia nó có những suy nghĩ già hơn cái tuổi của nó. Và rõ ràng từ khi nhắc đến cô giáo là nó đang thăm dò chú Đại.

Vậy mà chú Đại biểu hiện rõ mồn một ra khuôn mặt thế kia càng khiến nó đoán được lý do vì sao chú Đại lại hỏi han việc học hành của nó. Chốt lại, nó đã bắt thóp được chú Đại, nó làm bộ làm tịch rồi tiếp tục:

- - Cái hôm chú bị bắt thì hôm sau cô giáo có mắng cháu vì tội đi học ngủ gật. Xong cô giáo có nói sẽ gọi cho chú để thông báo tình hình.

Chú Đại hấp tấp:

- - Thế cô ấy có gọi không..?

Nam cười rồi khẽ lắc đầu:

- - Cháu biết sao được, cháu có phải cô giáo đâu. Mà chú bị bắt gọi cũng sao nghe được.

Chú Đại tiu nghỉu:

- - Ở nhà, sao mình ngu thế...

Thằng Nam khúc khích cười:

- - Chú thích cô giáo cháu à...?

Thằng lỏi con hỏi một câu đến trâu cũng chết, mặt chú Đại đỏ bừng, chân tay xoắn lại không biết trả lời làm sao. Đúng là thằng cháu mất dạy, chuyện tình cảm của người ta mà lại hỏi thằng thế thì chết. Ít ra cũng phải hỏi me mé thôi chứ, hơn nữa nó phải biết chú nó hơn 30 tuổi nào đã biết yêu là gì đâu...Chú Đại luống cuống:

- - Ờ thì....À không.....Thích gì mà thích...

Vừa lúc đó bà ngoại dưới bếp gọi to:

- - Nam ời, xuống sắp mâm bát cho bà chuẩn bị ăn cơm.

Thằng Nam vội dạ một tiếng rõ to rồi chạy xuống bếp, bỏ lại đó ông chú đang thở phò, lấy tay lau mồ hôi đang đổ ra trên trán:

- - May quá, bà ngoại mà không gọi chắc đến phát điên với thằng này. Bọn ranh con bây giờ ghê thật. Mà nó đâu có phải ranh con bình thường...Thằng quý..

Đột nhiên chú Đại giật mình bởi giọng Nam đang gọi:

- - Chú Đại rút cho cháu nĩa cơm ra nhé...

Chú Đại đáp:

- - Ờ....ờ....Ừ....rút giờ đây....

Giang hồ hồ báo mà làm gì, cuối cùng thì vẫn là hồ giấy khi yêu mà thôi. Mà cũng đúng nghề giáo viên vốn được gọi là cô nuôi dạy hồ mà. Chẳng biết rồi đây chú Đại sẽ phải làm gì để chiếm được tình cảm của cô giáo trong khi từ trước đến giờ chú chưa phải trải qua cái cảm giác này.

Ông trời quả là khéo sắp đặt....Càng mạnh mẽ bao nhiêu đến khi yêu lại càng lúng túng bấy nhiêu. Trò đời là thế.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 56: Chú Cháu Ủ Mưa...

Ba ngày nghỉ sau khi thi của Nam cũng đã hết, ông Tuấn cũng đã khỏe dần theo từng ngày nên Nam chỉ vào thăm bố những lúc rảnh hoặc được nghỉ buổi chiều. Mọi chuyện trong bệnh viện đã có bố mẹ chú Đại lo liệu. Có hôm Nam mở cửa phòng bệnh bước vào thấy có cả mẹ Hường cũng ở đó nó tỏ vẻ không vui, đúng hơn là chẳng ai thấy vui nhưng để cho yên cửa yên nhà nên ai cũng cố gắng tỏ ra vui vẻ. Khi đó Nam cũng chỉ vào ng ửi qua loa một lúc rồi viện lý do bận học ra về.

Tưởng những sau mọi chuyện mẹ Hường sẽ bị một hậu quả gì đó nặng nề hơn, nhưng ngoài cái tát học máu mũi của chú Đại ra thì mẹ vẫn bình an vô sự. À không, ng ửi trong phòng Nam cũng nghe đâu số tiền 4 tỉ cho vay đó ông Tuấn chỉ có thể lấy lại cho mẹ được 500tr dựa vào các chứng từ, giấy đất với giấy sang tên một mảnh đất của mẹ gã vay nợ ở dưới quê. Nói trắng ra là sau khi ông Tuấn tỉnh dậy có đưa cho mẹ Hường những giấy tờ đó để mẹ phần nào nguôi ngoai sau vụ bùng tiền. Ông Tuấn có nói:

- - Lúc trước bảo chỉ cho nó vay tiền 1 tỉ, cùng lắm là 2 tỉ thôi vì mình có giấy tờ đất làm tin. Cùng với tiền lãi hàng tháng thì dù xảy ra trường hợp xấu nhất mình vẫn thu hồi được vốn. Cho nó vay đến 4 tỉ, lại còn rút hết những chỗ khác về đập vào đó giờ nó trốn biết tìm sao được.

Tham thì thâm, thấy lãi nhiều tưởng bỏ cuối cùng nhận quả đắng, nhưng ít ra ông Tuấn còn giữ lại cho mẹ một khoản. Cần giấy tờ trong tay mẹ Hường lập tức gọi điện thông báo cho mẹ gã vay nợ bằng một giọng khá gay gắt:

- - Bà có phải mẹ của thằng Vinh không...? Tôi có chuyện này muốn nói với bà, giờ bà đang ở đâu tôi muốn đến nói chuyện trực tiếp...

Vì không mở loa ngoài nên mọi người không biết bên trong điện thoại mẹ già kia nói gì, chỉ biết lúc sau mẹ Hương nói với ông Tuấn:

- Anh bảo 3 thằng lát lấy xe chở em đi nhé...Không nhanh có khi mảnh đất đấy nó cũng gán cho bao nhiêu người rồi.

Mẹ chú Đại thấy vậy thì hơi sợ, bà nói:

- Đi đòi nợ mà sao phải dắt theo đông người vậy con...Dù sao nó cũng trốn rồi, mẹ nó có biết gì đâu, dọa dẫm người ta thế thì chết...

Mẹ Hương đáp:

- Không biết được đâu mẹ ạ, có khi nó lừa tiền rồi tuồn cho mẹ nó đấy. Không đưa người đi thì ai nó sợ...

Chú Đại thấy vậy tham gia với mẹ:

- Mẹ kệ đi, không phải việc của mình...

Nam cũng chẳng muốn nghe những gì liên quan đến mẹ Hương, đứng dậy Nam xin phép ra về. Chú Đại hỏi Nam:

- Còn bao lâu nữa thì được nghỉ tết hả Nam..? Mà được nghỉ bao nhiêu hôm..?

Nam đáp:

- Cháu còn thêm 10 ngày nữa là nghỉ rồi, cũng chưa biết được nghỉ bao nhiêu hôm nhưng nghe bảo nghỉ một tuần chú ạ.

Hai chú cháu đi với nhau ra khỏi phòng, chú Đại hỏi:

- Thế việc chú nhờ làm xong chưa..?

Nam ngơ ngác:

- Việc gì chú nhỉ..?

Chú Đại đâm vào lưng nó trách:

- - Lại giả vờ quên, việc mà mấy hôn trước ăn cơm ngoài nhà chú bảo ấy..?

Nam nhìn chú Đại rồi ò lên:

- - À, là việc lấy sổ cô giáo chủ nhiệm của cháu phải không...? Cháu chưa làm được, giờ đi học tự nhiên hỏi sổ cô giáo nó cứ làm sao ấy. Với lại hỏi xong cô ấy lại hỏi xin làm gì thì sao..?

Chú Đại chép miệng:

- - Thằng ngố này, cứ giả vờ bảo em xin sổ để có việc đột xuất còn gọi điện xin phép. Xong rồi viết ra giấy...?

Nam đáp:

- - Nhưng chẳng phải cô giáo cháu biết chú có sổ rồi sao..? Hơn nữa học sinh gọi điện xin phép ai người ta cho...

Chú Đại tiếp:

- - Không thì cháu bảo mấy đứa bạn gái hôm đến đây xin cho, bọn nó kiêu gì cũng biết sổ cô giáo. Nhất là con lớp trưởng....

Nam lắc đầu:

- - Không, cháu chẳng nói chuyện với chúng nó bao giờ, xin xỏ ngại lắm...Biết đâu lại hiểu lầm.

Chú Đại bực:

- - Thế là mày không giúp chú phải không..? Có mỗi việc xin sổ mà cũng không xong..? Thanh niên hoi..?

Nam hơi tự ái đáp:

- - Dạ vâng, cháu hỏi thì chú đi đến trường mà xin....Cháu còn chưa khỏe với ông bà là may cho chú rồi.

Chú Đại cũng hòng luôn, mà đúng thật, từ cái ngày gặp cô giáo Thúy, chú Đại thay đổi khá nhiều mỗi khi nói chuyện về cô giáo. Yêu vào cái con người nó khác hẳn, bỏ qua mọi chuyện chú Đại giờ sẵn sàng xuống nước thỏa hiệp với thằng cháu ranh ma:

- Ớy chết, chú nhần....Bây giờ thế này nhá...Cháu có giúp chú không..?

Nam nhìn chú Đại ấp úng vì chú Đại thật sự nghiêm túc trong chuyện này:

- - Dạ...thì có...Nhưng để cháu xem đã...

Chú Đại khoác vai nó đi ra cổng nói sát vào tai:

- - Mà chịu giúp thì chú có cách này, chắc chắn cháu không phải xin số mà cô giáo sẽ tự cho...Có làm không..?

Nam thấy hơi nghi nghi, làm gì có cái cách nào mà ngon ăn thế được. Nhưng nhìn ánh mắt khẩn thiết của ông chú đáng thương hơn 30 tuổi mới biết mùi yêu Nam cũng khẽ gật đầu. Chú Đại thì thẩn vào tai nó cái gì thì không biết, chỉ biết nó hẩy tay chú Đại ra mặt hoảng hốt:

- - Không được, làm thế không được đâu...Cuối năm sắp nghỉ tết rồi mà chú còn bảo làm thế là toi đấy...

Chú Đại nịnh nọt:

- - Thì thế chú mới cần nhờ đến mày, mày mà không giúp chú thì ai giúp. Hơn nữa những cách đơn giản chú bày ra mày có chịu nghe đâu. Cố gắng đi tết thích gì chú cũng chiều...Nhá nhá....

Nhìn ông chú hơn 30 tuổi đứng ra đi điều kiện với thằng cháu 16 tuổi khiến ai đang đi qua cổng cũng thấy buồn cười. Suy nghĩ một lúc Nam khẽ thở dài rồi đáp:

- - Thôi được rồi, cháu sẽ làm...Nhưng mà có làm sao chú phải chịu trách nhiệm đấy..

Chú Đại mừng rỡ nói:

- - Thật hả, thế đã định làm gì chưa..? Cứ như ban nãy chú bảo ấy...Để mà, lại còn thích nữa chứ..

Nam mặt đỏ như gấc xua tay trả lời:

- - Không được, làm thế chết ấy....Kệ cháu, cháu tự có cách....

Chú Đại ngạc nhiên:

- - Ái chà, ghê nhỉ...Nhưng thôi kệ, miễn sao cháu lấy được số cho chú là được. Giờ chú chờ vờnhe, mà ăn gì không chú mua, tiện chú mua cho bà ngoại mấy cái áo ấm....

Giao dịch thành công hai chú cháu nhìn nhau cười bí hiểm, bỗng nhiên cả hai giật mình bởi giọng nói của mẹ chú Đại:

- - O, tởn chớ cháu về rồi mà giờ vẫn đứng đây, hai chú cháu mày tính buôn bạc giả hả. Nhìn mặt đứa nào cũng gian như ăn trộm...

Chú Đại lắp bắp đáp:

- - À không, con với nó đang tính xem ăn gì đấy mà...Nam nhỉ..?

Cu Nam cũng vội gật đầu trong vô thức, chú Đại hỏi mẹ:

- - Mà mẹ đi đâu đấy...?

Mẹ chú Đại đáp:

- - Thành Tuấn với bố mày thích ăn cháo tim nên mẹ ra đầu công này mua.

Chú Đại nói:

- - Thế mẹ đi mua đi nhé, con chờ cháu về...Mà sao không bảo vợ anh ấy đi mua..?

Mẹ chú Đại đáp:

- - Nó cũng bảo nó đi nhưng mẹ nghĩ bụng để mẹ đi...Thôi chờ cháu về đi, nhớ vào chào bà bên ấy hộ mẹ một tiếng. Mà mày cứ ăn cơm ở đây không ngại à..?

Chú Đại cười lớn:

- - Ha ha con ngại gì, thế mới là người nhà Nam nhẽ..?

Nam tiếp tục gật đầu, mẹ chú Đại mắng yêu:

- - Sư bố chúng mày, thằng chú không ra thằng chú, thằng cháu thì không ra thằng cháu. Nhìn chúng mày cứ như hai anh em thì đúng hơn...

Chú Đại vội nói:

- - Thế sao được, thế hóa ra nó cũng là em bố nó à...Ha ha ha....

Kệ bà đang đứng chờ, hai chú cháu ra xe phóng khỏi bệnh viện. Trong đầu Nam đang suy nghĩ xem kế hoạch mà chú Đại nói ban nãy sẽ được thực hiện như thế nào..?

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 57: Bể Kèo...

Sáng ngày hôm sau Nam đi đến trường như mọi ngày, trong cả đoạn đường đạp xe Nam vẫn đang suy nghĩ về kế hoạch ngày hôm qua đã bàn. Vì quá tập trung nên Nam không chú ý rằng có người đang gọi mình:

- - Nam ơi, Nam....Nam ơi...

Phải đến khi người đó đạp xe lên đến sát xe mình thì Nam mới biết đó là Trang, quay sang Nam hỏi:

- - Ủa, giờ này mới đi học à..?

Trang gắt:

- - Gọi từ nãy giờ sao không thấy thưa, ông bí sao đấy. Vẫn còn sớm chứ giờ này mới đi học cái gì...?

Nam cười trừ:

- - Hi hi, bận suy nghĩ quá nên không chú ý...

Trang đáp:

- - Ở cứ kiểu thế không cần thận lại đâm vào người khác đấy, mà ông suy nghĩ cái gì vậy, điếm thì không tốt à..?

Nam chẳng hiểu sao lại đỏ mặt đáp:

- - Không, điếm thi bình thường...Nghĩ chuyện khác cơ...Mà cho tôi hỏi cái này..?

Vừa lúc đó cũng đến trước cổng trường, hai đứa xuống xe dắt bộ vào trong, để xe trong nhà xe xong Trang mới quay ra hỏi:

- - Sao thế ông định hỏi chuyện gì..?

Nam lưỡng lự, ấp úng đáp:

- - Mà thôi, không hỏi nữa ngại lắm...

Nghे thế Trang càng muốn biết câu hỏi là gì, Trang chạy theo kéo áo Nam gặng hỏi:

- - Không nói là rách áo đấy..?

Nam vùng vằng định gỡ ra thì không may đụng trúng một thằng lớp 12 khá bặm trợn. Mặt thằng lớp 12 đang tuổi lon nên mồm má khá nhiều, cộng với ánh mắt gato khi thấy một đôi trai gái cứ tíu tít trong sân trường. Nhìn bộ mặt đặng đặng sát khi đang nhìn Nam với ánh mắt gato đủ biết thằng lớp 12 này là dân FA có bằng cấp rồi.

Có khi Nam đi một mình thì lại không sao, đằng này cô bạn xinh gái, nổi bật lại cứ kéo tay kéo áo cười đùa, chẳng khác nào xát muối vào trái tim đang lim dim ngủ thì bị đánh thức phải xem cảnh yêu đương của bọn có gấu. Nam nhìn thấy có vẻ nguy hiểm vội cúi đầu nói:

- - Em xin lỗi anh, em không chú ý...

Trang lúc này cũng rút tay lại không dám trêu Nam nữa, con bé núp núp sau lưng Nam tỏ vẻ sợ hãi bởi thằng lớp 12 lúc này mặt đã nóng đỏ bừng lên rồi. Nhìn cu Nam gầy gò lại đang xin lỗi nó đáp:

- - Xin lỗi cái đ** m* mày à...? Nhìn xem, mày dẫm bấn hết giày tao rồi...

Nam nhìn xuống giày nó thì quả thật chỉ hơi bấn chút mũi giày có thể lau sạch được ngay, nhưng nghe thấy nó chửi bậy thì Nam cũng cay cú, tuy nhiên vẫn giữ được bình tĩnh vì lỗi này do mình gây ra, Nam nói:

- - Vậy em lau đi cho anh nhé, hơi bẩn chút thôi....Sao anh lại chửi em thế, em cũng xin lỗi r ồi..

Nhưng Nam chưa kịp lau thì nó đấm một phát bất ngờ giữa mặt Nam, cú đấm xảy ra khi Nam vẫn đang nói chuyện khiến Nam không kịp phòng thủ. Một thằng cao to học lớp 12 đấm một thằng lớp 10. Nam ngã ngửa ra sau chảy máu mũi, ăn thẳng một đấm vào mặt khiến Nam choáng váng hoa hết cả mắt. Chưa dừng ở đó thằng lớp 12 tiếp tục lao vào đá thêm mấy cái nữa vào bụng Nam khiến Nam phải thu người lại ôm bụng. Trang thấy thế lao vào can nhưng càng can lại càng khiến thằng kia nổi máu sĩ gái nó lại càng hung hăng.

Lúc này mọi chuyện ầm ĩ ngay đầu cổng khiến học sinh xúm lại xem, phải đến khi bác bảo vệ thôi còi toét toét thằng lớp 12 mới dừng lại, nó cúi cúi cái mũi giày vào áo Nam rồi chửi:

- - Chết con mẹ mày đi...May cho mày đấy....

Vì hãy còn sớm nên chẳng thấy thầy cô nào đến cả, bác bảo vệ chạy lại thì Nam cũng đang l ồm c ồm ng ẩ dậy vẫn còn choáng váng. Đám học sinh đứng xem thì chỉ trỏ, có đứa nhận ra Nam hôm đi với chú Đại có nói:

- - Thằng kia thế nào cũng bị đánh, thằng này nó chơi với đầu gấu đấy...

Trang vội đỡ Nam dậy m ồm lý nhí:

- - Cho tớ xin lỗi...

Nam sờ tay lên mũi thấy khá rát, tất nhiên là bị chảy máu rồi. Cú đấm đó khiến mặt mũi Nam bị sưng chỉ sau 15' vào lớp. Đến một cái lại đứng ngay tiết đầu của cô Thúy, giấu làm sao được khi mũi thì bịt giấy vệ sinh cho máu đỡ chảy, mặt thì sưng húp lên thế kia. Đi xuống chỗ Nam cô giáo hỏi:

- - Em lại đánh nhau à...? Sao em lúc nào cũng gây chuyện thế nhỉ..?
Hết lần này đến lần khác...Đã vậy gọi cho phụ huynh thì không gọi được.

Nam im lặng không nói, chẳng lẽ bảo em bị đánh thì cũng nhục. Nhưng ở bàn trên Trang đứng dậy:

- - Thừa cô, bạn Nam bị một anh lớp 12 đánh sáng nay ạ..? Bạn ấy không đánh nhau..

Cô giáo nghe xong vội hỏi:

- - Sao đánh nhau trong trường mà cô không biết, học sinh đó học lớp nào....Hết tiết đi theo cô lên phòng hiệu trưởng.

Nam vội chối:

- - Em không sao đâu cô.....Em...em..

Trang nói tiếp:

- - Chúng em không may va vào anh ấy, bạn Nam cũng xin lỗi rồi nhưng anh ấy vẫn đánh..

Nam cau mày nhìn Trang ra hiệu không được nói nữa nhưng cô giáo đã nghe hết rồi, cô Thúy nói:

- - Không thể để thế này được, học xong em phải đi với cô xuống phòng hiệu trưởng. Cô phải xem xem học sinh đó là lớp ai chủ nhiệm...

Nam ngớ người vì dường như cô Thúy còn giận dữ hơn cả Nam, giờ Nam mới sực nhớ ra chưa kịp thực hiện kế hoạch của chú Đại thì đã gặp ngay rắc rối mới. Nam nghĩ mà trách sao cái số mình đen gặp toàn những chuyện tai bay vạ gió. Nam không muốn nói với cô giáo bởi vì trong lòng vẫn đang rất cay cú. Bị đánh thẳng nào chẳng cay, hết tiết cô Thúy bắt Nam xuống phòng hiệu trưởng nhưng vì thời gian không đủ nên chưa thể biết được thẳng lớp 12 ấy học ở lớp nào. Các giao viên chủ nhiệm lớp 12 cũng nói sẽ tìm học sinh đó trước giờ ra chơi.

Nam cũng ngẩn ngơ đợi đến giờ ra chơi, nhưng không phải đợi gặp thẳng khốn đó ở phòng ban giám hiệu. Mà nó muốn gặp ở chỗ khác, hết hai tiết

đầu trôi qua chậm rãi, cuối cùng thì tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi cũng vang lên, không phải Nam không biết thằng đó học lớp nào. Lúc sớm bị đánh xong trong lúc xếp hàng vào lớp Nam đã tia thấy nó đứng ở lớp 12B-2.

Thanh niên mới lớn thì tính háo thắng ai chẳng có, chẳng riêng gì thằng chó kia thấy nhột khi thấy gái, bản thân Nam h ồi sáng cũng muối hết mặt. Đang đi với gái mà bị đâm cho sắp mặt lá, cơ mà thằng đó nó to thật. Đấm bo sao Nam ăn nổi, nhưng có thù là phải trả, không bằng cách này thì bằng cách khác. Ra chơi là phải tập thể dục giữa giờ nhưng thằng Nam lĩnh không tập trốn đi đâu không biết. Sau trường là một bãi đất trống khá lớn, bãi đất trống đó để nguyên vật liệu như gạch gỗ của trường còn thừa sau khi xây dựng một thứ gì đó. Và Nam biết khối lớp 12 luôn chiếm bãi đất đó làm căn cứ riêng để tụi nó hút thuốc, thậm chí là chơi cờ bạc sau mỗi lần ra chơi.

Nam Lĩnh ra sau đồng gạch ng ồi nấp chờ sẵn, khi trống báo hiệu hết thời gian tập thể dục là học sinh bắt đầu túa ra khắp nơi. Thằng đầu trâu mặt ngựa kia cũng là loại bất hảo nên không có gì lạ khi nó đang tiến về bãi đất trống với một vài thằng nữa, m ồm phì phèo thuốc lá một thằng đi cùng nó hỏi:

- - Thấy bảo sáng mày đánh một thằng nhãi con lớp 10 hả..? Sao lại đánh nó..?

Thằng chó đáp:

- - Đ** m* nhìn mặt nó là muốn đánh r ồi...Mà bà chủ nhiệm nãy hỏi về chuyện đấy nhưng không đưa nào dám nói.

Một thằng khác nói:

- - Thế nó đi từng lớp nhận mặt thì sao..?

Thằng này mới cười lớn:

- - Thì giờ mình ra đây ng ồi, trong lớp có đâu mà tìm...Mà nó dám chỉ mặt tao còn đánh nữa.

Bốn thằng chúng nó đặt đít ng ồi ngay dưới đồng gạch mà không hề hay biết rằng đằng sau sát khí đang tỏa ra vô cùng nguy hiểm. Sau khi xác định được đối tượng Nam chậm chậm đứng lên tay c ần viên gạch chỉ không có lỗ giờ cao lên trời không nói một lời:

“ Cốp “

Tiếng gạch t ầm hơn 1kg va chạm mạnh với cái đầu của thằng lớp 12 với gia tốc chưa đến 1s 1 đập, bằng bao nhiêu Newton thì không ai biết. Chỉ biết va đập mạnh đến nỗi vật thể mang tên đầu gấu lớp 12 đang nằm quần quai ôm đầu, máu chảy lênh láng trong khi đối tác là viên gạch chỉ không có lỗ chỉ bị mẻ đúng một tẹo tèo tèo. Một cái đập không ngại vết bầm, ba thằng bạn hoảng quá nhảy vội về phía trước quay lại nhìn. Nam mặt sọc đứng đó tay vẫn c ần viên gạch mắt không chút sợ hãi. Cả trường xôn xao khi thằng kia đang nằm một chỗ và máu vẫn không ngừng chảy. Hai thằng bạn thấy vậy vội vã xốc thằng kia lên đưa xuống phòng y tế.

Lúc này Nam mới hạ viên gạch xuống, l ần l ỳ bước ra khỏi khu đất trống....Sự việc không thể t ồi tệ hơn

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 58: Không Phải Xoắn...

Tất nhiên mọi việc xảy ra sau đó là Nam không còn chỗ nào ngồi ngoài phòng họp giáo viên. Cả trường xôn xao vì thanh niên lớp 12 bị thanh niên lớp 10 đập vỡ đầu, phòng ý tế của trường phải chuyển thanh niên hồ báo lớp 12 kia vào viện để khâu. Còn Nam được ngồi một mình một chỗ trong cái lắc đầu ngao ngán của toàn bộ giáo viên.

Bản thân cô Thúy cũng không biết phải xử lý ra sao, phải đợi đến khi toàn bộ giáo viên bộ môn lên lớp, bà hiệu trưởng mới đi qua chỗ cô Thúy nói:

- - Cô phải làm sao giải quyết trường hợp này nhanh lên, nếu để trên bộ mà biết thì trường mình không xong đâu.

Cô Thúy ấp úng dạ vâng gật đầu, cô hỏi Nam:

- - Tại sao em lại làm thế, không phải cô đã nói chuyện này để nhà trường giải quyết cơ mà..? Em khiến cậu kia phải vào viện để khâu do vết thương bị rách chuyện này không phải chuyện nhỏ đâu. Cô phải mời bố mẹ em đến...?

Nam lẳng lẳng đáp:

- - Mẹ em mất rồi, còn bố em vẫn đang nằm viện...

Cô Thúy ngớ người nói:

- - Thế bây giờ cô phải gọi cho ai là người thân của em đây..?

Nam đáp:

- - Giờ chỉ còn mỗi chú Đại thôi ạ..

Cô Thúy lắc đầu:

- - Nhưng số đó lần trước cô gọi mấy lần đầu không được...

Nam trả lời:

- - Lúc đó chú ấy trong trại...à nhầm, lúc ấy chú Đại bị mất điện thoại nên mất luôn cả sim. Phải tuấn sau mới làm lại được, giờ cô gọi là chú ấy nghe ngay đấy.

Cô Thúy đáp:

- - Cô biết tầm tuổi bọn em có những suy nghĩ không kiểm soát được hành động, nhưng nếu chuyện này không được giải quyết êm xuôi thì em nhiều khả năng sẽ bị đuổi học đấy. Nhẹ thì cũng bị đình chỉ....Cô cũng nghe Trang nói hết mọi chuyện, cô cũng đã trình bày với hiệu trưởng, nhưng việc em đánh võ đầu cậu ta lại là chuyện hoàn toàn khác. Em có biết bạo lực học đường hiện nay đang bị cả xã hội lên án không..? Nếu trên sở mà biết chắc chắn không bỏ qua...

Nam im lặng vì nó biết giờ có thanh minh cũng chẳng giải quyết vấn đề gì, cô Thúy lấy điện thoại gọi cho chú Đại. Cuộc nói chuyện không như kế hoạch bắt đầu:

- - Alo, anh Đại phải không..?

Vừa nghe giọng cái chú Đại nhận ra người lạ bên kia là ai ngay, nhưng vẫn hắng giọng nói:

- - E hèm, tôi Đại đây, ai thế nhỉ..?

Cô Thúy bên này đáp:

- - Dạ, chào anh, tôi là giáo viên chủ nhiệm của em Nguyễn Văn Nam..

Chú Đại ở trong phòng bệnh cùng với ông Tuấn và bố mẹ, nhìn nhìn sang mọi người thấy không ai chú ý đến mình chú Đại nắm chặt một tay lại dấm dấm vào không khí vui sướng, chắc hẳn thằng cháu đã hoàn thành nhiệm vụ, cướp lời chú Đại giả bộ:

- - À à, tôi nhớ ra rồi...Cô Thúy phải không. Xin lỗi cô tôi mất điện thoại thành ra không còn số của ai cả. Có phải thằng Nam lại gây ra chuyện gì rồi phải không..? Thế thì cô mới gọi cho tôi chứ nhỉ..?

Cô Thúy nói:

- - Đúng rồi anh ạ, cháu Nam vừa gây ra một chuyện hết sức nghiêm trọng. Anh có thể đến trường ngay bây giờ được không ạ..?

Chú Đại cười rồi tặc lưỡi:

- - Cô cứ nói quá, thanh niên mới lớn nó làm như thế cũng do không tự chủ được bản thân, làm gì đến nỗi hết sức nghiêm trọng.

Cô Thúy nói với giọng hơi bức:

- - Chuyện như thế đối với học sinh lớp 10 năm nay mới 16 tuổi mà anh bảo bình thường à..? Anh có phải chú của em Nam không vậy, tôi không ngờ anh lại là người như thế..Đúng là người làm sao chiêm bao làm vậy..?

Chú Đại cũng khá bức:

- - Này nhé, cùng lắm nó cũng chỉ trêu chọc bạn nữ thôi chứ làm sao đâu mà đến mức cô phải nói thế. Ngày xưa đi học tôi còn nghịch hơn thế (nói phét)....Cô đừng có quá lời.

Cô Thúy ngạc nhiên:

- - Anh có bị làm sao không đấy, trêu chọc bạn nữ gì ở đây. Thông báo với anh là em Nguyễn Văn Nam đánh một học sinh lớp khác đến vỡ cả đầu. Hiện tại cậu học sinh kia đang ở trong bệnh viện để khâu vết thương. Anh nói xem có nghiêm trọng không..?

Chú Đại há hốc mồm, nhìn mọi người này giờ đang hóng cuộc nói chuyện của mình, chú Đại đi ra ngoài nói to:

- - CÁI GÌ, Nam nó đánh bạn võ....võ....đầu...á. Sao lại thế được, tôi tưởng....?

Cô Thúy gắt:

- - Tôi không có thời gian đôi co với anh, giờ mời anh đến trường ngay lập tức, nếu không tôi cũng không biết phải giải quyết với em thế nào đâu. Nếu gia đình em học sinh kia mà kiện nhà trường thì công an sẽ giải quyết đấy.

Chú Đại chưa khỏi bàng hoàng vâng dạ rồi cúp máy, chạy vào phòng lấy cái áo khoác chú Đại toan đi thì bị mẹ hỏi:

- - Mày lại đi đâu đấy con, mà ban này ai gọi thế..? Nghe như cô giáo thằng Nam phải không..?

Chú Đại ấp úng:

- - Đâu, bạn con thôi...Con phải đi giải quyết ít công chuyện, bố mẹ với anh ở lại nhé. Em đi tí em về..

Nói xong chú Đại vội vã đi luôn, trong đầu thắc mắc:

- - Thằng này nó bảo nó làm theo cách của nó, cách của nó đây à. Vậy mà lộ ra mình ăn đủ, bố mẹ mà biết thì chết chắc, chưa kể còn ông Tuấn nữa....Nam ời mày chơi chú rồi...

Chú thì vừa ở trại ra được mấy hôm, chưa kịp ấm lòng ông cháu đã đập con nhà người ta vỡ đầu. Vừa lái xe chú Đại vừa lắc đầu:

- - Mình quên mất nó là con ông Tuấn, đéo thể ngờ được....Mà ban này không biết lại còn nói linh ta linh tinh. Phen này chết chắc, làm sao đây làm sao đây....

Cứ một mình lăm bằm như bị điên suốt quãng đường, chú Đại đang cố nghĩ xem giờ phải làm sao..? Không biết thằng Nam nghe chú Đại cố tình đánh bạn để cô giáo gọi điện báo, hay nó làm sao..? Mà dù cho là lý do nào việc nó đập thằng kia phải vào viện khâu là chuyện lớn rồi.

Lần này đến trường chú Đại đã biết nên không đánh xe vào trong nữa, chú Đại đậu xe bên lề đường rồi đi bộ vào trường. Vẫn là ông bảo vệ không cho vào:

- - Đi đâu đấy, anh muốn tìm ai..?

Chú Đại đáp:

- - Dạ, cháu muốn vào trường...Cháu là phụ huynh của học sinh..?

Nhìn nhìn chú Đại tỏ vẻ nghi ngờ ông bảo vệ có đôi chút ngờ ngợ vì lần trước đã gặp qua rồi, ông nói:

- - Vậy anh đến đâu tôi dẫn đi...Nhìn anh không giống phụ huynh tí nào.

Chú Đại được ông bảo vệ dẫn đến phòng họp giáo viên, tại đây lúc này có Nam đang ng ỡ mặt ngẩn tũn, cô Thúy đang giở giở giáo án hay tài liệu gì đó đọc, có thêm 1-2 giáo viên bộ môn khác. Chú Đại gõ cửa:

- - Xin lỗi, tôi là phụ huynh cháu Nam..

Cô Thúy đứng dậy chào rồi vội nói:

- - Anh đi với tôi sang bên phòng hiệu trưởng, cô hiệu trưởng muốn trao đổi với anh một số chuyện. Hiện tại phía gia đình cậu học sinh kia cũng đang khá căng thẳng trong bệnh viện.

Chú Đại nhìn Nam nháy nháy mắt, Nam thì nhìn ra lắc đầu ngu ầy ngu ậy. Hai chú cháu chẳng nói được với nhau câu nào, biết cháu mình giờ gây tội lớn, chú Đại sang phòng hiệu trưởng với một thái độ vô cùng ôn hòa và nhã nhặn:

- - Dạ, chào cô hiệu trưởng, tôi à..em là chú của cháu Nam.

Bà hiệu trưởng nói:

- - Sao lại là chú, thế bố mẹ của em ấy đâu...? Việc này phải bố mẹ đến mới giải quyết được. Thầy giáo trong bệnh viện vừa gọi về nói phụ huynh người ta rất gay gắt khi con đi học mà nhà trường lại để bị đánh đến khâu 4 mũi. Cậu chỉ là chú tôi ư nói họ không nghe đâu.

Chú Đại hơi khó chịu khi nghe bà hiệu trưởng nói thế, nhưng chú vẫn nhin:

- - Không giấu gì cô, mẹ Nam mất sớm. Bố thì nằm viện đợt vừa rồi chưa tỉnh nên cả nhà chỉ còn chú đi đến đây được thôi ạ. Con đại cái mang, tôi đây cũng như bố của cháu, có vấn đề gì hiệu trưởng cứ nói. Gia đình nhà kia thích gì...à không ý tôi là muốn như nào cũng được ạ.

Cô Thúy vội đỡ lời, vì cô biết nguyên nhân vì đâu Nam lại hành động như thế:

- - Thừa hiệu trưởng, thực ra chuyện này cũng có nguyên nhân. Em cũng đã hỏi một vài em học sinh trong trường. Quả thật sáng nay em học sinh lớp 12 là người đã đánh em Nam trước. Chuyện này có bác bảo vệ chứng kiến...Chính vì vậy em nghĩ đầu tiên nên để hai gia đình nói chuyện cùng với nhà trường trước. Sai đến đâu sửa đến đó....Chứ nếu cứ quy trách nhiệm một phía cũng không được..

Chú Đại nghe xong đập bàn nói:

- - Cái gì, thằng Nam bị đánh trước á...Đâu, thằng đấy nó đang ở đâu.

Bà hiệu trưởng xanh mặt, riêng cô Thúy thì lườm chú Đại rồi nói:

- - Xin lỗi anh, anh đang ở trong trường...Đúng là em Nam bị đánh trước nhưng hành động của em ấy lúc sau là không chấp nhận được.

Chú Đại hần học:

- - Vậy giờ cô đưa tôi đến gặp gia đình cái thằng bị đánh...

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 59: Chú Đại Đi “ Xin Lỗi.”

Bà hiệu trưởng nghe xong vội vàng đáp:

- - Vậy...vậy cô Thúy đưa phụ huynh em Nam đến bệnh viện đa khoa T.P để nói chuyện nhé. Sau đó nếu tình hình ổn thì mời hai gia đình về đây nhà trường sẽ tìm cách giải quyết.

Chú Đại mặt hầm hầm quay lưng bước đi trước, cô Thúy ở lại trao đổi với hiệu trưởng thêm một số vấn đề, bà hiệu trưởng nói khẽ:

- - Chết thật, cô đưa hấn vào đây phải cẩn thận. Tôi là tôi sợ lắm rồi, bao nhiêu năm làm giáo viên rồi mấy năm làm hiệu trưởng gặp không biết bao nhiêu phụ huynh học sinh, vậy mà chưa bao giờ tôi gặp trường hợp phụ huynh như xã hội đen thế này. Bảo sao con cháu không làm thế....Thôi cô đưa đi có gì cũng phải nhẹ nhàng thôi nhé, đến đó cô gọi cho thầy Thành nhé.

Cô Thúy đáp:

- - Dạ vâng, mà sao không nói gia đình em kia đến trường nói chuyện ạ..?

Bà hiệu trưởng đáp:

- - Này thầy Thành có gọi tôi cũng nói thầy mời phụ huynh về trường nhưng cái nhà đó không chịu bắt phải gặp gia đình học sinh Nam tại bệnh viện. Thế mới lớn chuyện, cứ nghĩ gia đình em Nam sẽ mềm mỏng, ai dè....

Cô Thúy gật đầu:

- - Hiệu trưởng yên tâm, gia đình em Nam em cũng gặp qua một lần. Ngoài chú của em ấy ra thì ai cũng là người biết lý lẽ. Em nghĩ anh ta không làm gì quá đáng đâu...Thôi em đi đây.

Đi qua phòng họp giáo viên cô giáo nói Nam lên lớp học tiếp, còn mình thì đi ra bãi xe lấy xe máy chuẩn bị đi đến bệnh viện đa khoa T.P. Nam nhìn chú Đại đứng ngoài đợi với dáng vẻ khá bức dọc. Thằng Nam ngại không dám nhìn chú, chú Đại thì gọi to khiến nó giật mình:

- - Cứ đi học đi, để chú xử. (vcl)

Cô Thúy cau mày đáp:

- - Anh bị điên à..?

Chú Đại nhìn cô giáo nói:

- - Cô lên xe tôi chở đi luôn..

Cô Thúy lắc đầu:

- - Không, tôi tự đi xe của tôi.

Chú Đại cười:

- - Nhưng tôi không biết bệnh viện đó ở đâu..? Tôi có ở đây đâu..?

Chú Thúy trả lời:

- - Thì anh đi theo xe, tôi sẽ dẫn đường cho anh..

Chú Đại lém lỉnh:

- - Thế lỡ đến đoạn đường đông mất dấu cô thì tôi lạc à..? Mà bệnh viện nào vậy..?

- - Bệnh viện đa khoa T.P cũng gần đây thôi. Mà nhìn anh như kiểu chuyện đùa ấy nhỉ..?

Bị hớ nên chú Đại làm mặt nghiêm đáp:

- - Đùa gì mà đùa, chính vì muốn nhanh đến gặp gia đình kia xin lỗi nên tôi mới bảo cô đi cùng tôi đó. Tất cả vì học sinh còn gì...? Đến chậm không may làm sao là cô chịu trách nhiệm..

Không muốn cãi nhau nên cô Thúy chấp nhận đi ra cổng chỗ chú Đại đang đậu oto. Chú Đại mở cửa mời cô Thúy lên xe như một quý ông ga lăng:

- - Lên xe đi còn đứng nhìn gì nữa...? Sao cô cứ như kiểu sợ tôi ăn thịt ấy nhỉ..?

Cô Thúy đáp:

- - Tôi tự mở được.

Chú Đại tủm tỉm cười rồi cũng lên xe đi tới bệnh viện, trên đường đi chú Đại hỏi:

- - Mà ban nãy cô nói thằng Nam bị đánh trước là sao.?

Cô Thúy nói:

- - Sáng nay em Nam đến trường lúc gửi xe xong có đụng trúng người cậu học sinh kia. Tôi nghe nói em ấy đã xin lỗi nhưng cậu kia ra tay trước, ban đầu tôi còn tưởng em ấy đánh nhau ở bên ngoài. Định mắng, nhưng có bạn nói lý do nên tôi muốn tìm em học sinh kia để xử phạt. Ai ngờ giờ ra chơi Nam lại làm như thế..

Chú Đại không mấy bất ngờ khi nghe cô giáo kể lại:

- - Tính nó thế mà, mà thế mới là đàn ông. Có thù phải trả có ơn phải đền, thằng này thế mà khá. Biết nó khá rồi mà ai ngờ nó còn khá hơn.

Cô Thúy tròn mắt quay sang nhìn chú Đại:

- - Anh có bị điên không đấy, cháu anh đập vỡ đầu người khác mà anh còn ủng hộ. Tôi đến chịu chú cháu nhà anh rồi.

Chú Đại trả lời tỉnh bơ:

- - Thì cô thấy đấy, do thằng kia đánh nó trước. Nếu không như vậy đâu có xảy ra chuyện gì phải không..? Cháu tôi tôi biết tính, nó không phải là thằng thích gây chuyện, mặc dù nhìn mặt nó có phần hơi dữ.

Cô Thúy cứng họng, tuy nhiên với lý lẽ của một giáo viên cô vẫn không chấp nhận kiểu nói chuyện của chú Đại:

- - Nhưng dù sao đi nữa giải quyết mọi chuyện bằng hành động bạo lực vẫn không thể chấp nhận được. Trong trường phải có kỷ luật, không phải như bên ngoài muốn sao thì làm thế.

Chú Đại mỉm cười, triết lý của các nhà giáo luôn luôn là như thế. Tuy nhiên thực tiễn xã hội nếu ai cũng được như lời cô giáo dạy thì làm gì có chiến tranh. Chú Đại nhấc điện thoại bấm số rồi nói:

- - Alo, Long à...? Anh Đại đây, chỗ em cũng gần bệnh viện đa khoa T.P phải không..? Ờ, ờ đúng rồi..Không anh Tuấn nằm ở viện trên cơ. Giờ chú mua cho anh giỏ hoa quả, xong đi với 3-4 thằng nữa đến trước cửa bệnh viện đợi anh. 15' nữa anh đến...À thăm người ốm ấy mà...Vậy nhé, uh anh vẫn đang trong viện trông anh Tuấn.

Cúp máy, cô Thúy nhìn chú Đại có phần lo lắng:

- - Anh làm gì mà gọi nhiều người đến bệnh viện vậy, anh định làm gì thế..?

Chú Đại cười:

- - Cô không thấy tôi gọi mua hoa quả đến thăm người ốm à..? Ban nãy thấy hiệu trưởng nói họ muốn gặp gia đình thằng Nam, tôi gọi mấy người cho nó đủ bộ một gia đình ấy mà. Sợ một mình tôi họ không tiếp.

Cô Thúy hỏi tiếp:

- - Mà sao vừa tôi thấy anh chỉ đường đến bệnh viện rành thế, sao ban nãy anh nói anh không biết đường. Anh lừa tôi à..?

Chú Đại cười:

- - Ô hay, khi đó cuống quá nên tôi không nhớ, với lại tôi có nhớ tên bệnh viện đâu. Giờ đi nhìn đường mới nhận ra, tôi lừa cô làm gì. Với đi thế này không nhanh hơn sao..?

Hai con người tính như nước với lửa, hình như do được đá trên sân nhà (trên xe) hay sao mà hôm nay chú Đại nói chuyện tự tin đến lạ thường. Khác hẳn với cái vẻ lúng túng trong những lần trước. Mà cũng có thể hôm nay cô Thúy lo lắng về chuyện đã xảy ra nên có phần mất phong độ.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện đa khoa T.P, chú Đại gửi xe ở bãi xe gần bệnh viện rồi đi bộ vào. Ở cổng đã có 4 người đang đợi sẵn, ăn mặc lịch sự, nhưng mặt mũi rất bặm trợn trên tay người thì hoa người thì quả. Nhìn thấy chú Đại đang bước đến một người vội bước ra chào:

- - Anh Đại, nhà mình có ai nằm ở đây vậy ạ..?

Chú Đại đáp:

- - Long đấy à, lâu không gặp... Có ai đâu, thằng con anh Tuấn đánh con người ta nên anh gọi tụi mày đến xin lỗi cùng ấy mà. Mà nhớ đừng có nói gì với anh Tuấn không chết đấy. Ông chửi cho bỏ mẹ.

Ông Long đáp:

- - Từ hôm anh Tuấn nằm viện em cũng chỉ mới ghé qua được có 1 lần, công việc từ lúc ấy đến giờ khó khăn lắm anh ạ. Nhiều chỗ bây giờ....

Chú Đại nói:

- - Thôi, chuyện công việc tính sau...Để anh Tuấn khỏe hẳn anh sẽ tính cách khác. Giờ đi vào đây.

Quay sang chú Đại hỏi cô Thúy đang hốt hoảng từ nãy đến giờ:

- - Mà nhà đó ở đâu nhỉ.? Cô dẫn đường đi chứ..?

Cô Thúy ấp úng:

- - Đi..đi theo tôi..

Một người trong số mấy người kia hỏi nhỏ:

- - Ai đấy anh Đại, người yêu anh à..? Chị Đại xinh thế..?

Chú Đại im lặng không đáp, chỉ khẽ gật đầu một cái. Ai dè cô Thúy quay lại:

- - Tôi là giáo viên của em Nam, em học sinh đánh võ đầu bạn. Và tôi không có quan hệ gì với anh của mấy người cả.

Chú Đại được phen tên tò vì ban nãy trót nhận vợ gật đầu, đám anh em nghe thấy thế thì cũng bùm miệng không dám cười to. Một cái tát không thể phũ hơn dành cho chú Đại. Bước vào trong bệnh viện, thấy có người đứng đón sẵn:

- - Cô Thúy đấy à, phụ huynh em kia đâu. Nhà kia cứ chửi bới từ nãy đến giờ, còn đòi gọi công an nếu như không ai đến.

Cô Thúy hỏi:

- - Tình trạng của em kia thế nào rồi thầy Thành.?

Thầy Thành đáp:

- - Khâu 4 mũi nhưng chỉ mất chút máu thôi, cũng không có di chứng hay ảnh hưởng gì đến não. Em ấy cũng khỏe đi lại được rồi, tôi có nói về trường để tránh ồn ã nhưng họ không chịu. Thế gia đình em kia đâu..?

Cô Thúy chỉ sang chú Đại cùng mấy người phía sau:

- - Đây là chú em Nam cùng...cùng...gia đình...

Thầy Thành mặt hơi biến sắc, chú Đại cười xã giao rồi nói:

- - Dạ chào thầy, gia đình tôi đến để xin lỗi nhà bên kia về hành động của con em mình.

Thầy Thành ấp úng đáp:

- - Dạ..chào...chào...các anh...Mời anh đi theo tôi.

Vừa đi thầy Thành vừa nói nhỏ với cô Thúy:

- - Khiếp, gia đình gì mà như đầu gấu xã hội đen thế này...Đi xin lỗi hay đi đánh nhau vậy..?

Cô Thúy tâm trạng lúc này cũng khác gì thầy Thành, cô đáp:

- - Tôi...không...biết nữa..

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 60: Phiên Cô Mang Về...

Thấy có vẻ hơi bất tiện nên chú Đại quay lại nói với Long cùng mấy anh em đi cùng:

- - À mà khoan, tránh trường hợp hiểu lầm đến gây chuyện thì các cậu đưa đồ đây tôi vào nói chuyện trước. Gọi cậu Long đến đây vì dù sao tôi cũng không phải người ở đây có gì cậu để nói chuyện hơn. Nhưng thôi, để sau đã....

Anh Long đồng ý rồi cùng mọi người ngồi ngoài ghế đợi ở ngay sảnh, chú Đại nói với thầy Thành:

- - Gia đình họ gay gắt lắm à thầy..?

Thầy Thành đáp:

- - Dạ vâng, bố mẹ em học sinh kia cứ đòi gặp phụ huynh em Nam, tôi cũng hết lời khuyên can rằng nên về trường để tìm hướng giải quyết và nhà trường cũng đã mời gia đình em Nam đến trường làm việc rồi nhưng họ không chịu. Có lẽ họ muốn đòi bồi thường, hoặc họ muốn làm to chuyện đến mức cho em Nam bị đuổi học. Nhìn họ tôi nghĩ chắc là trường hợp hai vì họ cũng là người giàu có, buôn bán đồ quý hiếm ở khu vực này.

Chú Đại ậm ừ, cô Thúy vội nói:

- - Thế thầy có nói với gia đình họ nguyên nhân ban đầu cũng chính là do con họ đánh học sinh lớp tôi trước chứ.? Đành rằng chuyện này em Nam sai nhưng nếu cố tình làm to chuyện để đuổi học em ấy tôi nghĩ không thỏa đáng.

Thầy Thành đáp:

- - Chính vì vậy tôi mới gọi về trường báo hiệu trưởng dẫn gia đình em Nam đến gặp tìm cách hòa giải...Nhưng...nhưng...thế này thì...

Chú Đại cười:

- - Thầy yên tâm, tôi không phải hạng đầu trâu mặt ngựa không biết nói lý lẽ đâu. Đúng như cô giáo nói, cháu tôi sai thì tôi phải đi xin lỗi. Nhưng đây là trong khuôn khổ nhà trường, còn nếu họ muốn đuổi học cháu tôi thì nó lại là chuyện khác. Mà đến nói chưa nhĩ..?

Rẽ sang bên tay trái hành lang thầy Thành chỉ vào một phòng ngay sát đó nói:

- - Thực ra thì khâu xong bác sỹ nói có thể đưa em kia về nhưng họ không chịu, đòi lấy phòng cho con nằm r ấ đợi gia đình em Nam đến. Phòng ngay đầu đây thôi, có bố mẹ em kia và hai người đàn ông tự xưng là anh trai.

Chưa đi đến cửa phòng chú Đại đã nghe thấy những giọng nói khá gắt:

- - Đm, sao giờ này nhà thằng ôn con kia vẫn chưa ai đến. Bọn chó này không muốn sống nữa đây mà.

Giọng đàn bà khác tiếp:

- - Ông xem gọi thằng thầy giáo đến đây, bảo nó không cần ai đến nữa. Đưa con mình lên công an báo cáo. Để công an đến trường giải quyết với chúng nó luôn.

- - Cô cứ bình tĩnh, ban nãy cháu thấy tay thầy giáo đi ra ngoài bảo đón người r ấ. Chắc nhà nó vào bây giờ đây, đm thằng ranh con kia hôm nào cháu phải ra trường đập cho nó một trận...

Chú Đại khẽ gõ cửa:

“ Cộc..cộc...cộc “

- - Xin lỗi có phải đây là gia đình em...em gì nhỉ..? - Chú Đại quay sang hỏi cô Thúy.

Cô Thúy trả lời:

- - Quyết...cậu học sinh lớp 12 tên Quyết..

Chú Đại chào lại:

- - Dạ có phải gia đình em Quyết không ạ..?

Thấy chú Đại xách giỏ hoa quả nghĩ ngay đến gia đình Nam nên đám người bên trong nhao nhao:

- - Mà có phải là phụ huynh thằng đã đánh con tao ra nông nổi này không..?

Thầy Thành thấy vậy vội chạy vào phòng nói dịu đi:

- - Anh chị cứ bình tĩnh, đây là chú của em Nam, học sinh đã đánh con anh chị. Nhưng đây là bệnh viện, với có gì mời hai gia đình về trường nói chuyện được không ạ..?

Mẹ thằng Quyết nói:

- - Giải quyết cái gì, giờ nhà nó phải xem đền bù cho gia đình tôi như thế nào đây..Con tôi bị đánh vỡ cả đầu thế này không phải chuyện nhỏ.

Chú Đại đưa giỏ hoa quả cho cô Thúy rồi khẽ đáp:

- - Chẹp, lý do tôi ở đây cũng là muốn nói chuyện với gia đình về chuyện này. Nếu chỉ là đền bù thì đơn giản. Viện phí, thuốc men, tiền chăm sóc...tôi sẽ thanh toán. Còn về chuyện đưa lên công an thì gia đình cứ cho một cái giá làm sao khiến hai bên vui vẻ là được. Nếu đã thỏa thuận được thì tôi cũng xin mọi người bỏ qua cho thằng cháu tôi lần này. Tôi thay mặt gia đình xin lỗi mọi người....

Được nước lặn tới, thấy chú Đại nhỏ con, lại đi một mình, ăn nói có phần nhún nhường. Một thằng khá trẻ, cao to mở mồm chửi:

- - Đm thằng này, nói chuyện như kiểu lẩm tiêng thế nhỉ...? Đền là chuyện đương nhiên nhưng nhà tao còn muốn thằng cháu mày phải bị đuổi học.

Chú Đại thấy thằng ranh con lên tiếng cũng khá điên rồ, nhưng ngay lúc đó cô Thúy chen ngang:

- - Dạ, thưa anh chị, thực ra chuyện này cũng là do em Quyết gây ra trước. Không tin gia đình có thể hỏi trực tiếp em ấy xem. Có đúng sáng nay ở gần cổng trường em ấy đã đánh em Nam đến sưng cả mặt mũi. Chuyện này học sinh trong trường và bác bảo vệ có chứng kiến. Nếu kỷ luật em Nam thì em Quyết cũng phải chịu sự kỷ luật. Gia đình cứ một mực đòi đuổi học em Nam liệu mọi người có nghĩ em Quyết năm nay là cuối cấp, chỉ cần bị đình chỉ học và ghi học bạ liệu em có thi và tốt nghiệp được không..?

Lời cô Thúy nói khiến cả gia đình kia im lặng, không mạnh miệng nữa, bởi cô Thúy nói là sự thật. Thằng Quyết ngẩng trên giường cũng không dám cãi, nó là người biết nguyên nhân tại sao nó phải khâu 4 mũi. Thấy mọi người đã bớt hùng hổ hơn cô Thúy nói tiếp:

- - Vừa rồi gia đình em Nam cũng đã đồng ý thanh toán viện phí và đền bù cho em Quyết, dù sao chuyện này cả hai em đều là người sai. Tôi hi vọng mọi người sẽ ngồi xuống cùng nói chuyện với nhau một cách nhẹ nhàng nhất. Tôi nói như vậy không phải bao che cho học sinh, chắc chắn em Nam sẽ bị nhà trường kỷ luật. Em ấy còn trẻ mọi người đừng chèn ép tương lai của em. Giờ anh chị yêu cầu nhà trường dẫn phụ huynh em Nam đến thì tôi cũng đã đưa đến rồi. Chỉ mong anh chị nói chuyện tìm cách giải quyết.

Chú Đại nhìn cô Thúy càng thán phục, chỉ bằng mấy lời nói mà cô Thúy đã khiến cho gia đình hổ báo kia câm lặng lắng nghe. Mẹ thằng Quyết suy nghĩ một lát rồi nói:

- - Tôi muốn con chúng tôi được đền 30 triệu. Nếu như thế chúng tôi cũng không làm gì liên quan đến kiện tụng, công an nữa.

Cố Thúy lần thấy Thành há hốc mồm bởi cái giá 30tr, thấy Thành nhìn chú Đại tỏ vẻ ái ngại:

- - Khâu 4 mũi mà đòi những 30tr, quá đáng...Đúng là ép người quá đáng mà..?

Cô Thúy cũng nhìn chú Đại chờ đợi câu trả lời, bởi bản thân cô giáo cũng biết cái giá 30tr cho 4 mũi khâu trong khi nguyên nhân bắt đầu từ con cái của gia đình nhà kia là một đi đầu quá đáng.

Bố thằng Quyết thấy chú Đại suy nghĩ liền hỏi dồn:

- - Sao, có chịu không..? Chẳng phải ban nãy mày nói cứ cho một cái giá sao..? Nếu không chịu thì nhà tao sẽ đưa đơn lên công an, lớp 10 thì cũng 16 tuổi rồi, cũng đủ đi đầu kiện rồi...Còn con tao không thi năm nay thì sang năm thi....

Chú Đại thở dài:

- - Haizzz, rốt cuộc gọi tôi đến đây cũng chỉ vì tiền thôi phải không.. Được, nếu tiền mà giải quyết êm xuôi vụ này thì tôi đồng ý 30 triệu. Nhưng giờ anh chị phải đi với tôi về trường nói chuyện với hiệu trưởng rõ ràng, không gây sức ép cho cháu tôi, đồng thời xin hiệu trưởng bỏ qua cho cháu tôi việc này, không có kỷ luật. Đồng ý chứ..?

Mẹ thằng kia nhìn chú Đại cũng biết là dạng có tiền, không ngần ngại đáp:

- - Chuyện này đơn giản..

Chú Đại nhếch mép cười rồi tiếp:

- - À còn chuyện này nữa.

Bố thằng Quyết hỏi:

- - Còn gì nữa..? Sao mà lảm chuyện thế..

Chú Đại lừ mắt lão ta rồi quay sang nói với cô Thúy:

- - Phiền cô mang giỏ hoa quả này lên xe cho tôi nhé.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 61: Cũng Thường Thôi...

Cô Thúy ngơ ngác nhưng cũng đồng ý, chú Đại nói với gia đình nhà kia:

- - Vậy giờ chúng ta đến trường thôi nhỉ..?

Tuy nhiên mẹ thằng Quyết có phần hơi do dự:

- - Thế nhờ nhà tao làm theo những đi đâu mày nói xong mày lại trở mặt không làm theo thì sao..? Ví dụ như mày không đưa tiền chẳng hạn..?

Chú Đại lắc đầu:

- - Các vị kém thế nhỉ, nếu tôi không đưa tiền thì các vị có thể nộp đơn lên công an cơ mà. Hơn nữa chỉ khi nào tôi đưa tiền thì tôi mới cần các vị viết cam kết, có thầy cô giáo ở đây, hơn nữa tôi là người nói là làm, không phải dạng vớ vẩn hứa suông. Như tôi đã nói, chỉ cần các vị không làm khó cháu tôi là được. Sao..? Vẫn thấy không ổn à..? Tôi chỉ có một mình, lại không phải người ở đây sao mọi người lại chắt nết thế. Tôi rộng rãi thì mọi người cũng nên bao dung một chút chứ nhỉ..?

Chú Đại đang nói thì bố thằng Quyết nhìn ra cửa, hình như gặp người quen nên vội vàng chào:

- - Ơ, Long đấy hả em..? Sao đi đâu lại vào bệnh viện thế này. Mấy hôm nay vợ chồng anh gọi cho chú mà chú không thèm nghe..Có gì phải nói chỗ anh mới sửa sai được chứ.

Mẹ thằng Quyết xun xoe:

- - Chắc chú lại giận nhà chị lô hàng vừa r ồi hả..? Đợi chị giải quyết xong chuyện ở đây r ồi hai vợ chồng chị sẽ đến gặp chú. Con chị bị người ta đánh đến phải nhập viện nên không có thời gian.

Chú Đại tưởng ai ngoái lại nhìn thì anh Long hỏi:

- - Sao anh thăm nom gì mà lâu thế, bọn em ở bên ngoài đợi mãi sốt cả ruột. Lại thấy người đi ra bảo trong này cãi nhau chửi bới nên em đi vào xem.

Chú Đại nhìn Long chỉ tay về phía gia đình kia thắc mắc:

- - Sao, chú quen nhà này à..? Vừa anh thấy họ chào chú, mà cái gì hàng họ là sao..?

Long bây giờ mới chú ý đến vợ chồng nhà kia, liếc mắt qua một cái Long đáp:

- - Một trong những chỗ lấy hàng của mình thôi anh, có phải nhà Dũng Quế không..?

Hai vợ chồng nhà kia gật đầu lia lịa:

- - Đúng r ồi, anh chị là Dũng Quế đây. Còn đây là...?

Vừa nói hai vợ chồng vừa chỉ tay vào chú Đại, chú Đại lúc này thở dài thườn thượt vì đã biết gia đình hổ báo kia có cơ cấu thế nào. Anh Long giới thiệu:

- - Đây là đại ca tôi, anh ấy đứng sau nắm quyền toàn bộ công ty. À quen quen m ồm lại gọi anh là đại ca, mà nói chung mấy người không cần phải biết. Mà sao có chuyện gì..?

Nhìn chú Đại anh Long hỏi tiếp:

- - Thế con anh Tuấn đập vỡ đầu con nhà này hả anh..? Thế mà anh không bảo bọn em đi là được r ồi, mất công từ chỗ anh Tuấn nằm đến đây. Thế sao r ồi hả anh..? Ban nãy chửi bới ghê lắm à..?

Hai vợ chồng nhà kia nghe thấy thế thì hoảng hồn, mặt tái mét. Thằng chồng quát quát nói:

- - Ở không, hiểu nhầm thôi, hiểu nhầm thôi....Không có gì cả chú Long ạ, anh chị nào dám chửi bới gì đâu..?

Thầy Thành nhìn thái độ quay ngoắt so với cách đây 2 phút của hai vợ chồng nhà kia mà không nhịn nổi cười. Còn thằng ranh con ban nãy từ khi anh Long xuất hiện là mặt xanh như tàu lá chuối r ối. Chưa kể bây giờ còn ba ông kéo vào sau nữa, ông nào hình như cũng có số mà ở khu vực này hay sao mà vừa vào đến cửa hai thằng ranh tự xưng là anh thằng Quyết không dám mở mồm lấy một câu. Chú Đại chép miệng:

- - Long, chú về lấy cho anh 30tr, anh sẽ điện cho anh Tuấn báo với kế toán...Anh có việc..

Gia đình thằng Quyết vội vàng thưa:

- - Ớy chết, tiền nong gì đâu. Cháu nó bị rách tí da thôi ấy mà....Anh chị sao dám c ần tiền của chú..

Chú Đại mỉm cười:

- - Không được, tôi sợ cháu tôi bị kiện lắm...

Mẹ thằng Quyết cúi mặt đáp:

- - Dạ không, gia đình sao dám làm thế...Ban nãy có gì không phải mong cậu bỏ quá cho chúng tôi...Người ta bảo không đánh nhau sao biết được nhau...nên các chú đừng chấp nhậ nhé....

Anh Long hỏi lại:

- - Anh định đ ền 30tr á..? Đâu đâu, thằng kia tao dẫn đi xem bác sỹ nói gì, khâu bao nhiêu mũi là đòi những 30tr..Nhanh, đứng dậy xem nào...?

Cu Quyết dáo dác nhìn bố mẹ c ần cứu, định đứng dậy đi ra khỏi giường thì chú Đại đáp:

- - Thôi, nếu gia đình đã có thiện chí như vậy thì giờ mọi người đến trường nói khó với hiệu trưởng giúp tôi được không ạ...? Các vị mà không nói nhà trường không bỏ qua cho cháu tôi đâu.

Không cần nói nhiều, cả hai vợ chồng răm rắp nghe lời, không những thế còn gọi con:

- - Nhanh đứng lên chào các chú đi rồi đến trường học.

Thằng cu Quyết đang lò dò đứng lên thì bị bố chửi thề:

- - Đmm, lần này mày hại chết bố mẹ rồi... Nó mà cấm không cho lấy hàng thì cả nhà ăn cứt con ạ... Thằng óc chó này.

Thằng Quyết bây giờ mới nhận ra mình đã ngu học chọc vào đúng ở kiến lửa. Ban nãy nó thấy bố mẹ cùng anh em hùng hổ đòi đền bù nó cũng chẳng để ý đến mấy lời của cô giáo. Nhưng mới vừa nãy nghe anh Long gọi ra mà nó đã sợ vãi linh hồn rồi, thêm thằng ranh ban nãy chỉ trỏ chú Đại với giọng điệu mất dạy lúc này khế đưa tay lên ngực thở phào vì chú Đại không thèm nhắc gì đến nó.

Riêng cô Thúy từ lúc cầm giỏ hoa quả đến bây giờ cũng không khỏi bàng hoàng bởi thái độ thay đổi đến chóng mặt của gia đình nhà kia. Chú Đại liếc liếc nhìn sang cô Thúy thăm dò, thấy cô giáo vẫn đang quá đổi bất ngờ chú Đại làm bộ háng giọng:

- - Thế giờ cô có về trường không..? Sao lại đứng ngây ra như thế..?

Cô Thúy vội đáp:

- - Có chứ, không lẽ tôi phải đi bộ về..?

Anh Long hỏi chú Đại:

- - Thế giờ có cần em đi đến trường nữa không ạ..?

Chú Đại ghé tai nói thì thầm gì đó với anh Long rồi khẽ cười, anh Long đáp:

- - Ok anh, em hiểu rồi. Thế giờ em đi với anh em về đây, có gì anh cứ alo cho em. Một hai hôm nữa em sẽ vào thăm anh Tuấn, mà có lẽ sau này anh nói anh Tuấn bỏ mấy cái mắng kia đi. Tuy là anh ấy kiểm soát công ty dưới này nhưng trước giờ anh ấy không quan tâm lắm. Em mới nghe ngóng được một vài tin, nhưng em không dám nói với anh ấy vì biết tính anh ấy sẽ lại nổi nóng.

Chú Đại thở hắt ra:

- - Cái đó anh biết rồi, nhưng cũng khó thay đổi lắm. Mọi chuyện chú cứ cố gắng là được. Anh cũng muốn anh Tuấn tập trung vào công việc với anh nhưng tính anh ấy thích độc lập thành ra luôn cạnh tranh với những hội khác. Thôi cứ tạm vậy đã, anh đi trước đây.

Sau khi về trường chú Đại cùng gia đình phụ huynh thẳng Quyết, cả Nam cùng cô Thúy ngồi trong phòng hiệu trưởng làm việc. Bà hiệu trưởng bất ngờ ngã ngửa khi gia đình thẳng Quyết cứ một mực xin tha cho Nam. Mong nhà trường sẽ không kỷ luật Nam và nhận hết tội về thẳng con của mình.

Quá bối rối bà hiệu trưởng cũng không biết phải giải quyết thế nào vì ban này rõ ràng gia đình này còn rất hùng hổ, đòi kiện cả nhà trường do dám để con họ bị đánh võ đ. Giờ không những không gay gắt, ngược lại còn xin cho học sinh đã đánh con mình. Cô Thúy góp ý:

- - Dạ, thưa cô hiệu trưởng, nếu hai bên gia đình đã đồng ý với nhau bỏ qua chuyện này thì chúng ta cũng không nên làm căng nữa. Dù sao chuyện này cũng là nội bộ trong trường, hai bên phụ huynh học sinh đã chấp nhận hòa giải đó cũng là điều đáng mừng.

Bà hiệu trưởng hơi ngần ngại:

- - Nhưng nếu không xử nghiêm lỗi sau này học sinh trong trường lại coi thường kỷ luật thì sao..?

Cô Thúy nói:

- - Nếu hiệu trưởng lo đi đầu đó thì chúng ta sẽ bắt hai em ấy viết bản kiểm điểm và nêu tên trong buổi chào cờ. Nặng hơn thì có thể phạt một bậc hạnh kiểm, làm lao động như dọn vệ sinh trong trường.. Trong bản kiểm điểm sẽ nói rõ nếu tái phạm sẽ bị đình chỉ học, nặng hơn sẽ bị đuổi học.

Giờ hai gia đình cũng đã thỏa thuận êm xuôi, nhà trường mà gay gắt quá lại thành nhỏ mọn. Hơn ai hết bà hiệu trưởng cũng biết bạo lực học đường mà lộ ra trường chắc chắn sẽ bị mất điểm trong mắt sở giáo dục. Ngẫm nghĩ những lời cô Thúy nói khá hợp lý nên hiệu trưởng chấp thuận yêu cầu của hai bên gia đình. Đồng thời cũng xin lỗi phụ huynh về việc không phát hiện mâu thuẫn giữa học sinh ngay từ đầu để kịp thời giải quyết.

Cuối cùng do thằng kia bị ăn quả đập khâu 4 mũi nên được miễn lao động, Nam tuy cũng bị đâm sưng mắt nhưng thương tật nhẹ hơn nên bị phạt mức nước đổ đầy bể trao nhà vệ sinh cộng dọn nhà vệ sinh 1 tháng. Hình phạt nghe có vẻ khoai nhưng dường như không mấy hiệu lực bởi chỉ sau đó vài ngày Tết đã gần ngay trước mắt.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 62: Chuyện Làm Ăn - Mụ HờNg Bị Đòi Nợ

Xong xuôi mọi việc chú Đại chào bà hiệu trưởng cùng cô Thúy đứng lên ra về, Nam cũng đứng dậy đi lên lớp học nốt tiết cuối. Hai chú cháu nhìn nhau không ai nói câu gì chỉ tùm tùm cười, chú Đại gỡ đầu nó một cái rồi nói:

- - Thằng lỏi này được, dám chơi đến mức độ này thì mày giỏi rồi.

Nam thở dài:

- - Chú nghĩ cháu bị điên như làm dùng cách này giúp chú. Cháu là cháu cay thẳng đó thật, nó đấm cháu mặt vẫn còn sưng đây này. Mà chú phải đến nhà nó nhiều không..?

Chú Đại cười:

- - Ông mãnh, ông sưng mặt còn nó bằng đầu khâu 4 mũi kia mà vẫn còn chưa vừa lòng à..? Có khi sau lần này mày thành đầu gấu trong trường mất, chú cũng đang phân vân nên đến cho nó bao nhiêu. Mà thôi kệ đi...Giờ chú xin mày về nhà đừng khai chuyện này ra nhé. Không ông bà với bố mày chửi chú chết.

Thằng Nam cười khằng khặc:

- - Rồi, cháu cũng không muốn bị chửi đâu. Mà chú lấy được số chưa..?

Chú Đại gật đầu cười hí hửng:

- - Thằng cháu bị đấm sưng cả mặt thì tất nhiên là chú có số rồi..Mà thôi lên lớp học đi, chú về đây. Đi cả buổi sáng về ông bà lại bảo lang

thang.

Nam chào chú Đại r ồi lên lớp, đang bước lên c ầu thang thì gặp ngay cô Thúy, cô Thúy nhìn Nam hỏi:

- - Hai chú cháu vui vẻ nhỉ, em đừng nghĩ có người bảo vệ mà làm càn nghe chưa.? Cô sẽ kỷ luật em trước lớp, đến hết nói nỡ với chú cháu nhà này r ồi.

Nam cười gãi đầu r ồi đáp:

- - Dạ, em cảm ơn cô...Nhờ có cô nói giúp với hiệu trưởng nên em không bị sao..?

Cô Thúy đánh trống lảng nói:

- - Cô chỉ làm đúng trách nhiệm của giáo viên thôi, hơn nữa cô nghe mấy bạn trong lớp nói em không phải người như vậy. Chú em nói đúng, đôi khi phải đặt mình vào suy nghĩ của các em để hiểu các em nghĩ gì. Nhưng đây cũng là lần cuối cùng cô nhìn thấy em hành động như vậy. Cô hi vọng không chỉ trong trường mà sau này ra xã hội em cũng phải biết nhẫn nhịn. Hành động bộc phát của em hôm nay nếu không có chú em thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy em biết không..?

Nam vâng dạ gật đầu r ồi đáp:

- - Dạ, thưa cô em hiểu r ồi. Em xin hứa sau này sẽ không làm như vậy nữa.

Cô Thúy cười:

- - Vậy là được r ồi, đã hứa thì phải biết giữ lời..Thôi em lên lớp đi...

Nam bước đi xong bất chợt quay lại hỏi:

- - Em thưa cô, cô có người yêu chưa ạ..?

Cô Thúy tròn mắt ngạc nhiên quay lại nhìn Nam bối rối không biết trả lời sao, Nam hốt nhiên nói:

- - Chú em thích cô đấy cô ạ..?

Nói xong câu đó nó chạy lên lớp để lại cô Thúy đang đứng dưới bậc thang mặt đỏ như gấc. Trong đầu cô Thúy cứ văng vẳng câu nói của Nam:

“Chú em thích cô đấy cô ạ..”

“Chú em thích cô đấy..”

“Chú em thích cô..”

Đột nhiên cô Thúy lắc đầu nguầy nguậy như muốn xua tan dòng suy nghĩ, cô lần bẫm:

- - Không thể nào như thế được, không thể nào như thế được.

Đầu nghĩ thế nhưng cô Thúy bước xuống cầu thang với một nụ cười khẽ mím trên môi. Lúc này cô Thúy vừa đi vừa nhớ lại cách chú Đại giải quyết mọi việc trong bệnh viện. Ban đầu cô Thúy thấy rất không yên tâm với cái vẻ ngoài ngỗ ngáo, cợt nhả của chú Đại mỗi khi gặp cô. Nhưng khi đối diện với gia đình nhà kia chú Đại tỏ rõ bản lĩnh của một người đàn ông thực thụ. Từ cách ăn nói cho đến cách xử lý tình huống. Rất nhã nhặn nhưng đầy quyết đoán, đúng vậy chú Đại chính là người như thế. Không phải tự nhiên người đàn ông nhỏ bé ấy lại khiến cả đám thanh niên đứng sau phải nể phục.

Bản lĩnh, tự tin, có khí chất, những điếu đó cô Thúy hôm nay đã được thấy ở chú Đại. Một mẫu đàn ông khá lý tưởng cho mọi phụ nữ, bản thân cô giáo ngày hôm nay cũng đã phải thay đổi suy nghĩ về một chú Đại hoàn toàn khác. Cô mỉm cười vì câu nói của Nam, nhưng rồi nụ cười đó chợt vụt tắt khi cô nhận thấy mình và chú Đại thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau, thở dài cô Thúy khẽ nói một mình:

- - Mình đúng là điên rồi...

Vềphần chú Đại, sau khi bước ra cổng trường đi đến chỗ đậu xe bên lề đường thì chú Đại thấy vợ chồng nhà Dũng Quế đang đứng đợi ở gần xe. Vừa thấy chú Đại cả hai lao sang đón đả:

- - He he he, em ời, em nói chuyện với anh chị một chút được không..? Anh chị đúng là mắt mù không nhìn thấy núi thái sơn. Ban nầy trong bệnh viện anh chị không biết em là ai nên hơi vô lễ. Giờ mới nhận ra thôi thì em cũng đại lượng đừng chấp nhậ anh chị ngu đại mà làm gì....Cho anh chị...xin...

Chú Đại tắc lưỡi:

- - Hai người yên tâm đi, chuyện nào ra chuyện đấy. Tôi không lấy chuyện tư làm ảnh hưởng đến công việc làm ăn đâu. Chỉ có đi đầu Long nó cũng nói với tôi lý do vì sao lô hàng vừa rồi không cho anh chị nhập. Đó là bởi vì anh chị tuồn hàng giả vào bán chung với hàng thật. Đi đầu này ảnh hưởng đến uy tín của chúng tôi cũng như những nhà phân phối, đại lý, người nhập hàng khác. Trước giờ chúng tôi làm ăn luôn đặt chữ tín lên hàng đầu, tôi không chấp nhận đi đầu đó.

Hai vợ chồng Dũng Quế nhìn nhau không nói được câu nào, chỉ lý nhí đáp:

- - Xin lỗi cậu, chúng tôi cũng do hám lời..Mà sao...

Chú Đại cười:

- - Lám sao chúng tôi biết phải không..? Anh chị nghĩ ngắn quá, mặt hàng này không phải ai cũng có và không phải chỗ nào cũng bán được. Tôi cũng nói luôn cho anh chị biết, mỗi tháng chúng tôi đầu cho người đến những nơi nhập hàng, người đó sẽ giám định xem sản phẩm mà chúng tôi giao đến đó có đảm bảo chất lượng hay không.? Đành rằng việc bán hàng giả kiếm lời là chuyện của mọi người, nhưng khi chúng tôi phát hiện thì chúng tôi sẽ ngừng cung cấp hàng, còn đương nhiên khi người dùng bỏ ra một số tiền lớn mua những thứ đó rồi họ cũng sẽ phát hiện ra chất lượng. Chúng tôi có đủ cách để khiến ai bán đồ giả lẫn với đồ thật sẽ bị tẩy chay dần dần. Doanh thu của hai tháng gần đây anh chị là người hiểu rõ nhất.

Vợ chồng Dũng Quế vội vàng nài nỉ:

- - Chúng tôi biết lỗi rồi, cậu làm ơn đừng ép chúng tôi đến bước đường cùng được không..?

Chú Đại mỉm cười:

- - Cái này do hai người thôi, nhưng thôi dù sao thái độ về sau của hai người cũng không đến nỗi. Nếu như hai người chịu làm ăn đàng hoàng thì tôi sẽ nói lại với Long. Chuyện làm ăn ở đây tôi không quản, vậy nhé....Tôi phải đi đây.

Vợ chồng Dũng Quế rồi rít cảm ơn, câu chuyện chóng vánh nhưng đủ để biết chú Đại có quy mô làm ăn cũng thuộc dạng tay to cỡ nào. Bảo sao khi có chuyện chú Đại vùng tiền không tiếc tay, nhưng lại không bao giờ khoe khoang mình có cái này cái nọ. Quay lại bệnh viện chú Đại thở dài sau buổi sáng chạy đôn chạy đáo, nhưng bù lại chú đã có cái mình cần. Nhìn bộ mặt ngấn tủn của con trai khi vừa bước vào nhưng sau khi nhìn vào cái điện thoại lại cười tủm tỉm mẹ chú Đại hỏi dò:

- - Mà dạo này làm sao đẩy hả con, hình như từ hôm trong trại ra mà cứ như thần kinh có vấn đề

Ông Tuấn thì ranh ma hơn hỏi:

- - Cứ thì thà thì thụt, điện thoại gọi đến đi ra chỗ khác nghe, cứ nhẩn nhai cười cười, hành tung bí hiểm. Thằng này chắc chắn đang yêu rồi mẹ ạ..

Chú Đại giãy nảy lên:

- - Yêu đương cái gì, anh toàn vợ vẫn....Em là em có việc...Anh nằm đây em phải giải quyết bao nhiêu việc.

Nói xong thấy lỗ mồm chú Đại vội chữa lại:

- - Ý em là không có anh mọi chuyện cứ loạn cả lên.

Ông Tuấn hiểu ý nên cười đáp:

- - Ha ha thì trước giờ việc chú giao ở đây anh cũng để thằng Long nó đảm nhiệm còn gì. Hơn nữa nó là thằng sống có chữ Nghĩa, anh cũng yên tâm với nó. Thằng đó giờ cũng khá r ồi nhưng không lúc nào nó không nhắc đến chuyện trong tù ngày xưa. Mà tự nhiên hôm nay lại nhắc đến nó làm anh thấy nhớ, ngày đó trong tù không có anh chắc nó bị đám bạn tù đánh cho đến thân tàn ma dại, có thằng nó còn định chặt tay thằng Long cơ mà. Hôm đó mình anh mài hai cái dũa đánh răng chơi lại 4 thằng, sau đấy anh bị tăng thêm án đấy....

Chú Đại ngắt lời:

- - V ằng em biết r ồi, sau này em cũng công nhận nó là thằng biết sống còn gì. Mà anh này, giờ anh thế này em nghĩ sau anh nên bỏ mấy cái mẩu cho vay với bảo kê đi được không..? Cả năm nay em khuyên anh bỏ đi mà anh không nghe...

Ông Tuấn gạt đi:

- - Tính anh không biết tính toán, mà làm mấy cái việc đó anh không hợp..Mày cứ kệ anh đi, anh tự lo được..

khẽ thở dài chú Đại quay sang nhìn mẹ, bà vội đáp:

- - Thôi không sao, giờ cứ khỏe lại đi đã, làm gì tính sau...Mà từ hôm qua đến giờ đông người đến thăm quá, toàn người bậm trợn mẹ nhìn mà phát hãi. Không biết chúng mày làm ăn cái gì mà khiếp thế.

Chú Đại vội nói:

- - Thì chắc toàn anh em chỗ anh Tuấn, mẹ không phải lo đâu. Trên kia mọi người cũng muốn xuống thăm cứ gọi cho con suốt.

Ông Tuấn thở dài:

- - Thôi, mọi người gọi điện hỏi ở đâu anh cũng nói không sao, giờ anh thế này cũng không muốn gặp ai cả. Anh em ở gần đây không tránh được

thì phải chịu. Anh cũng chán cái cảnh nằm một chỗ như này lắm rồi. Tết từ đến nơi rồi, năm nay ăn tết trong bệnh viện nữa mới chết chứ..

Mẹ chú Đại nói:

- - Năm nay bố mẹ cũng ở đây ăn tết luôn, vài tháng nữa đợi con lành hẳn cả nhà mình tổ chức đi du lịch một chuyến. Mấy năm nay kể cả tết nhưng chúng mày có ở nhà được mấy hôm. Từ ngày thằng Tuấn nằm viện bố mẹ lại thấy gia đình được gần gũi hơn đấy.

Cả nhà đang nói chuyện thì mẹ Hường chạy vào với điệu bộ hốt hải:

- - Anh Tuấn ơi, chủ nợ nó đang kéo đến nhà tìm em anh ạ..? Số tiền em vay mượn quá ngày đáo hạn 1 tuần nay rồi, làm sao bây giờ..?

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 63: Chú Đại Ra Mặt Giúp Mụ Hường...

Vừa nhìn thấy mặt mụ Hường chú Đại đã không vừa ý:

- -Chị này, tôi hỏi thật hình như cứ mỗi lần chị xuất hiện là y rằng không chuyện này thì chuyện nọ. Mà tôi thấy chị chỉ chạy vào đây khi gặp phải một điếu gì đấy, anh Tuấn có phải chồng chị không vậy..?

Mụ Hường đáp lại:

- - Chú đừng nói thế, anh Tuấn không phải chồng tôi thì chồng ai. Bao ngày nay anh ấy nằm viện, mọi công việc ở nhà tôi phải lo liệu thì lấy đâu ra thời gian mà đến đây thường xuyên được. Chẳng phải bố mẹ cũng nói ở đây đã có ông bà rồi hay sao, còn chuyện đen đủi nó ập đến tôi mong muốn vậy à..? Giờ chủ nợ đến nhà đòi tiền, gây sức ép tôi không đến cầu cứu chồng tôi thì làm gì có ai giúp..?

Mẹ chú Đại thấy mụ nói cũng có lý nên vội ngăn:

- - Đúng rồi, chuyện nó như thế không ai mong muốn. Cái Hường nó cũng rồi lắm rồi, hay là....

Chú Đại biết mẹ muốn nói gì bèn chen ngang:

- - Vâng, coi như con sai mẹ không cần nói gì thêm nữa..

Ông Tuấn hỏi:

- - Thế bọn nó giờ đang ở đâu..?

Mụ Hường vội nói:

- - Dạ, gần chục người đang ở trong nhà em anh ạ..? Nhà trong đó thì em cầm sổ đỏ cho ngân hàng rồi. Vốn liếng có bao nhiêu thì anh cũng biết cho thằng kia nó vay cả rồi, lại còn đi vay thêm dổc hết vào đó. Anh nghĩ cách xem thế nào đi anh..?

Chú Đại vốn dĩ không ưa gì mẹ Hoàng, nhưng nay ông Tuấn cũng không đi lại được. Nếu không có người đứng ra giải quyết thì ông Tuấn sao có thể yên tâm mà dưỡng bệnh. Tuy nhiên chuyện nợ nần, vay mượn của mẹ Hoàng trước giờ chú Đại không quan tâm, nếu đứng ra thì sẽ thế nào.? Suy nghĩ một lát chú Đại nói:

- - Anh cứ nghỉ đi, để em đi gặp đám chủ nợ đó xem sao..? Sau đó em sẽ về báo với anh.

Mẹ Hoàng nghe thấy vậy mừng quýnh:

- - Chú đừng ý giúp chị à..? Chị cảm ơn chú nhiều lắm.

Chú Đại đáp:

- - Tôi không hứa gì hôm nay cả, trước mắt tôi sẽ đi cùng chị đến gặp đám chủ nợ để thương lượng, chuyện vay mượn của chị không phải nói cái là trả ngay được. Tôi cần xem xem những ai đến đòi nợ, giấy tờ vay mượn ra làm sao, bao nhiêu tiền...Nói chung nếu thực sự hợp lý và hoàn cảnh của chị không thể trả được tôi với cương vị là em anh Tuấn sẽ tìm hướng giải quyết.

Ông Tuấn vui mừng:

- - Nếu được vậy thì tốt rồi, chú cố gắng làm sao nói cho đến khi anh khỏi anh sẽ giải quyết. Tiền nong đừng hứa hẹn gì vội.

Chú Đại gật đầu:

- - Anh yên tâm, mấy chuyện này em biết phải làm thế nào. Anh cứ nghỉ ngơi đi, em tự có cách của em.

Mụ Hường xun xoe:

- - Thế để chị gọi mấy đứa em của chị đi cùng nhé. Sợ chúng nó quá khích không muốn nói chuyện.

Chú Đại liếc qua mụ Hường một cái rồi lắc đầu:

- - Không, tôi sẽ gọi người của tôi bên chỗ anh Tuấn đi cùng. Mấy thằng nghiện đá chuyên đi đòi nợ cho chị cho đi cùng chỉ tổ nhục mặt.

Thực ra khi nói đến chuyện tiền bạc, làm ăn chú Đại là một người rất tinh nhanh. Các cụ đã bảo nhất lé nhì lùn mà, đôi khi ông Tuấn cứ hay trêu chú Đại là khôn quá quắt người không lớn được. Cũng là ám chỉ độ nhạy bén trong cách xử lý tình huống của chú Đại. Tất nhiên không như thế làm sao mới ngoài 30 tuổi đã có cơ ngơi vững chắc như vậy, lại còn được anh em nể trọng. Họ không phục chú Đại ở điểm đầu giàu hay xã hội đen gì mà cái họ phục chính là đầu óc làm ăn của anh Đại.

Đồng ý ra mặt giúp mụ Hường cũng nằm trong một phần việc mà mới đây chú Đại vừa nảy ra suy nghĩ. Ra bãi xe mụ Hường định đi cùng nhưng chú Đại nói:

- - Chị đi xe anh Tuấn đi, tôi đi một mình đến đó. Khi nào tôi gọi điện chị hãy xuất hiện.

Mụ Hường mặt đỏ bừng vội lùi lại cho chú Đại đánh xe ra khỏi chỗ vẫn không quên lau bụi cái gì đó. Chắc là mụ đang chửi thề vừa lái xe chú Đại vừa gọi điện cho Long:

- - Alo Long à, ừ...Anh về cũng lâu rồi. Giờ lại có chuyện đây, nhưng chuyện này cần kín đáo một chút.

Long đáp:

- - Anh ở đâu em đi đến, có cần gì nữa không anh..?

Chú Đại nói:

- - Không, chuyện này nếu chú ra mặt anh sợ lộ vì cái này có liên quan đến vợ anh Tuấn. Anh định đi một mình thôi nhưng nghĩ lại anh muốn chú làm cái này cho anh.

Long vẫn đang nghe, chú Đại nói tiếp:

- - Chú cho hai thằng ấ ớ, kiểu thanh niên chân nhang ong ve vớ vẫn đến địa chỉ này lát anh gửi qua tin nhắn. Bảo chúng nó đi với anh không nói năng gì cả, nhưng phải khéo léo chụp ảnh từng người có mặt ở đó cho anh. Chụp làm sao mà để người ta không phát hiện ra ấy. Chỉ cần thế thôi, sau khi về thì anh mới cần gặp chú để bàn chuyện. Nhanh nhé, tìm đứa nào nó ranh ma một chút..

Long đáp:

- - Ok anh, chuyện nhỏ, mấy thằng trẻ trâu bây giờ nó ma quái lắm. Gì chứ chuyện này đơn giản, anh gửi địa chỉ đi em bảo hai thằng đi xe máy đến luôn. Chắc cũng trong khu vực mình thôi chứ gì.? Tại anh bảo em ra mặt thì họ biết nên em đoán vậy

Chú Đại cười:

- - Ủ, cũng không xa nhà anh Tuấn mấy đâu. Vậy nhé.

Chú Đại cúp máy rồi gửi tin nhắn cho Long, quả nhiên khi gần đến nơi đã có hai thanh niên nhìn khá lắc cắc đứng đợi ở đầu ngõ nhà mẹ Hương. Chú Đại đậu xe xong bấm điện thoại gọi mẹ Hương, bước đến gần hai thằng choai choai cúi đầu chào:

- - Em chào đại ca.

Chú Đại lắc đầu hỏi:

- - Đại ca cái gì, hai thằng là em thằng Long hả..? Mà sao lại biết anh, anh đã gọi gì đâu..?

Một thằng đáp:

- - Dạ, anh Long có cho số điện thoại, lần biển số xe nên nhìn biển số con xe của đại ca là bọn em nhận ra ngay ạ.

Chú Đại cười:

- - Thế biết mình phải làm gì rồi chứ..?

Hai thằng đồng thanh:

- - Dạ em biết rồi đại ca.

Chú Đại gõ vào đầu một thằng bảo:

- - Không phải gọi đại ca, mà chuyện này chỉ anh với hai thằng này biết. Lát có ai đến cứ bảo em anh là được. Không cần nói gì thêm, chỉ cần hai thằng làm tốt việc anh giao là ok.

Mụ Hường lúc này cũng đang từ bên đường chạy sang:

- - Chú đi nhanh thế, mà đây là người chú bảo đây á. Hai thằng ranh con này thì làm được trò trống gì, hỉ mũi chưa sạch. Thế mà chú còn chê đám em của chị..

Chú Đại đáp:

- - Thế chị gọi mấy thằng đó đến mà giúp đỡ.

Mụ Hường vội dịu giọng xun xoe:

- - Chú lại nói thế, thôi chị dẫn chú vào. Gọi điện cho hàng xóm thấy họ bảo đám chủ nợ ngỗ lý ở cổng không chịu đi.

Chú Đại đi theo mụ Hường vào đến trong ngõ, vừa thấy mặt mụ Hường cả đám gần chục con người nhao nhao lên:

- - A, nó đây rồi...Thế giờ mày có trả nợ cho bọn tao không..? Sao mày cứ trốn tránh không chịu gặp thế.

- - Đứng nghỉ mày cậ lão Tuấn mà xong chuyện nhé. Cái gì ra cái đấy, tí ền nong vay mượn có giấy má đảng hoàng. Không ai ăn được của bọn tao một đ ồng nào đâu..

Một gã khác hùng hổ hơn:

- - Mà giờ ch ờng mày cũng nằm viện, sau này chắc cũng chẳng còn oai phong được như bây giờ đâu mà vênh váo. Tao không cần biết, nếu mày không trả nợ thì mày với con mày đừng hòng yên.

Chú Đại lúc này mới nói:

- - Chị mở cổng mời người ta vào nhà nói chuyện cho đảng hoàng. Đứng ngoài này cãi nhau à..?

Đám kia nhìn chú Đại hỏi:

- - Thằng nào đây, á à mày còn định dẫn người đến đây dọa bọn tao à..? Nhà mày thì kinh r ồi, nhưng kinh hay nguyệt thì nợ vẫn phải trả.

Cổng mở ra chú Đại mỉm cười đáp:

- ớy chết, hiểu l ần r ồi..Tôi là em anh Tuấn, hôm nay cũng vì chuyện nợ n ần mà đến đây gặp mọi người. Anh tôi hiện giờ chưa khỏe nên tôi đi thay, cứ vào nhà uống nước r ồi ta bàn chuyện. Nợ có đ ầu oan có chủ, mọi người nếu cứ như thế có giết người cũng không lấy được tí ền. Vào nhà đi r ồi tôi nói tiếp...Nào nào...

Nhìn thái độ bình tĩnh của chú Đại đám giang hồ đòi nợ cũng nghe theo, đi vào nhà chú Đại ng ồi xuống chính giữa chiếc ghế gỗ khá lớn, còn đám người kia người đứng người ng ồi lổn nhổn, bình thường không hút thuốc, nhưng nay chú Đại lấy bao thuốc trong túi áo khoác ra châm một điếu r ồi khẽ nhả hơi khói xong nói:

- - Ok, giờ ổn định r ồi thì từng người một nói số nợ, giấy tờ vay mượn, lãi lời, thế chấp như thế nào cho tôi nghe. À mà quên chưa nói, nếu hợp lý

và đúng chị Hường đây vay mượn mọi người tôi sẽ trả sau khi xem xét và báo lại với anh Tuấn.

Liếc mắt nhìn hai thằng thanh niên một cái, hai thằng như cũng hiểu ý chú Đại muốn nói gì chúng nó cũng khẽ gật đầu. Sau màn giới thiệu thì đám chủ nợ cũng bớt ần ỹ hơn hẳn. Một buổi đòi nợ văn minh bắt đầu....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 64: Tương Tư..

Chú Đại bắt đầu hỏi:

- - Thế anh chị ở đây có mối quan hệ thế nào với chị Hường mà lại cho chị ấy vay nhiều tiền như thế..?

Một gã đáp:

- - Thì cũng là dân làm ăn, cho vay giống nhau thôi. Mà trước đây còn là chỗ thân tình nên mới tin tưởng cho vay nhiều mà lãi thấp như thế.

Một bà khác tiếp:

- - Tôi thì không cho vay lãi, mà là chơi hội cùng cô Hường. Trong hội có 6 người, cô Hường đòi bốc hội trước nói nhà có công việc, chị em trong hội cũng nể nên để cô ấy bốc trước. Nhưng gần tháng nay cô ấy không đóng hội, mà cũng không thấy nói năng gì trong khi đã đến lượt người khác. Mọi người nghi cô này ôm tiền hội rồi bỏ trốn nên tôi phải đến nhà xem thế nào.

Hỏi một lúc thì biết trong đám người đó mục Hường vay của 4 chỗ là nặng nhất, hơn 2 tỷ tiền mặt. Tất nhiên đi đòi nợ thì ai cũng mang giấy tờ, ký kết ràng buộc. Có người còn có cả giấy chuyển nhượng quyền sử dụng đất. Nói chung là tất cả đều đúng quy trình của một con nợ. Cần đóng giấy tờ chú Đại chụp ảnh lại sau đó vuốt vuốt cầm rồi đáp:

- - Bây giờ như thế này, chuyện vay mượn của mọi người tôi cũng nắm được sơ qua rồi. Đúng là trên giấy tờ ai cũng có lý riêng, vay tất nhiên là phải trả. Nhưng bây giờ đang là cuối năm, tiền nong thu xếp rất là khó. Cho nên tôi muốn xin mọi người 1 tháng, sau khi tết xong tôi với anh tôi sẽ thu xếp trả nợ cho các vị.

Gã đàn ông ban nãy tỏ vẻ không vừa lòng:

- - Sao lại những một tháng, lúc vay tiền hứa hẹn thế nào. Còn lãi lời chưa thềm tính, phải trả ngay.

Đám đông được thế hòa theo đúng kiểu dân đi đòi nợ, nhao nhao như chao phải cút:

- - Đúng rồi, nói suông thế đưa trẻ con cũng nói được.

Chú Đại vỗ vỗ vào trán chép miệng nói to:

- - Thế bây giờ có muốn lấy nợ không..? Các ông các bà cũng là người cho vay mà không chịu hiểu hoàn cảnh hiện tại bây giờ à..? Đúng là khi vay thì ai chẳng hứa hẹn với thề thốt. Tuy nhiên hiện tại chỗ chị Hường cũng đang bị chạy mất 4 tỷ, thế nên mới chậm trễ chuyện tiền nong chỗ các vị. Hơn nữa tôi đâu có nói là không trả, số tiền các vị cho vay không phải nhỏ. Nói phát trả ngay làm sao được, thế giờ ví dụ mấy ông bà thông đồng với nhau đến đòi nợ thì tôi cũng phải trả à..?

Câu cuối chú Đại cố ý nói cực lớn xong nhìn thái độ của đám người đứng đó và mặt Hường xem phản ứng ra sao. Có lẽ chú Đại cũng nghi ngờ chuyện báo nợ giả nhằm moi tiền của mặt Hường. Tuy nhiên cả đám mặt không biến sắc, chú Đại tiếp:

- - Giấy vay vợ vẫn còn đó, một tháng sau mà chúng tôi không trả thì mọi người cứ vào nhà mà siết nợ. Đòi đất, đòi nhà...nói chung thích làm gì thì làm. Còn giết người không ra được tiền mà còn có vé vào trại đấy.

Một thằng thanh niên trong đội đòi nợ sừng sỏ:

- - Chợ không bán thịt người nhưng tao thì bán đấy.

Chú Đại nhếch mép cười:

- - Mày hộ tao cái, đừng nghĩ tao nói chuyện tử tế là cỡ như mày có quyền lên tiếng. Đm mày, hỏi thử anh mày ng ấ đây xem đã dám chưa. Đm

thằng ranh con bố lão..Thấy bố mày nhịn định làm tướng ở đây à..?

Thanh niên kia chắc nghĩ chú Đại cũng là ong ve của ông Tuấn nên định thể hiện, thằng đại ca đòi nợ đi cùng với xuống giọng:

- - Nó trẻ người không biết cao thấp, đúng là ở đây không ai dám động vào người nhà anh Tuấn. Nhưng đã có tiếng tăm, có máu mặt để mọi người nể như thế thì cũng phải chơi sao cho đẹp. Chúng tôi cũng là nể là vợ anh Tuấn nên mới để như thế này. Chứ người khác chúng tôi đã có cách giải quyết khác.

Chú Đại cau mặt:

- - Đây, ý kiến của tôi là như vậy. Đúng một tháng nữa tôi sẽ gặp lại mọi người để thanh toán nợ nần. Đây là số điện thoại của tôi, có gì mọi người cứ gọi vào đó, nếu tôi không nghe thì để lại tin nhắn tôi sẽ gọi lại. Giờ mọi người cứ về đi, ăn tết xong ta sẽ tính tiếp.

Đám chủ nợ lục tục kéo nhau đi về, sau khi tất cả đi hết mục Hường mừng rỡ nói:

- - Chị cảm ơn chú, không có chú chắc chị bỏ nhà mà đi quá. Giờ anh Tuấn như thế nếu tụi nó mà hợp nhau lại làm căng chị cũng khó mà sống nổi.

Chú Đại đáp:

- - Tôi cũng nói trước tôi không thể trả hết tất cả cho chị được đâu. Cái này là tôi vì anh tôi nên tôi mới làm. Tiền bạc giờ có mất bao nhiêu cũng không giúp anh ấy trở lại như xưa được. Nhưng thấy anh ấy dần vật vờ cũng góp lỗi trong chuyện của chị nên tôi mới đồng ý đứng ra. 2 tỷ là số tiền lớn, tiện đây tôi cũng muốn nói với chị điều này, sau này chị nên chăm sóc anh Tuấn cẩn thận. Nếu muốn làm điều gì trái đạo lý thì nên nhớ đến những lúc như thế này. Mọi người trong nhà không tin tôi, vẫn quý mến, tha thứ cho chị. Suy nghĩ nhiều nên tôi cũng muốn bỏ qua vì các cháu sau này một phần, một phần khác anh Tuấn là người sống tình nghĩa. Anh ấy không muốn có lỗi với ai thế nên mong chị nhớ kỹ cho.

Mụ Hường im lặng không nói thêm được câu nào, chú Đại vẫy tay hai thanh niên ban nãy ra về. Đi ra đến ngoài đường chú Đại nói:

- - Sao, có chụp được hết ảnh của đám người đó không..?

Cả hai thằng gật đầu đáp:

- - Dạ có anh ạ, đủ cả không thiếu một ai..? Mà sao đại ca lại bảo bọn em chụp ảnh chúng nó làm gì..?

Chú Đại cười:

- - Đó là việc của anh, tụi mày không cần phải hỏi. Giờ thế này, gửi hết ảnh sang cho anh rồi hai đứa xóa hết ảnh trong máy đi. Lát anh sẽ bảo Long bồi dưỡng cho hai chú. Làm tốt lắm, gửi xong thì về nhé.

Nhận đủ ảnh chú Đại lên xe quay lại bệnh viện, đúng lúc đó Long gọi:

- - Alo, nói chuyện sao rồi anh..? Không có vấn đề gì chứ..?

Chú Đại đáp:

- - Có vấn đề gì đâu, chuyện vay nợ ấy mà. Mà chú đang đâu đấy..?

Long đáp:

- - Em đang trong viện chờ anh Tuấn đây, hai anh em đang ngỗn nói chuyện, tiện em đợi anh về nói cái vụ ở trường...anh....bảo...

Chú Đại quát lên:

- - Ôi cái đm, mày kể với anh Tuấn rồi à..? Thằng điên này, anh đã bảo không kể với ai cơ mà..?

Bên kia Long hết hồn:

- - Không, em có kể đâu....Em đang đứng ngoài nói chuyện điện thoại.

Chú Đại thở phào:

- - May quá, anh lại cứ tưởng mày đến mày bảo con ông ấy đánh nhau thì chết. Thôi ở đây đợi anh về rồi nói chuyện. Anh cũng có chuyện muốn nhờ đây.

Chú Đại cúp máy tập trung lái xe, điện thoại không báo tin nhắn mặc dù trước đó chú Đại đã nhắn tin cho một người nội dung như sau:

“ Cảm ơn cô giáo đã nói đỡ giúp cháu tôi chuyện sáng nay. “

Lợi dụng cảm ơn để nhắn tin bắt chuyện với cô giáo mà từ lúc về đến bây giờ cô Thúy vẫn chưa nhắn lại. Chú Đại thắc mắc:

- - Quái nhỉ, sao lần trước vẫn nhắn tin vui vẻ cơ mà. Sao lần này nhắn mà cô ta không thèm nhắn lại. Hay là có chuyện gì..? Hay là cô ấy có người yêu rồi nên không muốn dây dưa với mình..?

Tự nhần trong đầu chú Đại lúc này mới nghĩ ra một chuyện quan trọng đó là vẫn chưa biết cô Thúy có người yêu hay chưa. Cô Thúy cũng đã 27-28 tuổi, độ tuổi so với một người con gái cũng không phải là trẻ. Tuổi cô Thúy đã số bạn bè cùng lứa đã kết hôn, có khi còn con bồng con bế cả rồi. Mặc dù biết cô Thúy chưa kết hôn tuy nhiên tuổi đó mà không có người yêu thì khác gì ế. Mà một người nghề nghiệp ổn định, có nhan sắc. lại còn là giáo viên như cô Thúy mà nói chưa có người yêu chắc không ai tin.

Nghĩ vậy chú Đại khẽ thở dài thườn thượt rồi phóng nhanh quay lại bệnh viện chỗ ông Tuấn đang nằm.

Tuy nhiên ở một nơi khác, cũng có một người đang cầm cái điện thoại mở ra mở vào không biết có nên nhắn tin lại hay không..?

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 65: TÌM ĐỊA CHỈ...

Về đến bệnh viện chú Đại chạy vội lên phòng ông Tuấn, mở cửa ra với khuôn mặt khá vội vã. Bố mẹ chú Đại nhìn thấy vội hỏi:

- Sao rồi, bọn chủ nợ không gây khó dễ gì cho cái Hường chứ..? Mà nó đâu rồi..?

Long cũng chào:

- Anh về rồi à, em bảo để em đi cùng thì không chịu..

Chú Đại thở dốc trả lời bố mẹ:

- - Thằng con đi thì không thấy hỏi han gì. Đúng là chán, cũng không xảy ra vấn đề gì ạ. Tổng số nợ là 2 tỷ một, đâu có giấy tờ vay mượn, thế chấp đang hoang.

Đồng thời chú Đại mở điện thoại lấy ảnh cho ông Tuấn xem và hỏi:

- - Trong đám này anh có quen ai không..? Mà sao bà ấy vay mượn nhiều như thế mà anh không biết. Số tiền không phải nhỏ đâu anh...

Ông Tuấn xem ảnh một lát gật đầu đáp:

- - Bọn này anh biết, trong này có một thằng cũng thuộc dạng số má ở cái đất này. Bên tụi nó làm ăn cũng mạnh lắm, còn chuyện vay mượn thì chú biết trước giờ anh có nhúng tay vào chuyện làm ăn của vợ đâu. Anh cũng nói đừng cho vay dùm một chỗ nhưng nó không chịu nghe. Cứ bảo tiền rải ra nhiều không bằng tập trung một nơi lãi cao mà ổn định. Cũng do trước đó nửa năm trời tháng nào cũng lãi đầu nên nó tham.

Chú Đại lắc đầu:

- - Em cũng đã hứa hẹn với chúng nó một tháng nữa sẽ trả nợ. Em làm chuyện này cũng vì anh, coi như em thay anh chuộc lỗi lại cho bà ấy.

Ông Tuấn bu ãn r ãi ãp:

- - Nhưng nhi ều ti ền như thế liệu trả xong thì chú còn vốn mà làm ăn không..? Chuyện của anh chú cũng ãi tổn kém nhi ều lắm r ãi.

Chú Đại cười:

- - Ti ền bạc là vật ngoài thân, anh em mình ko cần tính toán. Nói như anh thì nếu ngày xưa anh không cứu em liệu em có còn sống mà làm ra ti ền hay không..? Số ti ền lớn thật nhưng em nghĩ mình chỉ cần bỏ ra 1 tỷ hơn thôi. Vì em thấy anh vẫn còn cần ãi được giấy tờ ãi của thằng trốn nợ. Giấy ãi sau khi anh khỏi thì lập tức hoàn thành nốt các thủ tục ãi tên anh. Với em xem chỗ bà Hường còn nhưng nơi nào vay mượn thì thu h ãi hết về mà lo trả nợ. Em cũng chỉ giúp ãi được ãi vậy...

Ông Tuấn gật ãi:

- - Hay là anh cấm cái nhà ãi ở ãi nhé..?

Chú Đại gất:

- - Không ãi được, nhà cửa cứ ãi ãi. Nợ ãi em lo ãi được, anh không phải nghĩ ãi cứ yên tâm tịnh ãi ãi. Khỏe r ãi làm gì mới làm ãi được..

Bố mẹ chú Đại cũng nói:

- - ãi ãi ãi ãi, ti ền ãi không mua ãi được tình cảm. Kể cả giờ anh em ãi không có ti ền về ãi mẹ vẫn ãi ãi được.

Hỏi ãi thêm một số chuyện về ãi ãi chủ nợ, chú Đại gọi Long ra ngoài ãi hỏi:

- - Mà ãi ãi chú nói chuyện ãi ãi con anh Tuấn làm sao..?

Long đáp:

- - Thì như anh bảo em cần đến cho nhà nó 10tr để bồi thường tiền thuốc men, nhưng nhà nó không dám cần. Lại còn bảo em về xin anh đừng để bụng, mà nhà này nó có phốt bán hàng dỏm thì liệu có cho nó lấy nữa không anh..?

Chú Đại khẽ cười:

- - Thôi được rồi, ít ra thì nhà nó cũng còn biết lễ phép. Chú cứ giao cho chúng nó bình thường, nhưng thì thoải mái cho người kiểm tra mạnh hơn. Phát hiện làm ăn chộp giật thì nghỉ hẳn.

Long gật đầu dạ vâng, chú Đại hãy tai lại nói tiếp:

- - Còn chuyện này nữa, anh bảo.....

Chú Đại nói thầm vào tai Long chuyện gì đó không ai biết, chỉ biết nghe xong Long nhìn vào trong tỏ vẻ hơi ái ngại:

- - Nhưng, nhưng làm thế em sợ sau này anh Tuấn biết...

Chú Đại làm hiệu nhỏ tiếng:

- - Không sao, anh làm tất cả cũng vì anh Tuấn. Chú cứ nghe anh, sai đâu anh sẽ chịu đấy.

Long gật đầu, mở cửa đi vào trong Long nhìn bố mẹ chú Đại và ông Tuấn:

- - Giờ cháu phải về đây, cháu chào hai bác. Anh Tuấn nghỉ ngơi nhé em về đây, hôm khác em lại vào...

Ông Tuấn mỉm cười:

- - Thôi anh em một nhà không phải khách sáo, anh biết mày cũng bận. Cứ giải quyết công việc đi, anh không chết được ngay đâu mà sợ.

Long gãi đầu cười khà khà rồi ra về, chú Đại sực nhớ ra một chuyện chạy theo gọi với lại:

- - Này Long, anh quên...Hai thằng lúc sớm chú để đi với anh, về chú nhớ bố dưỡng cho chúng nó chút đỉnh.

Long quay lại đáp:

- - Ok anh, em biết rồi, thôi em về đây. Có gì anh cứ gọi cho em, chắc cả nhà mình còn phải ở đây dài dài.

Chú Đại gật đầu vẫy tay chào Long, nhìn theo Long chú Đại có chút gì đó hơi đăm chiêu. Chắc có lẽ do cuộc trao đổi bí mật vừa rồi, đang suy nghĩ chú Đại giật mình bởi ông Tuấn gọi:

- - Đại ơi, vào anh bảo cái này..?

Chú Đại vội đáp:

- - Dạ, gì đó anh...Đợi..đợi em tí..

Chú Đại bước vào phòng ông Tuấn nói:

- - Anh bảo này, anh với bố mẹ cũng đã bàn bạc. Tết này anh thì không đi đâu được rồi, cho nên chuyện đi tết mấy chỗ làm ăn với mấy nơi nhờ cậy chú phải đi đấy. Cả năm chỉ có vào dịp, tuy cũng là thủ tục nhưng anh em mình muốn tồn tại lâu dài thì vẫn phải giữ quan hệ. Mà anh như này sau có khi những mảng ở đây chú phải đứng ra. Bỏ phí lắm, cả đời anh lẫn lộn đồ máu mới được như hôm nay....

Chú Đại khẽ lắc đầu:

- - Anh cũng biết trước giờ em không hứng thú với những chuyện bảo kê, cho vay, đòi nợ, thu phế rồi mà...Em khuyên anh bỏ đi giờ anh lại bảo em lao vào. Công việc trên kia của anh em mình làm còn không hết, anh nghe em nhân đợt này anh rút chân ra khỏi mấy cái chỗ đó đi. Hay anh chuyển lên ở với...

Chưa nói hết câu thì chú Đại bị quát:

- - Thôi, chú không cần nói nữa...Anh chưa phải tàn phế mà không làm gì được.

Chú Đại lắc đầu bởi cái tính ngang bướng, cái tự tôn, cái tôi quá cao của ông Tuấn. Biết tính anh nên chú Đại không dám nói gì thêm, mẹ chú Đại vội nói:

- - Mà không chỉ có đi tết mấy chỗ đó đâu, còn bên nhà bà ngoại hai cháu, rồi bên nhà Tuấn. Chưa hết, phải đi cả chỗ cô giáo, thầy giáo của hai đứa nhỏ nữa.

Chú Đại gằn lên:

- - Khiếp cô giáo thầy giáo cả trường biết bao nhiêu người, mà biết ở đâu...Con chịu thôi, mấy cái tiếp khách xã giao này chỉ anh Tuấn hợp. Con không hợp đâu..?

Mẹ chú Đại mắng:

- - Ai chả biết, nhưng thằng Tuấn nó nằm kia mà không đi, ai đi...Chúng tao có làm ăn với chúng mày đâu..? Còn chuyện cô giáo thầy giáo thì mình chỉ đi ai chủ nhiệm lớp hai đứa nó thôi chứ. Như cái cô chủ nhiệm lớp thằng Nam ấy, nhà mình có người bệnh cô ấy còn đến tận đây thăm. Mình nhân dịp tết cũng phải có quà chứ, như thế con cháu mình đi học cũng được quan tâm, giúp đỡ hơn..Mày chẳng biết gì..

Chú Đại nghe đến cô Thúy là hơi hốt, lý nhí đáp:

- - Nhưng con không biết nhà..?

Bố chú Đại nói:

- - Không biết thì phải tìm hiểu, hỏi cháu Nam xem thế nào. Phụ huynh học sinh gì mà không quan tâm đến người dạy dỗ con mình gì cả.

Chú Đại giật mình nghĩ bụng:

- - Bố cứ làm như cái gì cũng hỏi được ngay không bằng.

Đột nhiên chú Đại rùng mình khi nhớ lại chuyện nhờ Nam xin số:

- - Mới nhờ xin số thôi mà nó đã đập vỡ đầu con người ta, không hiểu nếu giờ nhờ xin địa chỉ nhà liệu nó có giết người không nhỉ..?

Nghĩ thôi mà đã thấy lo lắng r ồi, nhưng chú Đại lại mới nảy ra một ý khá hay. Chú Đại nhìn bố mẹ r ồi đáp:

- - Khà khà...Con có cách r ồi...Nhưng đúng là phải hỏi thằng Nam đã.

Chẳng hiểu chú Đại lại nghĩ ra mưu hèn kế bẩn gì đây, h ồi sau sẽ rõ...Nam ời có khi nào lại chuân bị dính phốt không...?

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 66: Đi Câu Cá

Hôm sau chú Đại đi ra nhà bà ngoại chơi, tiện thể thăm dò cu Nam chuyện địa chỉ nhà cô giáo. Cuối năm thi cử xong nên chuyện học hành cũng nhẹ, dù là đầu tuần nhưng hôm đó Nam vẫn được nghỉ học. Dường như nhà trường các thầy cô cũng rục rịch chuẩn bị đón tết nên thi thoảng cũng lại cho các cháu nghỉ ngơi sau kỳ thi cuối năm. Chỉ mỗi con bé Hạnh là vẫn học đầu bởi các cô thu tiền học phí ăn nghỉ của các cháu cả năm rồi nên không dám cho nghỉ bừa. Thế nên con bé vẫn cứ ngày hai cơm ăn ở tại trường.

Lúc đó là 8h sáng, trời cũng khá lạnh. Đang suýt xoa chạy vội vào sân thì chú Đại thấy bà ngoại đang quét qua cái sân, còn thằng Nam đang chỉnh chỉnh lại cái cần câu bằng trúc, dưới chân nó có túi tôm nhỏ cùng với một cái xô. Chú Đại đánh động:

- - Con chào bác, lạnh thế này mà hai bà cháu dậy sớm thế.

Bà ngoại nghe giọng nhận ra ngay:

- - Chào chú, sáng bảnh mắt ra còn sớm gì nữa. Tôi là tôi dậy từ 5h sáng rồi...Chú lại nhà chơi, ăn uống gì chưa. Sáng thằng Nam nó xào cơm với trứng vẫn còn chú có ăn không..?

Nam chào chú Đại:

- - Chú làm bát cơm rồi đi câu cá với cháu không..?

Chú Đại bản tính cũng ham ham mấy cái trò câu kẹo của miền quê, nghe thấy thú thú nên chú quên luôn mục đích đến đây là làm gì. Gật đầu chú Đại nói:

- - Ok, thế còn cần không chú mượn cái. Từ bé đến giờ đã được đi câu đâu..? Mà chú làm bát cơm đã...

Bà ngoại cười:

- - Cơm trong chảo dưới bếp đấy, chú tự lấy bát mà xúc ăn nhé. Nam nó xào đấy...Lạnh này cá nào nó ra khỏi hang mà đi câu.

Nam cười:

- - Cũng lâu lắm rồi cháu không nghịch mấy cái này, sáng nay dậy sớm trời âm u như này đi câu lại hay.

Chú Đại vừa và cơm vừa nói:

- - Ế cần ủa chú ầu... (Thế cần của chú đâu).?

Nam chạy lại góc tường gần bếp lấy thêm một cái cần câu nữa rồi chỉnh lại chì, chỉnh lại phao, lau lại lưỡi câu rồi đáp:

- - Chú đã dùng loại này bao giờ chưa..?

Chú Đại nói:

- - Chưa, chú thích mấy cái này lắm mà trên Hà Nội có câu cá bao giờ đâu..? Chú chỉ thấy mấy ông già hay vác cái cần quay tay ra hồ thôi..

Nam cười:

- - Mấy cái cần đó đắt lắm, bọn cháu lấy tiền đâu ra mà mua..? Cần này toàn cháu tự làm thôi đấy.

Chú Đại nhai vội bát cơm xào trứng rồi chạy lại ngắm cái cần câu nhìn Nam bĩu môi:

- - Thằng này điêu, cần tự làm sao lại thẳng đẹp như thế này được. Tre, trúc nào chặt về mà lại được như thế này...? Nói phét....

Nam chép miệng như cụ non nhìn chú Đại lắc đầu:

- - Haizzz, người ta bảo dân thành phố chẳng biết gì cũng đúng. Cái này cháu lên rừng chặt trúc, đúng là ban đầu đốt nó không được đâu như này đâu, muốn cái cần câu nó thẳng mà đẹp như này mình phải uốn...Cũng mất công phết đấy chú ạ..Chú ăn xong chưa đi thôi.

Chú Đại gật đầu, nhưng nhìn cái cần câu bằng trúc thẳng tắp đoạn đầu hơi vướn xuống có lẽ đã câu được những con cá to nên tổng thể cái cần hơi cong cong. Nhưng làm sao một cây trúc trên rừng lại có thể đẹp thế này được, chú Đại hỏi:

- - Thật không..? Thế uốn như nào vậy, mà nói chú nghe xem nào..?

Nam đội mũ xách xô đi trước, chú Đại đi sau, nó quay lại chào bà ngoại:

- - Cháu đi câu tí bà nhé...

Bà ngoại gật đầu, hai chú cháu đi theo con đường đất nhỏ tiến về phía con kênh trong xóm. Vừa đi Nam vừa nói:

- - Đơn giản lắm chú ạ, này nhé...Chú chặt trúc về, sau đó đốt một cây nến, chú ngắm cành trúc xem muốn uốn chỗ nào, chỗ nào lệch thì hơi qua lửa rồi dùng tay uốn cho nó thẳng với đốt trước là được, cứ uốn như thế cho đến khi chú cảm thấy đẹp là được. Chú không nhìn thấy ở mỗi đốt trúc đầu có màu đen do bị hơi cháy xém à...?

Nam nói bây giờ chú Đại mới chú ý, hóa ra là vậy...Bảo sao cái cần nào của thằng Nam cũng đẹp như nhau. Chú Đại vỗ lưng nó bồm bộp cười khoái trí:

- - Ờ ha, thằng này thế mà khéo tay phết nhỉ..? Mà mình đi câu cá gì đấy..?

Nam cười đáp:

- - Mấy cái này trẻ con ở quê đưa nào chẳng biết hả chú. Nhưng giờ ít người còn đi câu lắm, thế càng tốt cá càng to. Kênh này có đủ loại, rô phi, rô đồng, diếc, cá quả.....Hên mà câu được cá quả trưa nay chú cháu mình được bữa canh chua bá cháy luôn đấy. Thịt cá quả trắng, dai, thơm...Nấu canh chua ăn thì ối giời ôi..

Nghe nó nói mà chú Đại đã thèm chảy nước miếng, khuôn mặt rạng rỡ chú Đại tự tin:

- - Được, chú sẽ câu được cá quả cho mày xem...? Chú có vận số hơn người lắm...

Nam bĩu môi:

- - Không dễ đâu chú, mà cần chú cháu mình hơi nhỏ. Nếu câu được cá quả không biết giật lên là cũng gây cần đấy. Cá quả nó khỏe lắm...

Câu chuyện dọc đường chẳng mấy chốc hai chú cháu đã đến được con kênh trong xóm, nước đục màu nâu nâu, có những bụi cỏ, bụi le rậm rạp, không khí buổi sáng ở quê thoáng đãng vô cùng. Gọi là quê cũng không phải vì cách đây mười mấy cây chỗ trường học không khí sầm uất cũng không kém gì trên phố. Chỉ có đi đâu chỗ nhà bà ngoại Nam vẫn giữ được những nét đặc trưng của một vùng quê đúng nghĩa.

Chọn được một chỗ có địa hình khá đẹp, Nam để cái xô xuống rỗ mức ít nước, không quên cho thêm ít bèo vào trong xô. Chú Đại cũng tài lanh lấy tôm rỗ móc vào lưỡi câu như ai, đang định quăng cần thì thằng Nam nó nhặng lên:

- - Úi giời, chú móc cả con tôm thế kia thì cá nó cắn câu sao được. Móc mồi nhỏ nhỏ thôi chú, phải để lộ chút lưỡi câu ra. Như thế cá nó đớp cái hết mồi thì mới dính. Chú để cả con thế kia nó chỉ rửa thôi.

Chú Đại gãi đầu cười trừ, đúng là đi câu kinh nghiệm của thằng cháu hơn ông chú hẳn mấy bậc. Nghe lời nó chú Đại sửa sai rỗ quăng cần ra xa, nhìn cái xô chưa có gì mà nó đã mức nước chú Đại cười:

- - Tí lại xách xô không vè thì hải lắm nhỉ..?

Nam chép miệng:

- - Cháu sát cá lắm, chưa bao giờ vác xô đi câu mà vè tay trắng cả.

Vừa dứt mồm thì phao của nó bị kéo chìm hẳn xuống nước:

- - A lê hấp, chết ngay....Ha ha ha...

Chú Đại tròn mắt ngạc nhiên vì nó vừa nói xong thì cụ chứng, một con cá rô bằng bàn tay đã mắc câu bị nó giật lên nhẹ nhàng, nhìn cái cần khế cong một chút, nhìn con cá rô đang quẫy mình trên không trung cảm giác nó sướng vô cùng. Nó gỡ con cá rô nhanh như khoái rưỡi liếc chú Đại ra vẻ thách thức:

- - Chắc, đã bảo cháu sát cá lắm mà...?

Chú Đại hơi nóng máy vì bị châm chọc:

- - Cứ bình tĩnh, chú mày câu cá quả cơ chứ cá rô ăn thua gì...?

Ấy vậy mà cùng một chỗ thẳng Nam nó giật cần liên tục, đôi lúc lưỡi câu mắc chưa sâu lên giật được nửa chừng con cá lại rơi xuống nước. Nhưng thương thay cho ông chú ng ấi này giờ phải đến 20' mà phao không một lần thềm nhúc nhích. Chú Đại bực quá gắt:

- - Đổi chỗ đi xem nào, chỗ của chú không có cá...?

Nhìn vào xô lúc này đã có nào là rô phi, nào là cá sộp, một hai con diếc. Tất cả đều do Nam lập công, chú Đại này giờ ng ấi tê mông mà không đem lại lợi ích gì..Thấy ông chú mặt buồn như mất số gạo thẳng Nam với sang cái cần của chú xem thử. Nó nhấc lên thì ôi thôi, m ấi đã rụng mất từ bao giờ, bảo sao cá nó không thềm cắn. Nam cười như nắc nẻ:

- - Đi câu mà mất m ấi không biết mà chú đòi câu được cá quả....Thi thoảng chú phải nhấc lên xem còn m ấi không chứ, cá nhieu con nó khôn

lắm, chỉ rửa thôi. Mà mồi móc là phải dọc theo phần thịt con tôm thì nó mới chắc. Để cháu móc cho chú một lần nhé.

Nó móc mồi cho chú Đại, thả được tằm gần phút thì cần phao câu (Phao ở cần câu nhé) của chú Đại rung dữ dội. Nam đứng bên cạnh hét to:

- - Giật...giật đi chú...Nó đang kéo phao đi kìa...Giật...

Chú Đại quỳnh quáng giật mạnh một phát, một con cá rô to hơn lòng bàn tay bị giật bay lên khỏi mặt nước. Chú đại thích thú cười lớn:

- - Ha ha ha....Chú câu được rồi này...Cá to thế...Đấy đã bảo mà...

Hai chú cháu cứ thế cười ần ỹ, câu được con cá đầu tiên khiến chú Đại háo hức hơn hẳn. Có vẻ đã học được ít nghề nên chú Đại bắt đầu hòa mình vào cái thú vui nhỏ bé của người miền quê và quên hẳn đi mục đích hôm nay đến tìm cu Nam là gì. Nhưng chẳng sao, cứ vui trước đã....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 67: “ Chú Cháu Ủ Mưa LẦN 2 “

Tiền 20 phút sau Nam nhìn xô cũng đã đủ cá cho ngày hôm nay, nhìn chú Đại vẫn đang hí hửng Nam nói:

- - Về thôi chú ơi, nhiều quá ăn không hết nuôi nó cũng gầy đi. Đúng là giờ ít ai đi câu nên cá vừa to lại vừa nhiều.

Chú Đại chưa muốn về, vẫn cố:

- - Mới được tiếng mà đã về rồi, từ từ đã...Cho chú câu thê tí nữa. Không ngờ ở đây lại vui thế.

Nam chỉ cười ông chú, nó nói:

- - Quê mỗi mùa một thứ chú ạ, hôm nay mình câu cá rô, chứ ở ra sông chú cháu mình còn có thể câu cá bống, có khi câu được cả nhệch, riêng con kênh này tiền tháng 5-6 đi câu rạm thì nhiều lắm. Năm sau đến mùa rạm cháu dẫn chú đi câu rạm...

Chú Đại ò lên ngạc nhiên:

- - Con rạm có phải giống con cua không...?

Nam đáp:

- - Giống thì giống nhưng chỉ cùng họ thôi. Rạm nó lành hơn cua, mà chú ăn rạm khi lá lốt chưa...Ngon cực kỳ, cháu khoái món đó lắm. Nghĩ đến lại thèm..

Chú Đại trả lời:

- - Có, có chú ăn rồi, bà ngày xưa cũng hay mua về làm lắm. Nhưng chú chỉ thấy ở chợ bán chứ chưa biết câu như thế nào..?

Nam cười:

- - Câu rạm dễ lắm, không cần cầu kỳ, chỉ cần một thanh tre, một cành cây, dây len, mồi thối như xác ếch, nhái...không thì bắt ốc bươu vàng phơi khô cho ỉnh ỉnh ra rồi buộc vào sợi dây len. Thả xuống lưng chừng thì thoảng nhấc lên có khi 3-4 con nó bám vào một lúc. Tả chú không hình dung được đâu, vào mùa cháu dẫn chú đi câu. Câu rạm xong chui vào vườn dừa chặt trộm dừa uống thì thích lắm.

Chú Đại ngời nghe Nam kể chuyện mà thấy hấp dẫn vô cùng. Đúng kiểu người thành phố về quê lại thích lợi ruộng bắt ốc, tát vũng bắt cá. Đang dờ mồm thì cần câu của chú Đại bị kéo xệch hẳn đi. Nam chỉ tay nói:

- - Cá cắn câu kìa chú, con này to lắm...Nó lòi kìa..

Chú Đại mắt môi nghiêng lợi dùng hay tay giật cần câu, nhưng con cá dường tư rất to lên cần bị kéo xuống cong veo, chú Đại dùng hết sức giật thật mạnh:

“ Rắc.”

Chiếc cần câu bị gãy mất một nửa, chú Đại giật mình:

- - Đm, gãy cụ nó cần rồi...

Trời thì lạnh nhưng thằng Nam nhanh như cắt nhảy xuống kênh, nó bơi theo túm lại nửa chiếc cần câu bị gãy. Xong cứ thế đứng dưới nước dùng tay kéo dây cước lại. Càng kéo dây lên gần mặt nước thì tiếng nước quấy bì bõm bắn tung tóe lên trên. Con cá vẫn bị mắc câu đang cố gắng vùng vẫy để thoát nhưng không thành. Nam hét toáng lên:

- - Cá Chuối chú ơi, con này phải hai cân. Trơn quá....chú chú...lấy cái xô lại đây..

Chú Đại nghe cá chuối thì không biết là cá gì, nhưng thấy con cá đen xì, bóng loáng đang quẫy đành đạch trong tay thằng Nam thì mừng lắm. Nam thả con cá vào xô xong leo lên bờ. Nó nhìn chú Đại hớn hờ:

- - Chú đúng là may thật đấy, câu được hẳn cá chuối.

Chú Đại ngờ ngác:

- - Cá chuối là cá gì..?

Nam cười hềnh hếch:

- - À thì nó cũng là cá quả, cá chuối cá quả giống nhau. Con này to thật, loại này nó khỏe lắm. May cháu nhảy xuống kịp không chắc nó giật lúc nữa thì đứt cước. Trưa nay chú cháu mình được bữa canh chua cá quả r ồi.

Chú Đại nhìn nó chép miệng:

- - Lạnh thế này nhảy xuống làm gì..?

Nam xách xô đáp:

- - Chú không biết gì, đi câu mà câu được con cá to nó thích lắm. Mấy khi được đầu mà, với lại gãy mất cần ít ra cũng phải lấy được cái gì chứ. Về cháu tắm phát r ồi làm cá nấu cơm chú cháu mình ăn. Đảm bảo ngon tuyệt cú mèo, mấy hôm nữa là cháu được nghỉ tết r ồi. Không biết năm nay bà có gói bánh trưng không, đêm giao thừa ng ồi trông bánh trưng cũng thích.

Chú Đại gật đầu vác cần câu đi về, đi được một đoạn chú Đại mới sực nhớ:

- - Mấy hôm nữa cháu nghỉ tết r ồi à..?

Nam đáp:

- - Vâng.

Chú Đại lúc này mới tá hỏa:

- - Thôi chết, v ề, v ề nhanh xong chú bảo cái này..Quên mẹ nó mất..

Nam với chú Đại trở v ề nhà khoe thành tích với bà ngoại, bà ngoại cười khen chú Đại giỏi, mới đi câu mà đã câu được cá to. Nam lấy dao lấy thớt làm nhổng tí xong con cá, vừa tắm xong chú Đại kéo nó lên trên nhà r ồi nói:

- - Chú bảo này, chú lại có việc muốn nhờ cháu đây. Mà việc này ông bà giao mới chết.

Nam vừa lau khô đầu vừa hỏi:

- - Có việc gì hả chú..?

Chú Đại nhìn nó nói nhỏ:

- - Cháu biết nhà cô Thúy ở đâu không..?

Nam tròn mắt:

- - Ủây, chú định tấn công đến tận nhà cơ à..?

Chú Đại vội giải thích:

- - Không phải, ông bà giao cho chú nhiệm vụ đi tết th ầy cô giáo của hai đứa. Mà không biết nhà thì đi làm sao được. Thế nên chú mới hỏi mày..?

Nam lắc đầu:

- - Cháu có biết đâu, cháu đã bao giờ đến nhà cô ấy đâu mà biết..?

Chú Đại thắc mắc:

- - Thế 20/11 không đi lễ th ầy cô giáo à..?

Nam tiếp tục lắc:

- - Hôm đó trong lớp mỗi người đóng 100k mua quà cho thầy cô rồi tổ chức đến nhà, nhưng cháu không có tiền đóng lên không đi. Để cháu hỏi mấy đứa cùng lớp xem sao..?

Chú Đại chép miệng:

- - Vài ngày nữa là tết rồi, giờ đợi hỏi xong đi tìm thì đến bao giờ. Chú tưởng mày biết thì dẫn chú đến luôn.

Nam cười:

- - Mà cũng chẳng phải đi tết gì đâu chú ơi, kệ đi, học đến đâu hay đến đó. Mất công làm gì..?

Chú Đại vội gắt:

- - Không được, phải đang hoàng chứ...? Hơn nữa, mày cũng biết rồi còn gì...He he..

Nam lè lưỡi:

- - Biết ngay mà..?

Chú Đại ghé sát tai Nam nói nhỏ gì đó, Nam thì vừa nghe vừa gật xong đáp:

- - Để cháu xem nào, ngày mai được đấy. Trưa mai tầm 12h chú đến trường cháu nhé.

Chú Đại nhìn nhìn rồi nói:

- - Sớm hơn không được à..?

Nam trả lời:

- - Sớm hơn thì đợi lâu lắm, mai chú muốn gặp cô Thúy thì cứ tầm 12h đến trường là được. Tại mai cô ấy dạy lớp cháu tiết cuối, chắc dạy xong sinh hoạt lớp một lúc, khoảng 12h trưa là về thôi. Mà cháu bảo cái này....

Thằng Nam lại ghé tai chú Đại thì thầm cái gì đấy xong nó cười khúc khích, chú Đại nghe xong cũng cười có phần hơi điệu. Không ai biết hai chú cháu nhà này đang mưu tính chuyện gì. Chỉ biết bữa trưa hôm đó chú Đại ăn suốt nửa thì thúng cả n ữ cơm bởi món cá quả nấu chua của bà ngoại. Chẳng biết từ bao giờ, nhưng mỗi khi chú Đại ra đây chơi cả nhà lúc nào cũng cười ần ỹ.

Ở ngoài sân bà ngoại sáng nay đã đi chợ mua nào là gạo nếp, đỗ xanh, hành củ....Không khí tết đang đến thật gần.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 68: Điệp Viên 00 Đại

Theo như lịch đã hẹn, trưa ngày hôm sau chú Đại đi đến cổng trường của Nam. Nhưng hôm nay chú không đi oto, chẳng hiểu thừa được con xe máy ở đâu mà chú Đại đến trường bằng xe máy. Ăn mặc thì kín đáo, đầu đội mũ, đeo kính, bịt khẩu trang ng ẩ ở quán nước chè cách cổng trường độ đầu t ần 10m.

12h trưa học sinh bắt đầu kéo nhau ra về, lúc này thằng Nam cũng dắt xe ra khỏi cổng. Vừa nhìn thấy Nam chú Đại vẩy tay:

- - Hú...hú...ở đây...ở đây..?

Nam lúc đó đang đi cùng Trang, nó nhìn cái là biết ngay ông chú. Cái Trang thấy thế bèn hỏi:

- - Ai vậy, sao cậu toàn quen những người nhìn như ăn cướp thế.

Nam quay sang gắt:

- - Nhìn như nào là ăn cướp, đừng có đánh giá người khác chỉ qua vẻ bề ngoài. Mà cậu về trước đi, tôi có việc.

Nói xong Nam chạy dắt xe lên vỉa hè lại gần chỗ chú Đại, nhìn chú Đại nó không nhịn được cười:

- - Khiếp chú bịt gì mà kín thế, mà chú đến lâu chưa..?

Chú Đại đáp:

- - Chú đến từ lúc 11h30, thế cô ấy đã về chưa..?

Nam nhìn vào trong trường rồi nói:

- Chưa, cháu thấy xe máy cô ấy vẫn để ở khu để xe của giáo viên. Lát cô ấy mà đi ra là chú lên xe đi theo luôn nhé. Kiểu gì cũng tìm thấy nhà....Cháu về trước nhé...?

Chú Đại kéo Nam lại:

- Từ đã, bao giờ cô ấy ra, chú đi theo rồi mày hãy về.

Vừa dứt lời thì cô Thúy xuất hiện, Nam vội nói:

- Kia rồi, chú lên xe đi nhanh không cô giáo đi mất.

Chú Đại lập tức chỉnh lại quần áo rồi ngẩng lên xe chờ đợi. Nam cũng cúi cúi mặt quay đi chỗ khác vì sợ cô giáo nhìn thấy. Cô Thúy vừa đi qua là chú Đại cũng vộiga bám theo sát nút. Chú Đại vừa đi Nam cũng đứng lên định đi về thì bà hàng nước nói:

- Ở thế ai trả tiền cho tôi đây...

Nam ước nhìn theo ông chú đã mất hút con mẹ hàng lươn, rồi nhìn xuống thấy một chai coca, gói hướng dương...Nam tắc lưỡi:

- Bao tiền hả bác..?

Bà bán nước đáp:

- Tổng cộng 15k, vì cậu kia còn ăn hai cái bánh Ú nữa.

Cu Nam ngậm ngùi móc túi ra còn đúng 13 nghìn, đưa cho bà bán nước Nam nói:

- Thiếu 2 nghìn mai cháu trả.

Bà bán nước cũng ok luôn vì biết Nam cũng học trường này. Lên xe đạp Nam nghĩ bụng:

“ Hôm nào gặp phải bảo chú Đại trả gấp đôi mới được. “

Về phần điệp viên 00 Đại, sau khi bám theo cô giáo được một quãng đường thì chú Đại rất cẩn thận không để bị bắt đuôi. Không biết cô Thúy có phát hiện hay không nhưng thì thoảng cô cũng quay lại nhìn. Theo sát cô giáo đến một khu đô thị mới thì cô Thúy rẽ vào trong. Phải nói trong khu này toàn nhà to đẹp, nhà nào cũng 2-3 tầng. Lối vào còn có cả bảo vệ, sau khi cô Thúy đi vào trong thì chú Đại cũng đi theo nhưng bị bảo vệ ngăn lại vì hành động khả nghi.

- - Anh kia, đứng lại...Chỗ này không phải ai cũng vào được đâu. Mà anh đi đâu mà bịt kín thế này..Có phải anh theo dõi cô gái kia không..?

Chú Đại ú ớ đáp:

- - Dạ không, em đi nhầm đường ấy mà...? Em xin lỗi...Hì hì...

Bất chợt chú Đại nghe thấy giọng cô Thúy:

- - Bác ơi, cháu thấy người này đi theo cháu từ lâu rồi. Chắc chắn là có ý định mờ ám, bác phải hỏi cho ra nhẽ. Có khi là trộm theo dõi đấy bác ạ.

Ngay lập tức bên trong bốt có thêm một ông bảo vệ nữa đi ra, chưa hết lại còn gọi đàm kéo hội nữa. Một ông giữ xe, một ông thì ngăn chú Đại, cô Thúy thì đứng bên trong nhìn ra nói:

- - Anh theo dõi tôi phải không..? Lúc tôi giả vờ dừng xe thì anh cũng không đi. Hơn nữa hôm nay tôi cố tình đi đường khác về đây vậy mà anh cũng theo đến cùng. Anh định ăn cướp phải không..?

Chung quy chỉ tại thằng Nam mất dạy, nó là người bày ra cái trò ăn mặc kín bưng như Ninja này. Hôm trước chú Đại ngờ ý muốn xem cô giáo tan dạy lúc nào để đi theo xem nhà. Nhưng thằng Nam nó nói:

- - Nếu thế thì chú phải đi xe máy, với bịt mặt kỹ vào. Kéo đi oto nhờ đâu vào đường hẹp mất dấu. Hơn nữa phải không để lộ mặt không cô giáo biết cô ấy cười cho. Theo dõi là phải kín đáo như phim Hình Sự ấy.

Nó nói nghe như rót mật vào tai mà lại hợp lý nên chú Đại ưng luôn. Mà có khi bị tình yêu che mắt nên chú Đại mù quáng, cứ ý kiến gì mà ngon ăn là chấp nhận ngay lập tức. Bây giờ đây bốn bề đều là địch, tình ngay lý gian, thú nhận thì ngại mà không nhận thì bị vu cho tội theo dõi. Chú Đại lấp bắp:

- - Không, không...Tôi đi nhầm đường thôi... Không cho vào thì đi ra, gì mà căng...Tôi...tôi cướp của cô cái gì mà bảo cướp...Trả xe đây tôi đi về...

Đang phân trần thì chú Đại giật mình bởi tiếng còi:

“ Hoét...Hoét..”

- - Sao đấy mấy bác, lại có vấn đề gì à...Sao dám gọi bọn cháu dữ thế.

Giọng hai thanh niên có đồng hồ, dùi cui vang lên. Chắc cũng là Se Cu Ri Ti trong khu này. Cũng phải thôi, chỗ này toàn nhà to lại đẹp thế này việc bảo hộ nghiêm ngặt cũng không có gì là lạ. Cô Thúy nghe giọng quen quen bèn nói:

- - Tôi nghe giọng anh quen lắm, cả cái dáng người nữa...Anh bỏ khẩu trang ra tôi xem nào..?

Một ông bảo vệ nói:

- - Bộ dạng anh thế này nói không đáng nghi ai tin được, anh cứ bỏ khẩu trang bỏ mũ, bỏ kính ra. Nếu mà là nhầm sao anh lại đi theo cô ấy cả quãng đường như vậy..?

Nam ơi, mày xui chú bốc cứt gà rồi. Có khi thượng trên con oto giờ này lại dễ ăn nói. Đi con xe máy xong hành động thì bí ẩn, hành tung thì bí mật bảo sao ban nãy cái Trang nó bảo nhìn như ăn cướp. Không còn cách nào, giờ không ngoan làm theo họ lại gọi cho công an khu vực đến thì muối mặt. Chú Đại bèn bỏ khẩu trang, tháo kính, bỏ cả mũ.

Cả đám bảo vệ nhìn thấy hình dạng nguyên thủy của chú Đại thì lại càng hét to:

- - Nhìn như này mà ông bảo ông không có ý định gì á...Nhìn không đeo khẩu trang còn khả nghi hơn. Không được, cô kia cứ đứng đây chúng tôi sẽ gọi công an khu vực đến.

Cô Thúy há hốc mồm ngạc nhiên:

- - Sao anh lại biến thành bộ dạng thế này, mà sao anh lại đi theo tôi.

Ông bảo vệ quay lại nhìn cô Thúy:

- - Thế cô quen biết anh ta à...? Sao cô là giáo viên mà lại quen...

Chú Đại quay sang trừng mắt nhìn ông bảo vệ khiến ông ta không dám nói hết câu, cô Thúy vội đáp:

- - Dạ, anh ấy là chú của một học sinh trong lớp cháu chủ nhiệm. Chắc là có việc gì liên quan đến con em nên mới tìm cháu. Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người, là người quen của cháu.

Hai thằng thanh niên Se Cu Ri Ti vừa đi đến ban nãy nhìn chú Đại từ đầu đến chân rồi cười khẩy:

- - Chắc là định theo đuôi tán cô giáo đây mà..? Đúng là đĩa mà đòi đeo chân hạc...Phải biết mình là ai, chỗ này là chỗ nào chứ...?

Một thằng khác nhìn cô Thúy nói:

- - Cô phải cẩn thận với những loại người như thế này đây. Không đùa được đâu..? Mà cô sớm tối đi về có một mình cũng phải dè chừng..

Chú Đại bỏ cái mũ ra vuốt vuốt quả đầu trọc nhìn hai thanh niên Se cu ri ti gật đầu rồi cười nhẹ một cái:

- - Cảm ơn hai anh đã nhắc nhở. bảo sao các anh làm bảo vệ là đúng rồi...

Hai thanh niên tối mặt lại, cô Thúy thấy không khí hơi căng thẳng bèn đáp:

- - Anh không phải tìm tôi có chuyện gì sao, ra quán cà phê ta nói chuyện.

Chú Đại gật đầu luôn, quay đầu xe chú Đại còn cố tình quay lại lè lưỡi trêu người hai thằng bảo vệ vẫn đang hậm hực cay cú. Cô Thúy bực mình mắng:

- - Anh thôi làm trò đi được không..? Lần nào anh xuất hiện là cũng có chuyện..

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 69: Người Bí Ẩn

Ra đến quán cà phê ngay gần đó chú Đại ga lẳng xăng đi trước mở cửa cho cô Thúy. Sau khi ổn định chỗ ngồi, đầu ống được bê ra cô Thúy mới hỏi:

- - Vậy rốt cuộc anh đi theo tôi để làm gì..?

Chú Đại mặt tỉnh bơ đánh trống lảng:

- - Nhà cô ở trong khu giàu nhỉ, chắc chắn nhà cô cũng phải to lắm. Mà hôm nay thời tiết đẹp thế..?

Cô Thúy bực mình:

- - Thế anh có chịu nói lý do vì sao anh lại theo dõi tôi không..? Anh có biết cả đoạn đường tôi sợ đến run cả người không..? Hôm nay tôi phải đi vào đường đông vì sợ anh đó. Anh không bình thường được à..?

Thấy cô Thúy hơi gắt, chú Đại xua tay giải thích:

- - Không, không...Tôi không có ý gì đâu...Chẳng giấu gì cô, bố mẹ tôi năm nay bắt tôi đi tết thầy cô giáo của hai anh em Nam. Như cô biết đấy mẹ nó mất sớm, bố thì nằm viện. Cho nên cả nhà giao cho tôi nhiệm vụ này...Mà khổ cái hỏi thằng Nam địa chỉ nhà cô giáo ở đâu nó cũng không biết. Bất đắc dĩ tôi mới phải làm thế này, bố mẹ tôi nghiêm lắm, ông bà giao cho cái gì mà không là xong chắc cả năm tôi bị chửi. Cô đừng hiểu lầm gì nhé...?

Cô Thúy nghe xong phì cười bởi cái bộ dạng của chú Đại, cô nói:

- - Nhìn anh giang hồ, còn đồ thế này mà cũng biết sợ bố mẹ nhỉ..? Tôi còn tưởng anh không coi ai ra gì cơ..?

Chú Đại cau mặt đáp:

- - Cô...cô....

Cô Thúy mỉm cười:

- - Cô cô cái gì..? Mà sao anh lại phải ăn mặc kín như bưng thế này...Nhìn anh người ta không bảo là ăn trộm, ăn cướp hơi phí. Cứ bình thường không được sao..?

Chú Đại gằn lên:

- - Tại thằng.....À mà thôi, đẩy chuyện nó là như thế. Giờ biết khu cô sống rồi tết nay tôi với cháu sẽ đến nhà cô chúc tết. Hì hì..

Đang định đồ tội cho thằng Nam nhưng chú Đại chợt nhận ra một điều mình lớn hơn thằng cháu mười mấy tuổi, giờ mà khai ra do nó bày mưu càn chết nhục. Có khi lại bị chửi cho là To Đầu Mà Đại bị thằng Bé Dái Mà Khôn nó xúi điếu. Thế nên chú Đại đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chôn cái sự Ngu Ngốc ấy xuống đáy lòng. Cô Thúy vui vẻ đáp:

- - Anh không cần vẽ vờ vậy đâu, tết tư hội phụ huynh học sinh trong lớp cũng lo liệu đầy đủ rồi. Với lại tết anh đến biết đâu tôi cùng cả nhà đi chúc tết thì sao..?

Chú Đại nói:

- - Đơn giản mà, khi nào đi tôi sẽ gọi cho cô hỏi trước, nếu cô ở nhà thì chú cháu tôi đến. Cô coi như giúp tôi đi, chứ để bố mẹ tôi biết làm không xong là cả năm tôi xúi quẩy. Cũng chỉ là lễ nghĩa ngày tết thôi chứ không quà cao sang, đắt đỏ gì đâu. Mà hơn nữa vừa rồi có cô nói đỡ nên cháu tôi mới không sao, nhiều đó cũng đủ để gia đình tôi cảm ơn cô rồi.

Cô Thúy từ lúc ng ồi nói chuyện với chú Đại cũng vui ra mặt, cả hai cười nói rộn ràng, chú Đại nhân cơ hội hỏi thêm:

- - À mà sao cô không trả lời tin nhắn của tôi...?

Cô Thúy lưỡng lự đáp:

- - Tại lúc anh nhắn tôi đang bận, sau đó quên mất...

Chú Đại nhìn cô Thúy r ồi lấy hết can đảm nói:

- - Hay là...hay là cô thấy tôi làm phiền...Cô...cô cho tôi hỏi một câu được không.?

Cô Thúy nhìn chú Đại cười r ồi đáp:

- - Có gì anh cứ hỏi, mà sao anh nói chuyện với phụ nữ hay vị vấp như thế này à..? Tôi là tôi chứ có phải Cô Cô trong th ần điều đại hiệp đâu mà anh cứ cô cô suốt vậy..?

Bị bóc mẽ chú Đại ngượng chín cả mặt, nhìn trước nhìn sau xem có ai không chú Đại hỏi th ần:

- - Cô...có...bạn...traí...chưa...?

Cô Thúy hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời một cách bình tĩnh:

- - Tôi có r ồi, tôi năm nay 26 tuổi anh nghĩ gì mà hỏi tôi có bạn trai chưa..?

Chú Đại nghe xong mặt bu ồm thiu, thở dài chú Đại nói:

- - Vậy à, ừ...tôi cũng nghĩ vậy..?

Nhìn vẻ mặt của chú Đại cô Thúy không nhịn được cười:

- - Sao thế, anh thất vọng vì tôi có bạn trai à..? Nói cho anh biết tôi còn có nhi ều bạn trai là đấng khác. H ồi cấp 2 lớp tôi có những 16 bạn trai, cấp

3 có hơn 10 bạn trai, đại học thì còn nhiều hơn.

Chú Đại nghe xong thì chợt hiểu ra vấn đề, vừa bực vừa quê vì bị trêu chú Đại suốt nửa thì chửi thề

- - Cái đ....

Nhưng ngay lập tức ông chú thu lại lời nói, nhìn cô Thúy chú Đại tức tối như trẻ con:

- - Cô trêu tôi đấy à, ý tôi hỏi ở đây là người yêu, người yêu...Cô có người yêu chưa..?

Trong cơn giận chú Đại vô tình nói to câu cuối khiến một vài người trong quán quay sang nhìn đôi bạn trẻ. Cô Thúy thấy thế mặt cũng đỏ ửng lên vì ngại, ấy thế mà chú Đại lại không phản ứng gì, lúc này nhục quá hóa tự tin rồi. Cô Thúy phải xua tay đáp:

- - Tôi xin lỗi, nhưng anh nói nhỏ đi được không...? Chỗ này đông người...

Chú Đại thừa thắng xông lên:

- - Thế cô có người yêu chưa..? Tính tôi nó thô thế đấy, cái gì không biết là phải hỏi ngay..

Cô Thúy lắc đầu đáp:

- - Anh chưa có bạn gái bao giờ phải không..?

Chú Đại tự tin đáp:

- - Đúng vậy, mà sao cô biết..?

Cô Thúy thở dài:

- - Kiểu nói chuyện của anh mà có bạn gái mới là lạ đấy...? Mà thôi tôi phải về rồi, tôi về đây..Anh mời tôi bữa cà phê hôm nay nhé..

Chú Đại gật đầu nhưng vẫn ngó người ra vì chưa nhận được câu trả lời, cô Thúy mỉm cười chào chú Đại rồi ra cửa đi về. Chú Đại ngẩng lại thắc mắc:

- - Mình hỏi gì sai hay sao mà cô ta lại bỏ về vậy nhỉ..? Thôi bỏ mẹ rồi...

Như sợ làm gì có lỗi nên chú Đại chỉ kịp đặt tiền xuống bàn rồi vội chạy theo gọi với:

- - Này....này....Cô từ từ đã....

Nhưng cô Thúy đã lên xe phóng vào trong khu nhà ở cao cấp, vừa đi xe cô Thúy vừa khẽ mỉm cười. Nhưng khi nghĩ đến hai từ “ Người Yêu “ cô lại thở dài rồi lắc đầu.

Chú Đại nhìn theo rồi cũng dắt con xe máy ra ngoài rồi giậm số rồi quay về trong cái nhìn của một người lạ mặt ở phía sau. Không đúng hơn là cuộc nói chuyện trong quán cà phê của chú Đại và cô Thúy đã bị người này theo dõi từ khi hai người đặt chân vào trong quán. Nhìn chú Đại đi khuất, người đó cũng lảng lảng rời đi mất hướng về phía khu nhà ở cao cấp mà ban nãy cô Thúy đi vào.

Lại sắp có biến gì chăng...? Kẻ đó là ai...? Hối sau sẽ rõ...!

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 70: Hương Vị Ngày Tết

Dù sao thì cũng đã biết nhà cô Thúy ở đâu, chú Đại quay lại bệnh viện. Cũng chỉ còn hai hôm nữa là tết, đang lo lắng không biết năm nay tết tư sẽ thế nào khi ông Tuấn vẫn còn đang nằm trong viện. Biết là có bố mẹ ở đây nhưng ăn tết trong viện nó cứ kiểu gì. Ban đầu chú Đại còn tính hay là cho ông Tuấn về nhà ăn Tết, tuy nhiên qua hai lần phẫu thuật, mặc dù tình trạng sức khỏe đang hồi phục nhưng không thể nào ra viện ngay lúc này được. Đang thờ dãi mở cửa đi vào phòng thì chú Đại giật mình.

Bên trong phòng ông Tuấn nằm nào là hoa quả, bánh kẹo, được bày biện đẹp mắt. Trong phòng còn được trang trí cả bình hoa, cắm hoa Lan. Ở giữa bàn kính bộ sofa còn có một chậu Mai nhỏ nhưng hình dáng rất đẹp với những nụ hoa như đang chỉ chờ lúc giao thừa sẽ bung cánh nở rộ khoe sắc vàng. Tất nhiên bên dưới chậu Mai không thể thiếu bánh chưng ngày tết. Nhìn qua chú Đại còn tưởng nhầm phòng, trong bệnh viện mà không khí tết đã len lỏi qua những phòng bệnh, xua tan mùi thuốc sát trùng để mang hương vị mùa xuân vào đến đây.

Bố chú Đại nói:

- - Ngơ ngác cái gì đấy...? Sao mà tưởng bố mẹ trong này mà không đón tết à..?

Chú Đại chỉ trỏ vào số đồ Tết ấp úng hỏi:

- - Ai mua những thứ này vậy ạ..?

Bố chú Đại đáp:

- - Bố mua chứ ai nữa, ban đầu sợ bệnh viện người ta không cho mang vào..Nhưng được cái mình ở phòng VIP, biệt lập với những khu khác nên

mấy thứ nhỏ nhỏ này không ảnh hưởng gì. Thế nên cả ngày hôm qua bố đi tìm mua Mai đấy. Tính mua hoa Đào cũng đẹp nhưng lịch kịch mang vào đây không tiện, thấy chậu Mai vừa vặn mà thế lại đẹp nên bố ưng luôn.

Mẹ chú Đại nói tiếp:

- - Còn bánh chưng là cái Hường nó mang vào. Còn bánh kẹo kia là mẹ đi mua...Có chậu Mai của bố mà cả căn phòng nó khác hẳn đi.

Ông Tuấn cười đáp:

- - Ha ha, trong bệnh viện mà cứ như nhà mình vậy. Năm nay có khi ăn tết lại vui, mọi năm có khi con phải say từ 30 cho đến mừng 6 tết. Thế chú đã tính đi Tết chưa...?

Chú Đại trả lời:

- - Quà tết thì em bảo Long nó lo xong hết rồi anh ạ. Có khi em đi Tết từ ngày mai...Chứ để sang năm mới ai cũng bận, lại đông đúc nó khó. Quà cáp chỉ là thứ yếu, có khi mình đi trước họ lại vui anh ạ.

Ông Tuấn gật đầu:

- - Ủ, chú tính thế cũng phải..? Thế xong xuôi ở đây ăn tết luôn chứ nhỉ..?

Chú Đại gãi đầu:

- - Em cũng đang lo anh với bố mẹ trong này chán, nhưng xem ra mọi người đã chuẩn bị tinh thần đón tết rồi. Thế nên em cũng có chuyện này muốn nói.

Mẹ chú Đại hỏi:

- - Thế lại định đi đâu hay sao..? Mà chả năm nào có mặt cùng mọi người.

Chú Đại cười:

- - Đúng là con định đi, nhưng là đi ra nhà cụ Nam ăn tết...Bố mẹ trong này có anh Tuấn rồi, con hai hôm nữa bận tối mắt chắc cũng không có thời gian. Thế nên cho con ra chỗ cháu Nam ăn tết, tiện con sắm sửa đồ đạc cho bà ngoại hai đứa với tụi nhỏ luôn.

Bố chú Đại gật đầu:

- - Ừ đúng rồi đấy, con tính rất đúng. Thế thì con thay mặt gia đình mình đến thăm bà cùng các cháu ngoài đấy nhé.

Mẹ chú Đại cười:

- - Mà ra đấy ăn tết có sợ làm phiền nhà người ta không..?

Chú Đại nói:

- - Phiền gì đâu, con ra đấy lại thấy vui...Với bác gái cũng quý con lắm. Xong mừng 1 con dẫn các cháu vào đây thăm bố với ông bà luôn.

Ông Tuấn mừng rỡ:

- - Chú nhớ đón hai đứa nó vào đây đấy nhé. Cho anh gửi lời hỏi thăm bà ngoại tụi nhỏ.

Câu chuyện đang vui thì mẹ Hương đi vào, nhưng lần này mẹ không nhặng xị lên nữa mà tay xách nách mang nào quả, nào đồ tết...Đi cùng có cả đứa con gái mẹ là cái Thư. Nhìn mọi người mẹ cười tươi như hoa:

- - Chú Đại cũng về rồi đấy à, năm nay cả nhà mình ở trong này ăn tết luôn nhé. Chị mua bao nhiêu đồ đây. Bố mẹ xem thiếu gì thì bảo con luôn để con đi mua.

Chú Đại vẫn không ưa nổi mẹ dù mẹ đã cố gắng tỏ ra thân thiện:

- - Tết nhất ăn uống bap nhiều, chủ yếu cái người ta cần là không khí tết...Mà tự nhiên giờ không khí tết bay đâu mất rồi.

Biết chú Đại không mấy vui nên mẹ chú Đại vội nói:

- - Hường đấy à, con cứ kệ nó...Năm nay nó cũng không đón giao thừa ở đây đâu. Sắp xếp, dọn dẹp nhà cửa xong xuôi hai mẹ con cũng vào đây với thằng Tuấn chứ.

Mụ Hường cười đơn đả:

- - Dạ vâng, mẹ con con phải vào đây chứ...Cũng nhờ chú Đại nên mấy hôm nay con cũng thoải mái hơn, không bị sức ép như trước. Mà thôi chuyện năm cũ không nên nhắc lại, năm nay vận hạn nó thế sang năm nhà mình kiểu gì cũng thuận lợi mẹ ạ.

Lâu lắm rồi mới nghe thấy mụ Hường nói được mấy câu lọt tai, dù sao cũng là năm hết tết đến. Cứ tỏ thái độ lại thành ra khiến mọi người khó xử, chú Đại cũng không muốn ai mất vui lên cũng tươi cười, đỡ hộ mụ một số đồ đạc mụ mang đến. Vậy là mọi chuyện trong bệnh viện cũng không có gì đáng lo nữa. Dù ở đâu đi chăng nữa nhưng chỉ cần gia đình sum họp thì đó mới là cái không khí mà Tết mang lại.

Cả ngày hôm sau chú Đại mất tích vì phải lo đi chúc tết sớm khá nhiều nơi. Đến tận sáng ngày 30 chú Đại mới ra được đến nhà bà ngoại Nam mặc dù đã tính ra từ hôm 29 để xem chuẩn bị mua đồ. Mở cổng đi vào chú Đại nhìn thấy ở sân bếp nào là lá dong, gạo nếp, đỗ xanh, thịt lợn, lạt buộc...Cu Nam đang kê bếp, chắt củi, bé Hạnh cũng nhí nháu nghịch nước rửa lá dong. Bà ngoại đang ngồi trên một cái đòn gỗ nhỏ chuẩn bị mọi thứ. Vậy là bà ngoại chuẩn bị gói bánh chưng, chú Đại nghịch ngợm hét to:

- - HỦ, nhà mình chuẩn bị gói bánh chưng hả bác..?

Nam giật mình quay lại:

- - Chú ra bao giờ mà không ai biết thế..?

Chú Đại cười, bà ngoại trả lời:

- - Vâng, tôi đang chuẩn bị gói bánh đây. Cũng tính là không gói đâu nhưng tết mà không có nồi bánh chưng thì nó không phải tết. Bao năm qua

không năm nào bỏ, gói cho con cho cháu nó cũng là cái thú chú ạ.. Mà chú ở lại đây ăn tết với bà cháu tôi luôn chứ.

Con bé Hạnh chạy lại hí hửng:

- - Chú Đại ở lại ăn Tết.

Nam thì vẫn đang chắt củi thành đống, chú Đại đáp:

- - Dạ vâng, con ra đây là để ăn tết với nhà mình mà... Bác xem còn mua bán gì để con chạy đi mua luôn..?

Bà ngoại cười:

- - Không cần mua bán gì nữa đâu, tôi chuẩn bị xong hết rồi. Người già lo tết trước đó cả tháng trời chứ hôm nay 30 rồi mới chuẩn bị thì làm sao mà kịp. Năm nay bác Dung lại còn mua cho cây đào, đang nở rộ ra rồi kia kìa...Chú cứ ở đây, thử xem cái không khí tết ở nhà quê chúng tôi có vui hơn thành phố không..Giờ tôi gói bánh chưng, luộc đến đêm vừa luộc bánh vừa đón giao thừa luôn.

Nam nghe thấy bà gói bánh bỏ củi chạy lại nói:

- - Bà nhớ làm cho cháu cái bánh muối nhé..?

Chú Đại không hiểu gì bèn hỏi:

- - Bánh muối là bánh gì hả Nam..?

Nam đáp:

- - Cũng là bánh chưng chú ạ, nhưng gói bé xíu, cái đó bao giờ xong cháu ăn luôn..

Bà ngoại cười:

- - Sư bố mày, có năm nào thiếu của mày đâu mà lo..

Cái Hạnh cũng tị với anh:

- - Cháu cũng muốn một cái...

Bà ngoại cười nhăn cả mắt nói:

- - Rồi năm nay bà làm ba cái cho ba chú cháu mỗi người một cái. Ai thích nhiều thịt, ai thích nhiều đồ nhớ nói nhé.

Nam giờ tay:

- - Cái của cháu nhiều thịt mỡ..

Hạnh phát biểu:

- - Cháu nhiều đồ xanh.

Chú Đại cũng hòa theo:

- - Của con cũng nhiều thịt mỡ...Bánh trưng là phải nhiều thịt mỡ mới ngon.

Bà ngoại đáp:

- - Được rồi, hai chú cháu giống nhau quá.

Cả bà chú cháu lấy gạch kê đít ng ồi hóng bà ngoại gói bánh, người lấy lá người đưa lạt cho bà. Nhìn những ngón tay của bà ngoại gói bánh nhanh thoăn thoắt, mặc dù không dùng khuôn nhưng cái nào cũng vuông vức đều đẹp. Chú Đại ồm lên:

- - Bác gói bánh siêu thế, không cần khuôn mà vẫn gói được.

Bà ngoại đáp:

- - Mấy chục năm nay rồi mà, gói nhiều thành quen thôi. Ở nhà quê ai cũng vậy hết mà chú.

Chú Đại mặt hiện rõ sự vui mừng, cũng đã quá lâu rồi chú Đại mới được tận hưởng lại cái hương vị tết cổ truyền đậm chất dân tộc như vậy. Không có gì cao sang, không có những thứ xa hoa, chỉ có mùi gạo nếp, mùi lá dong, mùi hạt tiêu ướp trên những miếng thịt lợn nửa nạc nửa mỡ cũng đủ khiến con người ta nao nức lòng.

Đúng vậy, đây là hương vị tết mà bao năm qua chạy theo cuộc sống hối hả mà người ta đã dần đánh mất nó rồi nói Tết Nhạt. Tết không Nhạt, chỉ có con người Nhạt mà thôi. Đôi khi sống chậm lại, tận hưởng, cảm nhận bạn sẽ thấy xung quanh ta những giá trị thuộc về bản sắc vẫn có những người gìn giữ cho đến tận mai sau.

Xếp từng cái bánh vuông vức vào một cái nồi khá to, bà ngoại dặn Nam lấy vật nặng chèn lên trên để tránh bánh bị vỡ khi luộc. Những thứ tưởng chừng như đơn giản lại đang được các thế hệ đi trước dặn dò cho lớp cháu con một cách kỹ càng. Củi đã được đốt cháy, Nam mặt mũi nhem nhuốc quay lại nhìn chú Đại cười hì hì:

- - Giờ cho đến đêm công việc của cháu là ngồi trông cái này chú ạ..Mà không ngồi không đâu, chú có thích ăn đồ nướng không..?

Chú Đại nhìn Nam gật đầu, Nam nói với Hạnh:

- - Vào bếp bê rửa khoai với ngô ra đây cho anh. Chiều nay cúng ngày 30 xong, tối chú cháu mình vừa trông bánh vừa nướng đồ ăn. Chú mà thích ăn cá nướng cháu cũng có, trong cái bể không dùng kia cháu vẫn thả mấy con cá rô to trong ấy.

Chú Đại nghe thôi là đã thấy thích rồi, đơn giản nhưng không phải ở đâu cũng có. Tối hôm đó giữa khoảng sân nhỏ trước bếp, ba chú cháu ngồi bên ngọn lửa hồng trông nồi bánh, thi thoảng thằng Nam lại bới bới trong lò ra một hai củ khoai lang thơm phức. Chú Đại nhìn củ khoai bên ngoài đen xì bên trong thì vàng ươm rướm mật cứ nuốt nước bọt ừng ừng. Bé Hạnh thì nhao nhao giơ tay đòi phần to, cả ba chú cháu nô đùa nhau cười vang cả một khoảng sân. Bên trên nhà bà ngoại nhìn xuống cũng khẽ mỉm cười, bà đang chuẩn bị những phong bao đỏ để sang canh là mừng tuổi cho con cháu lấy lộc đầu năm.

Mọi thứ dường như chậm lại, tình cảm trong khúc giao mùa khiến cả ngôi nhà bừng lên ngọn lửa ấm áp. Nhìn con cháu tươi cười rạng rỡ bà ngoại khẽ hướng mắt nhìn lên ban thờ nơi để ảnh ông ngoại, bà rớt nước mắt nhưng nụ cười vui của bà vẫn còn đó.

Gần giáp canh, bé Hạnh tự giác rửa chân tay mặt mũi, con bé thay bộ quần áo mới chú Đại mua cho dịp gần tết. Nó quay lại nhìn bà với nhìn anh mặt nghiêm nghị rồi bước ra khỏi cổng.

“Đùng...Đùng...Đùng...Đoàng....Đoàng...”

Tiếng những tràng pháo báo hiệu đêm giao thừa từ một vài nhà trong xóm vang lên trước khi quả pháo thùng của Nam kịp nổ.

“ĐOÀNG “

Bé Hạnh đứng ngoài cổng như chỉ chờ quả pháo của anh trai báo hiệu là nó mở cổng bước vào, trước cửa nhà là bà ngoại, chú Đại và Nam đang tươi cười chờ sẵn, con bé nhe răng cười, cái răng sún ngày trước của nó đã được thay mới, nó hét to:

- - CHÚC MỪNG NĂM MỚI.

Nam với chú Đại chạy nhào ra bế bổng nó lên rồi cười lớn:

- - Bé Hạnh giỏi quá...Nào nào....giờ đến tiết mục Mừng Tuổi...Con chúc bác sang năm mới sức khỏe dồi dào, lúc nào cũng vui vẻ, mạnh khỏe mãi mãi về sau...Chúc Nam càng lớn càng đẹp trai, vạn sự như ý nhé....Còn chú chúc Hạnh hay ăn chóng lớn này, sau này xinh hơn hoa hậu ...

Vừa nói chú Đại vừa rút phong bao lì xì cho bà ngoại, cho hai đứa cháu nhỏ. Bà ngoại cũng chúc chú Đại cùng Nam và Hạnh một năm mới hạnh phúc, chú Đại, Nam, Hạnh xếp hàng theo thứ tự bà ngoại phát lì xì.

Bé Hạnh khoanh tay chúc bà ngoại với chú Đại một câu giống nhau, chắc nó đã luyện tập từ trước:

- - Chúc bà sống lâu trăm tuổi.

- - Chúc chú sống lâu trăm tuổi.

Nam chúc bà xong, chú Đại quay ra hỏi:

- - Ở thế không chúc chú à..?

Thằng cháu đến Tết vẫn không hết đều, nó cười xong rồi hét to:

- - Chúc chú sang năm mới có Người Yêu.

Bà ngoại nghe xong cười như được mùa, bé Hạnh không biết có hiểu gì không nhưng nó cũng cười, chỉ có chú Đại là ngại đỏ cả mặt. Nhưng bỏ qua ngại ngùng, chú Đại đứng dậy nói lớn:

- - Tất nhiên rồi.....Chúc Mừng Năm Mới....Ha Ha Ha...

- - -----

Tết m No - Sum Vầy - Hạnh Phúc nhé tất cả mọi người.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 71: Chúc Tết Nhà Cô Thúy

Chú Đại ở lại nhà bà ngoại đến trưa hôm mừng 1 sau đó trở vào trong bệnh viện chúc tết bố mẹ và ông Tuấn, tất nhiên lúc đi chú cũng xin phép chở Nam và Hạnh đi cùng, tết nhất nên ai cũng vui vẻ, cho dù mẹ Hường có ở đó nhưng Nam cũng không tỏ ra có gì là gay gắt. Về phần mẹ Hường khỏi phải nói mẹ đơn đả tươi cười đón tiếp hai anh em Nam như thế nào, bởi trước mặt mẹ còn có ông Tuấn. Bố bảo mẹ cũng không dám tỏ thái độ ghét bỏ hai anh em mặc dù trong lòng mẹ chỉ muốn đuổi cổ hai anh em Nam đi khỏi đây ngay lập tức.

Chắc là mẹ quên hoặc do mẹ keo bẩn nên mẹ cũng chẳng mừng tuổi cho hai anh em được nổi cái lì xì mặc cho bố mẹ chú Đại vừa lì xì vừa dành cho hai đứa những lời chúc tốt đẹp nhất. Mà với bản tính của Nam chắc mẹ có lì xì Nam nó cũng không nhận. Mẹ chú Đại hỏi:

- - Thế đi tết thầy cô các cháu đã đi chưa..?

Chú Đại nói:

- - Dạ thì cháu Hạnh học ở gần nhà con đi luôn hôm 30 r ấ, còn cháu Nam cô giáo ở hơi xa nên con chưa đi được. Không thì lát nữa con với cháu nó đi.

Nam nhìn chú Đại hỏi:

- - Chú biết nhà cô giáo r ấ ạ..?

Chú Đại đáp:

- - Chú biết khu cô ấy ở thôi, chứ nhà thì chưa biết...Mà phải hỏi trước xem có nhà không để còn đến. Chứ đến không gặp mất công lắm.

Mụ Hường nghe vậy đổ vào:

- - Ôi dào, học sinh thì cần gì phải đi tết thầy cô làm gì..? Vừa tốn kém lại vừa mất công.

Mụ thở ra câu nhưng chẳng ai thêm đáp lại, hơi dờ nên mụ cúi mặt tiếp tục gọt hoa quả trong sự không quan tâm của mọi người. Ông Tuấn nói:

- - Nếu như bạn quá hoặc không tiện thì thôi chú ạ..? Đi tết cô giáo thường thường cánh phụ nữ người ta đi còn dễ nói chuyện chứ anh em mình có đi cũng biết nói gì..?

Chú Đại cười:

- - Không, em mua đồ xong hết rồi...Giờ chỉ xem nếu cô ấy mà rảnh ở nhà thì em đến chúc tết luôn. Không có gì đâu anh..?

Mẹ chú Đại nói:

- - Ái chà, bảo đi tết mấy chỗ làm ăn thì khó chịu, vậy mà bảo đi tết cô giáo lại sốt sắng thế...Mà Đại này, mẹ chẳng mong gì chỉ mong có đứa con dâu như cô giáo thằng Nam đây thì mẹ không còn gì hối tiếc.

Chú Đại hơi đỏ mặt không biết nói gì, Nam nhanh nhẩu:

- - Chú Đại mà lấy cô giáo thì đẹp quá bà nhỉ..?

Bà ngoại cười lớn:

- - Khó lắm cháu ạ, bình thường những gia đình như thế họ không thích con mình quen dân xã hội đâu. Bà cháu mình ở phe chú Đại này thì thấy hợp chứ người ta lại nghĩ khác. Nói thế thôi chứ chú này giờ lấy ai bà cũng chịu, chỉ mong sao vợ chồng sống với nhau hòa thuận là đủ.

Chú Đại nhìn bố mẹ quả quyết:

- - Con sẽ đem về cho bố mẹ một nàng dâu vừa ý. Nam đi với chú, cô Thúy nói hôm nay cô cả nhà cô ấy không đi đâu. Đi, chú cháu mình đi chúc

tết cô giáo rồi về

Bố chú Đại nói:

- - Đi đến nhà người ta thì nhớ ăn nói lịch sự nhé. Không phải đâu đường xá chợ đâu mà bừa bãi.

Chú Đại vâng dạ rồi hai chú cháu cùng nhau đi ra khỏi cửa, hôm nay chú Đại ăn mặc lịch sự, chơi hảnh bộ vest, áo sơ mi trắng, giày đen bóng loáng, nhưng khổ cái càng ăn mặc lịch sự thì nhìn lại càng giống xã hội đen. Người thường mặc vest trông nhả nhặn bao nhiêu thì chú Đại mặc vest trông lại càng giống gang tơ bấy nhiêu. Đó là vì quả đầu trọc của chú Đại nó quá không ăn nhập với bộ vest lịch sự, đeo thêm cái kính đen, ngẩng trên con oto cũng đen nốt. Nếu bình thường ra ngoài thì chú Đại thuộc tầng lớp dân chơi, sành điệu, có khí chất...Nhưng bộ dạng này mà đi chúc tết e rằng hơi sai sai. Nam nhìn chú Đại từ đầu đến chân khẽ nói:

- - Nhìn chú Ngẫu thế, nhưng mà Ngẫu quá chú ạ..?

Chú Đại nhăn mặt:

- - Đây là ăn mặc lịch sự nhất rồi đấy, hay là chú đội mũ che cái đầu đi nhé..?

Nói xong chú Đại vớ lấy cái mũ trắng hiệu Nike chụp lên đầu, cơ mà mặc vest đóng bộ xong đội mũ lưỡi trai thể thao trông còn bựa hơn. Nam lắc đầu:

- - Thôi, thôi chú cứ để như ban đầu đi...Mà đến chúc tết một chút rồi về thôi cháu nghĩ không ảnh hưởng gì đâu. Có sao dùng vậy...

Chú Đại cười:

- - Ờ, mình thế nào thì phô ra thế ấy, có gì đâu mà phải ngại. Lát đến cháu cầan quà vào nhé...Chú để ở ghế sau rồi đấy.

Hai chú cháu lái xe đến khu nhà ở cao cấp, mừng 1 nhưng vẫn có bảo vệ trực bình thường. Hôm nay không ai khác lại chính là hai thanh niên Se cu ri ti hôm nọ, một thanh niên đi ra hỏi:

- - Anh đi đâu đấy, anh có hẹn với ai trong này ạ..?

Hạ kính xuống chú Đại nhoẻn miệng cười:

- - Xin chào, chúng ta lại gặp nhau rồi. Xin lỗi anh bảo vệ, hôm nay tôi đến đây chúc tết cô giáo. Cô ấy đang xuống đây rồi, phiền anh cho tôi vào..

Thanh niên bảo vệ lần trước cứng họng không nói được câu nào bởi cái gã đầu trọc, lén la lén lút hôm nọ suýt thì bị bảo vệ gọi công an đến vì bị tình nghi theo dõi nay đang thượng trên con xe sang, ăn mặc như đại gia, nhìn khác một trời một vực. Bảo vệ chưa kịp nói gì thì cô Thúy đi lại nói:

- - Bạn của tôi, anh cho anh ấy vào nhé...?

Thanh niên kia ú ớ vì vẫn không tin vào mắt mình đáp ;

- - Vâng...vâng...sau cô cứ gọi xuống phòng bảo vệ là được...

Chú Đại đánh xe vào trong trước cái nhìn có phần ái ngại của thanh niên bảo vệ. Cũng phải thôi mới mấy hôm trước chú Đại xuất hiện ở đây không khác gì thằng bắt lợn, hôm nay lại thay đổi 180 độ nhìn cứ như Trần Hạo Nam Cao thế này thì bảo sao mà không hốt. Một ông bảo vệ đi ra nói:

- - Thằng này giống cái thằng hôm nọ mà đi con xe cà tàng đến đây xong bác gọi mày với thằng nữa ra phải không..?

Thanh niên đáp:

- - Đúng rồi bác, thế mà hôm nay nó đi con xe kia hình như mấy tỉ đấy....Hay là nó đi thuê bác nhỉ..?

Ông bảo vệ chép miệng:

- - Có thuê thì nó cũng phải bỏ ra một đồng tiền, mà nhìn cô giáo quen biết nó chắc không phải thuê đâu. Ở đây cũng toàn người giàu, quen người giàu cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà đúng là không tin được.

Nam thấy hai ông bảo vệ cứ chỉ trở về phía chú Đại bàn tán bèn hỏi:

- - Chắc họ thấy chú Ngồi quá đấy..

Chú Đại nhìn lại thì hiểu được lý do bèn cười:

- - Hôm trước suýt nữa chú bị họ bắt nhốt rồi đấy...Nghĩ lại đầu tại mày hết.

Nam ngơ ngác:

- - Cháu làm gì đâu..?

Cô Thúy dẫn hai chú cháu tới một ngôi nhà ba tầng ngay gần đó nói:

- - Đây là nhà tôi, hôm nay bố mẹ tôi cũng ở nhà cả...Anh đến như này có ngại không..?

Nghe đến bố mẹ cô Thúy là chú Đại bủn rủn tay chân rồi, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng chú Đại vẫn mạnh miệng:

- - Có gì đâu, tôi cũng chỉ là học sinh à nhầm là phụ huynh học sinh đến chúc tết gia đình cô giáo thôi mà..?

Cô Thúy khẽ cười:

- - Vậy mời hai chú cháu vào nhà.

Chú Đại bị hớp hồn bởi nụ cười đầu xuân của cô giáo, bình thường chỉ gặp cô giáo lúc cô giáo ở trường, hôm nay là ngày tết cô Thúy mặc một bộ áo dài đỏ hơi lộ phần vai, mái tóc dài đến giữa lưng đen mượt, khuôn mặt thanh tú còn xinh hơn nhiều lần ngày bình thường. Chú Đại đứng như trời trồng trước vẻ đẹp đó trong khi thằng Nam kéo tay nói nhỏ:

- - Kìa chú, cô Thúy bảo gì kia..?

Chú Đại giật mình hỏi:

- - Gì...gì nhỉ..?

Cô Thúy che miệng cười khẽ lắc đầu:

- - Mời hai chú cháu vào nhà.

Bước vào trong nhà Nam ò lên bởi nhà cô Thúy được trang trí vô cùng đẹp mắt, từ nội thất cho đến thiết kế. Ban này ngoài cổng Nam đã trăn trở bởi một hồ cá mini được thiết kế từ cổng kéo vào đến gần cửa nhà, hồ cá có những con cá đẹp, lạ mắt được sắp xếp những hòn non bộ, những cây bonsai nhỏ nhưng tinh tế đến lạ thường, những dòng nước chảy theo những ống trúc được đặt tỉ mỉ xuyên suốt hồ cá mini tạo nên những âm thanh nước chảy róc rách nghe êm tai đến khó tả.

Bước vào trong phòng khách là bộ đèn pha lê sáng loáng, lấp lánh trên cao, nội thất trong nhà đều là gỗ cao cấp, vừa sang vừa đẹp. Đến chú Đại cũng phải trăn trở trầm trồ tấm tắc:

- - Nhà cô quả thật đẹp quá đấy.

Đang ngồi ở phòng khách là một người đàn ông và một người phụ nữ, cả hai đều rất đạo mạo, lịch sự. Ở họ toát lên một vẻ gì đó quý phái, khác hẳn với những người mà Nam từng được gặp. Hoặc có lẽ họ ở trong một ngôi nhà bề thế, một khung cảnh hoành tráng nên Nam thấy choáng ngợp.

Nam cứ nghĩ chú Đại sẽ lúng túng, tuy nhiên từ khi đặt chân vào ngôi nhà xa hoa này chú Đại dường như đã chuyển sang chế độ Tự Tin đến lạ thường, chú Đại bước vào trong cúi đầu chào kính cẩn:

- - Dạ, cháu chào hai bác, năm mới cháu đến chúc tết gia đình, chúc hai bác cùng cô giáo cháu Nam có một năm mới an khang thịnh vượng, chúc gia đình mình phúc như đông hải, thọ tử nam sơn. Luôn luôn mạnh khỏe và hạnh phúc. Cháu xin tự giới thiệu cháu tên Đại, là chú của cháu Nam đây.

Thời gian vừa qua cháu Nam được cô Thúy giúp đỡ nhiều trong việc học tập ở trường nên hôm nay cháu mạn phép đến chúc tết gia đình mình ạ.

Cô Thúy cũng khá ngỡ ngàng trước cách ăn nói lưu loát của người mà chỉ cách đây một phút còn đang bần thần khi nhìn thấy cô. Bố cô Thúy đứng dậy gật đầu, ông đưa tay ra bắt tay chú Đại đáp:

- - Cảm ơn cậu, năm mới chúc cậu cùng gia đình mạnh khỏe và hạnh phúc, mời cậu ng ồi. Đầu năm có người đến chúc tết gia đình như này là vui quá ấy chứ. Thúy rót nước mời khách đi con.

Thế nhưng cũng từ lúc này chú Đại nhận ra một rào cản vô cùng lớn ngay từ khi chú Đại cất lời chào đầu tiên.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 72: Không Chấp Nhận

- - Chẳng hay anh làm nghề gì..?

Câu hỏi đầu tiên từ mẹ cô Thúy khiến chú Đại hơi ái ngại. Bởi vì sao, rõ ràng cuộc gặp gỡ đầu tiên này chỉ là chuyện chúc tết của phụ huynh học sinh với gia đình cô giáo. Việc hỏi nghề nghiệp chỉ dành cho trường hợp ra mắt bố mẹ người yêu nghe có lẽ hợp lý hơn. Chú Đại hơi bất ngờ bởi câu hỏi của mẹ cô Thúy, chú đáp:

- - Dạ thưa bác, cháu làm ăn buôn bán nhỏ thôi ạ.

Cô Thúy nói:

- - Sao mẹ lại hỏi thế, đây chỉ là phụ huynh của một trong những học sinh của con thôi. Mẹ hỏi cứ như hỏi cung vậy..?

Mẹ cô Thúy thở dài:

- - Haizzzz, thế mà tôi tưởng hai anh chị đang hẹn hò cơ đấy. Còn nếu chỉ là phụ huynh học sinh thì được. Vậy anh ng ẫ chơi, tôi xuống bếp dọn dẹp lại chút việc. Nhà cửa mới mừng một mà b ềbộn quá, hai bố con chỉ giỏi bày ra có phụ giúp được gì đâu.

Chú Đại gượng cười vì chú đủ thông minh để hiểu đó là một câu đũa khách khéo léo nhưng cũng vô cùng thâm của bà chủ nhà. Nhà cửa trang hoàng, sạch sẽ như thế này mà nói b ần đi dọn dẹp chẳng phải ý bà ám chỉ từ lúc hai chú cháu bước vào là b ần nhà hay sao, lại còn bố con bày ra ý nói cô Thúy đang tha rác về nhà, bố cô Thúy cười xoa đáp:

- - Cậu uống nước đi, bà nhà tôi vốn tính sạch sẽ nên cái gì cứ hơi b ềbộn một tí là khó chịu. Cậu đừng để tâm nhé....

Cũng kịp lúc đó điện thoại chú Đại có chuông, là mẹ chú Đại gọi, bắt máy chú làm bộ nói:

- - Dạ vâng, giờ con về ngay đây ạ...Dạ, dạ...

Đầu dây bên kia mẹ chú Đại nhìn chòng chọc chẳng hiểu gì nói:

- - Thằng này nó làm sao ấy nhỉ, tôi gọi hỏi nó đến nơi chưa nó lại bảo con về ngay..?

Lúc này ở nhà cô Thúy chú Đại đứng dậy cười tươi chào gia đình:

- - Thừa hai bác, năm mới hai chú cháu cũng làm phiên gia đình mình ít thời gian. Giờ hai cháu phải về đây ạ, một lần nữa chúc gia đình cô giáo năm mới mạnh khỏe nhé. Cháu chào hai bác...Cháu về về thôi Nam..

Bố cô Thúy nói:

- - Sao mới đến mà đã về ngay thế, nước còn chưa kịp uống...

Chú Đại viện lý do phải về chờ mẹ đi chúc tết nên xin phép, cô Thúy đáp:

- - Vậy để tôi tiễn hai chú cháu ra cổng.

Ra đến đường cô Thúy vừa đi vừa nói:

- - Xin lỗi anh, ban nãy cách nói chuyện của mẹ tôi hơi quá đáng. Mong anh thông cảm, tôi cũng không hiểu vì sao hôm nay bà lại như vậy.

Chú Đại khẽ cười:

- - Không sao đâu, tôi cũng quen rồi. Những người sống xã hội như tôi thường dễ gây khó chịu với những người có học thức, có địa vị như mẹ của cô. Đi đâu đó là dễ hiểu, có lẽ bác gái không coi tôi là phụ huynh học sinh mà coi tôi là người đang theo đuổi cô. Chính vì vậy việc bác ấy có thái độ với tôi là đi đâu bình thường. Không người mẹ nào lại muốn con mình quen biết một người nhìn như xã hội đen cả. Hơn nữa cô còn là một giáo viên.

Cô Thúy im lặng không nói, ra đến chỗ đậu xe chú Đại nhìn cô Thúy cười:

- - Nhưng nói thật, càng như vậy tôi lại càng hào hứng cô giáo ạ..? Có khi tôi sẽ khiến mẹ cô phải bức mình nhiều lần nữa đấy. À mà ban này cô chỉ lì xì cho Nam mà không lì xì cho tôi à..? Tôi cũng là người làm ăn đấy nhé..

Cô Thúy mỉm cười, chẳng hiểu thế nào mà cô Thúy xòe tay ra có thanh kẹo socola, loại kẹo được bày ở bàn phòng khách khi này. Đưa chú Đại cô Thúy nói:

- - Đây, tôi chỉ có mỗi cái này thôi. Coi như lì xì năm mới cho anh nhé. Thôi Nam về em nhé, cô cảm ơn gia đình.

Nói xong cô Thúy vẫy tay chào hai chú cháu rồi quay lại nhà, chú Đại ngồi trên xe cầm thanh kẹo cười tủm tỉm, thằng Nam ngồi cạnh giật lẩy nói:

- - Chú cho cháu nhé, kẹo này ngon lắm. Nãy cháu ăn một cái rồi, ngon cực kỳ. Định lấy cho Hạnh một cái mà chú về nhanh quá.

Chú Đại gào lên:

- - Không được, trả lại đây....Kẹo này không ăn được..

Nam nhăn mặt:

- - Kẹo không để ăn thì làm gì, chú cho cháu đi lát cháu cho cái Hạnh.

Chú Đại giằng lại cho vào túi rồi nói:

- - Cái gì cũng được nhưng cái kẹo này không được. Cháu thích ăn hả..? Vậy một hai hôm nữa người ta bán hàng chú mua cho cả đồng. Ok không..? Thích gì cũng chiều..

Nam hí hửng:

- - Ok luôn, chú nhớ nhé...Phải mua đúng loại này đây...Mà nhà cô Thúy đẹp chú nhỉ, nhìn như lâu đài vậy..? Giờ cháu mới biết nhà cô ấy giàu vậy đấy.

Lái xe ra gần khu bảo vệ, một người ở barie cho xe chú Đại ra ngoài, chú Đại thò tay ra vẫy chào rồi bảo Nam:

- - Ủ, nhà đó giàu lắm đấy...Nhìn đồ nội thất với trưng bày trong phòng khách là đủ biết giàu cỡ nào rồi. Cái cách mà mẹ cô Thúy ngày cũng không phải dạng người bình thường đâu. Nói như nào nhỉ, có thể nói bà ta thuộc tầng lớp quý tộc. Nhưng lẽ ra người như bà ấy thường rất biết cách cư xử với những người lần đầu gặp mặt vì họ có một nghệ thuật giao tiếp rất tốt. Nhưng sao bà ấy lại gay gắt với chú thế nhỉ..? Có khi nào chú bị ghét không Nam..?

Nam trả lời gọn lỏn:

- - Cháu thấy chú bị ghét rõ ràng rồi..?

Mà sao chú biết bà ấy quý tộc..?

Chú Đại cười:

- - À chú đoán vậy, bởi chú cũng nhiều lần phải đi nhờ cậy chuyện làm ăn chỗ các quan chức cấp cao, thành phố có, tỉnh cũng có...Mấy bà vợ của mấy ông đấy bà nào cũng mang phong thái như vậy...Kiểu như họ được học, được đào tạo để thể hiện mình trước người khác ấy. Ban nãy mẹ cô Thúy cũng khiến chú cảm thấy đi đầu đó. Chính vì vậy mà chú lại dễ ăn nói hơn vì quá quen khi tiếp xúc với những người như vậy rồi. Bình thường dù họ có ghét mình nhưng họ không để lộ ra đâu, ngược lại còn tiếp đãi vô cùng tử tế. Chỉ khi mình về họ mới nói xấu...Đằng này...Mà thôi, về bà ngoại ăn cơm đi. Chú cũng hơi đói rồi..

Nam đáp:

- - Cháu cũng thế, về nhà ăn món thịt khâu nhục bà ngoại làm với cơm nóng là hết xảy con bà bảy. Thế có đón cái Hạnh không chú..?

Chú Đại nói:

- - Thôi cứ để con bé ở đây chơi với bố, chú cháu mình về thôi. Vậy là cũng xong hết tết rồi, mai ngày kia mình đi chùa, đi chơi đâu đó cho thoải mái. Bố mẹ chú thì chắc không đi vì bận trông bố Tuấn, mai chú cháu mình chở bà ngoại đi chơi...Được đấy nhỉ..?

Nam cười tít mắt:

- - Vâng, bà cháu lâu lắm rồi không đi được đâu. Hồi còn khỏe bà cũng thích đi chùa lắm, giờ già rồi chẳng đi được đâu. Chú mà chở bà đi là bà vui lắm đấy...

Hai chú cháu lái xe về thẳng nhà bà ngoại, buổi gặp gỡ chớp nhoáng ban nãy khiến chú Đại suy nghĩ khá nhiều. Đây là lần đầu tiên chú Đại nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Nhưng phải nói chú Đại có con mắt tinh đời đến đáng sợ, lần đầu biết yêu mà ông ấy nhắm ngay vào con một nhà gia giáo, lại còn có tiền, chắc chắn là phải có tí quyền bực vì cách nói chuyện của mẹ cô Thúy tuy hơi đáng ghét nhưng mang một sức nặng rõ ràng.

Lúc này mạnh mẽ nói với cô Thúy thế thôi chứ thực ra chú Đại biết đần địch này vô cùng khó đánh. Không phải đần bình thường mà có khi nó là lô cốt rồi, lô cốt bom đánh còn không sập thì liệu chú Đại sẽ tấn công bằng cách nào đây. Đó chính là điều chú Đại băn khoăn từ này đến giờ.

Về phần cô Thúy, sau khi tiễn hai chú cháu ra về cô quay trở lại nhà, vừa mở cửa ra cô đã thấy mẹ ngồi ở phòng khách, bà nói:

- - Mẹ nói cho con biết trước, người như nó không bao giờ mẹ chấp nhận đâu.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 73: ChạM TráN

Cô Thúy ngõ ngang trước câu nói của mẹ, cô ấp úng nói:

- - Sao mẹ lại nói như vậy, con với anh ta đâu có gì đâu. Mỗi quan hệ chỉ là phụ huynh học sinh với thầy cô giáo. Mẹ đừng hiểu lầm.

Bà Chi (mẹ cô Thúy) đáp:

- - Thôi, con không phải giấu mẹ. Hôm trước mẹ đã nhìn thấy con và cậu ta ng ồi trong quán cà phê nói chuyện vui vẻ. Làm gì có mối quan hệ phụ huynh học sinh với thầy cô giáo lại thân mật đến mức như thế được. Hôm đó tuy cậu ta có hơi khác so với ngày hôm nay, nhưng dù thế nào thì mẹ cũng không chấp nhận con đi lại với những người như thế.

Ông Thành (bố cô Thúy) tiếp lời vợ:

- - Bố thì không đến mức gay gắt như mẹ, tuy nhiên lần này bố thấy mẹ con nói đúng. Việc con là giáo viên mà lại quen biết với những người thuộc dạng xã hội như thế bố thấy không ổn đâu con.

Cô Thúy đáp:

- - Sao bố mẹ biết anh ta là dạng người xã hội, mà hơn nữa xã hội thì cũng có người này người nọ. Không phải ai xã hội cũng xấu và cũng không phải ai là nhà giáo cũng tốt mà. Bản thân bố là bộ đội làm đến cấp đại tá, mẹ lại là hiệu trưởng một trường quốc tế con cứ nghĩ hai người sẽ có những suy nghĩ cấp tiến chứ không phải cổ hủ như thế này.

Mẹ cô Thúy nghiêm mặt nói:

- - Việc nghề nghiệp với chuyện lo cho con cái không có gì liên quan đến nhau cả. Nếu như con nói thì chính vì bố mẹ là những người có địa vị xã hội nên càng không muốn con mình có những mối quan hệ không lành mạnh. Mẹ chưa nói cậu ta không tốt nhưng việc cậu ta là dân xã hội thì chỉ cần nhìn mẹ đã đoán chắc chắn 100%. Còn con cũng lớn rồi con chắc cũng biết dân xã hội họ thường làm những công việc gì. Dù cho bây giờ hoặc sau này họ có làm ăn lương thiện đi chẳng nữa nhưng ai dám khẳng định những người xã hội đó tay chưa từng nhúng chàm, chưa từng làm những việc trái với pháp luật.

Cô Thúy biết có nói thế nào cũng không thể qua được lý luận của cả bố lẫn mẹ. Việc chú Đại là dân xã hội quả thật bà Chi nói không hề sai. Cô Thúy chợt nghĩ đến công việc của chú Đại hiện giờ, bản thân cô cũng không biết chú Đại làm nghề gì mà chỉ biết đơn thuần là buôn bán. Nhưng việc chú Đại đi đến đâu cũng có vài anh em mặt mũi bặm trợn đi trước dọn đường, làm công tác chuẩn bị thì quả thật những lời bà Chi nói càng có cơ sở đúng hơn.

Nhưng bản thân cô cũng tin vào cảm nhận của mình chú Đại là người tốt. Nhưng là một giáo viên, cô biết phải đặt bản thân mình vào suy nghĩ của bố mẹ, đứng trên lập trường của bố mẹ cô Thúy biết họ không hề sai. Ngược lại họ còn đang đúng khi lo cho con gái của mình.

Cô Thúy nói:

- - Dạ vâng, con biết rồi...Mẹ lo hơi xa thôi chứ con với anh ta thật sự không có chuyện gì hết.

Bà Chi mỉm cười:

- - Mẹ lo xa cũng là lo cho con gái mẹ thôi, nhà có hai anh em...Mà anh con thì...Mà thôi năm mới đừng nhắc lại chuyện buồn nữa. Mà mẹ giới thiệu cho con thằng Hải giáo viên ở trường mẹ sao con không chịu nói chuyện. Nó vừa hiền lành lại là con nhà gia giáo, tuy hiện tại chỉ là giáo viên dạy ở trường nhưng tương lai nó sẽ còn tiến xa lắm con ạ. Mà gia đình đó cũng hợp với nhà mình, nó nói tối nay sẽ đến chúc tết nhà mình đấy. Con phải ở nhà tiếp nó đấy nhé....Mẹ hẹn hết rồi.

Cô Thúy khẽ cúi đầu xuống rồi nhìn mẹ nói:

- - Lại giáo viên, mẹ quên mất vì ai mà đến giờ, trong suốt 2 năm qua con không dám quen một người đàn ông nào sao..? Cũng là nhờ người giáo viên mà mẹ giới thiệu cho con khi con mới ra trường đó.

Bà Chi tức giận:

- - Thúy, con dám ăn nói với mẹ vậy à..? Mẹ làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con..Sao con dám nói như thế...

Ông Thành vội xoa dịu:

- - Đầu năm mới hai mẹ con đừng nói đến những chuyện không vui nữa. Đừng làm cả nhà mất vui, Thúy con cũng không nên nói như vậy. Mà cả bà nữa, con cái nó lớn rồi chuyện tình cảm nên để chúng nó tự quyết định. Có chăng vợ chồng mình chỉ nên tham gia, chỉ bảo nó một chút. Không nên áp đặt quá, còn chuyện khách khứa đến nhà chúc tết năm mới mình cũng phải nhã nhặn. Ban nãy bà làm như vậy tôi cũng thấy ngại với khách quá.

Cô Thúy im lặng đi vào trong, bà Chi nói với ông Thành:

- - Tôi cũng chỉ muốn con mình sau này được vào nhà gia giáo, có tiền đồ. Mẹ làm hiệu trưởng nhưng bảo con về trường dạy thì không chịu, bao nhiêu chỗ tốt lành thì không chịu lại đi có tình cảm với một thằng dân xã hội. Cùng là phận đàn bà, tôi nhìn cách nói chuyện, cách nó nhìn thằng kia là tôi biết nó cũng có tình cảm rồi. Sao con cái nhà này đưa nào cũng không nghe lời bố mẹ vậy. Đã thế ông còn bênh nó nữa...Tôi sắp thành người thừa trong cái nhà này rồi.

Ông Thành lắc đầu không muốn tranh luận thêm, nhưng ông cũng hiểu rõ vì sao con mình lại tỏ thái độ như vậy. Nhớ lại chuyện cách đây gần 3 năm về trước ông cũng cảm thấy xót xa cho đứa con gái của mình. Mọi chuyện cũng bắt nguồn từ sự giới thiệu của vợ ông. Cũng chính từ việc đó mà gia đình ông xảy ra chuyện, con trai lớn của ông cũng không chịu nổi sự áp đặt của mẹ mà đã bỏ ra ngoài sống không muốn về nhà. Cô Thúy thì

tình cảm đổ vỡ từ ngày đó cũng chỉ một mình không muốn yêu đương hay dựa dẫm với bất cứ chàng trai nào.

Vậy nhưng bà Chi vẫn bảo thủ không chịu nhận ra cái sai của mình, có lẽ đó cũng chính là bản tính của bà. Ngày hôm nay khi nhắc đến chuyện tình cảm, cô Thúy một lần nữa lại nhớ đến cái quá khứ không vui của mình. Đi vào phòng đóng cửa lại, cô Thúy bật khóc khi phải nghĩ đến chuyện yêu đương của mình ngày trước, gã người yêu trước đây của cô tên Nhật, cũng là một giảng viên đại học. Cô quen hắn cũng bởi mẹ cô giới thiệu khi cô ra trường đang trong quá trình dạy thực tập.

Một cô gái bao năm chỉ biết học và học với định hướng nghề nghiệp từ gia đình đã chấp nhận sự sắp xếp của bà mẹ quyền lực yêu tay giảng viên hào hoa phong nhã để rồi khi trao tất cả cho hắn cô mới phát hiện ra hắn rốt cuộc chỉ là một kẻ lãng nhãng. Yêu nhau gần 3 năm khi mà cô Thúy nghĩ đến chuyện kết hôn thì trong một lần lặn lội đường xá xa xôi lên thành phố thăm người yêu cô đã phải nhận đắng cay khi thấy hắn đưa một cô sinh viên vào khách sạn.

Bản thân là một người có tư tưởng tiến bộ, là một cô gái khá cứng rắn nên ngay lập tức cô Thúy đã chia tay gã đàn ông sở khanh với cái mác giảng viên đại học. Rồi từ đó đến nay cô không thể chấp nhận thêm một người nào khác cho đến khi gặp chú Đại. Người đàn ông nhỏ bé nhưng có phần chân thật, cương nghị, một người đàn ông khi nói chuyện với phụ nữ luôn thô kệch, không hoa mỹ, không bay bướm nhưng lại khiến cô thấy vui vẻ, khiến cô có thể nở nụ cười. Cô Thúy cảm nhận được sự chân thành từ chú Đại, khác hẳn với những người có học thức, có bằng cấp mà mẹ cô đã giới thiệu trước đây. Tuy nhiên khi mà cô cảm nhận được sự rung động trong trái tim của mình với người đàn ông nhỏ bé ấy thì cũng là lúc cả hai nhận ra một rào cản vô hình vô cùng lớn giữa hai người đó chính là sự ngăn cản của gia đình.

Xét về một mặt nào đó, xuất thân của hai người quá khác biệt. Khác biệt đến mức nếu chỉ cần đặt hai cụm từ Giáo Viên - Xã Hội Đen vào với nhau thôi ai cũng phải lắc đầu ngao ngán. Xã hội ngày càng tiên tiến nhưng nó chưa đủ tiên tiến để tất cả mọi người coi đó là một sự bình thường.

Cũng giống như việc cả thế giới hô hào quy ền bình đẳng cho phụ nữ, có vẻ như bên ngoài mọi người đều công nhận nhưng trong thực tế xã hội chưa lúc nào người phụ nữ có quy ền bình đẳng với đàn ông.

Đó là còn chưa kể đến chuyện anh Việt (anh trai cô Thúy) đã bỏ ra ngoài sống sau khi phản đối chuyện gán ghép tình cảm của bà Chi cho các con của mình. Vấn đề muôn thuở, phải môn đăng hộ đối diễn ra trong gia đình này khiến tất cả ngột ngạt. Nhưng phận con gái làm sao cô có thể giống như anh trai bỏ lại tất cả để sống với người mình yêu mà không được gia đình chấp nhận.

Đêm 30 cô Thúy đã giấu bố mẹ đến thăm anh Việt, không chỉ là đêm 30 mà những ngày bình thường rảnh rỗi cô Thúy đều ghé qua ngôi nhà nhỏ mà vợ chồng anh Việt đã thuê để sống và làm việc trong mấy năm qua. Bế đứa cháu mới được hơn tuổi trong tay cô Thúy nâng niu nó như một người mẹ. Ngôi nhà nhỏ xúi thi ều thốn ồ đặc nhưng lại vô cùng ấm áp, hạnh phúc, luôn có tiếng cười mỗi khi đứa trẻ giơ giơ bàn tay xinh xắn lên o oe trên người lớn.

Đúng vậy, anh trai cô đã bỏ qua mọi định kiến, mọi trở ngại để cưới người con gái mình yêu dù cho bố mẹ không chấp nhận chỉ vì cô gái ấy là một công nhân làm giày da, gia đình ở quê nghèo khổ. Vậy nên mặc dù là con trai cả của một gia đình giàu có, có bằng thạc sỹ nhưng anh trai cô vẫn từ bỏ mặc cho bố mẹ phản đối để cưới người mình yêu làm vợ. Vậy mà cũng đã 3 năm trôi qua rồi, bỗng nhiên cô Thúy thêm cái cảm giác ầm ầm mà cô được cảm nhận ở nhà anh trai ngày 30, nó khác hẳn với cái không khí lạnh lùng trong ngôi nhà khang trang rộng rãi nhưng gò bó này.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, là chú Đại gọi, cô Thúy bắt máy nói:

- - Alo, có chuyện gì vậy anh..?

Chú Đại bên kia vội đáp:

- - Cô giáo xem giúp tôi ở ghế cháu Nam ng ồi ban nãy có cái chìa khóa nào không..? Khổ quá, đi được nửa đường ông nhồi mới nhớ ra là để quên chìa khóa nhà ở chỗ cô. Cô xem giúp tôi nhé, có gì tôi đang quay lại.

Cô Thúy đồng ý rồi cúp máy, cô chạy ra phòng khách thì quả thật ghế Nam ngỗ ban này có một chùm chìa khóa nhỏ. Cần trong tay cô Thúy đi vào phòng nhắn tin cho chú Đại:

- - Có anh nhé, khi nào anh đến thì gọi tôi sẽ mang ra.

Tầm đâu khoảng 15' sau thì có chuông ngoài cổng. Bà Chi định ra mở cổng thì cô Thúy chạy vội lại nói:

- - Mẹ cứ để con, mẹ đang dở tay trong bếp thì cứ làm nốt đi ạ.

Bà Chi thấy con gái như thế thì tươi cười đáp:

- - Ủ, vậy con ra xem giúp mẹ.

Cô Thúy mở cửa đi ra thì đó không phải chú Đại mà là Hải, người mà bà Chi nói lúc sớm. Hải là người mà bà Chi đã hẹn đến nhà ngày hôm nay...Nhìn người nên cô Thúy hơi bối rối khi gương mặt đang tươi cười giờ bỗng nhiên xịu xuống, chưa biết phải nói sao thì bà Chi từ sau cười lớn:

- - Hải đấy hả cháu, đấy biết cháu đến nên con bé tranh ra mở cổng với cả mẹ đấy. Kia Thúy, sao còn đứng đó ra mở cổng cho anh Hải đi con.

Cô Thúy nhìn mẹ lắp bắp:

- - À, dạ....vâng....

Vừa đi ra đến cổng thì một giọng nói quen thuộc vang lên:

- - Xin chào, lại gặp cô rồi...May quá, mất chìa khóa là cu cậu này về ốm đôn.

Bà Chi ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra bởi người mà bà đuổi khéo ban này giờ cũng đang đứng trước cổng, lại còn cười nói với con bà kiểu gì đó rất đáng ghét. Không ai khác Đại “ca” lại một lần nữa hiện diện phá tan cái bầu không khí căng thẳng, giả tạo của giới học thức đang cố diễn.

Mặc cho bà Chi, mặc cho tay Hải cao ráo, đạo mạo trở mắt nhìn...Chú Đại nhìn cô Thúy cười hì hì như một con khỉ, nhìn điệu bộ của chú Đại cô Thúy cũng bụm miệng cười r ồ đi lại chìa tay ra nói:

- - Đây...khóa của anh đây. Anh đúng là toàn khiến người khác phải phì cười.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 74+1: 0

Thấy cô Thúy bình thường tỏ ra rất khó chịu với mình mà hôm nay lại đi cười với một tay loi choi, loắt choắt đã vậy đầu còn trọc, nhìn là đã thấy không có gì tốt lành tay Hải cũng cười nói:

- - Chào em, lâu không gặp em ngày càng xinh đẹp.

Cô Thúy cũng âm ờ đáp lại:

- - Dạ, cảm ơn anh.

Chú Đại thì biết ngay đây là kẻ thù không đội trời chung rồi, thấy chú Đại đi một mình cô Thúy hỏi:

- - Ờ, thế cu Nam đâu hả anh.?

Chú Đại ranh mãnh khế liếc nhìn gã đàn ông tóc vuốt vuốt các thứ, quần áo bóng bẩy, gương mặt thanh cao đạo mạo một cái rồi trả lời cô giáo:

- - Cháu nó ở ngoài xe, tôi đi một mình vào cho nhanh. Vừa mới gặp cô mới đây giờ gặp thêm lần nữa chắc năm nay tôi phải son lắm đây.

Bố cô Thúy trong nhà đi ra nhìn mọi người tươi cười nói:

- - Sao lại cứ đứng hết ở cổng thế, vào nhà đi chứ...Mà bà đang nấu nướng gì mà, sao còn ở đây.

Bà Chi cứng họng từ lúc nhìn thấy chú Đại đến giờ, bởi bà chợt nhận ra vì sao con gái bà lại nhanh nhẩu đòi mở cổng như vậy. Không phải là cô Thúy đón tay Hải mà cô Thúy sợ mẹ sẽ nhìn thấy chú Đại. Còn diên tiết

hơn khi hai gã đàn ông đầu đang đứng ngoài cổng cô con gái rượu của bà lại chọn cái gã loắt choắt, giang hồ kia làm người tiếp chuyện, nở nụ cười. Mặc cho thanh niên soái ca mà bà mất công giới thiệu vẫn đứng đó với một cảm giác bị bỏ rơi.

Nhìn ra ngoài thấy cả chú Đại ông Thành ngạc nhiên:

- - A, cậu Đại ban nãy đây mà...Cậu quên gì phải không..? Thế càng duyên, cậu ở lại dùng bữa với gia đình tôi luôn. Ban nãy cậu về vội qua chưa nói được gì...Kìa Thúy mở cửa cho khách đi con. Hải hả, hôm nay nhìn bánh bao khác hẳn với mọi ngày đấy nhé.

Chú Đại biết mình đang gây khó chịu cho một vài người nên nhã nhặn từ chối:

- - Dạ, cháu chào bác...Ban nãy thằng cháu cháu nó quên cái chìa khóa nhà...Đi được nửa đường mới nhớ ra. Làm phiền gia đình quá ạ...Như bác biết ban nãy cháu cũng có việc bận nên phải vội về, giờ cháu lại phải về ngay đây. Cảm ơn bác đã có nhã ý...Dạ cháu chúc gia đình năm mới vui vẻ ạ. Chào cô giáo tôi về nhé, cảm ơn cô...Mà cảm ơn luôn cái lì xì của cô nữa. Tôi sẽ giữ nó cẩn thận.

Chú Đại chơi bài hiêm khi nhắc đến lì xì, nhưng thực ra đó chỉ là cái kẹo socola. Nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ khiến thanh niên tên Hải nhìn chú Đại với cặp mắt không mấy dễ chịu rồi.

Biết đã chọc đúng vào chỗ ngứa thành công, chú Đại đưa tay ra nói:

- - Chào anh Hải, năm mới chúc anh mạnh khỏe....

Vậy nhưng Hải liếc chú Đại một cái rồi đi vào trong khi cô Thúy vừa mở cổng ra. Hắn không thèm bắt tay với chú Đại, tưởng rằng chú Đại sẽ bực mình nhưng chú giơ tay lên vẫy vẫy cô Thúy chào lớn:

- - Hê hê hê...Chào cô giáo xinh đẹp nhé...

Cô Thúy cũng định giơ tay lên vẫy lại nhưng biết đằng sau còn có bố mẹ nên cô rút ngay tay xuống mồm khẽ lẩm bẩm:

- - Đồ quý.

Bà Chi hậm hực đi vào trong, nhìn chõng bà tỏ ra bực bội nói:

- - Đúng là chẳng đâu vào đâu cả..

Nhìn sang Hải bà Chi đơn đả:

- - Thôi đừng quan tâm cháu nhé, phụ huynh học sinh đến nhà chúc tết cô giáo ấy mà. Hải càng ngày càng ra dáng r ồi đấy, bố mẹ cháu hôm nay chắc bận lắm nhỉ...?

Hải cười r ồi trả lời:

- - Dạ, từ hôm qua đến giờ khách khứa không lúc nào ngớt cô ạ. May sao cháu phải lấy lý do đến nhà cô chúc tết nên mới thoát được. Bố mẹ cháu nghe thấy thế nên mới đồng ý cho đi, không cứ bảo ở nhà tiếp khách sau này còn biết ai vào với ai. Một lăm cô ạ, chắc mai là bố mẹ cháu cũng sang chúc tết cô chú và em Thúy thôi. Cháu mạn phép chúc trước vậy...

Cô Thúy đóng cổng xong đi vào, cô định đi luôn vào phòng thì bị bà Chi gọi lại:

- - Ơ hay, con không mời anh Hải ng ồi r ồi nói chuyện với anh ấy còn định đi đâu..?

Cô Thúy trả lời:

- - Con tưởng là khách của mẹ thì mẹ phải tiếp chuyện chứ, con vào thay quần áo r ồi sẽ nấu nướng giúp mẹ để mẹ có thời gian tiếp chuyện anh ấy. Mẹ cứ để đấy cho con..

Bố cô Thúy nói:

- - Hải ng ồi xuống đây uống nước, cứ kệ mẹ con họ. Chú cháu mình hàn huyên chút đã.

Bà Chi lờm con:

- - Con định chống đối lại mẹ đấy phải không..? Thái độ của con làm sao vậy..?

Cô Thúy nhìn mẹ đáp:

- - Con chỉ đang học mẹ cách tiếp khách thôi. Mà mẹ để đấy con làm nốt, mẹ lên tiếp chuyện anh ta đi. Nhưng con cũng nói trước với mẹ, con cũng không chấp nhận anh ta đâu. Con cũng lớn r ồi, chuyện tình cảm của con mẹ nên để con tự quyết định ạ.

Sóng gió đã nổi lên ngay hôm mừng 1, cô Thúy đi vào phòng thờ mạnh ra vừa mới đây thôi cô đã dám cãi lại lời bà mẹ quyền lực trong ngôi nhà. Nhưng cô cũng biết hạnh phúc của một người phụ nữ là phải tự tay mình nắm giữ, khi nghĩ đến gia đình anh trai cô thấy họ thật hạnh phúc, r ồi khi nhìn hai người đàn ông trái ngược nhau đứng ngoài cổng cô đã nhận thấy đâu là người cho cô cảm giác an toàn.

Đó không phải là tay thầy giáo soái ca kia, đằng sau vẻ thanh cao, đi ền đạm ấy cô Thúy nhận thấy sự nguy hiểm mà cô đã phải trải qua cách đây 2 năm vềtrước. Tuy nhiên khi người đàn ông nhỏ bé kia xuất hiện cô lại cảm thấy an toàn, mọi sự gượng gạo đều biến mất. Chỉ nhìn thấy chú Đại là cô Thúy đã có thể cười, tất nhiên kẻ khiến cho một người phụ nữ có thể cười chính là người chiếm được tình cảm của họ.

“ Ting.....Ting...Ting.”

Điện thoại cô Thúy có tin nhắn, mở ra cô thấy đó là tin nhắn của chú Đại, chỉ vồn vện như sau:

- - 1 - 0 nhé.

Cô giáo khẽ cười lém lỉnh, ở ngoài xe lúc này Nam thấy chú Đại tùm tùm cười thì hỏi:

- - Có gì mà chú cười ghê vậy, nhìn mặt gian lắm. Cháu còn tưởng chú sẽ chửi cháu vì quên chìa khóa chứ.

Chú Đại quay sang nhìn Nam mừng rỡ:

- - Nam ơi, chú yêu mày quá....Mày đúng là thần hộ mệnh của chú rồi...Đúng là chú không nhìn lầm người mà...

Nam chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, mới lúc trước khi quay lại nhà cô Thúy Nam còn bị ông chú cản nhand, thế mà quay trở ra ông chú lại vui vẻ như thế. Mặc kệ ông chú vẫn đang tung tung, Nam mở cửa xe nhìn ra ngoài ngắm đường rồi lẩm nhẩm:

- - Yêu vào hình như người ta bị điên hay sao ấy...?

Chú Đại hắng giọng nạt nó:

- - Oắt con nói gì đấy...?

Nam gãi đầu trả lời:

- - Dạ dêu, cháu bảo có duyên quá, cô chú có duyên quá...Duyên quá ấy mà..hi hi.

Chú Đại lườm nó đáp:

- - Hê hê hê....thằng lỏi này giỏi.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 75: Hẹn Trả Nợ

Bà ngoại tết năm nay được chú Đại chở đi vãn cảnh chùa nên bà vui lắm, cả Nam lẫn bé Hạnh cũng thấy thích vì cũng khá lâu rồi từ ngày ông ngoại mất mấy bà cháu mới có một cái tết sum vầy, đầm ấm như vậy. Tuy ông Tuấn nằm trong viện nhưng bù lại tình cảm cha con, gia đình lại tiến triển một cách tốt đẹp. Nằm trong viện nhưng con cái, người thân luôn bên cạnh lại khiến ông Tuấn cảm thấy hạnh phúc hơn.

Người đàn ông đã đi quá nửa đời người, thăng trầm năm gai, nếm mật đủ cả nhưng phải đến bây giờ mới cảm nhận được thứ tình cảm gia đình trọn vẹn. Về phần mẹ Hường có lẽ từ khi được chú Đại đứng ra lo cho một phần nợ nần nên mẹ cũng biết sống hơn. Trước mặt mọi người dường như mẹ đã thay đổi, mẹ quan tâm hỏi han cả Nam lẫn Hạnh mỗi khi hai anh em vào thăm bố. Mẹ cũng không còn mặt nặng mày nhẹ với mọi người.

Một tháng như vậy từ sau khi tết đi qua, ăn tết xong, nghỉ ngơi xong cũng là lúc chú Đại phải chuẩn bị thực hiện lời hứa của mình với ông Tuấn, đó là giải quyết nợ nần cho mẹ Hường như đã hứa với đám chủ nợ trước tết. Cách đó một tuần, chú Đại có ngỏ nói chuyện với ông Tuấn và bố mẹ:

- - Cũng sắp đến lúc phải trả nợ cho vợ anh Tuấn rồi, hôm qua chỗ bà Hường cũng gọi cho con nói bà ấy đã xoay sở được hơn một tỷ, thấy bảo cũng thu hồi nợ vài chỗ với miếng đất mà anh Tuấn cầm cố được sau khi sang tên đã bán đi. Vậy cũng tạm ổn, chỗ còn lại con cũng chuẩn bị xong rồi. Nhưng mà...

Bố chú Đại nói:

- - Nhưng sao..? Nhà mình đã hứa với nó như thế thì cứ làm thôi. Nếu thiếu tiền bố sẽ rút tiền tiết kiệm ra đưa cho con.

Mẹ chú Đại cũng gật đầu đồng ý, ông Tuấn nói:

- - Có vấn đề gì sao hả em..?

Chú Đại cười:

- - Dạ, vấn đề không phải tiền, con nói con chuẩn bị xong là con lo hết rồi. Chỉ là con thấy sao bà ấy xoay được tiền tỷ nhanh như vậy. Nếu trước đây thì không nói, nhưng vừa mới báo vỡ nợ mà vẫn xoay được tiền thì con hơi lạ. Chứ chẳng có vấn đề gì đâu.

Mẹ chú Đại mắng:

- - Mà lảm chuyện, lúc thì mà bảo nó ỉm tiền, lúc nó có tiền bù vào trả nợ thì mà lại suy đoán linh tinh. Đạo gần đây mẹ thấy nó cũng thay đổi nhiều rồi, nó cũng hơi cải rồi đấy. Sau này thằng Tuấn còn phải nhờ nó chăm sóc nữa. Mà cứ nghĩ thế oan cho nó.

Chú Đại đáp:

- - Vâng, thì con cũng chỉ suy nghĩ tí thôi...Chứ con trả nợ cho bà ấy cũng là vì anh Tuấn, vì các cháu. Con cũng hi vọng bà ấy thấy được điều này mà thay đổi cách sống, chứ tiền bạc mua sao được tình cảm. 1 - 2 tỷ to thật nhưng cái chính là anh con sau này sống phải được vui vẻ.

Quay sang nhìn ông Tuấn chú Đại nói:

- - Anh không cần suy nghĩ gì nhiều đâu, cứ để em lo nốt. Bác sỹ bảo hơn tháng nữa anh mới được xuất viện, về nhà lúc đó muốn làm gì thì làm. Còn mấy chỗ bảo kê kia em nghe mang máng bọn khác nó cũng chiếm hết rồi. Mà bỏ đi anh ạ, em là em muốn anh bỏ lâu rồi. Cũng không phải cho vay cho mượn gì nữa, chỗ anh em mình làm cũng ra tiền. Sao phải mạo hiểm mạng sống, máu của mình làm gì.

Ông Tuấn trả lời:

- - Ủ, anh cũng nghe r ồi...Rắn mất đầu thì bọn nó lao vào ngay, anh cũng nghĩ kỹ lâu nay, anh không sao...Nhưng chắc vợ anh nó không chịu, nó vẫn muốn làm ăn về vay nợ lắm. Mà nó không làm cái đấy cũng chẳng biết làm cái gì, nhiều chỗ cho vay giờ nghĩ bỏ cũng phí. Không vướng vào cái vụ kia thì nó cũng có khá tiền r ồi...Giờ mà bảo nó nghỉ thì cũng biết đầu tư làm vào cái gì.

Ông Tuấn nói cũng có lý, trước này mục Hường xuất thân từ nghề cho vay nặng lãi, bao năm qua tiền đẻ ra tiền, lại có ông Tuấn đứng sau bảo hộ nên không ai dám chạm trể. Có trách thì trách mục quá tham nên sa vào quả lừa ngoạn mục, mà người lừa thì đã trốn biệt tích. Nếu như mục không đâm sâu vào một chỗ đó thì kể cả có bị chạy mục vẫn ung dung tự tại. Hơn hai hết mục biết nghề cho vay lãi có thể vực dậy nhanh như thế nào. Nhất là khi đã có tiền tảng từ trước, chỉ có đi đầu với tình trạng sức khỏe hiện giờ của ông Tuấn không còn một tay bao cả khu vực như trước nữa.

Nói trắng ra giờ những nơi bảo kê, thu phế, đàn em, tay chân cũng đã dần dần bị nuốt chửng bởi những thế lực cạnh tranh khác. Đi đầu chú Đại lo lắng đó chính là nếu như mục Hường còn làm cho vay thì bắt buộc ông Tuấn sẽ lại phải ra mặt. Nhưng giờ đây con hổ bị mất một chi thì làm sao còn có thể làm chúa sơn lâm trong khi khu rừng không thiếu những con hổ khác đang rình rập.

Vốn xuất thân từ giang hồ, chú Đại không lạ gì cách làm việc của dân xã hội. Những bè phái, băng đảng cạnh tranh, g ần ghè nhau từng khu vực, từng mét đất. Bạn chỉ khiến những người khác sợ bạn khi bạn thực sự mạnh cả về lực lẫn tiền. Một khi bạn yếu đi một trong hai thứ đó bạn sẽ bị mất quyền kiểm soát. Trong giới làm ăn phi pháp không tồn tại cái thứ gọi là Lộc Ai Nấy Hường. Chỉ là khi Lộc của bạn chưa bị Cướp mất mà thôi.

Biết tính ông Tuấn nên chú Đại càng lo lắng, chú Đại không thể ở đây để k ề sát bên anh mãi được. Hơn nữa nếu ông Tuấn mất đi địa vị làm ăn thì bản thân chú Đại ở cái đất này cũng chỉ là một con mèo mà thôi. Đường như ông Tuấn cũng nhận ra điều đó bởi chính ông Tuấn cũng đã phải chịu

bao nhiêu nhát chém, đổ bao nhiêu máu mới có được chỗ đứng ngày hôm nay. Mất một cánh tay là mất hết tất cả...Đây là chưa nói những thù hằn gây nên những năm trước đây có thể bị đám tiểu nhân quay lại cắn bất cứ lúc nào.

Mẹ chú Đại nói:

- - Thôi, hai anh em cứ tạm thời vậy đã, sau Tuấn về nhà rồi mình bàn tiếp.

Chú Đại gật đầu, vì chú cũng đã nói với bố mẹ trông anh thì cũng nên tác động với ông Tuấn vấn đề mà chú Đại bàn tới. Nhưng ngặt một nỗi còn phải thuyết phục mẹ Hoàng nữa, mà đi đâu này chú Đại không muốn. Bởi mẹ Hoàng trong mắt chú Đại không là cái thá gì cả. Chỉ cần ông Tuấn quyết định thì mẹ phải theo, không theo mẹ có thể tự độc lập hoặc đi mà dựa hơi người khác.

Băng đi một tuần sau, mọi việc vẫn trôi qua êm ả như vậy, ngày trả nợ cũng đã đến. Chẳng cần để đám chủ nợ phải gọi điện, chú Đại bảo mẹ Hoàng tập trung tất cả chủ nợ lại, mang theo giấy tờ vay mượn rồi đợi ở cửa nhà mẹ Hoàng. 10h sáng, chú Đại đi cùng Long đến nhà mẹ Hoàng, đến nơi đã thấy tất cả ngời ngay ngắn ở bên trong. Đúng là cái cảnh nhận tiền nó yên bình, êm ái hơn cái cảnh đi đòi nợ rất nhiều.

Mặt ai cũng hớn hở như hoa nở mùa xuân, chú Đại bảo Long xách cái balo vào bên trong, mẹ Hoàng cũng chuẩn bị sẵn số tiền của mình. Đặt chân vào đến trong nhà thì đám người ở đó lại nhận ra Long, bởi ở đây Long cũng có chút tiếng tăm, từ ra Long theo ông Tuấn ở đây lập nghiệp. Hồi mới theo ông Tuấn đi tranh địa bàn, tranh bãi xe Long cũng là một tay máu mặt, nổi tiếng lý lợm. Đã có một câu chuyện kể về ông Tuấn và Long khi hai người, chỉ hai người mà chém cho cả đội bảo kê bãi xe ôm phải chạy toán loạn, mặc dù đội bên kia phải hơn 10 thằng. Lần đó Long bị chém xả ngực, máu chảy lênh láng nhưng vẫn liêu lĩnh túm được gã cần đầu bảo kê bãi xe rồi đâm thủng một bên thận.

Sau khi gây án, Long phải chạy nã mất 6 tháng, chú Đại khi đó là người có kinh tế vững nhất đã giúp Long chạy án thông qua quan hệ của ông

Tuấn. Từ ngày đó ở cái đất này khi nhắc đến ông Tuấn thì người ta cũng nhớ ngay đến Long. Chỉ có đi đầu sau khi ông Tuấn cặp với mẹ Hường và chuyển sang cho vay nợ, bảo kê bên bãi dầ dầ dề nhều nên ông Tuấn nói Long phụ chú Đại quản lý một cơ sở làm ăn ở đây. Bởi ông Tuấn không thích liên quan đến những chuyện sổ sách, ba anh em qua nhều năm nhưng luôn luôn là huynh đệ tốt, sống chết có nhau.

Và Long luôn một mực trung thành với hai anh, hoàn thành tốt mọi công việc được giao phó. Nhìn thấy Long đi theo sau chú Đại là thằng ranh con đứng lên hô báo với chú Đại cách đây một tháng đã choáng váng ngay khi vừa chạm mặt rồi. Cả đám chủ nợ khi ấy cũng biết chú Đại không phải là dạng vừa, cũng phải thôi, nếu không có bản lĩnh một tháng trước đây sao chú Đại dám một mình ng ồi giữa tất cả hút thuốc rồi nói chuyện một cách bình tĩnh, lạnh lùng như vậy được.

Ngay cả gã giang hồ, máu liều như Long còn phải đi sau sách balo cho chú Đại thì choáng là đi đầu tất nhiên. Chú Đại vào chỗ ng ồi rồi nói:

- Tổng số nợ vẫn như thế phải không..? Trong một tháng qua có ai cho chị Hường đây vay thêm không..?

Cả đám lắc đầu đáp:

- Hạn một tháng đã đến, hôm nay như hẹn chúng tôi đến đây lấy nợ. Giấy tờ chúng tôi mang đây đủ cả đây.

Chú Đại nhìn Long nói:

- Em quay lại video lưu cho anh, dù sao cũng phải chắc một chút. Ở đây cũng toàn người có máu mặt, giấy tờ thì giấy tờ nhưng mình là người trả tiền vẫn cần đảm bảo.

Một tay cộm cán đáp:

- Chúng tôi không phải trẻ con, hơn nữa cậu Long đây cũng biết bọn tôi, không ai lạ gì ai cả. Cần gì phải chắc như thế.

Chú Đại cười:

- - Động chạm đến tiền bạc người thân còn giết nhau chứ nói gì dân xã hội. Mọi người cần tiền là xong nhưng tôi còn phải cho anh Tuấn xem buổi trả nợ nữa chứ. Chỉ là cái video thôi mà, không ảnh hưởng gì đâu. Yên tâm đi, tiền ở đây cả rỗi...

Mụ Hường thấy chú Đại nói chuyện như thế thì cũng yên tâm là chú Đại có mang tiền trả nợ cho mụ. Vì quả thật cả tháng qua mụ vẫn sợ chú Đại lật kèo vì vẫn không ưa gì mụ.

Thủ tục giải quyết nợ nần diễn ra rất nhanh chóng, ai lấy nhận tiền cũng vui vẻ ra về mặc dù trong số đó chú Đại thấy có 1-2 người hơi run. Thu hồi lại đủ giấy vay nợ, chú Đại đưa cho mụ Hường rỗi nói:

- - Vậy là xong, tôi mong chị từ nay về sau làm ăn nên cẩn thận một chút, người ta bảo ăn ít nhưng “chín” còn hơn ăn xối nhưng đôi khi lại bị “sống” đấy. Và mong chị sau này đối xử tốt với anh tôi. Chỉ cần thế là được... Chuyện tiền nong không nên suy nghĩ nhiều.

Mụ Hường rồi rít cảm ơn, hứa hẹn đủ các kiểu... Xong việc chú Đại và Long ra xe đi về, Long nói:

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 76: Cô Thúy Thế Nào...?

- - Sao đám này lại cho vợ anh Tuấn vay nhiều tiền thế hả anh...?
Trong số đó có tay Kiên canh tay phải của lão Phiến mấy năm nay đầu đối đầu với anh Tuấn mà. Cũng chính đội này gần hai tháng qua đã dần dần chiếm mất một nửa chỗ làm ăn của anh Tuấn trước đây. Giờ chúng nó mạnh nhất ở đây rồi anh, em thấy hơi lạ lạ.

Chú Đại đáp:

- - Ừm, anh biết, vì tháng trước anh có chụp ảnh cho anh Tuấn xem, anh Tuấn cũng nói vậy. Nhưng việc đối đầu với việc cho vay nó không liên quan đến nhau. Xét về một mặt nào đó cho đối thủ vay tiền lại là một cách làm ăn khá hay đó. Anh Tuấn trước giờ có tiếng cũng một phần bởi cách sống không nhờ cậy, có vay có trả, sòng phẳng. Cho vợ một người như thế vay tiền chú có sợ mất không...Nếu không trả thì tiếng tăm bị sỉ nhục, còn nếu trả lại được lãi mà lại thêm chỗ làm ăn.

Long gật gù:

- - Dạ vâng, em thấy lạ nên hỏi chút thôi...Tại hôm đó anh cũng nói phải theo dõi chị Hường nên em tưởng có chuyện gì.

Chú Đại trả lời:

- - Chỗ anh em thì chú biết rồi, anh không ưa gì vợ anh Tuấn, chú cũng biết anh từng phản đối anh Tuấn cưới bà ta. Nhưng không được, anh biết bản thân bà ta vẫn còn tiền nhưng không chịu bỏ ra trả nợ, chẳng ai báo vỡ nợ mà sạch nhẵn cả. Nhưng mới đây tự nhiên bà ta lại lôi ra một tỷ nên anh cũng thấy yên tâm hơn.

Im lặng một lát chú Đại nói tiếp:

- - Còn chuyện theo dõi cả tháng qua thấy chỗ chú báo về cũng không có gì lạ, đa số bà ta cũng chỉ đi mua sắm đồ tết, đợt tết thì phần lớn thời gian cũng là ở trong viện nên chắc không phải gì đâu. Mà anh nghĩ làm sao bà ta dám lừa anh Tuấn, trừ khi bà ta bỏ xứ mà đi nếu không kể cả anh Tuấn còn một tay thì anh cũng là người cho bà ta chết không kịp ngáp. Lần trước chuyện xảy ra với con bé Hạnh con anh Tuấn đã khiến anh muốn giết người rồi.

Long gật đầu:

- - Có gì anh cứ bảo em, dù sao bây giờ anh cũng là người chủ chốt, anh còn phải lo cho anh Tuấn sau này nữa. Nên những việc gì khó nói chỉ cần nói với em là được.

Chú Đại vỗ vai Long cười lớn:

- - Ha ha ha...Mặc vest, đeo cà vạt rồi mà vẫn không bỏ được bản tính à..?

Long vừa lái xe vừa mỉm cười:

- - Cởi vest ra thì em vẫn là em anh Tuấn thôi....Tính em với anh ấy giống nhau, ngày anh ấy cứu em trong tù rồi lôi em về đây để em sống đến bây giờ là đủ để em vì các anh mà nằm xuống trước rồi.

Chú Đại cười:

- - Anh quen anh Tuấn trước chú, mà hôm anh Tuấn dẫn chú theo anh thấy chú là người sống tình nghĩa. Cũng nhiều chuyện xảy ra rồi, nhưng cuối cùng anh vẫn là người khiến anh Tuấn phải trả giá đắt.

Long đáp:

- - Thề với anh, hôm biết tin anh Tuấn bị anh chém, ban đầu em còn muốn tìm anh để nói chuyện. Nhưng sau tìm hiểu được mọi chuyện thì em mới biết anh làm vậy cũng là vì con anh Tuấn.

Chú Đại cười:

- - Nói thế không sợ anh giận à...? Nhưng cũng đúng thôi, ngày hôm đó anh còn muốn chết bà nó đi cơ mà. Đúng là anh em tốt....

Long hỏi:

- - Thế có cần theo dõi chị Hương nữa không ạ..?

Chú Đại đáp:

- - Thôi, mọi chuyện cũng xong rồi...Anh cũng không muốn làm quá. Bị biết nó mất hay...Chú bảo bọn nó không cần theo dõi nữa, nhớ cho tụi nó ít tiền, cả tháng qua vất vả rồi. Sang năm mới anh có mấy quả hàng nghe chừng kiếm được đó, chỉ chờ thông quan bên trên kia là mình làm thôi. Nhưng nhớ làm gì thì làm phải đảm bảo chất lượng. Thế mới bền được..

Long gật đầu rồi chở chú Đại đến bệnh viện, hai anh em lên chỗ ông Tuấn một lúc rồi Long xin phép hai anh đi giải quyết chút công chuyện. Vừa mở cửa ra thì Nam đi vào, Nam hơi giật mình khi thấy Long, bởi Long có vẻ ngoài khá lỳ, chưa kể đến vết sẹo cắt chéo mặt qua sống mũi đủ để áp đảo những người đối diện, Nam nhìn vào trong nói:

- - Con chào bố, cháu chào chú...

Long nhìn Nam cười:

- - Ra đây là con anh Tuấn hả, nhìn cũng được đấy....Nghe anh Đại kể về nhóc suốt mà hôm nay chú mới thấy.

Nam ngơ ngác đáp:

- - Chú là...?

Long cười:

- - Chú là Long, cũng là em của bố cháu...Thôi chú về đây, mày cũng có sẹo ở mặt giống chú đấy.

Nam đưa tay sờ lên mắt trái, nơi vết sẹo do ông Tuấn gây ra, chưa kịp chào thì chú Long đã đi mất. Thấy Nam chú Đại cười:

- - Sao nhìn có ác không..? Mà nghĩ kỹ lại nó hơi có gì không đúng, chú thì chém bố mày, còn mày thì lại bị bố đánh....Mà ban nãy thằng Long nó nói thằng hôm anh bị chém nó còn định tìm cả em đấy. Quả đấy nó mà chém em nữa thì nhà mình toàn người chém nhau.

Chú Đại nói câu ác như thú, mẹ chú Đại chửi:

- - Cha bố mày, còn hay lắm đấy mà cười....Bên ngoài người ta biết người ta chẳng chửi cho.

Ông Tuấn hơi ngại đáp:

- - Thì cũng là không may thôi mà mẹ, có ai cố ý đâu..? Mà Nam hôm nay nghỉ học hả con..?

Nam đáp ;

- - Vâng chỉ cầu con nghỉ, con bảo bà rồi nên đi học xong đạp xe đến đây luôn.

Ông Tuấn xót con:

- - Xa thế mà đạp xe đạp, sao không về nhà rồi nghỉ chú Đại ra đón.

Chú Đại trêu:

- - Gớm, thích quá lại còn giả vờ, nó có lòng như thế là thằng này được đấy. Ngồi ăn hoa quả đi cháu, ăn cơm chưa chú dẫn đi ăn. Tiện thể chú cháu mình bàn tí....ấy...ấy nhỉ...?

Nam đáp:

- - Cháu chưa ăn gì, thế bố khỏe chưa ạ..?

Chú Đại cướp lời:

- - Bố mày khỏe như vâm ấy, sắp xuất viện rồi...Đi đi, chú dẫn đi ăn phở bò....

Vừa nói chú Đại vừa tháo cặp của Nam rồi hai chú cháu kéo nhau đi, ông Tuấn thì cười vì thấy chú cháu càng ngày càng thân thiết, còn bố chú Đại nói:

- - Tài thật, cứ gặp thằng Nam là thằng Đại nó như kiêu buôn bạc giả, cứ thì thà thì thụt...Không biết chú cháu nó có âm mưu gì không..?

Mẹ chú Đại cười:

- - Thằng Nam nó giống thằng Đại, mà từ trước thằng Đại nó đã quý thằng Nam rồi. Gớm hôm đầu tiên gặp hai anh em nó mà về thằng Đại nó kể cả ngày.

Ông Tuấn đáp:

- - Chú cháu nó hợp nhau mẹ ạ...? Mà không biết sắp tới đây học xong thằng Nam nó có đồng ý cho con bé Hạnh chuyển lên ở với ông bà không..? Con thì nghĩ thế là tốt rồi nhưng Nam thì chưa biết thế nào...? Thôi thì cứ để cháu nó ở với ông bà, sau này con khỏe lại, ổn hơn con sẽ tính.

Bố chú Đại nói:

- - Giá mà không có cái Hường thì con lên đó ở luôn cũng được...ấy chết...

Như biết mình vừa nhỡ mồm nên bố chú Đại không nói nữa, mẹ chú Đại vội chữa:

- - Cái ông này nói vớ vẩn, chẳng qua thằng Đại nó quyết định như thế, với lại tôi với ông cũng quý cháu. Chứ ở đâu chẳng được, thằng Tuấn nó còn phải ở với cái Hường, dù sao hai đứa cũng là vợ chồng. Tuấn này, con cứ khỏe lại đi rồi tính...Cần thiết bán nhà dưới này đi rồi mua nhà trên ấy, trên đó Đại nó cũng làm ăn được, hai anh em tập trung mà làm.

Ông Tuấn cười:

- - Bố mẹ đừng lo cho con, Đại nó giúp vợ con lại còn muốn lo cho các cháu như thế là con mừng r ấ. Tất cả vì tương lai các cháu, sau này chúng nó lớn r ấ sẽ hiểu.

Ở ngoài quán phở bò chú Đại đang dụ dỗ Nam bằng một tô phở đầy thịt, lại còn nạm bò tr ần, r ấ qu ẩ nóng...Chú Đại nhìn Nam ăn r ấ kh ể hỏi:

- - Cô Thúy dạo này thế nào...?

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 77: Nam Lại BàY CáCh - LiệU Có ỔN Không..?

Đang đói Nam hì hụp ăn soàn soạt nên chẳng nghe được chú Đại đang hỏi cái gì, nhìn thẳng cháu ăn ngon lành nên ông chú cũng cố nín nhịn một lúc đợi nó ăn vãn g ần hết bát phở mới hỏi tiếp:

- - Dạo này cô Thúy thế nào hả Nam..?

Nam vừa tu lon cô ca cô la vừa khà một cái ra đi ầu ăn no thỏa mãn, nó đáp:

- - Thì cô ấy vẫn bình thường thôi chú. Có gì lạ đâu....À có cái này lạ này..

Chú Đại hớn hở, mặt mừng rỡ hỏi tiếp:

- - Sao sao, có gì lạ, có phải cô ấy hỏi chú đúng không..? Kể nhanh đi...

Nam lắc đầu:

- - Không, cô ấy chẳng hỏi chú gì cả mà là cô ấy nghiêm khắc với cháu hơn trước. Vào lớp muộn có một tí thôi cô ấy cũng nhắc nhở, mà lại còn hay gọi cháu lên kiểm tra miệng, mệt lắm chú ạ. Hay chú làm gì để cô ấy giận r ồi cô ấy trút lên đầu cháu.

Chú Đại vỗ đùi cười khách khách:

- - Ha ha ha, vậy là tốt r ồi....Cô Thúy khắt khe với cháu chứng tỏ là cô ấy quan tâm cháu. Mà quan tâm cháu đ ồng nghĩa với việc cô ấy cũng quan tâm chú.

Nam tròn mắt bởi ông chú mình ang ảo tưởng sức mạnh, Nam nói:

- - Thật không ạ, hay là tết chú cháu mình đến nhà cô ấy nên cô ấy mới làm thế thì có. Chứ cháu thấy chú nói có gì đấy nó sai sai. Mà chưa hết đâu chú ạ...Còn chuyện này mới ác này.

Chú Đại bị thằng cháu dỗi cho gạo nước lạnh có phần hơi bức, chú Đại hằm hừ nói:

- - Còn gì thì kể đi, chú thuê mày làm gián điệp canh cô ấy ở trường cho chú rảnh cơ mà...? Cứ lấp lửng mãi..

Nam thấy chú Đại có vẻ hấp tấp thì nói luôn:

- - Đây đây, cháu không biết nhưng có ba lần cháu nhìn thấy lúc tan trường có người đi oto đến đón cô Thúy đấy chú ạ. Cao to đẹp trai lắm, đến bọn con gái trường cháu nhìn còn phát mê...Mấy bà học lớp 12 nhìn ông đấy cứ riu rít hết lên cả.

Chú Đại há hốc mồm ngạc nhiên hỏi Nam:

- - Có phải hán đi con oto màu trắng, đầu tóc bóng bẩy, mặt hơi dài dài không..?

Nam đáp:

- - Vâng đúng rồi, mà sao chú biết...?

Chú Đại chép miệng:

- - Thôi bỏ mẹ rồi, đợt này chú bận nhiều việc quá nên không hỏi han gì được mấy. Cũng tại tết xong bao nhiêu việc đổ vào mà bố cháu thì lại chưa đi đâu được...Không xong rồi, cứ đà này lại tuột mất....Làm sao bây giờ..

Quay sang Nam chú Đại hỏi:

- - Làm sao bây giờ hả Nam..?

Nam ngơ ngác:

- - Sao là sao ạ...Cháu biết gì đâu...Mà đó là ai, sao chú quen...?

Chú Đại đáp:

- - Hắn ta là tình địch của chú, hôm chú quay lại lấy chìa khóa cho cháu chính hắn cũng đứng ở cổng. Hôm ấy cháu ng ỡ ngoài xe nên không biết...Theo mô tả thì đúng hắn r ỡ.

Nam vất tay lên cằm cằm chiêu như ông cụ non r ỡ suy nghĩ một lúc nó mới nói:

- - Gần đây mới thấy ông ấy hay đến thôi..Hay là để cháu phá xe của ông ấy nhé..

Chú Đại hoảng h ờn:

- - Chú lạy mày, mày lấy đâu ra cái suy nghĩ đó thế. Phá xe r ỡ bị bắt đi tù đấy...Thôi thôi coi như chú chưa hỏi gì. Lần nào mày cũng đưa ra toàn cách khó đỡ.

Nam thở dài:

- - Thì cháu cũng chỉ muốn giúp chú mà thôi. Chứ nhìn ông ấy như thế kia mà...Nhìn sang chú thì....Haizzzzz.

Chú Đại đỏ mặt gấ:

- - Thì sao, giờ mày quay lại chê chú chứ gì..?

Nam vội đáp:

- - Không không...Cháu chỉ nói vậy thôi chứ cháu phải theo chú chứ...Hì hì. À cháu có cách này, đảm bảo chú mà làm theo cô Thúy cảm động luôn.

Chú Đại giả bộ nghi ngờ:

- - Chú không tin, ngoài mấy cái trò nghịch ngợm, phá phách ra thì mày làm gì còn cách nào..?

Nam bĩu môi:

- - Chú không nghe thì thôi, cách này đang thịnh hành lắm đấy...Haizzz, muốn giúp mà còn bị nghi ngờ....

Chú Đại vội quay lại nhìn nó hỏi:

- - Thật hả, thịnh hành lắm à...Mà sao cháu biết..?

Nam trả lời:

- - Cháu thấy bọn con trai con gái giờ nó làm suốt, mà hầu như ai cũng thích....Thế chú có nghe không..?

Chú Đại thấy nó nói có vẻ chắc chắn, mặt đầy tự tin, thôi thì lại đánh liềi nghe nó thêm lần nữa vậy, chứ chuyện tình cảm chú Đại ngu ngơ như bò đeo nơ. Hơn 30 tuổi không mối tình vắt vai, từ ngày quen cô Thúy đến giờ toàn thành Nam làm quân sư quạt mo. Mấy lần nhận quả đắng rồi đấy nhưng thế quái nào mọi chuyện vẫn diễn ra có phần tốt đẹp.

Chú Đại từng nghe qua câu làm mối mát tay, lắm lúc nhìn thẳng Nam chú Đại lại nghĩ có khi thằng cháu mình lại là ông mối mát tay cho nên nó làm trái làm ngang gì mọi chuyện vẫn êm xuôi. Chú Đại gật đầu cái rụp:

- - Ok, chú nghe mày lần nữa....Cách gì...?

Nam nhìn xung quanh rồi ghé sát tai chú Đại thủ thủ, mồm nó nói tay nó phụ họa chém điên đảo. Chú Đại nghe xong thì hơi lưỡng lự:

- - Làm vậy thật sự có hiệu quả hả...? Sao chú thấy nó cứ làm sao..?

Nam nghiêm mặt đáp:

- - Thật, cháu nghe chính mồm một đứa con gái nó nói như vậy..? Mà đã là con gái thì cô Thúy cũng thế...Chú cứ thử đi..

Chú Đại thở hắt hộp:

- - Nhưng thế ngại lắm, lỡ đâu bị từ chối rồi người ta cười cho thối mũi... Hay thôi chú không làm được đâu, mà biết tính chú với bố mà từ trước đến giờ có bao giờ làm mấy cái trò đấy. Thôi...thôi.

Nam tắc lưỡi:

- - Chắc...chắc...Nếu chú không nghe thì thôi vậy, thôi thì để cô ấy đi theo ông xe trắng đẹp trai vậy...

Bị Nam khích tướng chú Đại lấy tay đập bàn rồi quát:

- - ĐƯỢC, chú sẽ làm...Nhưng mà phải nhớ giúp chú đấy.

Chú Đại quát to lại còn đập bàn khiến mấy ông bà già, lẫn mấy người đang ăn phở trong quán cũng sợ hết hồn khi quay lại thấy một ông đầu trọc, xăm trổ đang quát một đứa trẻ 16-17 tuổi. Nam ngại với mọi người vội đưa tay lên miệng đáp:

- - Suyt, chú be bé mồm thôi. Người ta lại tưởng đánh nhau...Tất nhiên là cháu phải giúp chú rồi. Cháu là người đưa ra cách cơ mà...Thôi thôi đi về...Chú cứ chuẩn bị xong đi nhé...Làm sao mà phải thể hiện được hết tình cảm của mình ấy.

Chú Đại ngạc nhiên nhìn thẳng cháu cứ như kiểu trải qua tình trường nhiều lắm. Nhìn nó có khi không phải thằng ôn con 17 tuổi, nó nói như ông cụ non....Chú Đại hỏi Nam:

- - Sao tự nhiên mà rành thế hả cháu...Mà ban nãy cháu bảo nghe con gái nói....Thế là nghe ai nói...Có tin tưởng được không..?

Nam ngượng ngùng gãi đầu gãi tai đáp:

- - À thì cháu nghe Trang nói, mà thôi chú đừng có hỏi nhiều...

Chú Đại mặt ngơ ngác vì không nhớ Trang là ai, đột nhiên chú Đại chạy theo kéo Nam lại hỏi nhỏ:

- - Á à, có phải Trang là con bé mà hôm chú ra trường nó chạy lại chào không..? Thằng oắt này thế mà gớm mặt nhỉ, mới tí tuổi đã đã lắm trò rồi đấy...Bảo sao.....

Nam bị trêu đúng tim đen nên bước vội không để ông chú nói thêm gì nữa, chú Đại đứng lăm bằm:

- - Thế mà nó lại hơn cả mình cơ đấy....Đều nhỉ...?

Bất ngờ Nam quay lại dọa dẫm ông chú:

- - Mà cháu nói trước, chú mà nói gì linh tinh là cháu cũng kể hết chuyện của chú ra đấy.

Chú Đại nghe thế vội cười xoa rồi vỗ vai nó làm tin:

- - Yên tâm, chú cháu mình chứ ai mà...Hê hê hê.

Một cháu một chú quàng vai bá cổ nhau đi vào bệnh viện trông chẳng khác gì hai anh em thân thiết. Bố chú Đại đứng ở trên tầng nhìn qua ban công phòng bệnh cũng chỉ biết lắc đầu cười mỉm khi nhìn phía dưới sân hai chú cháu đang cười đùa vui vẻ. Ở bên trong ông Tuấn cũng đang thao thao bất tuyệt kể chuyện ngày xưa cho mẹ chú Đại nghe. Cả nhà ai cũng vui, nhưng liệu rằng niềm vui ấy liệu sẽ kéo dài được bao lâu.....Hết Chap 77.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 78: Hồi Trông “Bất Ngờ”

Hai hôm sau chú Đại gặp Nam rồi thì thụt chưa nó nó cái gì đấy, chỉ biết thằng Nam cần rồi cười cười nói:

- - Nhìn đẹp quá chú nhỉ...? Mà ai dạy chú làm thế..?

Chú Đại trả lời:

- - Tự lên mạng rồi làm theo đấy...Mà này, sao chú cứ thấy nó làm sao ấy. Hay là thôi đi.

Nam nhét luôn vào cặp rồi đáp:

- - Thôi là thôi thế nào, đã làm đến thế này rồi bỏ đi sao được. Chú cứ nghe cháu, đảm bảo cô ấy sẽ nhắn tin nói chuyện với chú. Hê hê hê...Mà thôi cháu phải đi học đây, chiều nay cô Thúy dạy tiết thứ 3, thế nào cũng lại gọi cháu lên bảng cho mà xem. Tại lần trước cháu không học bài nên chắc chắn hôm nay bị gọi lên gỡ điểm.

Chú Đại âm ờ:

- - Ủ, thế đi học đi. Chú cũng đi có chút việc, hay để chú chở đến trường rồi chiều chú đón.

Nam lắc đầu:

- - Không, cháu tự đi xe đạp. Mất công bắt chú chở đi đón về nữa thì chết.

Chú Đại gật đầu rồi lên xe đi trước, lái xe được một đoạn thì chú Đại thấy một cô bé đứng ở trên vỉa hè dưới gốc cây, đang đeo balo như đợi ai

đó. Đi chậm chậm lại chú Đại nhìn kỹ thì hóa ra đó là Trang. Cô bé mà chú Đại gặp ở trường lần trước, không mất nhiều thời gian chú Đại đoán được ngay Trang đang chờ ai, dừng xe lại mở cửa kính chú Đại thò đầu ra nói:

- - Xin chào, có nhớ chú là ai không..?

Trang nhìn cái nhận ra ngay là chú của Nam, cô bé tươi cười đáp:

- - Cháu chào chú, chú là chú Đại chú của Nam phải không ạ..? Cậu ấy kể về chú suốt.

Chú Đại tháo cặp kính đen ra cười hì hê:

- - Thằng quỷ đó chắc lại nói xấu chú chứ gì, mà hình như cháu đang đợi nó hả..? Nãy chú thấy nó dắt xe lên đường rồi....Bảo sao gạ nó đi oto nó không đi, bọn trẻ bây giờ ghê quá nhỉ..?

Trang đỏ mặt gật đầu, chú Đại được thể trêu tiếp:

- - Thôi cháu dâu cứ đứng đó đợi thằng quỷ đó đi nhé....Chú đi trước đây.

Nói xong chú Đại vẫy tay chào Trang rồi phóng xe đi mất, ngay sau đó Nam cũng đạp xe tới nơi. Thấy xe chú Đại vừa đi qua Nam hỏi:

- - Chú ấy có hỏi gì không..?

Trang cười gượng gạo đáp:

- - Không, không hỏi gì....Thôi mình đi học đi, đưa cặp đây tới ngã 3 sau cầm cho.

Hai bạn trẻ vui vẻ cười đùa chở nhau trên con xe đạp dưới ánh nắng dịu nhẹ của mùa xuân bon bon đến trường. Chẳng hiểu từ lúc nào hai đứa lại trở nên thân thiết như vậy, nhưng chắc chắn một điều thằng Nam khá hơn hẳn chú Đại về khoản này rồi.

Sau khi đến trường, vào lớp học đến tiết thứ ba là tiết của cô Thúy. Không ngoài dự đoán tên Nam được cô giáo xướng lên đầu tiên để kiểm tra miệng. Nam đi lên với vẻ mặt tự tin vì đã chuẩn bị từ trước, chẳng là trưa nay cũng ng ấ cố học thuộc lòng một vài trích đoạn trong Truyện Kiều r ấ nên th ần thái có vẻ vênh lắm.

Cô Thúy ra đề bài:

- - Hãy nêu tiểu sử của nhà văn La Quán Trung, sau đó khái quát qua về nội dung của “ H ấ Trống Cổ Thành “ trích h ấ 28 của Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Mặt Nam xị như cái bị, nó học thơ Nguyễn Du mà cô giáo lại hỏi về nhà văn Trung Quốc. Nội dung của H ấ Trống Cổ Thành thì nó nhớ, chứ còn cái ông La Quán Trung kia sinh năm bao nhiêu mất năm nào, biệt hiệu, tên tự, tên hiệu cư bết nhè sao nó nhớ vì đâu có học.

Nam nuốt nước bọt nhìn xuống dưới c ầu cứu, trên tay vẫn c ầm quyển vở ghi chưa kịp đưa cô giáo kiểm tra. Cô Thúy nói:

- - Sao, em có thuộc không...? Kiến thức toàn là kiến thức đã học, lần trước hỏi về Nguyễn Du thì không nhớ, hôm nay hỏi người khác cũng lại không biết...Thế em thuộc cái gì..?

Nam nhanh nhẩu:

- - Hôm nay em thuộc Nguyễn Du ạ..?

Cô Thúy khẽ cau mặt:

- - Ra là em đoán hôm nay cô sẽ gọi em lên để gỡ điểm nên học vẹt chứ gì...? Thông minh đấy nhưng học như thế không được đâu, đến lúc đi thi ai người ta cho các em biết đề thi, chính vì vậy kiến thức đã học qua c ần phải ôn luyện ghi nhớ. Đưa vở đây tôi xem nào..?

Nam đưa quyển vở lên mặt bàn r ấ lý nhí nói:

- - Dạ, đây ạChú em gửi cho cô.

Cô Thúy tròn mắt ngạc nhiên khi nghe thấy Nam nói vậy, nhưng sợ bên dưới học sinh nghe thấy nên cô không đáp lại. Chỉ cẩn thận, nhẹ nhàng mở quyển vở ra, cô Thúy suýt nữa thì giật mình. Mặt cô đỏ tía tai, không biết vì tức giận hay vì ngại, bởi chính giữa quyển vở là một lá Thư Tay được gấp hình trái tim khá cẩu kỳ, chưa hết còn có một mảnh giấy hồng dán bên ngoài với cái tựa: “ Thư Gửi Em Yêu. “ ký tên: “ Đại “

Cô Thúy bất giác gấp ngay quyển vở lại, trống ngực cô đập thành thịch, mặt vẫn đỏ ửng không nói được câu nào, Nam bèn hỏi:

- - Dạ vậy em xin trình bày nội dung của Hối Trống Cổ Thành. Sau khi vượt năm ải chém sáu tướng Quan Vũ đã đến Cổ Thành, tại đây đã gặp lại Trương Phi. Nhưng do trước đó Trương Phi hiểu lầm Quan Vũ đã phản bội lại Lưu Bị để theo Tào Tháo cho nên giữa hai huynh đệ đã xảy ra mâu thuẫn. Để bắt Quan Vũ chứng minh mình trong sạch, vẫn một lòng hướng về Lưu Bị phò nhà Hán, Trương Phi đã ra điêu kiện trong ba hồi trống Quan Vũ phải chém được đầu tướng giặc đuổi theo khi ấy là Sái Dương.....Bla...bla....bla..

Nam thì đang diễn đọc Tam Quốc còn cô Thúy chẳng biết có nghe được gì hay không. Chỉ biết lúc sao Nam nó nói:

- - Thưa cô, hết rồi ạ..

Cô Thúy ập ứng trả lời:

- - Ủ..ừ....có học bài....8đ về chỗ.

Cả lớp ò lên ngạc nhiên vì thằng Nam được những 8 điểm. Tuy nhiên Nam đi xuống trong sự ngỡ ngàng của các bạn:

- - Nam đọc Tam Quốc hay sao mà kể hay thế.

- - Giọng thằng này kể chuyện nghe hay thật đấy. Nghe còn hay hơn đọc trong sách.

Nam cười rồi gãi đầu:

- - Thì xem Tam Quốc nhiều nên nhớ thôi, chứ tao cũng lười đọc lắm.

Thấy ồn ào cô Thúy gõ thước xuống bàn nói:

- - Trật tự nào, Nam không mang vở về à..? Lần sau phải cố gắng thêm đấy.

Nam chợt quên mất quyển vở vẫn còn đang để trên bàn cô giáo. Nó biết nó vừa làm người đưa thư, chẳng hay lá thư cô giáo đã nhận chưa. Nam lấy vở xong he hé ra nhìn bên trong, nó mở ra chỉ thấy số 8 đỏ chót ở bên lề với dòng nhận xét chỉ có 2 từ: “ Giỏi Lắm “.

Còn lá thư hình trái tim do chú Đại gửi đã không cánh mà bay, nó lên quay lại thì thấy mặt cô Thúy đang nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn. Sợ quá Nam đi thẳng về bàn ngồi luôn. Thư đã được người nhận lấy mất có nghĩa là nhiệm vụ hoàn thành.

Thấy Nam cứ tủm tỉm cười, Trang quay lại hỏi:

- - Được 8 điểm sướng thế cơ à.....Mà cậu đọc chuyện hay thế, hôm nào kể tiếp cho tớ nghe những phần sau nữa nha. Trước đọc bài này trong sgk thấy không thích lắm vậy mà nghe cậu đọc trên bảng lại thấy ham vô cùng.

Nam cười đáp:

- - Chuyện nhỏ...Không biết ông chú mình giờ sao rồi nhỉ...hí hí..

Trang không hiểu gì hỏi lại:

- - Chú gì cơ, có chuyện gì à..?

Nam đáp:

- - À chú Đại tớ ấy mà, chắc giờ này đang nóng ruột lắm đây.

- - Hắt xì....Hắt xì..

Mẹ chú Đại hỏi:

- - Sao thế, mày ốm hả con...?

Chú Đại hít hít không khí vào mũi rồi trả lời mẹ:

- - Hình như có ai đang nói xấu con hay sao ấy mẹ ạ. Đang ng ửi mà lạnh hết cả sống lưng....Ách....ách....hắt....xì.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 79: “Thư Tay Không Lỗi Thời.”

Tối hôm đó chú Đại xin phép bố mẹ với ông Tuấn ra ngoài nhà bà ngoại Nam chơi. Tiện thăm bà với hai cháu, tất nhiên là mọi người đều ý r ồi. Chú Đại đợi cả ngày không thấy cô Thúy nhắn tin hay ý ới gì như lời Nam nói. Trong lòng nóng như lửa đốt, mua chút hoa quả với bánh kẹo ngon chú Đại lái xe ra nhà bà ngoại. Lúc đó cũng chỉ mới t ần hơn 6 giờ một chút.

Mở cổng đi vào nhà chú Đại thấy hai anh em đang ng ồi học, còn bà ngoại ng ồi gấp quần áo cho hai cháu. Chú Đại bèn chào:

- - Con chào bác, hai đứa đâu r ồi chú có quà đây.

Bé Hạnh nghe thấy giọng chú Đại là bỏ cả sách vở chạy lại ôm lấy chân chú Đại, bà ngoại cũng móm mém cười:

- - Chú lại ra chơi với các cháu đấy à...Vào nhà đi không ngoài đó muối.

Nam cũng ngoái ra chào chú r ồi lại hí hục viết tiếp, chú Đại ng ồi hỏi chuyện bà ngoại mấy câu r ồi lại g ần chỗ Nam đang học thì th ầm:

- - Thế sao r ồi, cô ấy có....có nhận...nhận...không..?

Nam làm vẻ mặt nghiêm trọng r ồi gật đầu đáp:

- - Có chứ ạ, cháu đưa tận tay day tận bàn r ồi cơ mà. Thế cô giáo chưa nhắn tin hay nói gì với chú à..?

Chú Đại lắc đầu bu ồm hùi hụi:

- - Chưa đã thấy nói gì đâu, hay có khi nào cô ấy không đọc rồi đem chú ra làm trò cười không.?

Nam thở dài:

- - Cô giáo là người nghiêm túc không làm thế đâu..? Hay là chú bị ghét thật nhỉ..? Mà trong thư chú viết gì vậy..?

Chú Đại luống cuống xua tay đáp:

- - Viết gì đâu, hỏi thăm sức khỏe bình thường thôi...Mà sao chú lại đi nghe mày nhỉ, thời đại công nghệ thông tin tự nhiên lại đi viết thư....Có phải thời ông bà ngày xưa đâu mà thư với từ. Có khi người ta còn cười cho thối mũi.

Bà ngoại dường như cũng nghe lỏm được câu chuyện, cũng một phần lắm lúc Nam cũng tâm sự kể chuyện về chú Đại cho bà nghe thành ra bà cũng biết đôi chút, bà ngoại nói:

- - Viết thư hay chứ, ngày xưa ông ngoại thằng Nam đi lính còn chẳng viết được thư về ấy chứ. Cả tháng, cả năm có khi chỉ vồn vện được 2-3 bức thư....Cũng may ngày đó còn có thư chuyển về biết chừng mình vẫn còn sống. Bức thư ngày ấy nó quý giá lắm, nó cho con người ở nhà thêm bao niềm hi vọng, nhận được bức thư của người thân từ chiến trường về là mừng rơi nước mắt. Đúng là giờ hiện đại, chỉ cần bấm điện thoại cái này biết nhau ở đâu ngay.

Chú Đại ngượng ngùng đáp:

- - Dạ, nhưng mà thế cho nên giờ viết thư nó cứ kiểu gì ấy bác ạ.

Bà ngoại cười:

- - Có gì đâu, có khi trong hàng trăm người dùng điện thoại mà chú lại viết thư cô ấy lại thấy được sự khác biệt. Chẳng có gì là ngại cả, tình cảm chân thành xuất phát từ con tim được thể hiện qua lá thư viết tay nó ấm áp mà sâu sắc hơn những chữ gõ gõ bằng điện thoại nhiều. Ví dụ như tôi đây,

lắm lúc con cái nó gọi điện tôi bắt máy cũng chỉ ậm ờ nghe vậy thôi chứ nói thẳng ra nhà cách nhau mấy đầu, tui nó mà phóng xe qua hỏi mẹ trực tiếp tôi vui hơn hẳn đấy chứ. Thế đấy chú Đại ạ.

Chú Đại tiện tay cốc cái cốc một phát vào đầu thằng Nam vì dám buôn chuyện cho bà ngoại nghe. Nhưng thấy bà ngoại phân tích rất hợp lý thì chú Đại lại yên tâm hơn nhiều. Nam ăn cốc đau quá nhưng không dám ho he, nó cắn nhẩn:

- - Có khi tại chú mà cô Thúy giờ ghét lây cả cháu. Chỉ nhằm nhe kiểm tra...

Bà ngoại mắng Nam:

- - Cô giáo như thế càng quý chứ sao, học sinh thấy thầy cô kiểm tra mình liên tục thì cứ nghĩ họ ghét, họ đi...Nhưng sau này lớn lên nghĩ lại mới biết vì sao họ làm thế...Có quan tâm thì họ mới sát xao kiểm tra để mong mình tốt hơn. Cháu nói thế là không được đâu, bà là bà thấy cô giáo tốt lắm đấy.

Thấy bà ngoại khen người thương chú Đại vội ủng hộ:

- - Đúng đấy bác ạ, cháu thấy cu cậu nhà mình được cô giáo giúp nhiều phết đấy...Lo mà học đi Nam nhé.

Một mình không thể chống lại được hai thế lực to lớn trong nhà nên Nam đành lặng im không dám phản kháng. Đột nhiên chú chú Đại có tin nhắn, mấy khi có ai nhắn tin mấy đầu, công việc của chú Đại thường chỉ nghe điện thoại là nhiều. Như mở cờ trong bụng chú Đại móc điện thoại ra hi vọng là người ấy nhắn tin.

Tất nhiên rồi, ế kinh niên dài hạn 30 năm như chú Đại thì có ai nhắn tin cho nữa ngoài cô Thúy. Nói vậy thôi chứ thực ra chú Đại trước đây cũng nhiều em tán lắm chứ không phải không đâu. Nhưng toàn những em thuộc dạng ăn chơi, không hợp gu nên được mọi người giới thiệu cho số mấy em kia nhắn tin gọi điện có bao giờ ông ấy nghe. Nhắn lắm ông gọi lại dọa cho 1-2 câu là sợ tụt....quần rồi.

Gái ăn chơi thì nhìn thấy chú Đại là lao vào như thiêu thân, còn mấy em ngoan hiền con nhà gia giáo nhìn thấy chú Đại thì sợ phát khiếp. Chú Đại vốn dĩ không ế mà ông trời bắt chú phải ế. Cuộc đời đưa đẩy thế nào lần này chú Đại lại gặp được cô giáo. Hình như ông trời trêu người nên cố tình dồn hết tình cảm hơn 30 năm qua của chú Đại để dành cho cô Thúy hay sao mà vừa yêu một cái chú Đại đã như người mất hồn. Quả đúng là bị kịch... Bao nhiêu năm qua không yêu thành ra Đại “ca” bây giờ như kiểu mới du nhập xã hội trong khoảng tình trường.

Khổ cái lại không dám hỏi ai vì sợ bị trêu nên quay đi quẩn lại chỉ biết trông cậy vào thằng cháu ranh ma, lắm trò. Nhưng giờ cô Thúy cũng đã nhắn tin trước, chú Đại mở tin nhắn rồi đọc chầm chậm:

- - Từng... này... tuổi mà anh.. không thấy ngại.....

Đang đọc chú Đại dừng lại ngay, tin nhắn viết nguyên văn:

“ Từng này tuổi mà anh không thấy ngại khi xúi cháu mình gửi thư giúp à..? “

Chú Đại vội nhắn lại:

“ Em đã đọc thư anh viết chưa..? “

“ Tôi đọc rồi, anh viết thư hay làm văn tả cảnh thế..hi hi...”

Chú Đại nhắn tiếp:

“ Anh không giỏi văn, cái này cũng là có người bày cho anh. Cả một đêm mới viết được như vậy đấy.”

Cô Thúy gửi cái mặt cười ngoác cả miệng kèm tin nhắn:

“ Anh đúng là đồng gốc, nhưng đọc thư của anh tôi vui lắm...”

“ Mà anh cũng bao gan nhỉ. Dám viết như thế...”

“ Giờ tôi phải soạn giáo án mai lên lớp, chào anh..”

Chú Đại sượng run cả người, nhưng không hiểu cô Thúy nói “bạo gan” nghĩ là gì. Nhưng t ần này bạo hay không cũng kệ, chú Đại tay run run nhắnlại:

“ Chào em....”

Bỏ điện thoại xuống chú Đại nhảy cẫng lên chạy lại chỗ Nam túm vai nó cười lớn:

- - Ha ha ha cô ấy bảo là cô ấy vui, ha ha ha thành công rồi Nam ơi.

Bà ngoại với Hạnh ng ỡ ăn hoa quả nhìn thấy bộ dạng chú Đại như thế thì không nhin nổi cười. Nam bị bóp vai mạnh quá khẽ kêu:

- - Đau, đau...Chú buông cháu ra đã...Mới thế mà đã sượng rồi...Đây mới chỉ là bước đầu thôi.

Chú Đại lúc này mới nhận ra là mình hơi quá khích, nhìn bà ngoại với hai đứa cháu mà chú Đại ngượng chín cả mặt. Nghe thấy Nam phán như kiêu tư vấn tình yêu, mà cũng đúng chẳng phải nghe theo nó đã có hiệu quả rồi sao. Chú Đại buông vai Nam ra rồi ghé sát tai nó thì thầm:

- - Thế bước sau phải làm tiếp những gì...? Sư phụ bày cách cho Chú phát nào..?

Nam phì cười nhưng vẫn cố giả bộ nghiêm trọng, mặt mũi dăm chiêu, mỗi cong lên ra đi ầu suy nghĩ, lát sau nó nói:

- - Ban nãy là chú cóc đầu Sư Phụ hơi đau, nhưng thôi Sư phụ không để ý...Để mai sư phụ sẽ nghĩ cách giúp chú.

Nói xong nó cười khằng khặc rồi nói:

- - Đấy cháu đã bảo là có hiệu quả mà...Chú thấy chưa...

Chú Đại mừng rỡ đáp:

- - Ừ, cháu giỏi quá Nam ơi.

Bà ngoại vừa lắc đầu vừa cười:

- - Chú mà cứ nghe lời nó rồi có khi lại tan bét nhè ra đấy...Đúng là hai chú cháu như tấu hài.

Cả nhà cười vang sau câu nói của bà ngoại, ngời chơi đến độ gần 9h chú Đại chào bà ngoại rồi ra về để hai cháu còn ngủ mai đi học. Trên đường lái xe chú Đại cứ mở đi mở lại mấy dòng tin nhắn ban nãy cô Thúy gửi mà cười không ngừng nghỉ.

Đột nhiên có chuông điện thoại, là của ông Tuấn. Chú Đại bắt máy nghe, không biết ông Tuấn nói gì chỉ biết chú Đại đáp lại:

- - Được rồi, anh cứ để em xem thế nào. Em đang trên đường về..Anh nghỉ ngơi đi đã.

Chiếc xe đen xì bỗng nhiên gia tốc lao vút đi nhanh hơn một cách bất thường trên con đường vắng vẻ.....Hết chap 79.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 80: ĐàO TầU.

Khuôn mặt thể hiện rõ sự lo lắng, chú Đại ban nãy vừa nghe thấy ông Tuấn nói một chuyện mà chú Đại đã nghi ngờ suốt một tháng qua. Nhưng rồi một chút sơ suất, chủ quan nghĩ rằng khó có thể xảy ra như vậy mà chú Đại đã lơ là quên đi rằng mẹ Hường là một con đàn bà đáng sợ. Suy nghĩ một lát chú Đại gọi điện cho Long:

- - Long à, em tập hợp một vài anh em đi đến bệnh viện nơi anh Tuấn đang nằm đợi anh. Nhưng chỉ đứng đợi ngoài cổng thôi, giờ cũng muộn giờ bệnh nhân nghỉ ngơi. Cứ ở đó anh sẽ nói chuyện sau khi gặp.

Long bên kia hỏi:

- - Có cần chuẩn bị thêm gì không anh..? Có phải chuyện của.....

Chú Đại trả lời:

- - Không, không cần mang theo gì cả, chỉ cần người thôi...Tầm 10 người là được..

Nói xong chú Đại cúp máy, đó cũng là lúc oto đã dừng trước cổng bệnh viện, không đánh xe vào trong bãi mà chú Đại đổ xe ở ven đường rồi chạy thực mạng lên phòng nơi ông Tuấn đang nằm. Mở cửa bước vào chú Đại nghe thấy mẹ đang khuyên nhủ ông Tuấn:

- - Con cứ bình tĩnh đã, đừng nóng vội không lại hỏng hết mọi chuyện.

Chú Đại thở hắt hễn chạy vào hỏi:

- - Anh, thế rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào...? Sao anh lại biết..?

Ông Tuấn nhìn thấy chú Đại vội nói:

- - Con khốn đó nó trốn rồi em ạ. Lập tức tìm nó về cho anh, anh phải giết chết loại đàn bà độc ác này..

Chú Đại gặng hỏi:

- - Anh cứ bình tĩnh kể cho em nghe đã, mọi chuyện là sao..?

Bố chú Đại bèn nói:

- - Cái Hường hai hôm nay không thấy vào đây, tối nay thằng Tuấn thử gọi điện cho nó thì không thấy nghe máy. Gọi điện cho bố mẹ nó thì ông bà ấy cũng bảo chỉ biết nó trốn con đi từ chiều cũng không nói là đi đâu. Thế nên Tuấn nó mới gọi điện cho vài người đi đến cả hai nhà xem nó ở đâu nhưng đều không tìm thấy. Thấy có người đi lại trong ngõ nên hàng xóm người ta ra hỏi thì họ bảo hai mẹ con nó xách vali đi từ chiều rồi.

Ông Tuấn cau mặt gằn gừ:

- - Chắc chắn nó trốn khỏi đây rồi, chỉ có đi khỏi đây nên nó mới tắt điện thoại không nghe máy.

Chú Đại mới sực nhớ ra bèn đáp:

- - Nếu vậy có khi nào nó lừa em trong vụ trả nợ cho nó nên xong việc nó vội trốn đi không..? Nhưng sao nó phải làm thế bởi em cũng đã nói số tiền em trả nợ cho nó không cần suy nghĩ, em chỉ cần nó sau này chăm sóc tốt cho anh là được mà.

Ông Tuấn khẽ trả lời:

- - Anh cũng nghĩ vậy, có lẽ nó bày trò vay nợ để lấy tiền từ anh em mình. Sau đó sợ vỡ lở ra nên nó phải trốn. Nói gì thì nói nếu biết nó bày trò làm sao anh em mình để cho nó yên được.

Chú Đại khẽ lắc đầu:

- - Cũng chỉ là một tỷ, coi như số tiền đó anh bố thí cho nó đi. Trả công cho nó bao năm qua cung phụng hầu hạ, chăm lo cho anh vậy... Mặc dù nó không đáng 1/10 số tiền nhưng dù sao cũng để anh biết được cái bộ mặt chó chết của nó. Anh cứ nghỉ ngơi đi em sẽ nhờ anh em bên ngoài tìm nó. Không cần phải tiếc đâu anh, có khi nó trốn thế này em lại cảm thấy vui mừng vì anh dứt được con chó cái đó ra.

Ông Tuấn nắm chặt tay lại nghiến răng đầy tức tối:

- - Không chỉ có 1 tỷ của em đâu Đại ạ..

Chú Đại tròn mắt ngạc nhiên:

- - Sao lại thế, em chỉ bỏ ra cho nó 1 tỷ để bù vào trả nợ thôi mà..Đâu còn nguần nào nữa đâu..?

Bố mẹ chú Đại nhắm mắt thở dài, ông Tuấn nói tiếp:

- - Thực ra trước đó anh đã đồng ý ký vào giấy tờ cho nó đem ngôi nhà đứng tên anh đi cần cố. Còn chiếc xe oto anh sau này cũng khó mà lái được nên anh cũng cho nó bán đi để trả nợ. Cũng vì anh cảm thấy có lỗi với nó trong vụ giới thiệu người cho vay để rồi nó đổ hết tiền vào đấy. Anh đúng là thằng ngu khi nghe nó nói trả nợ xong cần vốn liếng để làm ăn bắt đầu lại, cái gì mà của chồng công vợ....Sau này nó sẽ thay anh lo cho các con anh đến nơi đến chốn.

Chú Đại sống người vì không thể tin nổi ông anh mình lại có thể mềm lòng như thế. Đó cũng chính là cái tính cách chú Đại nể phục ông Tuấn, nhưng cũng lại chính là cái mà chú Đại lo sợ anh mình sẽ bị người khác lợi dụng bởi tính cách ấy. Cái tính sẵn sàng đem hết tất cả những gì mình có để cứu vớt anh em bao năm nay vẫn không hề thay đổi. Và giờ khi anh em ai cũng đã ổn định thì một lần nữa ông Tuấn lại đem hết tất cả tài sản để cứu “Vợ” một con vợ lòng lang dạ sói.

Chú Đại nghiến chặt môi vì uất ức thay anh mình, đôi bàn tay chú Đại nắm chặt đến nỗi những đường gân xanh nổi cục trên hai mu bàn tay. Đôi

mắt chú Đại đỏ lên sòng sọc, mạch máu ở hai thái dương cũng run lên bần bật. Tiếng nghiến răng ken két vang lên, chú Đại nói chậm rãi:

- - Em sẽ tìm được con chó này dù phải trả bất kỳ giá nào đi chăng nữa.

Nói xong chú Đại bước ngay ra khỏi phòng, mặc cho bố mẹ cố gắng gọi:

- - Đại, bình tĩnh đã con....Mày mà như thế thì chỉ làm mọi chuyện rắc rối thêm thôi.

Ở bên trong phòng ông Tuấn cũng gượng đứng dậy, giật phăng những thứ dây nhợ đang gắn vào người, ông Tuấn mặt cũng như một người điên gượng từng bước ra khỏi phòng bệnh. Nhưng do vẫn chưa khỏi hẳn nên ông Tuấn vẫn còn yếu, bố mẹ chú Đại lại phải vội vàng quay vào trong ngăn con không để con bước ra ngoài.

Có lẽ cũng biết sức khỏe không cho phép để ra khỏi đây nên ông Tuấn đành cắn răng ở lại. Không phải là chuyện tiền bạc, nếu so đo tiền nong thì ông Tuấn đã không giao hết tài sản cho con vợ chó má ấy để rồi nhận lại quả đắng. Mà đó là nỗi căm phẫn, uất ức khi niềm tin bị phản bội. Không chỉ lừa chồn, mẹ Hường còn cả gan lừa cả những người thân của chồn.

Hóa ra một tháng nay mẹ cố tỏ ra ân cần, chăm sóc tất cả mọi người. Quan tâm lo lắng cho cả hai đứa con của ông Tuấn, sự thay đổi giả dối ấy đã khiến tất cả mọi người trong gia đình tin tưởng rằng mẹ biết sai mà sửa, cũng do chú Đại đã hứa sẽ trả nợ cho nên mẹ cảm thấy mọi người dùng lòng tốt thật sự đối xử với mẹ mà biết cách sống.

Cũng chỉ cách ngày trả nợ độ đâu 2 tuần, mẹ có đến bệnh viện rồi tỏ vẻ lo lắng không biết xoay xở đâu ra tiền để bù vào trả nợ với chú Đại. Ban đầu bố mẹ chú Đại thấy mẹ khóc lóc cũng thấy đáng thương, dù sao chuyện xảy ra không ai mong muốn, hơn nữa hai ông bà nghĩ sau này mẹ còn ở với ông Tuấn, phải chăm sóc một người bị tàn phế một tay như ông Tuấn sẽ rất vất vả. Ban đầu ông bà cũng định lấy tiền của mình ra cho mẹ vay để trả nợ. Nhưng ông Tuấn ngăn lại bởi vì chú Đại đã đồng ý giúp rồi,

nếu giờ mà lấy tiền của bố mẹ chú Đại nữa coi sao được. Cuối cùng ông Tuấn cũng đồng ý với đề nghị của mẹ đó là cấm nhà và bán xe.

Bản thân ông Tuấn cũng đã nghĩ đến đi đâu này từ trước, dù sao cái chỗ chạy tiền của mẹ cũng là do ông Tuấn giới thiệu. Từ đó đến nay ông luôn canh cánh trong lòng đi đâu này mặc dù lỗi không phải là do ông. Là một người anh sống bao năm qua được mọi người tôn trọng, chưa bao giờ để ai phải phàn nàn đi đâu tiếng. Bản thân cũng không muốn nhờ vả đến cả người thân nên việc để em trai trả nợ cho vợ mình ông Tuấn thấy đắn đo vô cùng.

Bao đêm nằm suy nghĩ, thấy mẹ Hương cũng đã thay đổi khi đối xử rất ân cần mỗi khi các con ông đến đây, tất cả những đi đâu ấy khiến ông Tuấn nghĩ mình phải làm tròn trách nhiệm của một người chồng. Đứng lên cáng đáng khó khăn của gia đình, nhưng rồi giờ đây tất cả những niềm tin ấy bị phản bội lại một cách trắng trợn. Người vợ mà ông tin tưởng giờ đã cao chạy xa bay cùng số tiền lừa đảo được. Vết thương ở vai dường như lại đau lên từng cơn khiến bố mẹ chú Đại phải gọi bác sỹ, tuy nhiên vết thương ở trong lòng của ông Tuấn có lẽ còn đau hơn nhiều lần.

Không ai hiểu ông Tuấn bằng chú Đại, đó cũng chính là lý do vì sao chú Đại sau khi nghe hết sự việc đã điên cuống bỏ đi như vậy. Bước ra khỏi cổng bệnh viện đã có thêm 4 chiếc oto đen nữa đỗ cùng dãy ven đường đằng sau xe chú Đại. Vừa thấy chú Đại bước ra từ bệnh viện cửa oto cũng loạt mở, mỗi xe bước xuống 4 người. Đầu là tay chân thân cận, đáng tin cậy của Long, dưới trướng của ông Tuấn.

Vừa nhìn thấy chú Đại, Long vội bước lại gần nói:

- - Giờ làm thế nào hả anh...? Tối anh Tuấn gọi em đã cho anh em đi thăm dò hết các nơi rồi nhưng em nghĩ nó không còn ở đây nữa đâu.

Chú Đại rít qua kẽ răng:

- - Đến nhà bố mẹ nó...Anh không tin là bố mẹ nó không biết nó đi đâu.

Long gật đầu rồi khẽ lấp bắp nói:

- - Vâng...nhưng anh Đại này...Còn chuyện này nữa.....Hết chap 80.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 81: Lời Đề Dọa...

Chú Đại cau mày hỏi:

- - Còn chuyện gì nữa...Chú nói nhanh đi xem nào..?

Long khẽ trả lời:

- - Ban nãy em có nhận được tin rằng trưa nay có người nhìn thấy vợ anh Tuấn có ng ồi ở quán cà phê nói chuyện với tay Kiên.

Chú Đại thắc mắc:

- - Kiên nào vậy..?

Long đáp:

- - Là cái thằng l ần trước có đến để lấy nợ trong nhà vợ anh Tuấn đó anh. Là kẻ mà lúc trên xe ra v ề em có bảo với anh nó chính là cánh tay phải của lão Phiến người đã đối đầu với anh Tuấn mấy năm qua.

Chú Đại g ầm lên:

- - Sao chuyện như thế bây giờ mà mới nói...Địt con mẹ chúng nó, lũ chó đó nó bày trò chơi mình r ồi. Con chó cái, tao không giết được nó thì tao th ề không làm người.

Một thanh niên cao to vội chạy lại nói:

- - Xin lỗi anh Đại, nhưng chuyện này không phải do anh Long đầu ạ. Lúc anh Tuấn gọi điện đến cho bọn em đi xem tình hình chị Hường thế nào thì anh Long mới bắt anh em đi tìm. Trong số anh em đi có một thằng l ần

trước anh Long đi đâu nó theo dõi chị Hường suốt một tháng. Lúc ấy nó mới nói trura nay nhìn thấy chị ấy trong quán cà phê, và người ng ấ nói chuyện với chị ấy chính là một trong số những người mà anh đưa ảnh c ầ theo dõi.

Chú Đại buông cổ áo Long ra r ấ trấn tĩnh lại:

- - Anh xin lỗi, anh giận quá mất khôn. Cũng là do anh chủ quan khi bảo mọi người ngừng theo dõi nó. Nghĩ lại thì tất cả là do anh...?

Long đáp:

- - Không sao đâu anh, nhưng theo em nghĩ chuyện này cũng không phải to tát gì lắm. Nếu nó đã như thế em nghĩ anh Tuấn cũng thoát được nó sớm ngày nào hay ngày ấy.

Chú Đại bước ra xe r ấ quay lại trả lời:

- - Nếu nó chỉ có như thế thì anh còn thấy mừng, nhưng không chỉ lừa anh nó còn lừa anh Tuấn tất cả mọi thứ. Nhà cửa, xe cộ, tài sản...nhưng quan trọng nhất là cái lòng tin anh Tuấn dành cho con chó cái đó nó lại dám tha đi, giờ biết nó tha lòng tin của anh mình bán rẻ cho cái lũ đối đ ầ với anh mình thì anh lại càng không thể tha cho nó được. Lên xe đi đến nhà bố mẹ nó....

Long cũng chỉ dám gật đ ầ, bởi lâu lắm r ấ Long mới thấy chú Đại mất bình tĩnh đến như vậy. Mà khi mất bình tĩnh, với cái tính nóng như lửa ấy sẽ sẵn sàng làm bất cứ đi ầ gì. Quy định của anh em trước giờ không va chạm với người vô tội, người ngoài cuộc. Liệu rằng chuyện của mẹ Hường mà lại lôi bố mẹ của mẹ ra để thế thân liệu có ổn không..?

Thấy Long có phần lưỡng lự chú Đại đáp:

- - Chú sợ anh sẽ uy hiếp bố mẹ nó à...? Anh chỉ muốn đến nói chuyện bình thường thôi...Còn khi không bình thường được anh sẽ xem nó có dám không v ềkhi bố mẹ nó sắp chết không..?

Tuy là nói vậy nhưng sẽ chẳng ai biết khi đến đó chú Đại sẽ làm gì...? Long ra hiệu cho mọi người đi theo xe sau chú Đại. Cả đoàn xe nối đuôi nhau đi thẳng đến nhà bố mẹ của mẹ Hường. Một ngôi nhà cũng khá khang trang chỉ có hai ông bà ở, mẹ Hường vốn dĩ có nhà riêng trước đây sống với chồng cũ, sau này chồng mẹ chết đi thì nhà đó thuộc quyền sở hữu của mẹ. Nhưng mấy năm qua từ ngày cặp kè với ông Tuấn thì ngôi nhà đó chỉ thi thoảng mẹ ghé qua cho có hơi người còn đâu hai mẹ con dọn về ở chung tại nhà ông Tuấn luôn.

Gần hai tháng qua từ ngày xảy ra chuyện mẹ có âm mưu định hãm hại bé Hạnh, nhưng không may bị chú Đại phát hiện, lần đó mẹ suýt chết nếu như không có ông Tuấn đỡ đòn thay. Bắt đầu từ ấy mẹ với con gái dọn về nhà cũ ở vì ông Tuấn không có ở nhà nên mẹ ở đó không tiện, do nhiều lúc còn có anh em xã hội đến tìm ông Tuấn. Con gái mẹ hơn bé Hạnh 2 tuổi, cũng học cùng trường bé Hạnh, từ lúc ông Tuấn nằm viện đa số mẹ gửi con cho bố mẹ trông, còn mình cả tháng qua phải nhọc công suy nghĩ, bày mưu tính kế để lừa đảo mọi người thân cận quanh ông Tuấn.

Ai ở đây cũng biết ngày trước mẹ cũng làm nghề cho vay tuy nhiên phận nữ nhiều cái cũng không thể tự giải quyết được. Chồng lại mất sớm, run rủi thế nào mẹ lại quen được ông Tuấn qua một mối làm ăn, bởi ngày ở trong tù ra ông Tuấn trở về đây với hai bàn tay trắng, dần dần từng bước, từng bước với bản lĩnh, sự lì lợm cùng một vài anh em máu liều không sợ chết mà ông Tuấn mất mấy năm cũng dành được chỗ đứng ở mảnh đất này. Nói đến những ngày đầu khi chưa có gì ông Tuấn cùng đám anh em còn phải làm công việc đòi nợ thuê.

Cũng chính từ đây mẹ Hường quen được ông Tuấn, với con mắt làm ăn, hám lợi nhưng biết cái lợi đến từ đâu của mình mẹ Hường bám lấy ông Tuấn bắt đầu từ ngày ấy. Tuy mẹ không có gì nổi bật hoặc còn có thể nói là già xấu, nhưng khi ấy cái mẹ có đó là Tiền, mẹ có Tiền, ông Tuấn có thực lực, hai người kết hợp với nhau đôi bên cùng có lợi. Ra ngoài mẹ luôn miệng khoe khoang với xã hội mẹ đến với ông Tuấn là thật lòng tuy nhiên người ngoài nhìn vào cũng đủ thấy mối quan hệ giữa hai người rất cuộc là như thế nào.

Con người của mẹ bị những người anh em thân cận của ông Tuấn bắt đầu ngày một phát hiện ra. Diễn hình nhất vẫn là chú Đại, người một mực phản đối chuyện ông Tuấn cưới mẹ. Ngày cưới của hai người dù là em thân thiết nhưng chú Đại viện cớ không về dự. Bởi chú nhìn thấy dã tâm của con đàn bà độc ác ấy khi đối xử với hai đứa con ông Tuấn là Nam và bé Hạnh thế nào ngay khi hai đứa chuyển về ở với bố.

Nhiều lần khuyên can anh không được cuối cùng chú Đại đành phải miễn cưỡng chấp nhận vì dù sao cưới thì cũng đã cưới rồi. Nhưng trong lòng chưa bao giờ chú Đại ưa mẹ, nhất là khi ông Tuấn gặp tai nạn như bây giờ chú Đại lại càng nghi ngờ hơn. Nhưng việc ngay cả bố mẹ lẫn anh đều tha thứ, tin tưởng mẹ cũng lay động chú Đại. Cũng có thể do một phần một mình phải lo quá nhiều công việc nên chú Đại không còn sát sao như trước nữa. Để rồi giờ đây tất cả đã bị một con đàn bà xỏ mũi một cách ngoạn mục.

Con đàn bà đó một lần nữa nhận ra được vấn đề rằng ông Tuấn đã mất vị trí ở mảnh đất này vào tay người khác. Chỉ trong thời gian ông Tuấn nằm viện những mối làm ăn, những bến bãi, những khu đánh bạc trước đây do ông Tuấn cùng đám anh em bảo kê đã dần dần bị nuốt chửng bởi tay Phiến. Với tình trạng hiện giờ nếu chú Đại không muốn tham gia vào những vấn đề xã hội của ông Tuấn thì việc ông Tuấn chẳng còn gì chỉ là đi đầu một sớm một chiều. Không ai còn sợ một con hổ bị què chân cả.

Bỏ ông Tuấn thì mẹ sẽ mất hết vì mẹ hiện giờ cũng chẳng còn lại gì, mẹ không cam lòng. Tuy nhiên lừa ông Tuấn thì dễ nhưng nếu để lừa chú Đại thì cực kỳ khó. Nhưng điểm yếu của chú Đại lại là sống chết vì gia đình, vì người thân. Chính vì vậy mẹ tập trung lấy lòng tin, sự thương cảm từ những người như bố mẹ chú Đại, như ông Tuấn. Để rồi những người đó sẽ gián tiếp giúp mẹ khiến chú Đại mềm lòng. Bằng chứng là với sức ép từ gia đình, chú Đại đã đồng ý đứng ra giải quyết nợ nần cho mẹ.

Chẳng biết mẹ đã lên kế hoạch từ bao giờ nhưng phải nói con người mẹ quá thâm độc và nham hiểm. Mẹ bắt chấp tất cả chỉ để có tiền, số tiền mẹ lấy được từ ông Tuấn không phải nhỏ, chưa kể nếu như vụ nợ nần chỉ là giàn xếp thì mẹ còn lấy được của chú Đại cả tỷ bạc. Với số tiền đó trên lý

thuyết hai mẹ con mụ có thể trốn đi đến một nơi không ai biết và sống sung sướng cả phần đời còn lại. Chưa kể mụ là một con cáo già biết cách làm đồng tiền sinh sôi.

Đoàn xe dừng lại ở trong một con phố nhỏ, đã hơn 10h tối nên đa số các nhà ở đây đều đã tắt điện đi ngủ. Ngôi nhà bố mẹ mụ Hường là ngôi nhà hai tầng có giàn hoa thiên lý trước sân, dù trời tối nhưng ánh đèn từ 5 chiếc xe đủ để rọi sáng cả một con đường. Xuống xe chú Đại tiến lại cổng bấm chuông...Sau hai lần đầu bấm chuông không được thì lần thứ ba cánh cửa đã mở ra với hai ông bà già đứng trước cửa. Bố mẹ Hường run rẩy bước ra hỏi:

- - Các...các anh....các anh tìm....ai ạ..?

Chú Đại ghé sát mặt vào cổng đáp:

- - Chào hai bác, cháu là em anh Tuấn, chắc hai bác cũng không lạ gì cháu. Hai bác có thể mở cửa ra để cháu vào nhà nói chuyện được không ạ. Ở ngoài này không tiện.

Tất nhiên đến giờ phút này bố mẹ mụ Hường đủ biết con gái họ đã làm ra chuyện gì, từ chập tối đến giờ số người lượn qua lượn lại trước nhà họ không phải là ít. Giờ đến cả chú Đại cũng đến đây thì họ chỉ nhìn thôi cũng đã sợ bay mất hồn vía rồi. Hai tay run run mở khóa cổng bố mẹ Hường khẽ nói ;

- - Mời....mời cậu vào nhà...

Chú Đại ra hiệu cho Long đi theo, còn lại ở ngoài đứng đợi. Tiện đi xem xung quanh nhà có gì bất thường không. Vào đến nhà đèn được bật sáng, đôi mắt chú Đại nhìn thẳng vào mặt hai ông bà già đang run lên từng chập vì sợ hãi. Nhưng chú Đại vẫn không mảy may tỏ ra một chút gì gọi là thương cảm. Châm thuốc chú Đại rít một hơi dài rồi nhẹ nhàng hỏi:

- - Con Hường nó đang ở đâu...?

Câu hỏi lạnh lùng phát ra với gương mặt sát thủ đã đủ khiến cho bố mẹ mẹ Hường quỳ hẳn xuống đất van lạy:

- - Cậu...cậu...làm...ơn tha....cho....vợ chồng tôi....quả thật chúng tôi không biết nó đã đi đâu....Chỉ biết trưa nay nó đón con từ trường rồi về đây lấy mấy bộ quần áo cho con bé....Tôi có hỏi thì nó bảo về nhà chỗ anh Tuấn ở vì anh Tuấn sắp ra viện.

Chú Đại nhả hơi thuốc vẫn mặc cho bố mẹ mẹ Hường quỳ ở dưới đất, chú Đại nói:

- - Vậy hai ông bà không phiền nếu như tôi khám qua nhà hai người một chút chứ.

Mẹ mẹ Hường vội vàng nói:

- - Vâng..vâng....được chứ...cậu cứ xem đi ạ.....Chúng tôi không dám nói dối nửa lời...Ở đây có ai không biết anh Tuấn là người như thế nào đâu mà dám nói dối ạ...Cậu làm ơn...

Chú Đại bảo Long gọi hai thằng vào lục soát nhà, nhất là xem kỹ phòng của con bé Thư con của mẹ Hường xem có phát hiện được gì không...? Xong xuôi Long khẽ nói:

- - Em nghĩ hai ông bà này không biết gì đâu anh...Nếu nó đã dám lừa anh với anh Tuấn thì nó không dám nói với bố mẹ nó đâu. Hay là....

Chú Đại đứng dậy giơ chân đạp mạnh xuống mặt bàn khiến chiếc bàn thủy tinh vỡ thành nhiều mảnh trong ánh mắt lo sợ đến cùng cực của bố mẹ mẹ Hường. Long cũng lo lắng định can lại nhưng chú Đại ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt họ một lúc rồi khẽ nói:

- - Nếu nó có gọi về ông bảo nó....Tôi không lấy tiền mà tôi muốn lấy mạng của nó.

Vừa lúc ấy hai thằng khám nhà theo lời chú Đại cũng đi xuống nói:

- - Thừa anh, nhà không có ai....

Chú Đại nghiêng răng nói:

- - Tất cả đi về

Mọi người rời đi trong ngôi nhà chỉ còn lại hai ông bà già vẫn đang quỳ dưới đất vì run sợ. Có lẽ sống đến tầnn này tuổi họ mới biết nỗi sợ thật sự là như thế nào, mặc dù chú Đại chưa làm gì cả. Nhìn cái bàn vỡ thành từng mảnh, nhớ lại câu nói như dao cạo ban nãy của chú Đại hai vợ chồng nhìn nhau nước mắt chảy ròng ròng bởi tội lỗi mà con gái họ đã gây ra:

- - Hường ơi, sao mà làm khổ bố mẹ thế này hả con.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 82: Ông Tuấn Ra Viện

Đêm hôm đó chú Đại cùng Long và đám anh em quay về nhà ông Tuấn, chú Đại bảo đám đàn em lục lọi kỹ xem trong phòng của mẹ Hường có tìm thấy gì không..? Tuy nhiên ngoài cái tủ quần áo của mẹ ra thì mọi giấy tờ, kể cả là sổ sách vay nợ, giấy thế chấp....Tất cả đều bị con mẹ thủ đoạn đem theo hoặc có thể là đã đốt sạch.

Không còn một chút dấu vết nào để có thể biết mẹ đã đem con trốn đi đâu. Ngồi ngoài phòng khách chú Đại lặng yên suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu. Việc tìm một con người không phải là chuyện dễ dàng, một sớm một chiều. Nếu là công an thì lại khác, đằng này không thể báo công an vì mọi thủ tục giấy tờ cầm nhà, bán xe ông Tuấn đều chính tay ký tên đồng ý.

Long nói:

- - Việc tìm người mình có thể trình báo lên công an, có thể gán cho nó tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản..

Chú Đại nhàu mày:

- - Anh cũng định nghĩ thế tuy nhiên mọi việc đều do anh Tuấn ký, có người làm chứng sao nói nó lừa đảo được. Hơn nữa chuyện này anh cũng không muốn dây dưa đến công an. Ảnh hưởng đến chuyện làm ăn sau này.

Long ngẩng xuống đáp:

- - Em đang nói đến chuyện nó đồng lõa với tay Kiên bên lão Phiến lừa số tiền 1 tỷ của anh. Hôm trả nợ em có giữ lại video, ta có thể nhờ công an can thiệp.

Chú Đại lắc đầu:

- - Nhưng việc trả nợ là sự đồng ý của anh, trừ khi bây giờ chúng ta bắt bọn kia thừa nhận rằng việc làm giả giấy tờ vay nợ là thật. Như thế mới có thể nhờ công an can thiệp. Tuy nhiên đời nào nó nhận là nó lừa đảo mình...

Long đáp thản nhiên:

- - Bắt nó phải nhận.

Chú Đại trợn mắt khế gật đầu:

- - Liệu có làm được không...?

Long chậm rãi thuốc từ từ rút một hơi rồi đáp:

- - Chưa làm sao biết được anh...Hơn nữa em không tin nếu không có lão Phiến dẫn đường. Con Hường không bao giờ dám làm trò này...Tuy giờ anh Tuấn nằm viện, một số địa bàn làm ăn bị cướp nhưng không quan trọng, ngày xưa khi anh Tuấn dẫn em về đây hai anh em cũng đâu có gì, cuối cùng vẫn đứng ngang hàng được với tụi nó đấy thôi. Em có cách làm của em..

Lúc này Long mới trở lại đúng bản chất con người của mình, gần hai năm qua Long thay ông Tuấn đi đầu khiến cơ sở làm ăn của chú Đại ở đây nên chuyện xã hội coi như Long đã lui về một bước. Gần đây thấy ông Tuấn bị chèn ép thực chất Long đã muốn ra mặt thay anh dẫn mặt lại lão Phiến. Tuy nhiên phần vì chú Đại muốn nhân cơ hội này lôi ông Tuấn ra khỏi cái thế giới toàn màu đen xen lẫn máu ấy, phần vì Long cũng nhận thấy ông Tuấn giờ đây cũng đã muốn nghiêng về phía gia đình. Đi đầu này Long cũng thấy vui khi nhìn thấy anh mình có thể vui đùa bên con cái, không còn muốn dấn thân vào những việc nguy hiểm.

Cuối cùng, người tính không bằng trời tính, tưởng rằng như mọi chuyện cuối cùng đã được giải quyết ổn thỏa thì mẹ Hường một bước xỏ mũi tất cả ôm tiêng bỏ trốn. Việc mẹ gặp gỡ tay Kiên là bằng chứng chứng minh rằng giữa mẹ và hội lão Phiến nhất định có đi đầu mờ ám. Nhìn Long lúc này cứ như một người khác, chú Đại nói:

- - Chuyện này đến tai anh Tuấn chắc chắn anh ấy sẽ không bỏ qua. Nhưng thời đại bây giờ không phải cứ chém giết nhau là giải quyết được vấn đề. Chú đã một lần chạy nã r ễ, vất vả lắm mới có được ngày hôm nay. Anh không muốn chú dẫm lên vết xe đổ ngày trước.

Long đáp:

- - Anh Tuấn đã biết r ễ, chuyện con Hường gặp gỡ trao đổi với tay Kiên em đã báo với anh Tuấn. Em cũng mới nhận được tin nhắn của anh Tuấn, anh ấy muốn tìm con Hường bắt đầu từ chỗ lão Phiến. Anh ấy còn bảo....

Chú Đại gắt:

- - Bảo sao....?

Long khẽ nói:

- - Anh ấy bảo chuyện này không được để anh tham gia vào.

Vừa đúng lúc này bên ngoài có tiếng xe oto đỗ ngay ngoài cổng, đèn xe sáng rực. Chú Đại cho người ra xem là ai, cửa mở ra đi vào trong không ai khác chính là ông Tuấn. Bên cạnh còn có hai thanh niên đang dìu ông Tuấn vào nhà, thêm một chiếc xe đi sau, hai người đang chạy vào trong chính là bố mẹ chú Đại, mẹ chú Đại vừa chạy theo vừa gọi:

- - Tuấn ơi, sao con cứ phải như thế...Chưa khỏi hẳn cơ mà..

Chạy vào trong thấy chú Đại cùng đám anh em xã hội ng ễ đầy ở phòng khách mẹ chú Đại thoáng giật mình, nhìn chú Đại bà nói:

- - Đại ơi, con xem thế nào bảo thằng Tuấn quay lại viện. Nó nặng nề đòi ra viện r ễ gọi người đến đón ngay trong đêm.

Chú Đại, Long thấy ông Tuấn đi vào thì vội đứng dậy, cả đám anh em kia cũng đứng xếp hàng cúi chào. Biết tính anh mình không bao giờ chịu

bỏ qua nếu đã quyết định làm gì. Nhưng nhìn cảnh này thì bố mẹ nào không lo lắng. Chú Đại nói:

- - Sao anh lại ra viện giờ này, em đã bảo tất cả để em giải quyết cơ mà.

Quay sang chú Đại nói với bố mẹ:

- - Bố mẹ lên tầng nghỉ ngơi đi, dù sao anh ấy cũng về đây rồi. Bố mẹ cũng biết tính anh ấy còn gì. Ông bà cứ lên bên trên đi, bọn con sẽ nói chuyện dưới này.

Nói rồi chú Đại ra hiệu cho một thằng dẫn bố mẹ lên trên tầng, bố chú Đại đi qua nhìn tất cả rồi khẽ lắc đầu. Bởi ông biết khi tất cả tụ họp ở đây đi đâu đó chứng tỏ sắp xảy ra chuyện bất thường. Mẹ chú Đại lo lắng không chịu đi nhưng bố chú Đại nói:

- - Chúng nó lớn rồi, có thế nào cũng để chúng nó tự quyết định.

Sau khi cho người dẫn bố mẹ lên tầng trên ông Tuấn lúc này mới ngẩng xuống nói:

- - Tất cả ngẩng đi, ở đây toàn anh em thân tín của anh. Không có người ngoài nên anh cũng nói luôn. Mọi người ở đây đều biết chuyện ngày hôm nay rồi, hiện tại nếu để tìm ra con chó cái kia chắc chắn rất khó vì với số tiền ấy nó có thể đi bất cứ đâu, kể cả là ra nước ngoài. Người nhà nó cũng có người bên nước ngoài, mà dù cho nó vẫn còn ở Việt Nam đi nữa thì nếu không có thông tin thì sẽ chẳng thể tìm được nó.

Chú Đại nói:

- - Em đang nghĩ cách...anh cứ...

Ông Tuấn ngắt lời:

- - Chuyện này bây giờ không đơn giản là việc tìm con Hường nữa, việc tìm nó thì vẫn tìm...Việc này anh giao cho em, còn chuyện ở đây thì anh sẽ tự giải quyết. Chắc hẳn thông tin anh bị vợ lừa mất tất cả giờ đã được

chúng nó rao đi khắp nơi rồi, bản thân anh giờ như người tàn phế. Nhưng chuyện chúng nó làm với anh thì anh sẽ trả lại chúng nó. Có thể bọn nó coi anh là một con hổ què, nhưng chúng nó quên mất rằng lúc con hổ bị thương cũng là lúc nó trở nên hung dữ nhất.

Quay sang chỗ Long ông Tuấn nói:

- - Ngày mai tất cả không được lảng vảng ở nhà con Hùng hay nhà bố mẹ nó nữa. Long, em xem lại trong video hôm trả nợ có mặt những ai, không cần suy nghĩ nhiều. Gọi cho thằng Cường đến ở trên Lào Cai về đây, nó đang trông bãi cho chú phải không Đại..?

Chú Đại gật đầu:

- - Vâng, để em gọi nó về

Ông Tuấn nói tiếp:

- - Khi nào nó về bảo vào gặp anh....Tất cả nhớ kỹ không ai được làm gì nếu chưa có lệnh của anh. Xem mặt tất cả những đứa có mặt hôm lấy tiền, cử người theo dõi xem thói quen của bọn nó diễn ra như thế nào. Riêng thằng Kiên những người ở đây không được lại gần nó. Thằng Kiên tự anh có sắp xếp....

Long vâng dạ rồi hỏi thêm:

- - Có cần em gọi thêm người không hả anh..?

Ông Tuấn lắc đầu:

- - Không cần, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Cứ im lặng mà làm, cứ để cho chúng nó hả hê đi đã. Đồng thời mấy đứa ra ngoài phao tin anh vì tức giận mà vết thương càng nặng, hôn mê bất tỉnh, mất nhiều máu bệnh viện trả về. Việc anh ra viện ngay trong đêm cũng là có lý do của mình.

Chú Đại tỏ rõ sự lo lắng khi thấy ông Tuấn bàn kế hoạch một cách tỉ mỉ đến như vậy. Rõ ràng chuyện này đã vượt quá tầm kiểm soát khi ông Tuấn gọi cả Cường đến từ trên bãi về đây. Bởi chú Đại biết rõ vì sao Cường đến phải lên Lào Cai chui vào trong bãi, đó là vì Cường đến chính là kẻ đã giết hai mạng người trong một vụ thanh toán lẫn nhau chiếm địa bàn của ông Tuấn hơn 1 năm về trước.

Có thể nói tuy ông Tuấn bây giờ không còn được như trước nhưng chỉ nhìn ông Tuấn nằm viện mà lão Phiến đã vội quên đi khi chỉ có 10 người trong tay ông Tuấn đã có thể đứng vững cho đến ngày hôm nay thì đó là một sự sai lầm. Tại sao ông Tuấn dám để Long lùi về sau quản lý việc làm ăn cho chú Đại mặc dù Long là một tay giang hồ liều lĩnh, đó là vì ngoài Long ra ông Tuấn còn có những kẻ máu lạnh hơn như thế dưới trướng.

Việc gọi Cường đến trở về báo hiệu cho một cuộc đổ máu mà chắc chắn trong đó phải có kẻ nằm xuống

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 83: HàNh ĐộNg...

Nhìn đồng hồ cũng đã gần 2h sáng, ông Tuấn nhìn chú Đại nói:

- - Mai em đưa bố mẹ quay về Hà Nội, em cũng ở đó mà lo chuyện công việc, không cần ở đây nữa. Đi đâu em cần làm bây giờ là tìm con Hường cho anh, còn những chuyện khác em không được nhúng tay vào.

Chú Đại đủ thông minh để biết tại sao ông Tuấn lại nói như vậy, bởi vì mấy năm qua chú Đại đã không còn tham gia vào mấy chuyện giang hồ thanh toán lẫn nhau như thế này nữa. Thực tế còn cho thấy chú Đại đang muốn lôi ông Tuấn cùng anh em thân tín ra khỏi giới xã hội. Trước đó không lâu ông Tuấn cũng muốn chú Đại thay mình tiếp quản chuyện làm ăn nhưng chú Đại không chịu.

Bản thân ông Tuấn cũng hiểu đi đâu đó, ông không muốn để em mình phải có gì đó dính líu đến những chuyện ông sắp làm, chú Đại đáp:

- - Anh nói thế là muốn gạt em ra phải không..? Nhưng em sẽ không nghe theo anh lần này. Chuyện đưa bố mẹ và tìm con Hường em sẽ vẫn làm, nhưng chuyện ở đây cũng không thể thiếu mặt em. Có anh thì mới có em ngày hôm nay, cũng do em mà anh mới bị như thế này. Giờ anh bảo em đứng ngoài làm sao được, nhất là khi tụi nó lại dám chơi anh một võ như thế.

Long vội nói:

- - Đúng đó anh Tuấn, em biết kể cả khi anh đang bị thương nhưng anh vẫn có thể khiến chúng nó phải suy nghĩ. Nhưng nếu cả anh Đại cũng tham gia thì việc thanh toán bọn kia không có gì khó khăn cả. Anh em trên Hà Nội của anh Đại cũng không phải ít, chỉ cần hai người làm cùng nhau thì lão Phiến cũng chẳng phải là cái gì khiến anh nhọc công suy nghĩ.

Ông Tuấn gắt lên:

- - Anh đã nói là không được, chú Đại bây giờ là người làm ăn. Anh em tuy đông nhưng tất cả đều là làm kinh tế, hơn nữa việc này rất nguy hiểm. Anh biết rõ tay Phiến là người như thế nào. Nó là một con rắn độc biết ẩn mình, tại sao lão trụ được ở đây nhiều năm nay mà vẫn không ai dám động đến, kể cả chúng ta trước giờ cũng vẫn phải giữ mối quan hệ bằng mặt không bằng lòng nhưng hai bên chưa từng xảy ra chuyện tranh chấp đến mức đổ máu. Vì con cáo già ấy biết nếu gây chuyện với chúng ta dù thắng thì lão cũng sẽ tổn thất rất nhiều. Không phải lão sợ mà là lão biết nhẫn nhịn chờ thời cơ.

Cả đám anh em lặng im nghe ông Tuấn nói tiếp:

- - Chuyện con Hường anh chắc chắn 100% lão Phiến giúp nó bày cách, lão là người làm ra những chuyện bỉ ổi nhưng không bao giờ ra mặt. Không chuyện gì lão không dám làm, trước đây sự ranh ma của lão bị cái liều của anh nạt cho phải nể, nhưng nay anh thành ra thế này thì mọi người thừa biết lão đã làm gì rồi đấy.

Long nói:

- - Vậy nên chẳng phải anh cần phải nhờ đến anh Đại hay sao..?

Ông Tuấn quát:

- - Câm mồm, mày suy nghĩ chỉ được vậy thôi hả Long..? Khi nhúng tay vào việc này thì sau này, có thể là mãi về sau sẽ không thằng nào rút tay ra được nữa. Đại nó vất vả lắm mới có được như ngày hôm nay, nhưng công sức đó không phải của một mình nó, còn là của nhiều anh em đổ máu nơi biên giới, thậm chí có những thằng đã phải chết chỉ biết giao phó vợ con ở lại cho anh em chăm sóc. Nếu chỉ vì một con đàn bà chó chết mà bỏ đi tất cả thì liệu còn mặt mũi nào nhìn người khác không..? Anh đã quyết định như vậy cứ thế mà làm, anh cũng chưa đến mức yếu đuối mà phải nhờ đến ai cả.

Biết không thể cãi lại thêm được gì chú Đại xin phép anh đi lên tầng, sáng sớm hôm sau chú Đại lặng lẽ đưa bố mẹ về Hà Nội không một lời từ biệt. Tối ngày hôm ấy Long cũng mở cửa tiếp một người ăn mặc rách rưới, mặt mũi đen nhẻm, nhưng ánh mắt sắc như dao lam bước vào bên trong.

Long dẫn người đó lên trên phòng tầng 3 rồi gõ cửa:

- - Anh Tuấn, em vào nhé...Thằng Cường nó về rồi.

Bên trong ông Tuấn đang ý, Long đẩy cửa vào trong. Người ăn mặc rách rưới ban nãy lần lữa bước vào trong, tháo cái mũ tai bèo ra nhìn ông Tuấn nói:

- - Em về rồi đây, anh có chuyện gì cứ nói.

Ông Tuấn bảo hai thằng đang thay băng vết thương cho mình ra ngoài rồi bảo Long chốt cửa lại. Bên trong chỉ còn ba người ông Tuấn nói Long với Cường ngồi xuống. Đưa ảnh những người có mặt trong buổi trả nợ mấy ngày trước ra ông Tuấn chỉ vào ảnh thằng Kiên rồi nhìn Cường nói:

- - Còn nhớ thằng này không..?

Cường nheo mắt đáp:

- - Thằng Kiên báo phải không anh..?

Ông Tuấn gật đầu:

- - Đúng vậy, anh có việc này giao cho chú đây...?

Trong căn phòng ba người đàn ông trao đổi với nhau những chuyện gì thì không ai biết, chỉ biết một lúc sau Long dẫn Cường ra bên ngoài. Cường hỏi Long:

- - Tay anh Tuấn như vậy sao còn muốn....

Long đáp:

- - Trước giờ mày quên là trong những lần có chuyện bao giờ anh ấy cũng là người lao vào đầu tiên à..?

Cường cau mày:

- - Trước khác, giờ khác...Mà con chó kia nó đi đâu có biết không..?

Long lắc đầu:

- - Biết thì tao đã không ở đây...Mà đi thôi, giờ tao chở mày đến chỗ ở. Nhìn mày bẩn quá đấy, lát về đó thay quần áo rồi tắm đi. Mà nhớ làm gì cũng phải cẩn thận đấy, chuyện năm ngoái vẫn chưa xong đâu. Công an họ vẫn soi dử lắm, lần này giải quyết nhanh rồi đi nhanh.

Cường ậm ờ gật đầu rồi đi xuống dưới, ban nãy ông Tuấn cũng nói làm xong là Cường phải đi luôn. Tuy nhiên nhìn anh mình như vậy Cường lại có suy nghĩ khác. Thấy Cường im lặng Long nói:

- - Sao thế, cứ nghỉ ngơi vài hôm đi đã.

Cường lạnh lùng đáp:

- - Tao biết rồi, tao tự biết phải làm gì..? Chỉ cần mày chuẩn bị cho tao một số thứ là được. Giờ đi thôi....

Sau khi được Long sắp xếp chỗ ăn ở khá kín đáo, khi Long vừa đi khỏi cũng là lúc Cường lặng lẽ bước ra ngoài, không ai biết Cường đi đâu.

Ông Tuấn cũng không còn ở nhà mình nữa, để tránh mọi sự dòm ngó, để ý của công an ông Tuấn đã bí mật rời khỏi nhà. Tất cả mọi chuyện đều được sắp xếp cẩn thận. Sau khi án binh bất động gần 3 ngày, trong khoảng thời gian ấy mọi hoạt động làm ăn của ông Tuấn bị trì trệ, những chỗ còn lại cuối cùng cũng dần rơi vào tay của lão Phiến.

Trong mấy ngày đó Nam cũng vào viện thăm bố nhưng được tin bố đã xuất viện, chú Đại cũng không thấy đâu. Tất cả mọi người dường như biến mất một cách bí mật. Nam có đạp xe qua nhà bố nhưng cánh cổng

ngôi nhà cũng đóng im lìm, chuyện mù Hường lừa tiền trốn mất tạm thời chưa được lan ra bên ngoài, mà chỉ có giới làm ăn xã hội là biết. Chính vì vậy, đội lão Phiến đầu rất hả hê sau khi chiếm được hết mối làm ăn, cũng như nghe được tin đồn ông Tuấn vết thương ngày càng nặng phải chuyển đi viện trên Hà Nội.

Tiếp tục trôi qua 2 ngày nữa, mọi việc vẫn diễn ra bình yên như vậy....Cho đến một buổi tối cùng ngày trong một ngôi nhà hai tầng thiết kế đẹp mắt kiểu châu âu, cô gái tầm khoảng 20 tuổi sau khi mở cửa bước vào nhà đã giật mình bởi một người lạ mặt đang ng ồi trong phòng ngủ, khi chỉ vừa kịp hét lên nửa câu:

- - Anh là....

Cô ta đã bị đánh ngất với hai cánh tay bị trói lại ở phía sau ghế, khi tỉnh dậy cô gái thấy một gã đàn ông đang ng ồi trước mặt, gương mặt hắc ta đen xì, nhưng đôi mắt của hắn lạnh lùng, sắc bén, không chút cảm xúc, phả hơi thuốc vào mặt cô gã đàn ông khẽ hỏi:

- - Xin lỗi cô, nhưng hình như hôm nay thằng Kiên không đến đây thì phải...? Lúc cô chưa về tôi có lục lọi đồ đạc một chút, không ngờ lại tìm được ảnh này. Lẽ ra tôi chỉ xem xét ngôi nhà một chút nhưng tôi lại thấy người quen của tôi chụp ảnh cùng cô.

Cô gái trẻ đẹp sợ đến xanh mặt khi miệng thì bịt dán băng dính đen, chân tay thì bị trói cứng vào ghế. Gã đàn ông đứng trước mặt cô lúc này chính là Cường Đen, nhưng trên tay hắn đang cầm một tấm ảnh cô chụp chung với một người nữa, không ai khác chính là mù Hường. Cường đen giơ tấm ảnh lên trước mặt cô gái rồi nói nhỏ vào tai:

- - Con....trong....ảnh...nó...đang....ở.....đâu...? Hét lên là cô chết chắc...!

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 84: Kẻ MáU LạNh

Cô gái ứa nước mắt gật đầu lia lịa, bởi khi nhìn cận sát đôi mắt lạnh lùng của Cường đen cô biết gã không phải là một kẻ nói đùa. Cái nhìn của hắn găm vào người đối diện một nỗi sợ đủ khiến bản năng trong con người họ mách bảo.

“ Đây là một tên sát nhân. “

Cường đen đưa tay lên giật mạnh miếng băng dính đang dán trên miệng cô gái rồi từ từ hỏi:

- - Mày tên là Lệ, là bồ của thằng Kiên, hay còn gọi là Kiên báo phải không..? Nhưng trước hết tao muốn hỏi, con chó cái đứng cạnh mày có quan hệ thế nào với mày, mày quen nó hay là gì của nó..?

Cô gái tên Lệ khóc thút thít đáp:

- - Anh ơi, anh tha cho em, em không biết gì cả..? Chị đó em gặp hôm đi lễ chùa đầu năm, lúc đó em đi với cả anh Kiên, anh Kiên vào làm lễ em với chị ấy đứng ở ngoài nên chụp chung một tấm ảnh thôi. Em không....không biết gì cả..?

Cường cười khẩy, không mất 1s suy nghĩ hắn dùng con dao nhọn hoắt đâm thẳng một nhát xuống đùi cô gái trẻ, tay còn lại hắn bịt mồm để tiếng la hét bởi sự đau đớn của cô gái không phát ra ngoài, Lệ đau đến quần quai nhưng do toàn bộ cơ thể đã bị trói chặt vào ghế, miệng thì bị bịt chặt, nước mắt giàn dụa cô gái cắn răng phát ra những tiếng ư ử...người khẽ run lên từng cơn trong hoảng loạn.

Thế nhưng Cường đen khẽ cúi đầu xuống tai cô từ đằng sau thì thào những câu chữ vô cảm:

- - Nói như thế là mày đã biết nó từ trước, mày có chụp ảnh với ai khi mới gặp nhau lần đầu mà lại là ở chùa không..?

Vừa nói hần vừa xoay con dao vẫn đang ghim vào phần đùi của Lệ nửa vòng rồi khựng lại tiếp tục:

- - Đau phải không, nhưng câu sau mà còn giấu diếm thì sẽ đau hơn đây. Mày nên nhớ khi tao đã vào đến đây nghĩa là tao đã chuẩn bị hết tất cả. Chỉ trách mày quen người không nên quen mà thôi. Giờ nói đi...

Bỏ tay che miệng Lệ ra Cường đen vẫn nhìn thẳng vào mắt Lệ một cái nhìn không một chút thương cảm. Dường như bản ngã, lòng thương trong con người Cường đã chẳng còn lại chút gì. Trước mặt hần là một cô gái trẻ đang cắn răng chịu đau cùng những dòng nước mắt không ngừng chảy, một bên đùi bị con dao nhọn đâm máu cứ thế ứa ra rồi nhỏ tong tong xuống sàn nhà.

Lệ vừa khóc vừa nói:

- - Hu...hu...hu em có gặp chị ấy hai lần trước đây cũng đều là ở khu mua sắm. Em chỉ đi cùng anh Kiên thôi, chị ấy cũng mua cho em rất nhiều đồ nên em cũng thấy quý mến....Ngoài ra chị ấy là ai, làm gì, có quan hệ thế nào với anh Kiên thì em không biết.

Cường đen nheo mày hỏi:

- - Thế thằng Kiên nó có nhắc đến con này bao giờ không..?

Lệ cúi mặt đáp:

- - Anh ấy chỉ nói là chỗ làm ăn, chuyện của anh ấy em cũng không dám hỏi bao giờ....Anh ơi, anh tha cho em, em không biết gì cả..?

Cầm chiếc điện thoại của cô gái trên tay Cường đen hỏi:

- - Mật khẩu là gì..?

Lệ đáp:

- - 152995.

Mặc kệ cho máu ở đùi cô gái vẫn đang chảy ròng ròng, Cường đen ng ồi tìm tòi gì đó trong chiếc smartphone của Lệ, dường như Cường phát hiện ra Lệ quả thật không biết gì về mộ Hường, nhưng hắn cũng biết cô.gái này thực chất chỉ là một con điếm, dùng sắc đẹp để làm tiền đàn ông. Trong những tin nhắn, cuộc gọi không chỉ có mình Kiên mà còn vài ba thằng đàn ông khác nữa mà cô ta đang m ồi chài, sẵn sàng lên giường nếu có tiền.

Cường đen khẽ cười:

- - Mày cũng khá đấy, dám chơi cả thằng Kiên thế này thì cũng gan lắm. Giờ có khi tao chỉ cần gửi mấy cái này cho thằng Kiên thì mày cũng đủ chết rồi.

Lệ đau đơn đáp:

- - Đừng, anh đừng làm thế....Em sẽ làm theo tất cả những gì anh nói.

Cường gật đầu khẽ chép miệng:

- - Được rồi, có vẻ như mày không biết con chó cái trong ảnh này là ai thật. Nhưng giờ nếu mày làm cho tao việc này thì tao sẽ tha cho mày, tao sẽ để mày về quê, vì nếu mày còn ở đây thì thằng Kiên nó sẽ giết chết mày trước cả tao vì tội cầm súng lên đầu nó. Theo tao được biết ngôi nhà này nó cũng chỉ mới mua cho mày được một tháng, là nơi để nó trốn con vợ nó mỗi khi mày nhắn tin thủ thỉ.

Cô gái tội nghiệp mặt càng lúc càng tái đi bởi mất máu, thế nhưng Cường vẫn đứng đó bình thản nói tiếp:

- - Gần một tuần qua sau khi nhận được thông tin vềmày tao đã soi rất kỹ ngôi nhà này. Ban đầu tao chỉ định vào đây để lấy chút thông tin, nhưng vô tình thấy cái ảnh này nên tao nghĩ mày có liên quan. Giờ tao sẽ nhắn số điện thoại, mày sẽ bảo thằng Kiên đến đây. Khi nó đến tao đảm bảo sẽ thả mày ra...Nếu mày có ý định gì thì mày biết rồi đấy. Con dao đang cắm trên

đùi mày sẽ được ghim thẳng vào vị trí khác. Vị trí đang đập thành thịch kia, mày hiểu không..?

Tiến sát lại Lệ, Cường đen đưa tay xuống rút con dao ra một cách dứt khoát khiến máu bắn ra tung tóe, Lệ quá đau nhưng chỉ dám kêu lên một tiếng á r ồi nghiêng r ầu lại cố chịu. Chưa bao giờ cô phải đối diện với một nỗi sợ như thế, cô không biết gã sát thủ máu lạnh này là ai, nhưng tính mạng của cô đang bị đe dọa.

Cuộc sống xa hoa, trác táng của cô sẽ kết thúc ngay hôm nay nếu như h ầu phanh phui tất cả. Cần con dao trên tay Cường tìm số điện thoại r ồi khẽ nói:

- - Nói như thế nào để nó chạy đến đây ngay đây.

Lệ thút thít khóc r ồi gật đ ầu, bấm số gọi khi bên kia vừa bắt máy Lệ nói với giọng hơi run:

- - Anh ơi, em nhớ anh lắm....Anh....đến....đây...ngay...đi.

Loa ngoài bật, Kiên báo đáp với lại giọng nhỏ xú:

- - Sao lại gọi vào giờ này....Vợ...anh...

- - ANH ƠI CÓ

Tút.....tút.....tút.....

- - ANH ƠI CÓ KẼ

MUỐN.....giết....em....không.....không....không..Tha cho tôi, tha....tha..cho...tôi.

Chưa kịp nói hết câu thì bên kia chợt tắt điện thoại, không biết thằng Kiên đã kịp nghe hay chưa. Nhưng chỉ biết rằng ngay lúc này mặt Cường đen tối s ầm lại, h ầu tắt điện thoại r ồi đứng trước mặt Lệ với cặp mắt dã thú, giơ tay lên h ầu chửi lớn:

- - Địt mẹ con điếm này...

Nói rồi hắn vùng nắm đấm ngang mặt Lệ, mắt hắn long lên sòng sọc vì cô gái dám chống lại lời của mình. Máu từ cổ Lệ phun ra ướt đẫm cả bàn tay của hắn. Không biết trong lúc tức giận Cường có cố ý giết Lệ hay không..? Có thể hắn quên mất rằng trên tay mình vẫn đang cầm con dao nhọn, hoặc có thể hắn chủ ý giết Lệ.

Nhưng dù có là lý do gì đi nữa thì giờ đây con dao đã xuyên ngang phần cổ của cô gái xấu số, con dao theo lực đấm của Cường đã đâm ngang qua phần cổ họng của Lệ. Cô gái trẻ đẹp lúc này không còn có thể hét lên được nữa, ngay cả đến thở cũng không còn dễ dàng, từng cơn nấc đẩy những dòng máu từ miệng Lệ chảy ra, đôi mắt Lệ lúc này trợn ngược lên rồi dần dần biến thành màu trắng.

Cường đen đã một dao đâm chết người tình của Kiên, nhưng hắn không mảy may lo nghĩ đến chuyện chạy trốn. Hắn nhìn cái xác đầy máu đang bị trôi trên ghế thờ dài:

- - Lẽ ra mày được sống rồi...Nhưng đây là do mày chọn.

Quá tàn nhẫn, tàn nhẫn một cách dã man khi hắn khẽ lau tay vào cái ga giường, sau đó nhìn chăm chăm vào cái xác. Hắn không vội vàng như những kẻ giết người trong phim, có lẽ giết một người với Cường đã thành thói quen. Đi đâu hắn lo nghĩ không phải xác cô gái ngã ở kia mà là ban nãy thằng Kiên đã kịp nghe thấy câu cầu cứu của Lệ hay chưa..?

Điện thoại báo tin nhắn:

“ Ting....Ting..”

“ Em hôm nay sao thế, may vừa anh tắt máy kịp không vợ anh nó biết thì chết cả hai đấy. Mà em làm sao...nghe giọng cứ như đang ốm.”

Đọc xong tin nhắn Cường đen khẽ mỉm cười, hắn nhắn lại:

“ Em đang om that ma, o một mình em so lam.....Anh den voi em mot chut thoi. “

Cường đen nhắ đúng giọng điệu, cách chấm phẫ, nhữn con chữ không có dấu bởi ban nầy hắ đã xem qua cách nhắ tin nói chuyện của Lệ.

“ Ting....Ting..”

“ Được r ấ, 30’ nữa anh sẽ đến. Em cứ nằm nghỉ ngơi đi. “

Sau cuộc hội thoại là một nụ cười đ ầy nham hiểm, đèn trong ngôi nhà vụt tắt. Xung quanh chỉ còn lại một màu tối đen. Chẳng ai biết trong bóng tối đó sắp xảy ra chuyện gì khi mà đã có một cái xác và vẫn còn đó tên sát thủ giết người không ghê tay vẫn đang rình rập.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 85: Quà Được Gửi Đến

“ Tích...Tắc...Tích...Tắc.”

Chiếc đồng hồ quả lắc cao ngang thân người được bày trong phòng khách đang vang lên những tiếng kim giây khô không khốc. Chẳng biết lúc này trong nhà có ai hay không..?

Khoảng 20' sau cánh cửa mở đi vào trong nhà phát ra những tiếng lạch cạch, cửa được mở hé ra với một giọng nói:

- - Lệ ơi, em ở đâu sao nhà tối om thế.

Như một thói quen người vừa xuất hiện với lấy tay bật đèn phòng khách sáng trưng. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như vậy, chỉ có điều không ai trả lời, đó chính là Kiên, tháo giày cho vào tủ Kiên nhìn thấy đôi guốc của b ồ nhĩ đã nằm ngay ngắn bên trong tủ, Kiên nói th ầm:

- - Chắc ốm thật nên nhà cửa để tối om đây mà. Thế mà ban nãy mình nghĩ oan cho em ấy.

Đúng chất dân chơi, Kiên bước vào nhà với một túi quà hiệu Versace, bên trong đựng cái gì thì chỉ có Kiên biết. Nhưng chắc chắn đó là một món quà dành tặng cho người đẹp.

Nhưng Kiên báo cũng không phải tay vừa, dường như hấn cảm nhận được một chút gì đó có phần khác thường từ ngôi nhà. Có thể đó là một bản năng của một tay anh chị. Luôn đề cao cảnh giác, hấn bước đến trước cửa phòng nhưng không vào ngay. Hấn nhìn xung quanh, mọi thứ vẫn như vậy không hề có sự xáo trộn. Lấy điện thoại hấn thấy có dòng tin nhắn được gửi trong lúc hấn lái xe:

“ Em met nên ngu trước, anh đến thì gọi em. “

Kiên báo lắc đầu:

- - Bảo sao vào nhà không thấy đâu, mà cứ gọi cho dậy xem nào.

Bấm số Kiên gọi cho Lệ, bên trong phòng ngủ có chuông điện thoại vang lên. Nhưng không ai bắt máy, chắc hẳn Lệ đang ở trong phòng nên Kiên định lấy chìa khóa mở cửa phòng nhưng phòng lại không khóa.

Đẩy cánh cửa ra Kiên bật đèn rồi hoảng hốt khi nhìn thấy bên trong phòng chỉ toàn máu là máu, góc giường kia chính là cái xác của Lệ đang được buộc chặt vào ghế, trên người Lệ ướt đẫm máu tươi. Kiên hoảng loạn trước cảnh tượng vừa chứng kiến, ngay lập tức Kiên quay người bỏ chạy, tiếc rằng hắn đã chậm một bước.

Vừa quay người lại thì Kiên chỉ kịp nhìn thoáng qua một bóng đen đang đứng ngay đằng sau:

“ Cộp...Rầm..”

Một cái đập mạnh như trời giáng vào ngay giữa đỉnh đầu của Kiên khiến hắn quỵ hẳn chân xuống, chưa kịp định thần Kiên ngược mắt lên nhìn thì cái bóng đen đó tung một cước thẳng cảm khiến Kiên ngã ngửa ra đằng sau. Khá lý đòn nên Kiên chưa bất tỉnh, nhưng bằng đó đã đủ để hắn bị trói giống như con bọ nhái mà không thể chống cự.

Khi mở màng mở mắt ra Kiên báo giật mình khi nhìn sang bên cạnh là cái xác của Lệ, máu từ mũi, miệng cô ta trào ra với đôi mắt trắng dã khi đồng tử đã giãn rộng. Nhưng Kiên không thể hét lên vì miệng đã bị bịt kín, không giống như Lệ. Ngay khi Kiên vừa tỉnh dậy Cường đã đi lại nhón miệng cười, hắn lè lưỡi liếm con dao nhọn hoắt dùng để giết Ngọc ban nãy rồi thẳng tay đâm xuyên qua mu bàn tay của Kiên, cả con dao ghim chặt vào thành chiếc ghế gỗ.

“ Ứ....ứ.....ứ.....”

Nét mặt Kiên tỏ ra đau đớn khi lúc này hắn mới nhìn rõ mặt kẻ đang tra tấn hắn là ai..? Đôi mắt Kiên đỏ ngầu vì đau đớn, tức giận, tuy nhiên người đứng trước mặt hắn không phải là một tên giang hồ giết gà, trộm chó. Mà đó chính là Cường đen, một kẻ giết người với đôi mắt không biến sắc. Những băng đảng nơi đây nếu là giang hồ thật sự không ai là không biết đến ông Tuấn, nhưng mọi người biết đến ông Tuấn bởi máu liều, sự lý lợm, cũng như cách sống đúng chất là một đàn anh ra thì họ nhớ đến ông Tuấn cũng là vì có những tay chân không sợ chết. Một bên là Long, một kẻ bị chém xả cả thịt nhưng vẫn điên cuồng lao theo đâm rúng một quả thận của người cầu đầu đối phương, còn Cường đen, một kẻ có vẻ như thích sống ẩn giật, không ra mặt trong các vụ thanh toán giữa thanh thiên bạch nhật, hắn thích hành động một mình hơn.

Chẳng ai biết xuất thân của Cường đen là từ đâu, chỉ biết được rằng cái năm ông Tuấn bắt đầu manh nha đứng lên dần mặt một vài địa điểm bảo kê thì lúc đó chưa có Cường xuất hiện. Sau khi chiếm được những bãi xe, những tụ điểm cờ bạc thì lúc đó Cường mới xuất hiện và đi cạnh ông Tuấn, nếu nói Long là cánh tay phải thì Cường đen lằm lỳ, máu lạnh còn hơn cả một cánh tay trái.

Kiên báo còn nhớ rõ từ lúc Cường đen xuất hiện có rất nhiều sự việc diễn ra có lợi cho ông Tuấn. Mặc dù khi ấy chuyện chém giết tranh giành địa bàn không còn căng thẳng như trước nữa. Với Cường đen và Long, chỉ hai năm sau ông Tuấn đã trở thành một thế lực ngang hàng với những đại ca sừng sỏ bao năm qua như lão Phiến.

Đúng một cái hơn một năm trước Cường đen đột nhiên biến mất, lý do thì chỉ có người của ông Tuấn biết. Cường đen biến mất, nhưng ông Tuấn lại chiếm được một khu bảo kê đầy béo bở, cái khu đó ngay cả lão Phiến thèm muốn bao năm qua cũng không có được. Chỉ biết rằng kẻ cầu đầu trước đây của khu bảo kê ấy bị giết cả hai vợ chồng. Hai mạng người biến mất cùng tay sát thủ mang tên Cường.

Cường đen nhìn Kiên mỉm cười:

- - Sao, lâu quá rồi nhỉ..?

Nói xong Cường mở băng dính ra cho Kiên nói, Kiên đau đớn run lên vì một tay của hắn đang bị dao ghim chặt vào thành ghế, lấp bắp hắn đáp:

- - Sao mày lại ở đây...?

Cường đen lấy trong túi ra tấm ảnh của mẹ Hoàng rồi khẽ cười:

- - Nhìn có quen không..?

Kiên báo tròn mắt, hắn bắt đầu lo sợ vì biết lý do tên sát thủ máu lạnh này ở đây là gì..Kiên lắc đầu:

- - Chuyện này....chuyện...này...tao...không liên quan.

Ngước mặt lên trời hít một hơi, Cường đen thở mạnh ra rồi nhanh như cắt gã rút từ áo trong ra một con dao khác đâm thẳng một nhát vào tay còn lại của Kiên. Kiên rú lên đau đớn, nhưng có vẻ như căn phòng được cách âm khá tốt nên Cường đen chỉ đứng đó nhìn Kiên đang cố giãy dụa, nhưng càng giãy thì lại càng đau. Kiên thở dốc hướng mặt lên nhìn Cường rồi trả lời:

- - Tao....không...biết...thật....Tao...chỉ....giúp...nó....theo....lệnh.

Chép miệng Cường đen khẽ hỏi:

- - Bây giờ nó ở đâu...?

Kiên thở hổn hển, khuôn mặt lúc này đã tái nhợt đi, Kiên đáp:

- - Tao thật sự....không biết. Tha cho tao đi.

Cường lắc đầu rồi dán băng dính bịt miệng Kiên lại rồi ghé sát tai nói:

- - Thực ra tao đến đây không phải để hỏi mày con chó cái ấy ở đâu...? Anh Tuấn bảo tao đến lấy cho anh ấy một món đồ, tao định chơi với mày thêm lúc nữa nhưng tao nghĩ đến giờ tao phải đi rồi. Để tao xem mày để món đồ đấy ở đâu nhỉ..?

Nói rồi Cường đen dùng dao rạch áo của Kiên ra, mọi người gọi hắn là Kiên báo bởi hắn có xăm một con báo đốm khá lớn với cái đầu chiếm trọn phần ngực phải. Cường đen nói:

- - Cho tao lấy cái đầu của con báo nhé..

Dứt lời Cường đen dùng dao cắt phang mảng thịt trước ngực của Kiên. Mặc cho nạn nhân đau đớn giãy dụa điên cuồng khiến cả người lẫn ghế ngã nhào xuống đất, máu me bắn ra tung tóe hết căn phòng.

Cần miếng thịt đầy máu tươi trên tay, Cường đen lấy trong gầm giường ra một cái hộp nhỏ rồi đặt miếng thịt vào. Tiếp đó không biết hắn đã chuẩn bị từ bao giờ nhưng thứ hắn lôi ra chính là một can xăng. Hắn mặc cho Kiên đang khóc lóc, van xin vì đau đớn, vì sợ chết cứ thế Cường tưới xăng lên người Kiên và cái xác của Lệ.

Lúc này đã là nửa đêm, căn phòng ngập mựa máu tươi cùng mùi xăng bốc lên nồng nặc. Kẻ đang hấp hối người thì đã chết, chẳng biết làm cách nào nhưng sau khi bóng đen bước ra khỏi nhà chỉ tầm 10' sau cả ngôi nhà hai tầng bốc cháy sáng rực cả một góc đường.

Ngôi nhà nằm sâu trong một con hẻm, mọi phương pháp chữa cháy đầu vô tác dụng khi mà thời gian xảy ra vụ việc lại vào lúc nửa đêm. Chỉ biết khi mọi nỗ lực dập tắt được đám cháy, chẳng ai phát hiện được gì trong đống tro tàn. Người dân xung quanh đó đồn do cô gái chủ nhà bất cẩn dẫn đến hỏa hoạn, nhưng lão Phiến không nghĩ thế khi sáng nay có một cái hộp được đặt ngay ngắn trước cổng nhà lão. Bà giúp việc đem vào và tá hỏa nhận ra khi trong hộp là một miếng thịt còn nguyên hình xăm đầu của con báo.

Lão Phiến cần tờ giấy được bỏ trong chiếc hộp với dòng chữ:

“ Gửi mày chút quà, chúc may mắn. “

DÌ GHÈ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 86: Cuộc Chiến Bất Đầu

Lão Phiến nhìn miếng thịt nhóp nhép là đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra, lão cũng chẳng mất nhiều thời gian khi có thể nghĩ ngay đến ông Tuấn:

- - Thằng chó chết, không ngờ được rằng nó dám làm đến mức này. Mà giỏi lắm..

Nhắc điện thoại lão Phiến gọi cho ai không biết chỉ biết lão nói:

- - Gọi tất cả đến đây, xảy ra chuyện rồi...

Chỉ khoảng 15 phút sau, tại ngôi biệt thự to nhất khu của lão Phiến đã có hàng chục oto đỗ trước cổng. Kẻ đứng ngoài, người đi vào trong, không thiếu những tay đâm chém, máu mặt. Tất cả được dẫn vào một căn phòng kín đáo, bí mật. Nhiều kẻ ở đây vẫn chưa biết được sự việc xảy ra đêm qua. Lão Phiến đặt cái hộp giữa bàn rồi nói mọi người mở ra.

Nhìn miếng thịt không ít kẻ phải bịt mũi lại vì mùi máu tanh bốc ra từ chiếc hộp, một tay chân của lão Phiến tròn mắt ú ớ:

- - Đây....đây...có phải là hình xăm của anh Kiên..không..à..?

Lúc này cả đám mới thật sự chú ý vào miếng thịt, tất cả nuốt nước bọt nghe lão Phiến nói:

- - Đúng vậy, tao vừa nhận được tin thằng Kiên cả đêm qua không về nhà. Thêm một tin nữa ngôi nhà nó mua cho con bồ trẻ cũng cháy rụi đêm qua. Bên công an nói xác định hai xác chết một nam, một nữ. Sáng sớm hôm nay cái hộp này được đặt trước cửa nhà tao. Dù đã trích tất cả các camera nhưng không thể biết được đây là ai vì nó che mặt kín từ đầu đến chân.

Đập mạnh tay xuống mặt bàn lão Phiến gằn lên:

- - Lại là gái, tao đã nói chúng mày bao nhiêu lần rồi...Đừng bao giờ để đối thủ nắm được thóp của mình. Chúng mày có biết chuyện này là do ai làm không..?

Một tay khẽ trả lời:

- - Dám làm như thế này không ai khác chỉ có lão Tuấn. Con chó điên ấy, chỉ có nó mới dám động đến người của chúng ta.

Một kẻ khác đáp:

- - Nhưng chẳng phải nó đang bị thương nặng, tao còn nghe đồn sau khi bị vợ lừa hết tất cả nó còn tái phát vết thương phải chuyển lên viện trên cơ mà. Hơn nữa sao nó dám làm thế trong khi chúng ta đông người lại chiếm gần hết các địa điểm làm ăn.

Lão Phiến tặc lưỡi nói bằng giọng điệu lo lắng:

- - Đông người nhưng ở đây đã từng có thằng nào dám đứng ra một mất một còn với nó chưa. Ít người nhưng đã thằng nào dám cầm dao đâm chết người giữa ban ngày như anh em chúng nó chưa..? Chúng mày không biết rằng nó từ một thằng tù mà chỉ mất mấy năm đã vùng vẫy ngang dọc ở đây à..? Thế nên tao đã dặn chúng mày bao nhiêu lần là phải tuyệt đối cảnh giác. Cái chết của thằng Kiên đã đủ làm chúng mày tỉnh ra chưa hả lũ lợn này.

Cả đám ngẩn ngơ nhìn nhau, quả thật nếu ông Tuấn không bị thương đợt vừa rồi, cộng với ý định từ bỏ chuyện xã hội thì sẽ chẳng thằng nào ở đây đủ bản lĩnh đi cướp địa bàn làm ăn của ông Tuấn. Ngay cả lão Phiến cũng đã phải đợi cơ hội này nhiều năm qua mới dám hành động. Mặc dù lão biết ông Tuấn lực hiện tại không còn được như trước do hai tháng trời bỏ bê, trì trệ mọi hoạt động. Nhưng với sự già dặn, sừng sỏ bao năm qua lão biết khi vào đường cùng ông Tuấn có thể sẽ như con chó đại cắn càn.

Chính vì vậy lão Phiến muốn ông Tuấn phải kiệt quệ cả về lực lẫn kinh tế. Đó chính là lý do vì sao lão lại giúp mẹ Hường bày ra cách lừa ông Tuấn trong một lần tình cờ gặp mặt. Hôm đó lão thấy mẹ Hường chạy đôn chạy đáo để lo tiền làm ăn sau khi bị chạy một quả lớn. Với khả năng nhìn thấu suy nghĩ của những kẻ háms lợi, lão chẳng mất mấy thời gian khi thuyết phục được con mẹ chó đẻ vốn cũng đã đang loay hoay tìm cách khi biết ông Tuấn muốn rời khỏi giới xã hội để sống an nhàn.

Thực ra cách của lão Phiến mẹ Hường cũng đã nghĩ đến ngay từ hôm mẹ bị chú Đại đánh trong bệnh viện, nhưng mẹ sợ nếu mẹ làm thế mẹ sẽ không có đường thoát thân. Nhưng khi gặp được lão Phiến, thêm sự bảo hộ của lão mẹ Hường vững tin làm theo kế hoạch. Khi đó lão Phiến đã cười thầm bởi sự ngu dốt của một con đàn bà tham lam.

Với tình trạng sức khỏe của ông Tuấn lúc bấy giờ, cộng thêm cú sốc bị vợ lừa đảo lão Phiến cũng đã nghĩ ông Tuấn sẽ không gượng dậy được. Cho đến sáng hôm nay khi miếng thịt tươi được gửi đến tận cổng thì lão mới toát mồ hôi nhận ra rằng con chó không hề đại, ngược lại nó đã biến thành con chó sói rình rập sẵn mồi vào ban đêm.

Lập tức lão Phiến nói:

- - Tổ chức người canh gác cẩn mật ở đây cho tao. Không được cho bất cứ ai lạ mặt ra vào.

Một vài thằng đứng lên nghe lệnh đi bố trí người, một tay chân của lão nói:

- - Em sẽ tập hợp người đi tìm bọn thằng Tuấn. Đại ca cứ yên tâm...

Lão Phiến gật đầu:

- - Mà phải tìm ra chúng nó, nhưng phải cẩn thận vì người của thằng Tuấn toàn những thằng thuộc dạng chó điên. Đit mẹ cái lũ này, sao chúng nó lại tập hợp được hết vào một chỗ như vậy nhỉ..?

Tất nhiên sau vụ Kiên báo bị chết cháy thì tất cả mọi chuyện lại trở nên bình yên như chưa từng có việc gì xảy ra. Ngay sau hôm đó chú Đại xuất hiện ở nhà bà ngoại Nam. Ngày hôm ấy là chủ nhật, vừa thấy chú Đại là Nam đã vội vàng chạy ra đón. Cũng đúng thôi, từ lần qua chú Đại không thấy đâu, cả bố nó cũng biến mất, chẳng ai biết gì về chuyện của ông Tuấn.

Nam hớn hởi nói:

- - Chú Đại, sao chú đi đâu mà không nói một lời nào thế. Cháu còn cần của chú cái này này.

Chú Đại mặt hơi biến sắc đi vào nhà chào bà ngoại, bé Hạnh đang ngủ trưa. Chú Đại cười gượng gạo:

- - Con chào bác, dạo này bận quá nên hôm nay con mới có thời gian về thăm bác với hai cháu.

Bà ngoại mỉm cười hiền hậu đáp:

- - Ủ, có sao đâu. Chú còn phải có công việc, còn phải đi làm chứ. Mà tôi thấy cháu Nam nó bảo bố nó không còn nằm viện nữa rồi hả chú. Mà mấy hôm trước cháu nó đạp xe vào nhà cũng không thấy ai..Có chuyện gì hả chú, tôi lo sốt cả ruột mà chẳng biết hỏi ai cả..?

Chú Đại ngẩn người một lát rồi nói dối:

- - Dạ, không có gì đâu bác ạ. Anh Tuấn chuyển lên viện trên Hà Nội để được chăm sóc hồi sức tốt hơn. Trên ấy nhiều bệnh viện lớn, trang thiết bị hiện đại, sau biết đâu còn có khả năng phục hồi lại.

Nam mừng rỡ:

- - Thật hả chú, bảo sao cháu không thấy bố đâu cả.

Chú Đại khẽ nói:

,

- - Ủ, tại vội quá nên chú cũng không kịp bảo với cháu. Mà cháu cũng không cần vào nhà bố đâu, giờ ở nhà có ai đâu mà.

Chú Đại tiếp tục:

- - Hay hai anh em lên Hà Nội chơi không..? Tiện thăm bố luôn..? Xong ở đấy chơi một thời gian..?

Nam lắc đầu:

- - Dạ thôi, cháu còn phải đi học, hơn nữa để bà ngoại ở nhà một mình cháu không yên tâm.

Chú Đại cười xoa đầu Nam, thực chất chú Đại nói như vậy, rồi hôm nay chú Đại đến đây là bởi vì chú Đại lo cho hai anh em Nam. Chuyện Cường đến trở về, sau đó mấy ngày sau chú Đại có hỏi Long một vài chuyện thì được biết tay Kiên đã chết cháy trong ngôi nhà mới mua cùng bônhi khiến chú Đại thấy rung mình khi nghĩ đến hai đứa nhỏ.

Lo là lo vậy nhưng thực tế thì chuyện ông Tuấn có hai đứa con với vợ trước nếu không phải người ở gần đây thì cũng chẳng ai biết. Ông Tuấn bỏ mẹ con Nam đi từ khi bé Hạnh còn nhỏ tí, bao nhiêu năm qua mấy bố con mới gặp lại nhau. Nhưng cũng chỉ là một thời gian ngắn, sau cùng là chuyện xã hội giải quyết lẫn nhau chắc sẽ không ai lôi trẻ con vào.

Việc hai anh em ở nhà bà ngoại thời điểm này có khi lại là điều tốt, nhưng chú Đại không thể ngờ rằng ông Tuấn lần này lại bất chấp tất cả như vậy..? Tin tức về vụ Hường vẫn chưa có gì tiến triển nhưng việc Kiên báo bị giết không đời nào lão Phiến chịu bỏ qua. Mà cho dù lão có bỏ qua thì chắc chắn ông Tuấn cũng không chịu dừng lại.

Mấy hôm nay chú Đại gọi điện ông Tuấn không nghe, mọi thông tin chú Đại chỉ được biết qua Long. Nhưng Long lại là một người kín miệng, Long chỉ cho chú Đại biết những điều cần biết. Dường như ông Tuấn đã quyết tâm gạt chú Đại ra khỏi chuyện này. Tuy nhiên đã có người phải chết, không những thế còn có người không liên quan phải chết. Ngay từ khi gọi Cường đến trở về chú Đại đã có dự cảm không lành. Thêm việc

ông Tuấn nói chuyện này rất nguy hiểm cũng đủ để chú Đại phải lo lắng. Đúng ra chú Đại không muốn ra nhà bà ngoại hôm nay, nhưng vì lo sợ có chuyện không hay xảy đến với hai đứa nhỏ nên chú Đại mạo hiểm đánh liều ra xem.

Thấy bọn nhóc vẫn an toàn chú Đại phần nào yên tâm, Nam kéo chú Đại ra góc nhà rồi dúi dúi vào tay chú Đại một thứ gì đó. Nó thậm thụt nói:

- - Cô Thúy gửi cho chú cái này, gửi từ hai hôm trước mà cháu chẳng thấy chú đâu cả.

Thì ra đó là một lá thư, có lẽ bình thường chú Đại phải nháy mắt lên vui sướng nhưng với những chuyện xảy ra bây giờ quả thật chẳng còn tâm trí nào cả. Nhìn khuôn mặt bí xị của ông chú Nam ngạc nhiên hỏi:

- - Chú sao thế, cháu cứ tưởng chú phải mừng lắm cơ.

Chú Đại giật mình nói:

- - Ủ, mừng chứ...Mà có đọc trộm của chú không đấy...?

Nam bĩu môi:

- - Cháu đọc của chú làm gì...?

Bà ngoại cười:

- - Thế chú Đại ở đây ăn cơm luôn nhé...?

Chú Đại quay lại đáp:

- - Dạ thôi bác ạ, giờ cháu phải đi có việc ngay bây giờ. Đợt này chắc cháu bận nên không ra đây được. Bác nhớ giữ sức khỏe nhé...

Chào bà ngoại với Nam chú Đại lặng lẽ bước ra khỏi nhà, Nam nhìn theo rồi bảo bà:

- - Lần này chú ấy làm sao ý bà nhỉ..?

Bà ngoại trả lời:

- - Chắc công việc chú ấy bận quá đó mà..

Chú Đại lái xe qua nhà ông Tuấn đồng thời cũng đến chỗ làm ăn nơi Long quản lý nhưng tất cả đều đóng cửa im lìm. Chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này, đột nhiên chú Đại nghĩ tới con mụ Hường đáng chết, đúng vậy, tất cả những điều này đều do nó mang lại. Đỗ xe ở chỗ của Long một lúc để suy nghĩ, chú Đại cũng không đoán được ông Tuấn đang ở đâu, nhưng phía đối diện bên kia đường có kẻ vừa nhắc điện thoại gọi đi, đầu dây bên kia bắt máy hân hoan nói:

- - Em không thấy bọn thằng Long đâu, nhưng em nhìn thấy cái thằng mang tiền đến trả nợ anh Kiên đột vừa rồi...Chính nó, nó đi con xe màu đen...Nhưng có vẻ nó cũng không biết bọn kia đang ở đâu. Em không nhầm thì thằng này chính là em thằng Tuấn.

Bên kia đáp:

- - Ừm, tạm thời cứ chốt ở những địa bàn của chúng nó. Mà mày bám theo xem thằng đó nó đi đâu, không được để lộ vì nhiều khả năng nó sẽ cho ta biết thằng anh nó đang ở đâu. Nhớ là không được làm gì đâu đấy, cái tao cần là xác của thằng Tuấn. Nó còn sống ngày nào thì anh Phiến không yên tâm ngày ấy.

Chú Đại vừa đánh xe đi thì ngay lập tức một chiếc xe khác cũng rời khỏi vị trí bám đuôi để theo dõi. Dường như cuộc chiến bây giờ mới thực sự bắt đầu...

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 87: Kẻ Bị Săn Lũ

Chú Đại lái xe được t ần 10km thì bất chợt nhận ra rằng mình đang bị theo dõi, chiếc oto đằng sau dường như đã đi theo từ lúc bắt đầu rời khỏi chỗ của Long. Vốn cũng rất tinh nhanh nên không khó để chú Đại nhận ra đi ầu đây.

Lái xe vào khu vực thành phố chú Đại chọn một khách sạn khá lớn, vào gặp lễ tân chú Đại thuê phòng, tất nhiên là thanh toán trước. Chú Đại đưa chứng minh thư cho lễ tân làm thủ tục lấy phòng. Không hiểu chú Đại trao đổi gì với em lễ tân mà em ấy khá ngạc nhiên, nhưng khi chú Đại kẹp 1tr vào tờ quảng cáo khế đưa cho cô lễ tân rồi nói:

- - Lát nếu có ai vào hỏi tôi thì cô nói với họ tôi đang ở phòng 505 nhé. Họ là bạn tôi, cô chỉ cần nói như vậy là được.

Em lễ tân gật đầu cười tươi rồi đồng ý, chú Đại bấm thang máy đi lên trên. Ngay lập tức có 2 gã nhìn mặt mũi bặm trợn, đeo kính đen, khá cao to đi vào quầy lễ tân ra giọng lớn lối:

- - Thằng lùn lùn vừa nãy nó ở phòng nào thế cô em..?

Cô lễ tân ngược lên hỏi lại:

- - Hai anh là bạn của anh vừa rồi phải không ạ..?

Một kẻ còn lại nhanh trí nói:

- - Đúng vậy, anh là bạn của nó. Nó hẹn bọn anh đến đây...Thế nó đang ở phòng nào hả em.

Cô lễ tân mỉm cười:

- - Dạ, anh ấy ở phòng 505 ạ.

Không một lời cảm ơn hai tên đó vội vã bấm thang máy lên tầng 5, nhưng khi chúng vừa đi thì chú Đại đi từ thang bộ đi xuống. Đi qua quầy lễ tân chú Đại trả lại cả hai chiếc chìa khóa và nói:

- - Anh có việc phải đi ngay, anh trả lại hai phòng 102 và 505 đây, em cho anh xin lại chứng minh nhé.

Cô lễ tân lúc này mới thấy lạ thật sự, cô hỏi:

- - Sao anh thuê hai phòng chưa kịp ở đã trả rồi, nếu vậy em chỉ có thể thanh toán lại cho anh một nửa tiền phòng thôi ạ...Chứng minh thư của anh đây..? Bạn anh cũng vừa lên đó ạ.

Chú Đại nhận lại chứng minh rồi mỉm cười:

- - Không sao đâu em, chỗ tiền phòng còn lại em cứ giữ lấy....Cảm ơn em đã giúp anh nhé. Công việc bận nên anh chưa kịp ở đâu, thôi chào em...

Cô lễ tân vui sướng vẫy tay chào lại chú Đại, chú Đại vội bước ra ngoài rồi lên xe đi mất. Một lúc sau hai gã giang hồ ban nãy chạy xuống sảnh quát:

- - Mà chơi bọn tao à, trên phòng 505 làm gì có ai...? Thằng lùn, đầu trọc đó đâu..?

Cô lễ tân giật mình sợ hãi trả lời:

- - Anh ấy thuê hai phòng nhưng chưa ở đã trả lại cả hai phòng rồi đi một lúc rồi ạ..?

Một gã cao lớn đập tay xuống bàn gất:

- - Thế sao mày không nói, mà mày lại chỉ bọn tao lên tầng 5.?

Cô lễ tân toát mồ hôi vội đáp:

- - Tại...tại...anh ấy dặn lát anh ấy có bạn đến tìm thì...chỉ lên....lên tầng 5....à...Em chỉ làm...theo thôi...Mà hai anh...cũng là bạn của anh....ấy mà..?

Gã còn lại chửi thề

- - Địt mẹ thằng chó, nó biết mình theo dõi nên cắt đuôi mình rồi. Khốn kiếp thật...Bè lũ của lão Tuấn toàn những thằng khó nhằn. Đi thôi mày..

Hai gã bặm trợn kéo nhau ra khỏi khách sạn, cô lễ tân vẫn đang thở hổn hển vì sợ. Ra ngoài một gã lấy điện thoại gọi báo cáo cho đại ca:

- - Thưa anh, em mất dấu thằng em của lão Tuấn rồi....

Bên kia chửi:

- - Lũ ăn hại, có mỗi việc theo dõi mà làm không xong...Khó khăn lắm mới thấy một thằng xuất hiện mà chúng mày làm ăn thế à..? Địt cụ lũ ngu...

Hai thằng bị chửi mặt mũi ngáo ngơ không biết làm gì tiếp theo vì lúc này chú Đại đã mất hút từ bao giờ. Chúng đành lái xe quay lại chỗ cũ chờ lệnh. Về phần chú Đại, qua phép thử vừa rồi chú Đại đã biết chuyện này đã đi quá xa khỏi tầm suy nghĩ. Nó cho chú Đại một cảm giác lạnh gáy khi tưởng tượng ra một cuộc thanh trừng đẫm máu giữa ông Tuấn và lão Phiến.

Cuộc đụng độ mà bao năm qua hai bên đều án binh bất động chờ đợi thời cơ đối phương xảy chân. Nhưng cuối cùng ông Tuấn vì lòng căm thù khi bị lừa dối đã là người nổ phát súng đầu tiên. Việc giết Kiên báo có thể nói đã gây không ít trở ngại cho lão Phiến, mọi thủ đoạn, khu vực làm ăn, sổ sách đa phần đều do Kiên báo nắm giữ. Kiên báo chết một cách bất ngờ, nhanh chóng khiến cho lão Phiến chưa thể sớm một chút nào có thể ổn định lại mọi việc.

Chưa hết, với món quà mà ông Tuấn gửi đến lão Phiến cũng biết mọi chuyện mới chỉ bắt đầu. Sau cái chết của Kiên, biệt thự của lão Phiến mật độ người canh gác đã tăng lên gấp 2-3 lần. Công bằng mà nói, nếu đánh

nhau trực diện lão Phiến có thể một trận xóa sổ ông Tuấn nếu so với thực lực với kinh tế hiện giờ. Tuy nhiên cái chết của Kiên báo động nghĩa với việc ông Tuấn cùng anh em sẽ không ra mặt công khai đối đầu với lão. Mà ông Tuấn sẽ chọn cách ẩn mình trong bóng tối.

Đi đâu này chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến lão Phiến cảm thấy bất an, sau khi nhận được quà lão Phiến toát mồ hôi lạnh, lão cảm giác nếu không cẩn thận lão có thể sẽ chết bất cứ lúc nào. Đó là bởi vì trước đây khi gặp ông Tuấn để bàn chuyện làm ăn, vốn dĩ là một con cáo già với sự lọc lõi, tinh quái của mình lão Phiến chỉ cần nhìn vào ông Tuấn là đã biết ông Tuấn chính là kẻ thù không đội trời chung với lão. Ở ông Tuấn khi đó toát ra một sự áp đảo với bất cứ ai, chưa hết đứng đằng sau ông Tuấn mặc dù số lượng người chỉ vồn vện có 6-7 người nhưng kẻ nào kẻ nấy đều là những tên máu lạnh.

Đôi mắt của chúng vô hồn, lạnh lẽo...chưa kể đến những vết sẹo to nhỏ khắp cơ thể. Nhìn thôi mà đám đệ của lão Phiến lúc ấy cũng phải cúi mặt mặc dù số lượng đông hơn gấp 3 lần. Khi ấy Long là kẻ khiến mọi người sợ nhất bởi Long khi xông lên thì đã xác định có chết ít nhất cũng phải cho 5 thằng chết cùng. Nhiều khi Long khắp người máu me, thế nhưng lại chẳng thằng nào dám lao vào bởi lúc đó là lúc Long đáng sợ nhất.

Lão Phiến đang cố nhớ lại trong đám em của ông Tuấn thì kẻ nào có thể giết Kiên báo, lão nhớ đến Long nhưng lão không nghĩ Long sẽ làm chuyện này. Bất chợt lão giật mình vì lão vừa lục trong trí nhớ ra khuôn mặt của một tên đen xì, mắt sát thủ...Đúng vậy, buổi gặp hôm ấy thằng mặt đen ấy lờm lờm lão chăm chăm từ đầu đến cuối. Lúc đó lão còn tưởng lão đã đắc tội gì với hắn, nhưng ông Tuấn quay lại nhìn hắn một cái rồi nói:

- - Em tôi nó trước giờ vẫn thế, gặp ai nó cũng nhìn như vậy chứ nó không có ý gì đâu..?

Nghe anh nói, tên mặt đen mới dừng nhìn lão. Và kẻ đó chính là Cường đen, trước đây lão cũng có nghe qua nhưng vốn dĩ Cường đen hành động giống một sát thủ hơn nên tiếng tăm không được như Long. Mọi người chỉ

quen gọi Long là cánh tay phải mà không ai biết được rằng, sau khi có những viên gạch móng đầu tiên thì ông Tuấn và anh em đã không còn phải chém giết đổ máu như trước nữa. Nhưng đó cũng là lúc Cường đen xuất hiện, và rồi cũng từ đó chuyện làm ăn của ông Tuấn cứ bất chiến tự nhiên thành. Mọi đối thủ cứ từng người từng người một đồng ý hợp tác mặc dù trước đó rất coi thường ông Tuấn, một kẻ giang hồ mới nổi.

Toát mồ hôi khi xâu chuỗi lại ký ức lão Phiến cho gọi người lại rồi hỏi:

- - Mà là người theo tao cũng lâu lắm rồi, mà có nhớ trong đám anh em thằng Tuấn có thằng nào mặt đen xì, đôi mắt nó lạnh lẽo như sát thủ không..?

Gã đàn em đáp:

- - Em có nhớ, nhưng nó đã đi khỏi đây gần 2 năm rồi. Em cũng nghe đồn nó giết người nên phải bỏ trốn. Tuy nhiên bên phía công an lại chẳng có động tĩnh gì về việc này. Số người thân tín của thằng Tuấn chỉ có tầm 10 người, trong số ấy thì đầu tiên phải kể đến thằng Long, thằng Đại thằng này là em trai kết nghĩa của thằng Tuấn...Sớm rồi mấy thằng đàn em của em để mất dấu thằng này, còn thằng mặt đen mà anh nói thì nó tên Cường. Nhưng nó biến mất rồi mà anh, gần 2 năm qua không thấy nó xuất hiện ở đây nữa. Có chuyện gì ạ..?

Lão Phiến lau mồ hôi rồi khẽ nói:

- - Không hiểu sao tao vừa nghĩ đến chúng nó thì thằng này nó làm tao bất an nhất. Ngay lần đầu gặp mặt nó nhìn tao như muốn giết tao ngay lúc đó vậy..? Cái chết của Kiên báo lần này phía công an cũng chỉ kết luận ban đầu là do sơ ý dẫn đến hỏa hoạn. Lửa cháy thiêu rụi tất cả, từ cách chọn nơi giết người đến thời điểm giết người mà có thấy tất cả đều đã được tính toán không..? Có vẻ như người giết Kiên báo không phải là một kẻ bình thường. Đột nhiên thằng đó làm tao thấy không yên tâm.

Quả đúng là lão cáo già lõi đời, chỉ bằng suy nghĩ lão đã lần mò đoán được sự việc. Lão ra lệnh:

- - Đi tìm hiểu về nó ngay, trước giờ tao đã quá chủ quan khi chỉ nghĩ thằng Long với thằng Tuấn là mối họa duy nhất. Nhưng không được, thằng mặt đen đó mới chính là người đưa thằng Tuấn lên cao, tại sao tao có thể quên được nó cơ chứ. Khi nó xuất hiện cũng là lúc thằng Tuấn từng bước, từng bước đứng ngang hàng với tao. Tìm nó, thấy giết luôn không cần hỏi...

Ở một nơi kín đáo khác, Cường đen đang ng ỡ tự nhiên hần đứng dậy nép vào phía rèm cửa nhìn ra bên ngoài, ông Tuấn thấy vậy hỏi:

- - Sao đấy, ở đây tuyệt đối an toàn không ai tìm được đâu.

Cường đen trả lời:

- - Tự nhiên em có cảm giác bất an nên xem thử thôi anh. Mà anh định làm gì tiếp theo, chẳng lẽ cứ ng ỡ đây mãi à..?

Ông Tuấn đáp:

- - Không cần vội, chú mới giết hai mạng người đấy...Anh đang nghe ngóng xem bên công an đã tìm hiểu được gì chưa..Tạm thời im lặng, anh có kế hoạch hết rồi. Lão Phiến chắc hẳn giờ này đang lo sợ lắm...

Cường gật đầu:

- - Nếu chúng nó không mang tảng thịt đó đến công an trình báo thì sẽ không có gì phải lo đâu anh. Mà sao bọn nó dám làm thế, làm thế thì đừng ng ỡ với việc chúng nó mua dây buộc mình. Càng làm công an chú tâm đến mà thôi, lũ ấy còn muốn giết anh em mình cơ mà.

Cửa phòng mở ra, Long vội đi vào nói:

- - Anh Tuấn, anh Đại nhắn cho em nói anh ấy bị theo dõi.

DÌ GHÈ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 88

Ông Tuấn nghe Long nói xong vội quay lại hỏi:

- - Sao lại thế được, anh đã bảo nó không được về đây rồi cơ mà..? Mà giờ nó ở đâu..?

Long đáp:

- - Anh ấy nhấn vậy nhưng em nhấn với gọi lại hỏi thì không thấy nghe máy.

Ông Tuấn lắc đầu:

- - Không ổn rồi, chuyện thằng Cường giết Kiên báo chắc chắn khiến chúng nó đang săn lùng anh em mình. Đại nó lại là người thân cận với anh, hơn nữa vừa rồi Đại nó còn mang tiền đi trả nợ rồi gặp thằng Kiên báo. Chính vì ở đây anh sợ nó bị trả thù nên mới cố tình không cho nó về. Sao nó không chịu hiểu, lấy điện thoại cho anh.

Long vội lấy cho ông Tuấn cái điện thoại, ông Tuấn bấm số gọi thì lập tức chú Đại bắt máy, ông Tuấn hỏi:

- - Sao giờ mới bắt máy, thế có làm sao không..?

Chú Đại đáp:

- - Không thế thì chắc đợi anh gần chết anh mới gọi cho em. Em không sao, nhưng em vừa xuất hiện là ngay lập tức đã có hai thằng theo dõi, cũng may em nhanh trí nên cắt được đuôi. Mà anh đang ở đâu vậy...? Chuyện này em nghĩ không đơn giản đâu, giờ anh đang bị thương, người lại ít sao chống được chúng nó...?

Ông Tuấn khẽ cười:

- - Không sao là may rồi, ít người nhưng anh có cách của anh. Mà chú đừng lảng vảng ở đây nữa, chúng nó sẽ không bỏ qua dễ như vừa rồi đâu.

Chú Đại nói:

- - Sao anh không để em tham gia vào chuyện này, như vậy sẽ dễ dàng hơn..?

Ông Tuấn trả lời:

- - Hai mạng người đã bị chết rồi đấy, chú nghĩ tham gia xong sẽ được yên ổn à..? Anh muốn nếu anh có làm sao thì chú còn phải chăm lo cho bố mẹ, cho các cháu. Thế là được rồi, đừng cố dấn chân vào bùn khi phải mất bao công sức mới rửa sạch được chân của mình.

Chú Đại gắt:

- - Nhưng anh không nghĩ đến bọn trẻ à..? Thăng Nam hôm nay còn đạp xe vào nhà để tìm anh vì nghĩ anh ra viện rồi đấy..? Nhớ không may chúng nó bị liên lụy rồi làm sao..?

Ông Tuấn mặt hơi biến sắc, ấp úng đáp:

- - Chuyện anh bỏ chúng nó đi cũng quá lâu rồi, sau đó anh đi tù, đến lúc ra tù bắt đầu dấn thân vào xã hội lập nghiệp thì không ai biết anh từng có con, chúng nó chỉ biết anh ở với con Hường thôi. Hơn nữa giờ người của anh đang bị săn lùng, nếu anh đón chúng nó đi thì sẽ gây chú ý, như vậy càng nguy hiểm cho chúng nó. Để chúng nó ở bà ngoại sẽ an toàn hơn. Mà chú cũng đừng ra đấy nữa, bản thân chú giờ cũng không an toàn đâu. Lão Phiến tuy rằng là một con cáo già nhưng anh biết lão sẽ không bao giờ ra tay với trẻ con. Dù sao đi nữa lão cũng là một đại ca thứ thiệt, chỉ trong làng ăn lão mới không từ thủ đoạn. Chú cứ ở trên đó rồi tập trung lo cho công việc đi. Anh tắt máy đây...

Nói xong ông Tuấn cúp máy, Cường đen lì lì nói:

- - Nó mà động đến con anh em thì sẽ cho cả nhà nó từ già đến trẻ chết hết. Giờ nó chỉ trốn trong biệt thự còn bố mẹ nó nhà ở đâu em cũng đã biết, hai đứa con nó đang học đại học trên Hà Nội em cũng có thông tin. Chỉ cần nó dám thì nó sẽ mất nhiều hơn thứ nó lấy được.

Long nói:

- - Mà còn dám nói nữa à, tại sao mà lại giết cả con bồ của thằng Kiên. Lần trước mà đã giết cả vợ của lão Tùng trọc trong khi yêu cầu mà chỉ cần giết lão là đủ. Càng nhiều người chết thì chúng ta càng khó sống mà không biết à..?

Cường lườm Long bằng ánh mắt vô hồn đáp:

- - Chuyện tao giết cả vợ lão Tùng là bởi vì tao biết mọi chuyện làm ăn của lão ở cái khu ấy có bàn tay của con vợ lão đi đầu khiến. Nếu lão chết thì chẳng qua chỉ là chuyển quyền vào tay vợ mà thôi. Thế mà nghĩ rằng nó chết thì nó sẽ dễ yên cho anh Tuấn người mới yêu cầu nó nhường lại một nửa khu thu phí à..? Còn chuyện con bồ thằng Kiên tao giết nó bởi vì nó đã thấy mặt tao, nhìn con điểm đó tao biết nó là loại tráo trở lật lọng, tha cho nó mới là ngu đấy. Bớt nói đi.

Ông Tuấn thở dài:

- - Dừng lại, người thì đã chết rồi nói cũng không giải quyết được gì... Nhưng giờ chưa có ý kiến của anh không ai được làm gì quá giới hạn. Anh không muốn trong số những thằng còn ở đây có thằng xảy ra chuyện gì cả..? Còn Cường, không được manh động, chuyện xã hội chúng ta đã nói không lôi kéo những kẻ không liên quan vào. Anh cũng tiếp xúc với lão Phiến nhiều nên anh cũng đoán chắc lão không dám làm hại bọn trẻ đâu. Bình tĩnh lại đi.

Quay sang ông Tuấn nói với Long:

- - Chuyện anh bảo em đã làm xong chưa, nhớ nói tụi nó cố gắng chịu khó 2-3 hôm nữa. Khi nào có lệnh thì bắt đầu... Mà người ngọm ổn chứ..?

Long trả lời:

- - Anh yên tâm, bên mình tuy ít người nhưng tất cả đều là anh em vào sinh ra tử từ hồi anh mới đứng lên. Anh đối xử với tụi nó không phụ nên chỉ cần anh bảo tụi nó chắc chắn sẽ làm. Hơn nữa 2 tháng qua anh nằm viện những thằng nào hai mặt cũng bỏ đi hết rồi. Vừa may lúc này chúng ta chỉ còn lại những người thân tín.

Ông Tuấn gật đầu:

- - Được vậy thì tốt, không uổng công anh hi vọng.

Cường đen vừa lao những con dao vừa nói:

- - Đại ca mà nhịn cả đói để nhường đồ ăn cho đàn em mà vẫn có thằng bỏ đi được thì cũng khá đấy..

Ông Tuấn cười:

- - Mỗi thời mỗi khác, thời anh em mình khi đó mới chỉ bắt đầu. Đến cái ăn còn khó khăn, còn bây giờ tụi trẻ nó thấy mình có uy thì nó theo, giờ hết uy thì nó bỏ. Không trách được, mà trên bãi có chuyện gì không..?

Cường đen nói:

- - Cũng không có gì anh ạ, em sống trên đó cũng quen rồi. Rừng thiêng nước độc với em lại hợp. Nhưng gần đây biên giới xảy ra chuyện nên cũng hơi khó một chút, anh Đại cũng đã cho một vài chỗ ngừng hoạt động rồi.

Ông Tuấn bảo Long ngồi xuống rồi nói với Cường:

- - Sao không lấy tạm cô dân tộc nào đó rồi sinh đứa con đi....Cũng đã lâu lắm còn gì..?

Cường sau khi nghe anh nói thì ngừng lau dao, hạ con dao xuống mặt Cường hơi giãn ra, hắt thở dài:

- - Anh đừng nhắc lại chuyện cũ nữa...Em chỉ muốn sống một mình.

Long quát:

- - Anh Tuấn cũng là lo cho mày, mày cứ thế mày nghĩ vợ con mày...

- - C M MỒM....

Cường chỉ thẳng mặt Long quát lớn, Long biết mình cũng vừa lỡ mồm nên cúi mặt không nói, Cường đen quay mặt đi nói tiếp:

- - Mày nghĩ lấy một kẻ giết người thì cô gái đó liệu có được sống yên ổn không...?

Câu nói của Cường đen khiến tất cả im lặng, thân phận, hoàn cảnh của Cường đen thế nào thì chỉ có ông Tuấn và Long biết. Nhưng chắc chắn đó là một quá khứ đầy đau khổ khi mà chỉ nhắc đến thôi cũng đủ khiến Cường phát điên.

Quả đúng như Cường đen nói, khi tay đã nhúng tràm thì đừng mong buông bỏ để có một cuộc sống yên ổn, cả ông Tuấn lẫn Long đều hiểu rõ điều này. Tuy nói Cường nhưng Long bao năm qua cũng chưa tính đến chuyện gia đình mặc dù cũng được anh em khuyên suốt.

Thêm nữa chuyện xảy ra với ông Tuấn càng khiến mọi người e ngại vấn đề dân xã hội sau khi lập gia đình. Long nói:

- - Tao xin lỗi, với tao thì chỉ cần anh em ở đây đã là gia đình rồi.

Cường im lặng không nói gì, đột nhiên Long có điện thoại, bắt máy Long nghe rồi đáp:

- - Được rồi, cứ ở yên đó...Bọn nó không làm được gì đâu..?

Ông Tuấn hỏi:

- - Có chuyện gì à..?

Long trả lời:

- - Không có gì lớn anh ạ, chúng nó cho người đến nhà anh nhưng dân xung quanh đó đã báo công an giải tán rồi.

Ông Tuấn mỉm cười ;

- - Quân của lão Phiến rốt cuộc cũng chỉ là mấy thằng ngu. Chúng nó nóng vội quá rồi.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 89: NướC Cờ Nguy HiểM

Chú Đại sau khi cắt được cái đuôi theo dõi của bên lão Phiến đã tìm một nhà nghỉ bình dân ở một khu không mấy đông đúc. Lúc này trời cũng đã tối, sau khi lấy phòng chú Đại nằm dài ra giường bởi những suy nghĩ ngồn ngàng sau những chuyện vừa xảy ra.

Khẽ thở dài vì nghĩ đến những tình huống xấu nhất, chú Đại bất chợt nhận ra trong túi mình còn có thứ gì đó. Thò tay vào túi lấy ra chú Đại lúc này mới nhớ bức thư của cô Thúy gửi cho mình qua cu Nam. Cầm bức thư trên tay nhưng chú Đại lại cảm thấy không vui, hiện giờ tất cả đang náo loạn như thế tâm trạng đâu mà nghĩ đến chuyện tình cảm. Hơn nữa bất giác chú Đại vừa suy nghĩ đến vấn đề, liệu rằng yêu một cô giáo thì chú có thể mang hạnh phúc đến cho người ta được không..?

Nhìn ngay cả bản thân ông Tuấn, quá nửa đời người vẫn còn đang ngụp lặn trong cái xã hội màu đen đầy chết chóc kia. Tuy chú Đại lần này không được tham gia vào vụ việc nhưng chỉ vừa mới xuất hiện thôi đã có kẻ bám đuôi theo dõi, nếu như vậy chẳng phải sẽ gây nguy hiểm đến người khác hay sao...? Chú Đại quyết định không đọc bức thư mà cho nó vào trong túi. Bức thư cũng đã viết cách đây 2 hôm, trong mấy ngày qua bắt đầu từ hôm ông Tuấn ra viện chú Đại và cô Thúy cũng không liên lạc gì với nhau.

Một đứa trẻ như Nam nhìn qua cũng đủ để biết hai người có tình cảm cho nhau, nhưng trở trêu thay xuất thân của cả hai lại quá khác biệt. Nói thì đơn giản nhưng chuyện vượt qua được sức ép ngăn cấm của gia đình gia giáo như bố mẹ cô Thúy không phải việc đơn giản. Ngay cả đến con trai họ còn không cần vì trái ý của họ, không nghĩ nhiều chú Đại thay quần áo đi vào nhà tắm. Một mình trong căn phòng chú Đại biết mình không thể nằm yên mà không làm gì được. Ra ngoài ban công hút thuốc, chú Đại lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó rồi quay vào trong.

Hai ngày nữa lại trôi qua, dường như tất cả những người của ông Tuấn đều bốc hơi một cách bí ẩn, mặc dù đã theo dõi từ nhà đến chỗ làm ăn nhưng đám đệ của lão Phiến không ai phát hiện được gì ngoài chuyện những địa điểm đó đều im lìm một cách đáng sợ.

9h tối cùng ngày, lúc này ở một nơi bí mật ông Tuấn nói với Long:

- - Tất cả xong xuôi rồi chứ, anh không nghĩ nó lại bắt đầu nhanh vậy đâu. Đúng là động đến tiền bạc thằng nào cũng mềm lòng. Ba khu vực đánh bạc lớn đều có người của ta ở trong rồi phải không..?

Long gật đầu trả lời:

- - Dạ vâng thưa anh, ngay khi Kiên báo chết đúng như anh nói mọi hoạt động ở những ổ bạc lớn đều tạm dừng vì không có ai cần đầu, việc Kiên báo chết cũng khiến cho phía lão Phiến bắt buộc phải ngưng lại một số hoạt động làm ăn vì phía công an có can thiệp. Nhưng đến hôm nay có lẽ chúng không chịu nổi hoặc lão Phiến đã giàn xếp được với bên công an để tiếp tục quay lại hoạt động, đặc biệt là 3 khu vực sòng, trong số đó có 2 cái là của anh trước đây. Hai tháng qua sau khi dần chiếm được 2 sòng này lão Phiến rất muốn nhanh chóng hợp thức hóa tất cả thành của lão nên ngưng ngày nào là lão không yên ổn ngày đó.

Cường nói thêm vào:

- - Anh Tuấn, sao lần này em thấy anh tính toán kỹ lưỡng đến từng chi tiết như vậy..? Không giống với cách mà anh thường làm trước đây..?

Ông Tuấn khẽ lắc đầu:

- - Thế hai đứa nghĩ với cái tay phải coi như vứt đi này thì nếu cứ tiếp tục như ngày xưa liệu anh sẽ lao được vào đến đâu..? Hơn nữa bao năm qua anh chưa hề có ý định sống bằng phân với lão Phiến, kế hoạch này của anh đã lên từ trước rất lâu rồi. Nhưng rồi khi anh nằm viện anh thật sự đã muốn bỏ tất cả. Chính vì vậy anh để mặc con chó già tự tung tự tác vì anh muốn rút chân ra khỏi cuộc sống tranh chấp bấp bênh này...Nhưng bọn chó đẻ ấy lại không muốn ngưng....

Vừa nói ông Tuấn vừa nắm chặt bàn tay trái lại rồi nghiêng rằng, Long và Cường đầu cúi mặt vì hiểu anh mình đang nghĩ gì, ông Tuấn nói tiếp:

- - Thế nên thay vì dùng sức, dùng máu liều như ngày xưa anh cần phải dùng cái đầu. Lực ta yếu hơn, người ta ít hơn vì vậy chúng ta cần phải tận dụng điểm yếu của đối phương. Khi anh chấp nhận nhường địa bàn làm ăn cho chúng nó là đồng nghĩa với việc chúng nó phải tổ chức lại từ đầu. Bởi anh biết lão Phiến sẽ không tin tưởng những người từng làm cho anh, cho dù tụi nó có sống chết đi theo chẳng nữa. Chính vì vậy thêm địa bàn là thêm người quản lý, thêm việc Kiên báo bị Cường giết sẽ kéo theo khủng hoảng tức thời bởi làm gì thì làm luôn luôn có một người đứng ra lo liệu tất cả. Thăng Kiên chính là người thay mặt lão Phiến làm hết mọi việc.

Cường đáp:

- - Lúc đầu nhận lệnh từ anh em còn tưởng anh tìm thăng Kiên để xem con Hường ở đâu, giờ thì em hiểu rồi. Nhưng em vẫn chưa biết tiếp theo anh định làm gì..? Mà chuyện anh vừa nói là sao..?

Long nói:

- - Mà giờ lại quan tâm đến cả chuyện khác nữa à...? Tao tưởng trước giờ mày chỉ làm xong việc của mình có bao giờ hỏi đến chuyện khác đâu..?

Cường đen cười khà khà:

- - Tao không biết, nhưng lần này tao có cảm giác khác hẳn...Nó cho tao nhớ lại những năm khi mà anh em mình mới bắt đầu đứng lên tranh chấp với tụi nó. Lâu lắm rồi tao mới có cảm giác này....Máu trong người cứ như đang sôi lên vậy..

Long cũng cười:

- - Thăng này đúng là điên rồi....Vậy để tao nói cho mày nghe việc anh Tuấn giao cho tao. Trước khi mày giết Kiên báo thì anh Tuấn đã gần như buông xuôi hết chuyện làm ăn, bên cạnh đó giải tán hầu hết đám lâu la chỉ giữ lại tầm 20 anh em đa số là thân tín, từng vào sinh ra tử với chúng ta từ

những ngày đầu. Trong số những chỗ làm ăn thì kiếm tiền nhiều nhất là 2 sòng bạc, trước đây là do tao quản lý, nhưng sau anh Tuấn đưa tao sang quản lý chi nhánh công ty cho anh Đại, còn 2 sòng bạc đó anh Tuấn để người khác trông, tất nhiên người đó cũng là chỗ anh em với chúng ta. Hơn một năm qua từ ngày mày đi, sau khi ổn định được chỗ đứng anh Tuấn dùng những địa bàn mà tất cả anh em đổ máu giành được kiếm lợi nhưng chỉ lấy một phần nhỏ, còn lại chia cho tất cả mọi người.

Nhấp ngụm nước Long tiếp tục:

- - Nhưng đến khi anh Tuấn vào viện bắt đầu xuất hiện những tin đồn, rồi việc anh Tuấn cũng không ra lệnh hay động thái gì thành ra lão Phiến mới dễ dàng chiếm được từng chỗ như vậy, nhưng riêng 2 sòng bạc thì chúng nó không lấy được bởi dù sao đó cũng là chỗ mà mày phải giết người mới lấy được, tháng trước tết lão Phiến cũng phải rất vất vả mới lấy được sòng thứ nhất, lúc đó tao muốn sống chết với lão nhưng anh Tuấn và anh Đại đã ngăn cản. Mới đây anh Tuấn đã bảo tao nói với anh em giải tán nốt sòng còn lại, mặc cho lão Phiến muốn làm gì thì làm.

Cường đen gắt:

- - Sao anh lại làm thế..?

Ông Tuấn mỉm cười:

- - Giữ cái sòng bạc để rồi chết dần chết mòn không phải là cách. Ngày chúng nó cho người vào cướp bạc anh cũng đau lắm. Nhưng nghe tin anh em mình cố gắng chống lại để rồi kẻ bị chém, người bị đâm anh còn đau hơn. Vậy nên lúc ấy anh đã quyết định dừng lại, anh cũng suy nghĩ đến việc sẽ lên khu Tây Bắc làm ăn với cơ sở của Đại nó ở đấy. Tất nhiên sẽ đưa anh em đi cùng vì công việc ở vùng biên, trong bãi cũng cần nhiều người. Nhưng không ngờ con chó cái kia nó lại chơi anh một vố. Mà vố này không ai khác ngoài lão Phiến...

Long tiếp:

- - Những ngày qua sau khi Kiên chết, lão Phiến chưa dám hành động khi chưa tìm thấy chúng ta. Mà sông bạc không mở ngày nào lão sẽ mất rất nhiều tiền ngày ấy, chưa kể đến những con bạc sẽ bỏ đi tìm chỗ chơi mới. Những ngày qua anh Tuấn kêu chúng ta án binh bất động là chính vì muốn lão Phiến phải nôn nóng. Khi lão mở lại các sông bạc đồng nghĩa với việc sẽ có những lỏng lẻo, lợi dụng điều này cả 3 sông bạc tao đâu đã bố trí người trong đó, tất cả vào đó không phải để đánh bạc mà là....

“ Ting...ting...”

Long đọc tin nhắn xong nói với ông Tuấn:

- - Tất cả đã sẵn sàng rồi anh...

Ông Tuấn gật đầu:

- - Bảo tụi nó làm đi, nhớ phải quay về an toàn.

Long nhắc lại lời ông Tuấn, sau đó im lặng không nói nữa. Cường đen sốt ruột hỏi:

- - Rồi sao nữa, đang nói lại dừng, thẳng chó này..

Ông Tuấn đáp:

- - Ngồi xuống bình tĩnh đi, chỉ một lát nữa thôi sẽ biết kết quả....Còn bây giờ anh chỉ mong người của mình được an toàn. Hai sông bạc cũ của ta thì đâu có đường thoát bí mật cho người thân tín. Nhưng sông còn lại của lão Phiến làm anh thấy hơi lo, mà chỗ đó em để ai đi hả Long..?

Long cúi mặt đáp:

- - Thằng Thuận anh ạ...? Nó nhất định đòi đi đến chỗ đó...Em cũng biết chỗ đó nguy hiểm nhưng chính vì nguy hiểm nên em nghĩ sẽ không ai ngoài nó lên vào được.

Ông Tuấn nuốt nước bọt, mặt nghiêm trọng đầy lo lắng, Cường đen há hốc mồm:

- - Thuận, có phải Thuận mặt nạ không..? Thằng đó ngoài cái tài cải trang ra thì đâu biết đánh đấm gì..? Sao lại để nó...đi....đi.....

Câu nói của Cường đã có câu trả lời, đó cũng chính là lý do vì sao Thuận lại là người nhận nhiệm vụ đi đến sông bạc to nhất, cũng là nguy hiểm nhất của lão Phiến.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 90: Lá Thư Của Thuận..!

Tối ngày hôm sau ăn cơm xong Nam ng ồi xem tivi thì bà ngoại nói:

- - Tới giờ thời sự r ồi, mở cho bà nghe tí tin tức nào..?

H ầu như ngày nào bà ngoại cũng nghe thời sự, mắt bà độ gần đây hơi kém nên chỉ nghe rõ thôi chứ lắm lúc lóa không thấy rõ hình. Ngày trước mấy bà cháu chỉ xem cái ti vi màu màn hình l ồi từ thời ông ngoại Nam còn sống để lại, Cái tivi tạm tịt xem bằng giàn ăng ten buộc vào cây tre cao chót vót ngoài thành bể nước. Lắm hôm gió to một cái là ăng ten đổi hướng, bên trong tivi cũng tịt luôn.

Độ đấy bà ngoại ở một mình cũng buồn lắm, đi ra đi vào không thấy ai. Hai đứa cháu lại mới chuyển về ở với bố nên nhà chỉ còn mỗi mình bà. Ti vi có làm sao ngày trước còn có thằng Nam nó chạy ra chỉnh, giờ thân già chỉnh sao nổi. Sau đó Nam quay về ở với bà r ồi chú Đại ra thăm, sau lần tặng Nam cái xe thì vài hôm sau chú Đại lại cho người chở đến cho bà ngoại một cái tivi, bà ngoại nhất quyết không nhận. Về sau chú Đại phải mang ra một cái tivi khác r ồi thuyết phục đấy là ti vi cũ của chỗ làm, để không ai xem nên chở ra cho bà ngoại với hai cháu xem. Bà ngoại phải nhìn bao lâu, thấy đám bụi đóng khá lâu, với chỗ nhựa tivi có vài vết xước thì bà ngoại mới tin đấy là tivi cũ. Sau đó ms chịu để chú Đại lắp cho bà xem.

Nam vâng dạ r ồi bật sang kênh VTV1, vừa kịp lúc thời sự....Điêm qua một vài tin chính, cô biên tập viên bắt đầu vào bản tin, bà ngoại chăm chú nghe, Nam thì không thích thời sự nên ng ồi vào bàn mở sách ra học, bé Hạnh cũng đang hí hoáy viết cái gì đó. Giọng cô biên tập viên vang lên:

- - Vào lúc 10h tối ngày hôm qua, trên địa bàn quận xxx thành phố yyy đã xảy ra một vụ việc hết sức nghiêm trọng.

Nam nghe thấy địa danh quen quen thì quay ra nhìn, nó hét lớn chỉ tay vào tivi nói với bà:

- - Ở...chỗ này ngay đoạn gần phố kia bà...?

Bà ngoại gắt:

- - Để yên bà nghe xem nào.

Cô biên tập viên vẫn đang nói:

- - Ba vụ nổ lớn xảy ra cùng một thời điểm tại ba khu vực khác nhau, số người thương vong theo tin tức chúng tôi cập nhật mới nhất đã lên đến 6 người chết hơn 30 người khác bị thương. Ba địa điểm xảy ra ba vụ nổ ban đầu được xác minh chính là những sòng bạc ngầm được che mắt một cách tinh vi dưới dạng quán cà phê, quán rượu hay cửa hàng tạp hóa. Khảo nghiệm tại hiện trường công an kết luận cả ba vụ nổ đều được sử dụng lớn một lượng thuốc nổ TNT, các nhân chứng tại hiện trường cho biết, trong lúc đang mải mê đánh bạc thì bất ngờ gian hàng nguy trang phía bên ngoài phát nổ, đồng thời lúc đó giữa xới bạc cũng có kẻ quăng những quả lựu đạn thẳng vào đám đông khiến mọi người trở nên hỗn loạn.

Bà ngoại chăm chú nghe từng câu, cô biên tập viên lật sang trang rồi tiếp tục đọc:

- - Với sự mạnh động, liều lĩnh của thủ phạm, đại tá công an Phùng Văn Đức, giám đốc công an thành phố yyy cho biết nhiều khả năng đây là cuộc thanh trừng lẫn nhau giữa các băng hội. Tuy nhiên khi được hỏi tại sao trên địa bàn thành phố lại có đến những ba sòng bạc lớn như vậy, mà theo chúng tôi được biết các cửa hàng nguy trang đó đã tồn tại từ rất lâu trước đây thì không nhận được câu trả lời. Danh tính của 6 người chết trong ba vụ nổ đêm qua gồm có Nguyễn Thành Trung 30t, Lâm Anh Tài 28t, Bùi Đức Hiến 35t....Ba nạn nhân này đều tử vong tại hai sòng bạc khác nhau...Duy chỉ có 3 người thiệt mạng tại một chỗ thì đến nay chúng tôi vẫn

chưa xác định được danh tính do xác của cả ba đều đã bị nổ đến không thể nhận dạng được. Thông tin của vụ việc chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật trong các bản tin sau.

Bà ngoại tặc lưỡi:

- - Xã hội bây giờ nguy hiểm thật đấy, gần đây sao mà lắm người chết thế. Cứ nghĩ Việt Nam là yên ổn nhất không ngờ dùng cái chết bao nhiêu người. Đấy các cháu giờ đi học cũng phải cẩn thận, đi chậm chậm mà nhìn đường trước sau rồi hãy đi. Ngày nào bà cũng nghe thời sự là như này đấy, mà ban nãy đọc thấy giống chỗ bố mày ở đợt trước. Cũng may lần này nó bị thương phải lên bệnh viện trên Hà Nội, chứ cứ nghe đến bang hội là bà lại nghĩ ngay đến bố mày. Đã tù tội một lần vì giết người rồi nhưng nó có sợ đâu. Bác Dung mày không biết nghe tin ở đâu mà có đợt bảo bà bố mày là Mafia mà bà sợ hết hồn. Nhưng chắc không phải....

Nam cười như nắc nẻ:

- - Chú Đại mới là Mafia thì có bà nhỉ..?

Bà ngoại nghe nó nói thế cũng không nhịn được cười, bá đáp:

- - Mafia mà tốt như thế thì bà cũng làm mafia...

Hết đoạn tin đáng chú ý Nam lại quay về bàn học bài, cùng lúc đó ở nơi bí mật kia ông Tuấn cũng đang đứng ngẩn không yên, ông Tuấn hỏi Long:

- - Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì của thằng Thuận à, nó có gọi hay nhắn gì về không..?

Long bối rối đáp:

- - Anh Tuấn, em không muốn nói nhưng chúng ta phải nghĩ đến tình huống xấu nhất, thằng Thuận có thể đã chết tại sông của lão Phiến rồi.

Ông Tuấn gào lên:

- - Nhưng đã ai xác nhận đó là nó đâu...? Cả ba thằng chết cùng một chỗ biết là thằng nào..?

Long cúi mặt nói:

- - Em mới nghe được tin từ chỗ lão Phiến, thằng Thuận sau khi trà trộn vào sông của lão Phiến, đã bí mật đặt thuốc nổ ở bên ngoài quây, nhưng sau khi cho phát nổ nó đã bị người của lão Phiến bắt được.

Nó....nó....dùng lựu đạn tự sát cùng với hai thằng đệ của lão Phiến luôn anh ạ.....Có lẽ nó nghĩ bị bắt bọn kia sẽ dùng nó để truy ra anh, hoặc anh sẽ phải ra mặt để cứu nó, mà không chỉ nó những thằng đi làm chuyện này đâu đã xác định tư tưởng bị bắt là sẽ chết. Chính vì vậy thằng nào cũng mang trong người hai quả lựu đạn.

Ông Tuấn sưng sờ ng ẩ sụp xuống:

- - Anh chỉ bảo chúng nó cho nổ tan những cửa hàng trá hình đó thôi cơ mà...? Tại sao tụi nó lại nghĩ như thế....Còn...còn...hai thằng kia thì sao..?

Long đáp:

- - Hai thằng đó trước đây làm ở sông của mình, vì anh cẩn thận nên khi chiếm được anh đã cho làm một lối đi bí mật dành cho những người quan trọng, thế nên tụi nó đâu biết lối đi ở hai sông đó nằm ở đâu. Hơn nữa là sông của ta nên chuyện bố trí địa hình, cách thức cũng dễ dàng hơn, vì vậy sau khi xong việc cả hai đều đã thoát ra an toàn. Em cũng đã làm theo lời anh chuyển tiền cho tụi nó, mua vé máy bay cho chúng nó bay ngay sau khi xong việc rồi.

Cường đen lạnh lùng đáp:

- - Vậy là bên mình đã chết 1 người.

Long nói tiếp:

- - Anh đừng tự trách bản thân mình, Thuận nó là người tự nhận nhiệm vụ lần này, bởi sông của lão Phiến ngoài anh với em ra thì chưa ai được

vào cả. Hơn nữa qua vụ Kiên báo chết người của chúng ta đều bị soi rất kỹ nếu bén mảng ở đó. Chuyện trà trộn vào đó rất khó, chính vì vậy Thuận nó mới là người xin đi vì nó có thể cải trang giống người khác, những cũng chính vì đi đầu này nên nó bị bắt....Bởi em đoán sau khi giả danh một kẻ thường xuyên ra vào sòng bạc để qua cửa, nhưng sau đó tên người thật cũng đến nên Thuận mới bị phát hiện....

Ông Tuấn ôm đấm mạnh tay trái xuống bàn nghiêng răng ;

- - Dù lý do gì đi nữa thì anh vẫn là người hại chết nó....Nó còn đưa con gái đang du học bên nước ngoài phải không..?

Long gật đầu:

- - Dạ vâng, vợ nó bỏ đi mấy năm nay, nó có cô con gái nhận được học bổng đang du học bên Nhật. Thừa anh, thực ra trước lúc đi Thuận nó có gửi cho anh bức thư này.....Nó nói nếu sau một ngày nó không về thì mới được đưa cho anh.

Nói xong Long lấy trong túi áo ra một bức thư không có phong bì, chỉ được gấp vuông vắn đưa cho ông Tuấn, ông Tuấn đưa tay đỡ lấy bức thư rồi phật mạnh ra đọc. Trong thư viết:

“ Gửi anh Tuấn, em Thuận đây....Nếu anh đọc được bức thư này có nghĩa là em không quay trở lại. Nhưng anh đừng buồn, cũng đừng giận thằng Long bởi nó không nói cho anh biết chuyện em tự ý nhận làm đi đầu này. Ngày gặp anh em chỉ là thằng móc túi, những năm qua em vẫn kể với con gái mình rằng nếu không có cái nghề móc túi này thì bố không nuôi con ăn học được đến bây giờ. Con bé nó nghe xong ghét em anh ạ.

Nhưng em quên không kể cho nó biết rằng nhờ có nghề móc túi mà em mới gặp được anh. Ngày hôm đó ở bến xe em đã móc ví của anh và bị anh bắt ngay tại trận, nhưng anh không đánh em mà câu đầu tiên anh hỏi: “ Làm thằng đàn ông sao lại đi ăn cắp. “ Khi đó em nói mẹ ốm, con nhỏ, vợ bỏ đi vậy mà anh cũng tin rồi rút trong ví ra cho em 500 nghìn kèm số điện thoại.

Sau này em tìm đến anh hỏi sao anh lại cho em tiền thì anh cười rồi bảo anh thích cái tài móc túi của em. Nếu không phải là anh thì cái ví đó mất rồi, và anh nói nhìn mặt em anh tin những lời em nói là thật. Ngày hôm ấy em đã coi anh như người anh trai trong nhà, mẹ em ốm lúc đó không có tiền mua thuốc chính tờ 500 nghìn đó đã giúp bà khỏe lại. Trước khi mất bà vẫn còn thì thào cảm ơn anh vì đã giúp bà sống thêm chút nữa, em nghe bà nói mà khóc như trẻ con. Rồi sau đó anh cùng các anh em đã gây dựng lên chỗ làm ăn cho tất cả những thằng như chúng em. Việc anh chỉ lấy một chút từ tất cả các nguồn lợi nhuận còn lại chia cho anh em chúng em ai cũng biết.

Con gái em có thể nó không thích những việc chúng ta làm, nó cố gắng học thật giỏi để lấy học bổng. Bọn trẻ giờ nó giỏi hơn mình anh ạ....Thì thoảng nó gọi về cho em bảo sẽ vừa học vừa làm gửi tiền về nuôi em, kêu em nghỉ làm bảo kê sòng bạc đi mà em thấy ấm lòng lắm. Nhưng em xin lỗi vì đã giấu anh, giấu con, giấu mọi người chuyện này. Ba tháng trước em đi xét nghiệm và người ta nói em bị ung thư vòm họng anh ạ. Anh cũng biết bệnh này không chữa được, mà còn làm khổ những người thân của mình.

Vậy nên là một thằng em của anh em muốn kể cả khi chết mình cũng phải giúp được anh đi đâu gì đó.....Em định sẽ quay lại gặp anh khi xong việc rồi nói những lời này, nhưng em sợ em sẽ không về được anh ạ. Nếu đã đọc đến đây thì em muốn anh phải cười thật to đấy nhé. Vì đây cũng là lần đầu em nói dối anh nên anh đừng trách nhé....Anh nhớ bảo thằng Long đừng nghĩ nhiều quá....Sau này phải nhờ anh em chú ý đến con bé nhà em rồi. Nó mạnh mẽ lắm nhưng chắc nó sẽ rất buồn khi đọc lá thư này.

Em chào anh và mọi người....Em Thuận, em anh Tuấn...”

Cường đen nghe xong quay mặt ra ngoài cửa sổ không nói một lời, Long cúi gằm mặt xuống khiến những giọt nước mắt rơi xuống mặt bàn tạo thành tiếng động. Ông Tuấn một tay gấp ngay ngắn bức thư trở lại vuông vắn, cho vào túi áo ông Tuấn ngược mặt lên trên trần nhà, nhưng không nước mắt đã rơi xuống mặt rồi:

- - Thằng khốn....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 91: Công An Vào Cuộc

Liên tiếp những ngày sau đó toàn bộ khu vực làm ăn của lão Phiến, cũng như tất cả những kẻ có liên quan đều bị công an mở cuộc đi đầu tra. Một lúc cả ba sòng bạc lớn, là ngu ồn thu chính bị đánh sập, công việc làm ăn bị đóng băng, ba vụ nổ khiến cho lão Phiến thiệt hại một số tiền lớn.

Vụ việc xảy ra quá nghiêm trọng, nhiều người chết, số người bị thương cũng không phải ít. Tất nhiên danh tính của kẻ dùng lựu đạn tự sát ngay tại sòng bạc kéo theo hai tay chân của lão chết cùng cũng đã được công an xác minh. Ng ồi trong phòng kín lão cau mặt lại khiến những mạch máu nổi lên từng cục, đập hai tay xuống bàn lão quát lớn:

- - Tại...sao....Tại sao chúng mày không thể tìm được tụi nó trong khi chỉ cần vài người nó đã cho nổ tan tất cả sòng bạc của tao..? Nói đi chứ....?

Đám đàn em của lão Phiến cúi gằm mặt không dám nói gì, lão tiếp tục quát:

- - Hơn nữa sao chúng mày lại để cho người của thằng Tuấn lên được vào sòng bạc của tao...? Một lũ chó chết ăn hại, chúng mày có biết nếu như không mất một số tiền lớn để bịt miệng thì giờ này người ng ồi trong tù là tao rồi chúng mày có biết không..?

Một tay đàn em lão Phiến đáp:

- - Thưa anh, chuyện thằng đó lên vào sòng bạc quả thật ngoài sức tưởng tượng của bọn em, chắc chắn chúng nó đã tìm hiểu khách ra vào ở sòng bạc rất kỹ. Thằng Thuận đó đã cải trang thành một khách quen của sòng bạc. Có lẽ người này đã bị nó theo dõi và lấy mất ví. Sau đó giả mạo rồi dùng giấy tờ của khách để ra vào. Cũng trong ngày hôm đó vị khách kia đến khi vào sòng không đưa được giấy tờ, nhìn mặt thì em nhớ ông ta

đã vào từ sớm rồi nên cho soi camera. Nhưng khi phát hiện được nó cũng là lúc xảy ra vụ nổ. Ngay lập tức em cho người bắt nó lại, em không ngờ được rằng nó cố tình để bị bắt rồi dùng lựu đạn tự sát. Sau đó công an ập đến, bọn em cũng không làm gì được.

Lão Phiến nghiêng răng hỏi:

- - Còn hai sông kia thì sao, tại sao không tìm được thủ phạm.

Một tay khác trả lời:

- - Hai sông đó trước đây vốn là của tay Tuấn, chúng ta mới tiếp nhận chưa được hai tháng nay. Mới đi vào hoạt động cũng chỉ được vài ngày, em nghe ngóng được rằng trước đây tay Tuấn có cho thiết kế lại sông, tạo lối thoát nếu không may xảy ra chuyện, chắc chắn những kẻ gây ra chuyện này là do lão Tuấn, nhưng vì chúng biết được lối thoát nên nhân lúc nhốn nháo đã trốn mất. Việc này chắc chắn đã được bọn chúng lên kế hoạch từ lâu.....Em nghĩ....

Lão Phiến gắt:

- - Mà nghĩ gì...?

Tay kia vội đáp:

- - Dạ thưa đại ca, em nghĩ việc chúng ta thuận lợi chiếm được hai sông bạc cũng đều là ý định của chúng nó....Ngay từ đầu chúng nó đã chuẩn bị cho việc này, việc giết anh Kiên chỉ là bước đầu bởi anh Kiên mới là người nắm rõ tất cả các sông cũng như chuyện làm ăn.

Lão Phiến cầm cái gạt tàn đập mạnh xuống đất khiến nó vỡ ra thành nhiều mảnh, tức tối lão gầm lên:

- - Thằng chó chết, trước đây tao chỉ nghĩ nó là một thằng phàm phu tục tử chỉ biết chém với giết, không thể ngờ có ngày nó lại cho tao vào tròng một cách dễ dàng như thế này. Tao phải giết nó, tìm....tìm....nó ngay cho

tao.....tìm được chúng mày thích làm gì thì làm nhưng phải để nó còn một hơi thở để đến đây gặp tao...Thằng chó.....

Một gã khác hỏi:

- - Thừa đại ca, nhưng em vẫn chưa hiểu tại sao thằng Tuấn lại làm như vậy, chẳng phải nó cho nổ tan mọi thứ đánh động công an vào cuộc thì chính nó sau này cũng không thể làm ăn gì được nữa..? Sao nó lại làm như vậy..?

Lão Phiến thở dốc rồi đáp:

- - Địt mẹ mày, ngu lắm....Nó làm vậy không với mục đích chiếm lại địa bàn làm ăn, mục đích của nó là phá tao...Là cho tao vào tù, hoặc thậm chí là giết tao mày hiểu không..? Đúng như thằng kia nói, nó dễ dàng từ bỏ hai sòng bạc mà trước đây anh em chúng nó đổ bao nhiêu máu mới có được vào tay tao là vì mục đích này. Đi đâu nó muốn chính là tạo ra một khủng hoảng lớn đủ để khiến công an vào cuộc xóa sổ tất cả. Cái làm tao bất ngờ không nghĩ được đó chính là sao nó có thể nghĩ ra một kế hoạch tỉ mỉ đến như vậy...? Có khi nào bên cạnh nó còn ai khác không..?

Tất cả im lặng, lão Phiến tiếp tục:

- - Ngay khi còn nằm trong viện nó đã giải tán hầu hết những người đi theo nó, đồng thời cũng không liên quan đến chuyện làm ăn, tranh chấp trong giới. Đi đâu này đã làm tao chủ quan và vội vàng quyết định ngay nước cờ là dìm chết nó bằng cách lợi dụng con vợ hám lợi đến ngu muội của nó. Lúc nghe tin nó chuyển viện vì vết thương nặng hơn tao cũng đã tin đó là thật vì cái tính nóng như lửa của nó....Thật không ngờ tao đã phạm sai lầm nghiêm trọng.

Đám tay chân của lão Phiến đồng thanh nói:

- - Thừa đại ca, vậy giờ chúng ta sẽ hành động như thế nào..?

Lão Phiến nhăn mặt suy nghĩ, lão ngồi xuống chiếc ghế rồi ngã người ra đằng sau một lát rồi lão bắt đầu nói:

- - Tạm thời một hai ngày tới chúng mày không được gây ra bất cứ chuyện gì, công an đã xác minh được danh tính của thằng Thuận, chắc chắn công an cũng sẽ truy tìm thằng Tuấn vì thằng Thuận từng là anh em dưới trướng nó. An binh bất động để mọi việc tạm lắng xuống. Chúng ta cũng đang trong tầm ngắm của công an. Việc xảy ra nhiều người chết khiến cho những thế lực ở đây không thể che đậy được. Chỉ cần sơ xuất thì người lãnh hậu quả chính là chúng ta. Còn lại đợi tao ra chỉ thị mới....Tao đã có cách của mình. Không thể để nó xỏ mũi mãi như vậy được. Thằng Ngoạn theo tao đi vào đây, còn lại đi lo liệu việc của mình đồng thời tập trung cảnh giác cao độ. Chúng nó trong bóng tối, hơn nữa toàn những thằng máu lạnh, không thể biết tiếp theo bọn nó sẽ làm gì...

Cả đám dựa một câu đồng thanh rồi đứng lên cúi đầu chào lão Phiến, lão Phiến cùng gã giang hồ tên Ngoạn bước ra khỏi phòng, cả hai đi vào phòng riêng của lão Phiến không ai biết họ bàn tính chuyện gì. Chỉ biết chắc chắn một, đi đâu sự việc ông Tuấn gây ra cho lão Phiến đã gây ảnh hưởng lớn đến cục diện của tất cả những thế lực đang hiện hữu ở mảnh đất này.

Việc xác minh ra danh tính của Thuận đúng như lời lão Phiến nói công an đã lên kế hoạch truy tìm ông Tuấn, bởi cùng một lúc xảy ra ba vụ nổ mà mục tiêu là ba sòng bạc lớn, đã được nguy trang, che giấu suốt nhiều năm qua. 6 người chết, nhiều người bị thương, công an thành phố đã không thể làm ngơ. Một cuộc điều tra đã được mở ra với chuyên án đặc biệt. Với kết luận đây là cuộc thanh trừng giữa các băng nhóm, tất nhiên nghi ngờ số 1 phía công an đặt ra chính là ông Tuấn. Cho dù trước khi hành động ông Tuấn đã dãn rút chân ra khỏi những chuyện xã hội.

Công an đã cho người đến nhà, cũng như đến bệnh viện ông Tuấn từng nằm trước đây nhưng không phát hiện được điều gì. Bởi trước đó ông Tuấn cũng đã tính đến điều này, đó giải thích vì sao ông Tuấn cùng anh em đã tập trung ở một chỗ vô cùng kín đáo. Với việc đã lên kế hoạch từ trước nên mọi bước đi đều nằm trong sự kiểm soát của ông Tuấn.

Ngoài việc Thuận bị chết ra thì những người gây án đầu đã bốc hơi trước khi công an tìm đến. Ngoài Cường đen, đúng ra Cường đen cũng được ông Tuấn chuyển lên trên bãi nhưng Cường đen muốn ở lại với lý do

vụ này khiến gã cảm thấy vô cùng hứng thú. Từ việc băng ố của lão Phiến bị giáng một đòn trời đánh, công an cũng đã đặt ra nghi vấn khi lật lại vụ án cái chết của Kiên báo, xâu chuỗi các sự kiện lại với nghiệp vụ của mình phía công an đã nhận thấy cái chết của Kiên báo và người tình không chỉ đơn giản là một vụ hỏa hoạn.

Ở một phòng họp phía công an, đội trưởng đội hình sự đang phân tích tình hình với cấp dưới:

- - Lần này mọi chuyện diễn ra rất nghiêm trọng, về mặt nào đó tình hình đang có lợi cho chúng ta khi những tụ điểm làm ăn phi pháp của các băng nhóm đang dần dần lộ diện. Nhưng việc để liên tiếp xảy ra những vụ án chết người đang cảnh báo cho chúng ta nếu không ngăn cản kịp thời sẽ xảy ra những chuyện đáng tiếc hơn gấp nhiều lần. Nói thẳng ra sẽ có nhiều người chết hơn.... Vì vậy tôi muốn các đồng chí lập tức làm theo chuyên án đã đề ra, xác định những mục tiêu nguy hiểm.

Một viên công an đáp:

- - Báo cáo thủ trưởng, tôi đã cho người đi xác minh thân nhân của Nguyễn Văn Tuấn tức Tuấn điên. Hiện giờ chưa biết Tuấn đang lẫn trốn ở đâu, nhưng việc Tuấn biến mất khỏi bệnh viện không rõ lý do đến nay chưa xuất hiện chứng tỏ Tuấn có liên quan đến chuyện này.

Đội trưởng đội hình sự công an thành phố hỏi tiếp:

- - Còn gì nữa không..? Những tay chân chủ chốt của hắn thì sao..?

Viên công an trả lời:

- - Tất cả đều biến mất cùng lúc với Tuấn, đến nay chưa một ai lộ diện ngoài gã Thuận đã tự sát bằng lựu đạn. Còn đi đâu này....

Đội trưởng im lặng chờ đợi, viên công an tiếp:

- - Tuấn còn có hai người con, một trai một gái đang sống cùng bà ngoại.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 92: Linh Cảm Xấu

- - Tại sao hai đứa nhỏ không ở với bố, hay có khi nào Tuấn gửi bọn trẻ ở nhà bà ngoại để tiện cho việc lần trốn..? Nếu thế ngoài việc theo dõi những nơi khả nghi các đồng chí cũng nên cắt cử người ở khu vực nhà hai đứa trẻ đang ở, bởi Tuấn nhiều khả năng sẽ đến thăm con. - Đội trưởng nói.

Viên công an trả lời:

- - Báo cáo, thực ra hai đứa trẻ từ nhỏ đã không ở với bố. Tuấn bỏ vợ, bỏ con đi từ khi bọn trẻ còn rất nhỏ. Cũng không thấy dấu hiệu gì cho biết Tuấn có quan tâm đến tụi nhỏ. Bởi mặc dù là một đại ca giang hồ nổi lên mấy năm nay, nhà cao cửa rộng nhưng hai đứa nhỏ vẫn sống với bà ngoại tại một căn nhà cấp 4 khá lụp xụp. Tôi cũng đã cử người theo dõi nhưng quả thật không phát hiện được gì khả nghi. Dường như sự tồn tại của hai đứa nhỏ con Tuấn rất ít người biết đến.

Lật tiếp tài liệu sang trang khác, viên công an tiếp tục:

- - Tuấn trước đây đã từng phạm tội ngộ sát, sau khi mãn hạn tù Tuấn bắt đầu tụ tập những anh em quen biết khắp mọi nơi quay về đây tranh giành địa bàn. Tuy gọi là giang hồ mới nổi nhưng Tuấn có lúc gần như đã thôn tóm được toàn bộ các mối làm ăn của những kẻ đi trước. Tuy nhiên những sự việc xảy ra xung quanh Tuấn sau này bên chúng ta hầu như không nắm được thông tin gì. Khác hẳn với lúc mới bắt đầu, sau khi khẳng định được vị thế Tuấn gần như lù lù về sau không tham gia bất cứ hoạt động nào. Tuấn sống rất hòa nhã với những người bình thường xung quanh, anh em trong giới đều nói hắn là một người sống tính nghĩa, có thể nhường cơm sẻ áo cho tất cả ai dưới trướng. Cũng vì vậy nên thống kê tài sản của Tuấn không nhiều, có thể đó cũng là một cách Tuấn che mắt phía công an.

Đội trưởng gật đầu:

- - Đúng vậy, chỉ khi vụ việc xảy ra nghiêm trọng đến thế này thì chúng ta mới có những thông tin chi tiết về Tuấn. Công an khu vực có báo lại rằng hai tháng trước Tuấn phải vào viện, ban đầu người nhà khai báo là do mâu thuẫn nên Tuấn bị chém, vết thương rất nặng, bệnh viện đưa ra kết quả cánh tay phải của Tuấn khó mà có thể cử động lại được, hay nói cách khác cánh tay đó đã bị tàn phế. Danh tính của người chém Tuấn được xem là một người anh em thân cận của Tuấn, nhưng khi tỉnh lại Tuấn đã xin bên công an thả người đó ra và nói đó chỉ là tai nạn không liên quan đến anh em của mình. Quả thật nếu đọc hồ sơ bản thân tôi cũng nghĩ Tuấn là một đại ca giang hồ có gì đó khác với phần còn lại trong giới xã hội.

Một công an khác nói:

- - Qua đi điều tra sơ bộ chúng tôi cũng thấy những đi đầu Tuấn làm tuy trái pháp luật nhưng quy định đờra rất khắt khe. Nguồn thu chủ yếu của băng nhóm chỉ là hai sòng bạc và các bến bãi, bảo kê thu phế. Đi điều tra cho thấy Tuấn không tham gia vào các đường dây buôn lậu, hay các mặt hàng cấm như thuốc phiện, hàng trắng...Luật Tuấn đờra cho anh em, chỉ cần nghiện sẽ thẳng tay trừng trị đuổi khỏi nhóm bất kể là ai. Việc tên Thuận sẵn sàng chết vì đại ca để phá hủy cơ sở của đối phương có thể khẳng định anh em dưới trướng Tuấn kẻ nào cũng có thể làm như vậy.

Đang họp thì bên ngoài có người đi vào nói:

- - Báo cáo thủ trưởng, theo như lời thủ trưởng nói chúng tôi đã mở rộng đi điều tra cái chết của Kiên báo. Đến tận hôm nay mới có một nhân chứng nói rằng trước lúc xảy ra vụ hỏa hoạn có nhìn thấy một người mặc đồ đen, kín mít từ đầu đến chân đi từ con ngõ nơi xảy ra vụ cháy đi ra. Tuy nhiên lúc ấy trời đã tối muộn, lại thêm kẻ đó mặc toàn màu đen nên không thể nhìn được một chút gì nhân dạng.

Đội trưởng đội hình sự nhìn tất cả rồi ra lệnh:

- - Rất có thể những vụ việc vừa qua đều có liên quan đến nhau. Dù chưa tìm được bằng chứng chính xác nhưng tình nghi số một của chúng ta

hiện nay chính là Nguyễn Văn Tuấn. Các đồng chí lập tức triển khai mọi chuyện theo như kế hoạch, hơn nữa phải hết sức cẩn thận bởi Tuấn cùng đồng bọn đều là những kẻ nguy hiểm. Chưa hết, ngoài việc đi đầu tra Tuấn cũng phải cử người nằm vùng ở khu vực địa bàn của một tên giang hồ khác, đó chính là Lương Ngọc Phiến. Chắc chắn Phiến sẽ không bỏ qua vụ này, bằng chứng cho thấy Phiến phải nhận toàn bộ trách nhiệm, đưa người khác vào thế thân. Khi được hỏi Tuấn là ai hẳn một mực cười r ồi nói không quen. Hai con hổ đang g ầm ghè nhau, việc của chúng ta là phải nắm bắt được những bước đi tiếp theo của chúng để ngăn chặn kịp thời. Nhi ều năm qua những băng nhóm giang hồ ở mảnh đất này được một thế lực lớn bảo kê. Nếu như không xảy ra các vụ nghiêm trọng vừa qua có lẽ sẽ chẳng bao giờ chúng ta có thể sờ được vào gáy bọn chúng. Đây là cơ hội tốt nhất, mong tất cả các đồng chí cố gắng hết sức mình...Giải tán, buổi họp kết thúc.

Khi tất cả mọi người đã đi ra ngoài, vẫn có một viên công an nán lại đợi đội trưởng, chính là người công an đã nói thông tin về hai anh em Nam khi này, anh ta nói:

- - Thừa đội trưởng, em còn chuyện này..?

- - Chuyện gì vậy..? - Đội trưởng hỏi lại.

Viên công an nói:

- - Dạ thưa anh, vậy còn trường hợp hai đứa trẻ con của Tuấn...Có nên cất cử người theo sát chúng không ạ..?

Đội trưởng trả lời:

- - Ừm, cậu nói tôi mới nhớ...Nhìn cậu có phải cậu đang lo bọn trẻ sẽ bị cuốn vào cuộc tranh đấu này phải không..? Được r ồi, cậu tìm thêm một người nữa r ồi nhận nhiệm vụ canh chừng xem Tuấn có bén mảng về đó hoặc có ai khả nghi đến đó hay không. Cũng là bảo vệ cho ba bà cháu, tuy nhiên phải tuyệt đối giữ bí mật, không để ai phát hiện ra. Đừng để bọn trẻ bị ảnh hưởng....

Viên công an vui mừng nhận nhiệm vụ rồi chào đội trưởng lập tức đi bố trí người. Mấy hôm trước anh có đến khu vực nhà bà ngoại thăm dò tình hình, bất ngờ lúc buổi chiều thấy Nam chở bé Hạnh đi học về, anh mới làm bộ hỏi đường vì bị lạc, không tìm thấy nhà người thân. Sau khi được Nam chỉ dẫn tận tình, nhìn thấy anh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, bé Hạnh mới lấy trong balo ra hộp sữa buổi sáng Nam mua cho nó chưa uống đưa cho anh công an rồi cười toe toét:

- - Cháu cho chú này, chú uống đi cho mát.

Hành động của hai đứa trẻ đã khiến anh công an ngổ ngàng mặc dù con bé còn rất nhỏ. Đột nhiên nghĩ về những chuyện có thể bố bọn chúng đang làm sẽ ảnh hưởng đến bọn nhóc anh khẽ rung mình. Bởi trong xã hội không hiếm những cuộc thanh trừng đẫm máu kéo theo cái chết hàng loạt của cả gia đình. Ngày hôm nay anh quyết định sẽ làm nhiệm vụ bảo vệ hai đứa nhỏ để chúng tránh khỏi nguy hiểm.

Ở một nơi khác, Long đang báo cáo tình hình với ông Tuấn:

- - Anh Tuấn, công an đã bắt đầu tìm anh rồi. Có vẻ như họ đã đánh hơi được gì đó..Giờ tính sao hả anh..?

Ông Tuấn đáp:

- - Đừng lo, khi Thuận nó chết thì kiểu gì công an cũng sẽ tìm anh, Bởi cũng như bọn em, Thuận nó là một trong những người chủ chốt của anh, nó bảo kê sòng bạc từ khi anh với em lùi về sau. Ai cũng biết nó là em anh, cái chết của nó tất nhiên sẽ khiến công an tìm anh để tra hỏi. Nhưng họ chưa phát hiện được gì đâu vì người chết không biết nói. Có thể bây giờ họ đang lẩn theo tin đồn anh đã chuyển viện, đi đâu anh lo lắng bây giờ lại chính là thằng Đại, thời gian anh nằm viện Đại nó đứng ra thanh toán các thủ tục chi phí. Hơn nữa con chó đẻ kia nó từng tố Đại chém anh, vì đi đầu này Đại nó đã bị tạm giam cho đến khi anh tỉnh lại. Công an sẽ tìm đến nó bởi nó và anh có liên quan quá nhiều. Anh sợ rằng mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng bất lợi.

Cường đen lạnh lùng nói:

- - Anh đừng lúc nào cũng chỉ lo cho người khác như thế. Đại nó không phải thằng ngu đâu, nó là người biết tính toán. Chuyện gì thì em không biết chứ riêng chuyện lách luật đối phó với công an thì nó khá giỏi đấy. Nó sẽ không sao đâu, em đang lo cho anh đây, như Long nó nói thì anh giờ đang bị cả hai bên nó tìm, một là công an, một là thằng già Phiến. Tuy giờ chúng nó chưa phát hiện được gì nhưng sau này anh sẽ khó mà sống yên ổn như trước. Trừ khi.....

Long hỏi:

- - Trừ khi gì..?

Cường đen trả lời:

- - Giết lão Phiến, sau đó tất cả biến mất....Sẽ chẳng còn ai đối chất được cả, dù sao thì mọi chuyện anh Tuấn đâu có ra tay trực tiếp.

Ông Tuấn gắt:

- - Không được, hiện giờ lão Phiến chắc chắn đang phòng bị kỹ hơn bao giờ hết. Mà đi thì chỉ có đường chết, trước giờ mà đầu hành động khi đối phương không đề phòng. Đó chính là yếu tố quyết định, còn bây giờ yếu tố đó đã mất không thể tự mình lao vào chỗ chết được.

Quay sang ông Tuấn nói với Long:

- - Đại nó có gọi hay nhắn gì không..?

Long lắc đầu:

- - Dạ không anh ạ, từ hôm đó không thấy anh ấy nói gì cả. Nhưng Cường nó nói đúng đó anh, anh Đại không dễ gì bị nắm thóp đâu. Anh đừng quá lo...

Tuy không nhắc đến hai đứa con nhưng ông Tuấn cũng đang lo cho bọn nhỏ, tự nhiên ông Tuấn cảm thấy bất an. Bỗng nhiên ông nghĩ đến mẹ

Hường, có linh cảm xấu đang làm ông thấy khó chịu. Nhưng nếu bây giờ chẳng may ông ra mặt thì chính các con ông sẽ là người gặp nguy hiểm.

Và linh cảm của ông đã đúng, cũng tại một nơi khác lúc này mẹ Hương vừa nhận được một cuộc điện thoại, bắt máy mẹ khẽ đáp:

- - Tại sao đến giờ các ông vẫn chưa làm xong chuyện chúng ta thỏa thuận...?

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 93: LòNg Thù HậN..

Đầu dây bên kia không biết là ai, nhưng hẳn đáp lại:

- - Cô đừng to tiếng với chúng tôi, chẳng phải ngay từ đầu tôi đã nói cô nên làm đi đâu này nhưng cô sợ và chính cô là người đưa ra thỏa thuận này. Nhưng giờ mọi chuyện đã thay đổi, thằng ch ồng cô không phải là một kẻ t ầm thường như cô nói. Nó đã gây ra tổn thất cho chúng tôi quá nặng nề... Và anh Phiến đang điên đầu vì trót nghe lời cô nói, cô biết hoàn cảnh của cô hiện giờ thế nào rồi đấy..?

Mụ Hường sợ hãi nói tiếp:

- - Tôi...tôi xin lỗi...Khi hẳn nằm viện chính mắt tôi đã thấy hẳn dường như suy sụp muốn bỏ tất cả mọi chuyện làm ăn trước đây hẳn đã đổ máu giành lấy. Chính vì vậy khi anh Phiến gặp tôi nói chuyện tôi chỉ kể hết sự thật thôi. Chính anh Phiến bày cho tôi cách để lừa lấy tiền của anh em hẳn, chẳng phải các anh đã cài cắm, sắp xếp người để làm giả các giấy tờ vay nợ hay sao..? Hơn nữa tôi cũng đã chia cho các anh phần của mình rồi còn gì..?

Bên kia cười lớn:

- - Cô đừng nghĩ chúng tôi không biết, số tiền cô mang đi không chỉ có như thế. Cô đã lợi dụng vân tay của nó để mở tài khoản rồi chuyển hết tiền đi rồi phải không..? Đùng qua mặt bọn này, chính vì thế nó mới nổi điên lên và đổ lỗi lên anh Phiến. Cô đúng là một con đàn bà rắn độc, số tiền từ nhà cửa, xe cộ...sẽ không làm cho thằng Tuấn trở nên như vậy đâu. Tôi nói đúng chứ..?

Mụ Hường mặt xanh, tái nhợt đi, mụ nói với giọng run rẩy:

- - Sao....sao....các...người...lại...biết....

Bên kia đáp:

- - Có chuyện gì mà chúng tao không biết hả con chó....Suy cho cùng chính mày là người gây ra chuyện này. Mày không nhớ là đi đâu mày thỏa thuận với bọn tao chính là mày sẽ chia cho bọn tao $\frac{1}{2}$ số tiền nếu như bọn tao giết được thằng Tuấn cho mày. Con đàn bà lật lọng, muốn mượn tay giết người nhưng lại ỉm đi một số tiền lớn gấp nhiều lần mày trả cho bọn tao. Hậu quả bây giờ bọn tao mất đi sòng bạc, người thì chết, công an đi đâu tra chỉ vì mày nói nó bây giờ chỉ là một thằng bạc nhược không còn gì cả. Con chó này...

Mụ Hường nuốt nước bọt rồi rít van xin:

- - Tôi xin các anh đừng giết tôi, tôi sẽ trả đúng tiền như đã thỏa thuận....Chỉ mong các anh để cho tôi được sống.

Bên kia nói:

- - Thằng Tuấn nó là người sống trọng nghĩa nên mày biết nó sẽ không động chạm đến bố mẹ mày, nhưng bọn tao thì có đấy...Mày xem ai đây nhé, tao sẽ gửi ảnh cho mày. Giờ thằng Tuấn trốn rất kỹ chúng tao không thể tìm được, lại thêm chuyện mày lừa anh Phiến, vậy nên sẽ có người phải thay mày trả giá. Đợi tao một chút...

“ Ting...Ting...Ting..”

Tin nhắn điện thoại mụ Hường vang lên, mụ lấy bầy đưa đôi bàn tay vẫn đang run lên từng chập mụ khẽ mở tin nhắn ra xem, một bức ảnh được gửi đến với hình ảnh bố mẹ của mụ đang bị kềm vào cổ, xung quanh khá đông những tay giang hồ mặt mũi bặm trợn. Sau tấm ảnh là dòng chữ:

“ Nếu mày còn giở trò thì không chỉ nhận xác bố mẹ mày mà ngay cả con gái mày cũng không yên đâu. Đừng quên mày đang ở đâu, chính bọn tao đã gợi ý cho mày trốn. Chỉ cần mày biến mất khỏi tầm kiểm soát của bọn tao thì bố mẹ mày sẽ được chết thay mày đấy..”

Mụ Hường vội vã bấm lại số điện thoại ban nãy gọi đến, mụ lay lục van xin:

- - Xin các người đừng hại bố mẹ tôi, được rồi tôi sẽ gửi tiền cho các người...Chỉ mong các người để cho họ yên, họ không biết gì cả..?

Gã bên kia nói:

- - Thằng Tuấn nó không dám làm nhưng bọn tao thì khác đấy, mày ở cạnh nó cũng đã khá lâu, liệu mày có biết chỗ nào bí mật nó thường lui tới hay không..? Chỉ cần mày giúp bọn tao tìm được nó bọn tao sẽ tha cho cả nhà mày...Nào nghĩ kỹ xem nào, chẳng phải mày cũng muốn bọn tao giết chết nó hay sao..?

Mụ Hường đổ mồ hôi lạnh, mụ khẽ nói:

- - Tôi thật sự không biết anh ta ở đâu ngoài ngôi nhà đó, anh ta còn có người anh em kết nghĩa thân như ruột thịt trên Hà Nội, biết đâu anh ta đang trốn ở đó...Ngoài chỗ đó ra những chuyện làm ăn của anh ta tôi không được tham gia nên tôi không hề biết. Anh ta cũng không nói cho tôi biết...

Gã kia gắt:

- - Địt mẹ mày, nếu nó ở trên Hà Nội thì sao có thể nắm bắt được tình hình nhanh như vậy được, con chó này mày vẫn muốn lươn lẹo phải không..? Hay để tao gửi cho mày một bên lỗ tai của thằng bố mày thì mày mới chịu nói.

Mụ Hường khóc lóc:

- - Không...không....các người đừng làm thế...tôi thật sự không biết....À....tôi không biết hẳn ta ở đâu nhưng tôi có cách để các anh dụ hẳn ra khỏi chỗ ẩn nấp...

Đầu dây bên kia quát lớn:

- - Cách gì, mày còn không chịu nói mau...?

Mụ Hường thờ mạnh mẽ trả lời:

- - Đó là hai đứa con của hần, hần có hai đứa con nhỏ một trai một gái....Chắc đi đâu này các người không biết vì hần đã bỏ con từ khi chúng nó còn nhỏ. Tuy vậy hần rất yêu bọn chúng, chỉ cần bắt được hai đứa nhóc đó chắc chắn hần sẽ ra mặt.

Bên kia nói:

- - Thật sao...? Sao chuyện này bọn tao không biết, tao cứ nghĩ nó sống với mày từ khi bắt đầu đứng lên làm ăn ở đây. Còn thời gian trước đó nó đi tù cơ mà..? Mày có lừa bọn tao không đấy..?

Mụ Hường vội vàng đáp:

- - Tôi thề là tôi nói sự thật, chính hần còn đón con của hần về nhà để nuôi nấng, nhưng chính tay tôi còn tìm cách hại bọn khốn ấy để chúng nó tự cút đi. Tôi nói thật mà, thằng con trai hần đã bị chính hần đánh đến rách cả mặt sau đó nó quay về nhà bà ngoại ở, còn con bé con ở với hần cũng chỉ một thời gian sau khi hần bị chém phứt một cánh tay thì nó cũng về ở với anh. Các người không biết là đúng bởi chuyện hần có vợ có con đã là chuyện quá khứ từ ngày xưa rồi hần còn trẻ, khi ra tù thì hần chỉ có một mình thêm một số anh em. Tôi không dám lừa các người đâu..

Gã đàn ông bên kia nói:

- - Mày có chắc là chỉ cần bắt được con nó là nó sẽ ra mặt không..? Chẳng phải mày nói nó đã bỏ con đi rất lâu rồi còn gì, người như nó sẽ không vì mấy đứa nhóc mà thò đầu ra đâu..

Mụ Hường cười nham hiểm:

- - Vậy anh lại nhầm rồi, Tuấn là một kẻ giang hồ máu mặt nhưng sống rất tình cảm, hần có thể vì con mà bỏ mạng. Nói đâu xa, như tôi đây hần còn lấy người ra đỡ đòn, đỡ nhát dao cho tôi để rồi bị mất một cánh tay. Tôi dám đảm bảo chỉ cần bắt được con hần thì hần sẽ trở nên điên loạn, khi ấy các anh bảo gì hần cũng sẽ làm.

Bên kia đầu dây gã đàn ông cũng cười khẩy rồi đáp:

- - Đàn bà chúng mày quả đúng là một lũ thâm độc, nham hiểm....Thằng Tuấn cả đời đầu đời chân đạp đất, được anh em ngưỡng mộ không ngờ lại dính vào một con đàn bà khốn nạn như mày. Nhưng đó cũng là hậu quả nó phải gánh chịu bởi những gì đã gây ra cho những kẻ đã nằm dưới chân của nó. Nếu thông tin của mày có ích tao sẽ xem xét...Giờ mày cứ ở yên đó với con gái mày đi, chúng ta đã lên cùng một chiếc thuyền rồi. Chào nhé.

Điện thoại đã được dập máy, mẹ Hương đứng yên một lúc tại chỗ. Toàn thân mẹ đang run lên từng cơn, mẹ cảm thấy rùng mình..Nhưng có lẽ cảm giác này không phải cảm giác run sợ, thay vào đó trên khuôn mặt mẹ khẽ mỉm cười một nụ cười nham hiểm, tay mẹ run rẩy, mẹ nắm chặt lấy cái điện thoại rồi khẽ lẩm bẩm:

- - Tao hi vọng cả nhà mày sẽ được chết cùng nhau....Ha...ha...ha..

Dường như mẹ đã trở lên điên loạn, hoặc có thể nỗi căm thù của mẹ với hai anh em Nam quá sâu đậm mặc dù hai đứa nhỏ chưa hề làm đi đâu gì không phải với mẹ. Nhưng bản thân mẹ luôn tự nhủ chính vì sự xuất hiện của hai anh em Nam đã khiến cuộc đời mẹ thay đổi. Từ khi trở về nhà bố để sống tình cảm của ông Tuấn dành hết cho hai đứa con, sau đó chuyện làm ăn đổ bể, một lần nữa mẹ lại đổ vấy cho bọn trẻ tội nghiệp.

Con người mẹ quá độc, cô Liên chị chú Đại mới chỉ nhìn qua ánh mắt của mẹ một lần đã phải nhắc nhở ông Tuấn:

“ Ánh mắt của người đàn bà này rất ác, ánh mắt đó như muốn giết chết con bé Hạnh khi anh nâng niu, bế bồng nó..”

Khi ấy ông Tuấn chỉ cười xòa coi lời cô Liên là không có cơ sở, nhưng giờ đây những lời cô Liên nói đang trở thành sự thực, nỗi oán hận của mẹ găm vào hai đứa nhỏ chưa bao giờ giảm bớt, ngược lại nó còn tăng lên theo thời gian. Nỗi thù hận đó giờ đây đã biến mẹ thành một con quỷ cái và con quỷ cái đó đang đứng cười đến run người khi vừa nhận ra một cơ hội có

thể giết chết hai đứa trẻ, hai cái gai đã ghim vào trong mắt mẹ bấy lâu nay mà mẹ chưa thể nhổ ra được.

Mẹ hi vọng những kẻ giang hồ giết người không ghê tay kia sẽ thay mẹ làm việc đó. Nghĩ đến thôi mà mẹ đã mãn nguyện đến sung sướng vô cùng.....Tại nhà lão Phiến lúc này, gã đàn ông tên Ngoạn cũng vừa cúp máy sau cuộc nói chuyện, hất gõ cửa phòng lão Phiến:

“ Cộc...cộc...cộc.”

- - Vào đi - Lão Phiến nói.

- - Đại ca, em có tin này.....Đảm bảo anh sẽ thấy hài lòng..

Lão Phiến đang hút xì gà, lão dụi dụi điếu xì gà rồi nhìn Ngoạn bằng ánh mắt nguy hiểm nói:

- - Có tin gì...Giờ chỉ có tin chúng mày tìm được thằng Tuấn thì tao mới vui thôi.

Ngoạn cười nham hiểm:

- - Tin này sẽ giúp chúng ta tìm được nó...Nó có hai đứa con nhỏ, anh có tin được không..? Thằng Tuấn có hai đứa con, trước giờ chúng ta vẫn nghĩ nó chỉ có một mình cùng con đàn bà lẳng lơ kia nhưng em mới biết được nó có con. Lần này nó xong rồi

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 94: ThỏA Thuận “ NgắM “.

Lão Phiến nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu rồi khẽ nói:

- - Không được, dù sao tao cũng là một đại ca giang hồ có tiếng ở đây đã mấy chục năm nay. Lôi trẻ con vào những chuyện như thế này không đáng mặt đàn ông. Hơn nữa chúng ta đông người thế lực hiện tại lại mạnh hơn hẳn nó, chẳng lẽ lại đi làm cái trò rẻ mạt mất nhân cách như thế này.

Ngoạn vội đáp:

- - Nhưng thưa đại ca, nếu nó cứ tiếp tục lần trốn em e rằng chúng ta sẽ không thể tìm được nó đâu. Hơn nữa vì trước đây nó là người trong giới nên mọi địa điểm làm ăn của chúng ta nó đều nắm bắt được hết. Em nghĩ nếu anh không cương quyết rắn thì chắc chắn nó sẽ không dễ yên cho anh đâu. Chẳng phải việc mất 3 sòng bạc đã là một đòn chí mạng của nó nhằm vào anh rồi sao...Chưa hết chẳng lẽ anh để cái chết của Kiên báo với đám đàn em của mình qua đi một cách dễ như thế...Em nghĩ....

Lão Phiến quát lớn, đồng thời lão cầm cái gạt tàn ném thẳng vào đầu Ngoạn, lực ném khá mạnh nên lập tức máu từ đầu Ngoạn chảy xuống ướt cả khuôn mặt:

- - Câm mồm, mày không thấy tao đang cố hết sức để tìm nó hay sao..? Việc mày vừa đề nghị nó ảnh hưởng đến danh dự của một người như tao. Giang hồ cũng có quy tắc của giang hồ, chuyện chết người từ xưa đến nay là bình thường. Mày nghĩ làm giang hồ có thể tránh khỏi đi đâu này hay sao...Tao hay mày hay bất cứ ai khi đã bước vào con đường này đâu có thể chết bất cứ lúc nào. Những thù hằn, ân oán tất cả đều phải trả bằng máu, thằng Kiên chết vì nó quá chủ quan.

Nghiến răng nhìn thẳng mặt Ngoạn lão Phiến hạ giọng:

- - Nhưng chúng ta không được giết hay làm hại đến bọn trẻ con. Kể cả hai đứa trẻ đó có là con thằng Tuấn đi chăng nữa thì việc bố chúng nó làm thì bố chúng nó phải chịu. Tao chưa bao giờ nói sẽ bỏ qua những cái chết của anh em. Mà là một trong những thằng đầu tiên đi theo tao mà không hiểu rõ cái quy luật này à..? Thay vì việc dùng bọn trẻ làm mồi nhử thì mày hãy tìm cách làm sao để lôi được thằng Tuấn về đây cho tao. Rõ chưa...?

Ngoạn vẫn đứng im một chỗ mặc cho máu đang chảy xuống càng lúc càng nhiều, mặt hắn không biến sắc, hắn trả lời:

- - Thừa đại ca, em đã rõ. Mong anh tha lỗi.

Lão Phiến cắt một miếng thịt gà mới rỗi châm lửa, nhìn Ngoạn lão nói:

- - Đi bằng bố vết thương đi, coi như đây là một bài học cho sự không thuộc bài của mày. Cũng là một lý do để mày biết vì sao tao và thằng Tuấn một kẻ nổi lên làm càn mà lại có thể vươn lên đỉnh, còn một kẻ có thể trụ lại có thể gọi là cuối cùng ở ngay mảnh đất này dù cho mấy chục năm qua xảy ra không ít những thay đổi. Đó là vì tao và nó đều có những Quy Luật riêng.

Ngoạn cúi đầu rỗi lặng lẽ đi ra ngoài, còn lại một mình lão Phiến tự nhủ:

- - Mày nghĩ tao không biết chuyện thằng Tuấn có con sao..? Nhưng là một người cha tao hiểu cảm giác khi động đến con tao nó như thế nào. Và tao biết bất kỳ thằng đàn ông nào cũng có cảm giác này...Thằng đàn độn, nhưng sao nó lại biết được chuyện này..? Chẳng lẽ là do con Hường...Nhưng mình đã để mẹ con nó đi với lời hứa sẽ không gây khó dễ cho nó nữa rỗi cơ mà..? Chắc con Hường không ngu đến nỗi một lần nữa dấn thân vào chuyện này đâu.

Tuy suy nghĩ như vậy nhưng lão Phiến cũng vội gạt qua vì nếu nói Kiên là người đi đầu hành, lo liệu chuyện làm ăn thì Ngoạn lại là kẻ cầm đầu anh em đi giải quyết những mâu thuẫn xung đột, nói đơn giản lão Phiến lập ra một hệ thống quản lý gồm quan văn, quan võ. Nếu nói Kiên là quan văn lo liệu sổ sách thì Ngoạn lại là quan võ cầm quân đi đánh trận. Chính vì vậy

với ảnh hưởng của mình thì việc Ngoạn có được thông tin về con của Tuấn không có gì đáng ngạc nhiên. Ban nãy lão Phiến cố tình đáp vớ đầu Ngoạn là muốn thể hiện sự cứng rắn, kiên quyết của mình trong việc nghiêm cấm động chạm đến trẻ con của mình.

Nhưng lão Phiến dường như đã bỏ sót qua một chi tiết khá quan trọng, đó là lão Phiến không hề hay biết về cuộc nói chuyện của Ngoạn và mục Hường. Đúng như ông Tuấn nói, lão Phiến tuy là một con cáo già nhưng lão vẫn là một đại ca lớn, có tiếng tăm, lão sẽ không trả thù lên bọn trẻ. Bên cạnh đó lão cũng tin tưởng hai thằng đàn em dưới trướng, Kiên báo được giao cho quản lý các mối làm ăn, đi đâu hành sòng bạc. Lão Phiến chỉ đứng sau như một ông trùm, lúc này trong suy nghĩ của lão ông Tuấn chỉ đang trả thù lão bằng một lý do đó là lão đã giúp mục Hường lên kế hoạch lừa ông Tuấn. Kế hoạch đúng thật là do con cáo già Phiến lập ra nhưng tất cả đều do Kiên báo thực hiện từ việc sắp xếp người đến làm giả các giấy tờ vay nợ.

Sau cái chết của Kiên lão Phiến chỉ nghĩ Kiên bị giết vì ông Tuấn phát hiện được Kiên là người nhận tiền của mục Hường. Nhưng đến khi ông Tuấn cho nổ một lúc ba sòng bạc, rồi Thuận dùng lựu đạn tự tử kéo theo hai người của lão chết cùng thì lão mới bắt đầu run sợ. Bởi lão biết mục Hường có lừa được thì tổng số tài sản gồm nhà cửa, xe cộ, tiền trả nợ cùng lắm cũng chỉ 4-5 tỷ đồng. Tuy số tiền so với người bình thường là rất lớn nhưng với một đại ca như Tuấn thì cũng chỉ là vật ngoài thân. Bởi lão chỉ có một sòng bạc mà nguồn thu về là vô kể, trong khi Tuấn có đến 2 sòng bạc.

Nhưng đó chỉ là thỏa thuận của lão với mục Hường, còn việc mục Hường có một thỏa thuận khác với Kiên báo thì chỉ có mục và Kiên báo, kẻ đã chết biết.... Nhưng mục Hường không ngờ được rằng khi Kiên báo chết thì người biết bí mật này còn một người nữa, mục Hường vẫn đinh ninh ông Phiến biết tất cả mọi chuyện, đáng thương cho mục lão Phiến lại không hề biết gì cả. Kẻ đó chính là Ngoạn, người vừa gọi điện đe dọa mục Hường ban nãy.

Quay lại Ngoạn, hấn đi ra khỏi phòng với cái đầu đầy máu. Nhưng mặt hấn vẫn lầy lỳ không một chút tỏ ra đau đớn. Đi ngang qua một thằng đàn em hấn nói:

- - Lấy băng gạc, nước muối rửa vết thương cho tao..

Tên đàn em vội vã nghe lệnh chạy đi, vào một phòng trống hấn cởi áo ra cho đàn em lau sạch những vết máu loang trên cổ xuống đến thân người. Trên người Ngoạn cũng chỉ chút những vết sẹo lớn nhỏ, mặc dù toàn thân hấn được phủ kín bởi những hình xăm, nhìn như hấn đang mặc một chiếc áo nhồi màu sắc, một kiểu xăm mình được giới Yazuka bên Nhật ưa chuộng. Tên đàn em cũng thấy hơi e dè khi nhìn vào những hình xăm của Ngoạn, là một trong những người đầu tiên cùng lão Phiến gây dựng lên cơ nghiệp, Ngoạn cũng như Long bên phía ông Tuấn đã phải đổ máu, liều mạng sống của mình không biết bao nhiêu lần để có được ngày hôm nay. Nhưng tư tưởng của Ngoạn lại không giống Long, Ngoạn là một kẻ tham vọng, trong suy nghĩ hấn chưa bao giờ hài lòng với những gì mình được hưởng cho dù hấn chỉ dưới quyền lão Phiến.

Ngay cả Kiên báo cũng phải nể hấn vài phần bởi đám anh em của hấn tất cả đều là một lũ máu lạnh. Đặc biệt trong mắt đám máu lạnh đó chúng coi Ngoạn mới thật sự là đại ca của mình chứ không phải lão Phiến. Chính vì vậy càng ngày Ngoạn càng nuôi nấng tham vọng trong sâu thẳm con người mình hơn. Tham vọng đó không có gì khác đó chính là thay lão Phiến lên làm trùm.

Tên đàn em lấy nước muối lau qua vết thương trên đầu Ngoạn rồi hỏi:

- - Đại ca có đau không ạ..?

Nhưng Ngoạn không trả lời, khuôn mặt hấn vẫn không thay đổi, hấn đang nghĩ đến chuyện Kiên báo gặp hấn để bàn chuyện làm ăn. Tất nhiên chuyện làm ăn đó có liên quan đến mục Hường. Ngày hôm đó Kiên báo đến gặp hấn và nói:

- - Này Ngoạn, tao có chuyện làm ăn này khá béo bở. Tất nhiên là nhận lệnh từ đại ca rồi.....Mày có muốn làm không..?

Ngoạn đáp:

- - Nếu là lệnh từ anh Phiến thì mày cứ làm theo, béo bỏ cái nỗi gì..?

Kiên báo cười gằn:

- - Lệnh là lệnh, nhưng mình vẫn có thể kiểm được chút ít, tất nhiên là chút ít này không hề nhỏ đâu. Nhưng tao sợ nói ra anh Phiến sẽ không đồng ý nên mới tìm đến mày..

Ngoạn làm bộ:

- - Nếu anh Phiến không đồng ý thì sao tao dám làm, mày định chơi tao đấy à..?

Kiên lắc đầu:

- - Nhưng nếu thành công thì anh Phiến chắc chắn sẽ rất vui mừng, yên tâm đi, chuyện này tuyệt đối chỉ có lợi cho bên mình thôi.

Ngoạn thấy Kiên nói với điệu bộ khá nghiêm túc, hơn nữa Kiên là một kẻ biết làm ăn nên Ngoạn đáp:

- - Chuyện gì nói đi, đừng úp úp mở mở..

Kiên gật gù khẽ nói:

- - Anh Phiến giao cho tao nhiệm vụ giúp con vợ của thằng Tuấn dựng lên một vở kịch. Làm cho nó nợ chúng ta một số tiền lớn, sau đó giúp nó lấy tiền. Kế hoạch thì tao làm xong hết rồi, thủ tục giấy tờ cũng đã ok...Con vợ thằng Tuấn cũng đang từng bước thực hiện. Lúc này thằng Tuấn đang nằm viện, mọi chuyện làm ăn như rã mất đầu, nếu thêm con vợ lăng lòn này nữa đảm bảo nó sẽ gục ngay thôi.

Ngoạn nóng vội hỏi:

- - Thế mày còn cần tao làm gì..? Chẳng phải thế là xong rồi sao..?

Kiên báo nháp ly cà phê rồi cười nhếch mép:

- - Đó chỉ là kế hoạch của anh Phiến, nhưng tao có kế hoạch này còn hay hơn nhiều. Và kế hoạch của tao cần mày giúp sức....He he he.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 95: Tham VọNg.

Ngoạn tròn mắt ngạc nhiên:

- - Có phải mày định qua mặt anh Phiến..? Sao mày dám...?

Kiên chép miệng:

- - Tao đã nói chuyện này có lợi cho anh Phiến còn gì..? Đừng nói từ qua mặt nghe nó nặng nề lắm. Mày với tao đều là người được anh Phiến nâng đỡ mới có ngày hôm nay....Anh Phiến từng nói với tao sau này mọi quyền hành sẽ giao cho mày hết, cho nên tao mới tìm mày để bàn chuyện.

Những lời Kiên báo nói với Ngoạn như rót mật vào tai, Ngoạn càng lúc càng thấy mình được đề cao, cũng phải thôi nếu không có Ngoạn thì sao có lão Phiến ngày hôm nay. Cho nên Ngoạn nghĩ Kiên đang nói những câu đúng sự thật, Kiên nói tiếp:

- - Theo mày hiện tại ai đang là kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng ta..?

Ngoạn đáp:

- - Tất nhiên là phía thằng Tuấn rồi, nếu nó không vào viện thì làm gì có cơ hội chiếm được địa bàn của nó.

Kiên gõ gõ xuống bàn rồi cười:

- - Đúng vậy, chính là thằng Tuấn, tuổi đời nếu so ra với đại ca thì nó còn quá trẻ. Nhưng tầm ảnh hưởng của nó trên mảnh đất này không nhỏ, nói không ngoa trước khi nó vào viện thì nó còn ở trên đại ca của mình.

Ngoạn cau mặt:

- - Thì giờ nó khác gì thằng tàn phế đâu, mất một tay còn làm được gì...Hơn nữa tao cũng chiếm được phần lớn địa bàn của nó rồi.

Kiên trầm ngâm:

- - Nhưng tao thấy không ổn, mày biết không? Nó còn có một thằng em, thằng này tao mới chỉ gặp qua một lần khi đến đòi nợ con vợ thằng Tuấn nhưng tao biết nó là thằng nguy hiểm. Về mặt nào đó nó còn đáng sợ hơn thằng Tuấn, và quan trọng là nó có Tiễn. Mày nghĩ nếu nó cùng thằng Tuấn hợp sức thì chẳng phải chúng ta đang bị đe dọa hay sao..?

Ngoạn vội hỏi:

- - Là thằng nào..? Nếu là thằng Long thì chẳng đáng phải lo, dù sao nó cũng chỉ là một con chó trung thành của thằng Tuấn. Thằng Tuấn nằm một chỗ mình thằng Long cũng không làm gì được.

Kiên lừ mắt nói:

- - Tất nhiên không phải thằng Long rồi, thằng này tên Đại, nó không phải người ở đây. Nhưng theo như tao được biết thì nó là một kẻ rất có đầu óc, ngay cả tao khi gặp nó lần đầu cũng bị áp lực bởi cách nó nói chuyện. Nói đơn giản nó vừa có Tiễn, vừa có đầu óc...Với hai thứ này nó đã nguy hiểm hơn thằng Tuấn rồi. Đi đâu tao không hiểu là tại sao hai anh em nó không kết hợp với nhau để thôn tóm mảnh đất này...? Nhưng khi thằng Tuấn bị chúng ta chơi một vố đau mày nghĩ nó sẽ bỏ qua không..?

Ngoạn trừng mắt nhìn Kiên đáp:

- - Vậy ý mày là phải trừ khử thằng Đại đó..?

Kiên thở dài ;

- - Mấy thằng như mày không bao giờ nghĩ được cách nào hay hơn à..? Thay vì trừ khử một kẻ không phải dân ở đây, không có tiếng nói ở đây thì mày làm một việc thiết thực hơn có phải tốt hơn.

Ngoạn nghe xong câu, hấn buông lời chửi bới:

- - Thế địt mẹ mày muốn tao làm gì..?

Kiên dịu giọng:

- - Bình tĩnh đã, thế nếu là giết thằng Tuấn thì sao..? Chẳng phải mày cũng nói không có thằng Tuấn chúng nó ở đây như rấn mất đầu hay sao..? Thay vì giết những kẻ lau nhau thì mày giết thằng cần đầu bao giờ cũng là đi đầu tiên quyết. Hơn nữa con hổ hiện tại lại còn đang bị thương. Thằng Tuấn chết chẳng phải anh Phiến cũng có lợi hay sao..? Sau này mày có lên nắm quyền chẳng phải sẽ không còn ai đủ sức đối đầu hay sao..? Nghĩ thử xem nào..?

Ngoạn sáng mắt rồi suy nghĩ một lát, sau đó hấn vỗ tay vào đùi kêu cái đét, mỉm cười Ngoạn khẽ đáp:

- - Hay...đúng là hay mà...Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến việc làm ăn béo bở với kế hoạch của anh Phiến giao cho mày..?

Kiên bóp trán nhăn mặt nói:

- - Vẫn chưa hiểu ra vấn đề..? Chuyện béo bở đó chính là con vợ thằng Tuấn đã ra thỏa thuận với chúng ta rằng nếu chúng ta giết được thằng chồng nó thì nó sẽ chia cho chúng ta một $\frac{1}{2}$ số tiền nó lấy được. Tất nhiên là không ít rồi, và chuyện này tao không nói với anh Phiến. Việc tiền nong đã có tao lo, nhưng việc giết thằng Tuấn thì tao phải nhờ đến mày. Giờ giắc, địa điểm, phòng bệnh thằng Tuấn nằm con vợ nó sẽ nhắn cho chúng ta sau khi xong mọi việc, trông chừng thằng Tuấn chỉ có bố mẹ nó với thằng Đại, nhưng chúng ta có tay trong nên việc hành động sẽ dễ dàng hơn nhiều. Việc mày cần làm chỉ là lên kế hoạch làm sao để nó chết một cách đẹp nhất.

Ngoạn lúc này mới vỡ ra mọi chuyện, hấn hỏi:

- - Nhưng vì số tiền ấy mà hành động không có lệnh của anh Phiến có ổn không..? Nếu con kia nó bép xép...thì...sao..?

Kiên báo cười nửa miệng:

- - Yên tâm đi, số tiền chắc chắn không nhỏ...Ngoài kế hoạch đã bàn con Hường sẽ lừa cấm nhà, bán xe, lấy tiền nợ ra thì tao còn bày cho nó một cách có thể khoắng nốt số tiền trong những tài khoản ngân hàng của thằng Tuấn. Con ngu đó đúng là một con đàn bà tham lam và đầy mưu mô....Nó biết thằng Tuấn có những khoản tiền làm ăn, tiền dành riêng cho anh em chiến hữu...Nhưng tất cả tài khoản đều được thằng Tuấn nắm giữ trong điện thoại được bảo mật bằng vân tay, sai một lần hoặc có can thiệp bên ngoài sẽ lập tức đóng tài khoản. Loại này tao biết vì tao cũng đang sử dụng....Tao đã bày cách cho nó moi được số tiền đó, con vợ nó chắc chắn sẽ làm theo. Chính vì vậy nó mới ra giá cho cái chết của thằng Tuấn là $\frac{1}{2}$ số tiền nó lấy được...Mày nghĩ có đáng làm không..? Thằng Tuấn cả đời vì anh hùng không ngờ lại lấy được con vợ có phúc đến thế ha ha ha ha....

Ngoạn cũng cười vì quả thật nghĩ đến số tiền lớn đủ để hảnh cảm thấy sung sướng, nhưng còn một nỗi lo mà Kiên chưa giải đáp:

- - Vậy nếu nó nói cho anh Phiến thì sao..?

Kiên báo đáp:

- - Đừng lo, mọi chuyện của nó anh Phiến giao cho tao, nó cũng chỉ được phép liên lạc với tao. Chuyện này chỉ có tao với mày biết, còn con vợ thằng Tuấn tất nhiên vẫn nghĩ anh Phiến cũng biết nên có gì tao chỉ cần lấy danh anh Phiến thì nó cũng sợ đá ra máu rồi. Mày đừng để lộ ra là được, mà này...mày thật sự nghĩ tao sẽ lấy có $\frac{1}{2}$ số tiền thôi à..?

Ngoạn có phần ngờ ngác không hiểu gì, Kiên báo đứng dậy vỗ vai Ngoạn rồi nói thêm:

- - Tất nhiên là tao sẽ lấy $\frac{1}{2}$ nhưng đó là $\frac{1}{2}$ của tất cả sau khi đã chia cho mày một nửa....Thế nhé....ha ha ha.

Một câu nói khiến Ngoạn cảm thấy rùng mình, Ngoạn đứng dậy nhìn Kiên báo đi ra khỏi cửa, hắt khế lăm bằm một mình:

- - Những thằng như này quả thật còn nguy hiểm hơn sát thủ...Nhưng những đi đâu nó nói hoàn toàn có lý. Khốn nạn thật...

- - Đại ca...đại ca...anh làm sao vậy ạ..? - Tiếng tên đàn em đang băng bó cho Ngoạn vang lên.

Lúc này Ngoạn mới giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhìn trong gương phần đầu bị vỡ đã được băng bó cẩn thận, hắn quay lại nhìn đàn em rồi nói:

- - Xong hết rồi à..? Lấy cho tao bộ quần áo mới...

Tên đàn em vâng dạ rồi vội chạy đi luôn, đứng nhìn cơ thể đáng sợ của mình trong gương Ngoạn khẽ đưa tay lên đầu sờ vào vết thương ban nãy, lúc này hắn mới thấy hơi đau một chút. Khẽ nở một nụ cười đầy bí ẩn hắn nói thầm một mình:

- - Ông đã quá già để tiếp tục ngồi ở trên cao rồi đại ca ạ...? Đã đến lúc phải thay đổi tất cả.

Tên đàn em mang vào cho hắn một bộ quần áo mới gồm áo sơ mi trắng, vest đen, cà vạt...Ngoạn thay quần áo xong hắn thấy ở trong tủ kính có một hộp xì gà chưa được bóc tem. Mở tủ với tay lấy xì gà, Ngoạn ngẩng phịch xuống ghế rồi giang hai tay sang hai bên, chân vắt chữ ngũ, mồm ngậm điếu xì gà hắn liếc nhìn tên đàn em vẫn đang đứng cúi mình gần đó nói:

- - Sao còn chưa châm lửa cho tao..?

Tên đàn em sợ hãi ngay lập tức tiến lại gần rồi cúi xuống lấy zippo châm xì gà cho hắn, giọng run run:

- - Dạ....dạ....em mời đại ca...?

Ngoạn lừ mắt:

- - Nói to hai từ cuối lên:

Tên đàn em toát mồ hôi trán đáp ;

- - Dạ, ĐẠI CA.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 96: Nguyên Nhân Không Ai Biết

Cùng lúc đó tại một khách sạn ở thành phố khác mẹ Hường đang vội vã thu xếp quần áo đồ đạc, quay lại mẹ nói với đứa con gái nhỏ:

- - Nhanh lên, đi thôi con... Mẹ con mình phải đi khỏi đây thôi.

Con bé ngơ ngác chưa hiểu gì thì bất ngờ bên ngoài có tiếng gõ cửa, một giọng nam ồm ồm vang lên:

- - Quý khách có dọn phòng không ạ..?

Mẹ Hường sợ run bắn cả người vì giọng nói này không phải của nhân viên khách sạn. Mẹ im lặng không dám trả lời, bên ngoài gã đàn ông lạ mặt tiếp tục nói:

- - Nếu quý khách không mở cửa thì bố của quý khách sau này sẽ không nghe được gì nữa đâu.

Quá sợ hãi mẹ Hường chậm rãi cho con gái vào bên trong phòng ngủ, khẽ đóng cửa phòng lại mẹ Hường tiến ra cửa chính mở chốt. Ngay lập tức hai gã đàn ông cao lớn, bệ vệ đang đứng chắn ngay trước cửa, mặt mũi tên nào tên đấy bặm trợn đậm chất giang hồ. Khi cửa vừa được mở ra mẹ Hường đã bị tóm chặt lấy tóc, gã đàn ông cao lớn lôi xềnh xệch mẹ vào bên trong rồi bảo tên còn lại:

- - Đứng ngoài đây canh chừng, có gì báo tao.

Mẹ Hường đau đớn vì bị lôi đi nhưng không dám hé răng nửa lời, gã đàn ông kia nhốt cổ mẹ dậy rồi tát thẳng một cái khiến mẹ bật máu mồm, gã quát lớn:

- - Địt mẹ con đĩ chó này, tại sao anh Ngoạn gọi điện mà mày dám tắt máy. Cái gì đây...? Mày đang thu dọn đồ đồ để trốn khỏi đây sao..? Con điếm thối này, mày nghĩ mày sẽ ra được khỏi đây chắc...Đừng quên ai là người đưa mày thoát khỏi chỗ kia..? Điện thoại đâu, sao mày không nghe máy..?

Mụ Hường máu chảy ròng ròng, nước mắt ngấn dài đáp:

- - Anh tha cho tôi, điện thoại tôi hết pin...

Chưa để mụ nói hết câu gã đàn ông kia tiếp tục tát mạnh thêm một cái nữa khiến mụ choáng váng ngã vật ra đất, gã chửi bới:

- - Địt mẹ mày, hết pin à...? Mày thích lừa tao không..? Cái gì đây, đây mà hết pin à..? Con chó này nói nhẹ không nghe.

Vừa nói hần vừa bỏ cái điện thoại xuống dưới chân sau đó dẫm nát bét. Mụ Hường sau hai cái tát như trời giáng vẫn chưa hoàn hồn, lôi mụ ra ghế sofa hần đưa cho mụ một cái điện thoại khác rồi nói:

- - Từ giờ mày dùng máy này, còn đừng để tao phải nóng mắt lên. Ngồi đó đợi anh Ngoạn gọi đến.

Tầm 2 phút sau chiếc điện thoại đó đổ chuông, Ngoạn bên kia đầu dây cười lớn:

- - Sao thế, chuyện chúng ta đã thỏa thuận chưa xong mà cô định bỏ đi à..? Không nhớ bố mẹ hay sao mà làm liều thế. Hay cô cũng quên là cô đang ở đâu rồi hả..? Cô làm tôi hơi thất vọng đấy..

Mụ Hường rối rít:

- - Tôi van anh, tôi xin anh đừng làm hại họ....Tôi biết rồi, tôi không dám trốn nữa đâu.

Ngoạn đáp:

- - Bình tĩnh nào, chắc mấy thằng đàn em của tôi lại mới đánh cô hả..? y da, cho tôi xin lỗi...Bọn nó đúng là không biết thương phụ nữ hay trẻ em gì

đâu, cô cũng nên cẩn thận. Yên tâm tôi gọi điện cho cô là để hợp tác làm ăn cơ mà, chứ cô mà chết ai chuyển tiền cho tôi.

Mụ Hường vội nói:

- - Anh muốn tiền thì tôi sẽ chuyển cho anh, chỉ cần anh tha cho gia đình tôi là được.

Ngoạn cười:

- - Yên tâm, tôi không làm gì gia đình cô đâu. Nhưng hiện tại tôi chưa trả cô được, đợi tôi làm xong thỏa thuận giữa chúng ta đã chứ. Cô quên cô với Kiên báo đã giao ước giết được thằng Tuấn mới trả tiền còn gì. Tôi chưa làm xong sao dám nhận tiền, thế nên tạm thời cô và con gái cứ ở đó đi. Điện thoại tôi đưa cho cô chỉ nhận được cuộc gọi đến thôi nên nhớ mà nghe máy khi tôi gọi. Còn bây giờ cho tôi biết hai đứa con của thằng Tuấn đang ở đâu..?

Mụ Hường run rẩy trả lời:

- - Hai đứa nó đang ở nhà bà ngoại, nhà vợ cũ của hắn....Đứa con gái đang học ở trường tiểu học ABC, còn thằng con trai lớn học trường cấp 3 XYZ. Đúng rồi anh chỉ cần bắt được chúng nó là hắn kiểu gì cũng phải ra mặt.

Ngoạn đáp:

- - Thế là được rồi, chuyện còn lại là của tôi. Chỉ mong cô đừng cố gắng chạy đi lung tung hay bép xép với ai là được. Đảm bảo sao khi tôi làm xong chuyện này sẽ trả mẹ con cô đi. Mà nhớ cẩn thận nhé, mấy thằng đàn em của tôi nó hay nóng giận lắm đấy. Ha ha ha.

Nói xong Ngoạn cúp máy, tại biệt thự lão Phiến, sau khi suy nghĩ một hồi lão Phiến mới cho gọi Ngoạn nhưng được báo lại rằng Ngoạn đã ra ngoài. Lão Phiến lập tức gọi cho Ngoạn hỏi:

- - Mà đi đâu đấy, có số con Hường không để tao gọi hỏi nó một số chuyện.

Ngoạn lễ phép trả lời:

- - Em đi giải quyết chút việc ở khu bảo kê, em đang về đây rồi...Anh đợi chút em sẽ tới ngay.

Lúc sau bước vào phòng lão Phiến, Ngoạn cúi cái đầu bị băng bó do vết thương ban nãy chào lão Phiến rồi nói:

- - Em cũng không liên lạc được với nó đại ca ạ. Chắc nó trốn đi rồi thay số mới rồi, mà có chuyện gì vậy anh..?

Lão Phiến đáp:

- - Tao muốn hỏi nó ngoài chuyện lấy tiền ra nó còn làm gì thằng Tuấn nữa không..? Lẽ ra chuyện này tao phải hỏi thằng Kiên vì nó là người trực tiếp gặp con Hường nhưng thằng Kiên đã chết rồi còn đâu.

Ngoạn giả bộ thắc mắc:

- - Nhưng sao đại ca lại bận tâm thế ạ..?

Lão Phiến nói:

- - Vì với cách trả thù điên cuồng này của thằng Tuấn tao nghĩ nhiều khả năng con Hường đã gây ra chuyện gì lớn hơn nữa rồi mượn danh tao cho nên thằng Tuấn nó mới làm thế này. Tiền bạc là một chuyện nhưng rõ ràng nó đã cho giết đến nay khá nhiều người rồi. Nó không phải dạng người vì một con đàn bà mà đánh đổi cả mạng sống của anh em.

Ngoạn nghĩ thầm:

“ Con cáo già quả thật vẫn là con cáo già, hắn đã bắt đầu nghi ngờ chuyện này không đơn giản. Cũng may mình đã cho người canh con Hường đồng thời không cho lão biết chuyện nó đang ở đâu. Nếu lão biết

chuyện thằng Kiên thỏa thuận với con Hường thì kế hoạch của mình sẽ đổ bể. “

Ngoạn đáp:

- - Chắc anh nghĩ nhiều quá rồi, xưa nay anh với nó tuy bên ngoài hòa hợp nhưng bên trong đấu đá nhau từng chút một. Hơn nữa việc nó nằm viện anh đã nhanh tay cướp gần hết địa bàn của nó thì nó trả thù cũng hiểu được thôi. Anh đừng lo, em đang cho người đi tìm khắp tất cả các nơi rồi. Kiểu gì nó cũng phải lòi mặt ra thôi, chứ em nghĩ con vợ nó hám tiền, lấy được tiền rồi nó trốn đi đâu sao mình biết được.

Lão Phiến thở dài:

- - Ủ, mày nói có lý....Chắc tại gần đây xảy ra nhiều chuyện nên tao hơi căng thẳng. Vết thương sao rồi, có đau không..?

Ngoạn nói:

- - Đại ca giữ sức khỏe, không có anh lấy anh dẫn dắt bọn em. Tí sứt da này ăn thua gì ạ..? Anh cứ nghỉ ngơi đi, trong này được bảo vệ nghiêm ngặt, hơn nữa toàn người do em trực tiếp chọn. Chúng nó tuy không được như em nhưng cũng đều là những thằng sống chết vì đại ca nên anh đừng lo lắng. Mọi chuyện cứ để em, em sẽ giết nó để anh khỏi phải bận tâm.

Lão Phiến bước đến vỗ vai Ngoạn:

- - Ủm, tao có hai thằng em tin tưởng là thằng Kiên với mày, tao giờ cũng lớn tuổi rồi chuyện sau này đều phải nhờ hết vào mày. Nhưng tao vẫn muốn nói một câu đó là xã hội đen cũng cần phải có nguyên tắc, nguyên tắc mới khiến cho kẻ dưới mình khiếp sợ. Làm đại ca mà làm càn thì không quản được anh em.

Ngoạn cúi mặt giả bộ nghe lời rồi xin phép ra ngoài, đóng cửa phòng lại hắc hắc nhếch mép cười, trong lòng thầm nghĩ:

“ Chuẩn bị giữ cái nguyên tắc của ông xuống mồn nhé, lão già cổ hủ. “

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 97: NgoạN Ra Tay...

Ở một nơi bí mật, chỗ ẩn nấp của ông Tuấn cùng Cường và Long, trên bàn lúc này có thịt gà với một vài món nhậu, tất nhiên là không thể thiếu rượu r ồi. Cả ba đang ng ồi ăn uống thì Cường nói:

- - Hay anh lên trên bãi với em đi, lên đó anh em mình lại tìm chỗ làm ăn mới. Anh thích làm cùng Đại thì làm không thì mình làm riêng. Dân trên đó giờ cũng ăn chơi lắm, thành phố mới xây dựng nên muốn quan hệ cũng dễ.

Ông Tuấn cười:

- - Để sau đi đã, chuyện lão Phiến chưa xong đâu....Anh chưa đạt được mục đích.

Long đáp:

- - Nhưng em thấy anh giấu anh Đại có ổn không anh..? Chuyện này theo em nên kể cho anh ấy biết.

Ông Tuấn mỉm cười:

- - Nói ra chỉ làm nó lo lắng thôi, mà anh cũng vẫn bình an vô sự mà..? Đừng để nó biết, r ồi cả bố mẹ nó cũng lại lo.

Cường đen xé miếng đùi gà vừa nhai nh ồm nhoàm vừa nói:

- - Địt mẹ lũ chó đó, em mà biết thằng nào bắn viên đạn ấy thì nó phải là người chết đầu tiên.

Long cau mặt giận dữ:

- - Rõ ràng chúng nó đã lên kế hoạch từ trước, nếu tối đó anh không rời khỏi bệnh viện thì chúng nó cũng sẽ tìm cách giết anh trong phòng.

Ông Tuấn nghiêng răng nghĩ lại:

- - Cũng may anh cho người chở bố mẹ về trước, anh đi sau nên ông bà không phát hiện ra. Mạng anh chưa tận nên viên đạn chỉ trúng vào thân xe, cũng có thể anh ra viện nằm ngoài kế hoạch của nó nên tội nó cũng bị bắt ngờ.

Long gật đầu:

- - Thế sao lúc về đến nhà anh lại vào trước các bác..?

Ông Tuấn trả lời:

- - Vì thấy nguy hiểm nên anh sợ ở nhà bọn nó cũng phức kích nên bảo lái xe đưa bố mẹ đi một vòng sau đó anh về không thấy gì mới bảo chở bố mẹ về. Anh cũng dặn đám đàn em không thằng nào được nói gì cả.

Cường đen nhố xương gà trong miệng ra rồi rút con dao nhọn, gã thẳng tay phóng con dao một cách dứt khoát, con dao ghim sâu vào chính giữa phần trán tẩm hình một ca sĩ được treo bên trong phòng, con dao sau khi găm vào tường gỗ vẫn còn rung lên bần bật, lạnh lùng Cường đen khẽ nói:

- - Em sẽ trả lại cho thằng đại ca của chúng nó một phát như vậy.

Long hỏi:

- - Chuyện anh bị bắn anh có nghĩ liên quan đến con Hường không..?

Ông Tuấn cười gằn giọng:

- - Chắc chắn là có rồi, chỉ là anh không dám tin nó thuê người để giết anh. Nhưng kẻ bắn anh hôm đó chắc chắn là người của lão Phiến. Tuy trời tối không nhìn thấy rõ người nhưng chiếc xe đó anh thấy khá quen, anh đã từng thấy nó trong một lần gặp gỡ lão Phiến. Vì hôm gặp mặt lấy tiền thì

có thằng Kiên báo nên anh đoán là nó làm, chính vì vậy nó là thằng đầu tiên phải chết. Chỉ tiếc Cường nó chưa hỏi gì đã vội giết nó rồi.

Long quay sang Cường nói:

- - Đúng là loại óc chó...

Cường đen sừng sồ:

- - Địt mẹ mày chửi ai, bố mày chỉ cần nhìn vào mắt nó là biết nó không biết gì rồi. Tao cũng đã hỏi han nhưng nó không biết gì cả, không giết đi tổ tổn thời gian.

Long đáp:

- - Có mà nó chưa kịp nói thì mày đã giết nó rồi.

Ông Tuấn lại phải can ngăn:

- - Thôi thôi, hai thằng bọn mày lúc nào cũng như chó với mèo.

Cường vừa ăn vừa nói:

- - Thằng này nó chửi em trước, cỡ nó một dao là nằm giây đành đạc.

Long cũng không vừa:

- - Loại mày tao đấm một đấm thì chết như con chó.

Nhìn hai thằng em cãi nhau mà ông Tuấn phì cả cười, mặc dù ra ngoài thằng nào cũng đều máu mặt có số má cả, thế nhưng cứ ng ẫ cùng nhau là chỉ sợ chửi nhau. Thế nhưng chửi chán mỗi thằng lại một góc, tuy vậy thôi chứ ngày trước lúc Cường đen trốn lên trên bãi Long là người suốt ngày chuẩn bị đồ đạc, tiền bạc, mọi thứ gửi lên cho Cường. Trong đám huynh đệ của ông Tuấn ai cũng là người sống hết lòng vì anh em. Như ngay cả việc Thuận chết, Long là người khóc, Cường đen thì im lặng nhưng nhìn thái độ của Cường khi biết tin Thuận là người nhận đi cũng đã lo lắng như thế nào là đủ hiểu rồi.

Ông Tuấn một tay rót rượu rồi bảo:

- - Nào nào, uống đi...Đến lúc này anh vẫn có bọn mày ng ồi đây cùng là vui lắm rồi. Đời người chỉ cần thế này là đủ, chúng mày cứ cãi nhau đến lúc không còn được thế này đâu.

Cả hai đều đồng thanh:

- - Anh đừng nói gở.....

Nhận ra nói chung một câu cả Cường với Long bực tức cầm bát rượu lên tu mỗi người một hơi hết sạch. Ông Tuấn khẽ lắc đầu cười rồi cũng cầm bát rượu lên uống, bao năm qua tranh giành kiếm miếng cơm, tất cả mọi người ai cũng đã từng đổ máu, đã từng giết người...Nhưng rồi giờ khi ng ồi đây mọi thứ tranh đấu bao năm qua dường như đã mất sạch. Cánh tay phải lúc này không còn đau nữa nhưng ông Tuấn lại thấy nhói trong lòng ngực. Cuối cùng bản thân còn lại gì ông Tuấn là người hiểu rõ nhất. Nốc cạn bát rượu, đặt bát xuống mặt bàn kêu cái “ Cộp “ ông Tuấn khà một hơi rồi hỏi hai thằng em:

- - Cả hai đưa theo anh đến bây giờ có hối hận gì không..?

Long ngẩng mặt nhìn anh đáp:

- - Mạng của em là do anh cứu, được sống đến hôm nay em cảm ơn anh còn chưa hết. Sao anh lại hỏi câu vớ vẩn như vậy..?

Cường rót rượu tự uống rồi nói:

- - Anh bớt nói mấy câu ủy mị như vậy đi, dù ghét nhưng thằng Long nó nói đúng, câu hỏi của anh quá vớ vẩn. Đừng nói bây giờ, kể cả sau này em cũng có thể bán mạng vì anh được. Chỉ cần anh quyết là xong....Bởi thực ra thì em cũng đã chết lâu rồi.

Ông Tuấn im lặng hồi lâu rồi nói tiếp:

- - Có những thằng em như mấy đứa anh sống không uống đời người, mấy hôm nay anh nghĩ nếu cứ tiếp tục như thế này rồi anh sẽ mất tất cả, mất luôn thứ anh còn lại duy nhất đó là con anh và mấy đứa. Thằng Thuận chết làm anh nhận ra được nhiều điều...Chết thì đơn giản nhưng người ở lại mới phải gánh chịu hậu quả.

Cường đen đáp:

- - Thuận nó chết là do.....mà thôi anh đừng tự dằn vặt nữa. Cuộc đời anh em mình ngay từ lúc bắt đầu đã vấy máu rồi, rửa thì sạch nhưng tanh lắm. Anh đừng nói với em là anh muốn dừng lại rồi nhận hết tội về mình nhé. Em không để anh làm thế đâu...Mà nếu có phải làm thế thì kẻ đi nhận tội là em mới đúng. Vì dù sao người cũng là do em giết. Nhưng trước khi đi đâu thú em cũng phải cho thằng Phiến già đó một dao.

Long gật gù:

- - Còn tao sẽ cho con Hường một viên vào đầu nếu như tìm thấy nó.

Ông Tuấn nghe vậy thì cười phá lên:

- - Đúng là anh em tốt, uống đi...Chuyện lão Phiến tạm thời thế đã, đợi vài hôm nữa anh sẽ gọi điện cho lão để xem lão ấy giấu con chó cái ở đâu...? Nếu không lôi con chó ấy ra thì lão sẽ mất thêm một vài thứ khác.

Long đáp:

- - Em thấy việc thằng Kiên chết có khi chúng ta lại đang giúp lão ấy anh ạ..? Việc hai năm qua nó mượn danh lão Phiến buôn may túy số lượng lớn trong quán bar của nó mà lão không hề hay biết, mặc dù lão cũng như anh nghiêm cấm động đến ma túy.

Ông Tuấn nhìn Cường đen nói:

- - Tuy không lấy được thông tin gì về con chó cái kia, nhưng những thông tin chú lấy được từ điện thoại của thằng Kiên quả thật vô giá.

Long đồng ý:

- - Đúng vậy, cái kho bỏ hoang nằm sâu trong cảng của lão Phiến thực ra lại là hầm chứa ma túy. Cũng may thằng Kiên tính cẩn thận nên luôn lưu giữ trong điện thoại. Giờ nó chết rồi, vẫn không ai biết bí mật của cái kho rồi tàn đó. Lão Phiến chết chắc, nhưng trước khi cho lão chết thì cũng cần phải xem xem lão có biết con kia nó đang ở đâu không đã.

Trong lúc ông Tuấn cùng anh em đang bàn chuyện thì Ngoạn cũng đang nói chuyện điện thoại với đàn em:

- - Sao, đến nơi rồi hả...Đúng người chưa, cẩn thận không lại nhầm người đấy. Ừ, vậy đúng rồi, ảnh tao đã gửi cho mày rồi,tạm thời mày cứ theo sát nó cho tao...Khi nào tao có lệnh thì mới được hành động. Sắp có trò vui rồi đây...Ha ha ha..

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 98: Nước Cờ Nguy Hiểm

Đầu dây bên kia đàn em của Ngoạn đáp lại:

- - Ok anh, nhưng em thấy hình như nó cũng đang có người bảo vệ anh à..?

Ngoạn cười:

- - Chắc chắn rồi, dù sao nó cũng là con của một đại ca cơ mà..Thế nên mày phải liệu liệu mà làm. Chỉ cần làm như anh nói là được, nhớ kỹ kín đáo vào...Xong việc lập tức trốn đi một thời gian, khi nào anh gọi mới được về

Tên đàn em vâng dạ rồi tắt máy, Ngoạn cầm điện thoại cười nham hiểm. Hắn vừa đi vừa nghĩ:

“ Cuộc chiến thiếu một chút hương vị, giờ mới là lúc bắt đầu ha ha ha.
“

Một ngày sau, khi ông Tuấn cùng anh em vẫn không gây ra bất cứ động thái nào sau vụ vừa rồi, phía công an cũng vẫn đang thu thập thêm chứng cứ, lão Phiến cũng đang phải lo đủ các thứ chuyện ập đến. Buổi chiều cùng ngày tại nhà bà ngoại, Nam vừa đón em về sau khi tan học. Mở cổng cho xe vào trong hai anh em bước vào nhà thì bé Hạnh ò lên:

- - Anh ơi trong nhà có ai này...Cháu chào bà.

Nam đi sau Hạnh, nó thấy trên giường đang có hai người ngủ, phía bên này là bà ngoại....Mặt nó hơi sầm lại không hiểu vì sao, chỉ biết bà ngoại đang nhìn nó với ánh mắt khá buồn bã mặc dù bà không nói gì.

Tối hôm đó lão Phiến đang ngồi ăn cơm, tất nhiên Ngoạn cũng đang ngồi ăn cùng. Bỗng nhiên có người chạy vào hốt hải nói với giọng lắp bắp:

- - Đại ca, đại ca....Em có tin....tin...này...muốn báo...

Lão Phiến nhai mày vì đang nhai dở, Ngoạn gắt:

- - Mày không thấy đại ca đang ăn hay sao..? Có gì lát nói sau...Bọn này càng ngày càng mất đi khuôn phép...Hay phải để tao dạy lại từng thằng một.

Thằng kia sợ xanh mặt, nhưng vẫn cố nói:

- - Em biết nhưng chuyện này rất hệ trọng, đại ca....cậu chủ...cậu chủ Phú bị xe oto đâm hiện giờ đang nằm trong bệnh viện Bạch Mai, tình hình rất nguy kịch.

Lão Phiến nghe xong rơi cả bát đĩa xuống bàn, lão trừng mắt, đưa bàn tay run run lên chỉ vào mặt tên đàn em lão nói không thành câu:

- - Mày....mày....nói.....sao....Thằng Phú...bị....xe..đâm...?

Ngoạn vội vàng chạy lại đỡ lão Phiến rồi hỏi tên đàn em:

- - Chuyện thật sự như thế nào, ai nói cho mày thông tin này...? Tại sao lại xảy ra chuyện như thế được...

Tên đàn em run rẩy trả lời:

- - Dạ thưa anh, là người đi theo bảo vệ cho cậu chủ gọi về thông báo ạ. Tối nay khi cậu chủ đang trên đường đi xe máy về nhà, qua ngã ba bất ngờ có một chiếc oto lao thẳng ra đâm vào cậu chủ, sau đó nó lập tức bỏ chạy. Vì đoạn đường lúc đó khá vắng nên không đuổi được, cũng không biết là xe của ai vì nó tháo hết biển số.

Lão Phiến vẫn đang thở gấp, lão cố nghiền răng:

- - Không...phải...tao...đã cho người...bảo vệ nó....sao....lại...xảy ra chuyện này...?

Tên đàn em tiếp tục:

- - Đại thừa đại ca, vì tình trạng cậu chủ khi ấy quá nguy kịch, đường lại không có ai cho nên anh em đã lập tức đưa cậu chủ vào bệnh viện. Chính vì vậy mới để chiếc xe đó chạy thoát....

Lão Phiến tức ngực, khó thở...Lão hỗn hển bởi tin sấm động bên tai, lão ra hiệu cho Ngoạn đỡ dậy rồi nói:

- - Nhanh...chuẩn bị xe cho tao....Tao phải lên Hà Nội để xem nó thế nào....Con ơ...

Ngoạn nói để vào:

- - Đại ca đi bây giờ liệu có ổn không...? Bên ngoài hiện giờ đang rất nguy hiểm..Hay là để em đi xem cậu chủ thế nào..?

Lão Phiến bấu vào tay Ngoạn cố đứng dậy, lấy lại chút bình tĩnh lão nói:

- - Không được, tao phải đi....Thằng Phú là con trai độc nhất của tao...Mẹ nó cố sống cố chết để ra nó....Giờ với tao nó là quan trọng nhất.

Quả đúng như lão Phiến nói, so về tuổi tác thì lão Phiến hơn ông Tuấn khá nhiều. Lão có 4 người con nhưng ba người đầu đầu là con gái, cố gắng bao năm cuối cùng vợ lão mới sinh được một cậu con trai, năm nay vẫn đang đi học đại học trên Hà Nội. Để được con trai thì ba năm sau vợ lão mất, tuy là đại ca giang hồ nhưng lão không lấy thêm ai mà tận tâm chăm lo cho cả 4 đứa con, 2 đứa con gái lớn đầu đã ở bên nước ngoài còn cô thứ ba đang học đại học năm cuối, còn cậu út mới đang học năm thứ nhất.

Phải nói thêm rằng Phú là đứa con được lão Phiến cưng chiều hết mực, nhưng bản tính hiền lành, không thích va chạm xã hội, cậu con trai duy nhất của lão lại không muốn kế nghiệp cha mà chỉ chú tâm vào học hành.

Phú có vẻ ngoài như một thư sinh một sách, càng lớn dường như Phú càng muốn tránh xa cái thế giới của bố. Mặc dù rất thương con nhưng cũng hiểu con nên Lão Phiến không còn cách nào đánh chấp nhận cho con học trên Hà Nội, lão mua nhà, thuê người ở chăm lo cho Phú từng tí một.

Thời gian gần đây thấy nguy hiểm lão muốn gọi con về nhưng cậu thư sinh chăm học tất nhiên không nghe lời bố. Chính vì vậy lão Phiến đã cử một đội ngấm ngấm theo dõi bảo vệ con trong thời gian này. Tuy nhiên cũng như ông Tuấn lão Phiến tin rằng ông Tuấn cũng không lồi bọ trẻ vào cuộc tranh chấp. Khi nghe tin con bị xe oto đâm đến bất tỉnh lão Phiến đau đớn suốt nửa thì lịm đi.

Ngay lập tức lão Phiến cho người chuẩn bị xe rồi lập tức đi Hà Nội để xem xét tình hình cậu con quý tử. Lúc này vì quá lo lắng lão Phiến chỉ nghĩ đến con, tâm trí lão chưa thể suy nghĩ được gì khác. Trên xe lúc này còn có Ngoạn, tay chân thân tín duy nhất lúc này của lão Phiến. Ngoạn khẽ hỏi:

- - Đại ca, chuyện này em thấy không ổn..?

Lão Phiến nói:

- - Không ổn thế nào..?

Ngoạn đáp:

- - Theo như lời kể thì chiếc xe đó đợi ở ngã ba, khi cậu chủ đi đến mới lao ra đâm thẳng vào người. Em nghĩ chuyện này đã được bố trí từ trước, có kẻ đã phục sẵn và mục tiêu chính là cậu chủ. Em cho rằng không ai khác ngoài...

Lão Phiến nắm chặt tay, nghiến răng kèn kẹt:

- - Thằng Tuấn, chính là nó.....Thằng khốn nạn, nó đã không từ thủ đoạn, ngay cả việc này mà nó cũng dám làm...Thằng đốn mạt, vậy mà trước giờ tao vẫn tin rằng nó là kẻ xứng đáng để tao phải nể.

Ngoạn khẽ mỉm cười, hần nói tiếp ;

- - Thù hận nó che mờ hết lý trí đại ca ạ...Hơn nữa trong chuyện này không thể tin vào đối thủ, chỉ có đại ca là giữ nguyên tắc thôi...Giang hồ được mấy người chơi đẹp như đại ca.

Lão Phiến đưa tay giữ lấy phần ngực, lão nhăn mặt vừa đau đớn vừa giận dữ, lão nói chậm rãi:

- - Lập tức cho người bắt hai đứa con của nó về đây cho tao....Bắt bằng mọi giá, nếu cần thiết giết chết một đứa, để lại một đứa....Tao phải cho nó biết cái cảm giác mà tao đang phải chịu lúc này.

Ngoạn như mở cờ trong bụng hắn lập tức gật đầu:

- - Đại ca tạm thời cứ xem xét tình hình sức khỏe của cậu chủ thế nào đã, còn chuyện con thằng Tuấn em đã có chuẩn bị. Khi nào trở về em sẽ tiến hành ngay, em sẽ không làm anh thất vọng.

Lão Phiến hỏi lái xe:

- - Sắp đến nơi chưa..? Chạy nhanh lên...

Chiếc xe lao vút đi trên đường cao tốc với vận tốc rất lớn, trong xe Ngoạn nhìn qua cửa kính ra bên ngoài, bên ngoài chỉ còn là một màu tối đen. Lão Phiến đại ca của hắn giờ đây đang ng ỡ không yên chỗ, quá lo lắng cho đứa con trai giờ đây Ngoạn thấy lão thật đáng thương.

Hắn chống tay lên cằm r ỡ khẽ mỉm cười bởi kế hoạch của hắn bước đầu tiên đã thành công mỹ mãn. Hắn tự phục mình vì đã nảy ra một âm mưu quá ư thâm độc, giờ đây hai con hổ sẽ tự lao vào nhau một cách sống chết. Và hắn chỉ cần ng ỡ rung đùi xem ai là người sống sót để hắn tự tay kết liễu nhất đao cuối cùng.

Điện thoại hắn báo tin nhắn, hắn mở ra xem nội dung tin nhắn viết:

“ Tất cả đã xong. “

Vềphần Nam sau khi ăn cơm xong bà ngoại vẫn không nói với nó câu nào. Bởi hai người đến nhà nó chỉ ầu nay không ai khác chính là cô Thúy và Trang. Có lẽ Trang dẫn cô Thúy đến nhà bà ngoại, còn lý do cô Thúy có mặt ở nhà bà ngoại chính là vì ngày hôm trước Nam lại một lần nữa đánh nhau. Nam cúi mặt ng ỡng xin lỗi bà ngoại, bé Hạnh cũng nũng nịu bà tha lỗi cho anh. Nhìn mặt con bé bà ngoại cũng phải bật cười, thấy bà cười Nam vội nói:

- - Bà tha lỗi cho cháu nhé, cháu hứa sẽ không đánh nhau nữa.

Bà ngoại cốc đầu nó r ưỡi nói:

- - Lần trước có chú Đại bao che, lần này lại ngựa quen đường cũ. R ưỡi bà đợi chú Đại ra đây bà sẽ chửi cho một trận. Cả hai đứa đi học bài đi...

Nam với Hạnh sung sướng vâng dạ r ưỡi ra bàn hai anh em ng ỡng học, cả hai anh em cứ chí chóc đùa nhau mà không biết được rằng ở bên ngoài ngôi nhà vẫn luôn có người đang theo dõi.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 99: Cuộc Trao Đổi Bất Thành

Tức tốc đến Bệnh Viện lão Phiến được đưa lên phòng phẫu thuật, lúc này đã có 4 người tay đàn em đứng sẵn đợi bên ngoài. Vội vàng lão Phiến hỏi:

- - Sao rồi, tình hình nó sao rồi...Bác sỹ có nói gì không..?

Một tên cúi mặt đáp:

- - Dạ thưa đại ca, cậu chủ vẫn đang được phẫu thuật...Chỉ biết tình trạng rất nguy kịch bởi cú đâm khá mạnh và bất ngờ. Lúc em đưa cậu chủ vào đây thì cậu chủ đã hôn mê bất tỉnh...Nhưng đại ca...

Không để cho tên đàn em nói hết câu Ngoạn nhanh như cắt lao tới, hấn tung một cú đấm vào ngay yết hầu khiến cho tên đàn em hai tay ôm lấy cổ rồi quỳ gục xuống nước mắt nước mũi giàn dụa vì khó thở, ba tên còn lại lập tức quỳ xuống, Ngoạn tức tốc thẳng vừa bị đấm lên nói:

- - Địt mẹ lũ ăn hại, chỉ có việc bảo vệ cậu chủ mà 4 thằng làm không xong. Cậu chủ thì bị đâm còn kẻ lái xe đâm cậu chủ chúng mày cũng không biết là ai..? Còn dám vác mặt ở đây à...?

Vừa nói hấn vừa dùng chân đạp túi bụi vào đầu của cả 4 tên đàn em, đám đàn em chỉ biết cúi đầu chịu trận. Lão Phiến vẫn đang sock bởi con trai chưa có thông tin gì tốt lành. Lão cố nói:

- - Dừng..lại ngay...Cũng do tao đã không kiên quyết bắt nó ở nhà, cũng do tao quá sơ suất...Chúng nó cũng cố gắng đưa thằng Phú vào đây rồi...Chuyện này có trách chỉ trách thằng Tuấn ra tay quá độc ác, nó đã phá hoại chuyện làm ăn của tao tao có thể hiểu được nhưng nó dám ra tay với cả con trai tao thì quả thật nó quá thâm độc. Là do tao, do tao.....Mày đánh

chúng nó cũng không giải quyết được gì...Cái tao muốn bây giờ là hai đứa con của nó phải quỳ trước mặt tao đây này.

Ngoạn dừng tay đáp:

- - Đại ca yên tâm, sau khi đại ca trở về em sẽ dẫn hai đứa con của nó đến trước mặt đại ca.

Nhìn qua một lượt tất cả đàn em Ngoạn nói lớn:

- - Giờ tao phải đi chuẩn bị một số việc, bọn mày ở đây chăm sóc cho đại ca. Nhớ những ai lạ mặt không được để đến gần đại ca. Có chuyện gì phải báo ngay cho tao, để ra sai sót tao sẽ lột da từng thằng một ở đây. Nghe rõ chưa..?

Bọn đàn em đồng thanh hô:

- - Rõ, anh cứ yên tâm.

Ngoạn nói với lão Phiến:

- - Vậy giờ anh ở đây, em đi xem xét xung quanh một chút. Có thể em phải quay về để lo liệu mọi việc. Tình hình hiện tại đang rất rối ren, vắng anh lại vắng cả em sẽ không ai đi đầu hành công việc...Nhưng anh phải thật bình tĩnh, đừng để ảnh hưởng đến sức khỏe. Đợi tin của em..

Lão Phiến vỗ vai Ngoạn nói:

- - Được, chuyện ở nhà giờ mày phải lo liệu....Có những thằng như mày ở cạnh anh lúc này mới thật sự quý giá. Đừng lo cho tao, cứ về thu xếp mọi chuyện đi. Nhớ phải mang được hai đứa con của thằng Tuấn về gặp tao....Rõ chưa..?

Ngoạn cúi mình gật đầu rồi quay lưng đi, vừa ra khỏi bệnh viện Ngoạn lấy chìa khóa oto từ một tay đàn em rồi lên xe đi mất, vừa lái xe hắn vừa cười thầm, miệng lẩm bẩm:

- - Yên tâm, tôi sẽ làm đúng những gì ông yêu cầu...Lẽ ra ông không nên cần gạt tàn đánh tôi chảy máu trước tất cả anh em như vậy..? Chuyện chưa xong đâu...Ha ha ha.

Hắn bấm điện thoại gọi cho ai đó:

- - Ngày mai bố trí người ở hai trường học, bắt đưa con gái...còn thằng con trai có thể giết cũng được...Làm cho gọn gàng vào, có thể thằng Tuấn cũng cho người bảo vệ con nó đấy.

Bên kia đầu dây trả lời:

- - Anh yên tâm, hai hôm nay em đã đi điều tra được lịch trình đi học của hai anh em nó rồi. Thằng con trai lớn của lão Tuấn sau khi tan học sẽ đến đón em ở trường tiểu học. Hôm trước em có kêu người thăm dò nhà nó, không biết là người của thằng Tuấn hay ai, nhưng ở ngôi nhà đó quả đúng có người luôn canh chừng. Vì vậy muốn bắt hai anh em nó chỉ cần phục ở trường tiểu học nơi con gái thằng Tuấn theo học. Một mẻ có thể bắt cả hai, hơn nữa trường học thường rất đông người dễ trà trộn.

Ngoạn cười lớn:

- - Ha ha ha tốt lắm, cảnh giác như vậy là tốt. Làm xong chuyện này chúng ta chỉ cần ngẩng đầu đợi kết quả thôi. Làm tốt anh sẽ có thưởng cho tất cả bọn mày.

Ngoạn cúp máy rồi phóng xe lao vút đi trong bóng tối. Sáng ngày hôm sau Nam đi học như mọi ngày bình thường, vừa gửi xe xong thì nó chạm mặt cô Thúy, bản thân nó vẫn còn bức bối vì chuyện cô Thúy đến nhà trao đổi với bà ngoại vụ nó đánh nhau, mặc dù trước đó nó còn là cầu nối cho cô Thúy với chú Đại gửi thư. Nó định bước nhanh thì cô Thúy nói:

- - Nam, cô có đi đâu này muốn hỏi..?

Nam quay lại không hiểu gì thì cô Thúy tiếp:

- - Chuyện...chuyện bức thư em đã đưa cho chú em chưa...?

Nói xong cô Thúy có phần hơi ngại, Nam thở dài rồi nói:

- - Em đưa cho chú ấy từ lâu rồi mà....Thế chú Đại không nhắn tin hay nói chuyện với cô à..?

Cô Thúy vội xua tay đáp:

- - Không, à chắc do anh ấy bận....?

Nam trả lời:

- - Dạ đúng đấy cô ạ, cũng tuần nay chú ấy cũng không đến nhà em. Chắc tại bố em chuyển lên bệnh viện trên Hà Nội nên chú ấy cũng không ở đây nữa.

Cô Thúy mặt hơi buồn nói:

- - Thế à....Thôi em vào lớp đi.

Nam vâng dạ rồi đi trước cô giáo, từ hôm gửi thư đến giờ cô Thúy cũng chưa nhận được tin nhắn của chú Đại, tất nhiên là cô có nhắn tin nhưng cũng không thấy chú Đại nhắn lại. Ngày hôm qua cô đánh liều gọi điện thì thấy máy chú Đại thuê bao, với giác quan nhạy cảm của phụ nữ cô Thúy có chút lo lắng nên hôm nay cô hỏi Nam để xem Nam có biết tình hình gì của chú mình hay không..? Tuy nhiên ngay cả Nam cũng không biết, đi đâu này lại càng làm cô giáo phải suy nghĩ.

Cũng đúng thôi, từ một người đang được theo đuổi, tự nhiên đối phương biến mất không một lời giải thích, khó chịu, day dứt là đi đâu tất nhiên. Đó còn là chưa kể cô Thúy cũng phần nào có tình cảm với chú Đại. Cô Thúy cũng bước về phía phòng giáo viên, trong lúc này phía bên kia đường đối diện cổng trường có bóng dáng một người mặc quần áo nhân viên dọn vệ sinh đô thị đang hướng mắt nhìn vào trong trường. Sau khi cả Nam và cô Thúy đi mất người này cũng lặng lẽ rời đi.

Tại chỗ ăn náu, ông Tuấn đang cố gắng xem có thể cử động lại cánh tay phải không nhưng vô dụng. Chỉ cần cố gắng vận sức thì vết thương lại trở

nên đau nhói, buốt đến tận tim. Như thường lệ trong phòng lúc này chỉ có ông Tuấn, Cường đen thì vẫn đang nằm ngủ, nhưng chỉ cần một tiếng động lạ phát ra lập tức hắn sẽ tỉnh lại bật dậy, tay sẵn sàng thò tay vào trong áo rút dao thủ thế. Long luôn dậy sớm theo giờ giấc đi xem xét tình hình xung quanh, đốc thúc anh em một cách quy củ, cẩn thận.

Đêm qua ba anh em nói chuyện với nhau, ông Tuấn định rằng hôm nay sẽ gọi điện đến cho lão Phiến để tra hỏi tung tích của mục Hường. Lúc này cũng đã là 9h sáng, Cường cũng đã tỉnh dậy, lát sau Long cũng đi vào, ông Tuấn nói:

- - Long, em gọi vào số của lão Phiến...Bảo với lão anh muốn nói chuyện.

Long gật đầu, rút một chiếc điện thoại riêng biệt ra Long bấm số gọi, bên kia có chuông nhưng chưa ai bắt máy. Lúc này ở bệnh viện Bạch Mai lão Phiến cả đêm qua thức trắng trông con, con trai lão đã được phẫu thuật xong, nhưng vẫn chưa tỉnh lại....Không biết kết quả thế nào chỉ biết mắt lão đỏ hoe chẳng hiểu do thiếu ngủ hay do lão khóc. Một tên đàn em cần điện thoại vào báo cáo:

- - Thừa đại ca...Có một số điện thoại lạ gọi đến.

Lão Phiến đáp:

- - Mày nghe đi, nếu ai tìm tao thì bảo tao đang bận.

Tên đàn em bấm nghe hắn cũng nói y chang như lời lão Phiến dặn:

- - Alo, ai đấy...Anh....

Nhưng chưa kịp nói thì bên này Long đáp:

- - Bảo lão Phiến có anh Tuấn muốn nói chuyện.

Tên đàn em xanh mặt lấy tay che điện thoại lại rồi nói với lão Phiến:

- - Là...là...anh...à không....thằng Tuấn nó...gọi...

Lão Phiến nghiêng răng, nghiêng lợi, khuôn mặt lão cau vào nhau nhúm. Giật lấy điện thoại từ tay đàn em lão nói:

- - Thằng chó chết...Mày còn dám gọi cho tao sao...? Mày đang ở đâu....Tao thì tao sẽ giết mày.

Vì lúc này ông Tuấn vẫn chưa biết chuyện con trai lão Phiến đang nằm viện nên ông Tuấn vẫn nói chuyện kiểu chọc tức:

- - Ha ha ha, lão già sao hôm nay nóng thế...Tôi tưởng ông phải bình tĩnh lắm chứ, chưa gì đã muốn giết người rồi à..? Đừng lo, tôi sẽ gặp ông sớm thôi...Nhưng tôi đang có một chuyện muốn trao đổi với ông đây...Sao có đồng ý không..?

Lão Phiến giận tím mặt trước thái độ của ông Tuấn khi sau khi ông Tuấn đã gây ra tai nạn cho con trai lão, lão cố ghìm cảm xúc nói:

- - Trao...đổi...à...? Giờ tao không trao đổi bất cứ thứ gì hết...Mà là tao sẽ trả lại mày gấp đôi với việc làm của mày ngày hôm qua..? Yên tâm....sẽ có đủ cả vốn lẫn lãi.

Cùng lúc đó một tên đàn em đi lại nói nhỏ:

- - Đại ca, anh Ngoạn gọi...

Lão Phiến hạ máy đang nói chuyện với ông Tuấn xuống, bên này ông Tuấn vẫn chưa hiểu ra chuyện gì khi lão Phiến nói như vậy. Lão Phiến sau khi nghe điện thoại của Ngoạn xong thì tiếp tục nhấc máy lên nói chuyện:

- - Mày...vẫn còn ở đó chứ...Có phải mày nói sẽ có chuyện muốn trao đổi với tao phải không..? Được, 8h tối nay tao sẽ gọi điện lại để trao đổi với mày...Nhớ bắt máy nhé...Tao mong lắm đấy.

Nói xong lão tắt máy, Cường đen ng ầu bên ngoài hỏi:

- - Sao vậy anh, sao chưa hỏi được gì đã thôi rồi...Mà nó nói sao..?

Long cũng đang đợi câu trả lời của ông Tuấn, ông Tuấn suy nghĩ rồi nói:

- - Hình như lão Phiến đang âm mưu chuyện gì đó....Lão nói cái gì mà anh nghe cũng không hiểu.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 100: BẮT CỎ C

Phía ông Tuấn chưa biết được chuyện gì, Cường đen nói:

- - Thằng già này cũng cứng quá nhỉ, kệ nó đi anh...Giờ nó như con cá đang nằm trên thớt thôi. Anh cứ đợi xem tối nay nó muốn làm gì..? Dù sao thì trước sau gì nó chẳng chết.

Long cũng đồng ý:

- - Em nghĩ chắc có lẽ lão Phiến cay cú vụ chúng ta làm mấy hôm trước. Anh lại gọi điện nói như vậy nên nổi khùng thôi. Đi tong một lúc ba cái sòng bạc, vào anh lúc còn vững có khi phải phát điên ngay hôm đầu tiên rồi ấy chứ. Anh cứ bình tĩnh, mọi chuyện em đã thu xếp xong cả rồi, không lấy được thông tin gì thì em sẽ cho người zick nốt cái kho của lão. Thằng Kiên chết không ngờ vẫn để lại cho lão một quả bom nổ chậm. Và còn may mắn hơn khi chúng ta là người cần kíp nổ.

Ông Tuấn gật gù:

- - Ừm, được rồi...Trước mắt hai đứa cứ chuẩn bị tốt mọi việc anh giao đi đã, nhưng cũng cần dặn anh em cảnh giác cao độ. Chuẩn bị mọi thứ cho tình huống xấu nhất. Nếu phải đánh trực tiếp, anh em mình khó mà chơi lại được chúng nó. Vạn bất đắc dĩ mới phải làm cách này.

Long vâng dạ đáp:

- - Em thấy như này lại hay, giờ tranh chấp chỉ cần đánh thẳng vào kinh tế trước sau rồi cũng lui. Hạn chế xảy ra đổ máu, giết người mới là cách làm tốt nhất.

Cường lừ mắt nói:

- - Có những việc nếu không giết người thì không làm được đâu. Nếu thằng Kiên báo mà còn sống liệu rằng mọi chuyện sẽ diễn ra êm xuôi được đến bây giờ..?

Ông Tuấn cũng đồng tình với Cường:

- - Không sai, nếu bình yên mà giải quyết được mọi chuyện thì anh em mình làm quan chứ không phải làm xã hội đen. Chỉ có làm quan thì mới không cần đổ máu vẫn đạt được mục đích thôi, bởi vì chuyện đổ máu giết người chẳng phải đã có những kẻ như anh em ta làm thay họ rồi sao ha ha ha..Vì thế càng những lúc không biết địch tính toán gì thì chúng ta càng phải cẩn thận.

Cường và Long cúi đầu nghe lời rồi mỗi người một việc đi ra ngoài chuẩn bị. Trước khi ra ngoài ông Tuấn gọi Long lại hỏi:

- - Thế chú cử người đi theo dõi chỗ lão Phiến có thấy tin gì báo về không..?

Long đáp:

- - Dạ không anh ạ..? Tình hình hiện tại ở biệt thự của hắc canh phòng rất nghiêm ngặt. Tối qua có tin có xe chở hắc ra ngoài nhưng gần nửa đêm chiếc xe đó đã quay lại. Ngoài ra không có thêm thông tin gì khác anh ạ.

Ông Tuấn nói:

- - Được rồi, nhớ bảo nó phải theo dõi thật kỹ mọi hành động của lão. Có gì phải lập tức báo về ngay...

Long gật đầu rồi đóng cửa phòng lại. Ngày hôm đó Nam chỉ học cả ngày, trưa Nam đạp xe về nhà ăn cơm xong lại tiếp tục đạp xe đi học. Cả ngày hôm đó ông Tuấn cảm thấy có điều gì bất an, bởi trong cách nói chuyện của lão Phiến sự thù hận được đẩy lên cao độ. 4h chiều Long chạy thẳng vào trong phòng với gương mặt lo sợ, hốt hoảng:

- - Anh Tuấn, xảy ra chuyện rồi...?

Ông Tuấn vội hỏi:

- - Có chuyện gì vậy...?

Long nói:

- - Con trai lão Phiến, thằng con trai duy nhất của lão đã bị ôtô đâm đến nguy hiểm tính mạng. Thông tin này là chính xác, có người ở trên Hà Nội báo về

Ông Tuấn đứng bật dậy:

- - Từ bao giờ..?

Long đáp:

- - Từ tối ngày hôm qua, chiếc xe lúc tối đi ra khỏi biệt thự chính là chở lão Phiến lên bệnh viện Bạch Mai để xem xét tình hình con trai lão. Khi quay về xe đánh thẳng vào gara nên người phía ta cứ nghĩ lão đã quay về nhà. Nhưng thực chất lão ở trên bệnh viện cả ngày hôm nay.

Ông Tuấn nhớ lại câu nói của lão Phiến hồi sáng:

“Mày muốn trao đổi phải không..? 8h tối nay tao sẽ gọi lại cho mày để trao đổi, yên tâm tao sẽ trả cả vốn lẫn lãi.”

Ông Tuấn toát mồ hôi lạnh bảo Long gọi ngay Cường đến, Cường lập tức có mặt, ông Tuấn không để tốn thời gian nói luôn:

- - Không xong rồi, hai thằng lập tức cho người đi đến nhà bà ngoại con trai anh, nếu có chúng nó ở đấy không cần nói nhiều, đưa cả ba bà cháu đến nơi an toàn ngay lập tức.

Long hỏi lại:

- - Sao lại làm thế hả anh....Chẳng phải bây giờ rút dây động rừng sẽ hỏng hết sao..?

Ông Tuấn quát:

- - Đi nhanh lên, thằng Phiến nó đang lên kế hoạch bắt cóc tụi nhỏ...?

Nhìn đồng hồ đã 4h10, với biết hôm nay mới chỉ đầu tuần, đoán các con vẫn đang đi học ông Tuấn bảo Cường:

- - Cường, em dẫn theo một thằng đến ngay trường tiểu học XYZ, trường đó chắc em đã biết, nó là trường con gái cái Hường học, ảnh con gái anh đây, không thấy thì phải vào ngay trường hỏi cô giáo lớp 1a tìm cháu Nguyễn Thị Hạnh. Đi nhanh lên, bằng mọi giá phải đưa được con bé đến nơi an toàn... Còn Long, nếu đến nhà không gặp chúng nó thì em lập tức đến trường của thằng Nam, Long biết mặt cháu Nam sẽ tiện hơn... Hai thằng đi ngay đi.

Thấy ông Tuấn chưa bao giờ tỏ ra sợ hãi lo lắng như lúc này, cả Long lẫn Cường ngay lập tức chạy đi. Mỗi người dẫn theo hai người, Long nói với Cường:

- - Giờ là giờ tan tầm, lấy xe máy đi, đi oto sẽ không đến được kịp lúc đâu. Có gì lập tức thông báo cho tao... Nhớ phải cẩn thận đấy, giữ mạng nhé.

Cường đội sụp cái mũ bảo hiểm trùm kín cả mặt rồi lập tức lấy chiếc xe moto địa hình rừng rậm phóng đi mất. Long cũng thế, nhưng Long thấy không ổn vì từ chỗ ẩn thân của mấy anh em nếu đi đến khu đông dân cư ít nhất cũng phải mất 30', chưa kể giờ này xe cộ đông, phóng nhanh trên đường không phải chuyện đơn giản. Đó là quãng đường của Cường, còn Long đi đến nhà bà ngoại thì thời gian sẽ còn lâu hơn nữa. Long thầm nhủ:

“Hi vọng mọi chuyện không quá muộn.”

4h30 chiều, như thường lệ trường tiểu học tan tầm, trẻ em, học sinh bắt đầu ồ ạt ra khỏi trường lên xe bố mẹ, người thân đã đứng đợi từ trước. Nam lúc này cũng tan học buổi chiều, nhưng như mọi ngày từ trường Nam mà đạp xe đến trường bé Hạnh cũng phải mất 15 phút. 4h33 phút như mọi ngày cô bé con xinh xắn, nhỏ nhắn vẫn đứng bên ngoài vỉa hè đợi anh trai

qua đón. Ngày nào cũng vậy nên có những bố mẹ những bạn cùng lớp đi qua còn hỏi Hạnh:

- - Lại đợi anh trai hả, ngoan quá đi thôi...Lại còn dễ thương nữa....Cô về trước nhé.

Hạnh vẫy tay chào mẹ của bạn rồi toe toét cười, ngày nào nó cũng đứng chỗ này để đợi anh nó. Hôm nào anh nó nghỉ học buổi chiều thì giờ cũng đã đón nó rồi, còn hôm nào anh nó đi học thì nó cũng biết chỉ tầm 15' nữa anh Nam sẽ đến. Trước cổng trường tập nập người đưa kẻ đón như vậy phía bên kia quán nước bỗng dưng có hai gã đàn ông chắn trước mặt một người đàn ông khác rồi hỏi:

- - Anh ơi đường ra Chùa Q.T đi thế nào anh nhỉ..?

Người đàn ông đang ngó quán nước chăm chú nhìn bé Hạnh bị hai gã chắn mất tầm mắt vội trả lời:

- - Tôi không biết....Các anh hỏi người khác đi.

Tuy nhiên hai kẻ đó vẫn cố tình đứng trước mặt cù nhây không chịu đi. Người đàn ông kia mới đứng dậy gạt phắt hai gã đó ra rồi tiếp tục nhìn sang bên đường. Tuy nhiên cô bé con không còn đứng ở đó nữa. Quay lại lúc này hai gã hỏi đường ban nãy cũng đã bỏ đi một đoạn khá xa, người đàn ông không phải ai khác chính là viên công an được cử làm nhiệm vụ giữ sự an toàn cho hai anh em Nam cũng như nằm vùng xem ông Tuấn có xuất hiện hay không..?

Tuy nhiên ngay lúc này đây viên công an đã để mất dấu của bé Hạnh. Sự việc diễn ra một cách chớp nhoáng. Lúc này đồng hồ mới chỉ 4h40 phút, chỉ khoảng 5 phút sau khi con bé đứng đợi anh nó đã bị đưa đi mất trước mũi công an. Có vẻ như nhiệm vụ này chỉ là phụ nên phía công an không cắt cử nhiều người theo dõi. Cũng phải thôi, ngoài việc cắt cử người theo anh em Nam mỗi ngày còn phải có người bám sát nhà của bà ngoại. Khi mọi việc vẫn chưa rõ ràng cũng không thể hi vọng hơn gì nhiều từ phía công an.

Vội vã anh công an gọi cho đồng đội nhưng cũng không ai bắt máy. Chẳng còn cách nào khác anh công an đành phải quay lại nhà bà ngoại. 4h45 phút Nam đạp xe đến trường nhưng không thấy em đâu. Vừa dựng xe ở cổng định bước vào trường hỏi em thì Nam bị hai tên cao lớn áp sát đánh mạnh vào đầu rồi lôi lên xe trong cái nhìn kinh hãi của một số người đứng ở đó.

Chiếc oto đen lao vút đi ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Cường đèn phóng trên chiếc moto địa hình cũng lao đến từ phía đối diện chiếc oto nhưng lại lướt qua vì Cường đèn không hề hay biết trên chiếc oto vừa đi qua mặt mình lại đang chở con của ông Tuấn. Phanh gấp nơi cổng trường Cường thấy chiếc xe đạp đang dựng trên vỉa hè, xung quanh người dân đang bàn tán:

- - Khiếp thật, xã hội bây giờ loạn quá... Nó đánh ngất thằng bé đưa lên xe đi luôn rồi.

Người khác nói:

- - Tôi gọi công an rồi nhưng chắc còn lâu họ mới đến.

Cường đèn tháo mũ bảo hiểm hỏi:

- - Chuyện gì xảy ra vậy các cô..?

Một bà trả lời:

- - Cậu không biết à, vừa có cái oto đen dừng ngay đây, chúng nó đánh thằng bé con đi chiếc xe đạp này rồi cho lên oto phóng đi rồi. Nhìn như xã hội đen ấy khiếp lắm...

Ông bảo vệ chạy ra nhìn chiếc xe đạp:

- - Xe này không phải xe của thằng bé hay đến đây đón em gái mỗi khi tan học sao..?

Lập tức Cường đen quay đầu xe đuổi theo chiếc oto ban nãy, nhưng dường như đã quá muộn. Chiếc oto đã mất dạng từ bao giờ...?

Cường đen vừa chạy xe vừa gọi cho Long:

- - Long à, tao đến muộn rồi...Không thấy con anh Tuấn đâu cả, nhưng hình như cả hai đứa đầu đã bị bắt...Nói với anh Tuấn tao sẽ tìm mang con anh ấy về

Long đáp:

- - Ở nhà cũng chỉ có mỗi bà ngoại, tao vừa gặp chút rắc rối....Quanh nhà này có công an theo dõi ...Mà này.....mày...đừng tự ý hành động....

“ Tút.....tút....tút...”

Cường đen đã tắt máy từ bao giờ, Long cũng không thể ở lại đây lâu khi mà Long vừa từ nhà bà ngoại trở ra đã có kẻ đứng chặn đầu. Bất đắc dĩ Long đã đánh ngất kẻ đó, cũng chính là một công an đang làm nhiệm vụ. Nghe tin của Cường xong Long nói với anh em:

- - Chỗ này không ở được lâu, lập tức rời khỏi đây, chia nhau ra quay về điểm hẹn.

Trên xe oto lúc này, Nam cũng mơ màng tỉnh dậy, chân tay bị trói, mồm bị dán băng dính Nam ước không biết mình đang ở đâu, chỉ biết đầu rất đau vì cú đập vừa nãy. Một kẻ mặt mũi đáng sợ nhìn Nam cười:

- - Thằng oắt tỉnh rồi hả...? Đừng lo, tao đang đưa mày đi gặp bố mà thôi.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 101: Pha Giải CứU Kịp Thời

Nam đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy trên xe có tất cả 4 gã giang hồ, tất cả đều mặc đồ đen, mặt mũi hung dữ. Nam bị ng ồ giữa hai gã giang hồ với chân tay đã bị trói cứng. Một tên ng ồ trên ghế đằng trước nói:

- Nhìn thằng ranh này cũng có nét giống bố nó đấy...Không hiểu anh Ngoạn định làm gì với nó nhỉ..?

Tên lái xe cười:

- Lệnh từ anh Ngoạn là chỉ cần bắt đưa con gái, còn thằng con trai có thể giết. Tuy nhiên chúng mày không bắt được đưa con gái thì giờ phải để nó sống mới có cái để nói chuyện với anh Ngoạn.

Nam nghe thấy thế thì nghĩ ngay đến bé Hạnh đã gặp chuyện, nó giãy dụa rồi dùng đầu húc mạnh vào bụng một tên ng ồ cạnh khiến hắn đập mình vào cửa xe. Tức tối tên giang hồ túm tóc Nam dấm thẳng vào mặt thằng bé một cách không nương tay. Vừa dấm hắn vừa chửi:

- Địt con mẹ mày, dám bướng với bố mày à...Chết cụ mày đi...

Liên tiếp là những cú dấm thẳng vào vùng đầu, vùng mặt khiến máu mồm máu mũi Nam chảy ra nhoe nhoét khắp mặt. Tên ng ồ trên quay lại quát:

- Đủ rồi, mày định đánh chết nó à....Tối nay mà không có người thì không chỉ mày mà cả bọn tao đây cũng sống không yên đâu.

Quay xuống nhìn Nam lúc này đã gục xuống vì đòn đau, tên ng ồ trên nói:

- - Mà tốt nhất nên ng ồi im đi thẳng ranh con, không thì tao không đảm bảo được đoạn đường 20km sắp tới đây mà có còn lành lặn hay không đâu đấy.

Tên vừa đâm Nam vẫn chưa hết bực, hấn nắm đầu Nam đập mạnh xuống ghế một cái nữa mới chịu thôi. Nam đau đớn không thể kêu lên được vì miệng đã bị băng dính dán chặt. Mắt mũi nó hoa lên vì choáng, nhưng nó vẫn lo cho bé Hạnh, không biết con bé giờ đang ở đâu, liệu nó có bị bọn người độc ác, dã man này bắt đi r ồi không..? Nam mơ h ồ nghe thấy một tên đang nói chuyện điện thoại, hấn bật loa ngoài cho đám anh em còn lại đầu được nghe:

- - Dạ em xin lỗi đại ca, cũng tại lúc đó đông người hơn nữa đường như chúng nó đã chuẩn bị từ trước nên em chậm hơn một nhịp.

Người trong điện thoại chửi lớn:

- - Lũ ăn hại, việc như thế mà cũng làm không xong...Mấy ngày qua chúng mày theo dõi với bố trí người kiểu gì đấy.

Tên đàn em vội đáp:

- - Em xin lỗi đại ca, nhưng chúng em vẫn bắt được thằng con trai của lão Tuấn...E, đang đưa nó v ề đây r ồi ạ...

Điện thoại phát ra nói:

- - Còn dám nói, nếu như không bắt được 1 trong 2 đứa thì cả lũ chúng mày tốt nhất là nên bỏ trốn đi, mang nó v ề đây nhanh lên...Mà có để lại dấu vết hay có ai bám theo không đấy..?

Tên đàn em đáp:

- - Anh yên tâm, lát ra đường vắng em sẽ tháo biển số xe giả ra là xong thôi. Bọn em quan sát rất kỹ, không có ai bám theo cả anh ạ.

Thấy Nam nằm im bất động, đầu gục xuống tên ng ỗ trên tắt điện thoại r ỗ bảo hai thằng ng ỗ dưới:

- - Địt mẹ mày, xem xem nó còn sống không...? Mày nghe r ỗ đấy, nó mà chết thì tất cả ở đây cũng không yên đâu..Tạt nước vào mặt nó xem nào.

Tên ban nãy đấm Nam bây giờ cũng tỏ ra lo sợ bởi vừa r ỗ hấn đánh Nam bằng tất cả sức lực. Đúng như Ngoại nói đàn em của gã tên nào tên đấy đầu máu lạnh, không biết thương tiếc, nương tay với phụ nữ, trẻ em...Lấy chai nước ở cạnh cửa xe hấn ngửa mặt Nam dậy r ỗ uống ngụm nước sau đó phun thẳng vào mặt thằng bé, mặt mũi Nam máu vẫn chảy ròng ròng, nước bắn vào vết thương bị xót nên Nam rùng mình lắc đầu. Tên kia cười lớn:

- - Ha ha ha nó vẫn sống, không sao đâu....Thằng chó con này thế mà cũng lỳ đòn đấy...Bình thường người khác tao đấm 3 đấm là ngất r ỗ...Khá khá...Ha Ha Ha.

Nam mở mắt ra nhìn mờ ảo khuôn mặt lũ người dã man, tuy nhiên ngay lúc này đây nó vẫn chưa biết lý do vì sao bọn người này lại nhắm đến hai anh em nó. Ban nãy gã này có nói đưa Nam đi gặp bố....Chẳng lẽ bố nó đã xảy ra chuyện gì sao..? Và tại sao chúng lại bắt Nam..? Không nói được nên những thắc mắc của Nam tất nhiên là chẳng được ai giải đáp. Chỉ biết sau khi dừng xe lại làm gì đó, đám người tiếp tục lên xe phóng đi một cách rất nhanh. Con đường này, khu vực này tất cả đều lạ lẫm với Nam bởi từ nhỏ đến lớn ngoài nhà bà ngoại và trường học ra Nam chưa được đi đâu cả. Nó bắt đầu run rẩy vì sợ hãi, lúc nãy vì lo lắng cho em gái nên nó quên mất rằng bản thân nó giờ đây đang gặp nguy hiểm.

Bốn tên ng ỗ trên xe đều là những kẻ độc ác chưa bao giờ nó được gặp, chân tay bị trói, miệng bị bịt kín, chiếc xe chở nó đi đâu nó cũng không biết....Bất giác nước mắt nó chảy ra vì vừa đau, vừa sợ...Nó ứ ớ phát ra những tiếng yếu ớt nhưng bọn người đó chẳng mảy may để ý. Tuyệt vọng, sợ hãi, đau đớn...tất cả mọi cảm xúc đó đang bao trùm lên suy nghĩ của thằng nhóc 16 tuổi. Gã vừa đấm nó quay sang nhìn r ỗ đáp ;

- - Sao thế, sợ phát khóc rồi à...? Đừng lo, sắp đến nơi rồi...Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Về phần Cường đen, từ lúc rời khỏi trường tiểu học Cường đen phóng xe bạt mạng chỉ để mong sao có thể theo được dấu vết của chiếc oto ban nãy. Tuy nhiên đường nhiều góc ngách, to nhỏ...Lạc một phút thôi là không thể biết chiếc xe đi đâu rồi, Cường đen dừng xe lại áp sát vào ven đường trấn tĩnh, dùng đầu óc sắc bén cùng sự suy luận của mình Cường đen cố nghĩ xem chiếc xe đó sẽ đi đâu bởi lúc này ở cổng trường Cường có nghe thấy ông bảo vệ nói một câu:

“ Con bé ban nãy có người đón trước đưa lên oto rồi, hôm nay lại không đợi anh. Bình thường thằng bé hay đến đón em giờ này. “

Cường đen nghĩ như vậy là khả năng cao bọn chúng dàn xếp bắt con gái ông Tuấn trước, sau đó đợi con trai ông Tuấn đến rồi mới bắt tiếp. Với bản tính sát thủ Cường đen lập tức nghĩ đến việc nếu như để uy hiếp ông Tuấn bọn chúng chỉ cần bắt một đứa là đủ, đằng này việc bắt hai đứa vào hai thời điểm khác nhau chứng tỏ chúng sẽ chỉ cần 1 đứa, đứa còn lại có thể sẽ bị giết để khiến ông Tuấn phát điên. Quả thật ở Cường đen có sự nhẫn tâm, độc ác cho nên cách suy nghĩ của gã phần nào trùng khớp với sự thù hận của lão Phiến khi ra lệnh cho đàn em.

Việc bắt cóc có thể sẽ được đưa về biệt thự của lão Phiến hoặc một nơi nào đó, còn việc thủ tiêu thì chúng đưa bọn trẻ đi đâu không thể phán đoán được. Cường đen lập tức nỗ lực hợp tác với điểm đến đã được xác định. Biệt thự của lão Phiến, ngôi biệt thự nằm riêng biệt ở gần bờ biển. Biệt thự của lão Phiến Cường cũng đã có tìm hiểu qua, tuy chưa từng được vào nhưng địa hình xung quanh đó Cường nắm bắt cũng khá rõ. Vì gần biển nên có một rừng thông cách nhà lão 100m, đi đường lớn có lẽ sẽ không đuổi theo kịp. Tuy nhiên chạy theo đường rừng thì lại là chuyện khác.

Khi được giao nhiệm vụ giết Kiên báo, trong mấy ngày chưa có gì xảy ra Cường đen đã bí mật thăm dò địa hình xung quanh khu vực nhà lão Phiến. Quả thật biệt thự của lão chọn nơi an tọa rất đẹp, thoáng đãng, bất kể ai tiếp cận nhà lão trong bán kính 50m đâu sẽ bị phát hiện. Nghĩa là chỉ

cần đứng cách nhà lão 50m thôi là đã bị soi thấy rồi. Cường đen từng nghĩ đến chuyện ám sát lão, và nơi duy nhất có thể làm điều này chính là rừng thông đối diện, tuy nhiên mọi chuyện không đơn giản như thế. Bởi rừng thông cách biệt thự của lão không xa, nếu thất bại cũng khó có thể chạy thoát vì lối thoát duy nhất chỉ có băng rừng. Bản thân Cường đen cũng từng thử vạch kế hoạch thoát thân bằng cách băng rừng nhưng nhiều đoạn để vượt qua rất khó.

Nhưng lúc này đây không nghĩ ngợi nhiều, Cường đen quyết định sẽ đi đường rừng để tiếp cận biệt thự của lão Phiến với hi vọng sẽ đến được đó trước khi chiếc xe bắt cóc bọn trẻ quay về mặc dù rất nguy hiểm.

Chiếc xe moto địa hình lao vút đi với vận tốc lớn chỉ để lại đám bụi mù tung tóe phía sau. Lúc này tại một ngõ hẻm gần khu nhà ở cao cấp của gia đình cô Thúy, bên trong xe oto bé Hạnh đang ngồi ăn bánh kẹo, nó quay sang nhìn người đàn ông đang nhìn ra ngoài cửa kính xe nói:

- - Chú Đại....bao giờ thì về nhà thế..?

Người đàn ông trẻ đầu nhỏ bé quay lại nhìn nó mỉm cười rồi đáp:

- - Đợi chú một chút nữa rồi chú cháu mình về...Sao cô ấy lâu vậy..?

Thì ra người đã kịp thời đưa bé Hạnh rời khỏi trường không ai khác chính là chú Đại, một lát sau có người xuất hiện đi vào trong hẻm đó chính là cô Thúy. Chú Đại bảo Hạnh ngồi yên trên xe rồi đi xuống nói chuyện với cô Thúy, cô Thúy mở lời:

- - Anh gọi tôi ra đây có chuyện gì vậy...? Mà sao lại hẹn trong chỗ vắng vẻ như thế này...?

Chú Đại đáp:

- - Xin lỗi cô vì chuyện đường đột này, nhưng xin cô hãy nghe tôi nói....Hiện giờ ở đây tôi không quen hay tin tưởng ai ngoài cô cả...Chuyện rất nguy cấp nên tôi mong cô giúp đỡ.

Cô Thúy nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu:

- - Rốt cuộc là có chuyện gì anh nói đi....thì tôi mới giúp được chứ...?

Chú Đại chỉ vào trong xe rồi nói:

- - Tôi phải đi ngay bây giờ, nhưng đứa trẻ này hiện đang gặp nguy hiểm...Tôi cần mong cô sẽ giữ nó giúp tôi khi tôi xong việc.

Cô Thúy hốt hoảng ngó vào trong xe rồi ò lên:

- - Đây chẳng phải là cô bé em gái của Nam sao...? Sao anh lại đưa cô bé đến đây...? Mà chuyện anh nói là gì vậy..?

Chú Đại cũng không nghĩ cô Thúy lại biết Hạnh, chú Đại trả lời:

- - Chuyện dài dòng lắm, nhưng nếu cô biết đây là em gái thằng Nam thì tôi cũng không giấu, hiện tại hai anh em Nam đang bị săn đuổi bởi những kẻ giang hồ..Nhiều ngày qua tôi phải bí mật theo dõi từng bước đi của con bé, may mắn sao tôi đã kịp đưa nó đi trước khi nó bị bắt cóc. Nhưng tôi chỉ cứu được một đứa, hiện tại Nam ra sao tôi chưa biết được. Chính vì vậy tôi phải quay lại đó để xem Nam thế nào..? Nhưng tôi không thể đưa con bé đi cùng vì rất nguy hiểm.....Mong cô trông nó giúp tôi đến khi tôi quay lại...Tôi biết yêu cầu của tôi là quá đáng nhưng mong cô hãy tin tưởng và giúp đỡ tụi nó....Tôi...

Cô Thúy mở cửa xe đón bé Hạnh rồi quay lại nói với chú Đại:

- - Tôi không biết các anh làm những gì, nhưng bọn trẻ là vô tội...Đừng lôi chúng vào những việc mà người lớn các anh phạm sai lầm...Anh không cần nói nữa, tôi sẽ chăm sóc cô bé....Nhưng...nhưng....anh phải quay...lại đón nó đấy....

Chú Đại mừng rỡ nói với Hạnh:

- - Hạnh ngoan, cháu ở lại chơi với cô này nhé, chú đi đón anh Nam rồi sẽ quay lại đón Hạnh. Nhớ ngoan không anh Nam về đánh đòn đấy.

Hạnh được cô Thúy bế cười tít mắt nói:

- - Đây là cô giáo của anh Nam...hi...hi..hi..

Chú Đại cúi đầu cảm ơn cô Thúy rồi lên xe đi mất, để lại hai cô cháu nhìn theo chiếc xe, cô Thúy bỗng nhiên cảm thấy bất an vô cùng.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 102: CÁI BẮY CỦA NGOẠI...

Ban nãy trên xe vì có Hạnh nên chú Đại chưa kịp gọi điện để xác nhận sự việc, lúc này sau khi đã gửi Hạnh ở nơi an toàn, chú Đại nhắc máy bấm số gọi nhưng không phải gọi cho ông Tuấn, chú Đại gọi cho bác Dung (bác của Nam), bên kia bắt máy, giọng bác Dung vang lên:

- - Alo, ai đấy..?

Chú Đại đáp:

- - Là em, em Đại đây....Em là em anh Tuấn bố của cháu Nam..

Bác Dung cười:

- - À, ra là chú Đại....Chị nhớ rồi...Cũng tại không lưu số...

Chú Đại vội vã:

- - Chị Dung em nói ngắn gọn thôi, chị bình tĩnh nghe em nói....Hiện tại bố hai đứa trẻ đang tham gia vào một cuộc tranh chấp giữa các băng nhóm xã hội đen. Cho đến hôm nay bọn trẻ đã bị lôi vào cuộc....Hiện tại em chỉ mới đưa được con bé Hạnh đến nơi an toàn, còn cháu Nam em vẫn chưa biết tình hình thế nào. Bây giờ em cần chị sang bên nhà bà ngoại xem giúp em cháu nó đã về chưa....? Vì bác đã già nên chị nhớ lời em dặn, nếu có cháu Nam ở đó chị bảo cháu đừng đi đâu cả, bảo với cả bà ngoại đừng lo cho Hạnh vì Hạnh nó đi với em....

Bác Dung lạnh sống lưng khi nghe chú Đại nói, bác lắp bắp:

- - Thế....thế....lỡ...nó không có...nhà....?

Chú Đại tiếp:

- - Nếu Nam nó không có nhà thì chị bảo với bà ngoại em đã đón cả hai đứa đi thăm bố đang nằm trên bệnh viện Hà Nội. Sau đó gọi lại cho em, chị bình tĩnh....Em sẽ tìm cách để tìm Nam về Nhưng chị phải nói sao để bà ngoại yên tâm, cũng đừng để lộ ra bên ngoài....Cứ sang nhà như bình thường thôi...Nhớ gọi lại cho em ngay.

Lập tức bác Dung tắt máy lấy xe máy phóng sang nhà mẹ, từ nhà bác Dung sang nhà bà ngoại đi xe máy cũng chỉ 5', lúc này cũng đã 6h tối. Sang đến nơi bác Dung thấy mẹ vẫn đang ngồi một mình bên ngoài hiên nhìn ra cổng. Mở cửa đi vào bác Dung cố gắng bình tĩnh chào mẹ:

- - Sao mẹ lại ngồi đây, ngoài này giờ nhiều muỗi lắm.

Bà ngoại vội nói:

- - Ôi, Dung ơi....Hai đứa chúng nó đi học sao mà giờ này vẫn chưa về...mà...mà...

Bác Dung nghe mẹ nói vậy là biết Nam không ở nhà rồi, bác vội đáp:

- - À, ban nãy chú Đại có gọi cho con bảo sang thông báo với mẹ là chú ấy đón hai đứa lên bệnh viện Hà Nội Hà noạc gì đó thăm bố rồi. Nên giờ con sang bảo mẹ nè...Để con gọi điện cho chú ấy..

Bác Dung bấm máy gọi chú Đại, khẽ nói nhỏ:

- - Chú Đại à, chỉ....chỉ...có...mẹ...tôi ở nhà thôi....À...à....chú cho hai đứa đi đứng cẩn thận nhé.

Nói xong bác Dung tắt máy, bà ngoại liền mắng:

- - Sao mà không để mẹ nói với chú ấy mấy câu...? Mai chúng nó còn đi học mà...?

Bác Dung cố kìm chế nói với mẹ:

- - Chú ấy đang lái xe nên không nghe được đâu mẹ, mẹ đừng lo, bọn trẻ đi với chú ấy lúc nào cũng được ăn ngon mặc đẹp. Mẹ ăn cơm đi cho con ăn với, con cũng đang đói.....Ngươi hết rồi, bà cứ ăn trước đi chứ, bao giờ tụi nhỏ về rồi ăn sau..?

Bà ngoại cười:

- - Ủi thảo nào chiều cũng có mấy anh vào nhà bảo là em thằng Tuấn hỏi xem bọn trẻ có nhà không..? Mẹ bảo không chúng nó đi học thì các anh ấy cháo mẹ rồi đi luôn...Chắc là đón bọn trẻ lên chỗ bố....Hay là thằng Tuấn nó bị làm sao...? Nhà có mấy bà cháu, tao phải đợi chúng nó về ăn cơm chứ...Không thấy đâu là nóng hết cả ruột...Mày không sang nói chắc mẹ chống gậy đi tìm chúng nó mất.

Bác Dung nghe mẹ nói mà rơi nước mắt, bởi bác biết hiện tại các cháu đang gặp nguy hiểm, Nhưng bác không dám nói với mẹ....Lau vội nước mắt bác Dung nói:

- - Không sao đâu mà mẹ, thằng Nam nó cũng lớn rồi....Mà cũng không ai nhu chú Đại không ra nói với mẹ một câu..?

Bà ngoại xoa tay:

- - Chú ấy bận, chứ bình thường lúc nào chẳng đầu đuôi....Ai chứ chú Đại mà đón đi thì mẹ yên tâm rồi....Thế ăn cơm đi, không tí thằng chống mày nó lại gọi....

Bác Dung nói:

- - Thôi kệ chằng con, ăn cơm xong tối nay con ở đây ngủ với bà luôn....

- - Sư bố nhà chị, lắm chuyện....Đấy chị thích làm gì thì làm...

Chú Đại nghiêng rằng giận dữ sau khi nghe điện thoại của bác Dung, tuy đã dự đoán trước được tình huống này nhưng chú Đại không thể chấp nhận được sự thật. Cùng lúc đó ông Tuấn đã được Long báo tin về...Ngồi dựa

vào ghế ông Tuấn nhắm mắt, bàn tay nắm chặt lại, cánh tay phải đang đau nhức lên từng cơn khiến toàn thân ông Tuấn đổ mồ hôi lạnh.

Long vừa báo cả hai đứa con của ông hiện giờ chưa rõ tung tích, cũng không biết chúng bị đưa đi đâu.....Chiếc bàn gỗ trước mặt ông Tuấn đã bị đâm gãy làm đôi, máu trên năm đấm bàn tay trái của ông Tuấn vẫn đang nhỏ tong tong xuống đất...Hai người em đang đứng bất động nhìn anh mình đang giãy vò bản thân cũng không dám can ngăn, bởi họ cũng hiểu được phần nào nỗi đau mà đại ca đang phải trải qua.

Một người đi lại xô dịch cái bàn gãy ra rồi nói:

- - Để em băng bó vết thương cho anh..?

Ông Tuấn im lặng không trả lời. chiếc điện thoại bị vùi dưới những mảnh gỗ vụn sau khi bị ông Tuấn đâm nát đổ chuông. Gã đàn em của ông Tuấn lục trong số mảnh vỡ rồi vội nói lớn:

- - Thưa anh, có anh Đại gọi ...

Ông Tuấn đưa mắt xuống nhìn rồi cầm điện thoại bấm nghe, chú Đại gào lên:

- - Anh vừa lòng chưa....? Anh còn dám tin chúng nó không làm những chuyện này....Thằng Nam bị chúng nó bắt rồi..

Ông Tuấn đau đớn nghiêng rằng không nói được lời nào, chú Đại tiếp:

- - Em xin lỗi, em chỉ cứu được con bé....Còn Nam hiện tại em đang đi tìm...

Ông Tuấn mở mắt sáng bừng, vội vã đáp:

- - Chú....chú nói sao...Cái Hạnh....chú....đưa được cái Hạnh đi...à....?

Chú Đại nói:

- - Vâng...em chỉ đưa được cháu Hạnh đi khỏi trường, lẽ ra khi nhận thấy nguy hiểm em phải đưa các cháu đi ngay...Hôm nay em cũng định chờ Nam đến rồi đi luôn nhưng tình hình lúc đó cấp bách...Nếu em chần chừ thì cả bé Hạnh cũng bị bắt đi rồi.

Ông Tuấn hỏi:

- - Con bé giờ đang ở đâu...?

Chú Đại đáp:

- - Anh yên tâm, con bé đang ở một nơi tuyệt đối an toàn, sẽ không ai có thể tìm thấy nó....Khi nào xong mọi việc sẽ có người đưa cháu lên Hà Nội với bố mẹ. Bây giờ chuyện quan trọng là thằng Nam, em gọi cho anh để xem anh có thông tin gì không..?

Ông Tuấn trả lời:

- - Cảm ơn em, em một lần nữa lại cứu con anh....Nói chuyện qua điện thoại không tiện...Anh sẽ gửi địa chỉ cho em, cháu Nam hiện tại cũng chưa xác định được đang ở đâu...Nhưng Cường đen với Long đã đi tìm rồi. Em đến nơi anh sẽ nói rõ....

Tất máy ông Tuấn nhắn tin cho chú Đại rồi bảo đàn em:

- - Lát nữa Đại nó đến nhớ nhìn rõ trước sau...Ngay bây giờ cho người cảnh giới ở đoạn đường phía trước, Đại nó đi qua nếu có ai bám theo bắn ngay lập tức.

Đàn em ông Tuấn đáp:

- - Dạ anh, em đã rõ....Biển số xe anh Đại em cũng nhớ kỹ...Anh yên tâm...Anh để người băng vết thương vào đi. Tình hình hiện tại nếu anh có làm sao thì ai là người cứu con anh....Em xin phép.

Quả đúng như vậy, ít nhất ông Tuấn cũng biết bé Hạnh đã an toàn, nếu giờ đây mất hết lý trí thì con trai ông sẽ không có cơ hội sống. Ông vẫn

đang hi vọng vào Cường với Long sẽ đưa được Nam trở về 6h15 phút, trước khi cuộc trao đổi mà lão Phiến đã nói lúc 8h tối, liệu Cường và Long có thể đưa được Nam về hay không..?

Ông Tuấn cũng đang chờ đợi cuộc điện thoại của lão Phiến, từ một kẻ nắm thế thượng phong giờ đây ông Tuấn đã biến thành con mồi trước một âm mưu thâm độc. Lão Phiến lúc này cũng đang trên xe oto quay về thì Ngoạn gọi điện:

- - Đại ca đi đến đâu rồi ạ..? Tất cả em đã chuẩn bị xong hết rồi...Chỉ đợi đại ca về thôi...Tuy để sống mất một con mồi nhưng em nghĩ việc bắt được con trai nó sẽ khiến anh thấy thỏa mãn hơn khi mà chúng đã ra tay với cậu chủ Phú.

Lão Phiến lạnh lùng đáp:

- - 15' nữa tao sẽ có mặt ở nhà, không cần mày nói...Tao sẽ cho nó biết cảm giác của tao ngày hôm qua như thế nào..? Không tao phải cho nó đau đớn hơn gấp nhiều lần.

Ngoạn nhếch mép cười:

- - Dạ, em chào Đại Ca.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 103: Tập KíCh

“ Ngừm...Ừm...ngừm..”

Tiếng xe moto của Cường đang gầm lên những âm thanh ồn ỹ, nó xé gió lao đi trên dãy đ ờ thông đ ầy những chướng ngại. Cường mạo hiểm tính mạng lu ờn lách qua những gốc cây chắn trước mắt, qua những viên đá tảng dưới mặt đất. Chiếc xe nhiều lúc vấp phải đá lao lên cao xong lại hạ xuống. Cành cây ngang tầm nhiều lúc tạt thẳng vào mặt Cường, nhưng nhờ có chiếc mũ bảo hiểm trùm kín nên Cường không sao. Chăm chú cao độ nhìn thẳng về phía trước, lúc này Cường đen chỉ mong sao mình đến kịp lúc, và cũng hi vọng chiếc xe chở con ông Tuấn sẽ quay về ngôi biệt thự. Ban nầy đi đường rừng, trời thì tối, phóng với vận tốc lớn suýt chút nữa cường bị rơi xuống hố do đá lở trong rừng. Nhưng với phản ứng nhanh nhạy, cùng với sự can đảm Cường đen trong một khoảnh khắc đã vít ga lao qua cái hố, chậm một giây thôi có lẽ ngay cả Cường cũng đã bị thương nặng.

6h20, Cường đen đã đứng trước đ ờ thông cách biệt thự lão Phiến tầm 100m. Đứng trên đ ờ Cường nhìn thấy ở trong khuôn viên biệt thự số lượng người canh gác không ít, chưa kể đến ngay ở ngoài cổng luôn có 2 thằng đứng gác. Chỉ cần phát hiện ra đi ầu gì bất ổn chúng sẽ lập tức thông báo cho nhau. Đường lối quanh nhà lão Phiến thông thoáng không có chỗ ẩn nấp. Cường tự nhủ:

- - Nếu giờ đi xe xuống ngay lập tức sẽ bị chúng phát hiện. Tiếng máy xe sẽ làm bọn chúng chú ý...? Nhưng đi người không làm sao có thể tẩu thoát được chứ đừng nói đến cứu người.

Đang suy nghĩ xem phải làm sao thì Cường đen nhìn thấy một chiếc oto đang trên đường vòng về phía ngôi biệt thự, do khoảng cách khá xa cũng

không xác định được có đúng là chiếc xe oto ban nãy hay không..? Nhưng Cường biết nếu để chiếc xe đi vào bên trong thì việc giải cứu con ông Tuấn coi như chấm hết.

Chụp mũ bảo hiểm xuống, hướng chiếc moto về thẳng phía cổng, đứng từ trên đĩ Cường đen mở khóa, hai tay chuẩn bị, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc xe. Khoảng cách từ trên đĩ đến cổng ngôi biệt thự tuy không dài nhưng rất hiểm trở, chưa kể đến việc độ cao khi lao xuống rất nguy hiểm.

Chiếc oto gần đến nơi, đèn lái xe nháy đèn báo hiệu cho canh gác mở cổng cũng là lúc Cường đen rồ ga, tiếng bô xe moto nổ ầm ỹ cả một góc đĩ. Khi bọn đàn em lão Phiến nhận ra trên đĩ đang có người lao xuống thì cũng đã muộn. Chúng ngờ ngác nhìn chiếc moto lao thẳng lên không trung hướng điểm rơi vào ngang thân xe oto. Khi xe moto gần va chạm với oto cũng là lúc Cường đen bỏ xe nhảy ra ngoài.

“ R ầm....R ầm...R ầm..”

Một cú va chạm như trời giáng giữa xe của Cường và chiếc oto đen bí hiểm. Thân xe bị chiếc moto đâm lõm một khoảng lớn. Cửa kính xe oto vỡ tan tành, hai tên gác cổng còn ngờ ngác chưa tin được vào mắt mình thì Cường đen sau khi tiếp đất đã lộn hai vòng để giảm va chạm lập tức rút dao phi thẳng vào ngực chúng. Cả hai gục xuống ngay lập tức, nhưng Cường đen cũng đã bị thương sau pha li ều lĩnh vừa r ỡ. Có lẽ tiếp đất đã khiến vai trái của Cường đen bị đau. Tuy đang choáng nhưng Cường chạy nhanh đến chiếc oto lúc này đang bốc khói ngoài cổng.

Bên trong Ngoại cũng đã nghe thấy va chạm nhưng do số đàn em trong biệt thự đều là hán sắp xếp nên khi được báo:

- - Đại ca, bên ngoài có chuyện.

Hắn nhìn qua camera xua tay đáp:

- - Tụi mày cứ bình tĩnh, đợi lát nữa đi....Bảo anh em giữ nguyên vị trí...

Ngoạn cười nham hiểm, bởi kế hoạch của hắn đang tiến triển tốt, hắn biết kẻ đội mũ bảo hiểm trùm kín mặt kia chính là người của ông Tuấn. Còn chiếc oto đang bị tấn công chính là xe của đại ca hắn, lão Phiến... Nếu như chẳng may người của ông Tuấn mà giết được lão Phiến thì hắn sẽ là người được hưởng lợi mà không tốn chút mồ hôi nào.

Từ bên trong xe oto lão Phiến hoảng loạn bởi lão cũng vừa phải chịu một sự va đập nhẹ. Nhìn sang bên cạnh tên đàn em ngồi cạnh cửa xe đã bị bất tỉnh bởi chiếc moto của Cường lao vào ban nãy. Tên tài xế ngồi trên run rẩy bấm còi xe inh ỏi gọi người cứu trợ. Nhưng Cường lao đến rút súng bắn liên tiếp vào cửa kính trước khiến tên lái xe chết ngay lập tức.

Bên trong biệt thự đám đàn em của lão Phiến gồm một tốp 5-7 người lúc này mới lao ra. Cường đen nhìn vào bên trong xe không thấy đứa trẻ nào ngoài một lão già. Biết mình đã nhầm xe, hoặc có thể chiếc xe chở con ông Tuấn không về biệt thự. Nhận ra đó chính là lão Phiến, Cường đen định chĩa súng bắn nhưng lão Phiến đã nổ súng trước, viên đạn bắn trúng vào tay cầm súng của Cường. Trong một thoáng lơ là cảnh giác vì phải nhìn xem trong xe có con ông Tuấn hay không Cường đã chậm hơn một nhịp... Nhìn từ camera thấy đàn em lão Phiến đã xông ra đến cổng, tên sát thủ cũng đã bị bắn rơi cả súng Ngoạn tức tối chửi thề

- - Mẹ kiếp, thế mà cũng không xong... Không ổn rồi, bảo anh em tất cả lao ra ngoài cổng. Địt mẹ nó, chó chết thật...

Cường đen sau khi trúng đạn vào tay thì lập tức ngã nhào ra sau, ngay sau đó Cường đen núp sau chiếc oto, bởi cánh cửa đã bị chệt cứng sau va chạm nên lão Phiến cũng không mở ra được. Chiếc moto ban nãy vì là moto địa hình nên vẫn có thể khởi động được nhưng cánh tay trái thì bị đau do ban nãy tiếp đất, cánh tay phải thì trúng đạn máu đang chảy ướm đầm... Lúc này đàn em của lão Phiến cũng đã lao ra rất đông. Cường đen dồn hết sức bình sinh cắn răng chịu đau đưa bàn tay trái vào trong áo móc ra một quả lựu đạn. Bọn đàn em lão Phiến kẻ đang cẩn thận cảnh giới, kẻ đang tìm cách đưa lão Phiến ra khỏi xe, kẻ đang từ từ tiến ra sau chiếc oto. Khi Cường đen kéo được tấm kính che mặt từ chiếc mũ bảo hiểm lên, hắn tay trái nắm chặt quả lựu đạn, miệng mỉm cười trong đầu nghĩ:

“ Anh em ở lại, tôi đi trước một bước vậy. Nhưng ít ra tao cũng kéo được mày chết cùng Phiến ạ.”

Vừa định đưa chốt lựu đạn lên miệng giật ra thì từ đằng trước oto tiếng súng nổ ra liên tục. Một giọng nói hô to:

- - Cường, mày đang ở đâu.....Tao đến đây..

Không ai khác đó chính là Long, Long không đến một mình mà còn có 6 anh em khác, Long cũng phóng moto lao thẳng vào đám đàn em lão Phiến, súng bắn liên tục. Đám đàn em lão Phiến lúc này bị bất ngờ nên trở tay không kịp. Long bắn gục hai tên đang đi vòng ra sau oto. Nhìn thấy xe của Cường nằm ở đó Long rồ ga phóng nhanh về trước, đằng sau là anh em nổ súng yểm trợ.

Lúc này đám đàn em của Ngoạn cũng lao ra nổ súng bắn vào đoàn moto của Long. Một người trong số đi cùng Long trúng đạn ngã xuống, chiếc xe moto không người đi điều khiển trượt dài lao thẳng về phía cổng biệt thự của lão Phiến tạo nên một khung cảnh hỗn độn, máu me, ngập tràn âm thanh súng đạn.

Tiếp cận được Cường, Long nhìn thấy người anh em đang đầm đìa máu, tay trái đang cầm lựu đạn. Long vội giật lấy rồi nói:

- - Cố lên, mày không thể chết như thế được...

Một chiếc xe moto khác áp sát nói:

- - Anh Long, anh đưa anh Cường đi trước đi....Còn chỗ này để cho bọn em.

Long gật đầu, dứt lời Long cùng đàn em đỡ Cường lên xe...Cường do trúng đạn ngay bả vai, máu mất nhiều cộng thêm pha va đập ban nãy nên cũng dần mất ý thức. Cường chỉ thều thào:

- - Mày đến đây làm gì...?

Long không trả lời.....Đàn em đi cùng Long ấn người Cường dựa sát vào Long rồi nói:

- - Được rồi....anh...đi....

“ Đoàn...Đoàn..”

Chưa kịp nói hết câu đàn em của Long quy xuống vì bị bắn từ sau. Long quay đầu lại gào lên:

- - Không....

Đàn em Long cố nhìn hai anh rồi thét lớn:

- - Đi....đi..

Hắn gục xuống nhưng trước mắt hắn lúc này là quả lựu đạn của Cường ban nãy, vợ lấy quả lựu đạn hắn cố gắng chút sức tàn sót lại chum tay giật chốt rồi nhìn anh em còn lại phóng xe lao qua sau khi đã cứu được Cường. Hắn nghiêng răng lặn quả lựu đạn vào gầm xe oto rồi nhắm mắt chờ đợi.

“ Bùm “

Một tiếng nổ vang trời, cả chiếc xe oto cũng phát nổ, những tên đàn em của Ngoạn đứng cạnh đó cũng bị sức ép từ vụ nổ văng ra xa, kẻ chết người bị thương. Long chở Cường thoát khỏi đó một đoạn cũng dừng lại, lúc này cùng Long đến đây có 7 xe nhưng bây giờ đứng tại đây chỉ còn 4 xe. Ba người đã không thể quay về...Nhìn vụ nổ xảy ra ngay trước nhà lão Phiến, lửa cháy sáng rực cả một khoảng đường. Một người nói:

- - Anh Long, chúng ta phải đi thôi....Cảnh sát sắp đến rồi.

Long hạ kính mũ bảo hiểm xuống rồi quay mặt đi đáp:

- - Đi thôi....

Cường đen tuy gầm như không cảm nhận được gì nhưng vẫn biết, vụ nổ vừa xảy ra là do đâu. Cấn răng chịu đựng nhưng dường như có gì đó vừa

chảy xuống nơi khoe mắt. Đúng vậy đó là giọt nước mắt mà ban nãy khi quyết định chết trùm với lão Phiến, Cường đen đã định khóc....Nhưng giờ đây nước mắt rơi bởi Cường đen nhận ra người chết không phải mình mà lại là một người khác.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 104: TÌNH THẾ BẤT LỢI

Tất cả mọi việc diễn ra chỉ vồn vện 15' từ khi Cường đen lao thẳng chiếc moto từ trên đ̣ĩ vào xe oto chở lão Phiến. Tuy được cứu thoát khỏi nguy hiểm nhưng tình trạng của Cường lúc này không mấy khả quan. Viên đạn găm vào bả vai là vết thương nặng nhất, máu mất nhiều, tuy nhiên nếu đưa Cường đen vào viện cũng đ̣ng nghĩa với việc giao nộp cho công an. Nhưng nếu không băng bó, cấp cứu kịp thời thì tình trạng sẽ càng xấu đi.

7h tối, đang lao xe trên đường Long thấy một phòng khám tư nhân nhỏ vẫn đang mở cửa. Long dừng xe lại, ngay lập tức Long dìu Cường vào trong trước sự ngỡ ngàng của bác sỹ. Có lẽ phòng khám cũng chuẩn bị đóng cửa nên bên trong chỉ còn một bác sỹ duy nhất. Long nói:

- - Mấy thằng đóng cửa lại rồi lau sạch vết máu từ bên ngoài nếu như có vương vãi. Giấu mấy chiếc xe ra đằng sau...

Quay sang Long nói với vị bác sỹ đang mặt xanh như đất nhái:

- - Tôi cần ông cấp cứu cho bạn tôi ngay lập tức. Nó bị trúng đạn....Viên đạn nằm ở bả vai..

Bác sỹ ấp úng:

- - Cái này....cái....này....

Long rút súng ra chìa vào bác sỹ nói:

- - Giờ ông có làm không..?

Bác sỹ vội gật đầu:

- - Có có....cậu đưa bạn vào...vào....phòng...này...này...Đây cho...nằm...nằm...lên đây.

Long đặt Cường nằm lên trên bàn rồi nói:

- - Đừng sợ, chỉ cần ông làm xong chúng tôi sẽ đi ngay. Sẽ không làm hại đến ông..?

Bác sỹ dùng kéo cắt áo Cường ra xem vết thương, ông lắc đầu:

- - Mất máu nhiều quá rồi....Nếu không được truyền máu sẽ nguy hiểm đến tính mạng...

Long Quát:

- - Thế thì truyền đi....Còn đứng đây mà nói..?

Bác sỹ sợ hãi:

- - Nhưng...nhưng....giờ phải làm xét nghiệm máu, hơn nữa chỗ tôi đâu phải bệnh viện. Không có máu để truyền cho cậu ấy đâu....Còn không biết cậu ấy nhóm máu gì...Sao.....sao...có thể..

Long túm cổ bác sỹ nói:

- - Thế ông không có cách gì à..? Lấy máu tôi truyền cho nó..

Bác sỹ lắc đầu:

- - Không được, đâu phải máu nào cũng truyền được đâu. Phải cùng nhóm máu mới được..

Nhìn Cường nằm trên bàn đang thở từng nhịp yếu đuối, Long lay Cường dậy rồi hỏi:

- - Mà nhóm máu gì..? Có biết không...? Cường....có nghe tao nói gì không...? Mà nhóm máu gì...?

Cường đen mặt nói như đứt hơi:

- - Tao nhóm máu AB.

Long quát bác sỹ:

- - Ông có máu AB không...?

Bác sỹ mừng rỡ:

- - Nếu đúng là máu AB thì lại khác, cậu ấy có thể nhận bất cứ nhóm máu nào..?

Long cười lớn:

- - Ha ha ha vậy máu tôi cũng truyền được cho nó phải không..? Còn đứng đó làm gì nữa, làm ngay đi.

Bác sỹ luống cuống:

- - Vâng vâng, nhưng tôi nói trước đi đầu này....Truyền máu trực tiếp nhiều khi sẽ gây ra phản ứng phụ dẫn đến nguy hiểm....Lỡ may xảy ra chuyện gì tôi...

Long gắt:

- - Còn nói nữa tôi bắn ông bây giờ đấy....Làm đi.....Nhanh lên.

Vị bác sỹ vội vàng im mồm nghe theo chỉ thị của Long. Sau công tác chuẩn bị đơn giản máu được truyền trực tiếp từ Long sang Cường. Viên đạn sau đó cũng được lấy ra, vết thương của Cường đã được sát trùng, băng bó. Truyền máu xong Long thấy hơi choáng váng, lúc này da dẻ Cường cũng đã hồng hào trở lại, hơi thở cũng đều đặn hơn. Bác sỹ lau tay rồi nói:

- - Cũng may viên đạn không trúng vào chỗ nguy hiểm, không những thế tay trái của cậu ấy cũng bị rạn xương. Tôi cố định cả rồi....Giờ....thì...

Long ng ỡi thờ phào ngẩng mặt lên tr ần nhà đáp:

- - Cảm ơn ông....Xin lỗi ông vì thái độ ban nãy....Cũng tại tôi lo lắng quá. Mà này tôi không mang ti ền, ông có số tài khoản không..? Tôi sẽ chuyển khoản cho ông..?

Bác sỹ sợ hãi xua tay:

- - Không, không....Tôi không dám lấy ti ền của các anh đâu....Chỉ mong các anh đừng hại tôi là được.

Long đứng dậy mặc áo r ỡi vỗ vai bác sỹ:

- - Đừng sợ, tôi không phải người như ông nghĩ đâu....Thôi được r ỡi, để tôi tìm cách trả ông sau vậy. Nhưng ông nhớ đừng tiết lộ chuyện này ra ngoài, rõ chưa..?

Nhìn mặt Long thôi cũng đủ khiến ông bác sỹ sợ vãi tè r ỡi, gật đầu lia lịa bác sỹ đáp:

- - Dạ, dạ....Tôi không dám...đâu ạ..

Long đỡ Cường dậy, Cường lúc này cũng đã tỉnh táo hơn, Cường nói:

- - Đéo thể ngờ được rằng có ngày mày lại cứu tao thoát chết.

Long chép miệng:

- - Còn tao cũng đéo thể ngờ loại như mày mà ông trời lại cho mày nhóm máu AB hốc hết máu của thiên hạ.

Cả hai phì cười, Long tiếp:

- - Nhưng chưa xong đâu, vụ này lớn chuyện r ỡi...Vụ nổ ban nãy chắc thương vong không ít, bên mình cũng đã mất ba người...Vậy mà vẫn chưa biết tung tích con anh Tuấn ở đâu. Mà thôi, tạm thời tao đưa mày đến chỗ này đã. Thời gian tới mày không hoạt động được nữa đâu..

Cường nói:

- - Tao không còn mặt mũi nào gặp anh Tuấn nữa. Vì tao mà anh em phải chết..

Long gắt:

- - Thế nên mày càng phải sống để mà làm nốt việc dang dở.

Bước ra ngoài Long dặn đàn em quan sát cẩn thận rồi chia sau thoát thân. Long bảo đàn em quay về báo cáo với ông Tuấn còn mình chờ Cường đến nơi an toàn để dưỡng thương. Về phần lão Phiến, lão may mắn thoát chết bởi trước khi chiếc xe bị lựu đạn cho nổ tung lão đã được đám đàn em lôi vào bên trong biệt thự. Giờ đây ngồi bên trong nhà lão vẫn chưa khỏi hoảng hồn vì sự mạnh động ban nãy.

Ngoạn đi vào nói:

- - Báo cáo anh, phía bên công an đã cho người đến đi điều tra, họ muốn gặp anh nói chuyện. Anh yên tâm tất cả hình ảnh camera em đã cho xóa sạch. Em nói với họ anh bị ám sát bởi những kẻ không quen biết. Tuy nhiên với số người chết và bị thương nhiều như vậy họ sẽ không tin chuyện này một cách đơn giản như vậy..?

Lão Phiến cau mặt đáp:

- - Thằng chó chết, nó đã đi quá xa rồi....Đã thu dọn hiện trường rồi cho anh em giải tán rồi chứ. Người của thằng Tuấn thì sao..?

Ngoạn gạt đầu:

- - Xong hết rồi anh....Anh chỉ cần nói anh không biết gì là được. Hơn nữa người đến cũng là chỗ quen biết. Phía thằng Tuấn một thằng bị thương em đã cho người bắt lại, một thằng đã lợi dụng vụ nổ chạy thoát, còn một thằng đã nổ tan xác cùng cái xe. Bên ta chết 3 người bị thương nặng hơn chục người.

Lão Phiến hít một hơi dài rồi đứng lên ra hiệu cho Ngoạn cùng đi gặp người bên phía công an. Lão hỏi:

- - Vậy còn chuyện kia...? Công an không đánh hơi được gì chứ..?

Ngoạn cười khẩy:

- - Anh yên tâm, em cũng đề phòng nên đã đưa nó đến một chỗ bí mật rồi. Vụ nổ súng vừa rồi anh chỉ cần đổ tội hết cho thằng Tuấn là được..

Ở trong một nhà kho nào đó, Nam đã bị đưa xuống xe. Đàn em Ngoạn túm tóc Nam lôi vào trong kho rồi đẩy Nam ngã dúi dụi xuống nền đất. Nhìn đồng hồ 7h10 phút tên đàn em nói:

- - Sao giờ chưa thấy anh Ngoạn gọi lại nhỉ..? Rốt cuộc phải xử lý thằng oắt con này thế nào đây..?

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 105: Ngón Tay ÚT

7h45 phút không hiểu lão Phiến thỏa thuận hay làm việc với công an như thế nào, chỉ biết rằng khi đưa một viên công an ra xe lão tay bắt mặt mừng, thì thề với nhau đi đâu gì đó không ai biết. Sau đó lão nói với Ngoạn:

- - Con thằng Tuấn hiện đang ở đâu..?

Ngoạn đáp:

- - Dạ thưa đại ca, nó ở kho chứa đồ cách đây tầm 2km thôi ạ...Nhưng đi bây giờ liệu có sợ xảy ra chuyện gì không ạ..?

Lão Phiến nói:

- - Càng những lúc như này lại càng phải hành động...Tao cũng đang muốn xem thái độ của nó như thế nào sau khi nhìn thấy con mình đang nằm trong tay tao....Nó phải trả giá.

Ngoạn mỉm cười:

- - Vậy mời anh ra xe, đích thân em sẽ đưa anh đi. Tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi ạ.

Ngay lập tức lão Phiến cùng Ngoạn đi đến nhà kho nơi Nam đang bị giam giữ. Tiếng xe oto đi vào bên trong sân, đây là một cái kho chứa đồ phế liệu của lão Phiến. Sau khi cho xe vào hẳn trong kho, cánh cửa cuốn được hạ xuống. Lão Phiến xuống xe với Ngoạn, hai tên đàn em trong nhóm đưa Nam về đây đã đứng đợi sẵn từ trước, chúng cúi đầu chào:

- - Em chào đại ca. Em chào anh Ngoạn.

Ngoạn ra hiệu cho tụi đàn em dẫn đường, đi vào bên trong một phòng nhỏ lão Phiến thấy Nam đang ng ẫ trên ghế, hai tay, hai chân đang bị buộc ngược v ềsau, đầu cúi gục xuống có lẽ do những cú đấm ban nãy của một trong bốn tên kia. Lão Phiến hỏi:

- - Có chắc đây là con của thằng Tuấn chứ, sao tao thấy bảo có hai đứa...Một đứa nữa đâu..?

Ngoạn lườm bọn đàn em r ẫ trả lời:

- - Dạ, đứa con gái được công an bảo vệ nên bọn em không tiếp cận được. Chỉ bắt được thằng con trai..

Lão Phiến nắm tóc Nam kéo lên nhìn mặt r ẫ đáp:

- - Không sao, một đứa cũng được r ẫ...Chắc mày cũng đã phải đau đớn trên đường đến đây nhỉ..? Nhưng so với việc thằng bố mày làm với con trai tao thì chưa thấm vào đâu cả. Để tao cho hai bố con mày gặp nhau.

Nam lúc này mặt mũi đã sưng húp lên, b ầm tím khiến Nam đau đớn, miệng vẫn không thể nói được vì băng dính dán chặt. Đúng 8h tối lão Phiến nhắc máy gọi cho ông Tuấn, lão đưa máy cho Ngoạn r ẫ nói:

- - Gọi video cho nó...quay điện thoại v ềphía tao.

Ông Tuấn lúc này đang ng ẫ cùng chú Đại, chú Đại cũng vừa đến chỗ ăn náu của anh được một lúc. Cả hai anh em chưa nói được gì nhi ều, vì tất cả đang đợi cuộc điện thoại này. Long với Cường vẫn chưa thấy báo lại tình hình ra sao, điện thoại vừa đổ chuông ông Tuấn lập tức bắt máy. Cuộc gọi video cho thấy ở trong một căn phòng nhỏ Nam đang bị trói, xung quanh là những tên giang hồbặm trợn. Ông Tuấn gào lên:

- - NamNam....con ời...

Lúc này lão Phiến mới xuất hiện trước màn hình và nói:

- - Xin chào, nhìn thái độ của mày thì chắc chắn thằng ôn con ở đây đúng là con mày rồi nhỉ..? Mày nói có chuyện muốn trao đổi với tao phải không..? Giờ mày được quyền trao đổi, nhưng nên nhớ nó phải xứng đáng. Không là tao sẽ không hài lòng đâu..?

Ông Tuấn tức tối nhìn vào màn hình điện thoại, cố gắng kìm nén giận giữ vì giờ này cả ông Tuấn lẫn chú Đại đầu biết tính mạng của Nam đang gặp nguy hiểm. Ông Tuấn đáp:

- - Thôi được rồi, tao sẽ nói ra đi đầu này nhưng mày phải hứa không làm hại đến thằng bé.

Lão Phiến nhếch mép cười:

- - Sau bao nhiêu chuyện mày gây ra cho tao, kể cả việc ban nãy người của mày suýt lấy mạng tao mà mày nghĩ mày vẫn ra đi đầu kiện với tao được à...? Hình như mày có gì đó nhần lẫn...Để tao nhắc cho mày nhớ ai mới là người làm chủ ở đây.

Nói rồi lão đi lại phía cái ghế mà Nam đang bị trói cứng người. Lão hẩy tay ra hiệu cho đàn em đưa cho mình một con dao găm sáng loáng. Lão hẩy tay ra hiệu cho Ngoạn quay sát điện thoại vào gần hơn rồi đặt con dao kề sát ngón tay út của Nam, mặt lão hướng vào màn hình, mắt lão đỏ sọng lên nói tiếp:

- - Từ bây giờ tao mới là người được hỏi.

Không một chút ngần ngại lão ấn mạnh con dao xuống thành ghế, ngón tay út của Nam đứt lìa sau một nhát cắt vẫn còn nằm nguyên trên thành ghế. Máu túa ra, Nam đau đớn giãy dụa nhưng không thể hét thành tiếng. Toàn thân Nam vùng vẫy khiến cái ghế chao đảo. Hai tên đàn em ngay lập tức chạy lại giữ Nam, lão Phiến nhặt ngón tay út của Nam lên đưa sát vào điện thoại rồi nói:

- - Một ngón tay đã đủ khiến mày hiểu ra chưa hả Tuấn...?

Ông Tuấn trợn mắt, hai hàm răng nghiêng vào nhau tạo nên những âm thanh kèn kẹt đến gai người. Chú Đại cũng chứng kiến cảnh tượng đó đến nỗi không nói được lời nào. Bên trong màn hình là ngón tay của Nam vừa bị cắt rời, ở đằng sau Nam đau đớn đến ngất lịm đi. Ông Tuấn thét lên:

- - Thằng chó chết....Tao sẽ giết mày...

Lão Phiến cười lớn ;

- - Ha ha ha....Đúng rồi, đúng rồi....Tao đang muốn nhìn thấy khuôn mặt này của mày đấy. Nhưng bình tĩnh đi vì cuộc trao đổi mới chỉ bắt đầu. Giờ tiếp tục nhé...

Lão thả ngón tay út của Nam xuống đất rồi dùng đế giày giẫm lên nghiêng một vài vòng. Sau đó lão tiến đến sát Nam, kèn tiếp con dao vào tai bên trái của Nam rồi nói:

- - Nếu mày không nói chuyện mày trao đổi với tao là gì thì từ nay về sau con mày sẽ chỉ còn nghe được bằng một tai thôi đấy. Sao nào..?

Vừa nói lão Phiến vừa cứa nhẹ khiến vành tai của Nam rỉ máu. Đứng bên cạnh là hai tên đàn em đang ghi chặt đầu Nam không cho cử động. Chú Đại nhìn ông Tuấn lo lắng:

- - Anh Tuấn, chẳng lẽ anh để Nam nó bị hành hạ như thế kia sao..?
Anh nói gì đi chứ..?

Ông Tuấn nuốt nước bọt quát lớn:

- - Dừng lại....Được rồi...Tao sẽ nói....nhưng mày phải giữ lời...

Lão Phiến cười:

- - Yên tâm, chỉ cần mày nói tao sẽ hứa không cắt tai nó xuống...Giờ nói đi.

Ông Tuấn thở mạnh đáp:

- - Tao biết thằng Kiên có một chỗ chứa ma túy được giấu kín suốt hai năm qua. Nó đã vượt mặt mày để buôn ma túy trong địa bàn khu vực, trong quán bar mà mày không hề hay biết. Ban đầu tao định dùng thông tin này để mày nói ra chỗ nấp của con Hường vợ tao, nhưng mày đã lòi tính mạng con tao ra để đùa giỡn thì tao chấp nhận.

Lão Phiến trợn mắt ngạc nhiên:

- - Không thể nào, sao nó dám làm thế được.

Ông Tuấn tiếp:

- - Chuyện mày biết còn ít lắm, không chỉ có thế thôi đâu... Trong điện thoại của nó còn có rất nhiều những phi vụ làm ăn riêng biệt. Thế mày nghĩ chỉ kinh doanh quán bar mà nó có thể mua nhiều nhà cho những con bồ của nó vậy hả..? Mày nghĩ tằm tuối nó đã có những thứ mà ngay cả mày trước đây cũng chưa từng có một cách đơn giản vậy sao.

Lão Phiến gắt:

- - Chỗ đó ở đâu..? Nói mau..

Ông Tuấn đáp:

- - Là cái nhà kho ở bến cảng mày đã bỏ không lâu nay. Bên ngoài nhìn nó như một cái nhà tũn tàn nhưng bên trong lại khiến mày bất ngờ đấy.

Lập tức lão Phiến nói với Ngoạn:

- - Sau khi xong việc ở đây lập tức cho người đi kiểm tra....

Nhìn vào điện thoại lão Phiến nói:

- - Thứ nhất tiếc cho mày là tao không biết con Hường ở đâu, tao cũng không phải là người đưa nó bỏ trốn. Thứ hai nếu như thông tin của mày là sai thì thằng con mày sẽ chết ngay lập tức, thứ ba như thế chưa đủ so với những gì mày gây ra cho con trai tao.

Ông Tuấn gần lên:

- - Tao không làm chuyện đó....Tút....tút....tút.

Ngoạn nói:

- - Đường truyền bị gián đoạn rồi đại ca....Giờ tính sao ạ..?

Lão Phiến đáp:

- - Không sao, tạm thời ở biệt thự nhiều khả năng sẽ có tai mắt. Không thể đưa thằng oắt con này về đó được. Nhưng chưa bắt được thằng Tuấn thì chưa để nó chết được. Mấy thằng tui mà phải thay phiên nhau canh gác, phải giữ cho nó còn sống. Còn Ngoạn, mà cho người, không...mà trực tiếp đi xem cái kho ngoài cảng cá. Nếu có như lời thằng Tuấn nói phải lập tức tiêu hủy toàn bộ. Đốt luôn cả cái kho cũng được.

Ngoạn gật đầu vâng dạ, lão Phiến tiến lại gần Nam rồi nói:

- - Yên tâm, chỉ cần bắt được thằng bố mà tao sẽ cho bố con mà chết cùng một lúc. Đừng trách tao ác, có trách thì trách bố mà là người ra tay trước.

Quay sang đám đàn em của Ngoạn lão Phiến quát:

- - Canh gác cho cẩn thận, nó mà chết hoặc biến mất trước khi có lệnh của tao thì chúng mà sẽ là người thế mạng..

Lão Phiến bước ra khỏi phòng, Ngoạn quay lại nhìn mấy tên đàn em rồi nhếch mép cười. Trong đầu hắn nghĩ thầm:

“ Kiên báo, mà quả thật quá giỏi...Chẳng trách những nơi tao và mà giấu hàng trước đây mà đều đã chuyển hết đi. Chắc mà định qua mặt cả tao để húp trọn....Mà chết vậy là đáng lắm....Ha ha ha Trời giúp mình rồi.”

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 106: Nam Đang Ở Đâu...?

Trong lúc này Long cũng đã đưa Cường quay về chỗ ông Tuấn. Bước vào trong Long thấy hai người đi cùng đội moto giải cứu Cường ban nãy cũng đang ở trong phòng. Cả chú Đại nữa, ông Tuấn thì ng ẩ lo lắng hiện rõ ra khuôn mặt. Nhìn thấy Long chú Đại nói:

- - May quá, cả hai về ề...Mà sao anh tưởng chú đưa Cường đi đâu cơ mà...

Long đáp:

- - Ban đầu là thế nhưng khi em đưa nó đến nhà trọ chỗ người quen thì nó nhất định không chịu ở đó. Nó bảo nếu không chở nó về đây thì nó sẽ đốt cả dãy nhà trọ. Để nó ở đây ầm ỹ nên em không còn cách nào phải đưa nó về đây. Mà tình hình sao rồi anh, anh Tuấn có chuyện gì vậy ạ..?

Khẽ dìu Cường nằm xuống giường, Long ng ẩ xuống ghế chăm chú đợi câu trả lời từ mọi người. Chú Đại đáp:

- - Thằng Nam bị chúng nó bắt rồi, ban nãy lão Phiến gọi điện đến...Lão dùng thằng bé ép anh Tuấn nói ra cái kho hàng...Chúng nó....chúng....nó cắt một ngón tay của thằng bé.

Long sửng người, đó chính là lý do vì sao ông Tuấn lại trở nên thế này....Cường cố gượng dậy:

- - Thằng chó đẻ, địt mẹ nó....Em sẽ giết cả nhà nó....

Long ngoáy lại nhìn Cường đang đau đớn vì bị bắn, Long đáp:

- - Vậy...còn...đưa bé gái...? Nó cũng bị bắt phải không ạ..?

Nói xong Long quỳ xuống cúi đầu, Cường cũng bước lại gần gục xuống, Long nói:

- - Anh Tuấn, cho em xin lỗi....Bọn em đã không cứu được đứa nào cả..? Em biết không còn mặt mũi nào quay về đây nhưng khi nào tìm được bọn trẻ em sẽ xin anh xử tội sau.

Cường cúi mặt không nói được câu nào, ông Tuấn thở hắt ra rồi đưa tay đỡ hai thằng em dậy, ông Tuấn nói:

- - Là do anh, hai đứa không có lỗi gì hết....Tất cả mọi chuyện là do anh, tội nhỏ có người bố như anh ngay từ đầu đã là sai lầm rồi. Đừng tự trách mình, bé Hạnh đã được Đại nó đưa đi kịp thời....Nhưng thằng Nam thì..

Cường đen đập đầu vào tường đến rỉ máu, gã nghiêng răng giận dữ:

- - Nếu như em nhanh hơn, nếu như em đến sớm hơn một chút thì mọi chuyện đã khác rồi. Em đã để chúng nó chạy ngang qua mặt mà không hề hay biết.

Chú Đại ngăn Cường lại rồi nói:

- - Đừng tự hành hạ bản thân mình nữa...Chuyện không ai lường trước được. Quan trọng bây giờ chúng ta phải nghĩ cách làm sao để chúng nó thả thằng bé mà không gây tổn hại gì thêm nữa..Tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, người bên ta cũng đã chết mấy người. Nóng giận càng khiến chúng ta không suy nghĩ được đi đâu gì mà thôi. Tất cả cùng ng ồi xuống phân tích lại sự việc xem sao....Tôi cũng có một vài đi ều muốn nói.

Khi mọi người đã bình tĩnh ổn định lại, chú Đại bắt đầu nói:

- - Đầu tiên phải nói đến chuyện tại sao lão Phiến lại tổ chức bắt cóc hai đứa nhỏ...Chẳng phải trước đó anh Tuấn nói lão sẽ không bao giờ làm thế hay sao..?

Ông Tuấn đáp:

- - Ban này anh cũng đã nói qua cho chú r ồi, có lẽ việc con trai lão bị tai nạn oto đến nguy hiểm tính mạng khiến cho lão nghĩ ngay đến chuyện đó là do chúng ta làm. Lão bắt bọn trẻ vì lý do muốn trả thù.

Chú Đại hỏi:

- - Nhưng chuyện đó không phải do người của chúng ta làm phải không..?

Cường nói:

- - Chắc chắn không phải do bên ta làm. vì chỉ có tôi biết được trường học cũng như chỗ ở của thằng con lão Phiến trên Hà Nội, nhưng những ngày qua cả tôi lẫn thằng Long đều ở đây cùng với anh Tuấn. Hơn nữa người của chúng ta tuy ít nhưng tất cả đều là anh em vào sống ra chết. Sẽ không ai dám tự ý hành động mà không có lệnh.

Chú Đại tiếp:

- - Tạm thời không biết tai nạn đó do vô tình hay cố ý, nhưng nó lại diễn ra ngay lúc d ầu sôi lửa bỏng thế này thật khiến người khác phải suy nghĩ. Bản thân em cũng đã ngấm ng ần đi theo cháu Hạnh trong những ngày vừa qua, mấy ngày trước em phát hiện có người bám theo cháu. Khi đó em đã định đưa cháu đi nhưng chưa có cơ hội, sau khi theo dõi em phát hiện người đó chính là công an nên cũng yên tâm phần nào. Cho đến hai hôm nay xuất hiện một nhóm người lạ mặt luôn phân công nhau đứng ở những chỗ cố định, mục tiêu là trường học thì em phải mạo hiểm đưa cháu đi.

Suy nghĩ một lát chú Đại nói tiếp:

- - Lợi dụng lúc bọn chúng đánh lạc hướng công an em đã đánh xe đến đón cháu. Cũng may đó là em nên con bé lập tức lên xe...Chúng không kịp đuổi theo nên em đã đưa cháu đến nơi an toàn. Khi đó cũng chỉ có một mình nên em không làm khác được.

Cường nói:

- - Còn em sau khi đến biệt thự của lão Phiến thì đã tấn công nh ần.
Chiếc xe quay v ề biệt thự không chở con anh Tuấn mà là chở lão Phiến.
Chỉ tiếc em không giết được lão...

Ông Tuấn lắc đầu:

- - Đừng lúc nào cũng nghĩ đến cái chết như thế. Li ều lĩnh như thế là không được...Nếu như bọn thằng Long không đến kịp thì chú chắc chắn đã chết r ồi.

Cường đáp:

- - Nhưng...em cũng không...tìm...

Long nói:

- - Thế ban nãy khi lão gọi đến có phát hiện được gì không anh..? Như
manh mỗi gì đó chẳng hạn...

Chú Đại cẩn thận ra đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn 4 người, chú Đại
khẽ nói:

- - Cẩn thận vẫn hơn, nhưng có đi ều này...Nhìn màn hình lúc đó Nam bị
giam trong một phòng xung quanh có những đ ồ dùng han gỉ, vút lộn
xộn...Căn phòng đó có vách được làm bằng sắt, nhìn giống như những
tấm lợp.

Long nói:

- - Bình thường mà anh, đa phần những kho chứa đ ồ đ ầu được làm tạm
bợ như vậy...Mà ở đây có những mấy chục chỗ như vậy...? Chưa kể đến
những chỗ đã bị bỏ hoang sau khi không còn được sử dụng nữa....Mấy cái
kho ở cảng cá....

Đột nhiên Long dừng lại ồi lên:

- - Nhưng nếu khoanh vùng ở cảng cá thì chỉ có đâu hơn chục cái
thôi....Có khi nào...?

Ông Tuấn vội nói:

- - Nếu vậy chúng ta sẽ cho người đi kiểm tra xem có phải chúng nó nhốt thằng bé ở một trong những cái kho đó không..?

Cường gượng dậy định bước ra ngoài nói:

- - Vậy để em gọi anh em chuẩn bị rồi lập tức đi tìm...

Chú Đại ngăn Cường lại rồi nói:

- - Bình tĩnh đã, vừa mới xảy ra chuyện lớn như thế nếu giờ lao đến những chỗ đó chắc chắn sẽ bị lộ. Hơn nữa nếu quả thật chúng nó nhốt Nam ở đấy thì sẽ cho canh gác cẩn thận... Khu cảng cá giờ đây đã nằm trong sự kiểm soát hoàn toàn của lão Phiến. Liều lĩnh đi không được việc ngược lại sẽ gây nguy hiểm cho thằng bé.

Cường gất lên:

- - Thế chẳng lẽ giờ cứ ngồi im ở đây không làm gì đợi chúng nó gửi xác con anh Tuấn đến à...?

Chú Đại lừ mắt:

- - Lúc này cái cần sử dụng là cái đầu chứ không phải là sự nóng vội. Kể cả có xác định được vị trí của thằng bé ở đâu thì cũng phải lên kế hoạch rõ ràng. Nên nhớ cái lão Phiến muốn bây giờ là trả thù chứ không phải là tranh giành địa bàn làm ăn. Chắc chắn lão sẽ dùng thằng bé để uy hiếp hoặc giết anh Tuấn. Khi đạt được mục đích thì khả năng lão sẽ giết luôn cả con trai anh ấy.... Vậy nên tất cả hãy bình tĩnh lại đã... Nói về thằng Nam thì ngay cả tôi cũng muốn cứu nó mặc dù có phải đổi mạng chứ không chỉ riêng anh Tuấn đâu.

Cường đen hiệu chuyện lập tức ngồi xuống, chú Đại trầm ngâm một lát rồi tiếp tục nói:

- - Có một đi đâu chắc chắn đó là.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 107: Suy Luận Và Kế Hoạch Của Chú Đại

Ông Tuấn hỏi:

- - Có chuyện gì...?

Chú Đại đáp:

- - Ban nãy trong cuộc gọi video anh có nghe thấy ngoài giọng nói của lão Phiến còn có điều gì xảy ra không.?

Ông Tuấn lắc đầu:

- - Thì xung quanh con chó già ấy còn có mấy thằng đàn em chứ có gì nữa đâu.?

Chú Đại tiếp:

- - Là tiếng sóng biển, tiếng sóng biển rì rào...Nó vang lên liên tục trong cuộc gọi video đó.

Long nói:

- - Vậy thì đúng là ở cảng cá rẫy...Phải không ạ..?

Cường đen đáp:

- - Không phải, ở trong cảng nước rất lặng, không thể nào có tiếng sóng vỗ mà gọi điện cũng nghe được cả..

Chú Đại hỏi Cường:

- - Nhà lão Phiến nằm ở đâu..?

Cường đen đáp:

- - Nằm đối diện với rừng thông, gần khu bãi biển...

Cường há hốc mồm ngạc nhiên nhưng ngay lập tức phủ nhận:

- - Cũng không đúng vì tôi có thể chắc xe của lão Phiến là xe quay về biệt thự đầu tiên...Bởi lúc đến đó tôi đi đường rừng, có thể nói xe oto có chạy cỡ nào cũng không thể nhanh bằng tôi được. Chưa kể lúc đó còn là giờ tan tã...

Chú Đại nói:

- - Không nhất thiết chúng chờ Nam về đó mà có thể Nam cũng ở gần khu vực đó...Long này, nếu khu lão Phiến ở bờ biển có chiều dài khoảng bao nhiêu..?

Long đáp:

- - Khu vực đó thông thoáng, yên tĩnh...giao thông thuận lợi, đường bờ biển dài khoảng 5km.

Chú Đại gật đầu:

- - Vậy trong khoảng 5km đó có cái kho hay địa bàn làm ăn gì của lão Phiến không..?

Long suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- - Theo em biết thì biệt thự của lão nằm ở giữa chỗ đó...Tuy nhiên chỗ đó giống như một khu nghỉ dưỡng không có kho hay địa bàn gì ở đấy cả. Anh cũng thừa biết lão rất thông minh, làm sao lão có thể để việc làm ăn phi pháp ngay chỗ lão ở được.

Ông Tuấn đáp ;

- - Long nó nói đúng đấy, trước giờ con chó già chỉ đứng sau chỉ đạo....Hầu như chuyện làm ăn nó không nhúng tay, sống như một đại gia

lượng thiện. Với lại khu ấy cũng không có gì đáng chú ý.

Chú Đại phân tích:

- - Thứ nhất, có thể lão Phiến không đưa Nam về biệt thự để tránh sự dòm ngó của công an, cũng như phía ta nhưng em đoán Nam đang ở gần khu vực ấy, bởi tiếng sóng biển rất rõ ràng. Thứ hai, đôi khi càng những chỗ không nghĩ đến thì lại là những chỗ được sử dụng. Thứ ba tại sao em lại nghĩ Nam ở gần chỗ ấy là bởi vì vừa mới xảy ra chuyện lớn như vậy chắc chắn lão sẽ không mạo hiểm đi xa ra khỏi khu vực an toàn. Tuy nhiên em không phải người ở đây nên không nắm rõ được địa hình chỗ này.

Đột nhiên Long có điện thoại, tất cả im lặng, trên màn hình báo số của một người quen. Long vội nói:

- - Thăng Quang, là Thăng Quang đi với em ban nãy, nhưng khi bọn em chạy khỏi đó thì không thấy nó....Sao nó lại gọi điện được nhỉ..? Hay là bọn kia gọi uy hiếp..?

Ông Tuấn đáp:

- - Cứ nghe xem thế nào..?

Long bắt máy, đầu dây bên kia Quang thở hổn hển:

- - Anh Long, phù...phù....là...là....em...Quang...đây....Anh...với..mọi người an...toàn chứ..?

Long vội trả lời:

- - Anh với mọi người đều ổn, mà đang ở đâu...Nghe giọng sao giống như đang bị thương vậy..?

Quang nói:

- - Em đang....ở....trên đống thông....chân em bị thương do vụ nổ lựu đạn...Lợi dụng lúc đó em trốn được....Em định gọi cho mọi người sớm nhưng giờ em mới gọi bởi có chuyện này..

Long hỏi:

- - Có chuyện gì vậy..?

Quang đáp:

- - Lúc nãy có công an vào biệt thự nhưng lại đi r ồi, sau đó lão Phiến lên xe oto chạy dọc đi theo con đường xuống cuối đường bờ biển...Vừa r ồi chiếc oto đó đã quay lại, xuống xe em chỉ thấy một mình lão Phiến.

Long tiếp:

- - Vậy bây giờ có di chuyển được không..?

Quang thở dốc nói:

- - Anh đừng lo cho em, chân em bị mảnh sắt ghim vào, hiện tại trước biệt thự có nhiều người canh phòng, em tạm thời chưa thể thoát được....Nhưng em sẽ tìm cách.

Long đáp:

- - Cố gắng c ầm cự, thông tin của chú rất có ích...Có thể con anh Tuấn đang bị chúng nó giam ở gần đây...

Từ bên trong điện thoại vang lên tiếng kêu:

- - Ứ.....ừ.....á....hộc hộc....vâng, anh nhớ mang con anh Tuấn về nhé...Đừng lo cho em, vừa em rút mảnh sắt ra, đang nhai lá rừng đắp vào vết thương...Em sẽ quay vềsau...

Nói xong Quang tắt máy, phải nói đàn em ông Tuấn gã nào gã đấy lý lợm, ứng biến tính huống nhanh nhạy và hợp lý vô cùng. Tắt điện thoại Long vui mừng:

- - Đúng như anh Đại nói, theo như lời Quang báo về thì quả thật xe chở lão Phiến đi và vềtrùng khớp với khoảng thời gian mà lão gọi điện.

Chú Đại mỉm cười:

- - Vậy là chỉ có hơn 2km đường cuối bãi biển, chắc chắn tụi nó giữ Nam ở đấy...Giờ cần xác định xem ở đó có chỗ nào khả nghi không..?

Ông Tuấn trả lời:

- - Chính là chỗ ấy, ở đó ngày trước có một lán đóng tàu. Nhưng sau này người ta chuyển đi vì lập cơ sở mới. Cũng phải bỏ hoang mấy năm nay rồi, chỉ có nơi đó là nằm cuối đường bờ biển. Đúng vậy, không còn nghi ngờ gì nữa...

Chú Đại gật đầu:

- - Vậy giờ cần phải lên kế hoạch, mà phải lập tức làm ngay....Bởi lẽ giờ này lão Phiến còn đang chờ đợi kết quả từ cái kho của thằng Kiên báo....Hơn nữa lão không thể ngờ chúng ta lại có thể tìm ra được vị trí ấy. Quả thật nếu không có tin báo về thì không thể nào lần ra được. Được rồi giờ như thế này.....

Chú Đại nhìn qua Long với Cường, cả ông Tuấn một lượt rồi nói:

- - Cường với anh Tuấn giờ không thể đi lại, chỉ còn em với Long...

Cường đứng dậy mặc dù vai vẫn đau:

- - Không được, kiểu gì tôi cũng sẽ đi...Chút vết thương này nhằm nhò gì...?

Ông Tuấn cũng nói:

- - Anh biết chỗ đó....anh sẽ đi cứu con mình....Nếu là em lên kế hoạch thì anh tin chắc sẽ thành công. Long, gọi tất cả các anh em vào đây....Đêm nay chúng ta sẽ kết thúc tất cả..

DÌ GHÈ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 108: Triển Khai Theo Kế Hoạch

Sau khi tất cả mọi người có mặt đầy đủ ở trong phòng, ngoài 4 anh em là ông Tuấn, chú Đại, Cường và Long ra thì còn có khoảng 10 người nữa. Cũng do trước khi khởi mào cuộc chiến với lão Phiến ông Tuấn đã cho giải tán gần hết những người làm việc dưới trướng của mình. Những người còn ở đây đều là huynh đệ vào sinh ra tử, bên cạnh đó cũng đã có vài người chết trong những ngày gần đây.

Chú Đại bắt đầu nói:

- - Có thể số lượng người của chúng ta ít, nhưng mục đích lần này đi là để cứu con anh Tuấn. Cho nên ít người cũng là một sự thuận lợi, tránh gây ra những thương vong không đáng có. Cái chúng ta có được bây giờ chính là yếu tố bất ngờ, lợi dụng ngay lúc này bọn chúng còn đang sơ hở vì chuyện cái kho ta phải hành động ngay.

Ông Tuấn hỏi:

- - Vậy em định làm như thế nào..?

Chú Đại đáp:

- - Kế hoạch thì em vừa mới nghĩ ra thôi, nhưng ngoài việc chia người đi cứu cháu Nam ra thì cũng cần có người đánh lạc hướng, gây sự chú ý ở biệt thự của lão Phiến một lần nữa. Chắc chắn lão sẽ nghĩ chúng ta không dám quay lại vì vụ vừa rồi, hơn nữa trong tay hắn vẫn có con tin...

Long hơi phân vân:

- - Vậy như anh nói đến đó gây rối chẳng phải quá nguy hiểm đến con anh Tuấn hay sao..? Hơn nữa qua chuyện ban tối chắc chắn ở đó sẽ có

nhieu kẻ canh gác, sẵn sàng nã súng vào những ai khả nghi cố tiếp cận biệt thự..

Chú Đại gật đầu:

- - Không sai, nhưng ý của anh không phải là đến đó gây náo loạn bằng cách đánh nhau. Ý anh là như thế này.....Sao trong đây ai đủ tự tin mình sẽ làm được chuyện này...?

Một người đứng sau nói:

- - Em, chuyện này để em....Chỉ cần chuẩn bị đầy đủ là được.

Long cũng nói:

- - Vậy không thể không có em được, bởi vì trong tay em có một thứ rất phù hợp, không...phải nói là quá tuyệt vời để sử dụng trong tình huống này. Đảm bảo sẽ thành công.

Long lục trong túi ra một món đồ đưa ra cho mọi người xem, tất cả tròn mắt ngạc nhiên vì không hiểu ở đâu Long lại có món hàng độc như thế này, hơn nữa đó còn là hàng thật 100%. Chú Đại vẫn hơi ái ngại:

- - Nhưng ban nãy Long có tham gia vào vụ cứu Cường....liệu rằng...?

Long cười:

- - Không sao đâu anh, lúc đó tất cả chúng em đều đội mũ trùm kín mặt....Sẽ không ai phát hiện ra đâu, hơn nữa trời tối, chỉ cần em thay đổi một chút là được...Em đi nếu như có chuyện gì còn có thể xoay sở.

Vậy là chú Đại quyết định Long và một người đàn em của ông Tuấn sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ đầu tiên đó là đến biệt thự của Lão Phiến. Tiếp đó chú Đại nói:

- - 6 người tiếp theo sẽ đi đến cái lán đóng tàu cũ ở cuối đường bờ biển để cứu cháu Nam. Nhớ chuẩn bị tất cả những gì mình có, chưa biết được ở đó có bao nhiêu người nhưng theo tôi nghĩ lão Phiến sau khi chết hụt vừa

này sẽ không dám cắt cử quá nhiều người canh chừng một thằng nhóc, chưa kể đến lão vẫn đang tự tin rằng chúng ta không biết được vị trí con anh Tuấn bị giam. Tuy vậy vẫn phải cẩn thận....

Ông Tuấn đáp:

- - Anh sẽ đi....

Cường đen cũng nói:

- - Tôi cũng đi....

Mấy anh em đang đứng một người đáp:

- - Chỉ cần anh lựa chọn, ai cũng sẽ theo anh đi cứu cháu Nam.

Chú Đại quyết định:

- - Được, vậy tôi, anh Tuấn, Cường đen, và 5 người phía sau cùng đi cứu cháu Nam. Nhưng không phải chúng ta ồạt xông đến đó....Trước mắt khi tiếp cận được mục tiêu, cần có một người nhanh nhẹn xác nhận xem trong đó có đúng là Nam bị giam hay không..? Khi nào Long ở chỗ lão Phiến báo lại đã đánh lạc hướng được chúng thì chúng ta mới hành động.

Cường đen gật đầu:

- - Chuyện này quá đơn giản, chỉ cần có bóng tối thì việc áp sát mục tiêu dễ như bỡn.

Ông Tuấn nhìn bả vai băng bó của Cường có chút lo lắng:

- - Nhưng chú bị thương thế kia liệu có làm được không..?

Cường cười đáp:

- - Chỉ là bị bắn thôi mà, anh coi thường em quá.....Nếu không phải thứ dữ thì việc giết bọn tép riu một tay em cũng đủ. Anh quên em là gì rồi à...? Tay trái em bây giờ có thể cử động thoải mái được rồi....Chỉ cần thế thôi.

Nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Cường chú Đại không có gì nghi ngờ, bởi lẽ đúng như Cường nói, chuyện ám sát, giết người của hắn chưa bao giờ làm ai thất vọng, nhất là việc hắn ẩn nấp trong đêm tối rồi kết liễu đối thủ một cách nhanh gọn. Thực chiến giữa thanh thiên bạch nhật thì Cường không thể bằng Long nhưng trong điều kiện đêm tối, cần sự bất ngờ thì Cường là lựa chọn số 1. Với bản năng sát thủ của mình hắn có thể di chuyển như một con mèo rừng chực sẵn con mồi khi đã xác định mục tiêu.

Không phải tự nhiên mà sau mỗi khi gây án phía điều tra chẳng bao giờ phát hiện được manh mối gì, kết luận cuối cùng nếu không phải là hiện trường cướp của thì cũng là cháy nhà tiêu tan dấu vết. Nhất là khi quyết tâm của hắn đang sôi sục, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo, sát thủ ấy có vẻ như chuyện này mới thực sự làm hắn thích thú. Đôi khi chính chú Đại cũng phải sợ Cường đến khi nhìn hắn...Chú Đại còn nhớ ngày đầu tiên Cường đến lên bãi, chỉ mất đúng nửa ngày tất cả anh em ở bãi sợ hắn một vành mặc dù dân trong bãi cũng toàn máu mặt, hiểu chiến.

Nếu không phải đích thân ông Tuấn đưa Cường đến lên thì với khả năng nhìn người của mình chú Đại sẽ không dám để Cường đến ở lại. Đó cũng chính là điều mà chú Đại rất nể ông Tuấn, bởi ông Tuấn lại có thể cần đến những kẻ như Cường đến hay Long. Chú Đại tiếp:

- - Còn lại 4 người, hai người sẽ bí mật yểm trợ cho Long. Còn hai người ngay bây giờ đến khu cảng cá xem xét tình hình cái kho của lão Phiến.

Đột nhiên Long nói ;

- - Anh Đại, chuyện cái kho đó em là người nắm rõ nhất....Để em đi đến cảng cá một mình...Còn đây, thứ này em sẽ giao cho anh em đi đến biệt thự lão Phiến. Nếu thấy nguy hiểm lập tức mọi người phải rút ngay.

Người ban nãy cùng đội với Long nhận lấy đồ rồi đáp:

- - Yên tâm, anh cứ tin vào em....Chuyện này đơn giản..

Chú Đại đồng ý:

- - Đúng đấy, anh thấy như vậy là hợp lý. Vậy giờ đã xong, lập tức hành động. Sau khi xong việc sẽ tập trung tại đây.....Nhớ là phải quay về hết đấy.

Long nhìn ông Tuấn với Cường gật đầu:

- - Mọi người phải mang được cháu Nam về đây nhé....Em đi trước đây.

23h02 phút, tiếng xe máy, tiếng xe oto lần lượt từng chiếc, từng chiếc đi ra khỏi nơi tập trung của ông Tuấn những ngày qua. Công cuộc giải cứu Nam bắt đầu, trong lúc này Nam đang ngất lịm đi vì đau đớn, mệt mỏi, bị hành hạ....Ngón tay út tuy đã được băng qua loa nhưng vẫn tỉ máu ướm đầm cả miếng gạc.

4 tên đàn em của Ngoạn chia nhau ra canh gác 2 người bên trong, 2 người bên ngoài. Chúng đang ăn uống nh nhồm nhồm, hai tên ngồi bên ngoài nói với nhau:

- - Tao chưa thấy lão Phiến nổi điên đến mức tự tay cắt ngón của một người đâu đấy. Trước giờ tao chỉ nghĩ lão ngồi sau hưởng hết những gì anh Ngoạn làm thôi chứ.?

Một tên cười rồi đáp:

- - Mà chưa biết gì à...? Con lão bị tai nạn oto trên Hà Nội chưa biết ra sao..? Thằng nhóc trong kia lại là con của thằng Tuấn, trả thù thôi....Đợi mai anh Ngoạn xong việc chắc lão cũng sẽ dùng thằng nhóc đó giết lão Tuấn, xong rồi ặc...ặc....có lẽ lão sẽ cắt luôn cổ thằng ôn con.

Thằng kia hỏi tiếp:

- - Tao không biết, vì hai hôm nay tao phải canh chừng con vợ thằng Tuấn, nhưng hôm qua là tao rảnh rồi.

- - Sao thế, anh Ngoạn thả nó đi rồi à...?

Thằng kia cười:

- - Mày nghĩ gì mà ông ấy thả nó đi....Nó ở ngay đây thôi.....Phải nói anh Ngoạn tính vụ này được đấy. Một hai hôm nữa khu này thay chủ rồi....Nhưng nhớ trước mặt lão Phiến đừng tỏ thái độ gì...? Ban nãy tao thấy mày hơi căng khi bị lão chửi đấy....Cẩn thận không mày chết trước cả thằng ôn kia thì đừng kêu.

Tên còn lại cười khà khà:

- - Đúng là tụi mình không chọn sai đại ca mà....Nhưng cũng phải nói đại ca làm việc quá tàn độc. Đến tao đi theo bao năm mà vẫn thấy sợ.

Gã kia nhếch mép:

- - Mày chưa chứng kiến hết đâu.....Có những chuyện còn tàn ác hơn nhiều.

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 109: ĐỘT NHẬP HANG HÙM...

“ Roạt “

- - Ê thằng ôn, dậy ăn tí gì đê....Mày mà chết ra đây thì bọn tao cũng không yên được....Dậy đê....

Vừa nói một tên ở trong phòng vừa tháo miếng băng dính ở mồm Nam ra, hấn vỗ vỗ vào mặt Nam khiến Nam đau đớn tỉnh dậy. Gã đó nhét miếng bánh mỳ khô khốc vào miệng Nam, ban nãy bị đấm giờ Nam đau không nhai nổi. Thấy vậy gã chửi:

- - Địt mẹ thằng này, đút cho đến tận mồm còn không ăn à...Thế uống sữa nhé.

Cũng may là hấn không đánh Nam tiếp, bởi lẽ giờ Nam cũng đã yếu lắm rồi. Hơn nữa trước lúc đi lão Phiến cũng đã trừng mắt căn dặn cẩn thận phải để Nam sống khi chưa tìm được ông Tuấn. Hấn đưa ống mút cùng hộp sữa vào miệng Nam, đau nhưng khát nên Nam cố gắng uống lấy một chút để tiếp tục sống với hi vọng sẽ có người đến cứu mình.

Chỗ ngón tay út bị cắt kia giờ đang đau dữ dội, bên ngoài gió biển thổi mạnh đập vào những tấm lợp bằng kim loại thì thoảng lại vang lên những tiếng động như có người đang đứng bên ngoài gõ. Nam sau khi được mở băng dính thì khẽ nói những từ yếu ớt:

- - Cứu...cứu...con...vớì...

Có lẽ quá đau, cũng như quá sợ hãi nên giờ đây Nam nghĩ những tiếng động đó là bên ngoài có người. Gã giang hồ kia cười phá lên ;

- - Ha ha ha không ai cứu nổi mày đâu ranh con, ở đây còn không có người ở luôn ấy chứ....Xung quanh chỉ có bờ đá với dưới kia là biển thôi...Giờ bọn tao có giết mày rồi thả vào trong khu bờ đá kia thì rục xương cũng không ai phát hiện. Nhưng giờ mày vẫn phải sống, cho đến khi đại ca tao xong việc đã...Chịu khó nhé...Ha ha ha. Mày ời nó kêu cứu kìa....

Gã còn lại lắc đầu cười:

- - Khổ thân, ai bảo mày lại là con của thằng Tuấn....Có trách thì trách bố mày ấy, bọn tao cũng chỉ làm theo lệnh thôi....Yên tâm, tao hứa xong việc tao sẽ.....giết mày một cách nhẹ nhàng nhất...Bởi vì mày thấy hết mặt bọn tao rồi, sao để mày sống được....Cũng giống như....Mà thôi, không quan trọng. Uống sữa tiếp đi rồi tận hưởng cái cảm giác sợ hãi nó thế nào nhé.

Chưa bao giờ Nam cảm thấy sợ như lúc này, một cảm giác kinh hãi rùng mình thật sự. Bản năng của con người chỉ khi đối mặt với nguy hiểm thật sự, khi biết tính mạng mình bị đe dọa khiến Nam dồn hết chút sức lực cuối cùng, nó gào lên trong tuyệt vọng:

- - BỐ ƠI CỨU CON.....CỨU....CON..

Một gã nghiêng răng tiến lại:

- - Địt mẹ mày, ờn ào quá đấy...

Sau đó gã xé miếng băng dính mới dán miệng Nam lại, nước mắt nước mũi Nam chảy ra giàn dụa, nó cố gắng vùng vẫy nhưng không được vì đã bị trói cứng. Lúc này nó chỉ còn biết khóc mà thôi, những con người đang đứng ở đây khiến nó sợ đến phát điên...Chết chưa chắc đã sợ, nhưng đi đâu đáng sợ nhất là bị tra tấn bởi những cơn đau đến từ từ một cách chậm rãi. Đáng sợ hơn khi biết mình sắp chết nhưng còn phải chịu đau đớn cho đến tận lúc chết.

Đó cũng chính là lý do vì sao hình thức Tra Tấn được áp dụng ngay từ thời xa xưa, có những người bị tra tấn chỉ ước mình được chết ngay tức

khắc. Sự ám ảnh chờ đợi cái chết khi không biết nó đến vào lúc nào sẽ làm cho bạn cảm thấy tim như đang bị bóp nghẹn, nỗi sợ hãi ấy còn hơn cả cái chết. Một thằng nhóc 16 tuổi đang bị dày vò bởi thứ cảm xúc mà con người không bao giờ mong đợi nhất.

Nói đến Ngoạn, sau khi đến cảng cá, trời cũng đã dần chuyển sang đêm, chỉ có những ánh đèn nhấp nháy từ những chiếc tàu đang neo đậu, sóng biển trong cảng nhẹ nhàng chỉ khe rì rào kèm theo mùi tanh có chút hôi thối do xác cá, nước đá còn sót lại sau một ngày buôn bán. Chỗ này thuộc địa bàn bảo kê của lão Phiến những năm qua, lão mở ra các kho nhỏ để ngư dân, lái buôn thuê chứa đồ, đồng thời thu tiền phế bảo kê tránh tranh chấp giữa các mối hàng.

Tìm đến được cái kho nằm sâu bên trong đã tũn tã mà ông Tuấn nói, Ngoạn kêu đàn em phá khóa bước vào bên trong. Quả thật, bên ngoài nhìn rất nát, nhưng bên trong lại được ngụy trang một cách khéo léo. Thật khó mà hình dung được tại sao Kiên báo lại có thể qua mắt được lão Phiến trong khi một mình hắn không thể giao hàng mà không cần nhờ đến ai được. Nhớ lại lời ông Tuấn nói:

“Mày nghĩ chỉ kinh doanh quán bar mà nó mua được nhiều nhà cho những con bồ...”

Ngoạn khẽ cười:

- - Thì ra là thế, mấy con điểm đó ngoài việc là bồ nhí ra thì còn là trạm trung chuyển hàng bán lẻ xung quanh khu vực. Trước giờ nó chỉ thông qua mình những mối lớn. Khi mình quá tập trung vào việc lật đổ lão Phiến thì nó âm thầm tách ra sau lưng mình. Con chó này có đầu óc không phải đơn giản. Quả thật mày quá thông minh Kiên ạ, nhưng sự thông minh đó lại không thể giúp mày sửa được cái tính ham mê gái gú.....

Đàn em Ngoạn sau khi kiểm tra một kiện hàng nói:

- - Quả thật có ma túy anh ạ...Được bọc bằng giấy dầu rất cẩn thận, mặc dù bên ngoài chỉ là mấy cái thùng nát.

Kiên báo đi lại rồi ngược lên trên nhìn:

- - Hẳn là nó trang bị 4 cái camera cho 4 góc cơ mà....

Nói xong Ngoạn rút dao bấm đâm thẳng vào phần giấy dầy, con dao rút ra trên đầu lưỡi dao có dính chút bột trắng. Đưa lên lưỡi Ngoạn nếm thử rồi nhếch mép cười:

- - Hàng ngon đấy, chỗ này mà vào tay công an thì lão Phiến dựa cột chắc chắn, có bắn 10 lần cũng không hết tội. Thằng Tuấn nham hiểm thật, nhưng nó không ngờ con nó lại bị bắt. Nếu như kế hoạch của tao chỉ cần chậm một chút thôi là đồ sông đồ biển hết rồi. Sao mọi chuyện thuận lợi với tao thế nhỉ....Ha Ha ha..

Tên đàn em nói:

- - Vậy giờ tính sao hả anh..? Lão Phiến chẳng bảo chúng ta phải tiêu hủy chỗ hàng này sao...Cái kho này cũng không ảnh hưởng đến xung quanh, đốt đi là xong.

Ngoạn trợn mắt nhìn đàn em rồi khế lia con dao ngang tầm mắt của gã đàn em, Ngoạn nói:

- - Đốt cái con mẹ mày ấy mà đốt....Sao mày ngu thế, lệnh là tiêu hủy cả cái kho...Nhưng đâu phải nhất thiết trong kho phải có hàng. Mày biết giá trị chỗ này bao nhiêu tiền không..? Kho thì vẫn phải đốt nhưng hàng thì phải chuyển đi....Gọi hai thằng đứng ngoài vào đây...Ba đưa chúng mày chuyển số hàng này đến.....nhớ cẩn thận, còn tự tay tao sẽ đốt cái kho này. Nhanh chân lên...

Gã đàn em cười nham hiểm:

- - He he he....Đại ca đúng là số 1.

Ngoạn đáp:

- - Chưa đâu, đây mới chỉ là bước thứ hai thôi...Còn bước thứ 3 sau khi xong chuyện ở đây tao sẽ tiếp tục. Mà những thằng ở biệt thự lão Phiến có thông báo động tĩnh gì không..?

Gã đàn em nói:

- - Dạ mọi chuyện vẫn ổn anh ạ....

Ngoạn nói:

- - Đa số người của ta đều đang canh chừng lão Phiến, haizzzz giết lão thì đơn giản nhưng như thế khiến đám anh em còn lại sẽ không phục. Khi ấy tao có nắm quyền thì cũng khá khó khăn....Đành chịu đựng thêm vài ngày nữa vậy..Thôi làm nhanh đi...

Ngoạn đi ra ngoài hút thuốc, hắn nhìn lên bầu trời đêm không có sao chỉ toàn một màu đen kịt, hít một hơi dài hắn cảm nhận vị muối biển xen lẫn trong từng làn gió thổi qua. Cái vị tanh nồng của bến cảng khiến hắn mỉm cười:

- - Đúng là mùi tanh của máu vẫn khiến người ta hưng phấn hơn nhiều...

Tại biệt thự của lão Phiến, chiếc xe oto đang tiến đến gần cổng thì ngay lập tức đám đàn em của lão Phiến từ trong nhà cũng như ngoài sân lập tức ổn định vị trí rồi ngăn lại. Một tên gác cổng đi lại gần sau khi xe oto xi nhan áp sát:

- - Dừng lại....các người lái xe đi đâu đấy...

Từ trong xe cửa kính phía trước được mở ra, một người thò đầu ra nói:

- - Dừng nóng, chúng tôi nhận được tin báo khu vực này có xảy ra nổ súng nên đến đi đầu tra.

Mở cửa xe bước xuống là hai người, một mặc đồng phục công an, một mặc thường phục đội mũ lưỡi trai. Tên đàn em gác cổng bối rối trước

trường hợp này bởi lẽ ngay sau khi vụ việc xảy ra đã có công an đến rồi.
Hắn đáp ứng:

- - Sao công an lại đến đây giờ này....Có chuyện gì không...?

Viên công an mặc đồng phục có cả biển tên đáp:

- - Tôi vừa nói rồi, chúng tôi đến đây đi đầu tra do nhận được tin báo...?
Chúng tôi vào được chứ..Hoặc ít ra cũng cho tôi gặp chủ biệt thự này...

Gã đàn em nói:

- - Không được công an cũng không được vào...

Lúc này người đội mũ lưỡi trai mới tiến lại rồi rút trong ví ra một tấm thẻ màu đỏ rồi nói:

- - Vào nhắn với ông chủ các người, có công an đi đầu tra thuộc đội hình sự thành phố đến gặp. Có thể cần tấm thẻ này cho ông chủ các người xem nếu sợ đây là thẻ giả...

Tên đàn em cũng nhanh trí đáp:

- - Nhưng hiện tại ông chủ không có nhà, để tôi vào gọi điện xem sao..?
Trước mắt mời hai người đi vào trong sân đợi ở sảnh trước đã. Cho tôi mượn tấm thẻ một chút...

Người đội mũ cười:

- - Được, chuyện quan trọng nên chúng tôi sẽ đợi..

Nói xong cả hai được dẫn vào bên trong sảnh, ngồi ở ghế đợi mà xung quanh mỗi góc, mỗi chỗ đều có tay chân lão Phiến đang trực canh chừng.
Người mặc đồng phục cảnh sát khẽ hỏi bạn:

- - Liệu hắn có xuống gặp chúng ta không..? Hay hắn ra ngoài thật..?

Người đội mũ đáp ;

- - Theo tôi đoán lão sẽ không xuống gặp ngay, mà còn đợi xác minh nữa...Nhưng không sao, con cáo già chắc chắn đang lo lắng vì cuộc thăm viếng giữa đêm này..

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 110: Bại Lộ...

Người mặc đồng phục công an nhìn xung quanh một lượt rồi khẽ hỏi:

- - Tấm thẻ đó có phải là hàng thật không..? Sao ông lại dám đưa cho chúng nó.

Gã đội mũ lưỡi trai đáp:

- - Là hàng thật đấy, cái này có lẽ anh Long lấy hôm anh Tuấn cử ra nhà bà ngoại con anh ấy để đưa thằng bé đi. Tuy nhiên lúc đó nó đi học chưa về, vào nhà hỏi han bà ngoại xong mấy anh em đi ra thì có một tên đứng ngay đầu ngõ hỏi bọn tôi là ai, anh Long không trả lời định bỏ đi thì tên đó giờ thẻ ra tự xưng là công an...Tránh phiền phức nên anh Long bất ngờ quay lại đánh ngất hắn. Chắc mới vào ngành nên non kinh nghiệm. Tôi nghĩ anh Long lấy cái thẻ khi ấy...

Đang nói chuyện thì tên đàn em của lão Phiến ban nãy tiến lại, hắn hai tay đặt tấm thẻ lên bàn rồi cười nói:

- - Dạ, thật sự xin lỗi hai vị...Vừa nãy có gọi điện cho ông chủ tôi thì được biết ông chủ có lẽ sáng mai mới về được. Hay là ngày mai hai vị hãy quay lại.

Người đội mũ lưỡi trai đứng dậy cho tấm thẻ vào trong túi rồi đáp:

- - Không sao, chúng tôi được lệnh đến đây xem xét tình hình....Nếu như chủ biệt thự không có nhà thì có thể để chúng tôi xem xét xung quanh đây một chút được không..? Nếu không phát hiện gì thì chúng tôi sẽ đi ngay.

Tên đàn em ban nãy đã trao đổi qua với lão Phiến, quả thật với sự cáo già của mình lão Phiến biết tạm thời không nên ra mặt khi chưa biết người đang đến là ai. Nhưng tấm thẻ ngành thì hoàn toàn là hàng thật, chỉ một chiêu tung hỏa mù cũng khiến lão Phiến phải suy nghĩ. Trong vài tiếng đồng hồ đã công an đã ghé thăm hai lần, lần này còn là hình sự thành phố. Chọn lựa tốt nhất là nằm im bất động để sau đó tính cách. Lão cũng dặn đàn em chỉ cần thông báo lão không có nhà vì không có lệnh khám sẽ chẳng ai dám lục soát nhà lão. Cứ để chúng đợi chán rồi sẽ đi thôi, chứng cứ với dấu vết cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi. Tên đàn em cười:

- Dạ được ạ, chắc ai ghét ông chủ tôi nên báo tin thất thiệt, hai vị cứ đi xung quanh đây xem xét thoải mái.

Chỉ chờ có thế người đội mũ lưỡi trai đáp:

- Vậy làm phiền các anh một chút...

Quay lại người đó hất tay ra hiệu cho bạn đứng dậy giả bộ đi xung quanh biệt thự, vòng ra bên ngoài cổng xem xét. Gã nói:

- Chúng ta chỉ cần ở đây để biết bọn chúng không ra khỏi nhà là được.

Lấy điện thoại gã bấm gọi, ông Tuấn nghe máy, gã nói:

- Báo cáo thủ trưởng, tất cả mọi việc đều bình thường, chưa phát hiện được dấu vết khả nghi.

Ông Tuấn tắt máy quay sang nói với chú Đại, lúc này trên xe có cả Cường đen:

- Vào bên trong rồi, không có vấn đề gì cả.

Chú Đại hỏi lại:

- Còn bao lâu nữa thì tới nơi..?

Ông Tuấn trả lời:

- - Qua con dốc này là đến rồi...Hi vọng dự đoán của chú là đúng.

Chú Đại gật đầu:

- - Anh yên tâm, một lát nữa thôi chúng ta sẽ biết Nam có bị giam ở đó hay không..? Càng về đêm gió biển càng mạnh sẽ giúp chúng ta dễ tiếp cận hơn...Hơn nữa lúc này là lúc mệt mỏi nhất, chú ý một chút là được.

Chú Đại rút từ trong người ra một khẩu súng ngắn rồi lên đạn:

- - Anh cần lấy này, phòng thân....Lẽ ra em không để anh đi đâu nhưng anh cứ cố.

Ông Tuấn cười:

- - Vậy là chú coi thường anh rồi...Gần đến nơi rồi, dừng xe ở đây thôi....Đánh xe vào mấy gốc cây kia kìa.

Sau khi xuống xe tắt đèn, tất cả xung quanh chỉ còn là một màu tối đen kịt, bên dưới là tiếng sóng biển vỗ vào kè đá, bên trên là tiếng gió thổi mạnh qua những cây thông trên đồi đá. Cả 8 người đã xuống xe, đi bộ một đoạn ông Tuấn phát hiện ra vị trí của lán đóng tàu cũ, nhưng nay không biết ai đã tu sửa lại một chút, được quây kín ông Tuấn nói:

- - Kia chính là lán đóng tàu ngày trước, dường như bên trong có ánh đèn..

Chú Đại nhìn sang bên cạnh tìm Cường đen thì hắn đã biến mất từ lúc nào, không một ai hay biết. Chú Đại nói với ông Tuấn:

- - Đợi Cường đen quay lại ta sẽ hành động.

Trong khi chú Đại đang nói thì Cường đã tiếp cận được cái lán, hắn vòng ra đằng sau, qua những kẽ hở của những tấm vách lâu ngày Cường chăm chú vừa nghe ngóng vừa cố nhìn vào trong xem có phát hiện được gì không. Đến chỗ Nam đang bị giam Cường áp sát tai vào vách quả thật bên trong có tiếng người đang nói chuyện, là hai tên đàn em của Ngoạn đang

nói với nhau. Tìm một lỗ hổng Cường nhìn vào thì thấy một thằng nhóc đang bị buộc chặt cứng vào ghế, đầu đang gục xuống do bị hành hạ, đánh đập, bàn tay một bên băng bó nơi ngón út.

Cường lập tức quay lại chỗ cũ báo cáo tình hình với ông Tuấn:

- - Đúng là vậy, thằng bé đang bị giam ở phía sau lán, bên trong phòng có 2 thằng, bên ngoài tuy không nhìn thấy nhưng chắc chắn vẫn có người. Vấn đề ở đây khó mà có thể đột nhập vào trong vì cái kho này được quay kín không có cửa sổ, lao vào trực diện có thể sẽ giết được chúng nó tuy nhiên em sợ bọn nó sẽ lấy thằng bé ra làm con tin.

Chú Đại đáp:

- - Nếu ta dụ chúng mở cửa thì sao..? Giờ phải mạo hiểm thôi, càng để lâu càng nguy hiểm.

Cường đen gặt đầu đồng ý, Cường nói:

- - Vậy tôi sẽ vòng ra đằng sau....Có cánh cửa phụ nhưng chưa mở được...Sẽ tốn chút thời gian, nhưng nếu phối hợp ăn ý sẽ có cơ hội.

Nói xong Cường đen lại biến mất vào trong bóng tối, chú Đại đang định tiến lên thì điện thoại ông Tuấn đổ chuông, là người chỗ biệt thự lão Phiến gọi. Ông Tuấn bắt máy, từ trong điện thoại phát ra một giọng nói quen thuộc:

- - Hình như mày chưa cứu được con phải không..? Hai thằng công an của mày cũng khá đấy, chậm một phút có lẽ tao đã để chúng mày qua mặt rồi.....Mày quên mất ở đây ai là người có quan hệ tốt nhất với bên công an rồi à..? Khá khen cho mày có được cả thẻ ngành, nhưng như thế chưa đủ...

Ông Tuấn nghe điện thoại mà muốn rụng rời chân tay, kế hoạch đã thất bại...Ông Tuấn đáp:

- - Giờ mày muốn gì..?

Lão Phiến khẽ cười:

- - Muốn gì à....? Muốn mày đi vào trong cái kho ấy, cửa mở sẵn rồi đấy....Nhưng đừng làm gì ngu dốt, bởi chỉ cần có một tiếng súng thẳng con mày lập tức bị giết chết. Tao sẽ đến ngay thôi...Khi tao đến tao muốn thấy mày cùng đám anh em đã ở trong kho yên vị trí....Tao có nhiều chuyện muốn nói với mày đấy.

Tất máy, ông Tuấn chờ dẫn hết người, chú Đại hỏi:

- - Có chuyện gì không ổn hả anh..?

Cùng lúc đó cánh cửa kho đang được cuộn lên, ánh đèn bên trong hắt ra ngoài làm cả một khoảng tối trở nên bừng sáng. Ông Tuấn nói với chú Đại:

- - Chú cùng mọi người trốn đi...Chúng ta bị phát hiện rồi, nếu giờ anh không vào đó Nam sẽ chết.

Chú Đại bàng hoàng:

- - Không thể thế được, nếu anh đi vào đó thì cả hai đều chết...

Ông Tuấn gắt:

- - Nhưng ít ra chú ở bên ngoài vẫn còn cơ hội.....Trốn đi...

Đám anh em của ông Tuấn nói:

- - Chuyện đến nước này, lát nữa chúng sẽ phát hiện ra hai chiếc oto, anh Tuấn không thể nào lái xe được với cánh tay phải bị tàn phế, chúng em sẽ đi theo anh. Anh Đại đi ngay đi...

Cánh cửa cuốn sắp được cuộn lên gần hết, chú Đại nghiêng rằng chạy khỏi chỗ nấp, ông Tuấn bước tới kho cùng 5 người còn lại:

- - Đi thôi....Lần này có lẽ sẽ chết thật đấy.

Mấy anh em còn lại đều lắc đầu cười:

- - Xác định đến đây là chết rồi anh...

Bước lên kho, 4 tên đàn em của Ngoạn đã đứng đợi từ trước. Một tên đang ghì lấy cổ Nam dí súng vào đầu. Nhìn thấy ông Tuấn và đám anh em đang đi vào trong một tên cười khẩy:

- - Chà chà, đúng là một ông bố tốt....Dậy đi ranh con, nhìn xem mày cái đầu được ước thấy rồi kìa.

Hai tên tiến lại lục soát, chúng lấy hết súng trên người của ông Tuấn và đàn em. Ngay lúc đó tiếng xe oto đang chạy trên đường, đèn pha rọi sáng cả một góc trời. Phải có đến 5 chiếc oto, lão Phiến bước xuống xe, theo sau lão là 15 tên đàn em. Trong số đó tất nhiên không thể thiếu Ngoạn, lão Phiến ra hiệu cho đàn em lôi một người vào trong, xô hẳn ngã xuống đất. Đó chính là người giả mạo công an đội mũ lưỡi trai cũng là đàn em của ông Tuấn. Người này bị đánh đến không còn thể gượng dậy được nữa.

Ngước mắt lên nhìn ông Tuấn với cơ thể đầy máu me, gã chảy nước mắt nói:

- - Em xin lỗi, em đã không làm được việc.

Lão Phiến cười:

- - Ban nãy đánh thế nào nó cũng không khóc, vậy mà gặp đại ca lại khóc được ngay à....Tao cảm động quá đấy?

Ông Tuấn nghiêng rằng:

- - Còn một người nữa đâu..?

Lão Phiến phỉ phỉ bụi ở tay áo rồi đáp:

- - À, thằng mặc đờng phục hả...tao phải đổi mạng nó để thằng này nó khai ra đấy. Nhưng nó khai muộn quá nên thằng kia đi hơi vội. Mày phải nhìn thấy cảnh chúng nó sống chết không chịu khai thì mày mới biết

được....Nhưng tao ghét những thằng như vậy, và nhất là khi chúng nó lại là quân của mày.

Nói xong câu lão hát hàm cho đàn em bên cạnh, ngay lập tức một gã đi ra:

“Đoàng....Đoàng..”

- - Quà ra mắt, để mày biết tao không dọa dẫm bằng nước bọt....Giờ quỳ xuống nói chuyện với tao.

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 111: PháT SúNg KêT LiêU

Nhìn cảnh đàn em bị giết ngay trước mặt mình ông Tuấn cảm phần tội độ nhưng giờ lão Phiến đã nắm hoàn toàn mọi thế chủ động. Ở phía sau Cường đen đã mở được cửa nhưng nhìn vào tình hình hiện tại Cường cũng không thể làm gì. Kim nén sự tức giận Cường đen ẩn mình cố gắng chờ đợi thời cơ.

Lão Phiến đi lại gần chỗ Nam, đàn em sau khi chuẩn bị ghế cho lão, lão liền ngồi xuống...Kéo đầu Nam xuống ghế:

- - Mà chưa nghe thấy tao nói gì à...? Quỳ xuống nói chuyện với tao..?

Trước mặt kẻ thù cùng gần 20 tên giang hồ đứng sau lão Phiến, chưa kể đến việc con trai đang bị uy hiếp tính mạng ông Tuấn không còn lựa chọn. Ông quỳ xuống, lập tức đám anh em cũng quỳ theo. Nghiến răng đau đớn, Nam lúc này cũng đã mở mắt. Lão Phiến xé băng dính miệng Nam rồi chỉ về phía ông Tuấn nói:

- - Nhìn thẳng bố của mày đang quỳ dưới đất kia kìa....Tao thực hiện đúng lời hứa là cho mày gặp bố rồi nhé.

Nam cố ngược mắt lên nhìn, thấy bố đang quỳ ở đó nó bật khóc, nhưng nó đã mệt mỏi, đau đớn đến kiệt sức, chỉ nói được mấy từ yếu ớt:

- - Bố....bố...oi.....cứu...con.....

Ông Tuấn nhìn Nam lúc này cũng không cầm được nước mắt, biết nếu giờ đây ông còn chống lại thì con ông sẽ chết. Ông Tuấn van xin:

- - Làm ơn đừng giết nó, nó không có tội tình gì cả....Tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm....Giết tôi đi, đừng làm hại thằng bé....

Lão Phiến cười phá lên như điên dại:

- - Giết mày, giết mày thì lại dễ cho mày quá, đúng vậy....tất cả những chuyện này đều do mày làm.....Nhưng đâu có dễ dàng vậy được, giết mày thì ai sẽ chịu đựng nỗi đau khi con mình bị hại..

Ông Tuấn cố gắng giải thích:

- - Quả thật chuyện con trai ông bị tai nạn không phải do tôi làm...? Tôi không hề hay biết gì cả..?

Lão Phiến cười gằn:

- - Mày không làm nhưng mày có chắc đám đàn em mày không thằng nào làm không..? Vụ thằng Kiên chết cùng con b ồ nó có phải do mày làm không..? Chẳng phải mày giết cả con b ồ nó luôn sao...? Đám đàn em của mày toàn thằng máu lạnh mày lấy gì đảm bảo chúng nó không làm..? Chuyện giữa tao với mày bây giờ không còn là thắng thua nữa, mà nó là trả thù. Đánh nó cho tao....

Dứt lời lão Phiến, hàng chục tên đàn em lao vào đánh đập ông Tuấn cùng đàn em, gậy sắt, đồ phế liệu, cứ thế chúng đập liên tục vào những kẻ không còn khả năng phản kháng. Tay bị thương của ông Tuấn mới li ền miệng giờ đây cũng bị đánh đến rách cả vết thương....Nam nhìn bố bị đánh nó gào lên trong tuyệt vọng, nó vùng vẫy nhưng không thể thoát được.

Được một lúc lão Phiến quát:

- - Dừng lại, để cho nó được sống. Tao có cảnh này muốn cho nó xem....Trời thằng con nó lại xong để nó nằm dưới đất kia.

Ông Tuấn cố th ầu thào van xin:

- - Dừng, đừng làm thế.....Tôi c ầu xin ông đấy..

Lão Phiến kh ẽ cười:

- - Để tao cho mày thấy cảnh tượng nhìn đứa con mình bị oto đâm nó như thế nào..?

Nam lúc này đã bị trói để nằm giữa kho, lão Phiến nhìn ra bên ngoài, có một chiếc oto đang nổ máy chờ hiệu lệnh. Ông Tuấn cố gắng bò đến chỗ con nhưng bị đám đàn em lão Phiến ghì chặt đầu, bắt hướng mắt về phía Nam để chứng kiến cảnh tượng độc ác, tàn bạo sắp diễn ra. Lão Phiến muốn cho oto lao thẳng vào kho cán qua người con ông Tuấn.

Ông Tuấn gào thét, lão Phiến thờ dõc chờ đợi, đám đàn em của lão cũng không tưởng tượng được rằng mình sắp phải chứng kiến cảnh này. Ngoạn từ lúc bước vào đến giờ gương mặt hấn cau có, khó chịu. Hấn chưa mở miệng nói câu gì cả, dường như việc ông Tuấn phát hiện ra nơi giam giữ Nam rồi đến cứu nằm ngoài kế hoạch của hấn. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh chóng hấn không thể ngờ được.

Mặt hấn tối sầm lại, không ai biết hấn đang suy nghĩ đi đầu gì...Đám đàn em lão Phiến cũng toát mồ hôi lạnh khi chiếc xe đang rồ ga bên ngoài cửa kho. Nhạc chuông điện thoại của lão Phiến vang lên, nhìn thấy số điện thoại lão Phiến ra hiệu cho tên lái xe tạm dừng lại, lão bấm nghe:

- - Alo, có chuyện gì vậy...? Tình hình sao rồi..?

- - Đại ca ơi, cậu chủ chết rồi....Va chạm quá mạnh, ban nãy cậu chủ lên cơn co giật, bác sỹ nói xuất huyết não...Cậu chủ trút hơi thở cuối cùng cách đây 2 phút.

Lão Phiến rơi điện thoại xuống đất rồi quy xuống sau khi nghe tin dữ, vậy là thằng con trai duy nhất, độc nhất của lão đã chết sau vụ tai nạn...Lão ghen ứ ở cổ không nói lên lời, nỗi đau đớn ngay lập tức chuyển thành thù hận khi trong mắt lão kẻ gây ra cái chết cho con trai lão đang ở đây. Lão nhìn ông Tuấn bằng ánh mắt căm thù, cố vịn tay đàn em đứng dậy lão giờ tay lên, mồm mấp máy, dùng hết sức lão gào lên:

- - Cán chết nó....Cán bét người nó ra cho tao....

Chiếc xe oto nổ máy, Cường đen không thể chịu đựng nổi nữa, Cường rút súng nghiên răng, nghiên lợi.

“Đoàng...Đoàng...Đoàng.”

Tiếng sóng biển vẫn rì rào xô vào bờ đá, tiếng gió thổi càng lúc càng mạnh...Giữa đêm tiếp tục có ba tiếng súng nổ ra như xé tan cái âm thanh của biển cả. Trong cái kho vài chục con người đang đứng lặng người vì tiếng súng nổ ra chớp nhoáng vừa rồi. Khi tất cả đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã có một số người nhận thấy sự việc đang xoay chuyển. Chúng lập tức rút súng chĩa ra xung quanh, Cường đen tay cầm súng vội vàng cúi xuống để tránh đạn.

Sự hỗn loạn sau khi nổ ra tiếng súng bắt đầu xảy ra, dưới đất lão Phiến gục xuống máu chảy lênh láng khắp sàn bê tông...Máu từ miệng, từ đầu, từ người lão tuôn ra thành vũng, mắt lão vẫn mở trợn trừng. Có lẽ nếu lúc này còn chút ý thức lão cũng không hiểu vì sao mình lại bị bắn.

Trong số đàn em của lão Phiến có người hét lên:

- - Nó giết đại ca rồi.....Thằng chó Ngoạn, sao mày làm thế....

Vừa dứt lời thì:

“Đoàng “

Tên đàn em lão Phiến lập tức nằm gục sau khi bị chính anh em mình bắn. Ngoạn thở hắt ra rồi quát lớn:

- - C M MỒM, tao không chịu nổi cách làm của lão già này nữa rồi...Lão đang làm cho danh dự của một đại ca bị sỉ nhục. Thằng nào ủng hộ cách làm của lão cứ đứng ra đây.

Nói vậy thôi chứ thực ra trong số đàn em của lão Phiến đến đây thì đã có đến hơn một nửa là tay chân của Ngoạn, chưa kể 4 tên đã có mặt ở đây trước đó. Ngay khi Ngoạn nổ súng giết đại ca từ phía sau, đám tay chân của hắn đã ngay lập tức chĩa súng vào đầu những kẻ đi theo lão Phiến. Kể

hoạch của Ngoạn đã bị thay đổi vào phút cuối, tuy nhiên ngay tại đây, ngay lúc này hắn vẫn là người làm chủ. Hắn nói tiếp:

- - Chẳng lẽ chúng mày muốn làm một thằng giang hồ cặn bã, một thằng giang hồ đem cả trẻ con ra để trả thù cho sự ấu trĩ của mình sao...? Bao năm qua những chuyện bẩn thỉu đều do một tay tao làm, nhưng chưa bao giờ tao mong muốn một người đại ca mà lại sử dụng trò hề hèn này. Chúng mày nói xem, chúng mày thấy việc lão làm hôm nay với thằng bé nằm kia đúng hay sai...? Nam nhi đại trượng phu oan có đầu nợ có chủ, sao phải động đến trẻ con...Chẳng lẽ chúng mày muốn đi theo một người như thế mãi sao..?

Đàn em của Ngoạn được đà:

- - Ai cũng biết có được ngày hôm nay đều do một tay anh Ngoạn không ngại nguy hiểm xả thân mới có. Tao ủng hộ anh Ngoạn, lão Phiến đã quá già để có thể tiếp tục mọi công việc.....Chuyện làm ăn, bến bãi lão không quan tâm chỉ biết thu v ề lợi nhuận. Tao sẽ theo anh Ngoạn...

Với những lời lẽ của Ngoạn, cộng thêm t ầm ảnh hưởng chỉ sau lão Phiến, lại thêm một kẻ mới bị giết làm gương cho những ai ngoan cố. Chẳng khó khăn khi ngay sau khi nổ súng giết đại ca, Ngoạn lập tức chiếm quyền.

Cường đen lúc này vẫn nấp đằng sau mà chưa bị phát hiện. Ban nãy Cường cũng đã định rút súng bắn chết lão Phiến nhưng Ngoạn đã ra tay trước. Điềm này khiến Cường đen không khỏi bất ngờ. Nguy hiểm cho hai bố con ông Tuấn tạm thời qua đi, Cường đen tiếp tục theo dõi, chờ đợi...Dường như Cường đen cố chịu đựng đến giờ phút này bởi hắn đang suy tính hay có dự định gì đó.

Ban nãy đột nhập từ cửa sau hắn phát hiện ra đằng sau cái kho có giấu một thứ nguy hiểm. Cái hắn cần bây giờ là một cơ hội mà thôi.....Vì trong đám người đi theo ông Tuấn hắn không thấy chú Đại. Có lẽ Cường đang mong đợi chú Đại sẽ làm một đi ều gì đó...Nhưng chú Đại lúc này đang ở đâu...?

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 112: Quả Báo

Ở đằng trước Ngoạn sau khi đã dằn làm chủ được tình hình, đám đàn em của lão Phiến đã hạ súng xuống coi như chấp nhận sự thật. Ngoạn khẽ nhếch mép cười một cái rồi hần tiến lại chỗ ông Tuấn lúc này đang toát mồ hôi lạnh bởi chỉ chậm một chút nữa thôi là con trai ông đã chết rồi. Ngoạn hầy hầy tay tên đàn em đang ghì chặt đầu ông Tuấn ra rồi nói:

- - Tránh ra nào, sao mày dám làm thế với anh Tuấn...Nào nào ng ồi dậy rồi nói chuyện..

Ông Tuấn tất nhiên không ưa gì cái cách nói chuyện như này của Ngoạn bởi từ trước đến nay đàn em của lão Phiến ai cũng coi ông Tuấn là kẻ thù số một. Nhưng với tình trạng hiện giờ, làm gì còn cách nào khác để ông Tuấn có thể phản kháng, Ngoạn cười:

- - Đừng lo, dù sao em cũng không giống như lão Phiến đâu. Anh Tuấn trước đây vẫn là một người đáng để chúng em tôn trọng. Tuy nay anh có tàn phế, có mất tất cả địa bàn, có bị vợ nó lừa đảo thì ít nhiều anh vẫn là một đại ca....

Nhìn xung quanh Ngoạn nói to:

- - Tao nói thế phải không chúng mày...?

Cả đám người đồng thanh cười nham nhở sau câu nói của Ngoạn, ông Tuấn đáp:

- - Mày....mày....

Ngoạn đỡ ông Tuấn ng ồi dậy, hần kéo ghế ng ồi trước mặt ông Tuấn với một dáng vẻ kệnh cớm rồi từ từ hần cúi mặt xuống nhìn ông Tuấn khẽ

nói:

- - Đừng nóng chứ, em chỉ muốn tốt cho anh thôi....Thế anh có muốn cả hai bố con đều được an toàn rời khỏi đây hay không..? Mà chưa hết nhé, trước đó em còn tặng cho anh một món quà nữa cơ....Có đi đâu anh cũng phải cho em một thứ em cần...?

Ông Tuấn vội nói:

- - Chỉ cần để cho thằng bé và mấy anh em của tao rời khỏi đây an toàn mà muốn gì cũng được. Kể cả tao phải chết...?

Ngoạn cười phá lên:

- - Ha ha ha, anh nghĩ giờ em còn muốn lấy mạng của một đại ca đã tàn phế như anh sao...? Nhưng không sao, nhận quà trước đã.....Đảm bảo món quà này anh sẽ thích.

Nói xong Ngoạn bấm điện thoại:

- - Đầu r ối, mang nó vào đây.....Còn sống đấy nhé He he he.

Ông Tuấn vẫn chưa biết món quà mà Ngoạn nói là gì..? Cường đèn lúc này cũng đang rất tò mò, Ngoạn là một kẻ khôn ngoan, đứng xung quanh bảo vệ hắn luôn có vài tên đàn em chắn đằng trước, hai bên....Không thể nào giết hắn được, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi tính mạng bố con ông Tuấn cùng mấy anh em đang nằm đau đớn dưới đất kia sẽ không được bảo đảm.

Khoảng 5 phút sau có một chiếc oto đi đến, lúc này đã là gần 2h sáng. Chiếc oto dừng trước cửa kho, hai tên đàn em bước xuống. Chúng mở cửa nấp đầu, túm tóc một người lôi từ trên xe xuống r ối kéo vào bên trong kho. Nhìn thấy Ngoạn một tên nói:

- - Báo cáo đại ca, em đưa người đến r ối đây...?

Ngoạn gật đầu ra hiệu cho hai tên đàn em đập người đó ngã xuống đất. Ngoạn nhìn ông Tuấn khẽ nói:

- Ông anh nhìn xem ai kia, có quen không..? Món quà này em tặng ông anh có xứng đáng không..?

Ông Tuấn ngược mắt lên nhìn, người đang nằm úp mặt xuống đất, đầu tóc lòa xòa, rũ rượi kia không ai khác chính là.....Ông Tuấn nghiêng răng giận dữ:

- Con chó chết, con điếm này.....Mày ngẩng mặt lên tao xem...?

Ngoạn hất hàm cho đàn em, tên này túm tóc mẹ Hường giật ngửa mặt lên, Ngoạn cười:

- Đúng rồi, đúng là con vợ điếm chó của ông anh đấy....Em là em phải tốn công chăm sóc nó mấy ngày hôm nay đấy, con chó này nó lật lọng lắm.

Mẹ Hường xuất hiện với một thân thể bần tím, mặt mũi không biết đã phải chịu bao nhiêu sự hành hạ mà giờ đây cả khuôn mặt mẹ sưng húp chỉ còn hai màu tím và đỏ bần. Mẹ nhìn ông Tuấn cố lê gối đến van xin:

- Anh....ơì....cho...em...xin...lỗi....Cứu....cứu...con em với...

Ông Tuấn cau mặt, thẳng tay trái ông Tuấn tát thẳng vào mặt mẹ một cái bằng hết sức lực. Cái tát quá mạnh khiến răng của con đàn bà độc ác văng ra nền bê tông, máu bắn ra tung tóe. Mẹ Hường đau đớn giãy dụa, mẹ lăn lộn trên nền nhà khóc lóc van xin. Ông Tuấn nhìn về phía Nam thấy con trai đang nằm bất động thì càng nổi điên. Định lao vào giết con vợ khốn nạn thì bị đàn em Ngoạn ngăn lại. Ngoạn nói:

- Bình tĩnh đã nào, em biết ông anh đang căm thù nó lắm nhưng để em kể mọi chuyện cho anh nghe. Con đàn bà này đã bắt tay với lão già nằm kia cùng với Kiên báo bày ra trò lừa tiển của ông anh sau đó cao chạy xa bay. Lẽ ra đám đàn em của em cũng không để nó thành ra thế này đâu nhưng

mới hôm trước nó định bỏ trốn. Trong khi ti ền nó định không trả nên em có cho đàn em chăm sóc nó một chút.....

Mụ Hường mặt mũi be bét máu cổ túm lấy ống qu ần Ngoạn nói trong sợ hãi:

- - Con...tôi....đâu.....làm...ơn...

Nhìn bàn tay nhợt nhợt máu lẫn đất của mụ Hường đang bám và làm bấn qu ần mình Ngoạn bực bội tung chân sút thẳng vào mặt mụ khiến mụ ngã ngửa ra đằng sau, cú sút của Ngoạn dường như trúng ngay mũi khiến mụ Hường gãy luôn sống mũi. Mụ gào thét trong sự đau đớn tột cùng, nhìn mụ lúc này không khác gì một con chó bị đánh bả đang nằm giãy dụa sùi bọt mép.

Ngoạn lừ mắt nói:

- - Địt con mẹ mày, dám làm bấn qu ần tao..?

Chứng kiến sự tàn ác của Ngoạn ông Tuấn nhận thấy đây là một kẻ còn đáng sợ hơn lão Phiến nhì ều l ần. Trước đây bị lão Phiến kìm hãm hẳn không bộc lộ được tất cả, giờ đây hai đại ca lớn một chết, một như cá nằm trên thớt đối với hắn việc thể hiện quyền lực là đi ều c ần thiết hơn bao giờ hết. Ông Tuấn hỏi:

- - Con gái của nó đâu..?

Ngoạn mỉm cười:

- - Ông anh sao phải lo lắng cho con của loại đàn bà như này chứ....? Chẳng phải chúng nó đã biến ông anh thành thế này hay sao...? Mà con nó ở đâu nhĩ...? Thằng em này cũng không biết ha ha ha....Chỉ biết hôm trước hai mẹ con nó định trốn đi, em đến thì chỉ thấy một mình con đàn bà này...Phải không tụi mày..?

Hai tên ban nãy đưa mụ Hường đến trả lời:

- - Ha ha ha, dạ phải thừa đại ca.....Khi đại ca báo đã nhận được tì ền, tùy ý bọn em thì em không nhớ là có bán nó đi hay không..? Chỉ biết không nghĩ được rằng giá bọn trẻ con bây giờ lại cao như vậy...?

Ngoạn làm bộ ngạc nhiên:

- - Sao chúng mày lại làm thế, tao đâu có ra lệnh cho tụi mày làm vậy..?

Hai tên đàn em nói:

- - Nhưng tại nó đã nhìn thấy mặt bọn em, đại ca tha lỗi.

Ngoạn vẫn đóng kịch:

- - Thôi lỡ r ồi thì thôi, nhưng sau này không có lệnh của tao là chết chắc đấy.

Hai tên đàn em cười cợt r ồi vâng dạ, ông Tuấn cảm thấy rùng mình khi nghe bọn chúng nói chuyện:

- - Thằng độc ác, trẻ con mà mày cũng không tha.....

Bất ngờ một bóng đen lao đến hét lớn:

- - A....A...A....tao.....giết mày.....

Mụ Hường không biết đã nhặt được thanh kim loại ở dưới đất từ bao giờ, có lẽ do khi nãy đám đàn em của lão Phiến đánh đội của ông Tuấn đã rơi ra.

“ Phập “

Thanh kim loại cắm thẳng vào bắp tay Ngoạn sau khi hắn mất tập trung, nhưng vẫn nhanh chóng né được cú đâm của mụ Hường. Nghiến răng nghiến lợi Ngoạn túm lấy đầu Hường đập mạnh xuống nền đất, hắn như một con thú hoang say đòn cứ thế nắm đầu con đàn bà li ều lĩnh đập liên tiếp xuống nền bê tông cho đến khi máu chảy thành dòng, ai chứng kiến cảnh đó cũng không khỏi rợn người.

Khi mà mụ Hường dường như đã bất động, máu toang ra khắp nền hắt mới dừng tay, miệng hắt gào lên:

- - Con chó chết, mày dám đâm tao à....?

Ngoạn cắn răng rút thanh sắt ra, hắt định vứt đi nhưng đột nhiên hắt thấy ngón tay mụ Hường vẫn cử động nhẹ, hắt trợn mắt tay cầm thanh sắt hắt gầm lên:

- - Địt mẹ mày, chết đi con đĩm.....

Dứt lời hắt đâm mạnh thanh kim loại vào giữa đầu mụ Hường, mặc dù trước đó mụ Hường đã gãy chết. Thở mạnh một hơi Ngoạn đứng dậy lấy lại bình tĩnh sau pha điên rồ vừa rồi, hắt hít sâu rồi nói với ông Tuấn:

- - Sao, em thay ông anh trả thù một cách có thể xem rồi chứ.....?

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 113: Nam Được CứU.....

Ông Tuấn không dám nhìn cảnh tượng vừa rồi dù nó diễn ra ngay sát mặt ông. Nhìn sang phía con trai ông Tuấn lần đầu tiên trong đời cảm thấy run sợ. Ngoạn vừa mới đây thôi đã bộc lộ ra sát khí của một kẻ giết người điên loạn, nó không phải con người. Ông Tuấn nuốt nước bọt đáp:

- - Mày quá độc ác...

Không chỉ riêng ông Tuấn, toàn bộ đám lâu la đứng ở đó ngay lúc này vẫn không thể tin vào mắt đại ca của chúng lại tàn nhẫn đến ghê rợn như vậy. Có những tên dù mục Hường đã chết một lúc vẫn không thể chớp mắt. Sự điên rồ của Ngoạn khiến chúng cảm thấy sợ, một nỗi sợ áp chết tất cả. Hình ảnh con đàn bà bị cầm một thanh kim loại ngấp đốc vào giữa đỉnh đầu khiến ai cũng phải rùng mình.

Đáng sợ hơn sau hành động đó Ngoạn chỉ cần lắc lắc cái đầu, hít vào thở ra một hơi là hắn đã coi như không có chuyện gì xảy ra, mặc dù bắp tay của hắn từ nãy đến giờ máu vẫn chưa ngừng chảy.

Ngoạn liếc mắt nhìn đàn em, một tên cuống cuống xé ngay áo chạy lại băng bó vết thương cho đại ca. Tay chân hắn run lên vì sợ, bởi hắn lo rằng chỉ sơ suất làm Ngoạn đau hắn sẽ chịu chung số phận với cái xác đang nằm dưới đất kia. Ngoạn ngẩng lên ghê ra hiệu cho đàn em lôi Nam vào gần. Ông Tuấn vội nói:

- - Mày định làm gì...? Đừng làm hại con tao..

Ngoạn cười:

- - Em đang đưa nó vào đây thôi mà...Kìa chúng mày cởi trói cho nó, tháo băng dính miệng của nó ra. Đưa nó vào cho anh Tuấn đi chứ.

Ông Tuấn cũng được thả tay ra, ông ôm chầm lấy Nam bằng một tay, nhìn con phải chịu bao đau đớn, hành hạ đến giờ đây mê man bất tỉnh. Nhìn ngón tay út bị cắt lìa máu ướm đầm băng gạc ông Tuấn đau đến xót xa, ông Tuấn khẽ gọi:

- - Nam...tỉnh....lại.....đi con ơi....Tỉnh lại đi...

Nam vẫn không mở được mắt, cơ thể nó đã quá suy kiệt. Từ nãy đến giờ Cường đen vẫn chưa thể tìm được sơ hở, hơn nữa với một mình Cường cũng không thể làm được gì. Cường vừa lo lắng, vừa sốt ruột:

- - Không biết thằng Đại đang làm gì....? Còn cả.....Chẳng phải đã quá lâu rồi sao...?

2h30 sáng, Ngoạn sau khi băng bó vết thương xong thì chép miệng nói:

- - Đấy nhé, con vợ anh em cũng giết hộ anh rồi, con trai anh em cũng để cho nó gặp bố rồi....Thế giờ anh có thể cho em thứ em cần được không..?

Ông Tuấn đáp:

- - Chỉ cần tha cho nó, tao có thứ gì mà muốn lấy cũng được.

Ngoạn mỉm cười:

- - Thứ em cần đơn giản lắm....Mà chắc chắn là anh có...Cái điện thoại của thằng Kiên báo đâu...?

Cường đen giật mình sau câu hỏi của Ngoạn, bởi điện thoại của Kiên báo Cường đen đang giữ. Nhưng Cường biết chắc nếu có được cái điện thoại Ngoạn ngay lập tức sẽ giết hết tất cả. Nhưng nếu giờ ông Tuấn trả lời là không biết hoặc không có thì tất cả cũng sẽ chết. Cường đen đang lo lắng không biết ra sao thì ông Tuấn đáp:

- - Điện thoại đó đang ở trong tay một người em của tao...? Nhưng tại sao mà lại cần nó..?

Ngoạn lắc đầu:

- - Thật vậy hả...? Thế thằng đàn em đó đâu..?

Ông Tuấn đáp:

- - Chính là người đã lao xe moto vào xe lão Phiến tối hôm qua, nhưng nó bị bắn giờ không biết ở đâu...? Tao chỉ biết thông tin như vậy...Nếu mày cho tao...

Ngoạn lập tức đứng dậy khi ông Tuấn chưa nói hết câu, hấn dùng g ần gì ậy dẫm lên đầu Nam rồi quát lớn:

- - Địt mẹ mày, mày nghĩ nãy giờ tao đang hạ mình với mày à....? Mày nghĩ mày vẫn còn có thể trao đổi cái gì với tao sao...? Cái điện thoại đâu..?

Ông Tuấn van nài:

- - Dừng....dừng....tao chỉ nói cho tào thời gian để tào gọi nó mang điện thoại đến...Dừng hại con tao.

Ngoạn khẽ cười:

- - Ít ra tao cũng biết là mày không giữ nó thật...Mày hỏi tao lấy điện thoại làm gì à...? Chẳng phải trong đó có số của đám làm ăn với thằng Kiên hay sao....Sắp tới đây số hàng mà tao lấy được cũng cần phải có ngu ần cung và cầu chứ. Ha ha ha, không chỉ có thể đảm bảo trong điện thoại nó còn có nhiều những thứ bí mật mà lão Phiến không biết. Nó chết rồi nhưng điện thoại của nó là cả một gia tài đấy, có nó tao sẽ dễ dàng làm Đại Ca hơn.

Cường đen không chịu đựng được nữa, nhìn cảnh anh mình bị chà đạp hấn như phát điên, rút súng Cường định lao ra ngoài li ều chết thì một tiếng động vang lên, cả mặt đất như chuyển động. Cả Ngoạn lẫn đám đàn em đều bất ngờ khi không biết thứ gì đang đến.

“ Ngừm....Ngừm....Ừm...ừm..”

“ R ầm...r ầm...r ầm...r ầm.”

Từ bên mạn phải của kho một chiếc oto tải đâm thẳng vào khiến bức tường tạm bợ đổ sập xuống. Chiếc xe tải lao thẳng vào đám đàn em của Ngoạn, một cán đã đâm chết 5-6 thằng. Lập tức đám đàn em Ngoạn rút súng bắn lia lịa vào xe tải, xe tải nhún ga dứ lên thêm một đoạn rồi lùi nhanh ra sau, tính quay đầu đâm thẳng vào Ngoạn, nhưng tên gian manh đã lập tức lấy Nam làm lá chắn, đám đàn em của hắn cũng đưa ông Tuấn ra làm bia. Ng ồi trên xe tải chính là Long, cơ hội cuối cùng đã đến. Cường đen nháy ra ngoài từ phía sau, vì Nam đang nằm trong tay Ngoạn nên Cường không thể dùng súng hay dao.

Hắn lao đến túm cổ Ngoạn vật xuống đất nhưng do bả vai phải bị thương do đạn bắn Cường không đủ sức. Ngoạn thả tay giữ Nam ra rồi giằng co với Cường...Đám đàn em của Ngoạn cũng phải đang chặt vật chống lại chiếc xe tải chỉ chực lao vào cán chết những ai cản đường, ông Tuấn vết thương lúc này đã rách ra, toàn thân ông Tuấn cũng không còn cử động được. Đám anh em ban nãy bây giờ cũng tận dụng sự hỗn loạn đánh trả. Ông Tuấn hét lớn:

- - Đưa con trai anh ra khỏi đây....

Hai người anh em đi cùng ông Tuấn vào kho ban nãy lập tức chạy lại một người đỡ ông Tuấn, một người bế Nam định chạy thoát. Nhưng khi vừa chạy được mấy bước thì:

“ Đoàn “

Người bế Nam bị bắn ngã gục xuống, Nam cũng rơi từ trên tay người đó xuống đất. Ông Tuấn gào lên:

- - Không...?

Kẻ vừa bắn cũng ngay lập tức bị bánh xe tải cán chết trong sự hỗn loạn. Ông Tuấn đẩy người đỡ mình về phía trước rồi nói:

- - Đưa con anh ra khỏi đây....Nhanh lên....

Người kia lưỡng lự thì bị ông Tuấn đẩy ra, ông Tuấn dồn hết sức đứng dậy làm lá chắn cho đàn em cứu con, ông lao vào kẻ thù trước mặt. Tiếng súng nổ ra vang cả một góc trời.

Một chiếc xe khác lao vào từ cửa chính, đó chính là chú Đại, chú Đại vừa lái xe vừa dùng súng bắn những kẻ đang lao đến chỗ Nam. Chú Đại hét lên:

- - Em đến đây....Anh Tuấn.....

Ông Tuấn nghe thấy giọng chú Đại thì quay lại đáp:

- - Đưa nó đi.....Đưa.....nó....đi....mau....

“ Đoàn “

Chưa kịp nói dứt câu thì ông Tuấn quy xuống, chú Đại phanh chiếc xe bụi mù cả kho, bánh xe ma sát với nền nhà tạo thành những vết đen kịt bốc khói. Chú Đại mở cửa xe để đàn em ông Tuấn đẩy Nam lên. Nam vừa được đưa lên xe thì người đó đóng chặt cửa lại rồi nhìn chú Đại nói:

- - Anh đi đi....Đi mau đi....Anh Tuấn....anh Tuấn trúng đạn rồi.....

Chú Đại chỉ kịp ngoái lại đằng sau nhìn ông Tuấn lần cuối, ông Tuấn quỳ gối nhìn về phía oto, sau khi thấy Nam đã lên được xe ông Tuấn khẽ cười rồi gục xuống đất. Người đàn em ban nãy cũng lao vào ngăn cản những ai đang đuổi theo chiếc xe. Liên tiếp là những phát đạn bắn vào người, tiếp sau đại ca người đó cũng gục xuống.

Chú Đại nước mắt chảy thành dòng nghiêng răng nhả ga lao xe thẳng ra bên ngoài. Chú Đại vừa lái xe vừa gào khóc:

- - Không....Không thể như thế được.....Anh không thể chết được....

Chiếc xe lao vút đi trong màn sương sớm của biển cả, tiếng sóng vẫn rì rào đập vào bờ đá, tiếng gió vẫn thổi mạnh như gào thét cùng những đau thương, ân oán đang diễn ra nơi bờ biển lạnh lùng.....Trong một ngày đã

xảy ra quá nhiều cái chết, và nó vẫn đang tiếp tục khi cả Long và Cường đều đã chết lặng sau khi tận mắt chứng kiến người đàn anh đáng kính của mình nằm gục trong vũng máu.....

DÌ GHỀ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 114: DẬU CHÂM HẾT

Ngoạn quay lại nhìn chiếc xe đã chở Nam đi mất, hấn lập tức hét lớn:

- - Đuổi theo nó...

Những tên đàn em còn sót lại nhào tới những chiếc xe bên ngoài nhưng bị Long dùng xe tải cán hàng loạt những chiếc oto đang đỗ ở đó. Cường đen lợi dụng Ngoạn mất cảnh giác lập tức dùng dao định cắt cổ hấn nhưng Ngoạn vốn cũng không phải tay vừa. Hấn nghiêng người tránh được đòn chí mạng trong gang tấc. Lúc này những bức vách, trần nhà của cái kho đang rung chuyển bởi cú đâm từ mạn phải của chiếc xe tải do Long đi đầu khiến ban nãy.

Xác người đang nằm la liệt dưới nền nhà, Ngoạn nhìn xung quanh tức tối bởi chỉ một phút sơ sẩy mọi chuyện đã thay đổi. Long xuất hiện kéo theo quá nửa số người của hấn không chết thì cũng bị thương. Trong khi đó hấn vẫn phải đang chật vật với tên mặt đen này. Phần vì bị thương, phần vì sức khỏe không bằng Ngoạn, Cường đen dần dần mất ưu thế. Ngoạn như một con thú hoang lao vào, cuối cùng hấn cũng tóm được Cường, nhìn bả vai phải của Cường dường như khó cử động Ngoạn liên tiếp tấn công vào điểm yếu đó. Cường đen đau đớn chịu đòn, dù sao thì Nam cũng đã được cứu.

Long lúc này đã xuống xe, mấy người đàn em của ông Tuấn vẫn đang ra sức chống cự. Cảnh tượng hỗn loạn vô cùng, Long chạy đến chỗ ông Tuấn tìm mọi cách đưa ông Tuấn lên xe. Nhưng lúc này nhìn vết thương, máu đã chảy ra khắp người ông Tuấn, Long biết sự việc đã quá muộn.

Cường đen nhìn thấy vậy hét lớn:

- - Long, đưa anh Tuấn ra khỏi đây....

Long quay lại nhìn Cường thì thấy hắn đang bị Ngoạn đánh cho đến bật máu, Long nhìn xuống ông Tuấn khế lắc đầu, Cường đen cổ gào:

- - Đưa đi.....Nhanh lên.

Ngoạn cũng quay sang chỗ Long, hắn gầm lên:

- - Sẽ không thằng nào trong chúng mày ra khỏi đây được nữa.

Dứt lời hắn tung một cú đấm như trời giáng vào mặt Cường, Cường đen ngã gục xuống đất. Long cay đắng xốc người ông Tuấn đưa lên xe tải, Ngoạn thấy vậy hét lớn:

- - Dừng lại, mày nghĩ xe thoát ra khỏi đây được à...

Dứt lời hắn lao đến phía Long nhưng không được, hắn gào lên đau đớn. Bởi từ đằng sau Cường đã đâm một dao thẳng vào bắp chân của Ngoạn, Cường nói yếu ớt:

- - Tao với mày chưa xong đâu....

Bị Ngoạn chắn trước mặt, không thể nhìn thấy Long với ông Tuấn nhưng Cường đen vẫn nói to:

- - Đưa anh Tuấn đi.....Không cần quay lại tìm tao....Đi đi.....

Long khựng người mất một giây rồi nhảy lên xe tải, hai ba người đàn em còn lại của ông Tuấn lúc này cũng thu mình lại chỗ xe tải yểm trợ cho Long, người nào người nấy máu me bê bết, có người trúng đạn ban nãy không gượng dậy được cũng cố bò sát lại chỗ xe. Cả đám nói thều thào:

- - Anh Long, anh đi đi.....Dù có chết cũng không để anh Tuấn chết ở đây được.

Long lập tức nổ máy rồi khế nói:

- - Xin lỗi mọi người....

Chiếc xe tải lao thẳng ra bên ngoài, bất chấp mọi sự cản trở vì giờ đây tất cả đã đến hồi kết. Ngoạn ôm chân đau đớn bởi nhát đâm quá sâu, hắn quay lại thì không thấy Cường đâu nữa....Đàn em ông Tuấn sau khi chiếc xe tải rời đi cũng đã bị hạ gục toàn bộ.

Ở đằng sau cánh cửa phụ Cường đen nấp hồi nãy, trước khi đột nhập từ ngoài vào hắn đã phát hiện ra một chuyện động trời, ở trong góc kho phía sau có giấu một lượng thuốc nổ cực lớn. Cường đen nhìn vào đồng thuốc nổ, nhìn ra bên ngoài hắn khẽ mỉm cười:

- - Tao sẽ là người đặt dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện....

Ngoạn sau khi không thấy Cường đen đâu hắn cố gắng nhìn xung quanh tìm kiếm, bất chợt hắn thấy phía sau có ánh lửa đang lóe lên. Hắn ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện. Ngoạn gào thét gọi những tên đàn em còn có thể cử động:

- - Nhanh lên, đưa tao.....đưa tao ra khỏi đây.....Nhanh lên, chúng mày đâu....

Rất tiếc khi chúng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì:

“ Uỳnh...Uỳnh..”

Một tiếng nổ khiến mặt đất rung chuyển, một cột lửa khổng lồ bắn thẳng lên bầu trời đêm, sáng rực, sáng bừng cả một vùng bờ biển. Tiếng nổ như sấm động một khoảng trời, có lẽ cách đó vài km người ta cũng có thể nghe thấy. Cả cái kho nổ tan thành từng mảnh vụn, lửa cháy đỏ rực, những tiếng kêu lép bép sau vụ nổ chỉ còn là những tàn dư không một dấu vết.

Ngoạn chết, tất cả những kẻ còn có mặt trong nhà kho ấy cũng đều đã chết. Có lẽ trong cái ý thức về sự sống cuối cùng của mình Ngoạn cũng không ngờ được rằng cái kế hoạch mà hắn đã lên một cách tỉ mỉ giờ đây lại chính là vũ khí để giết chết hắn. Lượng thuốc nổ đó theo kế hoạch sau khi âm trồn số hàng trong kho Kiên báo để lại Ngoạn sẽ ra lệnh cho đàn em chôn toàn bộ số thuốc nổ đó xung quanh kho. Bởi Ngoạn biết chỉ sau đây 1

ngày chắc chắn lão Phiến sẽ dùng con trai ông Tuấn để uy hiếp ông Tuấn lộ diện, và hai đại ca chắc chắn sẽ mang người tập hợp tại đây.

Đó cũng chính là lý do vì sao Ngoạn kêu đàn em đem cả mụ Hường tới, bởi Ngoạn muốn tất cả những ai có liên quan đầu sẽ chết chung trong một cái lồng xung quanh đầy thuốc nổ mà hắn tạo sẵn. Nhưng Ngoạn không ngờ ông Tuấn cùng anh em lại phát hiện ra nơi giam giữ Nam nhanh như vậy. Chưa hết việc ông Tuấn cho người đến báo loạn kho khiến lão Phiến phải ra tay, trong khi Ngoạn chưa chuẩn bị xong được bấy.

Tiếp đó việc lão Phiến chuẩn bị ra tay giết bố con ông Tuấn cũng nằm ngoài kế hoạch, trong phút cuối Ngoạn phải thay đổi toàn bộ dự định của mình. Số thuốc nổ vẫn nằm ở đó, có lẽ nếu hắn không tham thông tin từ chiếc điện thoại của Kiên báo mà kết liễu tất cả sớm hơn thì mọi chuyện đã khác. Ngoạn không ngờ chỉ với sự xuất hiện bất ngờ của Long hắn đã phải trả giá quá đắt.

5h sáng, tiếng còi xe cảnh sát, xe cứu thương hú vang inh ỏi khu bờ biển. Nhưng khi công an ập đến thì tất cả chỉ còn là đồng tro tàn. Họ chỉ xác định được rằng có rất nhiều người chết trong đám cháy. Nguyên nhân có lẽ họ rồi cũng sẽ biết, nhưng nhiệm vụ của họ sau tất cả chỉ là thu dọn tàn dư. Có lẽ trong thâm tâm họ đi đầu này lại vô cùng có lợi. Thông tin về ông trùm của mảnh đất này đã chết cùng rất nhiều đàn em sau một vụ thanh toán đẫm máu lập tức lan truyền trên tất cả các kênh truyền thông. Không một nhân chứng, không một vật chứng...Kết luận cuối cùng đó là vụ việc vẫn đang được các cơ quan có thẩm quyền đi đầu tra và làm rõ.

Cũng trong lúc này chú Đại đã đưa Nam vào bệnh viện, thằng bé kiệt sức ngay cả khi vừa thoát khỏi cái chết trong gang tấc nó vẫn mê man, bất tỉnh. Chú Đại lấy điện thoại gọi cho Cường không được, Long cũng thế. Nhìn thằng cháu nằm trên giường bệnh với những vết thương được băng bó chú Đại nhớ lại cảnh ông Tuấn bị bắn gục xuống. Rồi đây khi nó tỉnh lại chú Đại sẽ phải nói với nó như thế nào đây.

6h sáng, có một cuộc điện thoại gọi đến, chú Đại lập tức bấm nghe. Đầu dây bên kia cất lên một giọng nói:

- - Anh Đại, em Long đây....Con trai anh Tuấn thế nào rồi ả..?

Chú Đại mừng rỡ nói:

- - Long à, sao bây giờ mới gọi cho anh.....Thằng bé ổn rồi....Bác sỹ nói nghỉ ngơi vài hôm sẽ khỏe lại....Em gọi được điện thoại có nghĩa là đã thoát khỏi đó....Vây.....vây.....

Long không kìm được nước mắt, Long nói nước nở như một thằng nhóc bị bố mẹ đánh đòn:

- - Anh Đại....anh Đại ơi....hức....hức.....anh Tuấn....anh Tuấn chết....rồi.

Chú Đại run người, cảm giác như tim đang bị bóp chặt. Không phải chú Đại không nghĩ đến tình huống này, mà cho dù có nghĩ thế nào đi nữa khi nghe tin xác thực nó vẫn quá đau đớn, nghẹn ngào. Chú Đại buông ống tay nghe điện thoại xuống, như người mất hồn, phải lát sau chú Đại mới dám đưa máy lên nói tiếp:

- - Vây...anh....ấy....giờ....đang ở đâu...?

Long vừa khóc vừa đáp:

- - Em đã đưa anh ấy đến nhà một người anh em. Không chỉ thế, tất cả những người ở đó có lẽ cũng đã chết trong vụ nổ đêm qua rồi....Em không liên lạc được với Cường đen.

Chú Đại ngược mắt lên trên không cho nước mắt chảy ra, chú Đại hỏi:

- - Trước khi chết anh Tuấn có nói gì không...?

Long run giọng đáp:

- - Anh..ấy nói....Chăm sóc bọn trẻ.....

DÌ GHẺ

Trường Lê
dtv-ebook.com

Chương 115: Khởi Đầu Mới.

Ba ngày hôm sau, Nam lúc này đã tỉnh lại. Ký ức kinh hoàng ngày hôm đó vẫn in sâu vào trong đầu của nó. Lúc mở mắt ra nó đã giật mình hoảng sợ bởi không biết mình đang ở đâu. Khi ấy chú Đại phải lập tức trấn an Nam, đến nay sau mấy ngày Nam phần nào cũng đã ổn định trở lại.

Mấy ngày qua nó im lặng không nói gì, cho ăn là ăn, ăn xong lại quay mặt vào tường không muốn nói chuyện với ai cả. Đột nhiên hôm nay nó nhìn chú Đại hỏi một câu khiến chú Đại bất ngờ:

- - Bố cháu đâu rồi ạ...?

Câu hỏi khiến chú Đại lúng túng, nhưng có vẻ như Nam nó khác với những đứa trẻ khác. Trong khi chú Đại chưa biết trả lời ra sao nó đã nói tiếp:

- - Có phải bố cháu chết rồi không..?

Một lời nói lạnh lùng phát ra từ miệng một đứa trẻ 16 tuổi với anh mắt nhìn thẳng vào mặt người đối diện khiến chú Đại rùng mình. Chú Đại chỉ biết gật đầu:

- - Đúng vậy....Chú...chú...xin....

Nam lặng người một hồi rồi nó ngẩng mặt lên hỏi tiếp, lúc này mắt nó đã rưng rưng nhưng không có giọt lệ nào chảy ra cả:

- - Vậy....vậy còn em gái cháu...?

Chú Đại nhìn Nam nói:

- - Bé Hạnh vẫn an toàn, hiện nó đang ở với cô Thúy, biết cháu sẽ lo cho em nên chú có nhắn cô Thúy chiều nay sẽ đưa Hạnh đến. Còn chuyện bố cháu, thật sự chú xin lỗi....Nhưng cháu đừng lo, chú sẽ thay bố nuôi....

Nam nhìn chú Đại ngắt lời:

- - Cháu biết, cháu biết bố cháu vì sao mà chết.....Cháu cũng nhìn thấy bố cháu lúc đó...Chú không có lỗi....

Có vẻ như lúc này đã quá sức chịu đựng đối với một thằng nhóc, hoặc có thể sau khi biết em gái vẫn an toàn thì nó mới được giải tỏa. Chú Đại nhìn nó chảy nước mắt, chú Đại nói:

- - Không phải kìm nén nữa, chú hiểu cảm giác của cháu bây giờ như thế nào....Bởi những ngày qua chú cũng thế....Cứ khóc đi, khóc to vào....

Lập tức Nam ng ồi trên giường òa khóc, nó khóc nức nở, nó khóc to như chưa bao giờ nó phải chịu một nỗi đau lớn như vậy. Đây là lần thứ hai nó trải qua cảm giác này từ ngày ông ngoại mất. Không, nỗi đau này có gì đó khác hẳn, nỗi đau này còn đau hơn nỗi đau nó mất đi ông ngoại nhiều lần.....Bởi vì nó biết bố nó vì cứu nó mà chết. Chú Đại ôm nó vào lòng rồi cũng ứa nước mắt, chú Đại cố gắng an ủi:

- - Không sao, không sao.....Bố cháu nói đây là đi ầu bố cháu có thể làm được duy nhất cho cháu. Bố cháu cảm thấy hạnh phúc khi cháu còn sống....Cháu phải trân trọng đi ầu này. Sau này tất cả sẽ ổn thôi....Còn chú ở đây hai đứa sẽ không phải lo gì cả. Chú sẽ thay bố mẹ chăm sóc cho hai đứa.

Nước mắt giàn dụa, nỗi đau mất đi người thân nó thực sự khiến con người ta trở nên yếu đuối. Nhưng khi con người rơi vào hoàn cảnh ấy thì lại càng phải mạnh mẽ. Đầu giờ chiều, Nam đột nhiên thao hết băng trên người ra. Chú Đại thấy thế định ngăn lại thì nó nói:

- - Mấy chỗ này có bị sao nữa đâu, chỉ có.....

Nhìn xuống ngón tay út nó thoáng buồn, nhưng rồi nó nói tiếp:

- - Chẳng phải chú bảo lát nữa cô giáo sẽ đưa em cháu vào đây sao...Cháu không thể để nó lo lắng khi nhìn cháu toàn thân băng bó thế này được.

Nhìn chú Đại nó hỏi:

- - Vậy bà ngoại có biết chuyện của cháu, với bố cháu không ạ..?

Chú Đại lắc đầu:

- - Không ai biết cả, có chăng chỉ có bác Dung...Nhưng chú cũng nói với bác Dung rồi...Chú sợ bà ngoại sẽ lo lắng, bà vẫn nghĩ hai anh em cháu lên bệnh viện thăm bố.

Nam vội đáp:

- - Đúng rồi chú đừng nói cho bà cháu biết, bà mà biết là chết đấy. Chú cứ bảo mọi người cháu bị tai nạn là được.

Nam khiến chú Đại đi hết từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, một thằng nhóc vừa phải trải qua nhiều chuyện kinh hoàng như thế vậy tại sao nó lại có thể bản lĩnh đến vậy. Dường như nó chỉ biết lo cho người khác, đột nhiên chú Đại lại thấy hình ảnh ông Tuấn ở trong Nam ngay lúc này. Nó giống hệt bố nó, cũng chỉ biết lo lắng cho anh em mà quên đi bản thân mình phải hứng chịu những gì.

Chú Đại bỗng mỉm cười:

- - Được, vậy coi như đây là bí mật của chú cháu mình.

Nam gật đầu đồng ý, chiều hôm ấy cô Thúy dẫn bé Hạnh vào bệnh viện thăm Nam, không chỉ có cô Thúy và Hạnh, cả cô bạn gái thân nhất của Nam là Trang cũng đến. Nam mặt vẫn còn hơi ảm, cơ thể vẫn hơi đau nhưng nó cố tỏ ra bình thường khi bé Hạnh vừa mở cửa phòng ra đã lao vào anh như hai anh em lâu ngày không gặp:

- - Anh Namanh Nam ơi.....Sao anh không đến đón em....?

Cú ôm từ con bé khá mạnh khiến Nam cảm thấy đau nhói nhưng nó cười tươi rồi gõ nhẹ vào đầu em nói:

- - Không thấy anh bị ốm đây à...? Đồng hồ này....

Cô Thúy nhìn chú Đại hỏi:

- - Mấy hôm nay Nam không đi học, suýt chút nữa là tôi phải ra nhà thông báo rồi ấy. May cho anh là gọi điện kịp thời....

Chú Đại khẽ cười:

- - Cảm ơn cô, tôi không muốn bà ngoại của hai đứa lo lắng....Hiện giờ bà nghĩ cả hai đứa vẫn đang đi với tôi. Làm phiền cô giáo rồi....Cảm ơn cô mấy ngày vừa qua, con bé không làm phiền cô chứ...?

Cô Thúy nói:

- - Nó dễ thương lắm, lại ngoan nữa...Nhưng hay hỏi anh, tôi cứ phải nịnh là anh Nam đi học thêm sắp về nó mới chịu. Có con bé ở cùng mấy ngày qua tôi lại thấy thoải mái. Mà anh bảo Nam vào viện vì lý do gì vậy..?

Chú Đại ấp úng vì không biết nói dối thế nào trước phụ nữ, Nam tình ý bèn nói:

- - Dạ thưa cô, mấy hôm trước em bị tai nạn.....Cô nhìn xem, giờ em bị mất một ngón tay út rồi...Hi hi.

Vừa nói Nam vừa giơ tay lên khoe để cứu chú Đại, cô Thúy với Trang tròn mắt ra nhìn. Trang xót xa vội cầm tay Nam hỏi:

- - Có đau không..? Mà sao lại mất cả một ngón tay.....

Vừa nói cô bé vừa trực khóc, bé Hạnh cũng cầm tay anh nhìn nhìn, nó thối thối như cách bà ngoại hay làm mỗi khi nó bị thương ở đâu đó. Nam mỉm cười:

- - Giờ hết đau rồi, tai nạn mà....Cũng may mà có chú Đại đưa đi kịp thời.

Tuy còn vài chuyện chưa rõ, còn những nghi ngờ muốn hỏi nhưng cô Thúy thấy hai chú cháu dường như cũng không muốn nói thêm nên cô Thúy chỉ trách:

- - Bị như thế này mà vẫn còn cười được thì cô chịu em rồi.

Nam nhìn chú Đại nói:

- - Cháu có thể ra viện được rồi chú ạ....Ở đây chán lắm, để cháu đưa em về bà ngoại.

Chú Đại hơi lưỡng lự, tuy nhiên về cơ bản Nam cũng không bị thương nặng. Hơn nữa cũng đã 4 ngày trôi qua, nếu không đưa hai anh em về bà ngoại sẽ lo lắng. Bằng chứng là ngày hôm qua bác Dung đã gọi điện cho chú Đại hỏi han rồi. Chú Đại cũng muốn nhanh chóng làm đám tang cho ông Tuấn, khi mà mọi chuyện vừa trôi qua còn quá nhiều việc phải lo thì xác ông Tuấn lúc này đang được bảo quản trong kho lạnh của một lưu giữ tử thi.

Mấy hôm nay nghe ngóng thông tin thì dường như phía công an cũng chưa hoặc không phát hiện được gì cả. Suy cho cùng tất cả những kẻ có liên quan đều đã chết ban xác sau vụ nổ. Chú Đại cũng cần phải tổ chức tang lễ cho anh của mình.

Vậy là chú Đại đồng ý, Nam được xuất viện, hai anh em được chú Đại chở về nhà bà ngoại, trên xe Nam khẽ hỏi:

- - Liệu sau này....?

Chú Đại đáp:

- - Đừng lo, mọi chuyện xong hết rồi....Cái chính là mọi người sẽ chấp nhận chuyện này thế nào thôi.

Nam im lặng. nó nhìn bé Hạnh, con bé vẫn chưa biết rằng bố nó đã chết. Đột nhiên Nam nhớ tới mẹ Hương:

- - Vậy còn, bà Di Ghê thì sao ạ...?

Chú Đại im lặng một lát rồi đáp:

- - Bà ấy trốn rồi, sẽ không bao giờ quay lại nữa đâu.

Chú Đại và Nam không còn cách nào khác ngoài chuyện nói dối bà ngoại, bà ngoại chỉ biết Nam bị tai nạn nhẹ, nhưng đau xót nhất vẫn là ngón tay út của Nam. Ba ngày tiếp theo chú Đại đến thông báo cho bà ngoại việc ông Tuấn mất, lý do đó là vết thương lần trước tái phát, rách ra không qua khỏi.

Bà ngoại nhìn hai đứa cháu buồn bã bởi từ nay thì cả hai đứa đã thật sự trở thành trẻ mồ côi. Đám tang ông Tuấn được tổ chức long trọng, ngày hôm đó tất cả những anh em của ông Tuấn đều mặc đồ đen xếp hàng ngay ngắn để tưởng nhớ người đàn ông đáng kính lần cuối cùng. Nam cả ngày hôm đó không khóc, bởi nó đã khóc quá nhiều trước đó rồi. Từ những bà cô bên đằng nội đến những người bạn của mẹ Hương trước đây không có cảm tình với anh em nó đều nói nó là thằng nhóc máu lạnh.

Bé Hạnh lại một lần nữa kéo tay anh hỏi:

- - Bố đi đâu rồi hả anh..?

Nam nắm tay em mỉm cười rồi khẽ đáp:

- - Bố hôm nay đi gặp ông ngoại rồi em ạ....

Bé Hạnh hỏi tiếp:

- - Vậy bao giờ bố về..?

Câu hỏi của Hạnh khiến mắt Nam ướt đẫm, nhưng nó hít một hơi dài thật sâu rồi trả lời em gái:

- - Khi nào em lớn bố sẽ về.....

Cô Thúy cũng có mặt trong đám tang, nhìn những người đến dự, nhìn anh em xã hội của ông Tuấn đến viếng, nhìn chú Đại, cô chợt nhớ đến cái hôm chú Đại chở Hạnh đến nhà cô gửi, rồi nhớ đến hôm Nam ở trong bệnh viện....Cả vụ nổ gây xôn xao dư luận những ngày qua. Cô Thúy biết mọi chuyện không như lời chú Đại nói....Vẫn như vậy, cuộc sống của chú Đại vẫn là một ẩn số lớn đối với cô giáo. Cũng từ sau hôm đó, chú Đại không liên lạc gì với cô nữa. Ngay lúc này đây tuy đứng cách nhau chỉ tầm vài mét nhưng khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ lại xa đến thế.

Cái thế giới mà cả hai đang sống dường như khác nhau một cách đối nghịch, sau khi làm lễ thấp nhang cho bố Nam, cô Thúy quay mặt đi ngang qua chú Đại lúc này đang đứng cạnh linh cữu đáp lễ mọi người. Mặt đối mặt nhưng dường như ánh mắt của họ không hề chạm nhau. Có lẽ cả hai đều hiểu: Cuộc sống của người này sẽ tốt hơn khi không có người kia.

Sau tất cả mọi chuyện, cái mà hai người giữ lại cho nhau chỉ là hai bức thư không có lời đáp. Mỗi người mang một cung bậc cảm xúc khác nhau, đứng bên này Nam cũng nhận ra điều không bình thường giữa hai người lớn. Nó nói với chú Đại:

- - Chú có biết khi cháu kể chú thích cô giáo bố cháu vui thế nào không..?

Chú Đại quay sang nhìn Nam rồi gật đầu đáp:

- - Thằng quý....Sao mà dám kể ...

Nam hướng mắt nhìn theo cô Thúy, chú Đại khẽ nói:

- - Long, đứng đây thay anh...Anh phải đi có chút việc. Anh không để anh Tuấn phải thất vọng được.

Long gật đầu, đúng là một tình huống trớ trêu chỉ có thể xảy ra bởi những con người không bình thường. Nhưng đâu có sao, bởi nếu bỏ qua cơ hội thì đó mới là điều đáng tiếc. Mọi người đều nói sai thì sửa nhưng

trong cuộc sống có những sai lầm khi bạn nhận ra và muốn sửa sai thì đã không còn cơ hội. Có những thứ thiêng liêng xung quanh mà bạn chưa từng trân trọng để rồi khi mất đi bạn mới khóc thì đã quá muộn, Nước mắt hay lời xin lỗi không thể giúp bạn lấy lại bất cứ một thứ gì cả, nó chỉ khiến bạn cảm thấy đau đớn hơn mà thôi. Thay vì khóc lóc, đau buồn hãy sống làm sao cho bản thân cảm thấy sự tồn tại của mình có ý nghĩa.

Vài tháng sau, theo như kế hoạch từ trước, chú Đại xin phép đón bé Hạnh lên Hà Nội để chăm sóc. Chú muốn đón cả ba bà cháu đi nhưng Nam và bà ngoại muốn ở lại để còn hương khói cho ông ngoại. Bản thân Nam cũng bị bà ngoại “đuổi” vì lo cho tương lai của cháu nhưng nó nhất quyết không chịu. Nó nói để bé Hạnh ở với chú Đại còn nó sẽ ở đây chăm sóc bà ngoại. Chú Đại dặn nó phải canh chừng cô Thúy giúp chú. Lần này nó không buồn khi phải xa em gái nữa, bởi sau tất cả nó biết chú Đại sẽ chăm sóc bé Hạnh rất tốt. Con bé sẽ được vui vẻ, chỉ một thời gian ngắn mà Nam đã thay đổi rất nhiều, sau đám tang của bố, Nam chắc chắn hơn, ra dáng đàn ông mặc dù năm nay nó chỉ bước qua tuổi 17.

Một ngày được nghỉ, Nam chở Trang ra thăm mộ của bố. Khi nó đến đã thấy một người đàn ông ăn mặc lôi thôi, đội cái mũ rộng vành đứng trước mộ bố nó, trên tay cầm một bó hoa trắng đặt xuống dưới mộ. Nam tiến lại gần thì lập tức người đó quay lại. Nam lễ phép:

- - Cháu chào chú....Chú là bạn của bố cháu phải không ạ...?

Người này không trả lời, khẽ lấy tay kéo cái mũ xuống hẳn đi qua Nam. Nam có cảm giác dường như đã thấy người này ở đâu rồi, khuôn mặt đen xì, dáng người, dáng đi hình như Nam đã nhìn thấy ở đâu. Nhưng có một điều khiến này giờ Nam thấy lạnh cứng người đó là vừa rồi chỉ nhìn qua ánh mắt sắc lẹm, lạnh lùng của người đó Nam thấy như bị áp đảo. Nơi ngón tay út bị cắn bồng nhiên có cảm giác nhói mặc dù vết thương đã lành từ lâu.

Trang thấy bạn đứng yên bèn đi lại lay người hỏi:

- - Cậu làm sao đấy..? Người kia là người quen à..?

Nam ấp ứng:

- - Ở...ở...không sao....Tớ cũng không rõ, chắc là bạn của bố.

Hai bạn trẻ đặt hoa, nhõ cở xung quanh mộ. Đứng ở một góc khuất kẻ đội mũ rộng vành kia vẫn đang quan sát hai đứa, hẩn sụp hẩn cái mũ xuống rồi quay đi, miệng khẽ nói:

- - Đại ca, thằng bé quả thật rất giống anh.....Vậy là em lại phải sống thêm một khoảng thời gian nữa rồi.

- -----Kết Thúc-----

Cảm ơn các bạn đã theo dõi bộ truyện dài nhất của mình cho tới thời điểm hiện tại. Có thể kết không hay, không được như mong muốn của mọi người nhưng một lần nữa cảm ơn tất cả đã ủng hộ mình cho đến lúc này. Hẹn gặp lại các bạn trong những bộ truyện khác. Thanks All My Friends